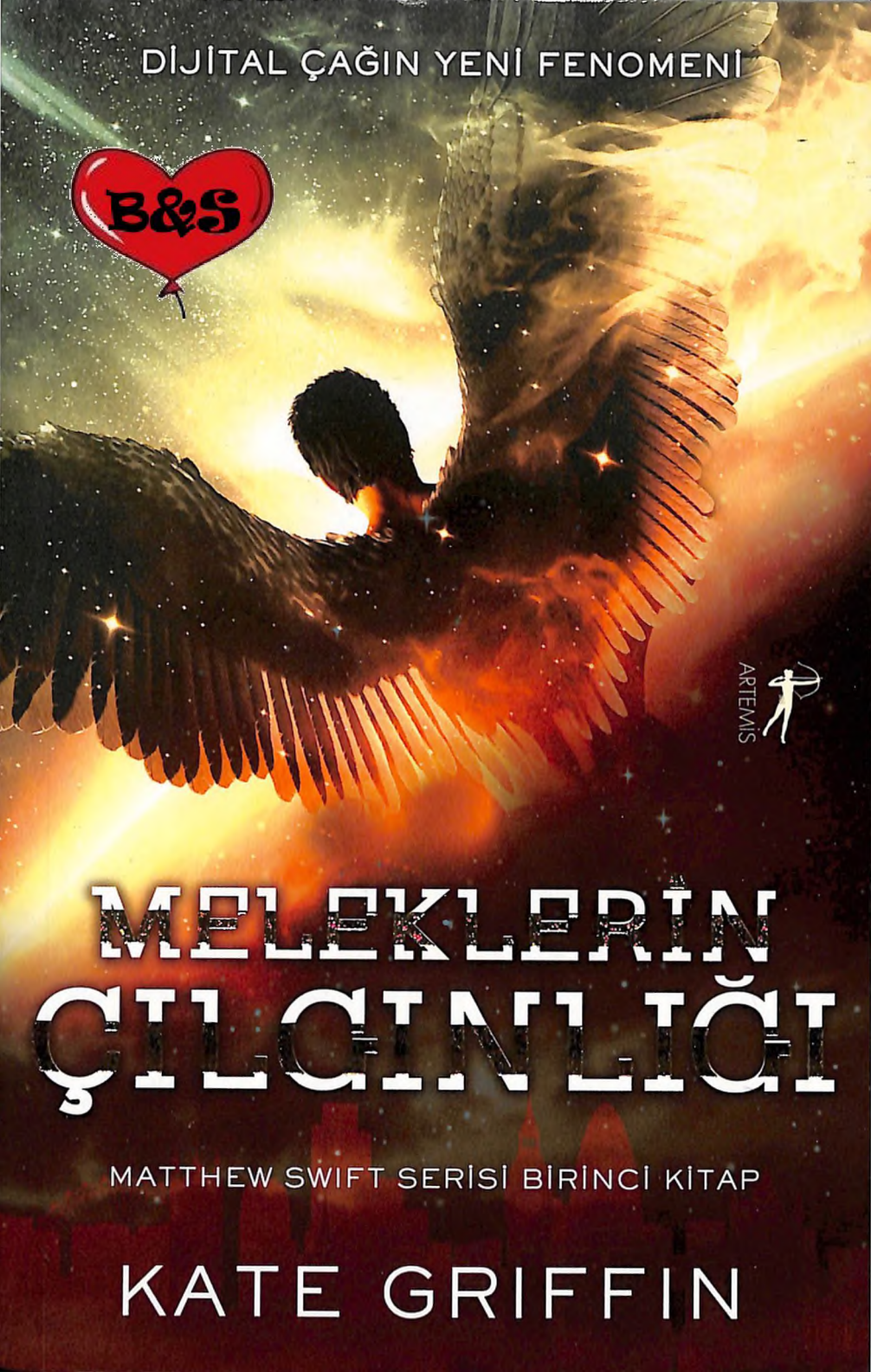
DİJİTAL ÇAĞIN YENİ FENOMENİ



MELEKLERİN ÇILGINLIĞI

MATTHEW SWIFT SERİSİ BİRİNCİ KİTAP

KATE GRIFFIN

MELEKLERİN ÇILGINLIĞI

GÜÇ VE ÖLÜMSÜZLÜK UĞRUNA [illegible]KESEN BİR SAVAŞ

39 001

Londra'da yaşamdan çok daha fazlası var. Çünkü [illegible] gücün merkezi. Ve bu güç, tren ve otobüslerin uğultusunu kadim sokaklardan, tarihe tanıklık etmiş tepelerden taşır ve şehrin ritmiyle buluşturup ait olduğu sokaklara geri verir. Bir iş gününün sonunda da bu güç, şehrin dokusuna karışır.
Bu, yeni bir sihir türüdür: Şehir büyüsü.

Hikâyeye bırakın kendinizi ve sihirbazların Son Tren'e bindiği bir Londra'yla tanışın. Dilenci Kral'ın iyiliğini dillendirin, Çılgın Leydi'nin bilgeliğini takdir edin. Güce tanıklık etmek için güvercinlerle uçmaya, farelerle yer altı dehlizlerinde sürünmeye hazırlanın. Büyünün başkenti Londra'ya buyurun ve mavi elektrik meleklerinin çılgın fısıltılarında içgörü bulun.

Matthew Swift'in Londra'sında ölümsüzlük uğruna şehrin ruhunu, gücünü isteyen bir büyücünün acımasız savaşı hüküm sürüyor. Cesareti olanlar için dijital çağın yeni destanı...

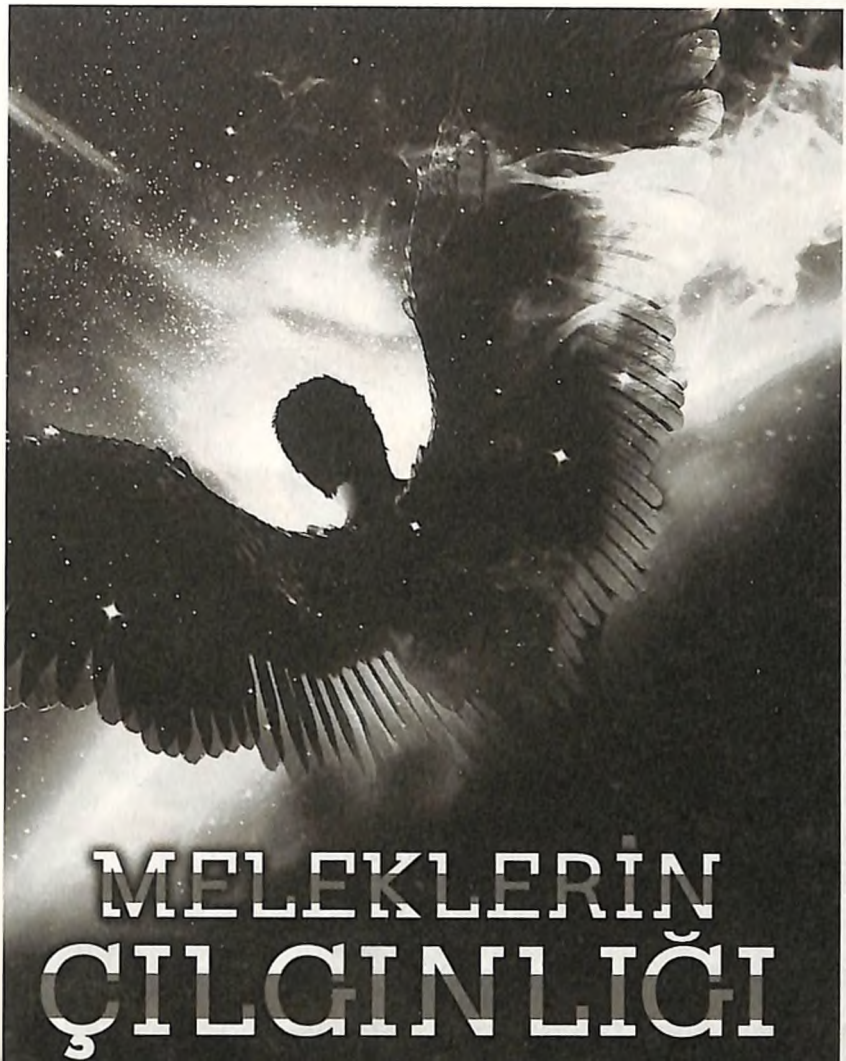
B&S

THG
0029371
NCC
NCC

Londra'dan yorulmak hayattan yorulmak demektir.
Çünkü Londra, hayatın tüm enerjisini içerir.
— SAMUEL JOHNSON

Fantastik kurgu sahnesine nefes kesici bir giriş.
— DEATHRAY

ISBN 978-605-304-392-8
9 786053 043928



MELEKLERİN ÇILGINLIĞI

MATTHEW SWIFT SERİSİ BİRİNCİ KİTAP

KATE GRIFFIN

İngilizceden Çeviren: Selin Gül SEÇER

B&S

ARTEMİS YAYINLARI



ARTEMİS
AB/620
ABG/316
AÇ/955
A/55

MELEKLERİN ÇILGINLIĞI
KATE GRIFFIN
Orijinal Adı: *A Madness of Angels*

İngilizceden Çeviren: Selin Gül Seçer
Editör: Meral Aslankaya
Kapak Tasarım: Asmin Ayşe Gündoğdu
Sayfa Tasarım: Merve Güven

1. Basım: Ekim 2018
ISBN: 978 - 605 - 304 - 392 - 8
Sertifika No: 10905

KATE GRIFFIN © 2009

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da
tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@a temisyayinlari.com
www.artemisyayir. ari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Gözlerimizi açtık. Dünya, hayalimizde elektrik ışını gibi masmaviydi.

Havada uçuşan çöp ve yaratık kalıntılarının arasında ilerledik. Kollarımızı açıp mavi ışığın parmaklarımızın arasına yayılmasına izin verdik. Öyle iyi, öyle kolay oldu ki! Karşısında heyecanlanmadan edemedik.

Yaklaşan adamlara, "Bizimle dövüşmek mi istiyorsunuz?" diye bağırdık. "Uzun süre hayatta kalacağınızı mı sanıyorsunuz?"

Durup bir an tereddüt ettiler, sonra yoldan çekildiler. Sadece durdum ve sokağın pisliği içinde öylece oturdum. Ama ateş, hâlâ gözlerimin ardında yanıyordu. Güzel, parlak, mavi ateş... "Sahip olduğunuz hangi hayatı beğenmiyorsunuz?" dedik alevlerin tenimizi yakmasına hiç ses etmeden. "Her nefeste yaşamıyor, kalp atışınızın ritmine göre dans etmiyor musunuz? Yoksa her tarafta yanan şu ateşi görmediniz mi?"

Parmaklarımızı sıkıp belli belirsiz yumruk yaptık. Üzerimizde yanan sokak lambalarının neon ışıkları patlamaya, mağazalardaki hırsız alarmları etrafa metal parçaları savurarak ateşlenmeye başladı. Yolun kenarındaki su birikintisi önce köpürdü sonra da daire şeklini alıp girdaba çekilircesine dönmeye başladı. "Hayatın sonunu görüyorsanız," diye bağırdık, "o zaman bize katılın!"

Çok kolay oldu, şimdi denemek için can atıyorduk. Güç öyle iyi geldi ki gözlerimi sokakların sihrinde, kendi sokaklarımda, kendi sihrimizde tekrar açtığımdan bu yana fısıldamaya bile cesaret edemediğimiz o kutsal, güzel kelimeyi hissettirdi...

Sihir, hayattır. Sihrin olduğu yerde, hayat vardır ve ikisi de birbirinden ayrılamaz. Birbirlerinin doğalarını izler, birbirlerinin yüzünü, hâllerini yansıtırlar. Bir tanesi, öfke içinde söylendiğinde sıcaklık, tene dokunuşunun ardında kalır. Tüm bunlar, bizlerin 'sihir' diye bahsettiği kavramın parçalarıdır. Ve şimdi bu yeni dönemde sihir, bir asmadan, ağaçtan fazlası sayılmaz. Sihir artık hayata, hayatın neonları yaktığı yere odaklanıyor.

R. J. Bakker, "Sihrin Değişen Kavramı"
–Şehir Sihri Dergisi, 3. Cilt, Mart 1994

Işık olalım, hayat olalım, özgür olalım!
Elektrik alevlerinde şarkı söylemeli, yer altı rüzgârını
haykırmalı, cennette dans etmeliyiz!
Gelin biz olalım, özgür olalım!
Mavi elektrik melekleri olalım.

İsimsiz bir mail, kaynak bilinmiyor

GİRİŞ: Telefonla İlgili Sorun

Burada çağırmak, neredeyse kusursuz sayılır ama tam anlamıyla kusursuz değildir. Bir taraftan yeni arkadaşlar edinilir, diğer taraftan bazı eski düşmanlar hatırlanır.

BU ŞEKİLDE OLMAMALIYDI.

Çok uzun bir uyanış oldu. Parmaklarımın altındaki yer ılıktı; kalın, insanı kaşındıran halı, vücudumu karıncalandırıyordu. Tenim, yuva yapan karıncalar misali hızla kızarıyordu. Hiçbir his olmaksızın, bir bebeğin bacakları gibi güçsüz, çok uzun bir uyanış. *Seğirme,* dedim, ayak parmaklarım seğiriyordu, vücudumun geri kalanı ise titriyordu. *Göz kırp,* dedim ve gözlerimi açıp kapadım. Gözlerim, iki iri şekerleme gibiydi. Ağır, yapış yapış ve düzensizdi. Sanki maratondan önce ağırlık kaldırmaya çalışıyormuşum gibi göz kapaklarımı geriye itmeye uğraştım.

Hepsi, tüm bu hissettiklerim, geçecekti. Uyanışımdaki o sabit mavi şokun sarsıntısı, doğru kelime buysa tabii, zemini kazan ya da tavan boyunca sürünüp tekrar telefon hatlarına geri dönen küçük kurtçuklar gitmişti. Sıcak battaniyenin koruması vücudumda kaybolmuştu. Soğuk, tıpkı büyük aç bir solucan gibi vücudumun her bir santimine, her bir eklemine giriyordu. Tüm kemiklerim birden vücuduma uzun geldi. Kaslarım önce rahatlayıp sonra yeniden gerildi. Şok hissi, kendini yine hissettirmeye başlarken her bir parçam, titremeye başlamıştı.

Derisini atan bir yılan misali yerde çırılçıplak yatıyordum. Hâlimizi düşünüyorduk.

kaçkaçkaçkaçkaçkaçKAÇKAÇKAÇKAÇKAÇ! diyordu içimdeki paniklemiş ses. Burnumun ucundan yatağın ayaklarını sanki dev ayağı gibi görüyor, çatallı dilini aşağı sarkıtan yılan gibi dışarıda yağan yağmurun içinden trafiğin o ilginç sesini duyuyor, ozon tabakasındaki delikten öğle vaktinde bakıyor gibi sıcak, tanıdık, kirli bir pencereden savrulan ince neon ışığı hissediyordum.

Bacağımı kımıldatmaya çalışınca hareket etmek, şimdiye kadar eğitimle harcanmış hayatım için sanki sonsuz bir başarıymış gibi sersemletici gelmişti. Ya da belki de sadece uyuşmuştuk ve acıyla nasıl baş edeceğimizi bilmiyorduk. Gülmeye başladık. Dizlerimi çeneme doğru çekerken bir yandan da anlamsız gülüşümü bastırmak için burnumu, tozlu halının içine gömdüm. Gözyaşlarım ağzımın kenarına damladı. Tatlarına baktık, merak işte. İlk kez acı, taze bir pastırmanın dili burkan tadı gibi biraz tuzlu geldi ama sevdik. O anda bir tabak taze pastırma bulmak, hayatımın asıl amacı oldu. Bu, diğer her şeyi ezip geçmişti. Şu an bana yol gösteren ışık ve büyük bir çabayla kalkmayı başardım. Dünyanın uzun zamandır hangi yola gideceğine karar vermesini beklerken yatağın ucuna sürüklenerek ilerleyip çekmeceye yaslandım.

Kendimi içinde bulduğum yer, benim odam değildi. Hatalar, yapay ve hafifti. Duvarda hâlâ benim boyam vardı, soluk, zararsız bir sarı renkti. Yolun diğer ucundaki bir dizi mağazaya bakan görüntüsüyle burası hâlâ benim penceremdi. Çok belliydi, gazete bayisi, içki dükkânı, ayakkabı tamircisi, her yönden mükemmel içki tedarikçisi, çamaşırhane, pencerede hâlâ neşe içinde yanan kırmızı fener ve Bayan Lee Po'nun paket servisi

yapan ünlü Çin lokantası, bunların hepsi odamdan dışarı baktığımda gördüğüm şeylerdi. Benim pencerem, benim manzaram ama benim odam değildi burası. Yatak, sivri uçlu şapkası olan bir prenses için Orta Çağ'daki gelin odası yapılmaya çalışılan yeni, çirkin boyalı bir şeydi. Şu an oturduğum döşek öyle sertti ki daha üzerine oturur oturmaz bir dakika içinde her tarafım ağrımıştı. Duvarda büyük, altın çerçeveli bir ayna asılıydı. Baktığımda mükemmel bukleleri olan Marie Antoinette'yi hayal edebiliyordum. Köşede bir değil, iki tane gardırop vardı. Gardıroplara doğru sallana sallana yürüdüm. Katettiğim mesafeden dolayı, nefes alıp verişimin düzelmesi için en yakındaki gardıroba sırtımı yasladım. Kapının altından süzülen ışığı ve dışarıda parlayan neon alevini gördükten sonra dolabın birini açıp kalın yünlü kumaştan yapılmış ceketleri, uzun ipek elbiseleri, beyaz ve krem rengindeki gömlekleri, siyah deri ayakkabıları, neredeyse tamamen askıdan oluşan ve hiçbir koruyuculuğu bulunmayan yüksek topuklu sandaletleri, kalın, ağır altın bir zincirle tutturulmuş tüylü yastık kadar büyük bir el çantasını inceledim. Çantayı açtım ve içindekileri karıştırmaya başladım. Bir cüzdan buldum. İçinde elli dolar, iki tane kredi kartı, yerel Dulkwich Portakabin'e kütüphane üyeliği ve ufak boyutta ama neredeyse bir avuç dolusu kartvizit vardı. Bir tanesini çıkartıp loş ışığın altında yazılanları okudum: "Laura Linbard, KSP İş Ortağı." Kartı, yatağın üzerine bırakıp hemen diğer gardırobu açtım.

Bunda da pantolonlar, gömlekler, ceketler vardı. Ayrıca bir çift sarı balıkçı yağı ve büyük yelken botlarının olmasına şaşırdım. Dolabın altında önemli gibi görünen küçük bir kutu vardı. Hemen kapağını açtım. İçinde bir stetoskop, küçük bir ilk yardım çantası, bir tane ateş ölçer ve adını tahmin bile edeme-

diğim özel, ayrıca gerçekten çok acı verici görünen metal aletler vardı. Askıdan beyaz kalın bir gömlekle gri pantolon indirdim. Çekmecede iç çamaşırları da buldum ama üzerime çok da uymadı. Bir çift de kalın siyah çorap çıkarttım. Giyinirken ne kadar yara aldığımı anlamak için sol omzuma ve göğüs kafesime dokundum ama her kemiğimin yerli yerinde olduğunu, vücudumun her bir santiminin bir yara, hatta kurumuş kan izi bile kalmadan iyileştiğini fark ettim.

Gömlek, başparmağıma kadar geldi. Pantolon, ayak parmaklarımın ucuna değiyordu. Çoraplar, her zamanki gibi tam oldu. Ayakkabılar birkaç numara küçüktü. Buna hakikaten çok şaşırmıştım. Bu kadar uzun kol ve bacakları olan birinin böyle küçük ayakkabı giymesi nasıl mümkün olabilirdi? Buna daha sonra pişman olacağımı düşününce ayakkabıları bıraktım.

Kartviziti ve elli euro'yu pantolonumun cebine koyup kapıya yöneldim. Çıkarken büyük aynadaki yansımamızı görünce durup baktık, şaşırmıştık. Şimdi bu, biz miydik? Bakımsızlık sayılabilecek ama bohem olamayacak kadar kısa, öte yandan havalı sayılamayacak kadar uzun, koyu kahverengi saçlar. Güneşten çillenmiş solgun bir yüz, bunu çevreleyen dolgun çehreye nispeten biraz büyük bir burun, giyilen bol kıyafetlerle çok daha gülünç hâle gelen vücudun en üstüne sanki kazara konulmuş bir baş vardı. Seçtiğimiz beden bu değildi ama filmlerdeki birilerine benzeme hayallerinden vazgeçeli uzun zaman olmuştu. İşte, bu bendim ve yeteri kadar iyiydi.

Aynadan yansıyan da bendim.

Aslında tam olarak ben sayılmazdım.

Aynaya doğru eğilip başımı bir o tarafa bir bu tarafa çevirerek parmaklarımı yağlı ve yıkanmamış saçlarımın arasından geçirdim. Bir kan, darbe izi ya da yarık aradım. Yüzümü sağa

sola döndürüp ezik veya yara izi bulmaya çalıştım. Neredeyse kusursuz sayılacak bir uyanış olmuştu ama bu görüntüde hâlâ yanlış olan bir şeyler vardı.

Nefesim camda küçük gri buğu oluşturuncaya kadar eğildim. Kendi gözlerimin içine baktım. Gençken gözlerimin bu kadar yuvarlak olması, beni çok rahatsız ederdi. O zamanlar nasıl olduysa 'küçük göz=büyük zekâ' gibi bir mantık çıkartmıştım. Ta ki on üç yaşındayken Max Borton, yuvarlak siyah gözlerin, kızları kandırmak için etkileyici bir yol olduğunu söyleyinceye kadar. Gözlerimi kapatıp açtım, aynadaki yansıma da aynısını yaptı. Parlak irisler, soluk sokak lambalarının turuncu ışığında kedi gözü gibi parlıyordu. Gözlerim, en son baktığımda kahverengiydi. Şimdi ise kış mevsimindeki bulutsuz bir gökyüzü gibi açık, albino mavisiydi. Artık, lenslerin arkasından izleyen tek yaratık ben değildim.

kaçkaçkaçkaçkaçKAÇKAÇKAÇKAÇKAÇKAÇKAÇKAÇKAÇ!

Bizi tekrar yere düşürmeyle tehdit eden ani dehşetle mücadele ederken başımı, aynanın soğuk camına dayadım. Bu noktadaki hile, nefes almaya ve hareket etmeye devam etmekti. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Koşabildiğin kadar uzun koş ve belki koşarken bir plan yapabilirsin. Ama zaten ölmüşsen o zaman hiçbir şeyin önemi kalmazdı.

Bacaklarım, beynimden daha iyi düşünerek beni odadan dışarı çıkarttı. Parmaklarım, kapıyı açtı. Dışarıdaki koridorda yanan yüz vatlık ampulün şok edici aydınlığında hemen gözlerimi kırpıştırdım. Koridordaki halı, kalın ve yeniydi. Korkuluklar boyalıydı. Duvarda yıllar önce dikkatimizi çektiği için beş dolara aldığım tüm renk ve ilginç şeylerin bir araya toplandığı bir Picasso çıktısı asılıydı. Hâlâ bıraktığım yerde duruyordu. Gücendim. Ucuz bir Tayland yemeğiyle aynı fiyatta olan ve tüm ihtişamıyla

duran görüntü karşısında büyülenmiştik. Her şey bunun gibi miydi? Hatırlaması gerçekten çok güçtü. Dudaklarımı yalayınca ağzıma kurumuş kan tadı geldi. Düşünceler ve anılar, açıklığa kavuşamayacak kadar karışıktı hâlâ. Bütün olay, hareket etmekte, birlikte bir plan yapabilecek kadar hayatta kalmakta ve cevapları bulmakta yatıyordu.

Merdivenlerden aşağı inerken kahkaha seslerini, bardak şıngırtısını ve bir kapının açıldığını duydum. Baklava desenli yerin ortasındaki gevşemiş beyaz tahtayı sağlamlaştırmadıkları için oturma odasından mutfağa giden ayak seslerini, tabakların sesini, fırın sıcak havayı dışarı üflerken çıkarttığı gürültüyü duyabiliyordum.

Aşağıya inmeye başladım. Sesler gittikçe daha da arttı. İnsanın içine işleyen bir sesi ve ciğerlerine inip tekrar yukarı çıkmadan önce genzinde başlayan güzel gülüşü olan bir kadının, kibar dedikodu sesiydi bu ve içgüdüsel olarak onu hiç sevmedim. Koridordan hızla mutfağa baktığımda üzerinde daha buharı tüten ve çörek gibi kokan bir şeylerin üzerine eğilmiş, sırtı bana dönük bir adam gördüm. Bir şeyler yeme dürtümü, ağzımdaki kan tadı hemen bastırdı. Öldüğünü bile anlayamayan şaşkın bir hayalet gibi mutfaktan geçip kapısı aralık kalmış oturma odasına ilerledim.

Üzeri buzlu camlı yuvarlak bir masanın etrafında salatanın üzerine şarabını yudumlayan üç kişi vardı. Masada bir sandalye boştu; o da belli ki mutfaktaki aşçıya ayrılmıştı. İçeri girdiğimde kimse beni fark etmedi. Tüm dikkatler, esprili bir sohbetin ortasındaki kadına çevriliydi. Dudaklarından daha yarısı dökülen, "George, çörek!" kelimeleriyle bana döndüğünde elinden düşürüp masanın üzerinde tuzla buz olan kadehin sesi, hemen diğerlerinin de dikkatini çekti.

Onlar bana baktı, ben de onlara baktım. Arada sadece İngilizlerin çok iyi başarabileceği mahcup bir sessizlik oldu. Aslında muhtemelen bir saniyeden daha az sürmüştür ama sanki saatin tik tak sesini defalarca duydum. Daha sonra kadınlardan biri yapması ve muhtemelen olması gerekeni yapıp çığlığı bastı.

Sesten tüm vücudum ürperdi ve bu, beynimdeki şuursuzluğu, korkuyu bir kenara atıp burasının artık benim evim olmadığını, uzun zaman önce gittiğimi anlamamı sağladı. Şimdi bu insanlara göre ben, içeri zorla giren kişiydim. Onlarsa, haklı olarak, artık evin sahibiydi. Çığlık, bir yerlere çarpan tren gibi beynimde yankılandı ve her şeyi anlamamı sağlayacak bir yol açtı. Eğer burası benim evim değilse o zaman işim, arkadaşlarım, eski hayatım da benim değildi. Sahip olduğum tüm eşyalarım, param, borçlarım, kıyafetlerim, ayakkabılarım, filmlerim, müziklerim, hepsi bir saniyede gitmişti. Sıska bir gençken sahip olduğum her şey, babamın sağlığımdan endişelendiği bir anda verdiği elektrikli diş fırçası, arkadaşlarımın ve gittiğim yerlerin fotoğrafları, kız arkadaşımın ayrıldıktan sonra Noel'de kalıcı arkadaşlık işareti olarak verdiği *Calvin and Hobbes*'un kopyası, en sevdiğim terliklerim, Kuzey İspanya dağlarına gitmeyi planladığım tatilim, kısacası çalıştığım, sahip olduğum, elde etmek istediğim her şey ama her şey bir çığlıkla kaybolup gitti.

Koştum. Sesten kaçmadık aslında. Bizi korkutan bu değildi. Kaybolmak için koştum. İlk baştan beri hiç uyanmamış olmayı ama yine de o mavilikte sürüklenmeyi istedim.

Bir zamanlar, aslında o kadar uzun zaman önce değil, aklını oynatmış büyükannemle belediye meclisinin 'ortak yeşil alan' olarak düzenlediği çimenlikte, bir izmarit parçasının yanındaki bankta oturmuş, uçakların gökyüzüne yükselmesini ve turuncu

lekeli bulutların insanın içini karartan sarı bir aya dönüşmesini izliyorduk. Büyükannem, kalın tüylü bir kaban, rengi solmuş mavi bir gecelik ve büyük pembe terlik giymişti. Benim üzerimde ise okul üniformamla babamın büyük mavi ceketi vardı. Bir gün annem, bu ceketi mukavva kutudan çıkartmış az kalsın yakıyordu ki ağlamaya başlamıştım. On bir yaşında bir çocuktum. Neden ağladığımı bilmiyordum ama ceketi benim için saklayana kadar ağlamaya devam etmiştim.

Büyükannemle otururken güvercinler, olukların ve duvarların üzerine toplanmıştı. Bazen büyükannemin terlikli ayaklarının etrafından zıplıyor, tek bir bacağının üzerinde sallanıyor, eksik tüylü kanatlarını çırpıyor, ince başlarındaki cam soketler gibi hiç kırpmadıkları yuvarlak portakal renkli gözleriyle bize bakıyorlardı. Matematikten ödevim vardı ama hiç yapasım yoktu, midem ketçap ve bezelyeyle doluydu. Kış yaklaşıyordu ama hava açıktı. Sadece sert bir ayaz vardı fakat çok da kötü değildi. Şehirdeki tüm evlerin ışıkları yanıyordu. Aslında karanlıkta bir bankta oturup ütülü tişörtüyle yirmi yedi numarada yaşayan Bay Paswalah'yı, temizlik için tartışan otuz iki numaradaki Jessica ve Al'ı, şiddet içerikli bir şeyler bulmak için üç yüz televizyon kanalını gezen ve kocası hâlâ hayattayken böyle şeyleri izleyemeyecek kadar çok utanan ve 1940'lı yıllarda büyüyen bir hanımefendi için *Zor Ölüm* tarzı filmlerin doğru olmadığını düşünen yirmi bir numaradaki Bayan Gregory'yi izleyen gizli bir casustum.

Bu yüzden çoğu gece yaptığımız gibi yan yana oturduk. Sadece o, ben, güvercinler ve gizli pencerelerden çaldığımız dünyalar vardı.

Büyükannem, uzun bir süre hiç konuşmadı. Burada bankta güvercinlerle oturmak, belki onun en sevdiği tek andı. Daha sonra bana dönüp doğruca gözlerime bakarak "Oğlum?" dedi.

"Efendim büyükanne?" diye mırıldandım.

Dudakları, parlak pembe diş etlerinin üzerine katlandı. Takma dişleri ise evde, küçük tek kişilik yatağının yanındaydı. Uzun süre dudaklarını çiğnedi, başını gökyüzüne kaldırıp sonra yere eğdi. Daha sonra da yavaşça bana dönüp "Sen koroda güzel şarkı söylüyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Evet, büyükanne." Yalan söylüyordum. Babamın ceketi için ağlayabilirdim ama okul korosunda ölüm şarkısı söylerken yakalanmamaya yetecek kadar öz saygısı olan bir gençtim.

"Çocuğum?"

"Efendim büyükanne?"

"Sınavlarda kopya çekiyor musun?"

"Evet, büyükanne."

"Onlara söyledim, söyledim ama yaşlı kadınların hepsi... Angelina'nın sol kulağında bir problem var, biliyor musun? Sınavlarda kopya çekiyor musun, oğlum?"

"Hayır, büyükanne."

"Mürekkep kurumadan önce her zaman kalem açacaklarını yanında tut!"

"Tamam, büyükanne."

Yine uzun bir sessizlik oldu. Büyükannemin geceliğinin altından sarkan bacaklarına baktığımı hatırlıyorum. Bir çift terliğin içinde yayvan, gübreli toprakta büyüyen bozuk peynir gibi gri bir renk almıştı. Geniş, parlak mavi damarları çok net görülüyordu.

"Oğlum," dedi sonunda.

"Efendim büyükanne?"

"Gölge geliyor oğlum." İç çekip burnunu silmek için cebindeki kâğıt mendili aradı. "Gölge geliyor. Henüz değil. Bir süreliğine de değil. Ama gelecek. Seni yiyip bitirecek, oğlum."

"Evet, büyükanne."

O esnada çiğ, ince bir et dilimine vururcasına büyük bir hızla kulağımın kenarına bir tokat patlattı. "Dinle!" diye azarladı. "Güvercinler bunu görüyor! Hepsini görüyorlar! Gölge geliyor. Gençler hiç dinlemiyor. Senin için geliyor, evladım. Daha değil, henüz değil... Onu uzak tutabilmek için şarkı söylemek zorunda kalacaksın."

"Evet, büyükanne."

Artık parlaklığını yitirmiş kalın kapaklı gözlerine baktığımda gözlerinin yaşla dolduğunu gördüm. Birden gerçek bir ilgiyle ellerini avuçlarıma aldım. "Büyükanne, iyi misin?"

Elbisesinin sümük lekeli koluna gözlerini ve burnunu silerken, "Ben deli değilim," diye mırıldandı. "Aklımı daha oynatmadım. Onun geldiğini görüyorlar. Bunu en iyi güvercinler biliyor. Geldiğini görüyorlar." Daha sonra gülmeye başladı. Tüm diş eti bir zamanlar dişlerinin olduğu yerde ince tabaka hâlinde duruyordu. Doğruldu, bir an sendeleyince etrafındaki tüm güvercinler kaçtı. Elimden tutup beni de kaldırdı. Bir ileri bir geri itip çekerek sarhoş bir deve rahatlığıyla dans etmeye başladı. Şehrin sodyum ışığının altında vals yapıyorduk. Ahenksiz bir tonda, çelimsiz bir sesle şarkı söylüyordu. "*Işık olmalı, hayat olmalı, ateş olmalıyız, te-dum, te-dum! Elektrik alevlerinde şarkı söylemeli, te-dum, rüzgârı haykırmalı, cennette dans etmeliyiz! Gelin biz olalım, gelin özgür olalım...*"

Sonra durdu, öyle ani durdu ki az kalsın kavisli omuzlarının arasına gömülüyordum. "Şarkı söylemek için çok erken." Gözlerimin içine bakarak derin bir nefes aldı. "Henüz hazır değilsin, evlat. Henüz değil. Biraz daha zamanı var. Sonra melek gibi şarkı söyleyeceksin. Güvercinlerin yalan söyleyecek beyinleri yok."

Bunun ardından dans etmeye kaldığı yerden devam etti. Annem artık yatmamız için bizi çağırıncaya kadar şarkı söyledi.

Şimdi geriye dönüp baktığımda aslında sorun, büyükannemin söylediklerinden çok daha fazlasını biliyor olmasında değildi. Önemli olan, bildiği şeyi tam olarak ve dürüstlükle söylemiş olmasıydı. Ama benim bunu görebilecek kadar bile aklım yoktu.

Ayaklarım kanamaya başladığında durdum. Ne, nerede olduğumu ne de oraya nasıl geldiğimi biliyordum. Sadece ne görüyorsam onu biliyordum. Küçük bir parkın kenarındaydım. Bu karanlık gece, bahar başlangıcında ya da sonbaharın sonunda olduğumuzu hissettiriyordu. Yerde büyük ağaçlardan düşen yapraklar vardı. O zaman sonbahardaydık. Yağmur çiselemeye başladı. Londra, bir anda ıslak ve nemli bir hâle dönüşüverdi. Havada gerçek yağmurdan daha çok, yoğun bir sis vardı. Bu yüzden de pembe-turuncu sokak lambalarının ardında hiçbir şey görünmüyordu. Mantıklı bir şeyler düşünemiyordum. Bunun için daha çok erkendi. Ama beynim kayıplarımın hesabını tutarken sıcak bir duştan sıçrayan su gibi yakıcı panik duygusu, nerede olabileceğimi ya da bundan sonra ne yapabileceğimi düşünmemi engelliyordu.

Demir yolu hattına açılan loş, neon ışıklı bir geçit buldum. Hiç kimse yoktu; ne geceleyen bir dilenci ne de evsiz biri vardı. Tamamen soğuğa gömülmüş hâldeydim. Dizlerimi çeneme çekerek kuru kaldırıma oturdum. Bir süre oturmaktan başka bir şey yapmadım ama sonra ürperdim. Dizlerime daha sıkı sarılıp düşüncelerimi kontrol altına almaya çalıştım. Ağzımdaki kan tadı, öksürük şurubunun bir türlü geçmeyen yavanlığı gibi insanı sinirlendiriyordu. Aynadaki yansımamda gördüğüm parlak mavi gözleri yeniden hafızamda canlandırmaya ve bu gözleri

tekrar yüzüme koymaya çalıştım. Anılar, fiziksel bir acı vermiyordu; zihin hatırlamak istemediklerini unutmakta oldukça başarılı. Fakat her bir düşünce, acı ve bir şeyleri yeniden hatırlama korkusunu da beraberinde getiriyordu. Sodyum lambalarından ve adamlardan kaçmak için yeniden boş bir kayaya geçebilirdim aslında.

Kısa bir süreliğine her şeyi kaybetmenin aslında özgürlük anlamına geldiği üzerine düşünüp durdum. Budalar ne yapardı? Sürülmemiş, çamurlu bir tarlanın içinden çıplak ayakla yürür ve muhtemelen yeniden doğduklarına sevinirlerdi. Parmaklarımın arasındaki pembe gri renginde, hiç durmadan kımıldayan ve beslendikleri yağmur kadar soğuk olan kurtçukları düşündüm. Sonra fikrimizi değiştirdik. Koşabilirdik ama şimdilik bunu yapmadık.

İçgüdüsel olarak her korktuğum zamanda olduğu gibi duygularımın amaçsızca sürüklenmesine hiç müdahale etmedim. Bu, eğitimimdeki ilk dersim kadar aktarılmış bir refleks hâline gelmişti. İlk kez öğretmenim olmuştu...

Öğretmenim...

Bana hayat ver!

...gölge geliyor...

kaçkaçkaçkaçkaçkaçKAÇKAÇKAÇKAÇKAÇKAÇKAÇ

Nefes almak kuvvet, duvarlar güven demekti. Sırtımı ve başımı duvara yasladım. Duvarın içinden çıkan parmaklar ya da gölgelerden türeyen pençeler yoktu. Ne kadar sert şeylerle temas hâlinde olursam karanlıkta pençe atacak o kadar az şey olurdu. Yorulduğum zaman beni korumak, güvende tutmak için hemen yanı başımda duran, tüm dişlerini gösterip salyalarını akıtarak havlayan büyük, sadık bir köpek düşündüm. Neredeyse bir bek-

çi köpeği kadar iyi yapılabilecek şeyler vardı aslında ama bunların çok fazla dikkat çekip çekmeyeceğini bilmiyordum.

Ve yine nefes alıp verişim yavaşladı. Düşüncelerim bilgi toplamak için öylece oradan oraya dolanmaya başladı. Yukarıdaki demir yolundan elektriğin, yağmurla yıkanmış idrarın, yere dökülmüş biranın ve kurumuş çamurun kokusunu alabiliyordum. Uykulu yolcuları, varoş bölgelere ve ötesine taşıyan bir gece yarısı treninin uzaklardan gelen gürültüsünü, uzaklarda bir yerlerde birikmiş atık suyun içinden geçen otobüsün, gece kapanan bir kapının ve polis sireninin sesini duyuyordum. Çocukken siren sesleri beni rahatlatırdı. Bunların hepsini, muhafızlar tarafından gecenin karanlığından korunduğumuzun bir kanıtı olarak görürdüm. Doğrusu hiçbir zaman koruma ve korunmamız gereken şeyler arasında bir bağ kurmamıştım. Sirenler tekrar çalmaya başladı. Benim için çalıp çalmadıklarını merak etmeye başladım.

Kıyafetlerim, gece için bir hayli inceydi. Yağmur, hepsini ıslatmış, üzerime yapıştırmıştı. Üşümeye başladım. Kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyordum. Bedenimizin şekline bakmak için gömleğin kollarını yukarıya kıvırınca gördüklerimiz karşısında büyülendik. Sanki sabit, sert şeylermiş gibi dikkatimizi çeken küçük tüyler vardı. Soğuk, üzerimize çöküp bizimle ilgilense bile şu an bulundukları yere büyük gelen donmuş ayaklarımızı, düşüncelerimize büyük olan balkabağı sıçratıcısı gibi uyuşmuş parmaklarımızı, tüm hislerimizi orantısız hâle getirmişti. O an, insan vücudunun gerçekten de güvenilmez bir araç olduğu geldi aklımıza.

Taze domuz pastırması.

Turta kokusu.

Kan tadı.

Anılar...
...Anılar...

Gözlerinizi hafifçe kapattığınızda tüm sarı dişleri ve mavi gözleriyle orada durup size bakacak. Gözlerinizi sıkıca kapatın ve kan bir kez daha bedeninizde dönecek, bir araya toplanıp sırtınızı ve kollarınızı çatırdatacak, çorabınızın astarını kalınlaştıracak, ayağınızı gıdıklayacak.

Tüm bunları gerçekten de hatırlamak istiyor musunuz?

Hiç sanmam.

Gözlerinizi hiç kapamayın.

Gömleğimin kollarını aşağı indirdim. Çenemi iyice dizlerime bastırıp kollarımı kendime doladım ve bir ayağımı diğerinin üzerine attım.

Kayda girmeyi bekleyen başka duygular da vardı.

Küçük bir bakış, hızlıca bir göz gezdirme, zarar bunun neresindeydi? Bilinmez; belki de bir nefeste onu içine çekmek gölgelere rağmen iyi gelecektir.

Bulunduğum yerin havasını ciğerlerime çekip keşfedeceklerimin, beynime ve kanıma dolmasına izin verdim.

Çocuk gibi tıkılıp kaldığım bu yerin hissi, sert, kötü ve inceydi. Hayatın daha yoğun ve daha sıklıkla akıp gittiği başka yerlerdeki gibi yoğun değildi ama havada sürüklenen başka yerlerin izini taşıyordu. Hissedebildiğim gücün ve yapının, korkmuş bir kuş misali emri uygulamaktan geri çekilen kuvvetli bir kokusu ama bir o kadar da kaygan bir dokunuşu vardı. Bu, beni biraz rahatlattı ve birazcık da ısıttı.

Doğrulup beyaz boyalı duvarlara baktım. Üzerindeki yazıları inceledim. Çoğu, *'J, BİR HOMOSEKSÜEL'* ya da *'P&N, SONSUZA KADAR'* gibisinden genel şeylerdi. Tüm döngüler

ve ani dönüşlerle hemen tanıdığım turuncu boyalı bir duvar vardı. Parmaklarımı duvara dokundurdum, sıcacıktı, hissedebiliyordum. Usulca hareket eden kum gibi parmaklarımı karıncalandırdı. Bir kabile bölgesini anlatan bir dilenci sözüydü. Duyularımın böyle şeylere hâlâ duyarlı olduğunu görmek çok güzeldi. Yoksa ben mi daha duyarlıydım? Faydasını bilsek bile bu düşünce beni yine de rahatlatmadı.

SİSTEMİN CANINI SIKMASINA İZİN VERME!
Ya da
☒☒ULTRA☒☒
Ya da
Fırçaları yalama...

Tuğlaların çimentoyla kaplı yüzeylerinde hepsi birbirine karışmıştı.

Tünelin sonundaki bir yazı dikkatimi çekti. Çoğu insanın bölgelerini savunmak için kullanıldığını anladığı türden bir şey değildi ama sıradan siyah bir sprey boya ile çok zalimce bir tavırla yazılmıştı. "***BENİ GÖLGE GİBİ TAKİP ET***"

Bunu okuyunca birden huzursuzlansam da akşamdan bu yana listemdeki diğer şeyler daha öncelikliydi; o yüzden yazıyı görmezden geldim. Boyam yoktu fakat yerin o sert hissiyle parmaklarımı uzatıp tünelin tam ortasındaki duvara kendi sözümü karalamaya başladım. Şeytan ve kötülüklere karşı kendi bölgemi korumak adına uzun koruma sembolünü çizerken küçücük bir hareket bile içime rahatlık vermişti. Bir bekçi köpeği sayılmazdı ama yine de hiç yoktan iyiydi.

Çizmeyi bitirdiğimde başım ağrıyor, parmaklarım titriyordu. Böyle küçücük bir şey, benden çok daha fazlasını almış olsa bile

kollarımda çok az bir güç daha kalmıştı. İçimdeki sıcaklık hissi, belki zamanla geçecek bir açlığı aklıma getirdi. Hissettiğim zayıflık, her bir parmak daha yeni büyüyormuş, kaslar test edilmemiş ve bir sonraki kullanıma hazır değilmiş gibi bir deneyimsizlikti sanki; yorgunluk değil. Birden karşı duvarın üzerine yığılıp bekledim.

Duvara çizdiğim şeklin yanarak tıslamaya başlaması için birkaç saniye yetmişti. Ardından siyah, kıvrımlı harfler belirginleşti. Hemen kaldırıma geçip dizlerimi çeneme çektim. Ürpermiştim. Yukarıdaki beyaz ışıklar sessizce uğulduyordu. İçlerinden geçen elektriği hissedebiliyordum. Benim uzmanlığımdaki herhangi biri için ilk ders, her zaman için elektrik hakkındaydı.

Birden riske girip parmaklarımın ucuyla lambaların birinden biraz sıcaklık kavrayıp hızla dışarı çektim. Ama ben daha enerjisini kendime çekerken karanlığa gömülmüştü bile. Lambadan çekmeyi başardığım bezelye büyüklüğündeki ışık topu ve sıcaklığı, parmaklarımın arasına aldığım bir kibrit gibiydi. Elektrik topunu, vücuduma biraz yaklaştırdığımda sersemletici ama hayatını devam ettirmeye yetmeyecek kadar şok edici bir sıcaklığı olduğunu hissettim. Daha fazla acıya, soğuğa ya da gücümün başarısızlığına neden olan belirsizlikle, tünelin sonunda sadece bir lamba bırakıp neredeyse hepsi sönünceye kadar parmaklarımın arasında küre hâline getirip okşayarak biraz daha ışık ele geçirmeyi göze aldım. Sarf ettiğim çabadan dolayı soğuk terler dökmeye başladım. Nefessiz kalmıştım, kulaklarımda berbat bir çınlama vardı ama yine de küçük, önemsiz bir futbol topu büyüklüğünde beyaz bir ışık yapmayı başardım. Yere uzanıp sanki saf altından bir çantaymış gibi ışık topumun yanma kıvrıldım. Beni ısıttığını, ıslak kıyafetlerimi kuruttuğunu hissediyordum. Gözlerimi kapadım.

Hiç uyumak istemiyorduk. Zihnimiz bir yığın düşünceyle doluydu. Duyularımız bir farenin sokağın altında pençeleriyle oluşturduğu deliğe ve şehir tilkisinin burnuna uzanabildiğimiz kadar uzağa gitti. Bir yandan da bizi saran yaşam hissini ve etrafımızdaki her şekli anlamaya çalışıyorduk. Fakat çok ama çok yorgundum. Ne istediğimizi düşünmeden uyumak zorundaydım. Gözlerim, cellat bıçağı gibi batıyordu.

Kan tadı.

Sarı dişler, sulu, güçsüz mavi gözler.

Bana hayat ver bana hayat ver bana hayat ver Bana HAYAT VER!

Pek de uyku sayılmazdı.

Belli belirsiz siren sesleri, uzaktaki arabalar... Belli ki bu akşam birileri başkasını arıyordu. Çatı kenarındaki oluklardan emekliyor, güvercinlerle konuşuyor, akşam yemeğini arayan turuncu renkli tilkinin burnunu çalıyordu.

Uyuyamadık. Rüyalarımız, gerçekliğimizle yani puslu mavi gözlerden gördüğümüz dünyayla birbirine karışmıştı. Yağmurun çatıdaki oluklarda kabarcıklar oluşturduğu böyle geceleri seviyordum. Her şeyi temiz, tertemiz bir hâle getiriyordu. Kalabalık bir hayatın ve amaçsızca dolanan hayalleri gizleyen yoğun düşüncelerin belirsizliğiyle engellenmeden zihnin kolayca gezinmesine müsaade ediyordu. Düşünceler sözcüklerden uzaktı.

Birkaç saatten fazla uyuyamadım. Uyandığımda ellerimdeki sıcaklık hissi, ilk başta tüm beyazlığıyla parlayan lambalara kayıp gitmişti. *Tıp tıp tıp tıp,* diye duyulan bir damlama sesi bütün dikkatimi dağıttı.

Tünelin sonunda dilencilerin turuncu renkli resimlerinden boya, burundan akan kan gibi damla damla aşağı akıyordu. Duvarda bir çatlağa yakalanıyor, bir müddet orada birikiyor ve sonra yerdeki bir lekenin içine hep aynı ritimle damlıyordu. Tünelin diğer ucundaki yanmış boya girdabında kendi koruyucu sözüme baktığımda sanki ısıya maruz kalmış gibi kenarlarının titremeye ve işaretin en alt kısmının sıvılaşmaya başladığını gördüm.

Ayağa kalktım ama o anda ayaklarım hemen, hiçbir şey yapmak istemediklerini belli etti. Hatta bunu kanıtlamak için acımaya bile başladılar. Kan ve kir, kahverengi bir lekeyle karışmıştı. Tünelin sonuna doğru aksaya aksaya yürürken karanlığa baktım. Hâlâ geceydi ya da sabahın, en azından hafifleyen kasvetin ufukta bir çizgi bırakmadan önceki ölü zamanıydı. Yağmur, ince gümüş kraterlerle yere düşüp kaldırımı, siyahlığın yansıtıcı parlaklığına, turuncu-pembe neon ışığına ve su birikintilerine dönüştürmek için elinden geleni yapıyordu.

Tüm düşüncelerimin amaçsızca dolanmasına izin verdim, huzursuzdum. Bedenimde soğuktan daha fazlasının neden olduğu bir ürperme oldu. Yağmuru boylu boyunca delip geçen, kendini burnun gerisinde kalmaya zorlayan ve aynı anda her bir siniri faaliyete geçiren bir koku ve kötü bir tat vardı. Beyin böylesine çok bilgiyle kendinden geçinceye kadar bunun, bir portakal kabuğu ve ıslak bir mukavva kutu olduğunu anlamak için kokunun parçalarını çözmeye bile başlayamadı. Bu, havaya karışmadan önce karanlık, basık bir alanda ilginç şekilde çürümeye ve bozulmaya bırakılmış ılık, ıslak bir çöpün kokusuydu. Ve gittikçe yoğunlaşıyordu.

Hırsızları, çöp karıştıran insanları ve çöp kamyonlarını dinledim.

Hiçbir şey yoktu.

Sadece eriyen boyanın damlama sesi ve yağmur tıkırtısı vardı.

Paranoyak değildim ama son zamanlarda yaşadıklarım, tüm bakış açımı değiştirmişti. Direkt ve kötü bir bağlantı olmadan boyanın erimesi ve havanın çöp kokması pek olası değildi. Hayır, hayır, bu çöpten daha farklı, tiksintiden biraz daha etkili bir şeydi. Pis kokudan uzaklaştım ve ezilmiş ayaklarımın el verdiği ölçüde hızla tünelden çıkıp yağmura doğru yürümeye başladım. Yağmur, gözlerime dolup uykumu açarken şok hissi yaşatmasına ve her tarafımı ıslatmasına izin verdim. Hatta tüm hislerimi yeniden kurcalayıp bir şeyler düşünürken bile...

... çöp kokusu ...
... küf tadı ...
... yağmur hissi ...
... ilginç gölgelerin boş sokakları ...
... ayak sesleri ...
... gittikçe yaklaşan, gittikçe güçlenen kuru, sıcak ozon ...

Yürümeye başladım. Rahatsız edici bir şekilde her adım, insan şeklinin çok ağır olduğunu ve bu yükün, ağırlığına oranla çok küçük bir bölgeyle desteklendiğini ayak tabanlarıma hatırlatıyordu. Bedenimizin aldığı komik şeklin tuhaflığına, dünyayı fetheden insan türünün ilginç olduğuna karar verdik.

Yolda kumun üzerinde sürüklenen gazeteye benzer bir ses vardı. Koşmaya başladım. Birden acıyı umursamadığımı ama başka bir yerde olma isteğimin bu acıya üstün geldiğini anladım. Daha hızlı koştum. Arkamdaki gürültü ve koku gittikçe artıyordu. Hepsi, eski bir dizel arabanın dumanlar içinde patlamadan önceki motor sesi gibi ilginç, hafif bir gürültüyle geliyordu.

İki evin arasında ağaçlıklı bir yol gördüm. Yol, kirli çöp poşetleri ve kaygan su birikintisiyle doluydu. Sonundaki duvara gitmek için hemen bu sokağa yöneldim. Nedense burada sıkışıp kalmak beni rahatlatmıştı. Hiç çıkış yolum yoktu ama arkamdaki her ne ise tek bir girişi vardı. Pençelerden ve sarı dişlerden arkamı korumak için yüzümü döndüm. Yolun sonundaki duvara vardım ve birinin arka bahçesine açılan ahşap bir kapıya yaslanarak döndüm. Parmaklarımı diğer tarafa uzatıp arkadaki sert yüzeyden destek aldım ve gücü kendime çekmeye başladım. Bunu son denediğimde yavaş, çok yavaş ve çok uzun sürmüştü. Çok uzun zamandır buna gerek görmemiştim! Yine de duvarın iki tarafı da oluşturduğum baskıyla sallanıncaya kadar duvarı havayla yoğunlaştırıp beni arayan birine ya da herhangi bir şeye fırlatmaya hazır hâlde güç duvarının içine yerleştim. Ama tanıdık hiçbir şey yoktu. En azından bu akşam.

Yolun sonu bomboştu. Gerildim. Önce *tik tik* diye bir ses ardından da kâsenin dibinden şapırdatılarak yenen bir sıvı karışımının höpürdetilmesine benzer bir gürültü duydum. Sonra o da kesildi. Sadece benim nefes alıp verişim ve izlendiğini düşünen delilerin ürkekliği kalmıştı geriye.

Hiç kımıldamadım. Eğer dışarıdaki şeyle aramızda bir irade savaşı olacaksa, kendimi bilinmeyen bir tehlikeye atmaktansa şafak sökünceye ya da karanlık oluncaya kadar sokağın sonunda bu şekilde kalmaya hazırdım.

Yakınlardaki bir evin çatısından iki güvercin havalanırken yakalayıverdim. Bir anlığına gözlerini ödünç alıp dünyaya tepeden bakmayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. Böyle dik durmak zaten yeterince zorluyordu ve aynı anda birden fazla şeyi yerine getirmek, söz konusu bile olamazdı.

Bekledim.

Bir dakika da olabilir belki on dakika da bilmiyordum, zaten umurumda da değildi. Vücudumdaki adrenalin bunu sorgulamama müsaade etmiyordu.

Yolda tıkırdayan bir konserve kutusu duydum. Duvarın dibine fırlatılmış çöp poşetlerine baktım. Bir tanesinin ağzı açık ve içindekilerin hepsi yere, arka duvara ulaşmak için içinden geçtiğim pis suya atılmıştı. İnce, uzun yırtılmış cips paketleri, muz kabukları, suyun içinde yüzüyordu. Ambalaj kâğıtları, tuvalet kâğıdı ruloları, pişirmeye hazır yemek kutuları, lekeli mutfak önlükleri, kulpu kırık bir fincan, yırtık bir alüminyum folyo, ezilmiş bir streç film, ezilmiş portakal suyu kutuları, yarım yağlı süt şişeleri, hepsi poşetin dışına savrulmuş ve tavadaki patlamış mısır gibi hiçbir açıklama olmadan yavaşça sıçramaya başlamıştı.

Ürkütücü küçük, solgun bir parmak, ucunu hafifçe bana doğru eğip bir öneri teklif etti. Bunun ne olduğunu biliyordum. Çok kolay olmuştu.

Eski plastik poşetler, kırık CD kutuları, daha fazla çöp dışarı saçılsın diye poşeti biraz daha genişleterek içinde sallanıp duruyordu. Hepsi yere saçılmıştı ve ardından ilk başta en hafifi olmak üzere alışveriş çantaları, esintiye kapıldı. Ardından jambon paketleri ve bir parça peyniri tutan kap, sanki yer çekimi geçici bir hevesmiş gibi yukarı uçmaya başladı. Daha sonra en ağır parçalar, yeni portatif bir radyoyu taşıyan mukavva kutu, tek bozulmamış bir parçada gerinen bir yılan gibi yukarı süzülen bir file portakal ve yarısı çürümüş limon kalıntıları uçuşmaya başladı. Hepsinin ağır, telaşsız bir şekilde yırtık çöp poşetinden savruluşunu izledim. Hepsi havada yükselirken streç film yaprakları, ekmek kâğıtları sıcak hava balonu gibi patlıyor ve bir yukarı çıkıyor, bir aşağı iniyordu. Hiçbir telaş yoktu. Hepsi eski

bir çöplüğün hışırtısına ve tıslamasına doğru sakin sakin ilerliyordu.

Tüm çöpler tek bir noktaya, evlerden birinin kenarındaki bir gölgeye doğru gidiyordu. Duvarla atık su borusunun birleştiği köşeye yapıştılar. Hepsi birden yükselirken gölgenin şekliyle birbirine karıştılar. Alüminyum folyoya yansıyan bir cips paketi bir kol, gümüş mukavva kutu da karın gibi düşünülebilirdi belki. Yapışan uzuvlarının birinden ilginç, yoğun bir sıvı damlatan organik bir yaratık gibi görünüyordu, hâlâ sabırlıydı.

Sonra başı belirdi; gözleri iki sigara izmaritinin sönmek üzere olan közü gibi parlıyordu. Soluk alıp verdiği zaman burnundan, bir arabanın kırık egzoz borusu gibi duman çıkıyordu. Duvara tırmanmak için bir kolunu kaldırdığında pençeleri, iyi çiğnenmiş bir sakızın çekme sesiyle kayboldu. Pençelerinin her biri eski kola kutularının keskin uçlarıyla işıldıyordu. Kalçaları, inşaatçıların su şebekesi tamirinden sonra sokağa bıraktıkları eski bir hortumdan oluşuyordu. İri görünüşünün altında kapalı bir karın bölgesi oluşturmak için vücudunun tam ortası, eski kutu ve kart parçalarıyla, trafik işaretleriyle, atılmış kutularla kaplıydı. Karnından çıkan kokuyu alabiliyor ve vücudunun arasındaki boşluklardan bozulmuş meyveleri, elma çekirdeklerini, cipsleri, yarısı yenmiş hamburgerleri ve Çin yemeği artıklarını görebiliyordum. Hepsi birleşmiş derisiz bir karın gibi dış zırhının altındaki kahverengi parçayı çıtırdatıyordu. Ağzını açtığında dişlerinin kırık bir şişeden alınan yansıtıcı yeşil cam olduğunu gördüm. Yüzü, eski gazetelerden ve dergilerden oluşuyordu. Kolları, alüminyum folyonun yansıtıcı paketiyle parlıyordu. Kanatları ise ince ve sert bir çıtırtıyla havaya yükselen streç filmin iki şeffaf yaprağından oluşuyordu. Sigorta teliyle bir araya getirilmiş birleşim noktaları, tıpkı tendon gibi tüm vücu-

dunda sarmalanmıştı. Tam üzerimdeki evin duvarına pençeleriyle tutunurken bu yırtık bir poşetten oluşan çöp, bir bedene dönüştü. Kavisli sırta yayıldı ve dizlerinin arkasındaki eklemleri sarmaladı. Eğer bu, canlı bir yaratık olsaydı insandan çok daha büyük, kavisli ve vahşi bir sırtlana benzediğini söyleyebilirdim. Vücudunun şekli kavisli ve saldırıya hazır gibiydi. Ama canlı bir şey olmadığı ve onu tutan güçle nefesinin sıcaklığından ne olduğunu anlamıştım, o bir çöp yaratıktı.

Çok kolay oldu.

Er ya da geç böyle bir şeyin olacağını tahmin etmeliydim. Daha sonra gerçekleşeceğini düşünerek belli ki çok iyimser davranmışım.

Yeşil camdan oluşan çenesini açıp zımpara kâğıdı genişliğindeki çürük dilini uzattı. Havaya siyah bir duman çıkarttı. Son kırık plastik pipetle patlamış bir ampul, yerden savrulup çöp yaratığı daha büyük ve daha güçlü bir hâle getirerek kendi bedenine yerleşti. Üzerine çarpan yağmur damlalarından parıldayan film kanatlarını görebiliyordum. Ömrünü doldurmuş bir karbüratör sesiyle, jilet gibi keskin pençelerini yüzüme doğru uzatıp tüm dumanı emmek için ağzını açtı ve arka bacaklarıyla vurmaya, başımı koparmaya çalıştı.

Hayatımı kurtaran, bilinçli bir karardan ziyade içgüdülerim oldu.

Oluşturduğum güç duvarını bırakıverdim. Çöp yaratık tam zıplamak üzereyken güç duvarı, büyük bir hızla çarpıp kirli gazetelerden ve bedenindeki küflenmiş organik lekeden bir patlama oluşturarak onu duvara fırlattı. Yırtık alüminyum folyo ve streç film yığınının ortasına düşürdü. Bu kavganın bitip bitmeyeceğiyle hiç ilgilenmiyordum. Aslında bitmeyeceğini biliyordum. O yüzden gürültü daha fazla artmadan arkamı dönüp yüksek ahşap

kapıya, kilidi açılıncaya kadar omzumla vurdum. Sonra da hemen bahçeye girdim. Yaratık arka bacaklarından destek alarak ayağa kalkıp paslı burnundan soluyarak peşimden gelmeye başladı.

Çamurlu çimenlerin üzerinden geçtim. Arkama dönüp bakmadan duvarı tırmandım. Demir yolu hizasına sırtüstü düştüm. Ayaklarımın üzerine düşmemle kıyaslandığında daha kolay olduğunu söyleyebilirim. Her zaman demir yolu yarmasında kendi yollarını rahatlıkla bulan eğrelti otları ve kırık alışveriş arabaları, kıyafetimi yırtıp tenimi kesti. Her tarafıma ısırgan otu batmıştı. Bir fare ailesi, çıkarttığım sesten korkup hızla güvenli bir yere kaçtı. Büyük bir gürültüyle demir yolunun kenarındaki çakıl taşlarının üzerine düşüp seriliverdim. Demir yolunun gümüş renkli ve paslanmış raylarının birine tutunup yavaşça kendimi çektim. Tekrar ayağa kalkmak, sert toprak zemine düşmekten daha kötüydü belki de çünkü vücudumdaki her kas kızgınlıkla bağırıyordu. Ayrıca her tarafımda bir kesik ya da ezik yahut iltihaplı bir kabarcık vardı. Çakıl taşlarının artık rampayla birleştiği kuru çamurlu yol boyunca demir yolu hizasında topallaya topallaya yürüdüm. Başka bir yer olduğu sürece nereye gittiğim umurumda bile değildi. Çöp yaratıkları, Dulwich sokaklarında öylesine dolanmıyordu; mutlaka bir amaçları, istikametleri ve niyetleri olmalıydı. Bu akşam düşünecekleri başka bir şey yoktu. Sadece bizi istiyorlardı, hepsi bu. Hemen arkamda avı için inleyen yaratığın sesini duyabiliyordum. Eski bir otobüs freninin ciyak ciyak bağırmasına benziyordu. Arkama bakmaya hiç cesaretim yoktu. Sadece demir yolu boyunca topallayarak yürümeye devam ettim.

Ne kadar uzaklaştığımı söylemek gerçekten zordu. Kuzey Dulwich adlı bir istasyona varana dek durmadım. Kapısı kilit-

liydi. Yüksek sarı tuğlalı duvarlarının üzerindeki ışıklar, ilginç gölgeler oluşturuyordu. Ağır kapıların yanındaki platforma tırmandım. CCTV kameralarının çekiyor olmasını hiç önemsemedim. Sırtüstü uzanıp şöyle bir silkelendim. Acıyı hissettim ve her zamanki gibi hâlime üzüldüm.

Nefes alıp verişimi artık kontrol altına aldığımda ve vücudumdaki yanma da normal, sıradan bir ağrıya dönüştüğünde her bir kesiğin, her bir eziğin baskısını, şeklini hissederken bedenimizin en ufak bir parçasının bile farkına vardık. Vücudumuz ve gerçekliği karşısında büyülenirken acının küçük düşürmesiyle dehşete kapılıp şaşırdık. Altımızdaki betonun soğuk, sert yüzeyini ve demir yolu boyunca esintiyle sürüklenip yüzümüzde kuruyan serin yağmur damlalarını hissederek yere uzandık. Bir anlığına vücudumuzun her bir zerresinden, her bir sinir hücresinden, yağmurun serinliğinden, kaslarımızın sıcaklığından, iliğimizin kuruluğundan, saçımızın ıslaklığından, sıyrıklarımızdaki kanamadan, eziklerimizden aldığımız o büyük his, büyüleyici, gerçek ve canlıydı. Bir an kahkahayla gülmek istedik ama belki de ağlamak daha yerinde olacaktı; emin değildim.

Tekrar o çöp kokusunu almaya başladım.

Ayağa kalkmak bir zaferdi benim için. Güçsüzlüğün farkına varıp kapalı çıkışa doğru sendeleyerek yürümek ve buraya yaslanmak da ikinci bir rahatlamaydı. Kilide o yalvaran kelimeleri fısıldadım. Kapı pes edip açılıncaya kadar parmaklarımla okşayıp sevdim. Platformun üzerindeki neon ışık dairesinin arkasındaki ağır kapıyı geri çekerken çöp yaratığın gözlerindeki parlak, kırmızımsı közden gözleri gördüm. Yaratık, karanlıktan çıkmıştı, öncekinden de uzun görünüyordu. Vücudu tıpkı asil bir mücevher gibi bedenine yapışmış kırık camlarla demir yolu bentlerinden parlıyordu.

İstasyondan çıktım, o da beni takip ediyordu. Kısa bir süre yaşadığım rahatlık, bana düşünme ve hatırlama fırsatı vermişti. Artık neye ihtiyacım olduğunu biliyordum. Yukarı caddelere doğru koşarken ihtiyacım olan şeyi bulmak çok zamanımı almadı. Birincisi, sarı harflerle 'Daire 5' diye yazılmış bir çöp kutusu kapağıydı. İkincisi, küçük bir alışveriş alanındaki eczanenin dışına belediyenin bıraktığı yeşil büyük, tekerlekli çöp konteynırıydı. Neyse ki çöp konteynırının içi tıka basa dolu değildi. Yaratık hemen arkamdan geliyordu. Aramızda fazla mesafe yoktu. Hızlı koşacak kadar çok korkuyorduk ama böyle basit bir nedenden dolayı da vazgeçmezdi.

Çöp konteynırlarındaki tüm kapakları açıp içlerinde yırtık poşetler olup olmadığına baktım. Neyse ki şansım yaver gitti; bütün çöp kutuları temiz görünüyordu. Daire 5'ten aldığım çöp kutusunun kapağını tutup bileğimin biraz üzerine taktım. Kolumla iyice sıkıştırana dek sağ elimle var gücümle iterek kapağı kalkan gibi kullandım. Tam hazır olduğum anda yaratık, usul usul aşağı dökülen yağmur suyunun içinden yürüyüp çölde ilerleyen bir çıngıraklı yılandan beklenen zahmetli bir azimle yolun ortasında duruyordu.

Yüzüme yağan, kıyafetlerimi sırılsıklam eden yağmur, umarım bu kötü kokuyu bir nebze de olsa götürürdü. Arkamı döndüm, yaratıkla yüz yüzeydim.

Bize doğru gelişini pür dikkat izlerken, merakla ve tek bir amaçla yaklaştığını düşündük. Neredeyse ona zarar gelsin istemiyorduk çünkü yapısından ve hayat biçiminden öğrenebileceğimiz çok şey olabilirdi. Ne var ki önceliğimiz kendimizi korumaktı.

Yaratık bana yaklaşırken çöp kutusunun kapağını siper edip bekledim. Düşündüğümden daha tedbirli hareket ediyordu; ya-

nıma yaklaşmadan önce durdu, burnunu havaya kaldırıp ıslak yolda kayan tekerlerin gıcırtısına benzer ilginç bir çığlık attı. Bunu tam üç kez yaptı. Hiç kırpmadığı kırmızı közlü gözlerini üzerime dikip dört ayağının üzerine düştü. Gözümü bir an kırparsam saldıracağını hissediyordum. Bunu düşünürken gözlerimi kırpmak için büyük bir arzu duydum, sanki artık nefes almak, göz kırpmak gibi eylemlerim bilinçli olmalı, düşünerek yapılmalıymış gibi hissettim. Fakat yaratık saldırmadı ve neden böyle yaptığını anlamam ne kadar utandırıcı da olsa bir hayli uzun sürdü: Attığı yardım ya da acı çığlığı değildi, aksine destek çağırıyordu.

Buraya kadardı.

Sıcaklığın nereden geldiğini anlamak için etrafa bakınınca eczanenin, parlak yeşil-beyaz levhasının ıslak yüzeyine asılı bir parça buldum. Sol elimi yukarı kaldırdım ve parçayı parmak uçlarımla çekip parmaklarımın arasında ezerek un ufak ettim. Enerji kaynağını tüketen ışık, bir an titredi ve kızgınlıkla inledi. Tekrar çöp yaratığa döndüm. Niyetimi anlamıştı; huzursuzca yerinde kıpırdandı ve pençelerinin birindeki metal parçaları büküp etrafa duman yayarak biraz doğruldu. Parmaklarımın arasındaki sıcaklığın her bir zerresini iyice sıktım. Işık aniden parladı. Bir saniyeliğine hiçbir şey olmadı. Daha sonra yaratığın gözlerindeki sigara izmaritleri daha da parlak bir hâl aldı. Önce sarardı ardından alev aldı. Ateş ilk olarak başındaki gazete parçalarını tutuşturdu ve ardından kafatasının içinden uzun gövdesini şekillendiren kuru kül ve kâğıda yayılıp çamur yığınının içinde gizlendi.

Alevler başının etrafında dönen eski çamaşır teli ve örgü tellerini patlatırken yaratık, gıcırdayan frene benzer sesiyle avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Burnundan, ağzından, gözlerinden ve

kulaklarından çıkan damlalar, omurgasını oluşturan kuru iplerden aşağı yayılıyor, kanatlarındaki ince sigorta tellerini eritiyor, streç film yapraklarını siyah ve akışkan hâle çeviriyor sonunda da yere sıcak plastik olarak damlıyordu. Alevler, karın bölgesindeki metal levhalar arasında da ortaya çıkmış diz ve dirsek eklemlerinde kıpkırmızı kor hâlinde parlayıp pençeye benzer parmaklarının arasında kızgın kıvılcımlar çıkartıyordu. Pençelerindeki sakız poşetlerini eritip çok kötü bir kokuyla duman çıkartıyor ve üzerine köpüren buhar damlaları gönderiyordu. Ama hâlâ yaşıyordu.

Bunun yerine, öfkeli bir kükremeyle kendini arka bacaklarının üzerine çekti. Alevli sırtını gerdi ve yay gibi fırladı.

Yaratık yukarı zıplarken ben de kendimi korumak için çöp kapağını başımın üzerine kaldırarak dizüstü çöktüm ve saldırıya hazırlandım. İri gövdesi ışığı engellerken kokusu gözlerimi sulandırıp midemi düğümledi, ürpermiştim. Vurduğunda depremde yıkılan tuğlalar gibi oldu her şey. Çenemi göğsüme bastırıp omuzlarımı kendime çektim ve çöp tenekesi kapağını başımın üzerine kaldırdım. Birden çöp yağmuru başladı ve ince bir duman katmanı karanlığa yayıldı. Hafif bir inleme sesi duydum ve derme çatma sığınağımdan gizlice baktım. Çöp yaratık, yarısı kopmuş kolu ve göğsünde açılmış bir delikle bir kenarda öylece yatıyordu. Tüm çöpler etrafına yayılmış ve zırhımın etkisiyle hepsi yerinden çıkmıştı. Sendeleyerek ayağa kalktım; şokun etkisiyle başım dönüyordu. Çöp kapağını tekrar ona doğru kaldırdım. Yaratık, yuvarlanıp ayağa kalktı. Çok beceriksizce hareket ediyordu. Bedeni dengesini kaybetmişti. Kül ve duman çıkartarak kendini doğruca üzerime atıverdi. Bu kez zırhımı başımdan yukarı kaldırdım ve plastik bedenimi yakıncaya kadar geri kalan gücümün zırhıma girmesini istedim. Çöp yaratık doğrulduğun-

da neredeyse etraftaki evlerin üst camlarına erişmişti, elimdeki kapağı ona doğru ittim.

Ancak yüzlerce araba kornasının çıkartabileceği yüksek bir sesle kükredi. Bir yıkı güllesi ağırlığıyla kapağa pençe attı. Çarpmanın gücü neredeyse ayaklarımı yerden kesiyordu. Parlak, turuncu kıvılcımlar, zırhımın etrafında bir şemsiye şeklinde uçuşuyor ve her yere çöp yağıyordu. Yaratık, dağılmış pençelerinden geriye kalanlara asılarak acı içinde şahlandı. Böyle bir yaratıkta acı kavramı her ne ise dikkatimi dağıtmıştı ama o şahlanırken ben de elimdeki zırhı bir kenara fırlatıp doğruca üzerine atladım. Kısa, darmadağın olmuş kollarıyla beni sağa sola savururken karın bölgesini, göğsünün çürümüş, sıcak bölümünü oluşturan mukavva kutuyu paramparça ettim. Kollarımı tam ortasına, oradan da omzuna daldırırken ateşler kıyafetimin kolunu yakaladı. Çürümüş ve pis yemek kalıntılarına karışan metal parçalar tenimi kesti. Parmaklarımı, küçük, donmuş gibi görünen bir şeylerin üzerine kapadım. Aynı anda tehlikeli biçimde sallanan çöp yaratık, bir ayağının üzerinde sendeleyerek kalktı ve diğer ayaklarıyla da beni kaldırımın karşısına fırlatan bir tekme savurdu. Ben kaldırıma doğru uçarken yaratık, etrafa çamurlu mukavva kutusu ve organik kalıntılar püskürtüyordu.

Gözlerindeki alevlere yağmur suları karışan yaratıktan pis sular damlıyor, başından buharlar çıkıyordu. Kafası karışmış görünüyordu. Ellerimden damlayan simsiyah lağım suyunda dolaştırdı bakışlarını. Top hâline gelmiş, buz gibi bir kâğıt parçası tutuyordum avucumda. Kâğıdı açtım. İçinde siyah uçlu bir kalemle çizilmiş büyülü sözler ve semboller vardı. Okudum.

... *Yerel ilçe girişimi* ...
... *geri dönüşüm kutuları temin edildi* ...

... toplama **pazartesi, salı** *...*
... cam, kutu, kâğıt ve tüm organik şeyler ...
... daha **İYİ** *bir çevre oluşturma ...*
... insanlar için ...

Mürekkep, yağmurda akmaya başladı. Çöp yaratık, ilginç, mekanik, metalik bir sesle acı acı bağırıyordu. Ayağa kalktım. Gözüme tekerlekli çöp konteynırı ilişti birden. Yaratık da aynı yöne bakıyordu. Kendini yoluma atmaya hazır hâlde koşmaya başladı. Parmaklarımda gittikçe ıslanan kâğıt parçasıyla kaldırımda kayarak çöp kutularına ulaşmak için koşmaya başladım. En yakındaki çöplüğe ulaştığımda yaratık, konteynırın kapağını kapatmak için uzandı. Birden kapaklar ve yaratığın yanan iri cüssesi arasında sıkışıp kalmıştım. Hayatın elimden alınmasına hazır hâlde içgüdüsel olarak gözlerimi kapattım ve kâğıt parçasını çöp kutusuna attım.

Bir patlama sesi yükseldi; vücudumu saran, apansız bir sıcaklık hissettim. Yağmurun sesini ve düşen kâğıdın hışırtısını duydum. Yaratık sessizce yere yığılırken etrafımda uçuşan plastik parçaları, eski bir gazetenin gıdıklayıcı dokunuşunu ve bacaklarımın arkasına dökülen nemli, çürük yapışkanın nazikçe akışını hissedebiliyordum. Kartondan teni büyük, ıslak bir şapırtıyla çürümüş bedeninden ayrılıyor, kanatları meleklerin tüyleri gibi süzülerek yere dökülüyordu. Hortum parçaları, ölü balıklardan sarkan bağırsakların düşüşü gibi bedeninden çıkıyordu. Gözlerindeki közler sönmüş ve sigara izmaritleri *şıp şıp şıp* sesleriyle ıslak zemine düşüyordu.

Çöp birikintileri etrafıma düşerken nefes almayı tamamen unutmuş hâlde tekerlekli konteynıra yaslandım. Birkaç plastik poşet, rüzgâra kapılmış sokakta oradan oraya sürükleniyordu.

Top hâline getirilmiş gazete parçası, çatı kenarındaki oluğa yuvarlanıp bir borunun çubukları arasına sıkıştı. Birkaç köz parçası su birikintisinin içinde söndü. Ezilmiş kola kutusu, yüksek sesle duvara çarptı. Tekerlekli konteynırın kapağını hafifçe aralayıp içine baktım. Kâğıdın üzerindeki yazım işleri, yaratığın kalbinin ve herhangi bir yapının özü olan emir ve dua sembolleri, çöp kutusunda kendi kendine yanıp küle dönüştü.

Kapağı kapatıp dizime kadar gelen çöp yığınına baktım. Tepenin aşağısında, birkaç yüz adım ileride, hemen sokağın ortasında park edilmiş bir araba vardı. Daha önce orada değildi. Yolcu kapısından bir adam, arka taraftan da iki kişi indi ve sürücü kapısından inen dördüncü kişi, muhtemelen bir kadındı; loş ışıkta net göremiyordum. Bana doğru yürümeye başladılar. Sanırım destek birlikleriydi. Yaratığın acı acı haykırışını duymuş olmalılardı.

Çöp kutusuna yaslanıp kontrolü elimde tutmaya çalışarak hafifçe gözlerimi kapadım. Yorgun, kızgın ve acı içindeydik. Bunun için gelmemiştik; hiçbir şey olması gerektiği gibi değildi, doğru yaşam olamazdı bu. Fark ettik ki her şey ama her şey yanlıştı.

Umursayamayacak kadar bitkindim.

Gözlerimizi açtık. Dünya, hayalimizdeki elektrik ateşi gibi masmaviydi.

Havada uçuşan çöp ve yaratık kalıntılarının arasında ilerledik. Kollarımızı açıp mavi ışığın parmaklarımızın arasına yayılmasına izin verdik. Öyle iyi, öyle kolay oldu ki! Karşısında heyecanlanmadan edemedik.

Yaklaşan adamlara, "Bizimle dövüşmek mi istiyorsunuz?" diye bağırdık. "Uzun süre hayatta kalabileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

Bir an tereddüt edip durdular, sonra yolun ortasından çekildiler. Öylece durup sokağın pisliğine aldırmadan oturabilirdim ama şimdi ateş, gözlerimin ardında yanıyordu. Güzel, parlak masmavi ateş. "Sahip olduğunuz hayatı beğenmiyor musunuz?" diye haykırdık, alevlerin tenimizi yakmasına hiç ses etmeden. "Her nefeste yaşamıyor, kalp atışınızın ritmine göre dans etmiyor musunuz? Yoksa her tarafta yanan şu ateşi görmediniz mi?"

Parmaklarımızı sıkıp belli belirsiz yumruk yaptık. Üzerimizde yanan sokak lambalarının neon ışıkları patlamaya, mağazalardaki hırsız alarmları etrafa metal parçaları savurarak ateşlenmeye başladı. Yolun kenarındaki su birikintisi önce köpürdü sonra da daire şeklini alıp girdaba çekilircesine dönmeye başladı. "Hayata baktığınızda yalnızca bitişleri görüyorsanız," diye bağırdık, "o zaman bize katılın!"

Çok kolay oldu. Şimdi denemek için can atıyorduk. Güç, öyle iyi geldi ki gözlerimi sokakların sihrinde, kendi sokaklarımda, kendi sihrimizde tekrar açtığımdan bu yana fısıldamaya bile cesaret edemediğimiz o kutsal, güzel kelimeyi hissettirdi.

Işıklar yanmaya, evlerden sesler gelmeye başladı. Araba alarmları, sokağın ortasında çalıyordu. Yakalanmak istemiyordum, başka şeylerden önce bununla uğraşamazdım, lütfen, şimdi olmaz. Uyumak istiyordum. Hepsinin gitmesini istiyorduk.

Pek kalacak gibi görünmüyorlardı. Önce geri geri yürümeye sonra da arkalarını dönüp koşmaya başladılar. Arabaya binip motoru çalıştırdılar. Gücün, parmaklarımızdan kayıp gitmesine hiç itiraz etmedik. Fakat frenlerinin patlayacağını ya da pencerelerinin paramparça kırılacağını veya boruların bükülüp yakıtlarını patlatacağını biliyordum. Gücün hâlâ içimizde olduğunu biliyorduk.

Gücü serbest bıraktım; parmaklarımın arasında biriktiğim büyü aktığında canım yandı. Öyle çoğalmıştı ki ateşe kapılmadan onu bırakmak başıma ağrılar sokup kalp atışlarımı hızlandırdı. Aslında parmaklarımızın arasındaki ateşi sevdik, yaratığa karşı zaferi sevdik, yağmuru, çöpü, geceyi ve gürültüyü sevdik ve hiçbir zaman onun tamamıyla gitmesine izin veremezdik.

İlk kişi penceresinden bağırmaya başladı, "Bu da neyin nesi?"

Dönüp geceye karıştım.

Bu, ilk geceydi.

Her şey bittiğinde Dulwich'in bu sakin saatlerini özlediğimi fark ettim.

Cebimde çaldığım elli dolarım vardı. Şafak söküp gecenin koyuluğu yerini doğudan yükselen griye bırakana kadar bir bankta oturdum. Uyumak şu an söz konusu değildi. Zihnimizi durduramaz, gözlerimizi kapatamazdık. Ne kadar istesem de yapamazdım.

Güneş doğduktan sonra en yakın metro istasyonuna gidebilmek için gelen otobüse bindim. Gişenin arkasındaki adam, çıplak ayaklarımı göremediği için hiçbir şey sormadı ama bizi ayıran plastik cama rağmen ben yaklaştığımda adam hemen geri çekildiği için hâlâ kötü koktuğumu ve vahşi göründüğümü biliyordum.

Şimdi fark ediyorum da adam, neredeyse iki buçuk yıldır konuştuğum ilk kişiydi. İstasyondaki gazeteliğe yeni bırakılmış *Metro* gazetesinden tarihi gördüm. Camın arkasındaki adam, benimle konuşmaya başladı.

Normalde tarihi görünce dehşete düşmem gerekirdi.

Ama sanırım gece, bana düşünme ve en kötü olasılıkları kabullenme fırsatı vermişti. Gazeteyi okuduğumda en son elimde

bir gazete tutmamın üzerinden çok da uzun bir süre geçmediğini görmek beni rahatlatmıştı.

Gişedeki adam, "Ne istemiştiniz?" diye sordu.

"Bir tane Oyster Kart."

"İyi misiniz?"

"İyi mi?"

"Şey... Yani her şey yolunda mı?"

"Zor bir gece geçirdim."

"Oyster kart, değil mi?"

"Bir seyahat kartıyla. Aylık, birden altı bölgeye kadar."

Bir fiyat verdi. İşte bunda beklendiği gibi şaşırdım. İki yıldır enflasyona yabancıydım. Ama seyahat kartlarının ne kadar olduğunu hiç önemsemedik, verdik gitti.

Aramızdaki bakır kaplı içi boş tabağa elli doları koyarken, "Bununla ne yapabilirim?" diye sordum.

Bana haftalık bir kart verdi, çok da fark etmedi. Bir haftanın yeteri kadar uzun olacağını umuyordum.

Mağazaların açılmasına daha iki saat vardı. Salına salına platforma yürüdüm. Yürüyen merdiven ılıktı ve ayak parmaklarımın arasındaki sunta, hiç alışık olmadığım bir his yaşatıyordu bana. Aşağı inerken ayaklarımı merdivenin kenarlarına kıvırdım. Yaşadığım his sonradan çok ilginç geldiği için tekrar yukarı çıktık. Tekrar aşağı indik. Merdiven bedenimizi taşıyabileceğinden biraz süratli çekip normalden çok daha hızlı hareket ettiği için parmaklarımızı ortasındaki parlak metal yüzeye sürtüyor ya da siyah lastik korkuluğa yaslanıyorduk.

İlk sabah trenini yakaladım. Boş sayılırdı, nehrin altından kuzeye gitti. Büyük Portland İstasyonu'na gidip Marylebone Caddesi boyunca yürüdüm. Islak kaldırımda gri-gümüş-altın renklerini yansıtan güneşle yol, sabahın bu saatinde bile bir

hayli kalabalıktı. Sistemin birinden diğerine geçmek için yeşil ışığı bekleyen yüzlerce araba duruyordu. Marylebone High Caddesi'ndeki büyük, soluk taşlı ya da kırmızı tuğlalı evlerin yüksek pencereleri ve geniş cam kapıları veya alçak zeminlerinin üzerinde vitrinleri vardı. Cadde yavaş yavaş uyanıyordu. Tek yönlü yol West End'e doğru ilk araçlarını geçirmeye başlarken, kamyonlar da küçük marketlere mallarını boşaltıyordu. İnsanlar ben yanlarından geçerken uzaklaşıyordu. Çok perişan hâldeydim ama polisi aramalarını gerektirecek kadar tehditkâr bir hâlim de yoktu. Etrafıma tevazu, zararsızlık, iyi huyluluk yayıyordum.

Aklımdaki mağaza açılana kadar bir dilenci gibi önündeki kaldırımın üzerinde bekledim. Dolaşırken de genç mağaza yardımcısı ilginç bakışlarla sürekli beni süzdü.

Bu, türünün en büyüklerinden bir hayır kurumu mağazasıydı. İkinci el kitapların, eski çalar saatlerin ve içlerinde en ilginç bedenlerdeki yeni yıkanıp ütülenmiş elbiselerin bulunduğu kısımlardan geçip ayakkabı bölümüne gittim. Daha önce görmediğim kadar ezilmiş ve bastırılmışlardı; tam da aradığım kıyafetlerdi.

Bir zamanlar parlak mavi ve beyaz olan ama şimdi soluk mavi ve kirli gri rengini almış bir çift spor ayakkabısı denedim. Ayağıma tam otursa da tabanları yürüdüğüm zemini hissettirecek kadar incelmişti. Bağcıkları birbirine uymuyordu ve tekinin arkasındaki süs de yırtılmıştı. Benim için mükemmeldi. Ayakkabıyı alıp kahvaltı da edince tüm param bitti.

Taze pastırma, yağda yumurta, yapay bir tadı olan beyaz tozlu bir patates gözlemesi, neyden yapıldığı şüpheli bir sucuk, fırında pişmiş kuru fasulye ve çaydan oluşan kahvaltı, damağımızda lezzetli bir tat bırakmıştı. Önceki yaşadığımız deneyim-

lerin aksine bu kez güzel bir anı ve duygu patlaması yaşatmıştı. Bir anlığına hiçbir şeyin değişmediğini ve her şeyin yoluna girebileceğini hissettirdi.

Karnımı doyurup sonunda ayağıma bir ayakkabı geçirdikten sonra ne yapacağımı düşündüm. Yürümeyi, karman çorman anılarımın haricinde ilk kez her şeyi bir turist gözüyle görmeyi, içki içmeyi, yemek yemeyi, şehri keşfetmeyi ve bensiz geçen iki yılın şehre ne yaptığını bulmayı, gündüz gözüyle şehrin ne kadar farklı olduğunu görmeyi çok istiyordum.

Ama ayaklarımız acıyordu ve pek de güvende sayılmazdık. Kıyafetimiz, çöp gibi kokuyordu, üzerinde de büyük bej renginde yağmur lekeleri vardı. Kaldı ki kafamda, cevaplarını bulana dek güvende hissetmeyeceğim sorular dolaşıyordu.

Nezaket ve güvenlik adına yeni kıyafetler almam lazımdı. Şu anki kıyafetimle çok dikkat çekiyordum ve eğer çöp yaratığın kanıtladığı bir şey varsa o da beni arayan insanların olduğuydu.

Paraya ihtiyacım vardı.

Dilencilik yapmak bir seçenekti ama zamanımın olup olmadığından pek emin değildim. Kesinlikle artık sabrımız kalmamıştı; özellikle de sorunumuz için daha heyecan verici bir çözüm yokken.

Güzel, yeni ayakkabılarımla Marylebone High Caddesi'nde dolaştım durdum. Ta ki Kültürel Miras Turizmi adında yerel bir kurul tarafından korunan, eski cep telefonu dönemlerinden çok öncesine ait parlak kırmızı bir telefon kulübesi buluncaya kadar. Telefon kulübesinin içi çiş kokuyordu ve kulübenin arka duvarı, eski zamanlardan kalma küçük kartlarla kaplanmıştı.

"İYİ VAKİT GEÇİRMEK Mİ İSTİYORSUNUZ?" Yaratıcılıktan son derece uzak ve biyolojik bilgi gerektirmeyen

bu sloganın altında da, çizimin tıbbi olarak hâlâ göğüs denebilecek parçalarıyla birlikte düşünüldüğünde, bir kadın resmi vardı.

Bir dizi kart özel buluşmanızı kolaylaştırmak için iliştirilmiş telefon numaralarıyla egzotikten tutun da insanın aklını başından alanlara kadar hizmetler vadederken komşusunu, "!!!ATEŞLİ ATEŞLİ ATEŞLİ!!!" diye yerlere göklere sığdıramıyordu. Gözlerimi hafifçe kapatıp eski bir ciklete yapışmış olanı seçtim. Bu şartlar altında bir şeyleri seçmek ya da tatmak üzere olmak, kendimi olduğumdan daha pis hissettirdi. "***SEKSİ ASYALI BEBEK***" sloganı vardı üzerinde. Kartı cebime sıkıştırırken birilerinin bu utanç anımızı izleme ihtimaline karşın etrafı kolaçan ettik. Kartla birlikte daha yeni açılan en yakın bankaya gittim. Güvenlik görevlisi, kapıdan içeri girip gişeye ilerlerken her an bir saldırıda bulunacağımı beklercesine gözlerini kısıp beni izledi. Boncuklarla süslü gişedeki kalemlerden birini alıp kartın arkasına yazmaya başladım. Dört rakamdan oluşan dört set rakam yazdım. Bu kadar uzun zamanın ardından numaraları hatırlayabiliyor olmam büyük bir rahatlık verdi. Kredi kart endüstrisindeki birinin izlemesi, işlemi aydınlatmak adına dünyanın herhangi bir yerindeki bir ATM'yi memnun edebilecek kutsal sayılar için bilgisayar ekranlarını araştırması, kullanıcıların izini sürmesi pek mümkün sayılmazdı ama yine de anlam ifade edebilirdi. Hesap numarasına benzeyen bu basamaklar, herhangi bir yerde istenilen bir zamanda tıpkı karanlık bir gecedeki siyah karınca gibi kullanılabilirdi ve kullanımları, en açıkgöz medyumun bile göremeyeceği kadar yoğun veri yığınında kaybolup giderdi.

En azından ben öyle umuyordum. Ancak kartı doldurmayı bitirdiğimde nasıl bir risk aldığımı biliyordum.

Güvenlik görevlisi, gerekli olduğunu düşündüğü herhangi bir sebepten beni tutuklamadan önce bankadan ayrıldım. Üç sokak aşağıda dışardaki beton duvara birleştirilmiş bir ATM'si olan başka bir banka daha vardı. Yanımdan geçenleri incelemek için omuzlarımın üstünden bakarak ATM'ye yöneldim. SEKSİ ASYALI BEBEK kartımı cebimden çıkartıp kutuda eğilmemesine dikkat ederek kartı ittim.

Ekran simsiyah oldu.

Bekledim.

En üst sağ köşede sadece 1 sayısı belirdi ve daha sonra ekrana yığılan görüntü ve sayı maratonu başladı. Bir uyarı işareti çıktı. Ansızın birilerinin bankayı izlediği ve hesaba erişecek sayıları aradığı gibi bir korku oluştu içimde ama sonra geçti. Ekranda bir mesaj belirdi. "LÜTFEN İSTEDİĞİNİZ HİZMETİ SEÇİN."

Nakit bölümünü seçtim.

Makine,

10 euro *gölgekaçması 100 euro*

30 euro yanmakyanmakyanmak *lanetolasıanlaşmaanlaşmaanlaşma?*

50 euro *200 euro*

80 euro *başka bir miktar*

Başka bir miktarı seçip 500 euro çektim.

Banknotlar, isteksizce çıktı ve ardından da kartım geldi.

Makine, acı bir sesle birlikte makbuzu verdi. Her tarafı siyah ve mürekkepten ıslaktı. Kâğıt, yayılan sıvının ağırlığından parmaklarımın arasında kendiliğinden yırtılıverdi.

Paramı alıp koşmaya başladım.

Saat 10'a kadar Chapel Street Market, çoktan peynir, balık, Çin yemekleri ve McDonald's yiyecekleriyle kokmaya

başlamıştı bile. Burası karşıtların birlikte varolduğu bir yerdi. Caddenin sonunda korsan DVD'ler satan bir mağazadan punk rock müziğinin sesi duyuluyordu. Fransız yiyecek malzemesi satan bir mağazadan aşkla ya da yağmur altındaki Paris'le ilgili bir şarkı söyleyen adamın sesi, arkasındaki gümbürdeyen motorlu bir kamyonetten daha yüksek geliyordu. Esrar dükkânında, (Başka hiçbir isim, oradaki bir dizi boruyu, tişörtleri, posterleri, yakıcı eşyaları ve bunu tanımlayan yüz ifadelerini, daha doğrusu esrarın kendini göstermesi dışında hiçbir şeyin hakkını veremezdi.) Bob Marley, Kings Cross'un altındaki bir eyaletten geçen başlıklı gençlere deli gibi âşık olduğunu söylüyordu. Dışarıda her şey can sıkıcıydı. Kulaklarında bir santim delikleri olan adamın yerel bir alışveriş mağazasından güvenlik görevlilerine balık servisi yaptığı yerde, okuldan çıkmış bir grup kız, kulaklıklarındaki sesi bastırmak için yüksek topuklu ayakkabılarına kötü bir şekilde basıyor ve müziğin sesini bile azaltmadan yanlarından geçen arkadaşlarının lakaplarını yüksek sesle haykırıyordu. Balık satıcıları, şüpheli derecede çürük olan meyveleri satan kişilerle konuşuyor, tasarımcıların kıyafetlerini satanlar, yedi ayakkabı dışında hiçbir şey satmayan adamla dedikodu yapıyordu. Etrafta bunlar olurken alışveriş yapanlar da, Iceland'in konserve raflarından, televizyon mağazası ile dövmecinin mekânı arasında sıkışıp kalmış fırının zengin kokusuna çekiliyordu.

Rüzgârın dağıttığı kâğıtlardan, ölü plastik torbalardan, yola saçılmış meyve ve sebzelerden, bebek arabalarıyla dolaşan etine dolgun genç annelerden ve eşyalarının üzerinde çırpınan sabırsız satıcılardan, ambalaj kâğıdı, peynir, mantar, pil, korsan film, korsan CD, ikinci el kitap, kek, ekmek, kişisel vantilatör, portatif radyo, minyatür televizyon, eşarp, elbise, bot, kot pantolon,

gömlek ve rüzgârda bile dalgalanması için çok parlak görünen örümcek ağı modası gibi ilginç eşyalardan kaçarak marketin ortasında dolaştım durdum.

Birinci sınıf botlarla, kamuflaj kıyafetleri ve ikisine de sahip olmayı isteyen adamlarla dolu askeri malzemeler satan mağazayı, iskonto mağazasını, terziyi, fırıncıyı, bilişim merkezini ve kostümcüyü kontrol ettim. Kostüm mağazası, kapının dışında hasır bir sandalyede oturan siyah beyaz renkli bir kedi tarafından korunuyordu. Tavandan aşağı sarkan ağır kıyafetler vardı. Böylece kapıdan eğilerek geçmek ve raflar arasında yolunuzu bulmak zorunda kalıyordunuz. Duvarlara çorap, ayakkabı, boynuz, eski masaüstü oyunları, 1930'lu yıllara ait spor oyunlarının çıktısı, sihirbaz şapkası, tozun içinde bir yerlere gizlenmiş dünyanın tüm harikaları sıralanmıştı.

Askeri malzeme satan mağazadan iki çift çorap, üzerinde birkaç deliği olan denizci mavisi bir kazak, konserve açmak için bile kullanılması imkânsız balık pulu giderici gibi klasik şeyler dâhil belirli bir amaç için kullanılmasından ziyade çok fonksiyonlu aparatlarla dolu bir İsviçre çakısı ve hiçbir zaman ne için kullanıldığını anlayamadığım, üzeri büyük delikli, ilginç bir çivi satın aldım. İndirim mağazasından sade bir çanta aldım almasına ama dışarıdaki okul kızlarının bunu görünce beni küçümseyeceğinden şüpheleniyordum. Fakat bunun asla ölmeyecek bir şey olduğunu hissedebiliyordum. Çok sayıda ikna edici şeylerle dolu terzide, şehirdeki en yaygın kilitler için tam on set anahtar, ayrıca meydandan bile sarkabilecek küçük bir dijital saat aldım. Bilişim merkezinden de üç kutu pahalı sprey boya, kostüm mağazasından da ceket satın aldım.

Tek kelimeyle harika bir ceketti. Uzun ve griydi; üzerinde şüpheli lekeleri ve yoğun bir köri kokusu vardı. Dizlerimden

aşağı kadar iniyor ve kollarımı uzattığım zaman da bileklerimden aşağı sarkıyordu. Büyük ve içinde ekmek kırıntılarının olduğu cepleri vardı. Su geçirmez özelliğinin parlaklığıyla övünür gibiydi. Birkaç düğmesi de kopmuştu. Aslında bir zamanlar bej rengindeymiş. Ceket, dedektiflerin yıllar öncesinde yağmurlu bir havada güzel, tehlikeli ve sarışın bir şüphelinin peşine düştükleri zamanlarda giydikleri türdendi. Şekilsiz, çizgili ve gri olduğunu kimse fark etmezdi. Doğrusunu söylemek gerekirse amacıma birebir uyuyordu.

Parasını ödeyip hemen üzerimde denedim. Caddeye döndüğümde yakamı kaldırıp içi yeni malzemelerimle dolu çantamı omzuma attım ve kalabalığın içine karıştım. Hiç kimse bana dikkat dahi etmemişti. Esrar dükkânına doğru yürüdüm. Oradan da üzerinde papanın ve Jamaika bayrağına karşı üç saksı çiçeğinin resmi olan geniş, plastik bir pipo aldım. Yavaşça çantamı açıp içine koydum. Dışarı çıkarken kimse dönüp bakmadı bile. Kendimi çok mutlu hissederek indirimli satışlar yapan bir şampuan dükkânına girdim ve pipoyu tezgâhın üzerine bıraktım. Dükkânı işleten ve yorgun görünümlü Çinli adama eğilip yüksek sesle, "Böööl" dedim.

İçgüdüsel olarak ellerini havaya kaldırarak yerinden zıpladı. "Ah?" diye mırıldanıp korkulu gözlerle bana baktı.

Orada az kalsın dans ediyordum. Elektrikle oynamak, ateşi bir yerlere fırlatmak ve neşe içinde bağırmak istedik. Gücün hâlâ işe yaradığını ve sihrin içgüdüsel kullanımının hâlâ yerinde olduğunu öğrendiğime çok sevinmiştim. Sihir, kendini kıyafetlerime, tenime bağlamış, tıpkı eski günlerdeki gibi beni tamamlamıştı. Görünür olsaydı canı istediği vakit beni tamamen isimsiz, dikkat etmeye değmeyen biri yapardı. Masasının üzerindeki pipoyu gösterip "Hediye," dedim.

Bana utandırıcı sorular sorma fırsatı vermeden hemen arkamı dönüp uzaklaştım. Islık çalabilirdik.

Saat on bir olduğunda, Cally Road halka açık yüzme havuzuna gittik.

Islington Konseyi deyince aklıma, metro istasyonu ve hapishane arasındaki kıvrımlı demir barakanın içine bir yüzme havuzu yerleştirmek geliyordu. Derinliğini bile ölçemiyordum. Önemli olan ise kel, çengel burunlu bir yüzme öğretmenin haftalık derslere katılmaya zorladığı sürekli şikâyet eden çocuklar tarafından işgal edilmesinin yanı sıra, koyu kahverengi duvarların arasında fiyatı 4.99 euro'dan pahalı olmayan bir sıcak duşunun olmasıydı. Bu da bana yeterdi.

Cennetin, cahil insanlığın yapay bir inşası olduğunu düşünmüştük.

Duşta durup çöp yaratığının pis kokusunu tenimizden, saçlarımızdan, kemiklerimizden yıkayarak atarken bunun, öyle olmadığını fark ettik. Cennet, bayıcı bir klor kokusu ve gülünç bir musluktan 44 derecede yüksek basınçta patlatıldığı Caledonian Yolu'ndaydı. Burada bütün gün kalabilirdik. Başımı suyun altına tuttuğumda eğer hazırlıksız yakalanırsam, o zaman beni neyin beklediği düşüncesi ve bir yerde kalma korkusu harekete geçmeme neden oldu.

Öğle yemeğine kadar yüzümüze yapışmış saçlarımız ve altın örtü gibi vücudumuza oturmuş yeni kıyafetlerimizle artık hazırdım. Eski birkaç arkadaşı aramaya gittim.

Eski arkadaşlarımı bulamadım.

Hafızamda kaldığı kadarıyla numaraları seçerek telefon kulübelerinden aramalar yapmaya çalıştım. İlk başta bana her za-

man kendine özgü soğuk tavrıyla kibar davranan, iyi, güvenilir yaşlı adam Awan'ı aramayı denedim. Numaralar birbirleriyle alakasızdı. Waterloo Köprüsü'nde sarhoş ve pek de ciddi sayılmayacak şekilde bir zamanlar öpüştüğümüz Akute'yi aradım. Tabii öpüşmemiz, onun sarışınları tercih ettiğini öğrenmeden önceydi. Telefonu yaşlı bir kadın açtı ve ondan hiç haber almadığını söyledi. Patel'a ait olduğunu düşündüğüm numaradan bir adam bağırdı. Patel'in bürosu, Caledonian Caddesi'nden sadece birkaç dakikalık yürüme mesafesinde olduğu için onu şahsen bulmaya gittim ve oranın bir banyo satış yerine dönüştüğünü gördüm.

Gittikçe umutsuzluğa kapılıyordum. Dana Mikedan'ın evini denedim bu kez.

Bir adam açtı telefonu, pek de iyi bir başlangıç sayılmazdı.

"Efendim?"

"Dana Mikedan'ı aramıştım."

"Kim arıyor?"

"Eski bir arkadaşıyım."

"Adınız ne?"

"Dana Mikeda ile konuşmam gerekiyor."

"Ona kimin aradığını söyleyeyim?"

Tam adımı söyleyecektim ki belirli bir şey öğreninceye kadar bunun güvenli olmadığını düşündüm. Şimdi olmazdı. "Lütfen, bu gerçekten önemli."

"Neredesiniz?" diye sordu adam, inatçılık ve şokla tüm itirazlara karşı çıkmaya alışkın bir ses tonuyla, sert bir dille konuşmuştu. "Kimsiniz?"

Telefonu kapadım. Ellerim titriyordu. Sokaktaki alaycı, kötü gözlerle içimi yine bir korku kapladı ve güneşin o parlak neşesi bunu azaltmaya pek yetmiyordu. Deneyebileceğim bir numara

daha vardı ama bunun düşüncesi bile her damardan geçen ve sıcak kan akışını engelleyen doktor teli gibi büyük bir korkuyla mideme kramp girmesine neden olmuştu.

Geriye gidecek tek bir yerim kalmıştı.

Londra'nın tam ortasında kuzey için Wigmore Caddesi, güney için ise Oxford Caddesi olarak tarif edilen bir alanda küçük bir kesişim noktası vardı. Darmadağınık ve isteksizce birleşmiş, ince yolları vardı. Yoldaki hemen hemen her cadde, pirelerin cilde yaptığı gibi insanları duvarlara ve karanlık köşelere daha da bastırırken çevresindeki diğer yollara doğru kıvrılıyordu. Bu caddelerden bazıları, servet nehrinin üzerinde belli belirsiz görünen iç karartıcı, ağır tepeler gibi Oxford Caddesi'ne yerleşmiş büyük bölümler ve indirim mağazalarından daha yüksek bir bot veya kokulu bir çay sunarak bir hayli nezih hâle gelmişti. Geri dönüşümlü bilgisayarlar, ilginç tatları olan pizzalar, hem işi hem oyunu anlayan kadınlara özel orijinal iç çamaşır mağazaları, insanı kuşkulandıran akupunktur klinikleri gibi Oxford Caddesi'nin ticari ürünlerinin çoğunu anlatan bakımsız indirim mağazaları, sokak aralarındaki karanlık yerlerde toplanmıştı ve diğer caddeler de bunları, orada tutuyordu.

İçlerinde, açık bir kapının üzerinde küçük ahşap işaretle reklamı yapılan 'Gizemler ve Harikalar Mağazası' ve 'Mucizeler'in hâlâ yerinde olmasına çok sevinmiştim. Hatta bu açık kapıdan içeri girdiğinizde, ucuz tütsü ve antika halıların kokuları bir yastık savaşına davet edercesine doğrudan burnunuza çarpardı. Burası, küçük bir kitapçıyla buzlu camları olan bir bar arasında gizlenmişti. Sanki orada olmaktan utanıyordu. Buraya girerken ben de kendimden utanıyordum. Ama kendime bunun en iyisi olduğunu söyledim ve içeri girmeden önce temiz havadan derin bir nefes aldım.

Beyaz duvarlı parlak merdiven boşluğu olarak görünen şey birden şekil değiştiriverdi. Mistik sembollerle kaplı duvar kâğıdından öte, duvarlardaki ince hoparlörden esrarengiz, sıkıcı bir sesin azap verdiği, koyu kestane rengi ve parlak ahşap döşemelerden oluşan bunaltıcı bir merdiven boşluğu hâline geliverdi. Yerin hissi de değişti. Sihir uğultusu, Cave ile her zaman bağdaştırmaya alışık olduğum şok hissinden ziyade daha durgun, daha sessiz ve daha anlaşılmazdı. Birden şüphelenmeme neden oldu.

Kabul alanı, *Büyü ve Mucizeler*'in geçen yılki eski baskısı **-GERÇEĞE AÇILAN YOL!!!-** ve plastik bankolarıyla, uygun bir tekniğin ödülleri üzerine ***Sonsuz Güçlü*** ayrıcalıklı bir görüşme oluşturma konusunda her zaman geçici bir durum olmuştu.

Bu acayip şekilde zevksiz eşyalar, siyah deri koltuklar ve içinde stres toplarının da olduğu gümüş bir sigaralık tepsisiyle yer değiştirmişti. Üzerinde dar, deri bir pantolon olan suratsız resepsiyon görevlisine yönelip "Khan'ı görmeye geldim," dedim.

"Efendim?" Dikkati, "Brad Şimdi Ne Yapacak?" ve göğüslerle ilgili gibi görünen bir magazin programına takılmıştı.

Bir daha denedim. "Khan'ı görmeye geldim. Bu stres topları ne için?"

Çıplak, bronz sırtında kanatlarını iki tarafa açmış Pegasus dövmesi vardı. Bir kolunu aşağı indirdiğinde birisi, kırmızı siyah mürekkeple, "*BÜYÜCÜ*" yazmıştı.

"Affedersiniz?" diye tekrarladım büyük bir sabırla. "Neden stres topunuz var?"

Sorumu yanıtlarken gözlerini '*How I Pulled Cheryl*'e ithafen yazılmış makaleden hiç çekmedi. "Okumak için ruhunu temizle."

"Neyimi temizleyeyim?"

"Ruhunu. Randevunuz var mı?"

"Hayır."

"O zaman önce bir randevu almanız gerekiyor."

"Sadece Khan'ı görmek istiyorum. Ruhunu temizle, demekle neyi kastettiniz?"

"Okumak için Zen'de bulunmanız gerekiyor. Çözülmemiş gerçek için beyninizi temizlemeniz lazım, anlıyor musunuz?" diye mırıldandı.

Bunu düşündüm ve büyü yaparak geçen tüm bir hayata ve ders dışı mistik aktivitelerle dolu birkaç yıla sahip olunması gerektiği sonucuna ulaştım. Benimle aynı fikirde olacağını umarak "Ama bu saçma!" dedim.

"Benim problemim değil. Randevu almak istiyor musunuz?"

"Hayır, Khan'ı görmek istiyorum."

"Burada Khan adında biri yok."

"Ama burası onun."

"Ah-ah, pardon dostum. Başka bir yere gitmen gerekiyor. Burada Khan diye biri yok."

Dikkatini hâlâ bize vermiyordu. Saygısızlığa anlayış göstermeye hazır değildik. Bankoya doğru eğilip bir elimle boğazından yakaladım ve yüzünü yüzümüze yaklaştırıp "Buranın sorumlusu kimse onu görmek istiyoruz," dedik. "Hemen şimdi!"

Hırıltılı sesler çıkartıp bileğimi sıktı. Gözünü şişirmek istedik ama tuttuğum yeri biraz gevşetip adamı geriye ittim. Özür diler gibi ama bir o kadar katı bir tavırla gülümsedim. "Belki şimdi biraz etrafa baksam iyi olur," dedim.

Boynunu tutup öğürmeye başladı. Nazikçe başımı salladım. Resepsiyondan loş bir yere açılan perdelerin arasından geçtim.

O rahatsız edici genizden gelen ses, perdelerin arkasında daha da yükseldi ve ucuz tütsü kokusu, insanın başını döndürüyordu.

Yoğun duman her köşeye yayılmıştı ve göz bebeklerini gıdıklıyordu. Sadece tek bir ışık kaynağı vardı. O da odanın ortasındaki bir masanın üzerinde duran kristal bir toptu. Etrafa beyaz ışık saçıyordu. Aslında çok da fazla ışık vermiyordu sadece karanlığın baskı yaptığı boş alanı ayıran gölgelerle sarılmıştı. Küre beni hiç rahatsız etmemişti çünkü rengi ve yapısı, büyü adına değecek herhangi bir şeyden daha çok insana kendini bir hayli güçlü hissettiriyordu. Yan taraftaki kalın, kadife perdenin arkasında dağ yamacındaki kar hışırtısı gibi bir ses, "Madem bu noktaya kadar geldin, hoş geldin," dedi.

Perdeyi geriye ittim.

Vücudunun yarısı tütsü dumanının altında kaybolmuş bir kadın, odanın arka tarafında kırmızı ipekten yapılma kapitone sandalyede oturuyordu. Elleri, kucağında duruyordu. Önündeki masanın üzerinde iskambil kâğıtları vardı. Şimdiye kadar gördüğüm canlı varlıklardan çok daha fazla altın madalyon, sahte altın zincir takmıştı. Mücevher, boyalı siyah saçının üzerinde tehlikeli bir şekilde duran şapkadan, yoğun makyajlı yüzünden aşağı sarkıyordu. Omuzlarının üzerinden koluna doğru yayılıp önüne düştü ve çıplak ayağının, boyalı tırnaklarının ve ayak bileklerinin etrafında dalga dalga yayıldı. Kadın hareket ettiğinde şıkırdıyor, parıldıyor ve etrafına ışık saçıyordu.

Gözlerini kartlarından hiç çekmeden, "Oturmayacak mısın? Çünkü sana söylenen serveti duymaya pek hevesli görünüyorsun."

Kollarımı inanamayarak iki yana açtım, "Bu da neyin nesi böyle?"

"Gizem bizi bazen şaşırtır."

"Hayır ama cidden, burada ne halt oluyor böyle? Khan nerede? Tüm bu parlak şeyler ne için? Neden karanlık bir yerde

parlak kristal bir küren var? Dar pantolonlu adam da kim? Tüm bu duman da neyin nesi böyle? Burası nasıl bir yer?"

Bir anlığına ama sadece bir anlığına yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Daha sonra yüzü, parlak kırmızı dudaklarına yerleşmiş, insanı kutsayan bir gülümsemeyle etrafındaki dumanı dağıtarak yarı büyülü bir ifadeye dönüştü. "Ben, geleceği görenim," dedi. "Sana bağışlayacağım şey..."

"Khan nerede?"

"Sana görüş bağışlayacağım."

"Bu kahrolası dumanın içindeki görüntü neyse ne, ben Khan'ı görmek istiyorum, hem de hemen!"

Bir an tereddüt etti. Sakin görünüşünün yerini ürperme aldı ve Peckham'ı andıran daha makul bir ses tonuyla, "Bu adamı neden arıyorsun?" diye sordu.

"Khan'ın kim olduğunu biliyor musun?"

"Kral, imparator, bir lord."

"*Oyun oynamak için gelmedik buraya.*"

Donup kaldı, bu kez yüzündeki şaşkınlığı saklamak için çaba sarf etmemişti bile. Onu bir şeyler fırlatmaya ve insan gibi mırıldanmaya cesaretlendirmek için yüzüne baktım. Sonunda hafifçe nefes aldı. Yarı gülümseme yarı da şaşkınlıkla, "Neden buradasın? Khan ile ilgili ne biliyorsun?" dedi daha net bir ses tonuyla.

"Alfred Khan," diye çıkıştım. "Kahrolası geleceği gören biri. Ki senin olmadığın şey bu."

Öfkelendiğini gözlerinden anladım. Eteğini toplayarak ayağa kalktı ve el kol hareketleri yaptı. "Unutma, buraya davet edilmedin," dedi.

Daha sonra hepimizi şaşırtacak bir harekette bulundu. Yanıma yaklaşıp doğrudan gözlerimizin içine baktı. Dişlerinin arasından derin bir nefes alıp fısıldayarak "İyi o hâlde," dedi.

Dokunmak için yüzüme uzandı ama ben, içgüdüsel olarak hemen bileğinden tuttum. Soğuk ve huzursuz ediciydi. "Söyle bana," dedim, sesimizi daha sakin tutarak. "Khan nerede?"

Bir an duraksadı sonra keyifsizce güldü. "Alfred iki yıl önce öldü," dedi soğuk bir ses tonuyla. "Haberlerden biraz geri kalmışsın. Sizin için ruh temizleme, mistik kehanet, kutsal sırları açığa çıkarma gibi yapabileceğim başka bir şey var mı efendim? Yok mu?"

Bileğini tuttuğumu hatırlayıp hemen bıraktım. Pek şaşırmamıştık aslında ama yine de ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi ve tam olarak nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum. Bu yüzden hiçbir şey yapmadık. Bir şey hissedecek miyiz diye görmek için bekledik. Böyle haberlere tam olarak nasıl tepki vermemiz gerektiğini bilmiyorduk. Ağlamalı mıydık yoksa bağırmalı mı ya da öfkelenmeli miydik yoksa hiçbir şey hissetmememiz mi gerekiyordu, bilmiyorduk. Ağlayacağımızı düşündük çünkü en insanca tepki buydu. Gözlerim kurudu, ağzımdan tek bir kelime dahi çıkmadı. Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

Kadın, nasıl tepki vereceğimizi görmek için bize bakıyordu. Pamuk üzerine ipek kaplı bir tabureye oturduk. Üzerimize doğru geldi. Gururla çenesini kaldırdı. Sanırım otuzlarında bir kadındı. Gözlerinin sarımsı rengi de taktığı lenslerden kaynaklanıyordu. Süsünün altındaki saç kökleri, sarıydı. Konuşmadan önce utanç denizinde kabarcıklar çıkarmaya başlamak için suyun sakinleşmesini ve oturmak için de benden duyacağı şeyleri bekledi. "Khan'ı çok iyi tanıyordun, değil mi?"

"Öyle sayılır."

"Eski müşteri misin?"

"Bana bir keresinde plastik bir torbanın uçuşundan geleceğimi okumuştu," dedim omuzlarımı silkerek. "Zamanın gizemi-

ni, gökyüzündeki buhar çizgilerinden ya da kanal yüzeyindeki kir tabakasının sürüklenişinden elde ediyordu. Bu, o dönemlere özgü bir yığın gösterişli balo gibi görünüyor ama sanırım geçmişte kaldı."

"Sana ne anlattı?" diye sordu kadın.

Gülümsedim, ellerimi bir sinirle saçlarımın arasından geçirdim. "*Hey ahbap, yakında öleceksin öleceksin,* dedi."

"Tam onun tarzı," dedi. "İncelik, hizmetinin bir parçası olmadı hiç."

"Haklıydı," dedim somurtarak. "Kahretsin ki haklıydı."

Bir süre sessizlik oldu.

Daha sonra kadın, "Gerçekten onun öldüğünü bilmiyor muydun?" diye sordu.

"Hayır. Burada değildim, uzaklardaydım."

"İki yıl önce öldü," dedi tekrar ederek. "Artık burayı ben işletiyorum."

"Sen bir kâhin değilsin," diye azarladım kadını. "Tüm bu kahrolası tütsünün içinde nasıl nefes alabiliyorsun?"

Omuzlarını silkti. "İnsanların ne duymak istediklerini anlıyorum. Ayrıca bir şeyleri görebilecek kadar iyi bir beyine, harika bir davranış şekline, buğulu ve duygusal bir sese sahibim."

"Bugünlerde bunlar mı gerekiyor?" diye sordum.

"Ve bir şeyler biliyorum," diye ekledi ama bu kez sertti.

"Yararlı şeyler mi bari?"

"Bir büyücüyü nasıl tanıyacağımı biliyorum."

Sertçe yüzüne baktığımda sözünden caymak üzere olduğunu fark ettim. Sonunda, "Evet," dedim. "Bahse girerim tanıyabiliyorsundur. Ama hâlâ para istemiyorsun, değil mi?"

"Buraya geleceğine baktırmak için mi geldin yoksa başka bir şeyler mi arıyorsun?"

Zorla gülümsediğimi fark ettim. "Senin hatta Khan'ın bile geleceği gördüğüne inanan biri değildim. Hepsi çok kaderciydi."

"En iyi anlatılan gelecekten bile kaçınılabilir," dedi omuzlarını silkerek. "Büyücü ya da değil, kimsenin geleceğine burnumu sokmuyorum. Bu kaba bir davranış olur hem de hiç profesyonelce olmaz."

"İyi bir gün değildi."

"Affedersin. Ayağa kalkın, size bir bakmak istiyorum."

"Neden?"

"Gözleriniz çok ilginç."

"Öyle mi?"

"Çok mavi."

Bunu fark etmesine şaşırmıştık. O hâlde pek de aptal biri sayılmazdı. Belki de gözlerimizde gerçek doğamıza ait bir işaret görmüştü. "Bu seni ilgilendirir mi?" diye sordum. Söyleyecek daha zekice bir şeyler bulmak için zaman kazanıyordum.

"Bütün olağan dışı şeylerle ilgilenirim."

Karşı koyamayacak kadar donakalmıştım. Tıpkı benim onun bileğini tuttuğum gibi hemen o da bileğimi tutuverdi. Avucuma, parmaklarıma, tırnaklarıma, boğum yerlerime ve bileğimdeki damarlara baktı. Ellerimin üstünü çevirdikten sonra sanki çürük patatesmiş gibi hemen bırakıverdi. Doktorların çıban incelerken yaptığı aynı sempatik olmayan tutuşla yüzümü bir o tarafa bir bu tarafa çevirdi. Gözlerimin rengini, kulaklarımın şeklini dikkatle inceledi. Hatta dişlerimin hâline bakıp nefesimi bile kokladı.

Birden parmaklarını boğazıma dayadı. Çenemi yukarı kaldırdı ama tırnakları neredeyse çenemi kanatıyordu. Şaşırmıştık, içgüdüsel olarak içimizde yanan elektrik ateşine ulaştık. Ama tırnakları daha derine girmedi. Bu yüzden de geri çektim.

Yüzünü hafifçe yüzümden çekip "Büyücü," dedi.

Parmaklarının boynumdaki baskısıyla, "Nasıl bildin bunu?" diye sordum.

"Bir şeyleri bildiğimi sana söyledim. Sihrin kokusunu biliyorum. Sen, suda oynamıyorsun resmen içinde yüzüyorsun. Bunu teneffüs ediyorsun. Şehirli bir büyücü, hem de benim dükkânımda? Kimsin sen?" Cevap vermeyince boynumu biraz daha sıktı. Damarlarımdaki kan çekilirken tutuşu, başıma sıcaklık veriyordu. "Ben savunmasızım," diye ekledi. "Eminim ki bunu hayal edebiliyorsundur."

"Evet," diye mırıldandım. "Tanıştığın insanlara bu şekilde mi davranıyorsun?"

"Adın!"

"Swift," dedim ve bu kadar kolay aklıma gelmesine de sevindim. "Adım Matthew Swift."

Bir an boğazımdaki elini gevşetti ama isteyerek yapmadı bunu, şaşkınlıktan yaptı. "Matthew Swift," diye tekrarladı.

"Evet, o benim işte, ta-dam!"

"Bana Matthew Swift olduğunu söylemek istiyorsun."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Sen ölü bir adamsın, Matthew Swift."

"Öngörülerinizi duymak için daha çok müşteri gelmesi lazım."

"Bu gerçekti, geçmiştendi."

"Özellikle böylesine çekişmeli bir dönemde gizemli olmanın acısını peygamberler çekiyor," diyerek homurdandım.

"Yanlış anladın," dedi kibarca. Nefesi tenimi gıdıklıyordu. "Şimdi biz burada konuşurken bedenin yerin altında çürüyor."

Hafifçe omuzlarımı silktim. "Belli ki söylediğin gibi değil."

"Matthew Swift," dedi usulca. "Matthew Swift adında bir büyücü, iki yıl önce öldü."

"Soru!" dedim bir elimi kaldırarak. "Gerçekten de gördün mü bedeni?"

Bir an duraksadı.

"Al işte."

"Hiçbir şey o kadar kan kaybedip hayatta kalamaz."

Parmaklarımızı yavaşça parmaklarının etrafında dolandırıp boynumuzdan çektik. "O zaman bunu bir düşün. Eğer ben, iki yıl önce saldırıya uğrayan ve katili, kalbindeki böyle bir deliği, ciğerindeki böyle bir yırtığı, göğsündeki böyle bir yarığı dünyada tedavi edecek doktorun da hastanenin de olmadığı düşüncesiyle mutlu mutlu dışarıda dolaşırken kendi kanında boğulan aynı Matthew Swift isem o zaman burada durmak için hayatta kalabilecek türden bir adam olmalıyım. O zaman beni daha fazla tehdit etmemen gerekir, değil mi?"

Boynumuzdaki son parmağını da yakalayıp elini dikkatle çektik. Hemen önümüzde duruyordu. Aldığı nefesin ağırlığıyla titriyordu. Sonunda, "Swift nasıl hayatta kaldı?"

"Tehlikeyle."

"Bu mümkün değil."

"Evet," dedim sert bir sesle. "Mümkün değil. Şimdi bana Khan'a ne olduğunu anlatacak mısın?"

Sessizlik.

En güzel gülüşümle gülümsedim. Üzerime bir huzur çöktü. Şimdi genizden gelen sesin ve tütsünün berbat kokusunda dururken bir şeylerin zaten olabildiğince kötü olduğunu anladım. Dolayısı ile durumun daha da kötüleşmemesi mantıklı geliyordu. O yüzden sonunda sakinleşmeyi başardım.

Bir süre devam eden suskunluktan sonra, "Boğazı kesildi," dedi kadın. "Onun geldiğini görmüştü ama durduramadı. Bu, kendi ölümünün her detayını bildiğinde bile bir adamı öldü-

recek bir güçtü. Acımasız bir ölüm oldu. Eğer sen Swift isen, o hâlde iki yıldır neredeydin?"

"Ortalıklardaydım."

"Her gün gizemli cevaplarla uğraşıyorum, Bay Swift. Kendi silahımla aklımı karıştırmayın, bunu denemeyin."

"Öyle olsun. Seninle oyun oynamayacağım, hikâye uydurmayacağım. Ayrıca nereye gittiğimi ya da buraya nasıl geldiğimi anlatmayacağım. Bu tatmin edici oldu mu?"

"Hayır."

"Aman Tanrım."

"İddia ettiğin kişi olduğunu kanıtlayabilir misin?"

Bunu biraz düşündüm. "Hayır."

"Hayır," dedi o da dilini şaplatarak. "Elbette yapamazsın."

"Böyle bir şeyi kanıtlayamam," diye homurdandım dişlerimin arasından. "Çünkü kendimden başka hiçbir şeyim yok. Sahip olduğumu ya da tanıdığımı düşündüğüm herkes, her şey... Hayır, kanıtlayamam," dedim. "Sen korkunç bir kâhinsin."

"Stratosferde bile zar zor duruyorsun," deyiverdi. "Neden Khan'ı görmek istedin?"

"Seni ilgilendirmez."

"Onun yardımını mı istiyordun?"

"Önemli değil bu."

"O hâlde ne yapmak istiyorsun?"

Cevap verdiğimizde en az nefes almak kadar doğal şekilde ağzımızdan çıkan bir kelimeyle konuştuğumuz dikkatimden kaçmıştı.

"İntikam." Söylenir söylenmez öyle dürüst, öyle doğru, öyle rahatlatıcıydı ki önceden bunu söylememiş olmama şaşırdım. "İntikam istiyorum."

"Kimden?"

"Bana saldıran, beni ölüme terk eden şeyden. Ve... ve, bizi geri getiren şeyden."

Bir an tereddüt etti. Bir o tarafa bir bu tarafa bakıyor, yan tarafında parmakları hafif bir ritimle hareket ediyor ve mücevherleri de rüzgâr gibi ses çıkartıyordu. "Neredeydin?" diye mırıldandı. Bunun benim için sorulmuş bir soru olmadığını hissettim. Sonrasında daha net bir tavırla, "Bir planın var mı?" diye sordu.

"Henüz yok."

"İddia ettiğin gibi Swift olduğunu başka birileri biliyor mu?"

"Hayır. Eğer sen de başkasına söylersen..."

"Söylersem mi?" diye çıkıştı kendini savunurcasına.

"Seni öldürürüz," dedik kibarca. "Bizden öncesinde bir hiçtin. Elektrik tellerindeki parazit gibi seni yok ederiz. Seni öldürürüz. Üzgünüm fakat durum bu."

Söylediklerim karşısında pek korkmuş görünmüyordu, sadece daha da meraklanmıştı. Başını bir tarafa eğip derin bir nefes aldı. "İlginç."

"Gerçekten mi?"

"Sürekli *biz*, deyip duruyorsun."

Omuzlarımı silktim.

"Sana yardım edebilirim, Matthew Swift."

"Nasıl?"

"Arkadaşlarım var. Seninle ortak çıkarları olan insanlar."

"Neden bana yardım ediyorsun?"

Gülümsedi. "Şayet sen Matthew Swift değilsen bile işe yarayabilirsin."

"Bana yardım ettiğini sanıyordum."

"Karşılıklı çıkarlarımız olabilir."

"Gerçekten ilgilenmiyorum." Arkamı dönüp çıkmak için perdeyi araladım. Hemen uzanıp koluma yapıştı. Parmakları

resmen derimi kazıyordu. İçgüdüsel olarak içimizdeki güç hissiyle parmaklarımızı kasıp her an saldırmaya hazır hâlde geri çekildik ama korkumuzu hissetmiş olacak ki elini hemen çekti. "Matthew Swift ve Alfred Khan, son yıllarda ölenler yalnızca onlar değildi. Bunu biliyor musun? Sordun mu? Başka kimin ve neden öldüğünü bilmek istiyorsan bu gece saat dokuzda Eye'a git. Bir şeyler değişti, belki bilmiyorsundur. Artık yeni kurallar ve yeni tehlikeler var."

"Bunu dikkate alacağım."

"Robert James Bakker'ı tanıyor musun?" Tam kapıdan çıkmak üzereyken söylediği bu söz beni durdurdu. "Sanırım tanıyorsun."

"Bakker ile ne ilgin var senin?"

"Eğer Bakker'ın ne yaptığını, ne olduğunu kısacası onunla ilgili daha fazla şey öğrenmek istiyorsan konuşman gereken kişiler biziz. Sana faydamız dokunabilir."

Gülümsemek için kendimi zorladım. "Ve benim de sana faydam dokunabilir, değil mi?" Yüzündeki o soğuk ifade cevap için yeterliydi. "Bunu anlamıştım. İyi günler bayan. Söylediklerimizi unutmayın," dedim.

Ve çıktık gittik.

Falcının teklifiyle ilgilensem de ilgilenmesem de söylediği birkaç şey, düşüncelerimi harekete geçirmeye yetti.

Gerçekten de nedenini hiç bilmeden nehre doğru yürüdüğümü fark ettim. Birkaç yaşlı ağacın, tuğlalı yüksek binaların, sürme pencerelerin, parke taşlı sokakların, etrafı çevrili bahçelerin, avukatların, ortalama 1580'lerden günümüze özellikle de Dickens'ın yaptığı gibi çeşitli kostümler giymiş aktörlerin olduğu Middle Temple Hanı'na yürüdüm. Blackfriars Köprüsü'ne doğ-

ru ilerleyip dar yollarla, trafikle, tünelle, Blackfriars'ı ve Londra Köprüsü'nü nehrin kuzeyine bağlayan yaya yoluna yöneldim. Yürürken duvarlara yansıyan gölgemi izleyerek sarı neon ışıkların altında dolaştım durdum. Bir yandan da şehrin yan yollarını berbat şekillere dönüştüren yeni, çirkin ve kare şeklindeki binalarla, bölgenin tarihi arasında ortaya çıkmış alt geçit ve tek yönlü yolları kullanan arabaların uzaktan duyulan gürültüsünü dinliyordum. Daire hattı, Anıta doğru ilerlerken kaldırımda da bir uğultuya neden oluyordu. Üstte de Farrington'a giden tren, demir yolunun karşısına yerleşmiş binalardan oluşan bir tünelde hırıltılı sesler çıkartarak ilerliyordu.

Ambara çevrilmiş büyük bir bina ile siyah-yeşil pencereli duvarları olan bir büronun arasından çıkmış ölü çalılıklardan ve kaldırım taşlarından oluşan küçük bir bahçeye geldim. Nehre doğru sıralanmış demir parmaklıkları geçip bir banka oturdum. Nehirdeki su miktarı azaldığından dolayı su, plastik poşetler ve atılmış boş şişelerle dolu kahverengi kumla çakıl taşlarından oluşan geniş sahile çarpıyordu. Birkaç saat içinde su oranı, oturduğum uzun taş duvara kadar yükselebilirdi. Burası, yüksek gelgit bölgesi olarak tanımlanan sadece esrar bitkilerinin bulunduğu yeşil bir yerdi. Şu anda gelgitin boyu bir metre kadardı. Hâlâ ayaklarımın altı hizasındaydı.

Bir yanım, yerin hiç değişmemiş olmasından ötürü hayal kırıklığına uğramıştı. Gelgitin artışını izlerken hâlimi düşündüm. Bir şeyleri anımsatacak ne bir levha ne de demir parmaklıklara dolanıp solmuş çiçekler ne de çok fazla kan kaybettiğim kaldırımda donmuş kan izleri vardı. Cep telefonu çağında görülmekten utanıyor gibi köşeye gizlenmiş telefon kulübesinde 'buradaydım' gibi çocuksu bir yazı bile yoktu. Bunun yerine, kartlar, seks ilanları, canından bezmiş bankacılar için belirli bir makale

ve armasıyla şehirdeki yoga destek gruplarından bahseden duyurular vardı.

Sırf meraktan ahizeyi kaldırdım. En son buradayken duyduğum sesleri bırakın, çevirme sesi bile yoktu. Kabinin içi çiş ve bakımsızlık kokuyordu. Numara çevirmeye çalışırken umutsuzca makinenin kenarlarını tırmalayan parmaklarımın gelecek nesiller için karalanmış bir şeyler bırakmamasına üzüldüm. İade edilen bozuk para bölmesine değişim bedeli olan 2.40 euro'yu bırakıncaya kadar makineyi topuklarımla tekmeledim. Bankıma dönerken bu parayla kendime ne alabileceğimi düşündüm ama bu şehirde hiçbir işe yaramayacağına karar verdim.

Gelgit artarken gölgelerin de yönü değişiyordu. Su, üzerime gelmeye başladığında banktan kalkıp başka yere yöneldim. Soğuk, tüylerimi diken diken etmişti. Öldüğüm yere gitmenin iyi bir fikir olup olmadığından emin değildim. Aslında muhtemelen er ya da geç bu olacaktı. Kendi yokluğumu şahsen yaşayacaktım. Burası, Matthew Swift'in ıslak kaldırım taşlarından sürünerek telefon kulübesine ilerlediği, bunu yaparken de açıktaki organlarını beraberinde sürüklediği ve sabah sadece kanlı kıyafetlerini ve deri parçalarını buldukları yerdi.

Önceki benim, tamamen unutulmuş olmasının bizim için bir avantaj olduğuna karar verdik ama büyücü olmamın, hatırlanmaya değer bir şanı vardı. Kesinlikle öldüğümüz yeri görmek, yapmak istediklerimizi bir nebze de olsa kolaylaştırırdı.

Günün geri kalanını, yerel kütüphanede gazete okuyarak geçirdim. Dünyada neredeyse anlayamadığım değişimler olmuştu. Farklı rejimler, düşen hükümetler, ölü ikonlar, yeni yıldızlar, yeni sabunlar, yeni düzenler, yeni fikirler. Telefonlar daha küçük, bilgisayarlar daha hızlı, hayatlar daha doluydu ve dünyadaki tüm ülkeler altüst hâle gelmişti. Bazı şeyler ise, hiç değişme-

mişti. Sıcaklık, gün geçtikçe yükseliyordu; vergi, Ulusal Sağlık Hizmeti, ulaşımla ilgili şikâyetler hâlâ aynıydı.

Saat dokuzda kendimi London Eye'da buldum.

Aslında olmak istediğim yer burası değildi. Belki de gidecek daha iyi bir yerim yoktu.

Gezintinin parasını ödeyip şehri gece görmek isteyen turistlerle kuyruğa girdim. Çok kalabalıktı. Gündüz çiseleyen yağmur havayı temizlemişti. O nedenle bu gece, beyaz-gümüş rengindeki büyük dönme dolapta, bir taraftan North Downs'a ve diğer taraftan da Alexandra Sarayı'na giden tüm yolları görebilirdiniz.

Benimle konuşmak isteyecek birilerini bulma zahmetine girmedim. Eğer sohbete değer verselerdi zaten onlar beni bulurdu. Ayrıca kalabalık olmasaydı ben de burada olmazdım. Sayılarda bir çeşit koruma vardı. Tabii diğer adam kurallara uyduğu sürece.

Meclis Binası'nın hemen altımızda kaldığını iddia eden küçük bir grup Japon turistle aynı kapsüldeydim. Japonlar, Victoria Seti'nin üzerine düşen ışığın yansımasına şaşırmış hâldelerdi. Kuzeye, Primrose Tepesi'nin oluşturduğu karanlık beneklerine doğru uzanan ışık havuzunun fotoğrafını çekip duruyorlardı. Ulusal Tiyatro'nun mor-yeşil ışıklı duvarlarına arzuyla bakıp Kule Köprüsü'nü gösteriyor, West End yönünde duran BT Kulesi'ni görmek için itişip kakışıyorlardı. Ayrıca kapsülün içinde aksanlarından anladığım kadarıyla güneydoğu İngiltere taraflarından olan bir aile vardı. Ailenin en küçük çocuğu, yükseklik korkusu olduğunu ancak kapsüle binince öğrenmişti.

Bize gelince, biz de kapsülün ortasındaki bir sırada oturup altımızdaki büyük şehri izledik. O anlarda kendimizi Tanrı gibi hissettik. Daha önce hiç bu kadar güzel şey görmemiş ve dünyada daha fazla sihir olduğunu hiç düşünmemiştik.

Yolculuk başladığında aşağıdaki personel, önümüzdeki kapsülleri çoktan kapatmış, gece için diğer insanlara yönelmişlerdi bile. Kapsüle bindiğimiz platforma vardığımızda turistler kapıya üşüşürken biz hiç kımıldamadık. Kimse de bir şey sormadı.

Kapsülün içindeki ayak seslerini ve kapının ardımdan kapanışını duydum. Kapsül, bir başka gezisine başladığında nehrin seviyesi yeniden düşmüştü.

Arkamdaki ses, "Güzel gece, değil mi? Duygusal bir adama şiir yazdırmaya yetecek kadar hem de," dedi.

Ceketime daha sıkı sarınıp altımızdaki neon ışığın etrafa yayılışını bir kez daha izlerken omuzlarımı silktim. Ayak seslerinden anladığım kadarıyla iki kişilerdi. Konuşanın denizaygırının homurtusu gibi ağır, cansız bir ses tonu vardı. Kültürlü, iyi eğitimli bir sesti. Bilgi o kadar yoğundu ki, tüm sağduyuyu bastırıyordu. Ayrıca adamda bir koku da vardı. Koku tüm hislerimi harekete geçirdi; derin ve hafif sihrin gölgesi kremalı bisküvi tadında, parlak bir yağ rengindeydi. Ancak kokunun, konuşan adamdan değil de yanındakinden geldiğini fark ettim. Dışarıda gece olmasına karşın kapsülün camındaki yansımasından gördüğüm kadarıyla, şık bir takım elbise giymiş Asyalı bir adamdı. Hazineye açılan bir kapı gibi sımsıkı kapatılmış kapının önünde ellerini bağlamış duruyordu. Ben onu izlerken onun da yansımamdan bana baktığını gördüm.

Konuşan adam yanımdaki banka oturdu. Genç adam yaydığı ilginç aromalara rağmen diğerinin yardımcısı gibiydi daha çok.

"Umarım ertelemeyi önemsemiyorsunuzdur," dedi.

"Hayır."

"Randevuya gidecek birini bekletmek çok kaba bir davranış olurdu. Ama korkarım ki çok da nazik zamanlar değil, Bay Swift. Bunun için doğal olarak cep telefonlarını suçluyorum."

Adamın yüzüne doğru düzgün bakmak için döndüm. Şişman biriydi; tarif edecek başka bir kelime yoktu. Lekeli bir perde misali parlak yeleği belini sıkıca kavramıştı. Düğmelerden biri patlayacak gibi duruyordu. Takım elbisesi, ince çizgiliydi ve vücut şeklinin tüm orantısını gizleyecek şekilde kesilmişti. Boynunun kıvrımından çıkmış yüzünde, cana yakın bir ifade vardı. Uzun kaşlarının altında gözleri parıldıyordu. Boyalı saçları da seyrekti. Parmağında evlilik yüzüğü, ayaklarında parlak deri ayakkabısı vardı ama bunların dışında bahsetmeye değecek başka hiçbir şeyi yoktu. Ben onu incelerken o da beni süzüyordu. O anda onunla ilgili bir sonuca varıyordum ki, "Benim, evet ama benzerlik çok sıra dışı değil mi?" dedi.

"Benzerlik mi?"

"İki yıl önce ölen büyücümüz Matthew Swift'den bahsediyorum."

"Ah, evet."

"Bildiğim kadarıyla hiç kardeşi yoktu."

"Kardeşi değilim zaten," dedim.

"Elbette, elbette," dedi. "Değilsin. Aslında yanlış hatırlamıyorsam hayatta hiç akraban da yok."

"Bakımevinde bir büyükannem var." Birden şimdiye kadar onu hiç düşünmediğim için içimi bir suçluluk duygusu kapladı. Hâlâ yaşıyor muydu acaba, yoksa ölmüş müydü?

"Öyle mi?"

"Son kontrol ettiğimde vardı."

"Onu sık sık görür müsün?"

"Sadece güvercinlerden bahsetmeyi sever," dedim dürüstçe.

"Anlıyorum. Ne kötü."

"Güvercinler, onun da yanlarında uçmasına izin veriyor. Ona tüm haberleri getirirler. Üzücü değil."

Tekrar gülümsedi ama bu kez gülümsemesinde pek dostça bir tavır yoktu ama her nasılsa daha dürüsttü. "Aslında, aslında," diye mırıldandı. "Beni bağışlayın ama çok kaba davrandım. Kişisel konulardan bahsetmeden önce kendimizi tanıtmamız gerekirdi."

"Kim olduğumu biliyorsunuz."

"Söylediğin kişi olduğunu biliyorum. Ayrıca ne için ortaya çıktığını da ki bu, oldukça farklı bir durum. Ama şimdilik bana Dudley Sinclair deyin. Sizinle tanışmak bir şeref."

Elini uzattı, bir an tereddüt ettikten sonra elini sıktım. Elimi sıkıca tuttu ve normalde gerekli kibarlıktan biraz daha uzun sürdü. Parmaklarımızı çektik.

"Falcıyı tanıyor musun?"

"Evlat, ben *herkesi* tanırım. Bu benim işim, anlıyor musun?"

Karşılığında söyleyecek bir şeyim yoktu bu yüzden de şehrin ışıkları altında cama yansıyan iki adamı incelemeye kaldığım yerden devam ettim.

"Evet, evet," diye mırıldandı ama benim dikkatimi çekmek için söylemedi aslında. "Elbette." Gülümsemesi yine kendini kanıtlamıştı. Kocaman gülmüştü ama nasıl olduysa ağzı kulaklarına kadar açılırken bile dişleri hiç görünmedi. "Aslında bu, çok beklenmedik bir karşılaşma oldu. Şimdilik sıkıcı sorulardan vazgeçip sizin her anlamda, her biçimde Matthew Swift olduğunuzu farz edelim. Evet, bu en iyisi, değil mi?"

Sadece omuzlarımı silktim.

"Çok az konuşan bir adam. Buna saygı duyarım. Şahsen boş, sadece molozların olduğu bir alandaki herhangi biriyle ilgili bile çok şey öğrenebilirim. Öğrendiğim şeylerle insan, bilinçaltında gerçekte kim olduğu konusunda konuşmasını karıştırabilir. Fakat efendim, siz, oyununuzu çok iyi bir şekilde kapalı oynuyorsunuz. Evet, hem de çok iyi oynuyorsunuz."

"Karşılıklı çıkarlarımız olduğundan bahsedildi," dedim. "Falcı, bana yardım edebilecek insanlar olduğunu söyledi."

"Ve sanırım, bir intikam konuşması da oldu, değil mi?"

"Kendi işimi kendim halledebilirim."

"Elbette yapabilirsiniz. Buna hiç şüphem yok! Çok yetenekli birisiniz. Matthew Swift olmak ve çok sayıda kişi öldüğünde bile hayatta kalmayı başarmak, ne kadar yetenekli biri olduğunuzu bize gösteriyor zaten!"

"Kim öldü?"

Gözlerinde bir kıpırtı, dudaklarının kenarlarında da hafif bir hareket oldu. "Şu anki olayları bilmemenizi anlıyorum."

"Biraz gazete okudum."

"Olaylar derken sizin ve benim bulunduğum suları kastediyorum."

"Sen olabilirsin ama o," dedim, başımla kapının yanında duran sessiz adamı göstererek "bundan biraz daha fazlasını yapıyor sanırım."

Bir an, gözlerinde gördüğüm şeyin şaşkınlık mı, hoşnutluk mu yoksa ikisi birden mi olduğunu anlayamadım. Genç adam hiçbir duygu belirtisi göstermedi. Anladığı kadarıyla ölü bir yabancı hakkında konuşuyorduk. "İçgörü sahibi bir adam, efendim," diye mırıldandı Dudley Sinclair sonunda. Ses tonu, öncekinden daha yoğun ve derindi. "Falcı kadının, sizin tuhaf biri olduğunuzu düşünmesinin nedenini anlayabiliyorum."

"Kim öldü?" diye yeniden sordum. "Birilerini aramaya çalıştım. Kim öldü?"

"Liste mi istiyorsunuz? Çok kaba bir davranış ama belki de gereklidir. Bildiğim kadarıyla siz, yani Matthew Swift ilk ölen kişiydiniz ama ölümünüzün şablona uyup uymadığını bilmiyoruz çünkü cesediniz hiç bulunamadı. Bundan kısa bir süre sonra

Alfred Khan öldü. Sizin ölümünüzle ve kendi ölümüyle ilgili görüntüler aldığına ve onun için neyin geldiğini bildiğine ama bunu durdurmayı başaramadığına dair teorilerimiz var. Bunu bir düşünsenize, bir düşünün."

Hiçbir şey söylemedim.

"Patel kayboldu ama parmak iziyle başparmağını ve sol elinin diğer parçalarını bulduklarında onun da öldüğünü düşündüler. Awan, vücudunun bir bölümünün derisi yüzülmüş hâlde bulundu. Neyse ki sanırım yaşadığı şok, ilk başta öldürmüştü. Koshdel, kendi bağırsaklarıyla boğulmuş. Akute'nin başı, yatak odasında bulundu ve vücudunun geri kalan parçalarının nereye gittiği bilinmiyor. Pensley, yandı. Ah, şimdi de Dhawan, biraz mücadele etmeyi başardı ama ne yazık ki içindeyken tüm bina çöktü. Zorlu bir sürecin sonunda kayıtlarından ancak teşhis edildi. Foster'ı tanıyor muydunuz? Genç büyücü aslında sizin çevrenizde değildi, onun ölümü de..."

"Hepsini aynı kişi mi öldürdü?" diye sordum hiç nefes bile almadan. Kelimeler parmaklarımın arasındaki kum gibi akıp gitmişti.

"Öyle düşünüyoruz."

"Neden?"

"Suç şiddeti, sanat yapanlara odaklanma, ölümün törensel doğası, sürekli..."

"Demek istediğim, onları neden öldürdü?"

"Bilmiyoruz. Bununla ilgili teorilerimiz var."

"*Biz* dediğiniz kim?"

Gözlerini şehre çevirip sağ elini sıktı. "*Biz*, ilgili vatandaşlarız."

"Şehir büyücüleri mi?"

"Bir kısmımız evet, öyle."

"Neden hepsinin öldürüldüğünü düşünüyorsunuz?"

"Bunu açıklamak biraz zor."

"Siz yine de bir deneyin."

Bir an gözleri parladı. Önce yüzüme baktı sonra da gözlerini başka bir yere çevirdi. Eğer öfkelenirse bunu çok iyi gizleyebileceğini düşündüm. "Sizin de kendinize ait düşünceleriniz olmalı. Bugüne kadar siz de onlardan biriydiniz."

"Kimin harekete geçirdiğine dair bir fikrim var."

"O zaman bu sabah peşinize çöp yaratığı kimin gönderdiğini de bilmeniz gerekir."

Böyle bir şeyi bilmesine gerçekten şaşırmıştım. Şaşkınlığımı gizlemeye çalıştıysam da isteksizce homurdanmamdan ve huzursuz yüz ifademden bunu anladığına eminim.

"Yanmış bir çekirdek bulduk," diye açıkladı. "Belediye, istasyon yakınlarındaki caddelerde birikmiş çöplerin şikâyetinden bıkıp usanmıştı. Eminim neden böyle bir yargıya vardığımızı anlıyorsunuzdur. Böyle bir yaratığın haykırışını anlayan ya da onun güçlü nöbetini ortadan kaldıracak en iyi yöntemleri içeren, eşsiz mesleğimizi bilen çok fazla kişi yok."

Ben hiçbir karşılık vermeyince ağırlığının yönünü hafifçe değiştirip "Size bir şey söyleyeyim mi?" dedi. "Sizi kişisel düşüncelerimle etkilemek ya da harekete geçirmek istemiyorum. Sadece ortaya bir fikir atmak ve bunun yardımcı olduğunu düşünüp düşünmeyeceğinizi görmek istiyorum."

"Eee?"

Nefesi kulağımı gıdıklayıncaya kadar eğilip "Robert James Bakker," diye fısıldadı ve ardından nasıl tepki vereceğimi görmek için gülümseyerek geri çekildi.

Sol ayağımı, kapsülün zemininde salladım. Sağ elimin işaret parmağını, sol elimin eklemleri arasındaki çukurların içine sokup çıkarttım. Tek bir kelime dahi etmeden şehri izledim.

Hiçbir şey söylememem, Bay Sinclair için yeterliydi. "Çok iyi," dedi. "Çok iyi. Düşüncelerini direkt olarak açıklamayan bir adamsınız. Buna saygı duyarım, hayran olunacak bir özellik. Elbette, doğal olarak önce bilgi toplamak istiyorsunuz. Belki de o zaman Patel'in, Khan'ın en yakın sırdaşlarından biri olması ve eğer Khan, yaklaşan ölümüyle ilgili bir şeyleri açıklasaydı o zaman bu genç adama ne olacağını bilmek ister miydiniz? Awan, hiç şüphe yok ki, Bay Guy Lee ile bağlantılı. Ve Bay Guy Lee'nin Bay Bakker'ın en yakın iş arkadaşı olduğunu bildiğinden eminim. Koshdel, çok güçlü bir adamdı. Gücün uygun kullanımıyla ilgili görüşleri vardı ve buna katılmayı kendisi istemişti. Pensley, benim en yakın arkadaşlarımdan biriydi. Tıpkı sizin gibi bir büyücü olan Dhawan'a sadece bir şeyler sorduğunu düşünmek, Pensley için tam bir trajedi oldu. Pensley ile ara sıra karşılaşmış olduğunuzdan eminim. O da Bakker'ı tanıyordu. Akute'a gelince... Onunla ilgili bir şeyler hep gizemini korudu ama ölümünü araştıracak zamanımız olsaydı arada bir bağlantı olacağından şüpheliyim. Hiçbir şey güvenilir değil, sağlam bir kanıt yok. Şahit de yok doğal olarak! Ve sizin motive edilmekten daha fazlasına ihtiyacınız var. Anladığınız gibi teorimiz, sadece bir tahminden ibaret, daha fazlası yok. Her şeye rağmen Bakker önemli bir vatandaştı."

Eğer bir şeyler için acele edersem kontrolümü kaybedeceğim korkusuyla başımı hafifçe kaldırdım. Doğruca gözlerinin içine bakıp "Bakker'ın bana saldırdığını söyleyeceğimi mi sanıyorsunuz?" dedim.

"Hayır, hayır," dedi. "Size böyle varsayımları yüklemek istemiyorum."

"Bakker, saldırmadı."

"Elbette, o yapmadı. Hayır, bunu hiç düşünmemiştim."

"Bana saldıranı görmedim."

"Ama kim olabileceğine dair bir fikriniz var."

"Evet."

"Belki de soracak kadar cesur davranabilirim."

"Elbette sorabilirsiniz ama henüz bunu cevaplayabileceğimi sanmıyorum. Zaten bildiğimi de sanmıyorum. Hem sizi doğru düzgün tanımıyorum bile."

Çocuklarla bırakılmış yorgun bir amca gibi iç çekti. "O hâlde bunu anlıyorum, diğer ölümlerle ilgilenmiyorsunuz."

"Hepsi beni fazlasıyla ilgilendiriyor. Bazılarını tanıyorum. Ölüm şekilleri gerçekten rahatsız edici."

Sabırsız bir nefes aldı. "Robert James Bakker'dan neden bahsettiğimi biliyor musunuz?"

"Onunla bu ölümler arasında bir bağlantı olduğunu düşünüyorsunuz sanırım."

"Ölenlerin hepsinin onunla bir ilişkisi vardı. Gerçekten, bu doğru. Siz de dâhil, değil mi? Siz ve Robert Bakker birbirinize çok yakındınız, değil mi?"

"Bakker, şimdi nerede?"

"Kimse bilmiyor."

"Bu da ne demek?"

"Sürekli hareket hâlinde. Bulunması çok zor. Son birkaç yıldır bir keşişten çok daha fazlası oldu. Kimse nerede kaldığını ya da ne zaman nerede olacağını bilmiyor. Bu bile her şeyi apaçık ortaya seriyor. Tanıyor musunuz?"

"Ben mi?"

"Onu tanıyorsunuz."

"Sanırım."

"Şimdi gelin çekingenliği bir kenara bırakalım artık! Öldüğünüz gün St. Thomas Hastanesinde Robert Bakker ile

buluştuğunuzu biliyorum. Onunla tartıştığınızı, ondan ayrılıp nehir boyunca yürüdüğünüzü biliyorum. Bunların hepsi kayıtlarda var efendim. Polis, benden hiç yardım bile almadan bu bilgilerin hepsini çıkarttı, diyebilirim. Ondan ayrıldıktan birkaç saat sonra kayıp olarak bulunduğunuzdan ve kanınızın çoğunun orada olduğundan haberim var. Dahası beyefendi, dahası, şu an evinizde kalanların, aslında Bakker'ın şirketlerinden birinde çalışan işçiler olduğunu ve ölümünüzden çok kısa bir süre sonra eşyalarınızı ve mal varlığınızı görmek için avukatlarından büyük bir baskı olduğunu da biliyorum. Neden ilgilendiğimi anlıyorsunuzdur eminim, evet gerçekten."

"Neden benimle konuştuğunuzu biliyor musunuz? Ne yapmam gerektiğini söyledim. Ne sizin kim olduğunuzu ne de neden Bakker ile bu kadar çok ilgilendiğinizi biliyorum. Ayrıca umurumda da değil. Buraya sadece bana saldıran kişiyi bulmaya geldim." Kendimi sıktım ama artık çok geçti.

Sinclair'in gözleri şehrin ışıklarıyla parladı. Hiçbir şey söylemeden uzun bir müddet durduktan sonra, "Evet," dedi. "Elbette, *bir de sizi buraya getireni.* Bu, aradığınız kelimeydi, değil mi Bay Swift? Falcı kadın haklıydı. Çok farklı gözleriniz var."

"Bunun konumuzla ne ilgisi var?"

"Anlamanız gerekiyor, Bay Swift. Sizin ve saydığım bu isimlerin, talihsiz kişilerin ölümünü araştırarak çok zaman harcadım. Bunun kazançlı bir ilgi olduğunu söyleyebilirsiniz. Bu süre içinde sizi tanıdığımı ya da en azından gelecek nesillere kendinizden hangi parçanızı bırakacağınızı hissedebiliyorum. Yüzünüzdeki her detayı, aslında nasıl göründüğünüzü, alışkanlıklarınızı, kişiliğinizi biliyorum. Thames kenarındaki bahçeye girdiğinizde gözlerinizin kahverengi olduğunu biliyorum ama şimdi size baktığımda gözlerinizin açık mavi olduğunu görüyorum. Merak

etmeden duramıyorum. Bu, karşımdaki aynı Matthew Swift mi yoksa bir sahtekâr mı? Belki de hiçbiri? Belki de kıyafetlerin kanlar içinde bulunduğu zaman inanmam için bana sunulan ölüm şeklini hiç yaşamadınız. Kim bilir, böyle şeyleri hiç yaşamamış olabilirsiniz. Belki öylece uzaklaştınız. Belki de hayatta kalmak için değiştiniz, öyle değil mi?"

Bakışlarımı kaçırdım.

"Matthew Swift'in ölümüyle ilgili dikkatimi çeken tek bir şey vardı," diye açıkladı.

"Neydi?"

"Parmak izleri, bizim ilk kan havuzunu bulduğumuz yerden sadece birkaç metre uzaklıktaki bir telefon kulübesinin ahizesinde bulundu. Kendini kulübeye kadar sürükledi, ahizeyi kaldırdı ama 999'u çeviremedi. Bunun yerine bedeni, ortada kanlı kıyafetler, deri parçaları, bir organdan gelen ilginç, değişik bir sıvı bırakarak ortadan kayboldu."

"Peki, Bakker'ın bana saldırdığını mı düşünüyorsunuz?"

"Evet efendim, gerçekten öyle düşünüyorum. Sanırım, benim bilmediğim bir şeyi bildiğiniz için bu kadar heveslisiniz. Merakınız iyice artmış olmalı. Tabii, böyle bir durumda bilgiyi benimle paylaşmanızı rica ederim."

"Tanıdığım kimseyi görmedim."

"Ama bir şeyler gördünüz, değil mi?" Nefes nefese kalmıştı. Ter, yanaklarından aşağı süzülüyordu. Terindeki tuzun kokusunu alabiliyor, yüzündeki sıcaklığı hissedebiliyorduk. "Polis, Swift'in ölümünün yavaş gerçekleştiğini söylüyor, doğru mu? O yüzden bir şeyler görmüş olmalısınız!"

Bunu düşündüm. Bu adama hiç güvenmiyorduk ama diğer taraftan biliyor gibi göründüğü şey, onu ilginç kılmaya yetiyordu. "Bir gölgeydi," dedim. "Hepsi bu."

"Hadi ama! Hadi!" dedi. "Bundan fazlası olmalı!"

Birden ayağa kalktım. "Bay Sinclair," dedim. "Çok bilginiz var. Evet, Bakker ile konuştum ve tartıştım. Fakat başıma gelenlerin ardında onun olup olmadığını söyleyemem. Daha fazlasını öğreninceye kadar da size güvenemem. İşimi şansa bırakmayacak kadar çok şey öğrendim ama yine de bu oyunda yeniyiz."

"Biz mi?" Konuşmamı böldü, sesi sertti.

Konuşmasını duymazdan geldim. "Bir şey için yardımımı istiyorsunuz. Nedir bu?"

Ayağa kalktı. Yüzünde samimiyetten eser yoktu. Aklımı ve kalbimin her bir parçasını okumaya çalışarak yüzüme baktı. "Matthew Swift," dedi ölçülü bir sesle. "Sizden daha güçlü, daha bilgili, daha dikkatli olduklarını düşündüğüm insanlar ölürken sizin hayatta kalmak için nasıl bir güçle birleştiğinizi bilmiyorum. Fakat şu an hayatınızı sürdürmenizi sağlayan her neyse onu ortadan kaldıracağım, anlıyor musunuz?"

Hayır anlamında başımızı salladık. "Sizin için burada değiliz," dedik. Bir anlığına gözlerinde korku belirdi. Kollarımı kavuşturdum. "Pekâlâ, Bay Sinclair. Şimdi bana söyleyin. Tam olarak ne istiyorsunuz?"

Düzgün bir biçimde kollarını arkasına koyup düşündü. Sonunda, "Birbirimize karşı açık sözlü olmalıyız. Bakker'ın organizasyonunu, arkadaşlarını, geçmişini, amacını ve kabiliyetini öğrenmek istiyorum. Bazı ilgili vatandaşlarla bu beyefendinin benim inancımı tehlikeye sokacak kişisel kazançları için menfaatini kötüye kullandığından şüpheleniyoruz," dedi.

"Bu ne inancı?"

"Yaşamak, Bay Swift. Sadece yaşamak."

"Bakker'ın insanlar için tehlike oluşturduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Dürüst olmak gerekirse, evet. Dedikodunun ve belirli bir topluluğu hedef alan vahşi ölümlerin ötesinde çok az kanıtım var fakat Bakker'ın bizi yakından ilgilendirebilecek bir gündemi olduğunu düşünüyorum."

"Ne *gündemi*"

"Anladığım kadarıyla kendisi için belirli eşyalar, insanlar, nesneler topluyor ve bunlar, onu orantısız olarak etkili hâle getirebilecek. Tabii, ima ettiğim şeyi anlayabiliyorsanız."

"Sanırım anlayabiliyorum."

"Bu noktada umarım Bakker ile tartışmanızı sormamı kabalık olarak algılamazsınız, değil mi?"

"Bunun kabalık olduğunu düşünmüyorum ama yine söylüyorum, korkarım ki cevap veremeyeceğim."

"Ama en azından ileri sürdüğüm varsayımla ilgisi olup olmadığını kabul eder misiniz?"

"Robert Bakker'ın uzun zaman önce ben ve diğerleri için tehlikeli hâle geldiğini düşünüyorum. Duymak istediğiniz bu mu?"

"Aslında, aslında. Biraz yaklaştınız. Peki, bu doğru mu?"

"Sizinle tanışmadan önce de Bakker'ın tehlike olduğunu biliyordum."

İçtenlikle başını salladı. "İyi, çok iyi, evet. Kendi başınıza Bakker'ın hareketleri üzerine biraz araştırma yapmayı düşünüyor musunuz?"

"Belki de."

"Doğal olarak, evet. Ölüm şekliniz, arada bir bağlantı olması gerektiğini düşündürdü bana."

"Söylediklerinizden onun tehdidini ortadan kaldırmak istediğinizi anlıyorum, öyle değil mi?"

Bu soru onu ürküttü. "Açık konuşalım, Bay Swift. Onu öldürmeyi istiyorum."

"Anlıyorum."

"Bu davranış şeklini kabul etmediğinizi mi düşünmeliyim?"

"Bunu kabul etmiyorum, evet. Ama bunun gerekli olabileceğini düşünüyoruz." Nefesimi tuttuğumun bile farkında değildim. Hemen bıraktım nefesimi. "Bay Sinclair, davranışlarım pek yardımcı olmuyor, özür dilerim. Ben dersimi aldım... Yani siz, böyle şeylerin bir insanı değiştirebileceğini söylediğiniz zaman haklıydınız. Sürekli hayatta kalışımın doğasına gelince, hiç zarar verme amacımız yok. Bakker'ı öldürmek isteyebilirsiniz. Tetiği çekmeyeceğim gibi bunu kınamam da. Eğer elimden gelirse başka konularda size yardım ederim. Yardıma ihtiyacımız olduğunda buna karşılık vermek istersiniz."

Büyük bir ihtişamla gösteri yapışını izlerken işte büyük kelimeler ağzımdan çıkıverdi.

Bu kez, gülümsemesi gerçekti ve korkutucuydu. "Güzel, güzel, Bay Swift. Evet. Gerçekten. Sanırım bu, çok kârlı bir ilişki olacak. Aslında böyle kibar olursanız sizi bazı arkadaşlarımla tanıştırmak isterim."

Waterloo İstasyonu yakınlarındaki gecekondu mahallelerinden birine park ettiği gümüş renkli bir Mercedes'inin kurşun geçirmez diye tanımlanmaya yetecek kadar kalın, aynalı camları vardı. Biz arka tarafta, beyaz deri kaplamalı koltukta otururken arabayı da sütlü çikolata renginde teni olan bir adam kullanıyordu. Dudley Sinclair, gümüş kenarlı bir kutudan Türk lokumu ikram etti. İlk başta alacaktık ama sonra hayır dedim. Bu teklif, nehrin karşısına geçerken son konuşmamız oldu.

Hyde Park ve Marble Arch'dan geçip Arap el yazılı mağazaların, nargile satan barların, pahalı ve süslü abajurlarla dolu vitrinleriyle Edgware Yolu'ndan yukarı, kuzeybatıya doğru iler-

ledik. Trafik, ücret ödeme noktalarında yoğunlaşır, sürücüler buradan suratı asık hâlde geçerken diğer taraftan Edgware Yolu günde beş kez, restoranlarda ya da arabalardan telaşla çıkarılmış halıların üzerine diz çöküp Mekke'ye dua eden insanlarla dolu olurdu. Çiçeklerle dolu balkonları, uzun pencereleri, çivili siyah parmaklıkları ve büyük ön kapılara çıkan geniş basamakları olan kırmızı tuğlalı, sıralı evlerin bulunduğu Marylebone Ana Caddesi'ne doğru dar, tek yönlü bir yola girdik.

Buna benzer caddenin birinde durup arabadan indik. Sinclair, cüssesinin el verdiği ölçüde hareket ederek bir kapıdan içeri uçarcasına adım attı. Kapıdaki zilden evin beş daireye bölündüğü anlaşılıyordu. Zile iki kez uzun ve bir kez de kısa olmak üzere üç kez bastı. Sonra hiçbir şey sorulmadan kapı açıldı. Kapının arkasından, geniş, siyah beyaz mermer zeminli ve üzerine kalın halı serilmiş merdivenlerin olduğu bir koridor göründü. Sinclair, gıcırdayan metal kapılı sade bir asansöre yöneldi. Duvarlarda yüzümüzü hastalıklı gibi gösteren eğri boy aynaları vardı. Hepimiz, ben, Sinclair ve sessiz, sadık arkadaşı, asansöre doluşup en üst kata çıktık. Tabii asansörde, Sinclair'in gövdesinden kalan boşluğa sığmaya çalışırken el sıkışma mesafesinden çok daha yakın durmak zorunda kaldık. Asansör beklediğim gibi ortak kullanılan bir koridora değil de bir daireye açıldı. Dairenin duvarlarında kırmızı çiçek desenli beyaz bir duvar kâğıdı kaplıydı. Açık mavi halıları, ferahlığıyla neredeyse bizi kucaklıyordu. Sinclair, kapı altından sızan ışığı işaret etti. İçerideki sesleri duyabiliyordum.

Kapıyı açmamla tüm sesin kesilmesi bir oldu. Bu, rüyalarımda hep olmasını istediğim ama şimdiye kadar hiç olmamış bir tepkiydi.

İçeride yedi kişi vardı; kimisi yuvarlak cam bir masanın etrafında oturmuş, kimisi de ayakta duruyordu. Masanın üzerinde

yarı boş çerez tabakları ve şarap kadehleri vardı. Falcı kadını hemen tanıdım. Şimdi üzerinde bedenine tam uymuş yarı resmi, koyu renk bir elbise vardı. Diğer kişiler öyle şaşkın ve etrafa yaydıkları koku, hem doğal hem de doğal olmayacak şekilde, öyle farklıydı ki ne diyeceğimi bilemedim.

Benim yerime Sinclair başladı. Odaya hafifçe bir göz gezdirirken, "İyi, harika. Hepinizi burada gördüğüme sevindim, evet," dedi ama sözünü bitirmeden önce eline bir bardak şarap aldı. "Hepiniz, neden burada olduğumuzu biliyorsunuz. Ayrıca doğal olarak ilerlemeyi de istiyorsunuz."

Etrafa şöyle bir bakındığımda perdelerin kapalı ve ışıkların da hafif kısık olduğunu fark ettim. Daha sonra uzun, soluk, at yüzlü bir adamdaki gerginliği hissettim. Adam, ileri doğru eğilmiş, dizlerini birbirine bitiştirip oturmuş, parmaklarını kucağının üzerinde birbirine kenetlemiş hâldeydi. Ayrıca falcı da gergin bir hâlde etrafına bakınıyor, birisinin ona baktığını fark ettiği an yüzünü başka tarafa çeviriyordu.

Rahat görünen sadece bir kişi vardı. Kadın, kucağında çerez kâsesiyle köşede oturuyordu. Üzerinde her hâlinden el örgüsü olduğu belli soluk yün bir hırkayla diz boyunda bir etek vardı. Tüylü bir şapka takmış, ayağına da yine tüylü bir terlik geçirmişti. Ayaklarının yanında bir dizi plastik torba duruyordu. Odanın karşısından bile, poşetlerden gelen ilginç bir köri ile makine yağı kokusu alınabiliyordu. Yanındaki büyük boşluktan araba dumanı gibi duman çıkmasına çok şaşırmıştım. Pireneler'in haritası gibi bir yüzde, derine gömülmüş gözleriyle bana bakıp boşluklu dişlerinin arasından tiz bir sesle konuştu. "Poşetlerin en altındaki kuru üzümler!" dedi gözlerini kısarak, "Bu derinin altında neler gizlediğini biliyorum. Kablodakileri duydun, değil mi? Gittiğini duydun."

Bakışlarındaki güçten huzursuz olmuştuk.

"Hah!" diye bağırdı. "Aptallar!"

"Teşekkürler Madam Dorie," dedi Sinclair. "Katkılarınız her zamanki gibi çok göz kamaştırıcı."

"Hadi oradan, fok balığı!"

Hiç kimse bu ifadeden rahatsız olmuşa benzemiyordu. Belli ki Madam Dorie katkısını genellikle bu şekilde dile getiriyordu.

"Bayanlar ve baylar," dedi Sinclair. "Hepiniz neden burada olduğumuzu biliyorsunuz."

"Ben bilmiyorum," dedim.

"Bu bir büyücü mü?" diye sordu adamın biri. Üzerine Afrikalı kabileye ait olduğunu düşündüğüm bir kıyafet giymişti. Aralık ayındaki kar kadar solgun olmasına rağmen bir o kadar da canlıydı. Sesi bitmek üzere olan bir sirenin son uğultusu gibiydi. "Hiçbir şeye benzemiyor."

"Bu kıyafetin içinde aptala benzemişsin ama buna rağmen sen de sadece cinlerle uğraşan bir adamsın," dedim. Cinlerle ilgilenen insanları oldum olası hiç sevmezdim. Bir büyücüdeki önseziler, çalışkan büyücünün sabrı ya da akademik anlamda bir istek onlarda olmaz. Bunun yerine kendilerini şehrin Lady Neon, Seven Sisters, Beggar King, Fat Rat gibi eski ruhlarıyla aynı kefeye koyup hızlı, sihirli bir bedel karşılığında iradelerini verirler. Yani çok tehlikeli bir uğraş bu.

At yüzlü adam, aceleyle bastırılmış gülmeye benzer, homurdanma gibi bir ses çıkarttı. Falcı kadın, dudaklarını sıktı, Dorie ağzına bir avuç çerez attı. Sinclair, hiç tepki vermedi. Odadaki diğer iki kişiden biri, kot pantolon giymiş bir kadındı. Kavrulmuş kahve renginde teni vardı. İlginç bir yerden almış olduğu belli dar, siyah bir ceket giymişti üzerine. Bir şeyleri her an ateşe vermeye hazır hâlde duruyordu. Diğeri ise motorcu ce-

keti ve geniş pantolon giymiş ve bunu da çok ciddiye almıştı. Adam öyle yüksek sesle güldü ki masanın üzerindeki bardaklar sallandı.

Kabile kıyafetli adam ters ters baktı ve bu onu, biraz daha güldürdü. "Sinclair, sonunda konuşacak ilginç bir şeyler buldun mu?"

"Eğer isterseniz," diyerek araya girdi Sinclair, "Bay Swift, ortak endişemiz konusunda bize yardımda bulunacak. Problemimizi nasıl çözeceğimiz üzerine tartışmanın akıllıca olacağını düşündüm, doğru mu?"

"Şerefsizi öldüreceğiz," dedi motorcu adam. "Bu konuda bir sorunun var mı büyücü?"

"Robert Bakker hakkında mı konuşuyoruz?" diye sordum.

Odada evet olarak algıladığım mırıldanmalar, sesler yükseldi. Tabii bir de Dorie'nin, "Kötülerden kurtulmalıyız!" diye bağırması.

"Ayrıca hepinizin onunla ne sorunu var?"

"Senin neyin var?" diye çıkıştı sihirbaz.

"Benim bu işe bulaşma nedenim," dedim hemen, "beni ilgilendirir. Sadece sizinkileri bilmek istiyorum."

"Biz sana bizimkileri anlatacağız ama sen bize hiçbir şey anlatmayacaksın, öyle mi?"

Adama baktım. "Evet. Aynen öyle."

"Baylar, baylar," diye mırıldandı Sinclair, "bu kolaylıkla çözebileceğimiz bir konu. Bay Swift, sizin de bildiğiniz gibi ben Bakker'ın sizinki de dâhil olmak üzere çok sayıda ölüme karışmasından şüphelendiğim için bununla ilgileniyorum. Böyle şeyler, olaylara karışacak bir adam olarak beni ilgilendirir, doğru mu? Eminim ki beni anlıyorsunuzdur."

"Polis misiniz?" diye sordum.

"Tanrı aşkına, hayır, hayır, hayır. Polis falan değilim. Ben, hükümetin belirli özelliklerine bağlı ve ne pahasına olursa olsun düzenin korunması gerektiğini düşünen biriyim. Ve korkarım ki şimdilik daha fazlasını söyleyemem."

"Bir ajan," diye ekledi garip kılıklı adam. "*X-Files*'lı çay saati."

"Siz?" Odaya şöyle bir baktım. "Bakker'ın düşmanı mısınız?"

"Bir şeyler değişti," dedi Sinclair. "Anlamanız lazım."

"Nasıl değişti?"

"Her şeyi Kule yönetiyor."

Sabırsızca gözlerimi kocaman açtım. "Ne kulesi bu? Ne değişti? Bakker'ın bunda rolü ne?"

"Kule," dedi falcı kadın. "Bu, büyücüler, sihirbazlar, cadılar ve diğer büyü kullananlardan oluşan bir birlik. Bakker da bunların lideri."

"Birlik mi? Bana kalırsa bu tam bir saçmalık."

"Ama gerçek," dedi Sinclair iç çekerek. "Ben, AGM'lerinin olduğuna bile inanıyorum."

"Pek hoşunuza gitmemiş gibi söylüyorsunuz, neden?"

"Çünkü ellerine geçmemesi gereken şeyleri alıyorlar," diye çıkıştı falcı. "Ve itaat edilmediği zaman da öldürüyorlar."

Sinclair, "Ölen sihirbazların hepsi bir şekilde Kule'ye karşıydı. Sanırım senin gibi," diye açıkladı.

"Kule'yi daha önce hiç duymadım."

"Ölümünüzden kısa bir süre sonra gelişti. Kitap, bilgi, yetenek, sihirbaz, insan yapımı eşyalar gibi şeyleri toplayıp güç üretiyorlar. Sanırım siz de Bakker'ın böyle bir ilgisi olduğunu biliyordunuz. Belki de elde etmemesi gereken şeylerle oynuyordu. Tartışma nedeniniz de buydu tahminimce."

"Ne istiyorsanız onu düşünebilirsiniz," dedim. "Özellikle neyle uğraşıyordu?"

"Dedikodular," dedi sihirbaz.

"Hepsi yalan olamayacak kadar çok dedikodu var," diye düzeltti Sinclair. "Çok fazla. Deneyler, Bay Swift. Bakker'ın, sihirbazların ve halkın üzerinde deneyler yaptığına ve kendi elemanlarından, hizmetkârlarından ve toplumdan bunu gizli tuttuğu için güçlü, özellikle de tehlikeli bir şeyler aradığına inanıyoruz."

"Madem öyleyse neden bir şey yapmıyorsunuz?"

Sihirbaz, "Çünkü Bakker, Mayfair'i bile satın almaya yetecek parası olan kahrolası bir büyücü," dedi.

"Sen de bir büyücüsün, değil mi?"

"Bak," dedi, rahatsız olmaktan çok kızgın bir tavırla. "Ona ulaşmak, lanet bir konserve açacağıyla Fort Knox'a girmeye çalışmak gibi!"

"Başka büyücüler de var..."

Sinclair, "Hayır," dedi sert bir dille. "Artık yok."

"Bunu bana söylemeyin."

"Dhawan'ın ve Akute'nin öldüğünü biliyorsunuz. DeMurier, MacKinnon, Samuels, Zheng'den bahsetmiyorum bile."

"Buna inanmıyorum."

"Ayrıca ölmedilerse bile kaçtılar. Bunu anlıyor musunuz, Matthew Swift? Saklandılar, Bakker'ın ölmesine karşı çıkan insanlardan kaçtılar. Çöp yaratığın bu sabah Dulwich'de öylece ortaya çıktığını mı sanıyorsunuz? Görmüş olmanız lazım. Onun gibi bir yaratığı çağırmak güç ister. Şimdiyse sizi arıyor. Eğer Kule'ye karşıysanız Bay Swift, o zaman bunu büyük bir dikkatle yapmanız lazım. Tıpkı şimdi bizim yaptığımız gibi. Sadece durumu idare edip hayatta kalmayı bekleyemezsiniz."

Odaya bakındım. Utandıkları yüzlerinden belli insanlar, bakışlarımdan kaçındılar. Dorie bile sandalyesinde hiç kıpırdamadan durmuş, kâsesindeki çerezi inceliyordu. Sonunda,

"Pekâlâ," dedim. "Diyelim ki size inanıyorum. Ne yapmayı öneriyorsunuz?"

İnsanların rahatladıklarını belli edecek şekilde yüksek sesle nefes alıp verdiklerini işittim. Dorie oturduğu yerden, "Yaratık yaratık yaratık yaratık yaratık yaratık, mavi yaratık!" diye mırıldandı.

At yüzlü adam, "Bir planımız var," dedi.

"Lanet olası, aptal bir plan!" dedi sihirbaz.

Falcı kadın, "Moron," diyerek çıkıştı.

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle motorcu, "Savaş!" dedi. "Savaşa devam!"

Kot pantolonlu kadın, tek kelime bile etmedi ama öncekinden daha sinirli görünüyordu.

Sinclair araya girerek "Bayanlar, baylar," diye ortamı yumuşatmaya çalıştı. "Charlie, lütfen?"

Charlie denilen kişinin Sinclair'in sadık gölgesi olduğunu anladım. Siyah gözleri ve dümdüz saçları vardı. Adı geçince hemen kanepenin arkasından ince, siyah bir çanta çıkarttı. Çantanın kilitli yerine bir sayı girip pirinç kaplı düğmeye bastı. Sonra da içindekileri dikkatle masanın üzerine yerleştirdi.

Resimler, dokümanlar, haritalar, krokiler vardı. Charlie, bunları masaya yerleştirirken hepsi Sinclair'in parmak uçlarına değiyordu. "Bu," dedi elini rüzgârda savrulan örümcek ağı gibi kâğıtların üzerinden geçirerek "kule ile ilgili bildiğimiz her şey. Kimin yönettiği, nasıl çalıştığı, nasıl ayakta durduğu, her şey burada."

Daha fazlasını beklediğim için durdum.

"Bakker'ı bulabileceğini düşünüp de ona doğrudan yaklaşmaya çalışan kimse başaramadı." Bir an gözleri kot pantolonlu kadına takıldı. Kadının suratı çok asıktı. Elinden gelse daha

fazlasını yapacak gibi duruyordu. "Bakker'ın sadece sıradan bir büyücü olmadığını anlamış olmanız lazım. Parası ve onu kanun önünde koruyan avukatları var. Bunu başaramadıkları takdirde de Bakker'ı ülke dışına çıkartacak uçağı ve denizaşırı gidebilecek parası var. Uluslararası her şeye yetişebiliyor ve arkadaşları da en yüksek düzeyde insanlar."

"Zaten her zaman güçlüydü."

"Evet, elbette," diye mırıldandı Sinclair. "Fakat son zamanlarda bunu açıkça kendi çıkarına kullanmaktan hiç çekinmiyor. Önerimiz ise ona karşı harekete geçmeden önce güç kaynağını mümkün olduğunda ortadan kaldırmak. Sadece küfür etmiyoruz yani. Zenginliğini, ününü, nüfuzunu bitirmeye çalışıyoruz. Sahip olduğu her şey tükeninceye ve bir başına kalana dek. Arkadaşlarını da yok edeceğiz. O zaman belki güçsüz, zayıf kalır. Tabii, artık böyle bir şey mümkünse."

"Bir planınız var mı?"

"İşte," dedi elini kâğıtların üzerinde sallayarak. "Her şey burada. Kule'yi paramparça edeceğiz."

Önüme uzattığı kâğıtları inceledim. Odadakiler beni bekliyordu. "Bana kalırsa çok boktan bir plan bu," dedim.

"Sinclair, buradaki akıllar boktan planlar mı yapar?" diye homurdandı sihirbaz. Safir mavisi bir öfkenin yayıldığını hissettik.

"Başka bir öneriniz var mı, Bay Swift? Bakker'ı kendi başınıza bulup bizim hiç yardımımız olmadan orada her ne dönüyorsa onu halledebileceğinizi mi düşüyorsunuz?" Sinclair hâlâ gülümsüyordu ama sesi, cenaze törenlerini yürütmekten sıkılmış bir papaz gibi çıkmıştı.

Önümdeki kâğıt yığınına bakarak olduğum yerde huzursuzca kıpırdandım. "Size yardım edeceğim. Ama gerekmedikçe Bakker'ı öldürmem."

"İsteğiniz dikkate alındı."

"Ne yapabilirim?"

"Bakker'ın askerleri var. Bunlar, Kule'yi yürütmekten sorumlu kilit adamlardır."

"Bazılarını tanıyorum. Guy Lee, San Khay, kim olduklarını biliyor musunuz?"

"Ayrıca Harris Simmons ve Dana Mikeda."

"Dana Mikeda mı?"

"Onu tanıyor musun?" diye sordu sihirbaz.

"Tanıyordum. Onun, bununla alakası ne?"

"Sanırım zaman kazanmak adına biraz kaba olacağım. Adamın koruması altında ya da ona âşık; gerçi iki kelime de aralarındaki ilişkiyi tam olarak açıklamıyor."

"Ne kadar zamandır bu şekilde?"

"Hangi şekil?"

"Korunma ya da âşık olma durumu. Ve tarif edemediğin tüm diğer şeyler."

Gülümsedi. "Yaklaşık iki yıldır. Onu tanıyorsun." Bu bir soru değildi, bu yüzden cevap vermem gerekmiyordu.

"Onları da mı öldürmeyi planlıyorsunuz?"

"Gerekirse evet."

"Başka seçeneğiniz var mı?"

"Belki de. Tabii, işe yararlarsa."

"Anlıyorum. Eğer varsa..."

"Gerzekler!" diye bağırdı Dorie, oturduğu yerden.

Sihirbaz mırıldanarak "Tanrı aşkına," dedi.

"Ah, beyninin içine edeyim!" dedi Dorie.

Dorie'nin odanın köşesinde kollarını kavuşturmuş hâlde oturduğu yere yakın masadaki belgelere bakarken duraksadık.

Yüz ifademi görünce Sinclair, "Swift?" diye seslendi.

Odaya bakındık. İçimize birden bir huzursuzluk çökmüştü.

"Yok bir şey," dedim. "Hiç."

"Sen de bir böceksin, değil mi?" diye mırıldandı Dorie.

Masadan bir adım geri çekildim. Dorie'ye, odanın karşısına doğru birkaç adım attım. Pencerenin önünde biraz durdum ve sağ elimin titrediğini fark ettim. "Bizi biliyorsunuz," dedik belli belirsiz.

"Kablolarda seni duydum," dedi Dorie, sarı dişleriyle sırıtarak. "Gelin biz olalım, özgür olalım. Bu, mavi gözlüyle sizin şarkınız, değil mi?"

"Bizimle tanıştınız mı?"

"Dansınızı seviyorum," dedi. "Ama şu an durduğun yerde ben duramam."

"Neden?" diye sordum.

"Duvardaki kahrolası gölge," dedi. "Eğil!"

Eğildim. Onunla karşılaştığımda büyülü yeteneğe saygı duyabilirim. Köri ve araba dumanı kokulu Yaşlı Madam Dorie'de bundan fazlasıyla vardı. Nasıl ki çantasından bariz bir küf kokusu yayılıyorsa kendisi de açıkça etrafındakilerin ilkel güdülerini yönetebilirdi; öyle ki zıpla dediği anda istediğini yapardım. Büyükannem gibi o da güvercinlerle konuşan bir kadın görünümündeydi ve şehirde hiç kimse güvercinlerden fazlasını göremezdi.

Keskin nişancının tüfeğinden çıkan kurşun hemen yanımda duran at yüzlü adamın kafatasını darmadağın ederken hızla başımı eğdim.

"Banzai!" diye bağırdı Dorie.

Odadaki ışıklar söndü ve bundan da fazlası, güç gitti. Evin altında bir yerlerde sigorta kapatılırken tavandaki ve duvarlardaki kaybı hissedebiliyordum. Evin içi çok karanlıktı. Ama sadece

bir anlığına sokak lambalarından turuncu beyaz bir ışık içeri süzüldü. At yüzlü adamın bedenine doğru yerde emekledim. Dorie ise ayağa kalkmış, "Ratatatatatat!" diye çığlık çığlığa bağırıyordu.

Yolun diğer tarafında bir yerlerde birileri, büyük bir silahtaki küçük mekanizmayı kurup ateşledi. Kurşunlar, odayı toza dumana katarak pencerenin birinden girip diğerinden çıkıyordu. At yüzlü adamın cesedi, her bir kurşun etkisiyle sallanıp titrerken Dorie, tamamen büyük bir ilgisizlikle kapıya doğru kaçmaya çalışıyordu. Ateş, kanepeleri kabarttı. Kırmızı şaraptan hoş damlacıklar sıçratıp odaya kristal parçalar göndererek bardakları tuzla buz etti. Duvardaki resimleri fırlattı, kapıları menteşelerinden söktü. Perdeleri paramparça etti, yastıkları dağıttı. Karanlıkta falcı kadına ait olduğunu düşündüğüm yüksek topuklu bir ayakkabı gördüm. Koridordaki kapıya doğru ilerliyordu. Arkasından da sihirbaz ve ilginç kıyafeti sürükleniyordu. Artık neredeyse sadece bir iskeletten ibaret kalmış kanepenin arkasında bir yerlerde Sinclair'ın, motorcu ve kot pantolonlu, asık suratlı kadının olduğunu düşündüm.

Yolun karşısından gelen silah sesi durmuştu. Bu sessizlikte, arabaların alarmını, evin etrafındaki hırsız alarmını, insanların çığlıklarını, korkmuş güvercinlerin kanat çırpmalarını, ayak seslerini, ayrıca asansörün gıcırdayan mekanizmasının yerden yukarı çıkışını duyabiliyordum.

"Bizim için yukarı geliyorlar!" diye bağırdım.

"Yatak odası," sihirbazın şaşkın sesi duyuldu. "Orada bir yangın çıkışı var."

"Eğer biraz beyinleri varsa oraya da gelirler," diye mırıldandı falcı.

"Risk almak istiyor musun?"

"Yardım edin, lütfen?" Motorcunun sesiydi bu.

Kanepenin arkasına emekleyerek geçtim. Parmaklarıma şarapla karışık kan lekesi bulaştı. Dirseklerim, kırık camların üzerinde çıtır çıtır ses çıkartıyordu.

Kanepenin arkasında motorcuyla kot pantolonlu kadın vardı. Motorcunun yüzü, neredeyse tamamen kana bulanmıştı ama kan, ona ait değildi. Umutsuzca soluklanan Sinclair'in göğsünde ve belinde delikler vardı. İri bir adam olmasına rağmen kurşunlar derine girmişti. Nefes alırken bir yandan terliyordu. Kanaması da vardı. Tuz, idrar ve ölüm kokuyordu sanki tüm bedeni. Bir anda ayrılmış, her bir hücresi içindeki kanı, sıvıyı, hayatı ve her şeyi dışarı veriyordu.

Motorcu, Sinclair'i kaldırmaya çalıştı. "Bir şey yapabilir misin?" diye seslendi.

"Hadi!" diye bağırdı falcı. "Geliyorlar!"

Sihirbaz, Sinclair'e acıyarak baktı ama yürümeye devam etti.

"Kahretsin," dedim mırıldanarak. "Kahretsin."

Ceketini çekince daha fazla delik olduğunu gördüm. Bedeninin tüm şekli bozulmuştu. Sanki ince meteor parçalarıyla delik deşik olmuş ve darbe etkisiyle yığılmış gibiydi.

"Bir şeyler yap!" dedi motorcu.

"Buna bir şey yapamam!" diye haykırdım.

"Kahrolası büyücü seni!"

Koridordaki asansörün sesini duydum. "Kımıldayın," dedik. "Onu tekrar gelir alırız."

"İzlenecek," dedi kadın sert bir sesle.

"O zaman savaşın," dedik biz de. "Onu şimdi buradan çıkartın."

Hiçbiri soru sorma zahmetine girmedi. Kadın, kanlı dosyalara uzanıp pantolonunun arkasına sıkıştırıverdi. Kemerinin

arkasında dosyaların uçları görünüyordu. Büyük bir iniltiyle motorcunun Sinclair'in bedenini yerden kaldırmasına yardım etti. Bir kolunu Sinclair'in omuzlarının üzerinden geçirip arka kapıya doğru sürüklemeye başladı.

Kanepenin arkasına eğilip çantamı karıştırdım. Koridordan gelen ayak seslerini duyuyordum. Parmaklarımızı sprey boya kutusunun üzerine kapatırken biri kapıyı tekmeleyip açtı. Sadece bir saniyeliğine el fenerleri gözlerimizi kamaştırdı.

Dünyanın usul usul etrafımızda dönmesine izin verirken ayağa kalktık. Sol elimizi uzatıp fenerlerdeki ışığı yakaladık ve irademizle ampullerindeki camları kırdık. Diğer elimizle de boya kutusunu kapıya doğru fırlattık. Bir adamın omuzlarının üzerinden sekti. Tekrar elimizle yakalayıp arkamızı döndük.

Kutu, fişek gürültüsüyle patladı. Her tarafa kan kırmızısı boya ve metal parçaları dağıldı. Ben kapıya doğru koşarken boya, boynumu gıdıklıyor, kutu hızla yanımdan geçerken keskin ucu az kalsın kulağımı koparıyordu. Kapıya çıktığımda çığlık seslerini duydum. Tanıdık bir sesti bu. "Ateş, ateş, kahretsin! Ateş edin!" Bu, San Khay idi. Tıpkı benim bir zamanlar olduğum gibi Bakker'ın arkadaşlarından biriydi. Onunla şimdiye kadar hiç tanışma fırsatım olmamıştı ama o zamanlardan beri, yani olup bitene bir türlü isim koyamadığım zamanlardan bu yana yıldızı parlamıştı.

İçlerinden biri gözlerindeki boyayı silahın tetiğini bulabilecek kadar silmeyi başardı ama bu, amacı için yeterli değildi. Yatak odasına dalıp kapıyı kapadım. Bu esnada bir elimle de çantamdaki diğer boya kutusunu arıyordum. Diğer odadaki saldırganlar, kontrolü ele geçirmeyi başarırken ben de kapının karşı tarafına büyük bir daire çizdim ve basit bir anahtar olarak tarif edilebilecek uzunlukta duvarların üzerine uzattım. O esna-

da kapıya vuruldu. Kapı sallandı ama açılmadı. Dairenin içine birkaç kez fısıldayıp geriye çekildim. Birileri ateş açtı. Gürültü, bu denli yakından oldukça rahatsız ediciydi. Tüm duyu organımızı sarmıştı fakat kapı parçalanmadı. Hareket etmedi, açılmadı. Uzun sürmedi ama yine de yeterince iyiydi. Emekleyerek odanın karşısına geçtim. Açık bir pencerenin hemen önünde çift kişilik bir yatak vardı ve altındaki metal bavul görünüyordu. Akşam yağmurunun serinliğini ve nemini tüm vücudumda hissettiğimi söyleyebilirim. Aşağıda, Siclair'i yere indirmek için uğraşan motorcuyla kadının gölgelerini gördüm.

Hızla peşlerinden koştum ve Sinclair'i yerdeki küçük bir geçidin içine yerleştirirlerken onlara yetiştim.

"Adamlar ne oldu?" diye sordu motorcu.

"Sonunda içeri girmeyi başardılar."

Sinclair'in yüzü bembeyaz olmuştu. "Hastaneye gitmesi gerekiyor," dedim.

"Yapma?" diye patladı motorcu adam.

"Aracı var mı?"

"Motorum var."

"Sinclair'i alabilir misin?"

"Kahretsin, şu an bunu yapabileceğini mi sanıyorsun? Hem sen büyücü değil misin, bir şeyler yap!"

"Bu kadar basit değil! Böyle bir şeyi düzeltebilmek için alete, hazırlığa ihtiyacın olur."

"Büyücüler iyileştiremez," dedi kadın. İlk kez konuştuğunu duymuştum. Sesi, kısık ve soğuktu. Neredeyse hissiz bile sayılabilirdi. "Büyülerinin bir parçası değil."

"Donanımım olduğunda iyileştirebilirim, kahrolası!" dedim. "Ama insanları ölümden döndürebileceğimizi soruyorsan hayır, bunu yapamayız!"

"Harika," dedi motorcu. "Muhteşem sanıyorsun kendini, değil mi?"

"Onu hayatta tutabiliriz," diye çıkıştık. "Kanımız onu bir süreliğine tutabilir Tabii eğer onu iyileşebilecek bir yere götürürsen."

Belki de motorcu niyetimizi hissetmişti; kesinlikle bizi sorgulayacak kadar aptal değildi. Çantamdan İsviçre çakımı çıkarttım. Bıçağın soğuk metal ucu, kanlı parmaklarımın arasından kaydı. Elim titriyordu. Ne yaptığımı ya da bunun işe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyordum. Şayet işe yaramazsa o zaman...

Kendimizi sakinleştirmeye çalışırken ellerimizin titremesini durdurduk. Uzun ama sakin bir nefes aldık. Bir hayli gergindik. Kalbimizi kulaklarımızın gürültüsünden sakin tutmaya çalıştık. İhtiyacımız olan menteşeli bıçağı kılıfının içinden çıkarttık. Daha sonra kendimize hafif bir yaradan fazlasını vermemeye dikkat ederek sol avucumuzun ortasını kestik. Kadının yüz ifadesi hâlâ soğuk durmasına rağmen yine de içindeki tiksinmeyi ve korkuyu hissedebiliyor, adamın yüzündeki şaşkınlığı görebiliyorduk. Bir an acı, şok edici bir rahatlama verdi. Kulaklarımızdaki ses, gözlerimizdeki yanma ve eklemlerimizin titremesi geçti. Çanak hâline getirdiğimiz elimize kanın dolmasına odaklanmıştık.

Kan, ilk başta hiç uygun değildi. Çok az bir ışıkta koyu renk hatta simsiyah olduğunu gördük. Sıradan bir insan sıvısıydı, hiç ısısı yoktu. Bekledik. Birkaç saniye sonra değişim başladı. Mavi ışığın parlak çizgisi, parmaklarımızın arasından akan kanın üstüne çıktı. Sonra tekrar içine geçti. Tıpkı nefes almak için denizin üstüne çıkıp geri dalan bir hayvan gibiydi. Bir dakika daha geçtikten sonra kanımızın üzerinde iki yıldırım çizgisi arasındaki durgun bir kıvılcım gibi başka bir mavi ışık belirdi,

ardından bir tane daha. Elimdeki kanın içinde mavi kurtçuklar gibi bir bir görünmeye başlarken mide bulantımı bastırmaya çalıştım. Parlak kıvılcımlar yüzeye çıkıyor, daha çok parıldıyor, kıvrılıyordu. Öyle parlaklardı ki karanlığın önüne geçerek yüzümüzün karşısında gölgeler oluşturuyorlardı. Bu sadece elimdeki kanda yoktu. Kıvrılan mavilik iyice yayılırken damarlarımın içinde dolaştığını da hissediyordum. Kırmızılık çekilirken cildimin morarmaya başladığını gördüm. Kanım soğumaya başlamıştı. Bedenim donmuş, elektrik içinde kalmış gibi titriyordu. Kemiklerimi çatırdatıyor, başımı döndürüyordu...

...gelin...

...biz olalım...

Karanlığı yakan ve tüm dünyayı safir parlaklığıyla kaplayan mavilik, tam önümde belirdiğinde gözlerimi kapadım. Ama göz kapaklarımın arkasını bile yakmaya yetiyordu. Tanrım, bana yardım et. Bunu seviyorduk, bundan keyif alıyorduk işte. Parmaklarımızı kaldırdık ve her bir sinir hücresi sanki yüzlerce volt elektrik taşıyormuş, her bir organ kalbimdeki kıvılcım prizini besleyen asit salgılıyormuş gibi aralarındaki elektriği hissedebiliyorduk. Bedenimizi ateşe vermiştik sanki. Tüm hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar canlı, bu kadar acımasız hissetmemiştim.

Görevimizi yerine getirirken korkuyla otomatik olarak hareket ediyorduk. Yaralı adamın en kötü yarasının etrafındaki yelekten geriye kalan şeyleri çektik ve ceketini çıkartıp yanan mavi kanımızdan birkaç damla damlattık. Kan nereye damlarsa bedende orası hemen canlanıyordu. Adam her damlada birden irkiliyor ve maşayla yanıyormuş gibi inliyordu. Her yarasının üzerine birkaç damla kan damlattıktan sonra tişörtünü başının

üzerine çektik. Daha düzene girsin diye nefes alıp verişini bekledik ve "Onu tutmanız gerekecek," dedik.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu kadın, bilmek istiyordu.

"Kendimize zarar vermeden yapabildiğimiz sürece onu hayatta tutmaya çalışıyoruz," dedik. "Bedenindeki bizim ateşimiz."

Kalbinin üzerine de kan damlattık. Bu kez, çığlık çığlığa bağırdı. Ama adam, söylediğimize uyup biz göğsünün üzerindeki kanı silerken onu tutmaya çalıştı. Her biri öğle güneşinde parlayan bir elmastan çok daha parlak olan mavi ışık çizgilerini bölen sıvı, bir an Sinclair'in derisini hareket ettirdi ve sonra bedeninin içine, sinir sistemine girerek delikler açmaya başladı. Bedeninde girdiği her yerde ince, soluk izler bırakıyordu. Bu izlerin, yaraların iyileştiği anlamına gelip gelmediğinden emin değildik. Ancak kanımızın son damlası derisinin içine girerken adam, yavaş yavaş rahatlamaya başlamıştı. Nefes alıp verişi daha düzene girmişti. Adamın derisindeki ve avucumuzun içindeki kan lekeleri, eski koyu kırmızı rengine dönmeye başlamıştı bile. Büyük bir dikkatle gömleğimizin kolunu yırtıp daha fazla kanamayı önlemek için avucumuza sardık.

Baş dönmesiyle ve mide bulantısıyla mücadele ederken "Şimdi," dedik. "Hastaneye varıncaya kadar yaşar. Onu hastaneye götürebilir misin?"

Motorcu gülümsedi. "Evet, Tabii ki," dedi. "Sanırım yapabilirim."

Motor dışarıda sokakta park edilmişti ve sokakta sağır edici bir gürültü vardı. Tüm araba alarmları acı acı bağırıyordu. Her evdeki ışıklar açıktı. Hırsız olmamasına rağmen hırsız alarm sesleri, geceye karışıyordu. Diğer sokaklardan gelen siren seslerini duyabiliyordum. Polis arabaları gittikçe yaklaşıyordu. Durumu hesap edemeyen adamlardan daha cesur olanları, kapıyı açıp dı-

şarı çıktı. Adamın motoru büyüktü. Kocaman gümüş kabloları, deri oturağı ve geniş gidonları vardı. Sinclari'i öne koyduk ve motorcu da arka tarafa oturdu. Büyük kollarıyla diğer adamın tamamen bilinçsiz bedenini tuttu. Ellerini sadece gidonlara dayadı. Yüzünde bir gülümseme vardı. "UCH'de olacağız, beni bulun," dedi. "Tabii, diğer adamlar bulmadan önce."

Bu sözüyle motorunun altındaki ayaklığı itti ve motor, kalın, yoğun bir dumanla ve bir dinozorun acı feryadına benzer bir gürültüyle çalıştı.

Yolun ortasında kalan kadın, "Bu çok kolay," dedi.

"Sadece gitmek zorundasın" diye mırıldandım. Çantamı omzuma attım.

"Eğer bizi öldürmeye kararlı olsalardı eminim bunu daha etkili bir yolla yaparlardı," dedi.

"Listedeki iki numaralı soruya geçtin."

"Birinci soru ne?"

"Bizi burada nasıl buldular?"

Çabucak yolun karşısına baktı. "Sihirbaz ve falcı kadın nerede?"

"Hiçbir fikrim yok. Yürüyelim artık." Kanlı ellerimle kadını evden uzaklaştırdım. Sanki eli yanmış gibi dokunuşumdan irkildi.

"Gitmemiz gerekiyor," dedim.

Bir an tereddüt ettiyse de başını sallayarak onayladı ve yürümeye başladık. Kadına ayak uydurmuştum. Yüzü önde, düzgün nefes alıp veriyor, elleri yanıyordu. Bir daha tetanos aşısı vurulup vurulmayacağımı hatta bu aşının hâlâ uygulanıp uygulanmadığını merak ediyordum.

Gölgelerimiz diz çökmüştü.

Kadın haklıydı. Kolay oldu hem de çok kolay. Kanımdaki ateş, yorgunluk ve acı dışında bir şey bırakmadan içten içe

yanarken ben bedenimde tüm soğuğu hissedebiliyordum. Üzerimizdeki gözlerin farkındaydık. İki yıl önce kanlı ellerle nehrin kenarındaki telefon ahizesini kaldırdığım zaman hissettiğim soğuk havanın aynısını hissediyordum ama bu kez daha güçlüydüm. Bunu aradığım için mi yoksa ben yokken geliştiği için miydi? Havadaki gücün hızı, ince, siyah ay ışığını içine çekiyor gibiydi.

Ne göreceğimi bile bile başımı eğip yere baktım. Birden midem ağrımaya başladı. Ellerim titriyordu; durduramıyorduk. Her bir kesiğin, gözyaşının, acının, anın, bedenimdeki kan damlasının hatırasıyla gözlerim doldu. Burasıydı, gerçekti, kendi hislerimizde boğuluyorduk. Üstesinden gelmeye çalışmamıza rağmen görüntümüzün bulanıklaştığını ve gücün kemiklerimizden çekildiğini hissedebiliyorduk. Sadece bir düşüncenin bile fiziksel şeklimizi ıslak bir kâğıt havlu kıvamına getirmesine şaşırmıştık. Korkuyorduk, hem de öyle çok korkuyorduk ki yine aynı şeyleri kendi kendimize yaşamak üzereydik. Bu duygularla heyecanını bitirmek üzereydik.

"Sorun ne?"

Kadının sesi, kulaklarımızda öten sesi bıçak gibi kesip bizi rahatlattı.

Yavaşça titreyen ellerimizle kaldırımın olduğu yeri gösterdik. Etrafımızdaki turuncu neon ışıklarla tanımlanan gölgelerimiz, ışığa doğru eğilmeye başladı.

"Koş," diye fısıldadım.

"Ne?"

"Koş!"

Yerinden kımıldamadığında hemen elini tuttum. Önce çekmeye çalıştı ama biz, tüm gücümüzle sıkıp kadını sokağa çektik.

Koştuk.

Takip edildiğimize dair hiçbir işaret, arkamızdan gelen ayak sesi, "Hey siz!" diye bağıran bir ses yoktu. Ne bir siren sesi ne bir çığlık, ensemizde nefes ne bir silah gürültüsü ne de kovalandığımızı hissettirecek bir belirti vardı. Ama koşarken gölgelerimizin gittikçe inceldiğini gördüm. Işıkla birlikte eğilmiyor, biz her lambanın altından başımızı eğip geçerken gölgelerimiz kımıldamıyor, şehrin içine girdiğinizde yaptıkları gibi daralıp genişlemiyordu. Gölgeden neon izine hareket etmiyorlardı. Arkalarından bizi sürükleyerek sadece ince bir hâl almışlardı. Ta ki gölgem fiziksel bir ağırlık ya da başımı geriye çeken bir pelerinmiş gibi hissedinceye kadar. Gözlerimi sürekli önde tutmaya çalışmaktan boynum ağrımış, omuzlarım tutulmaya başlamıştı. Her hareketimde bacaklarım sanki kum torbasıyla bağlıymış gibi hissediyordum. Kadın da bunu fark etmiş olmalıydı. Kendi gölgesinin arkasında dolandığını, eğrilerek erimek üzere olduğunu fark etmeden koşmaya devam ettiğinden şüpheliydim yani tüm olanların farkındaydı.

O gece, tüm hayatımız boyunca yaptığımız gibi, bütün bildiğimiz ya da ihtiyaç duyduğumuz şey koşmakmış gibi koştuk.

Güneye doğru, Wigmore Caddesi'ne ve Khan'ın eski Mucizeler Mağarası'nda falcı kadınla ilk karşılaştığım dar sokaklara doğru koştuk. Oxford Caddesi'ne girdik. Bu saatte bile hâlâ kalabalıktı ama çok da yoğun sayılmazdı. Bond Caddesi istasyonunun yarı açık kapısına ilerleyen gece otobüslerinin önünden geçerken dilenciler, sarhoşlar, üzerine eksik kıyafet giymiş kadınlar, bize pek dikkat etmediler. İstasyonun kapısını hafif aralayınca "İstasyon Kapalı" yazısı görülebiliyordu ve bunu yazan, yarı uykulu, koyu mavi üniformalı bir adam vardı içeride. Hızla istasyonun merdivenlerinden koşturduk.

"Bir dakika bekleyin!" diye bağırdı görevli.

Kadın, şaşırtıcı bir ukalalık göstergesiyle beni gösterip bağırdı, "Silahı var, kahretsin!"

Adamın böyle bir ifade karşısında yapacak sadece iki şeyi vardı. Ya kontrol edecekti ya da etmeyecekti. Üzerimde bir silah olup olmadığını öğrenmek için yeterince dikkatli olmadığına dair bir his vardı içimde. "Ah, kahretsin," diyerek dönüp koştu.

Bond Caddesi, hâlâ ışıklıydı. Aslına bakarsanız burada ışıkların söndüğünden de şüpheliydim ama bilet makinelerinde siyah bir ekran vardı ve tüm gişelere kepenk indirilmişti. Yapay parlaklık içinde gölgelerimiz görünmüyordu. Tavana yansıyan beyaz ışığın arkasına gizlenmişlerdi.

"Bu mu yani?" diye sordu kadın.

"Seyahat kartın var mı?" diye sordum.

"Metro çalışmıyor. Treni kaçırdık," dedi.

"Tartışacak zaman yok," dedim en güzel ses tonumla. "Sadece evet de!"

"Evet," diye mırıldandı.

"Harika. Şimdi bariyerlerin içine."

"Ama tren!"

"Ya tren seni öldürecek ya da kımıldamadıkça biz öldüreceğiz! Hemen!"

Bağırmıştık. Bu hepimizi şaşırttı. Hiçbir şey hissetmeden başını sallayıp kanlı parmaklarıyla cebini karıştırdı. Sonunda kartı bulup tek bir kelime bile etmeden elektronik bariyere soktu.

"Çalışmıyor!" Ben bir yandan Oyster kartımı ararken bağırıyordu. "Atlayayım mı?"

"Kahretsin atlama!" dedim. "Eğer atlarsan işe yaramaz!"

"İşe yaramayacak olan ne?"

Bariyerlerin üzerinden geçip Oyster kartımı, kart okuyucuya elimden geldiği kadar sert bir şekilde vurdum. Elimden makine-

ye kıvılcımlar geçti. Bilinçli olarak büyü yapmayı denemedim, her şey adrenalin üzerineydi. Nazik bir bip sesiyle kapı açıldı. İçeri girdim. "Tekrar dene!" diye bağırdım kadına.

Merdivenlerin en üst basamağında bir hareketlilik vardı. Tavanda bizi, bir aydınlığa bir karanlığa sokan ışıklar yanıp yanıp sönüyordu.

"Ama!"

"Yap şunu *artık*!"

Kadın kartını okuyucuya itti ve bu kez oldu. Yine aynı bip sesiyle kapı açıldı. Aradan sıvışıverdi ve ardından kapı kapandı.

Dikkatimi istasyona çıkan merdivenlere çevirdim. Merdivenin en üst basamağındaki ışık, sanki artık hayalet olmaktan vazgeçmiş gibi ince bir sesle yok oldu gitti. Daha sonra önlerindeki ışık da. Diğerlerinin önündekiler ve diğerlerininki de. Gölge, denizden gelen bir gelgit gibi merdiven boşluğuna yayıldı. Bariyerden geçip başımızın üzerindeki aydınlığı da söndürdü. Bu da bitmeden uzanıp son lambanın beyaz ışığını yakaladım. Bir elim Oyster kartımı sıkı sıkı tutarken diğer elimle de ışığı kavradım.

Gölge, gölgelerimizin örttüğü ince beyaz bir ışıkla yalnız bırakarak arkamızdaki asansörlere yöneldi. Kadın benden bir adım uzakta duruyordu, "Bu da ne?" diye sordu.

"Biletini sakın bırakma," dedim.

Bariyerin diğer tarafındaki loş ışıkta, karanlığın yerden daha da yükseldiğini, kalınlaştığını, hareket ettiğini, yıldızlarla dolu bir gece renginde gözlerini açtığını fark ettim. Ağzını açtı, bu oydu. Çürümüş bir insan cesedi gibi görünmesine rağmen onu hemen tanıdım. İpeksi bir sesle, "Merhaba Matthew," dedi.

"Merhaba" diye mırıldandım, daha iyi bir şey yapamazdım. "Aç mısın?"

Peşinden gölgeleri sürükleyerek bariyere doğru yürümeye başladı. Parmaklarımın arasındaki beyaz ışık küresinden, yüzünü, ceset beyazlığını, her bir köşesindeki çıkık kemiklerini, ince bir kumaşla kaplanmış kafatasını, biçimsiz dişlerini, neredeyse cildi kadar soluk, donuk, beyaz gözlerini, aşağı düşmüş ince, beyaz bir bez parçasından oluşmuş saçını, kafatasının sert tabaklarının altındaki ve gözlerini gizlemek için taktığı geniş, siyah bir şapkanın altından fark edilebilen pürüzlü cildini görebiliyordum. Boynu omurgasından daha kalındı. Parmakları hiç de normal sayılmayacak derecede uzundu. Hareket ettiğinde uzun kibrit çöpü gibi parmakları ve bacaklarındaki dizbağları arasında bebek yılan gibi uzayan damarlarıyla çıplak ayaklarına pek de uygun görünmüyordu. İnce, yıpranmış bir pantolon giymişti. İnmiş bir balon gibi vücudundan sarkan lekeli beyaz bir tişörtle bir ceket vardı üzerinde. Ceketi hemen tanıdım. Üzerindeki, kanımın içine aktığı, kurumuş ve sonra zalimce tekrar yıkanmış bej rengindeki ceketti bu.

Yüz ifademi gördü ve çıkık sarı dişleri arasında huysuz denebilecek şekilde mırıldandı. "Tüm arkadaşlarımın şerefine bir şeyler saklarım. Senin de kalbini alacağım. Ama tekrar baktığımda bunu, diğerleri için senin sakladığını gördüm!"

Bariyerlere yaklaşıp yavaşladı, küçümsercesine bariyerlerin üzerine baktı.

Kadın kolumu sıkıyordu.

Başı bir tarafta neredeyse bir hayvan gibi eğildi ve daha sonra belirgin bir çaba göstermeden zıpladı. O yukarı yükselirken karanlık da etrafını sarıyordu ve bir saniyeliğine ceketi, daha doğrusu bedenindeki benim ceketim, havada dalgalanan bir karga kanadından daha fazlası gibi görünmedi. Bedeni gerildi, sisten yapılmışçasına parıldadı. Zıplayışı onu yukarı ve ileri taşıdı.

Bariyerlerin üzerinden geçip doğruca ortadaki boşluğa çarptı ve sonra geri fırlatıldı. Karanlık, zemine gelişigüzel yayıldı ve ardından hiçbir yaralanma ya da acı belirtisi olmadan tekrar ayağa kalktı. Gözleri gümüş ışıkla parlıyordu.

"Beni tutabileceğini mi sanıyorsun?" dedi.

Oyster kartımı, polis kimliği gibi önümde tutup doğruca ona yönelttim. "Seyahat şartları: Eğer geçerli bir biletin ya da devam etmek için ödemen gereken bir bakiyen yoksa o zaman yapacağın tüm seyahatlerin için geçerli yazısı olan bir bilet alman gerekir. Bu durumlarda biletini kullanabilirsin. Tüm biletleri..."

Yaratık, büyük bir gürültüyle kendini tekrar bariyerin üzerine fırlattı. Tüm bedeni istasyonu neredeyse dolduracak kadar etrafa yayıldı. Tekrar keskin bir elektrik darbesiyle kendini geri çekti.

"Tüm bu biletler, eşyalarımızı korur ayrıca istediğimiz zamanda bu biletleri iptal edebilir ya da geri çekebiliriz. Aslında bunu sadece iyi bir nedenden dolayı yaparız. Eğer bunu yaparsak sana bir fiş veririz."

Ağzını kocaman açıp kükredi. Boğazından çürümüş bir beden kokusuyla karanlık gelgiti çıktı. Bedensel bir karanlıktı bu. Kendini bariyerlere, üzerlerindeki havaya, altlarındaki boşluğa fırlatan güve şekilli bedeni olan bir karanlıktı hem de. Bariyerin ortasına ne zaman çarpsalar yere düşerken soluklaşan küçük, siyah kül parçalarına dağılıyordu.

Konuşmaya devam ettim ama kelimelerin içinde tamamen kaybolmuş hâldeydim. Gördüklerim karşısında şaşkındım. Ben bu durumdayken bariyerin etrafındaki hava yoğunlaşmış, her kelimeyle daha da sertleşmişti. Ta ki bariyerin diğer tarafındaki yaratığın gölgesi, aramızdaki büyü yoğunluğuyla bozuluncaya dek. Bundan zevk alıyordum, o nedenle bağırmaya başladım.

"Biletleri sadece resmi bilet satış yerlerinden alabilirsin. Eğer başka birinden alırsan bu, yasa dışı olur ve biletin geri alınabilir. Böylece satıcı ya da sen, tutuklanabilirsiniz..."

Diğer tarafta yaratık, simsiyah pençelerini çıkartıp bariyeri tırmıklamaya başladı ama bariyerler yerinden bile oynamadı. Çığlık atmaya başladım. Tüm konuşmam, başımdan ayağıma kadar her tarafımı sarmıştı. "Londra yer altı istasyonlarında ya da Londra yer altı seyahatlerin ve diğer operatörlerin hizmet verdiği yerlere seyahatlerin için ödemen gereken tek bir tarife, seyahatinin başladığı istasyondan seyahatinin..."

Yaratık o son büyük hayal kırıklığıyla kendini bariyere fırlatınca yolundaki görünmez güç katmanına çarptı, katmana yakalandı ve yumruklamaya başladı. Sonunda yaralı bir hayvan gibi inleyerek geri çekildi.

"Bittiği yere kadardır."

Nefes nefese kaldığımı, başımın döndüğünü, tüm bedenimin, hareket edersem yere düşeceğimi sandığım ışıklı noktayı hissettiğini fark ettim.

Işıklar, etrafımızı sarmaya başladı. Bekleme salonunun ortasında duran bir insan gibi görünen gölgeyi çevreleyerek asansöre yayılıp duvarlarda kıvrıldı. Aramızdaki güç katmanından, "Yine geleceğim, Matthew. Mavi elektrik ateşi için, koruyucu meleklerin için yine geleceğim," dedi.

Ardından tek bir ses bile çıkartmadan yere eriyip aktı. Tüm ışıklar yeniden yanmaya başladığında merdivenlere ve geceye karışan bir gölge hâlini aldı.

Olduğum yere yığılıverdim. Şaşkındım. Bond Caddesi'ndeki istasyonda kir yığınının içine oturdum. Hayatta olduğumu kemiklerimin arasından geçen bilinçle ağır ağır anladım.

Kadın mesafesini koruyarak önümde diz çöktü. Bir süre sonra, "İyi misin?" diye sordu.

"Efendim?"

"İyi misin?"

"Evet, iyiyim."

"Yürüyebilir misin?"

"Ne?"

"Buradan çıkmamız gerekiyor."

"Öyle mi?"

"Bekçiye silahın olduğunu söyledim."

"Ah, evet. Öyle ya. Tamam. Yürüyelim. Sorun değil. Elini verir misin?" Kadın bir an tereddüt etti. Bu düşünce karşısında memnuniyetsizlikle yüzünü ekşitti. "Peki," diye mırıldandım. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde emekleyerek güç bela ayağa kalktım. Kendimi bir haftadır hiçbir şey yememiş ya da akşamdan kalmış gibi hissediyordum.

Bariyerin üzerinde sendelerken kendi kendime inliyordum. Kadın da aynısını yaptı. Bariyer, etrafımızda dolaşan bir kelebeğin kanatları gibi açılıp kapandı. Hiç problem yoktu, hiç soru sorulmadı. Bu, Londra yer altında geçerli biletin mucizesiydi.

Merdivenleri çıkarken kadın, "Geri gelecek mi?" diye sordu.

"Bilirsin," dedim dürüstçe ama kendimi birden çok yorgun hissetmeye başladım, "hiçbir fikrim yok. Ama şüpheliyim, en azından bu gece gelmez."

"Neden?"

"Çünkü bırak ikinci kez olmasını, normalde engellenmeye alışkın değildir."

"İkinci mi?"

"Hadi," deyip iç çektim. Gözlerimi en yakın otobüs durağına çevirdim. Bu yerden çıkacak bir yol bulmuştum.

Gece otobüsünde ön koltuklardan birine otururken kadın arkamdaki koltuktan sessizce, "İki kez mi?" diye sordu.

"Kes artık şunu."

"Bu iğrenç şey seni tanıyordu. Sana, adınla seslendi."

"Öyle yaptı, evet."

Dışarıda mağazaların turuncu, sarı, yeşil, beyaz ışıkları, günün son moda kıyafetleri giydirilmiş mankenleri aydınlatıyor ve altındaki boş sokağa dalgın dalgın bakıyordu. Dilenciler bile gece işlerine son vermişti. Yiyecek paket kutuları, McDonald's'a ait boş servis paketleri, HMV poşetleri, yeni alınmış CD'lerin plastik ambalajları, reçeteler ve sigara izmaritlerinden oluşan çöpler, otobüsün geçişiyle havaya kalkarken bile onlar mağaza kapılarının önlerine mukavva kutularını açmış ve ATM'nin kenarında uyku tulumlarının içinde uzanıyordu.

"Ne olduğunu biliyordun. Geldiğini de biliyordun."

"Önceden karşılaşmıştık," dedim. "Bunu anlayacağından eminim."

"Bu neydi?"

"Bir gölge," dedim. "Sadece bir gölge. Ona, Açlık diyebilirsin. Hepsi bu. Tüm göreceğin buydu."

"Onu durduran sihir neydi?"

"Kendimi korumak için yaptığım hareketler."

"Metro biletiyle mi?" Şaşırmaktan çok, eğleniyor gibiydi.

Mırıldanıp doğruldum. Otobüsün ön koltuğunda uzanırken büyü teorisinin karışıklığını açıklamanın, ders vermek için doğru bir yol olmadığını hissettim. "Bunda senin rolün neydi tam olarak?" diye sordum açıkça. "Büyüyle ilgili her şeyi biliyor ama bunun için hiçbir şey hissetmiyorsun. Etrafa yaydığın bir kokun, hareketlerinde bir renk ve baharat kokun yok. Sinclair ile ne halt ediyorsun sen?"

Hafifçe gülümseyip kucağındaki kanlı ellerine baktı. "Ben daha başka şeylerle ilgilenirim."

"Adın ne?"

"Oda. Bana Oda diyebilirsin."

"Matthew," dedim. "Bana istediğin herhangi bir şeyi de diyebilirsin."

Tekrar gülümsedi. Esmer, hoş biçimli bir yüzü ve şaşırtıcı derecede pembe dudakları vardı. Siyah kıvırcık saçları, kafatasına öyle yakın örülmüştü ki çok acıdığından emindim. Gözleri, kocaman ve tetikteydi. "Çok iyi, o zaman bana metro biletini açıkla."

Ellerimi yumruk yapıp beynimdeki yorgunluğu geçirmek için gözlerimi kapadım. Elimden geleni yaptım. "Her şeyin, herkesin ve her yerin sadece kendilerine ait tek bir büyüsü vardır. Metro büyüsü, içinden geçen ahenkle anlatılır. Kalp atışı, nabız, damarlarda dolaşan kan gibi hayatın akışıdır ve tünelindeki güç şeklini tüm detaylarıyla tarif eder. Yer altına girdiğin zaman bir bilet alır, bariyerleri geçip tünellerine girersin. Trene biner, biletini kullanır ve bariyerlerden çıkarsın. Bu onu anlatan şeyin bir parçası, büyünün tadını farklı, yoğun, güçlü, kirli, gürültülü kılan şeyin bir parçasıdır. Eğer sihrin, orada olduğunu bilirsen, eğer onu şekillendiren ritmi anlarsan o zaman eşsiz bir imzalı uygun büyüyü kullanmak çok basit olur."

"Bilet olmadan geçilemez bir bariyer, yani."

"Aynen öyle."

"Tiksindirici bir yolda," dedi. "Çok zekice."

"Bu sihirdir," dedim omuzlarımı silkerek. "Tüm sihir, bakış açısıdır."

Gözlerini üzerime dikip öylece durdu, bir an gözlerinde beni korkutan bir ateş gördüm. "Büyü," dedi sessizce. "Büyü, insa-

noğlunu tanrılaştırır ve insanların böyle varlıklar olmaması gerekiyor."

"Sen, insanların *hassas* diye niteledikleri̇nden değilsin, değil mi Oda?"

"Hassas ve haklı olmak arasında bir fark var," dedi.

Otobüs, Tottenham Court Yolu'na dönerken kendi kendime mırıldanıp yıpranmış koltuklara tekrar gömüldüm.

University College Hastanesi, yeni, temiz, yoğun, ışıklı ve her tarafı dezenfektan kokan bir yerdi. Yerler ve duvarlar öyle parlak ve beyazdı ki insanın gözünü acıtıyordu. Her pencerede parlak, koyu yeşil camlar vardı. Saksı bitkileri, plastik çiçekler açmıştı. Oturaklar yumuşak ve uçuk bir renkti. Gece personelinin giydiği üniforma ise parlak maviydi. Dışarıda, Kaza ve Acil Servis Bölümü girişinde çok büyük ve siyah bir motor duruyordu.

Kaza ve Acil Servis bölümünden başka bir yere bakmadık. Sokaktan sendeleyerek gelen ve üzerleri kan lekeli iki kişiydik. Resepsiyon görevlisi bize bakıp doktorun beni en kısa sürede göreceğini söyledi. Her tarafı kanlı iki kişi olarak Sinclair'in nerede olduğunu sormadık. Kurşun yemiş bir kurbanı aramak, konuya girmek için iyi bir yol değildi. Bunun yerine duvardaki işaretleri izledik. Beyaz ve floresan lambalarla parlayan birbirine benzer ve bitmek bilmeyen koridorlarda dolaşarak yoğun bakım ünitesine bakındık ama orada hiç kimseyi bulamadık. Sonunda ameliyathanelerin olduğu bölüme yöneldik.

Motorcuyu, bir elinde ağzı açık Red Bull şişesiyle 3. ameliyathanenin önündeki bankta otururken bulduk. Biz yaklaşırken homurdanıp "Acele etmeyin," dedi.

Oda, "Takip edildin mi?" diye sordu.

"Beni takip etmiyorsun," dedi adam tartışmaya neden olmayacak bir ses tonuyla. "Ama bir deneyin isterseniz, bayan." Oda, gözlerini kocaman açtı.

Ameliyathaneye açılan bir pencere ya da orayı görmenin bir yolu yoktu, bu yüzden adamın karşısına oturdum. Tüm kaslarım, yorgunluktan tükenmişti. "Ne düşünüyorlar?" diye sordum.

"Ah, bilirsin işte. Polisi aradılar. İç hasar olduğundan belki de bu geceyi bile çıkaramaz ama onu şimdiye kadar neyin hayatta tuttuğunu anlamadılar. Ellerinden geleni yapacaklar, anlıyor musun?" Adamın gözlerinin kenarında bir parıltı oldu. "Sorun mu yaşadınız?"

"Biraz."

"Halloldu mu?"

"Evet."

"İyi. Peki, kahretsin, şimdi buradasınız. Sizi tanımıyorum ama sanırım artık gitmeyi düşünmemiz gerekiyor."

"Peki ya Sinclair?" diye sordu Oda.

Adam, geğirdi. "Yaşar, ölür. Bunu değiştiremeyiz, değil mi? Ama birazdan polisler gelir. Ve polislerle uğraşmak istemiyorum, sen ister misin?"

"Onu ölüme terk edeceksin, öyle mi?"

"Tanrı aşkına kadın, onu yanlış bir isim altında kaydettirdim ve dediğim gibi birazdan polis gelecek. Eğer adam ölmez de paçayı kurtarırsa zaten yeterince güvende olacak."

Oda, kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Onu daha çok tehlikeye sokacağız," dedim.

"Buna inanmıyorum," dedi Oda.

"O hâlde, eğer kalırsak işini zora sokarız," diye düzelttim konuşmamı. "Bu, daha iyi mi?"

Kadın cevap olarak sadece homurdandı ama benimle aynı fikirdeydi. Motorcu, atik bir hareketle ayağa kalktı. Bunu yaparken de bacaklarına neşeyle vurup boş Red Bull kutusunu, otomatın yanındaki geri dönüşüm kutusuna fırlattı. "Tamam! Her şey iyice boka sarmadan defolup gidelim buradan."

Motorcu, garajda, daha iyi bir tanım gerekirse bir hurdalıkta yaşıyordu. Eğer yeteri kadar kötü gelmediyse size o zaman Willesden'de yaşadığını söylemeliyim.

Willesden, Londra nüfusunun çoğuna göre daha iyi bir yere gitmek için yol üstünden geçebileceğiniz bir yerdir. Etrafını çevreleyen yerlerin özellikleriyle tanımlanan bir karakteri vardır; doğuya uzanan Hampstead'ın yapraklı caddelerle, güneye Maida Vale'nin geniş yollarıyla, kuzeye Wembley'in kare, yarı müstakil evleriyle, artık varoş hâle geldiği Willesden'in batı bölgesindeki sınırdan bir gün büyük meşe ağaçları olacakları umudunu veren fidanlarla dolu ilginç, anlatılması zor bir bölgeydi. Aslında Londra, küçük bir deliğin etrafına yayılan büyük varoş bir kent olarak tanımlanırsa o zaman Willesden'de bu bölgenin hurdalığın, metro kavşaklarının, düzgün teraslı evlerin, yarı müstakil evlerin, uzun teraslı dairelerin, devasa büyüklükteki süpermarketlerin, ilginç manavların, havraların, camilerin, Hindu tapınaklarının ve ilk başta nasıl olduğunu bile anlamadan birbirlerine dayanmış, birbirine girmiş bir yerdir.

Evini çevreleyen parke taşlarını tarif etmek için pek de kibar bir yol olmadığından, motorcunun barakası, eski kanalın yakınlarındaydı demek yeterli gelir. Burası daha çok endüstriyel bir geçmişi olan ve artık kullanılmayan arabalarla ve bunları ezmek için kullanılan mekanik ellerle dolu bölgenin karşısındaydı. Evinin duvarlarında aletler, ceketler, araba ve

motorların değerlendirilebilecek parçaları, motor resimleri asılıydı. Tüm bunlar bana garajla genç odası arasında kalmış bir yeri çağrıştırdı. Herhangi bir yerde görülebilecek mistik doğa sembolleri yoktu. Ama köşedeki küçük demir sobadaki ateşi karıştırıp elektrikler bir yanıp bir sönmeyi bırakıncaya kadar jeneratörü tekmelerken havadaki eşsiz baharat kokusunu aldım. Bir anlık bir şeydi, geldi ve hemen geçti. Sanırım doğası gereği böyleydi çünkü ne zaman aynı hissi tekrar yaşamaya çalışsam ıslak sabunun parmaklarımın arasından kayması kadar anlaşılmaz bir şey oluyordu.

Motorcu eski, lekeli battaniyelerle örttüğü kanepeyi işaret edip "Kahve ister misiniz?" diye sordu.

Oda, "Hayır," dedi, hatta oturma zahmetine bile girmedi.

Kanepeye kendimi atarken, "Evet," dedim ben de. Kahve bir anda hayatımdaki her isteğin, etrafında döndüğü bir şey oluvermişti.

"Olanlar hakkında konuşmak ister misiniz?"

"Evet," dedi Oda.

Ben de, "Hayır," dedim.

"İyi, sanırım idareyi ben yapacağım," dedi eski bir çaydanlığı sobanın üzerine koyarken. "İkiniz de satıldığınızı düşünüyor musunuz?"

Oda, "Evet," diye karşılık verdi.

"Belki de," dedim. Ama bu esnada uyanık kalmak için ellerimi şakaklarıma dayamıştım.

Eskimiş kahverengi bir fincana bir kaşık kahve koyup karıştırırken "Peşimizden gelip gelmeyecekleri üzerine bir tahminde bulunmak ister misiniz?" diye ekledi motorcu.

"Akılları varsa," dedi Oda sakince.

"Belki," dedim.

"Şu, Açlık dediğin yaratık, peşinden geleceğini söyledi, Matthew Swift," dedi Oda ama pek de ilgileniyormuş gibi görünmüyordu.

"Hatırlatmak zorundaydın ya," diye mırıldandım kendi kendime.

"Ne yaratığı?" diye sordu motorcu.

"Sadece bir gölge."

Oda, hemen lafa girip "Büyücüyü tanıyordu," diye düzeltti. "Ona adıyla seslendi."

"Ben hallederim," dedim.

"Emin misin?"

"Bunun için buradayım."

"Öyle olsun," diye mırıldandı motorcu. Bu arada çaydanlık kaynamış, ucundan sıcak su akıtmaya başlamıştı. "Peki, bu kahrolası şeyle ne yapmak istiyorsun?"

"Bakker'ı mahvetmek için buradayım," dedi Oda kollarını göğsünde kavuşturarak. "Bu, hiçbir şeyi değiştirmez."

"Ben de aynı fikirdeyim ama sorum, bunu nasıl yapmak istiyorsun? Şu anda çok da başarılı sayılmayız."

Oda, kan lekeli bir tomar evrakı çıkartıp kulübenin sert, metal zeminine yaydı. "İstediğimiz şeye sahibiz zaten," dedi.

Daha iyi görebilmek için kâğıtların üzerine hafifçe eğildim.

"Kuleyi yıkmak, Bakker'ın planladıklarını yapmasına engel olmak, onu durdurmak, gücünü almak ve şeytanını yok etmek için ihtiyacımız olan her şey işte burada," diye konuşmasına devam etti. Ama bunu söyleme şekli, gölgeden bile daha korkutucuydu. Birden gerildim. "Benim hiç arkadaşım ya da kaynağım yok."

Motorcu bardağı bana doğru uzatırken, "Benim de," dedi ama gözlerini evraklara dikmişti.

Yerdeki kâğıtların arasından bir resim çıkartıp baktım. Solgun, hoş hatları çok tanıdık geldi. Aslında onlara bir isim verebilirdim. Bakker'ın sağ kolu, San Khay.

Resmi katladım ve dikkatle çantama yerleştirdim.

BÖLÜM BİR: San Khay'ın Takibi

Plan açığa çıkmaya başladığında intikam alevlenir ve çok sayıda hain birleşmeye karar verir.

Şafak söktüğünde ayrıldık. Oda bize söylemediği bir yere gitti ve motorcunun tek söylediği de bir süreliğine kendini yollara vuracağı oldu. Tekrar buluşmak için zaman ve yer kararlaştırdık. Ben de çantamda Sinclair'in Kule ile ilgili araştırmalarıyla kendime uyumak, okumak ve düşünmek için uygun bir yer aramaya gittim.

İlk mağaza, 8.30'da açıldı. Kesik sol elime yapıştırmak için bir kutu yara bandı, şu anki kanlı tişörtümün yerine yeni bir tişört, belki gerek olur diye de aspirin aldım. Kendime Cromwell Yolu'ndaki küçük ama şirin bir otelden oda tuttum. Otel bu yönleriyle oldukça ilginçti çünkü Cromwell, kasabanın zengin malikânelerinin, pislik içindeki yataklarla, kahvaltısıyla ve sürekli aldığı göçle yarışan bir bölümüydü. Odamın yanındaki dar, penceresiz boşlukta duş aldım. Yaşadığım tam anlamıyla bir mutluluktu. Sıcak suyun altına girmek inanılmaz bir rahatlık sağladı. Korkularımızın, duyularımızın rahatlayacağını, geçen geceki tüm gerilimi üzerimizden atabileceğimiz bir an yaşayacağımızı hiç düşünmemiştim. O anda tüm kaslarımızın gerildiğini anladık. Başımızı suyun altına eğip patlayacağımızı, ciğerlerimizin yanacağını düşünene kadar o şekilde kaldık.

Ölümü göze alıp hiçbir zarar görmeden, temiz, güvenli şekilde bu işten sıyrılacağımızı düşünerek kendimizi öncekinden de güçlü ve daha canlı hissederek yeniden doğduk. Su, vücudumuzdan akarken kan ve kir birleşip tıpkı sabah güneşinde ortaya çıkan pus gibi suda gri bir renk bırakıyordu. Daha sonra havluyla kurulanıp sokaktaki ağaçları gölgelendiren parlak sabah güneşini izlemek için perdenin arkasına geçtik. Artık kendimi iyi hissediyordum.

Temizlenip kurulandıktan sonra kesik elimi sardım ve tarak almayı unuttuğum için saçlarımı parmaklarımla taradım. Lavabodaki kırık aynanın karşısında kendimi inceledim. Yeni tişörtüm ve çalıntı pantolonumla oldukça efendi göründüğümü bile söyleyebilirdim. Neredeyse kusursuz bir diriliş oldu. Tam düşündüğümüz gibiydi. En azından fiziksel olarak öyleydi.

Gözlerim hâlâ oldukça maviydi. Banyodaki aynaya iyice yaklaştım, göz bebeklerimin rengi tıpkı insanlarda olması gerektiği gibi açıktı. Etrafı yeşil gibi koyu bir renkle çevrelenmiş hafif kahverengiydi. Ama geri kalan yeri, yaz ayındaki gökyüzü renginde, masmaviydi. Bana pek yakışmamış, insanı rahatsız eden bir albino görüntüsü katmıştı. Fakat bir haftalık ihmalimin ardından tıraş ve yeni saç şeklimle şu anki görüntüme alışıp eskiyi unutacaktım. Korktuğumu düşündüm. Yatağımın alt tarafına kıvrılıp yeni görünüşümdeki bu değişikliğin ne gibi sonuçlar getireceğini düşünerek kendi kendime mırıldandım. Otel odasının kapısının üzerine bir daire çizerek kendimi daha güvende hissedecektim. Bu yüzden tükenmez kalemle kapıyı ortalayıp oteli anlatan beş parça kâğıda koruyucu semboller çizdim ve her birini, hiçbir suça neden olmadan sadece büyüsel bir savunmaya elimden geldiği kadar yakın olmak için, belli belirsiz yarı daire şeklinde yatağın etrafına dağıttım. Daha sonra yatağa uzanıp

uyudum. Bu kez karşı koymaya çalışmadım. Rüyamızı bile hatırlayamazdık.

Öğleden sonra uyandım. Yatağımın ayak ucunda yere oturup Sinclair'in kan lekeli dokümanlarını önüme serdim.

Sinclair'in Bakker'ın ölmesini gerçekten neden istediğini hiç umursamıyordum. Diğerlerinin bu işe neden karıştığı da umurumda değildi ama Oda'nın nedenlerinin, kişisel sebeplerden çok daha tehlikeli olmasından şüpheleniyordum. Şu an bu konuyla ilgilenmemeye karar verdik. Ta ki bizim çıkarlarımızı tehlikeye sokuncaya kadar...

Ne istiyordum?

Ne istiyorduk?

... Bulmayı ve ...

... Birlikte olalım ...

... Durdurmayı ...

Ateş olalım, ışık olalım ...

... Elektrik aleviyle dans edelim ...

... "Merhaba Matthew'ın ateşi" ...

... istiyorduk ...

... durdurmayı ...

... istiyoruz ...

... hem de ŞİMDİ ...

...

halloldu mu?

...

İyi.

Açlık'ı öldürmek istiyordum.

Eğer bu, yolumuza çıkan daha ölümcül varlıkları yok etmek anlamına geliyorsa o zaman öyle olsun.

Gölgeyi öldürmek istiyordum.
Onu çirkin ve tehlikeli buluyorduk.

Bakker'ın fotoğrafını alıp yüzünü inceledim. Resmin ucunda muhtemelen Sinclair'e ait kanlı bir parmak izi vardı. Eğer yüze bir baksanız ona hastalık verir, yiyecek ve içecek vermez, gözlerindeki ateşi alır, dudaklarındaki gülümsemeyi yok ederdiniz. Eğer tüm yüreğinizle, aklınızla resme baksaydınız Bakker'ın yüzünü başka bir yaratığın omuzlarına yerleştirebilirdiniz. Sadece bunun için bile Bakker'ın ölmesi gerektiğini düşündüm.

Ancak böyle şeyleri söylemek, yapmaktan çok daha kolaydı ve intikamın, ölümden daha acılı bir şeyler olmasına karar verdik.

Dikkatimi San Khay'a çevirdim.

San Khay'in günlük hayatı ve düzeni yazılıydı.

Victoria yakınında nehrin kenarındaki evinde sabah saat 06.30'da alarmı çalıyor. Eğer bir gece önce romantik bir gün geçirmişse partnerini hiç uyandırmadan her tarafı beyaz halı ve aynayla kaplı ve gümüş musluklu banyosuna geçiyor. Böylece banyonun herhangi bir yerinde durduğunda kaslarını ve kendi yansımasını görebiliyor. Tüm vücudunu kaplayan dövmesi, koyu siyah mürekkeple yapılmış ve her altı ayda bir, vücudunun göğüs, kalça gibi gerilebilen yerlerindeki silinen dövmelerin, yine simsiyah olduğundan emin olmak için Hong Kong'da çok özel bir dövmeciye gidiyor. Ayak bileklerinden ayak parmaklarının etrafında dolanan siyah mürekkep, dizlerinin arkasından dönüyor, kalçalarının üzerine çıkıp belinin etrafında dolanıyordu. Tıpkı dünyaya gizlenmiş bir ağaç kökü gibiydi. Dövme, sırtında ve göğsünde birleşip oradan da kollarına iniyordu. Bileklerinde

ve boynunda, yani yaka çizgisi hizasında, hiçbir şey yokmuş gibi kayboluyordu.

Salı ve cuma günleri (iş ilişkileri günleri) yanında getirdiği adamlar, bunu acayip bir mürekkep döngüsü olarak düşünüyor ama çekici bulmuyorlar. Daha hatırı sayılır bir büyücü olmak için bedenine büyü sembolleri yerleştirmek, nispeten faydalı olabileceği kadar tehlikeliydi de. Bu nedenle San Khay, genellikle dövmesini gizli tutar ve ancak sabahları yalnız kaldığından emin olduğunda vücudunu incelerdi.

Diğer adamlar için kendilerini her sabah bu şekilde incelemek, gurur anlamına gelebilirdi. Ama San Khay için çıplak vücuduna bakmak, bir yatırımın incelemesiydi: Annesi için acıyla geçen dokuz ay, babası için Amerika'da, Asya'da ve Avrupa'da en iyi kurumlarda yirmi üç yıllık okul ücreti, jimnastik, dövüş sanatı, dans dersleri, organik yiyecek detoks diyetleriyle geçen on beş ilginç yıl ve neredeyse her altı ayda bir dövmecinin iğnesi altında geçen hemen hemen kırk sekiz saatin yatırımıydı bu. San Khay yatırımının iyi olduğundan emin olmak istiyordu. Çünkü hayatının geri kalanı için bu dövmenin payına güvenecekti.

İspanyol muslukçu Enrico tarafından San Khay'in ısrarı üzerine takılan 360 derecelik duşunda en yüksek ısıda duşunu alır, ta ki cildi Noel Arifesi'nde Rudolf'un burnunun ucu gibi kızarıncaya kadar. Daha sonra birkaç saniyeliğine suyu en soğuk ayarına getirir. Ardından tavşan kuyruğu gibi yumuşak, temiz, beyaz bir havluyla kurulanır. Sonra da kendine kahvaltı hazırlamak için mutfağa gider.

San Khay'in evinde yaşayan ve günün her saatinde emre hazır bekleyen bir şoförü, bir hizmetçisi ve bir de yardımcısından oluşan, onun ihtiyaçlarını karşılayan üç personeli olmasına rağmen her sabah kahvaltısını kendisi hazırlar. Kahvaltısı, bir kâse

ceviz ve meyveden oluşur. Boğazından inerken ses çıkarsa da oldukça sağlıklı. Dört bir yanı aynalarla çevrili kıyafet odasında giyinir ve yansımasının etrafını sarması aslında abartılacak bir şeyden ziyade etkili bir gözetim hâlini alır. San Khay, işe gittiğinde sadece ürününü satmakla kalmıyor, aynı zamanda kendini de satıyor. Parlak siyah ayakkabılarıyla siyah bir takım elbise giyer ve vücudundaki dövmenin her bir kıvrımını saklamak için şık pembe gömleğinin tüm düğmelerini kapatır. Siyah saçlarını geriye doğru tarar ama sadece pazartesi ve çarşamba günleri tıraş olur çünkü sakalı salyangoz adımı kadar yavaş uzar ve ayrıca teni de çok hassastır.

Tüm bunlar yarım saatten az bir zamanını alır.

Saat 07.00'de çatı katından ayrılır. Şoförü siyah Mercedes'iyle otoparkta onu bekler. Eğer o geceki sevgilisi San Khay çıkarken uyanmamışsa bu şekilde yapar. Böylece utandırıcı bir vedadan kurtulmuş olur. Veda edemediği zamanlarda arkadaşının her isteğinin yerine getirildiğinden, tüm ihtiyaçlarının karşılandığından, son derece nazik davranıldığından emin olmak için hizmetçisi Sally'ye tüm emirleri sıralar.

Saat 07.30'a kadar sabah trafiğini ve ofisteki diğer insanları yenip masasında hazır olur. Şirketinde yeni çalışanlar, sık sık San Khay'i geçmeye çalışmak adına daha o gelmeden önce gelirler ama sırf müdürlerini etkilemek için sabah 07.30'dan akşam 20.30'a kadar çalışmak ve onun çalışma saatinden önce gelip ondan sonra çıkmanın, insan dayanıklılığının ötesinde bir şey olduğunu anlamaları birkaç haftadan fazla sürmez. Cesaret edip bunu nasıl başardığını sorduklarında ise San Khay sadece gülümseyip çok fazla su içtiğini söylemekle yetinir.

Ofisi mega şirketlerin devasa büyüklükteki cam kulelerin, eski belediye binalarının üzerinde göründüğü, avukatları ve yazı işleri

personelinin eski konaklara dönüştüğü Bishopgate bölgesinde yani şehrin tam göbeğindedir. Merrill Lynch, PricewaterhouseCoopers, National Westminster, Saudi Arabia, Credit Suisse gibi Londra şirketleri her sokak köşesinde karşınıza çıkar. Birbirlerine ve en sevdikleri sandviç büfelerine yürüme mesafesi kolaylığıyla bir mil genişlikten daha az bir boşluğa sıkıştırılmışlardır.

San Khay'in çalıştığı firmanın adı, Amiltech'dir ve kulenin yirmi dördüncü katındadır. Sinclair, göğsünde üç kurşunla kritik bir durumda olmasaydı *Kule*'nin bu olmadığını söylemek için muhtemelen acele ederdi. Ayrıca bu sadece Robert James Bakker'ın yönettiği sürekli büyüyen şirket birikimine dâhil edilen çok özel sermayeli, satın alınan bir alt kuruluş, bir güvenlik firmasıydı. San, ortalama bir gününde ofiste üç toplantıya katılır, bazen köşe başındaki bir kafe ya da Pentonville hapishanesi gibi farklı yerlerde üç toplantı daha yapar. Bu onun genelde ne aradığına bağlı bir durumdur. Resmi maaş bordrosunda sekreterler, avukatlar, idareciler, muhasebeciler, basın danışmanları, şoförler, yardımcılar ve müdürler vardır. Gayriresmi maaş bordrosunda ise falcılar, kâhinler, büyücüler, cadılar, sihirbazlar, vudu büyücüleri, katiller, hırsızlar, suçlular, birkaç yargıç, polisler, politikacılar ve Sinclair'in "söylenti" dediği kraliyet ailesinden bir kişi vardır.

San Khay'a iş tanımı sorulduğunda net şeyler söylemez ama genelde konuşmasını "güvenlik işi" diye bitirir. Aynı zamanda işin sadece sigorta olmadığını gerçek güvenlikten bahsettiğini de eklemeyi unutmaz. Her şeye rağmen eğer müşterilerine hiçbir zarar gelemeyeceğini garantilerse o zaman sigorta işinden bir kâr elde etmesinin çok olası olduğunu söyler.

Tabii, müşterilerinin içinde beni ilgilendiren isimlerin olduğunu söylemeye gerek yok.

Resmi anlamda işsiz, bir sanatsever ve büyücü olan Guy Lee, ruh çağırma, vampirlik ve belirsiz şekilde "karanlık sanatlar" diye anlatılan diğer tüm abartılmış şeylerden şüphelenen bir kişidir. O, aynı zamanda büyücüler arasında Bakker'ın infazcısı ve San Khay'in ardından listemdeki konuşulması gereken kişilerden biri. Amiltech, Bay Lee için çok makul düzeyde koruma sağlamaktadır.

Harris Simmons, Bakker'ın finansal danışmanı. Sinclair'in listesinde yazılana göre zavallı ve sakar bir büyücü. Başlıca yeteneği de büyüyle ilgili sanat eserleri ve söylentilere göre, Nostradamus'un külleri (abartılmış), Excalibur adına en az üç rakip, bunlara ek olarak Kral Arthur'un kafatası için on yediden fazla rakip, birkaç tane peri tozu şişesi ve bir şişe ejderha kanı toplamakmış. Ayrıca büyü ve koruyucu eşyalar da biriktiriyormuş ama bunların doğruluğundan şüpheliyim. Fakat Sinclair, Harris Simmons'ı ortadan kaldırmanın kolay olup olmayacağıyla ilgileniyor daha fazla. Amiltech, Simmons'ın şahsi kasası için de güvenlik temin etmiş. Yani Simmons, Kule için belli ki para anlamında seri üretim yapıyor.

Dana Mikeda. Ama şimdi buna yorum yapmaya hiç hazır değilim.

San Khay'in Lee ile şehirde yaptığı nadir, kısa toplantılar ve Harris Simmons ile yapılan ilginç telefon görüşmeleri dışında diğerleriyle ya çok az iletişimi var ya da hiç yok. Ona ve şirketteki diğer kişilere göre Dana Mikeda hayatta değil.

Saat 12.30'da San, ofisinden çıkıp jimnastiğe gider. İştahını açmak için saat 13.30'a kadar çalışır ve daha sonra ofisine dönüp masasında öğle yemeğini yer. Öğle yemeğinde salata, suşi yer ve bir şişe de yeşil renkli bir çamur içer. Ama Sinclair'in

söylediğine göre bu, organik sebze suyuymuş. Buna bok böceğinin kabuğunda ışığın parıldamasına şaşırdığımız kadar şaşırdık. Bize yabancı, bilmediğimiz tüm bu şeyler, bizi gerçekten ilgilendiriyor.

Akşam saat 18.00'de ofisteki personeliyle bir saatlik akşam yemeği yer. Yemek, üç kat alttaki yemek bölümünde hazırlanır. Söylentiye göre San, çam fıstığını seviyormuş ama Sinclair'in notlarındaki detayların fazla abartıldığını düşünüyorum. Pazartesi günü, finans bölümüyle, salı günü yönetim müdürleriyle, çarşamba günü basın danışmanlarıyla, perşembe günü sekreterlik yöneticileriyle, cuma günü avukatlarıyla akşam yemeği yer. Hepsi de her hafta, hiç kaçırmadan, hiç sorgulamadan tam zamanında orada olur.

Akşam 19.00 ve 20.30 arasında San Khay, ya ofisinde çalışır ya da gerekirse işlerin yönetimini sağlama almak ve farklı alandaki meraklarını araştırmak için seyahat eder. Bu iş, kapı üzerindeki kasa şifresini iki kez kontrol etme ya da bir kiralık katil görevlendirip detayları vermek kadar farklı olabilir. Kısmen bu nedenden dolayı, San Khay'in Dulwich'deki ilk gecemde Çöp Yaratığı peşimden gönderdiğinden artık neredeyse emindim. Belki de bu cahilliğinden dolayı, görülecek insan listemde en üst sırayı aldı.

Saat 20.30'da olağan dışı bir durum yoksa çalışmayı bırakır ve programı daha fazla bir şey yapmasını gerektirmediği zamanlarda şehre gidip sadece zenginlerin girdiği, kendisi için özel şampanya aldığı, şehrin genç adam ve onun himayesine hayran kadınlarla nazikçe konuştuğu yeraltı kulüplerinden birine girer. Eğer salı ya da cuma günü gittiyse benzer cinsel eğilimi olan bir adam bulup eve götürür. Sinclair'e göre San Khay'in tercihi, esmer ve basit kişilerden yana oluyordu.

Saat 23.30'da eve gider, saat 01.00'e doğru uykuya doymuş olur. Eğer arkadaşı varsa o ne yaparsa o da aynısını yapar ama eğer yoksa ışıkların kapanma zamanı gelinceye kadar kitap okur.

Beş buçuk saat sonra günü yeniden başlar.

Bu düzeni bozmaya karar verdim.

Daha ufak şeylerle başladım.

Tokyo Uluslararası Yatırım Bankası'nın, Paternoster Caddesi'nin arkasında bir Londra ofisi var. Bu cadde, ironik olarak Angel Court olarak da bilinir ve bu bölgeye son yüzyılda bir ya da iki bomba atılmıştı ve yıkıntılar, pek de canlı sayılmayacak bir mimariyle yeniden inşa edilmişti. Saat 22.30'da ceketimin tüm düğmelerini kapamış, karnı iyice doymuş, uykusunu almış bir vaziyette ve omzumda çantamla savaşmaya hazır hâlde oradaydım. Moorgate'e giden trene bindiğimde yer altının o eşsiz büyü tadının her tarafımı sarmasına izin verdim. Tekrar caddeye çıktığımda yoldan geçen her araba sesiyle ürperdim. Arabaların geçmesiyle ses, havada hortum içine sürüklenen gizli bir sihre dönüşüyordu. Telegraph Passage'da ellerimi, parlak iki yeni ofis binasının arasında sıkışıp kalmış eski, dar bir eve uzattığımda, durgun, ağır geçmişini ve eşsiz gücünü parmaklarımda hissettim. Angel Court'a vardığımda hazırladığım sihirlerim ve topladığım güçlerin etkisiyle neredeyse sersemlemiştim. Yürürken benden biraz uzaktaki CCTV kameralarına yöneldim. Parmağımı büküp benden tarafı değil de başka yönü göstermelerini işaret ettim. Böylece ben de binaların arka tarafına gizlenmiş alçak trafik bariyerlerin yanından geçip kimse fark etmeden içeri girebilirdim.

Tokyo Uluslararası Yatırım Bankası'ndaki ön masada uyuklayan bir güvenlik görevlisi vardı. Ceketimi çekip kendimi sihri-

me sıkıca sardım ve hiç durmadan görevlinin yanından geçtim. Adam başını kaldırıp hiç bakmadı bile. Dördüncü kata çıkmak için asansör çağırdım ve o esnada kendi kendime ıslık çalma dürtüsüyle mücadele ederek asansörün pirinç kaplı, parlak zeminine bindim.

Dördüncü kata geldiğimde CCTV kameralarından nazikçe başka yöne bakmasını istedim ve ön kapıya yerleştirilmiş bilek hizasındaki lazer alarmın üzerinden dikkatle atladım. Ofisin içindeki ilk kurşun geçirmez cam kapıya taktıkları hırsız alarmına yöneldim ve düşündüm. Sanırım onuncu hanesinde durmayacak, daha uzun bir kod gerekiyordu. Başka yöne baksınlar diye CCTV kameralarının gönlünü yapmak için bir hayli uğraştıktan sonra düşüncelerimi alarmın içine gönderdim ama koddan kurtulması için dil dökecek sabrım olup olmadığından şüpheliydim. Kaldı ki ihtiyatlı olmak için gelmemiştik buraya.

Bunun verdiği neşeyle içimizde gülme isteği uyanınca, ofis içindeki ilk kapının camına avucumuzu dayayıp ağzımızı açtık ve mırıldandık. İlk önce yavaş ve sessizdik ama sonrasında boğazımızın gerisinden sanki ciğerlerimiz suyun içinde kalmış, biz de boğuluyormuşuz gibi var gücümüzle mırıltıyı ciğerlerimizden dışarı iterek sesi artırdık. Daha sonra ses çıkarttık ve gücümüzü kollarımızdan aşağı göndererek içimize çektik. Böylece sinirlerimiz harekete geçmiş oldu. Bununla doluncaya kadar tüm bedenimizi titretti. Bileklerimizin arkasında birikti ve ağzımdan ses çıkmasını engelledi. Ta ki patlayacağımızı düşününceye kadar. Ardından hava hareketini kesmek için dudaklarımızı hafifçe aralayıp gücün yeniden ellerimize geçmesini sağladık.

Cam, parmak uçlarımızın altında paramparça oldu. Buz parçaları elmas kar taneleri gibi etrafımıza savrulurken gülmek, dans etmek istedik. Üzerimizdeki alarm kızgınlıkla ötmeye baş-

ladı ve sesin bize çarpmasına müsaade ederek görevli rüyasından panik içinde uyanıp yukarı çıkarken, sokaktaki insanlar yerlerinden zıplarken havadaki ani değişikliği severek tekrar güldük. Daha sert olmak için beslendiğimiz sihrin değişimiyle aklımızdaki hissi, etrafımıza düşen cam parçaları gibi daha sert ve daha netti.

Neşemizi kontrol altına almaya çalıştım. Camların üzerinden yan kapıya yöneldim. Bu, daha sıradan tasarımlı kilitleri olan ahşap ve ağır bir kapıydı. Çantamı beceriksizce karıştırdıktan sonra halkalarının üzerine kör anahtarları çıkarttım sonra anahtar şeklini değiştirip neredeyse sıvı bir hâl alıncaya kadar işaret parmağımın ucuyla anahtarlardan birini okşadım. Belirsizlikle geçen zamanı kabullenmemin ardından, anahtarı deliğe sokup kıvırdım. Kilit açıldı. Aynı işlemi iki kör anahtarla daha tekrarladıktan sonra ofise girdim.

Çok kasvetli bir yerdi. İçime bir ağırlık çökmüştü. İçeride sıkıcı kontrplak masalar, gri masalar, kalem kutuları, belli ki benim iki yıllık yokluğumda moda olan parlak çelikten yapılmış düz ekran bilgisayarlar ve her çalışma gününde ve gecesinde, Noel dâhil her tatilde açık bırakılan loş bir ışık vardı. Estetiğe verdiğim tepkiye aldırmadım; ne tüm eşyaları yakma ne de mobilyaları yeniden düzenleme ihtiyacı hissettim. Güvenlik uyarısı, istediğim şeyi elde etmem için yeterliydi. Bir kutu siyah sprey boya çıkartıp sertçe salladım. Büyük bir dikkatle ve tedbirli davranarak çizmeye başladım.

Beyaz loş ışık, beyaz duvarın üzerindeki bedenimden soluk bir gölge şeklini yansıtıyordu. Siyah boyayla tüm şekli boyadım. Ta ki gölgem, tavan kadar yüksek sıvalı boya damlatarak kalın bir hâl alıncaya kadar. Lanet devam ederken en güçlü şey bu değildi. Ama ben daha bitirmeden önce bile tavandaki borulardan

su damlatmaya yetmişti. Yerel gazetelere göre alt kattaki kutudaki sigortalar, altı aydır perşembe günleri kısa devre yapıyormuş. Gücümüz hâlâ öngörülemezdi ve parmaklarımızda bıraktığı his, sanki ilk kez tattığımız bir tatlılıkmış gibi yeniden hatırlamamız gereken bir şeydi.

İlk polis arabası geldiğinde Moorgate'de dolaşmak için yangın merdiveninden kaçtım.

Londra'daki otobüs durakları bir hayli kötü tasarlanmıştı. Herhangi bir ağırlıkla yıkılıveren ince plastik kaplamalarla örtüldüğü için kâse biçiminde bir kavis şeklini almıştı. Bu yüzden de üstlerinde günlerce orada durabilecek yağmur suyu biriktiriyordu. Bu durakların boyları, ağaçtan kısaydı. O nedenle düşen yapraklar, bu havuzda çürüyüp hiçbir şeyin geçiremeyeceği ilginç çamurlu mantar havuzu oluşturuyordu.

Durakların düz oluşu, üstlerinde başka şeylerin de kalmasını sağlıyordu. En yaygın karşılaşılan, çürümüş bir çorap teki ya da bağcıkları olmayan spor ayakkabısıydı. Bir alışveriş arabasının yarısı ya da bisiklet gidonu, bozuk muzlarla dolu plastik çantalar ve Ikea katalogları gibi şeylerin de olduğu bilinirdi. Ama en önemlisi, Londra'daki hemen hemen her otobüs durağının üstünde Sarı Sayfalar'ın çürümüş bir kopyası da bulunurdu.

İnsanlar genellikle, Sarı Sayfalar'ın otobüs duraklarının üzerinde ne işi olduğunu ya da nasıl geldiğini sormaz ve bu da muhtemelen iyi bir şey. Durakların üzerinde bırakılan her Sarı Sayfalar'ın içinde ayrıcalıklı listeler vardır.

Liverpool Caddesi İstasyonu karşısındaki durağın üzerinde kendi, dolgun kitabımı buldum ve göz gezdirmek için banka oturdum. Kiralık Cadılar, Simyacılar, Tövbe edenler, Falcılar, Kâhinler, Büyü Malzemeleri Satanlar, Avcılar, Av Maceraperestleri, Haçlılar, Sihirbazlar, Mistik Bilginleri ve oto-

büs durağı sayfalarında listeler ve reklamlar yardımıyla birbirlerine şüpheli mallarını satan büyü toplumunun diğer üyelerini es geçip, sonunda Ruh Çıkartanlar'ın sayfasını buldum. En büyük reklamı seçtim. "Şeytan iş başında mı? Posta kutunuza lanetler mi gönderiliyor? Ruhlar tarafından lanetlendiniz mi? Bizi arayın, büyülü bölgenizi temizleme konusunda % 100 garanti veriyoruz!!!" Numarayı avucuma yazdım ve sayfayı, buradan geçecek bir büyücü için otobüs durağının üzerine fırlattım. Sonra da telefon kulübesi aramaya başladım.

Telefona cevap veren adamın sesi, gecenin bu saatinde bir hayli neşeli geliyordu. "Ruh Kovucu, nasıl yardım edebiliriz?"

"Merhaba, bir şeytan çıkarma konusu için aradım."

"İsminizi alabilir miyim?"

"Söylemek istemiyorum."

"Tamam, peki, anlıyoruz. Probleminizin niteliğiyle ilgili bir şeyler sorabilir miyim?"

"Ortalıkta bir lanet var."

"Hı hı, elbette problem değil. Bunu halledebiliriz. Ne tür bir lanet olduğu konusunda biraz detay verebilir misiniz?"

"Duvarda bir gölge."

"Ciddi bir şey. Daha fazla söyleyebileceğiniz bir şey var mı?"

"Binaların üzerinde, duvarlardaki tuğlaların, onu barındıran yerin, besleyen suyun ve koruyan gökyüzünün içinde."

"Oldukça kuvvetli bir lanet, bayım. Bir süredir bunun gibi bir şey görmemiştik. Bundan eminsiniz, değil mi?"

"Ben yazdım, oldukça eminim."

"Pekâlâ, siz mi yazdınız?" Adamın sesinde hafif bir Avusturalyalı tonu vardı ve okulda ona hiç sunulmamış en mükemmel kariyer seçiminin ruh çıkartma olduğunu fark etmiş bir adamın bundan sonraki tepkisi ne olursa işte o, yani rahatlık vardı.

"Evet."

"Pekâlâ, şey, kendi lanetlerini yazan sonra da onları çıkarttırmak isteyen insanlarla pek karşılaşmadık. Sprey boyayla kazara falan mı oldu?"

"Hayır."

"Hayır, tamam ama sanırım bunu kaldırmak istiyorsunuz."

"Hayır, hayır," dedim çabucak. "Yarın siz ya da iş ortaklarınızdan birisinin, bunu kaldırmak isteyen birilerinden telefon alacağını söylemek için arıyorum ve size yapmamanızı söylüyorum."

"Anlıyorum. Bakın, bunun için üzgünüm ama bu bizim işimiz. Kötü ruhları kovarız. Bilirsiniz, işimiz bu."

"Evet ama bu laneti kaldırmak o kadar da kolay olmayacak."

"Öyle mi?"

"Anlamanız gerekiyor. Bu intikam için yazılmış önemli bir lanet, sprey boyadan çok daha fazlası. Laneti çizerken intikam için sonsuz isteğimi ve dayanmak zorunda kaldığım acının her saniyesini düşündüm. Kutsal su ve sarımsak taşımıyoruz. Bunun için üzgünüm ama yine de *size* karşı şahsi bir şey değil, sadece yapılması gereken bir şey."

"Bakın, Bay..."

"Ayrıca," diye ekledik kısık bir ses tonuyla. "Eğer laneti silerseniz o zaman peşinizden geliriz."

Hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu. "Şey," dedi adam sonunda. "Bilirsiniz dostum, bu konuda size yardım etmek isteriz ama ciddi sorunlarınız var sanki."

"Sizi sadece uyarıyorum," deyiverdim. "Buna benzer şeyler tüm kasabada ortaya çıkacak ve Amiltech, bunu ortadan kaldırması için sizin gibilere gidecek. Ben de sizden kibarca böyle bir şeyi yapmamanızı istiyorum."

"Çünkü..."

Samimiyetle, "Amiltech yanacak," diye cevap verdik. Başlarından ayak parmaklarına kadar onları lime lime edeceğiz, geriye duvardaki bir gölge dışında hiçbir şey bırakmayacağız. Sizin gibi adamların da arada zarar görmesi kötü olur."

"Ciddi misiniz?"

"İyi geceler, Bay Ruh Kovucu."

"Her neyse."

Telefonu kapatıp her şeyin daha iyi olacağı hissiyle yürüdüm.

Cuma akşamı ve pazar öğleden sonra arasında toplam altı ofise, bir çatı katı dairesine ve küçük bir bankaya girip hepsini lanetledim. İnşa edildikleri taşlara, duvarların içindeki tuğlalara, tavanlarındaki boyaya ve yerdeki halılara kadar hem de. Sahiplerine küçük bir elektrik şoku vermesi için naylon sandalyeleri, beyaz tahta üzerinde gıcırdaması için kalemleri, pas tutması için menteşeleri, gevşemesi için camları, yapışması için pencereleri, vızıldaması için vantilatörleri, kırılması için sandalyeleri, patlaması için bilgisayarları, çökmesi için tabloları, hışırtı çıkartması için telefonları, kıvılcım saçması için kabloları lanetledim. Ve bunu çok sevdik. Tüm büyüden, parmaklarımızdaki şekilden, en adamakıllı lanetten en ince sihre kadar hepsinden hoşlandık. Tehlikenin kıyısında olmayı sevdik; bize yeniden yaşadığımızı hissettirdi.

Son birkaç gündür, son aylarda ve hatta yıllarda ters giden tüm şeylerle, hayatla ve kaderle genel memnuniyetsizliğimi geçiren bir şey değildi. Sinclair'in lekesiz kalmış ve sadece Amiltech'in hafifçe kan sıçramış favori müşteri listesinden oluşan hedeflerimi büyük bir dikkatle seçtim.

Pazartesi sabahı Blakwall Tüneli'nin yakınlarındaki bir telefon kulübesinden Financial Times'ı arayıp nazik bir dille da-

nışma görevlisine, birilerine haneye tecavüz olaylarını kontrol ettirmelerini ve bu olaylarda Amiltech bağlantısı aramalarını söyledim. Gazeteci efsanelerinin yapıldığı türden kurnazca bir telefon değildi ama yine de işe yaradı. Salı sabahı Financial Times, Amiltech Güvenlik firmasının çeşitli şubeleri tarafından korunan ya da garanti kapsamına alınan veya onların sahip olduğu ofislere, mülklere saldırılar yapıldığını anlatan üç sayfalık bir manşetle çıktı. Salı akşamına kadar çok küçük bir formda manşet, ücretsiz şehir paçavralarına laf dokunduruyordu ve çarşamba sabahına kadar dosya kâğıtları da bunun üzerine toplandı. Amiltech, bunun sistematik bir düşmanlık propagandası olduğu ve suçluların adalete teslim edileceği üzerine bir açıklama yaptı. Suç mahallinde geriye kalansa sıra dışı, boyalı işaretler oldu. Bunun üzerine ise hiç yorum yapmadılar.

Pazartesi sabahı, Cromwell Yolu'ndaki küçük otelimden çıkıp yeni bir isim altında Strand Yolu'ndaki daha büyük, daha geniş bir otele taşındım. İntikam için bana gelmeleri an meselesiydi. Tabii, eğer çoktan yolda değillerse. Kabiliyetimden ve hazırlığımızdan emin oluncaya kadar daha önemli karşılaşmaları önlemek istiyordum. Açlık bizim için tekrar gelirse onu durdurabileceğimizden emin değildim ve kanımızı istediğini de çok iyi biliyorduk. Açlık, sadece çirkin bir yaratık değil aynı zamanda iğrenç bir şeydi. Belki de bizim olabileceğimiz tüm şeylere denkti.

Bu bizi korkuttu.

Financial Times'ı aradığım pazartesi akşamı iki şirkete ve depolama tesislerine saldırdım. Depolama tesisinin, vakumlu paketlerde organ saklanan bir yer olduğu ortaya çıktı. Paketteki organların bazıları insana aitti, bazıları ise değildi. Bodrumun en karanlık köşesinde yeri aydınlatacak bir şeyler ararken buldu-

ğum yalancı bir duvarın arkasında, kirli tırnaklarından, damar şeklinden ve aşırı derecede uzamış sakalından, sokaktan çalınmış bir beden olduğunu gösteren bir erkek cesedi buldum. Cildi beyaz ve gri lekeliydi ama vücudunda bir damla kan kalmamıştı. Birisi göğüs kafesini açıp kalbini çıkartmıştı ve Londra çamurundan yapılmış bir maskeyle geri yerine koymaya çalışmıştı. Ters gitmiş bir büyücülük deneyinin sonucu olmalıydı.

Bu kez yukarıdaki çöp sepetini aldım. Çekmeceden bir çakmak ve bir parça eski gazete parçası çıkartıp ateşe verdim. Ateşin tam anlamıyla alev alması ve binanın kırık pencerelerinden siyah dumanlar çıkması üç saati aldı. İtfaiyeciler, hızla alevlerin içine girerken biz de diğer izleyenlerle kalabalığın arasında durduk. Yüzümüzde ateşin sıcaklığını, gözlerimizde yakıcı yoğunluğu hissediyorduk ve bu da çok güzeldi.

Perşembe günü akşamı, tüm uğraşım BBC üzerine bir zamanlayıcı yapmaktı. BBC'de içten bir sunucu, kısık ve çekici ses tonuyla bilinmeyen bir kundakçının ortaya çıktığı anonsunu yaptı. Program biterken özellikle de stüdyodaki alçak taburesinde rahatsız bir şekilde oturmuş, "Bu kişinin topluma bir tehdit oluşturduğuna inanıyoruz..." diyen, beyaz tişörtünde çavuş amblemiyle jandarma kravatı takmış iyi niyetli çavuş için suçluluk duydum. Rahatlatıcı sesini duyduktan sonra polis danışmanlarının ellerinde bir fincan çayla istasyonda beni beklediğini ve "Şimdi bu büyülerden bana bahset bakalım..." dediğini hayal edebiliyordum.

Cuma günü, 23 numaralı otobüsle şehirden geçerken bankacıların bölgesinde neler olduğunu anlatan rehber niteliğindeki City A.M'nin büyütülmüş bir kopyasını aldım ve Amiltech'in neler yaptığını görmek için kitabı incelemeye başladım. Servetlerinin onlara daha iyisini öğretmiş olması gereken çok

sayıda insan, Amiltech'in beklediğim karışıklığı çıkartmasından fena hâlde korkuyordu.

O gece Amiltech'in bürosuna gittim. Ön girişte üç tane güvenlik görevlisi vardı. İç kısım çiçekler, yetişkin ağaçlar ve asma kattan dökülerek ustaca düzenlenmiş çakıl taşlarıyla dolu havuza akan yapay bir şelale ile dekore edilmişti. Görevlilerden birinde düz siyah takım elbise olmasına rağmen büyü kokusunu alabiliyordum. Banka girişinin kenarında özgüvenle bacak bacak üstüne atmış oturuyordu ve alışkanlık olarak ceketime doladığım o basit büyülerle kandırılacak bir adam gibi görünmüyordu.

Her zamanki belirsiz büyülerim pek de işe yarayacakmış gibi görünmediği için farklı bir yol denemeye karar verdim. Akşam saat 21.30'da Amiltech'in girişine gidip hızlı bir hareketle danışma görevlisine Oyster kartımı gösteriverdim. Kart olduğunu görmesine yetecek ama beyninin bir şeyler kaydetmesine engel olacak kadar hızlı davranmıştım.

Bir an gözlerini kırpıştırıp duraksadı. Başında dolanan uyku büyüsü bir atiklikle bozulmadan hemen içeri giriverdim. "Adam Reiley'i görmeye geldim," dedim.

"Efendim?"

"Adam Reiley, Amiltech. Beni bekliyor, adımı görebilirsin."

"Ah, evet. Bana bir dakika verin."

Adam bilgisayarına bir şeyler yazdı. İnsan aklı, çalıştığı zaman ne harika bir şeydir öyle. Elindeki göreve verdiği tüm dikkatiyle bilinçli dünyanın ötesinde gerçekleşen soyut bir hâl alıverir. Beyin böyledir işte. İnsanoğlu çalışırken genellikle bedenlerinin, duyularının bilincinde olmaz ve bileklerinin, sırtlarının ağrıdığını ya da arkadaşlarının binadan çıktığını fark edince şaşırır. Bu, bedenin yaşamadığı bir deneyim olmaya yakınlığı kadar birçok mantardan ya da saf, temiz tüylü dişi

albinodan çıkarılan bir güvercin pençesi, koruma kalkanı elde edilebilir. Böyle bir ifadede düşünce süreçleri sadece yüzlerine yansımakla kalmaz aynı zamanda dikkatli bir dinleyici, hislerini okuyabilir. Bir göz kırpmasından daha çok, insanın kontrollü kısmı yani bilinci, genellikle böylesine hissiz bir konuya odaklanırken akıl kendini dış dünyaya açar.

Bilgisayarını tıkırdatan danışmanla da aynısı oldu. Böylece biz de onun düşüncelerini duyabiliyor, bastırılmış isteklerinin mor damarlarını görebiliyor, profesyonel bir günün altında sıkışıp kalmış isteklerinin sıcaklığını hissedebiliyor, muhtemelen kendinde olduğunu bile bilmediği kıskançlığının, dargınlığının tadını alabiliyorduk. Bu kıskançlıkları, söylediği kelimeleri neden söylediğini bile bilmezken konuşmasını şekillendiren beyninin bilinçsiz bölümünde sürükleniyordu. Düşüncelerindeki o yoğun özlemi, işini küçümsemesindeki yapmacık görünüşü sezdiğimizde aklı, bizi hayrete düşürdü ve bir saniyeliğine hayallerinin ateşli görüntülerine baktık.

Bu yüzden gözlerine ince, küçük bir büyü bandı çektim. Bir an bulanık görmeye başladı. Geçirdiği günün belirsizliği sinirlerine işledi. O an gelip giden insanların hepsini kontrol etmek zorunda oluşuna, müdürünün güvenlik konusunu bu denli önemsemesine, bu adamın elindeki işleri tam anlamıyla görmemiş oluşuna aldırış etmedi. Tek önemsediği şey, şu an kahrolası bu işte olması ve yalnız kalmak istemesiydi.

"Ah, evet, doğru," dedi. "Neyse, yolu biliyor musunuz?"

"Hı hı, teşekkürler."

"Bir şey değil."

Plastik bir kabın içinde yaka kartı verdi. Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle kartı alıp ceketimin önüne iğneledim ve sonra da asansöre yöneldim.

Zerre kadar küçük büyüsünü tıpkı etrafı saran küçük bir ay gibi serinkanlı, sakin, uçuk mavi hisse dönüştüren ve her an her şeye hazır hâlde duran adam, yanından geçerken bana ve kartıma baktı. Kendi zihnindeki kalın duvarı kaldırarak niyetime girmesini engellemek ve bilincimi başka bir şeyle doldurmak için herhangi bir görüntüye odaklandım. Adam, acemi bir sihirbaz olmasına rağmen nispeten de güçlüydü. Şehirdeki büyü kokusunu hisseden ve bundan zevk alan diğer büyücülerin aksine bu adamın gücü, işaret ve sihirli sözlerden oluşan bir büyü türüydü yani daha çok, eğitilmiş bir şeydi. Ondan korkmuyorduk bu yüzden yanından geçerken büyük bir soğukkanlılıkla başımızı sallayıp yolumuza devam ettik.

24. kata çıktım. Asansörün binanın dışında kalan kısmı camdı. O yüzden altımda uzanan şehri görebiliyordum. London Eye'da gece olmasına karşın çok renkli görüntünün karşısında şaştım kaldım; sadece varoş semtlerin sodyum turuncusu rengini değil aynı zamanda ofis binalarının beyaz iç kısımlarını, yeşil trafik ışıklarını, uzun kulelerdeki uçaklar için yakılmış işaret ışıklarını, yüksek duvarların üzerine vuran ışıldakları, kapalı bahçelerdeki gümüş renkli ışık demetlerini, fıskiyelerdeki ya da kulüp kapılarının içinde parıldayan mavileri, trafiğin kıvrıla kıvrıla gidişi, göz ucuyla baktığında bitmek bilmeyen yanıp sönen ışıklarla, rüzgârın yağmur bulutlarını denize taşıması gibi kara bulutların arasından parlak bir huni şeklinde gönderilen ve uçaklara yol gösterdiği yerin dışında kalan gökyüzüne yansıyan pembemsi yansımaları da görebiliyordum.

Az kalsın gördüklerimin büyüsüne kapılıp hiçbir şeye asılı olmayan yere uzanacaktım ama bunun gücüyle yeryüzünün yoğunluğu ve akıcılığı, uzanma hissimi yenmişti. Büyünün tamamen böyle bir şey olduğunu anladık. Aslında biz de buyduk.

Farkındalık, bakış açısı ve anlayış... Kim bilir belki biz de bu kadardık. Şehrin güzellik hissini düşündüğümüzde gri bir manzarada hızla ilerleyen ve gündelik hayattaki sıra dışı şeyler göremeyen birer gri suretten ibarettik. Böcekten başka bir şey değildik. Güçlü bir his olmasına rağmen neredeyse buna acıyorduk.

Amiltech ofisine açılan kapı sadece kilitlenmekle kalmamış ayrıca aşırı derecede güvenli yapılmıştı. Amiltech'in müşteri katına kundakçı ve bir hırsız olarak ilk gelişim değildi ama en kuvvetlisi buydu. Kör anahtarlarım ne kilide uydu ne de yukarıdaki kablolarda bir bomba etkisi yaptı. Güvenlik kendiliğinden açılana kadar anahtarın kilide yerleşme sesini bile duymadım. Sonra birden kendi kendime buralarda hava borularının olup olmadığını düşündüm. Eğer varsa ofise girebilmek için boruların içinden geçebilirdim ama hayat filmlerdeki gibi değildi. Kapı hareket ettirilemeyecek kadar ağırdı. Aşırı bir güç ve zaman olmadıkça kırılamazdı. Aklımda bu düşüncelerle üst kattaki şirketin bürolarına yöneldim. Verity, kapıdaki broşüre göre sigorta durumunu sorguluyor ve hata olmasa da hata bulmakta uzman olduğunu savunuyordu. Zorlu görevleri seviyorlardı. Kapıda aşırı bir güvenlik yoktu yani Amiltech'inki gibi değildi. Anahtarlarım her zamanki dil dökmemden sonra kilide mükemmel şekilde uydu.

Tam ölü noktaya kadar yürüdüm. Her türlü amacım için kullandığım İsviçre çakımı çıkarttıktan sonra yerdeki halıda ve ince naylon tabakada kare şeklinde bir delik açtım. İçinden geçmeme yetecek büyüklükte bir parça çıkartıp kenara koydum ve ofis mutfağını aramaya başladım. Sonunda kadınlar tuvaletinin yanında olduğunu gördüm. Burası, bir kahve makinesinin olduğu küçük bir alandan oluşuyordu. Lavabonun altında bir şişe çamaşır suyu vardı. Hemen aldım. Su ısıtıcısını suyla doldur-

dum. Kaynadığında içeriye geçip suyu yer altına, kestiğim o küçük alanın üzerine döktüm. Islak zeminin üzerine, alanın dört noktasına, birkaç damla çamaşır suyu damlattım. Ardından geriye çekildim ve doğru büyüyü bulmaya çalıştım.

Değişim istediğim gibi güçlü değildi. Büyünün olmasını istediğiniz şekilde olduğuna ikna olsanız bile bu, yine de devamlı bir süreç değildir ve doğru olması için çok fazla zaman, çaba gerektirir.

Mükemmelliğin peşinde değildim. Suyun ısısını artırdıktan ve mutfakta bulabildiğim en pis eşyalardan biriyle karıştırdıktan sonra yere dökülen sıvı, çoktan değişime başlamıştı. Sihirbazların, yazının bulunmasından önceki dönemlerde bu tür şeyler için büyüleri vardı ve imkânsız isteklerini elde etmek adına bunları genelde imkânsız güçler olarak adlandırırlardı. (Bunların içinde en sevdiğim, amatörler bahsederken duyduğum ve gerçekte var olduğunu bildiğimiz kişi olan Upney, Grey Lord of Tar idi.) Büyücüler ise sadece irade güçlerine ve saf büyüye güvenir. Bense şimdi, nefesim aniden değişen soğukla koyulaşana kadar etrafımı saran havanın dışında gücü ve ısıyı yakalayarak ikisini birden uyguluyorum. Üzerimdeki ışıklar titremeye ve vızıldamaya başladı. Kollarımı uzatıp parmaklarımı yere çevirdim ve odadan, havada dolanan her nefesten, elektriğin her parçasından, insan bedeninin sıcaklığından, tatlı şeylerin kokusundan, her unutulmuş sesten aldığım gücü yere ittim. Büyüyü hayat, hayatı büyü yapan yani büyüyü olduğu şey hâline getiren hayatın tüm parçasını, yaşadığımızı bile fark etmediğimiz hayatı içime çekip var gücümle yere ittim.

Su ve çamaşır suyu karışımı kaynamaya başladı. Daha sonra gözlerimi yaşartan ve bana sıcak lehim kokusunu anımsatan sert, beyaz bir duman çıkartmaya başladı. Ses çıkartıyor, iyice

fokurduyordu. Bir anlığına evet sadece bir anlığına bu yoğunluğu sürdüremediğim için yerdeki su, kurşunun içinden geçebilecek kadar güçlü bir asit hâlini aldı.

Yerin içinden sanki undan yapılmış gibi gücünü azaltarak altmış saniyeden daha kısa bir sürede geçti. Yerdeki delik, etrafındaki halıyı kemirerek sıvının döküldüğü tüm alana yayıldı. Yeterince genişlediğini hissettiğimde parmaklarımın arasından geçen baskıyla gücü bıraktım. Yirmi dördüncü kattan aşağıya bakınca ayağımın altındaki deliğin insan boyuna ulaştığı anlaşılıyordu.

Asidin eski sulu, lekeli hâline dönmesi için birkaç saniye bekleyip ardından deliğin biraz daha büyümesi için ısıtıcının içinde kalan suyu da döktüm. Suyun aşağıya damlaması bittiğinde deliğin ucuna oturup kendimi aşağı sarkıttım. Islak bir deliğin içindeydim ve inişten pek mutlu olduğum da söylenemezdi ama başarılı bir inişle Amiltech'in Londra merkezine indim.

Onları lanetlemek için sadece duvarlara değil zemine ve kapı üzerine de siyah gölgeler çizdim. San Khay'in odasını buldum. Şehri gören geniş pencereleri vardı. Pencerelerin üzerine tüm dünyanın görmesi için büyük mavi harflerle şunları yazdım;

Gelin ben olalım, özgür olalım!

Daha sonra bunu neden yazdığımdan tam anlamıyla emin olmadığım için tükenmez kalemle konferans masasının üzerindeki kâğıtlardan birine bir uyarı notu bıraktım.

Beni duvardaki bir gölge yapın.
Sizin için gelmesi ne kadar sürecek?

Bunun daha mantıklı olduğunu hissedince masadaki çekmecelere bakıp aradığım şeyle hiçbir ilgisi olmayan kâğıtların altını

üstüne getirerek ofiste dolanıp durdum. Ama içimde doğru şeyi yaptığıma dair bir his vardı. Kâğıtların hepsi öylesine, alelade şeylerdi. Kırtasiyeden alınacak eşyaların listesi, muhasebeciler için vergi detayları, X kişisine Z hakkında Y kişisi ile konuşmasını hatırlatmak maksadıyla ve bunun maaş planını nasıl etkileyeceğiyle ilgili karalanmış notlar vardı. Bilmediklerimizin ötesinde mistik güçlerde amatörce uğraşan bir kurumdan hiç de beklediğimiz şeyler değildi bunlar.

En ümit verici nesneyi dolapta buldum. Bir yığın paspasın altında sıralı bir kod için tasarlanmış küçük bir güvenlik notu vardı. Kırmızı bir mürekkeple koruyucu alanların bir numarası karalanmıştı ama daha yakından bakınca elektronik not defterinin sadece bunlardan ibaret olduğunu gördüm. Bıçağımla bunu duvara tutturan vidaları açıp notun dayandığı yüzeyden hepsini çıkarttım. Arkasında duvardaki küçük bir deliğe giren kalın bir kablo vardı. Elektronik not defterini kablodan çekip bir kenara bıraktım ve ofis masasının üzerinde uyku konumunda bırakılmış bilgisayardan bir avuç dolusu elektrik aldım. Bunun nasıl en iyi şekilde işe yarayacağını düşünürken kedi pençesi gibi parmaklarımın arasında kıvırdım. Elektrik yüklü parmak uçlarımı kabloya dokundurmayı ardından da kısa devre yapması için bu elektriği kablolara göndermeyi denedim. Nasıl olduğunu anlayamasam da çabucak bir *tik* sesi geldi.

Sesin nereden geldiğini anlamak için etrafıma bakındım ve içindeki bir kaldıraçla temizlik şişelerinin arkasında kalmış küçük bir panelden geldiğini fark ettim. Hiçbir zaman düğmeye basacak kadar kibar bir adam olmadığım için kaldıracı çektim ve hidrolik bir sesle dolabın bir duvarı geriye açıldı. İşte, böyle olmalıydı!

İçeriye girdiğimde oda, sıra dışı eşyaları açığa çıkartan mavimsi beyaz bir ışıkla aydınlanmıştı. Eşyalardan biri, "Sen dürüst bir adam değilsin, değil mi?" dedi.

İçinde bazı şeyler olan çene boyundaki kavanoza yönelip "O hâlde sen nesin?" diye sordum.

Yaratık, araba dumanı gibi küçük bir bulut püskürttü. Kalın kavanozunun hemen üstündeki havalandırma deliği, dumanı çabucak emdi. "Aynı lanet soruyu sor bakalım," dedi. Camın içinden konuştuğu için çok ilginç, mekanik bir sesi vardı.

Boyu kısaydı, ortalama olarak dört karıştan uzun değildi. Cildi, soluk gri renkteydi. Yoldaki eski bir asfalt gibiydi. Gözleri iri ve yuvarlaktı. Yansıtıcı ve çok yönlü bir yüzü vardı. Burnundan ve ağzından tüm dünyanın aradığı motor yağına benzer uçuk kahverengi bir sıvı akıtıyordu. Tam anlamıyla ne olduğunu buldum.

"Sen bir cücesin," dedim.

"Harika, hadi adamı ödüllendirin."

"Peki, kavanozun içinde ne halt ediyorsun?"

"Kahrolsun, yakalandım; kavanoz içinde ne yaptığımı sanıyorsun?" diye bağırdı.

Yaratığı her açıdan düşündüm. Eski karanlık çağları anımsayınca ataları muhtemelen öfke içinde kurban ettikleri insanların kemiklerini yemiş ve bataklıkta yıkanmıştı. Ama evrim, büyünün diğer yaratıkları gibi cücelerle de ilgili bir şeyler yapmıştı ve şimdi bu küçük şey, hiçbir şeyi muhtemelen artık bir hamburgerden ve ham petrolün içinde yıkanmaktan daha çok sevmiyordur. Gözlerimiz aynı hizaya gelinceye kadar eğildim ve göz merceğinin arkasını temiz tutmak için gözyaşı bezleriyle gizlenmiş etil alkolün o ince pırıltısını gördüğümde ilk baştaki tiksinme duyguma rağmen bakışlarını yakalamayı başardım.

"Senin bir adın var mı?" dedim.

"Kudretli Raaaaarrrrrrrrrr!" dedi.

"Daha kısa ve daha az genizden gelecek bir şey bekliyordum."

Omuzlarını silkti ve utanmış bir ses tonuyla, "Jeremy," dedi.

"Jeremy mi?"

"Her lanet olası şiş, yersiz yüze katlandım. Jeremy diyerek beni yücelttiğini düşünmüyor musun?"

"Cüce Jeremy," dedim doğru anladığımdan emin olmak için.

"Kudretli Raaaaarrrrrrrrrr!" diye ekledi. "Buradan çıktığımda gözlerinin suyunu emeceğim!"

"Neden?"

"Çünkü ben lanet bir cüceyim!"

"Bense günümüz cücelerinin kullanılmış ve küf tutmuş çay poşetinden başka bir şey istemediklerini düşünürdüm."

"Senin için bir istisna yapacağım."

"Neden? Sana hiç zarar vermedim. Senin derdin Amiltech'ledir."

"Çirkin bir yüzün var," dedi yontulmuş çelik gibi dişlerini ortaya çıkartan pis bir gülümsemeyle. Şehir büyüsü dönemindeki değişikliği anlamaya hiç gayret etmedim.

"Şöyle bir öneride bulunmama izin ver," dedim. "Amiltech'in seni ne kadar süredir bu kavanozda tuttuğunu ve işlerinin ne olduğunu bilmiyorum. Muhtemelen dışarı çıkmak istiyorsun. Seni çıkartırsam sen de gözlerimi mi yiyeceksin?"

"Hı hı, doğru."

"Nereye varmaya çalıştığımı anlıyor musun?"

"Av bekliyorum, kahrolası büyücülerin her zaman bir avı vardır, değil mi?"

"Ben, sadece Amiltech'i uyuz etmek istiyorum."

"Bu mu yani?"

"Evet."

"Neden? Sorunun ne?"

"Anlamayacaksın," dedim iç çekerek. "Peki, dışarı çıkmak istiyor musun?"

"Bana büyü yapmayacaksın, değil mi?"

"Hayır."

"Emin misin?"

"Evet."

"Pek inanılır gelmedi bu bana."

"Burada kalabilirsin."

Kavanozun içinde cılız, gri kollarını mümkün olduğunca sallayıp, "Hey, hey. Sadece soruyorum, lütfen beni serbest bırak, insanoğlu!" dedi.

Kavanozun kapağını koruyan çeşitli ayrıntılı yerleri açınca basınçlı havanın etkisiyle cüce, serbest kaldı. Tek bir sıçrayışla kavanozdan çıkıp kapağın üzerine oturdu. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle burnundan dışarı araba dumanı gibi duman çıkarttı. "İnsan mısın?" diye sordu ince kulaklarına kadar sırıtırken.

"Sayılır."

"Kavanozda kalışımın karşılığını al bakalım." Durduğu yerden parmaklarını açıp dişlerini parlatarak, boğazıma doğru mükemmel bir inişle zıpladı. İçgüdüsel olarak ellerimi kaldırarak hemen geri çekildim ve avuçlarıma büyüyü yerleştirdim. Bizi saran hava, duvarın içine büküldü ve önümüzdeki kâğıtlar, kasırga çıkmış gibi etrafa savruldu. Böylece, yaratık zıplarken onu yakalayıp duvara çarpmayı başardık. Yaratık gücünü toplama fırsatı yakalamadan önce ellerimizi uzatıp en yakındaki uygun kaynağa ulaştık. Binaya açılan tüm yollardaki, binanın içindeki demir çubukların sertliğini, soğukluğunu aldık ve parmaklarımızı bükerek daha da büyümelerini sağladık.

Cüce bağırdı ama sesi, işlenmiş demir parçasının, duvarın içinden çıkıp yine kendi boğazına dolanmasıyla bastırıldı. Ses, cüce birden çekilip hırıltılar çıkartıncaya kadar boynuna dolanmıştı. Ardından bir parça daha, yaratığın sarsılmış bacaklarına dolandı ve demirin bir parçası cücenin vücut ağırlığını aşağıya çekip ikinci parçası bir tarafa kaldırırken üçüncü parçası da koltuk altına girdi, ta ki biçimsiz bir kaza gibi görünene kadar.

Gücün verdiği titremeyle ellerimi yanlarıma indirip bakış açımdan çıkması için mavi öfkeyi ve azalması için de kafamın içindeki mavi uğultuyu bekledim. Kızmıştık, hem de çok kızmıştık. Duvardan uzayan demir parçasından yaratığın doğruca kalbine saplanmasını istememize engel olmak sadece bir anlık seçimdi.

Odanın içinde kafese tıkılmış canavarların hayvani bağırtıları vardı. Cücenin ağlamasına acıdık. Bir parmağımızı suçlayıcı şekilde kaldırıp "Yaşamak istiyorsan sessiz ol," dedik.

Cüce yağlı, siyahımsı kan akıncaya kadar dudaklarını ısırdı ve hiç ses çıkartmadı.

Tekrar odaya bakındık. Çeşitli kavanoz ve kapların içinde büyüsel yaratıklar, alüminyum kanatlı periler, yakıcı saçlı cinler, kavanozlarının bir tarafına kızgınca çarparken pembe ve turuncu renkler çıkartan neon ateş böcekleri, ilginç güzelliklerine daha çok hayran kalınması için karanlık bir köşede tutulan ve bir kanat sesiyle sadece bir anlık görülebilen gece kelebekleri vardı. Başka kavanozlar da bazı yaratıklardan kalan artıklarla doluydu. İçinde yıldız vampirinin sert kafatası, ölüm perisinin sert kemiği, kimi canavarların durduğu kavanozun içinde her titremesiyle elektrik ışınları gönderen ve hâlâ çarpan kalbi bulunuyordu. Bu yaratıkların bizi anlayabildiğini düşünerek "Hepiniz bizi tanıyorsunuz. Dansımızı biliyorsunuz," dedik.

Hayvani bir hareket, bir kanat parıltısı oldu. Parlak gözler bir açılıp bir kapandı.

Loş ışık altında parlayan hassas metal kanatlarının, sigorta tellerinden örülerek yapılmış taçların takıldığı uzun soluk yüzleriyle tuzağa düşürülmüş üç perinin olduğu kavanoza yaklaştık. Onlarla aynı hizada olmak için eğilip suçlayıcı bir şekilde, "Şimdi iyi birer peri olmanız gerekiyor, anlaşıldı mı?" dedik.

Eski bir el arabasındaki paslanmış teker sesi gibi ince bir ses çıkarttılar. Tutuldukları kafesin kapağını açtım. Derin bir nefes alarak kanatlarını çırpmaya, başımın üzerinde belirsizce dolanmaya başladılar. Şöyle bir seçeneklerimi düşünerek "Sizi Amiltech hapsetti. İntikam almak istiyorsanız şimdi tam sırası," dedim.

Perilerin yüzünde, en küçük ayak parmağımdaki tırnaktan daha küçük gülümsemeler belirdi ve kanat çırparak odadan çıktılar.

Odadaki her yaratığı serbest bıraktım ve her biri kendi tarzında odanın içinde dolanırken bilgisayarların parçalanma, camların kırılma, büyülerini etrafa saçma ve onları tuzağa düşürüp hapseden şirketi, ince yumruklarıyla paralama seslerini büyük bir memnuniyetle dinledim.

Tüm bu arbedenin içinde en son kapatılmış yaratığı gözümden kaçırıyordum ama neyse ki, ayağımın yanında cırlayan ses dikkatimi çekti. Bakışlarımı aşağıya çevirince bir çift siyah, boncuk gözleriyle bana bakan sümüksü bedenli, kuyruğunun sonunda çirkin bir ayağı olan şişman kara fareyi gördüm. Durduğu kafesin önüne eğildim ve "Merhaba," dedim.

Bana baktı ama ne etkilenmiş ne de korkmuş gibi duruyordu. Kafesin kapağını açtım. Omuzumda mutlu bir şekilde oturması için uzattığım koluma tırmanmak için kafesten çıktı.

Parmağıma ince bir kir katmanı yapışsa da hayvanı belli belirsiz okşadım. Daha sonra kolumu indirip yere bıraktım. Tekrar yüzüme baktı. Bir kez ciyaklayıp salınarak ofisin içine yürüdü. Yırtık kâğıtla, kırılmış camlarla, devrilmiş mobilyalarla, dağınık masalarla dolu yeri görmek için çok da merak etmeden hayvanın peşinden ilerledim. Bilgisayar ekranları parçalara ayrılmıştı. Bilgisayarların sabit sürücülerinden kıvılcımlar çıkıyor, koridorun lambaları yere yansıyordu. Amiltech'in hapsettiği yaratıkların öfkeleriyle gitmelerine izin verirken bir anda her şey kaosa dönüşüvermişti. Boğazımı temizleyip yüksek sesle, "Hiç kimse zarar görmeyecek, anlaşıldı mı?" dedim.

Serbest bıraktığım bir ya da iki yaratıktan hayal kırıklığına uğradıklarını anladığım bir iç çekme sesi duydum ama en azından bunun, söylediğim şeye uyacakları anlamına geldiğini hissettim. Fareyi bulmak için yere baktığımda San Khay'in ofisine gittiğini gördüm. Büyük bir merakla hayvanın peşine düştüm. Fareler, iyi bir neden olmadan böyle bir şeyi çok nadiren yapardı.

San'ın ofisine girdiğinde doğruca bir masaya yönelip ön bacaklarını alttaki çekmeceye dayayarak arka bacaklarının üzerinde kendini yukarı kaldırdı. Ben de yanında diz çöktüm ve birkaç santim açık çekmeceyi çektim ama içinde önceden görmediğim hiçbir şey yoktu. Kapadım, fare de çekmeceye basmak için kendini daha da dikleştirerek bu hareketin aynısını tekrarladı. Sonra düştü. Ardından bir daha dik durmaya çalıştı ama sonra yine düştü. Kabul etmeliyim ki uzun bir süre sonra yaratığın aslında çekmeceye girmeye çalışmadığı sadece masayı hareket ettirmeye uğraştığı aklıma geldi. Masa yerinden kımıldayıncaya kadar çektim. Masanın altındaki bir dizi boruya benzer bir şeye açılan küçük bir deliğe girdi. Fare bir kez ciyaklayıp deliğin içinde kayboldu ve muhtemelen de bir daha hiç görünmeyecekti.

Ancak delikte daha farklı bir şey vardı. Bir köşesinde koruma amacıyla plastik bir poşete sıkıca sarılmış küçük, adressiz bir zarftı bu. Hemen alıp açtım.

İçinde ince uçlu bir tükenmez kalemle çizilmiş bir melek resmi vardı. Kaba, üçgen bedenli, yuvarlak başlı ve kocaman kanatlıydı. Her tarafı maviyle gölgelenmişti.

Zarfı tam düşürüyorduk ki hemen tuttuk. Elbette Bakker'ın böyle şeylere karşı bir ilgisi olduğunu biliyorduk ama San Khay'in de kendi yerinde bir melek resminin olduğunu ve böyle bir şeyin ne kadar önemli olduğunu bildiğini görmek bizi gerçekten çok rahatsız etti. Zarftan resmi çıkartırken parmaklarımızla hafifçe dokunduk. Şimdi sayfada parıldayan meleğin katı biçiminden sıvı bir hâle dönüşmesini izledik. Hiç ses çıkartmadan alev aldı. Resim çizildiği kâğıdın üzerinden tamamen silininceye kadar mavi alevler içinde yandı. Kâğıttan geriye kalan külü iyice parçaladık ve sırrımızın başkaları tarafından bilinme ihtimalini düşününce bundan rahatsız olduk. Arkamızda kâğıdı lime lime eden perileri bırakarak elimizden geldiğince büyük bir hızla ofisten çıktık.

Cumartesi sabahı oldukça erken bir vakitte, birisi geleceğimle ilgili kehanette bulundu ve gerçekten de hayranlık uyandırıcıydı.

Herhangi bir zarara karşı beni uyarmaları için yatağımın kenarına koyduğum kâğıt parçaları alev aldığında kristal küreyle bana baktıklarını anladım. Ardından yangın alarmının sesine uyandım. O esnada sadece kristal küreyle beni izlemediklerini aynı zamanda odama gizlice girmeye çalışırken uykuda tutmak için beni ve koruyucu kalkanımı baskı altında tutacak iradelerinin de olduğunu fark ettim. İradelerinin gücü duygularıma üstün gelirken sırtımda fiziksel bir ağırlık, bir yanma, bir baskı

hissederek kendime geldim. Birbirleriyle uzaktan bir ilgileri olabileceğini ve hayatta olduklarını düşündüğüm iki büyücü vardı. Otel müdürü ve elinde yangın söndürme cihazıyla bir görevli içeri girerken eşyalarımı kaptığım gibi dışarı fırladım. Bir yandan ayakkabılarımı giymeye çalışıyor bir yandan da koşar adımlarla merdivenden aşağı iniyordum. Yangın alarmı sustuğunda sendeleyerek, nefes nefese kalmış hâlde ve soğuk ter içinde kendimi sokağa attım. Daha oteldeki ışıkların yarısı bile açılmamış ve öfkeli bir ses çıkmamıştı bile.

Bu irade, beni yere sermeye, gözlerimin içine bakmaya ve kendi hislerimle ne görebileceğimi belirlemeye çalışarak tam üzerime yerleşti. Bu şekilde kehanette bulunmak, beni izlemek için bana ait bir şey kullanılarak yapılabilirdi. Bana ait bir eşya olmadan böyle bir büyüyü başarmak imkânsızdı. Ama bu amaca hizmet edecek çok şey olduğu aklıma geldi. Açlık'ın sıska omuzlarında duran ceketimi anımsadım ve nefesimi tutup yer altındaki bir istasyon ya da en azından güvende olabileceğim başka kalabalık bir yer aramak için koşmaya başladım. Bir ışık havuzundan bir diğerine geçerken kendi gölgemin tıpkı bir kalp atışı gibi kısalıp uzadığını görebiliyordum. Fizik kanunu, kendiliğinden durmadı. Gölgemin düzenli hareketi, hiç değişmeden devam etti. Sürekli hayal etmeme rağmen burnumun üzerinde sallanan bir büyü ya da çöp kokusu yoktu. Bizi takip eden bu hissi bulmayı, onu karanlığa gömüp ne olduğunu görmeyi istiyorduk. Bize böyle zorla girmeye cesaret eden bilinci yakmayı istedik ama bu, üzerinde odaklanmamızı gerektirecek bir şeydi. Bizim ise hiçbir şeyimiz yoktu.

Bana yapılmaya çalışılan büyüyü, görülmeyen düşmanımdaki irade hareketini, ne kadar çok koştuğumu ve bundan kurtulmaya ne kadar kararlı olduğumu fark etmemden ortalama yirmi

dakika sonra hepsi bitti. Herhangi bir yere gidebileceğim bir gece otobüsü buluncaya kadar on dakika daha koştum.

Olanlar, beni gerçekten korkutmuştu ve belli ki birisi, Amiltech'deki yıkıcı soytarılıklarıma yeni bir boyut kazandırmıştı. Belli ki birilerinin dikkatini çekmiştim. Hem de sandığımdan daha tehlikeli birinin. Böylesine bir savaşa hiç hazır değildik. Aslında zayıflığımızın bu denli açığa çıkmasıyla sarsıldığımızı da söyleyebilirim. Gün ağarıncaya kadar hiç uyumadan tüm olanları iyice düşünerek sessizce yürüdüm. Belki de ilk kez tüm yapabileceğimiz bundan ibaretti.

Sabah, University College Hastanesi'ne gittim. Belki suçlu oydu.

Çeşitli yoğun bakım ünitelerinden ve hasta koğuşlarından oluşan sayısız koridorda dolanıp bana ipucu veren her kapıdan içeri bakarak sonunda Sinclair'i buldum. Sinclair'in bu ameliyatta hayatta kalıp kalmadığını bilmiyordum. Tıpkı büyükannemin güvercinlerle ya da adımı hatırlayan ve hâlâ hayatta olan arkadaşlarımla konuşup konuşmadığını bilmediğim gibi. Aslında onlardan biri yaşıyordu. Bu şehirde herkesin ne kadar yalnız olduğunu anlamam zor olsa da tüm bu olanların ardından yalnızlığımın beni buraya getirmesi suç değildi.

Sinclair hayattaydı. Bu küçük gerçek bile vicdanımı rahatlattı. Şimdiye kadar fark etmediğim o gerginlik gitti, üzerime inanılmaz bir rahatlık çöktü. Sinclair'in odasının dışında oturmuş, günün ilk saatinin o gümüş ışığı altında uyuklayan sade kıyafetli polis memurunu gördüm. Odanın kapısı kilitliydi ama polis ne bana ne de tuhaflıklarıma dikkat ediyordu. Böylece bir anahtar aldım. Kapıyı sessizce açıp içeri girdim.

Hemen hemen tüm hasta odalarının perdelerinin arasından turuncu-kahverengi arası bir ışık süzülüyordu. Duvarların bir

hipnoz edici özelliği varmış gibi insanın gözlerini rahatlatıcı sıcak bir renkti. O şişman adam gitmiş, yerine artık o kadar kilolu olmayan, zayıf bir adam gelmişti sanki. Birkaç gün içinde iri cüssesi, çarşafın altında şekli bozulmuş bir şeye dönüşmüştü. Cildi sağlıksız bir solukluktaydı. Kaldı ki bu hâli odanın o yumuşak loş ışığında bile fark ediliyordu. Etrafında çeşitli cihazlar ötüyor, tahmin bile edemediğim şeyleri gösteriyordu. Vücudunda da bir yığın kablo vardı. Her nefes alıp verişinde yüzündeki maskede bir buharlaşma oluyordu ama bunun ve etrafındaki makinelerin düzenli sesinin dışında hayatta olduğunu gösteren başka bir şey yoktu. Onu bu şekilde görmek bizi korkuttu. Yaşama dair küçücük bir belirti göstermek, hâlâ hayatta olsa da hareketsiz duruşundan ve bilinçsizliğinden ürktük. Kapıdan uzak durmaya çalışarak yanındaki sandalyeye oturdum ve kendimi ne kadar aptal gibi hissetsem de, "Merhaba," dedim.

Yüzündeki maskede küçük bir bulut oluştu ve sonra geçti.

"Her şey ortaya çıktı," dedim ve gözlerindeki durgunluğu izledim. Dudaklarında bir kıpırtı dahi olmadı. Yüzü oldukça bitkindi. Burada ne yaptığımı ya da neden geldiğimi bile bilmiyordum. Buradan hemen çıkmak, kaçmak istedik. Karşımızdaki yaşam dışı görüntü bizi gerçekten çok korkuttu. Buraya bunun için gelmemiştik.

Hızla ayağa kalkıp "Üzgünüm," dedim. Daha bunun ne anlama geldiğini fark etmeden kelimeler ağzımdan dökülüvermişti. "Muhtemelen daha fazlasını bekliyordun."

Kapıya yöneldim ama aslında Charlie'nin yumruğuna ilerlemiştim.

Charlie. Adının Charlie olduğunu biliyordum çünkü Sinclair, sadık gölgesinden bir şeyler yapmasını istediğinde onu bu şekil-

de çağırmıştı ve Charlie de sessizce buna karşılık vermişti. Siyah gözleri, siyah saçları olduğunu ve kendini bir gölgeye dönüştüren siyah takım elbise giydiğini biliyordum. Ayrıca hareket ettiğinde havada yoğun bir panzehir tadı ve hislerime benzeyen çamurlu bir pırıltı bıraktığını fark etmiştim.

Dudley Sinclair'n hareketsiz bedeninin yanındaki küçük hastane odasında, Charlie ile ilgili iki şey daha öğrendim. Birincisi, beton bir duvarı bile delebilecek ve dört çıkıntıyla gizlenmiş çelik gibi bir yumruğuyla nasır tutmuş eklemlerinin olduğu; ikincisi ise kararsız bir mağara adamı olduğuydu. Bu gerçeği, ayakkabılarından fırlamış gümüş renginde lağım faresi pençeleri ve pembemsi kuru parmaklarının önüne yığıldığım anda keşfettim.

Belli ki büyücülerle ilgili bir gerçeği anlamıştı. Teoride biz, irademizle büyü güçlerini kontrol altına alabiliyor olsak da birisi size üç yüz voltluk bir darbeyle vurduğunda kendine gelmek bir hayli güç olur. İlk baştaki ağrının ardından bunun geçmek üzere olduğunu fark ettik. Bir yandan ellerimizi başımızın arasına alıp korkudan kenara çekilerek ve bir yandan da bizi yere yıkan o ilk yumruğun acısının geçmesini umarak yere kıvrıldık. Karnıma bir ayak, sırtıma da bir yumruk yedim. Her biri, bir duvara vuran iri parça taş gücüyle yapılmıştı ve yine her biri bedenimizi titretmeyi başarmıştı. Ama bizi alt edeceğini düşündüğümüz ve kara bir utanç içinde boğulduğumuz hissini engelleyemedik. Duvardan kayıp düşerken içimde sadece bir his oluştu. Acı ve şok arasında sıkışıp kalmış bu his, bir darbe daha gelirken ayağını tutmamı ve tırnaklarımla ayakkabılarından fırlamış o lağım faresi pençelerine benzeyen ayaklarını sıkmamı sağladı. En iyi koşullar altında bile normal bir insanın bileği, böyle bir sıkış karşısında mutlaka kırılırdı. Fakat Charlie, sıradan bir insan de-

ğildi. Bileğine yaptığım o yırtıcı darbeden, vücudunu üç yüz altmış beş derece çevirip tıpkı ağaçtan atlayan bir kedi gibi dört bacağının üzerine düşerek kurtulmayı başardı. Eğildi, omuzlarını kamburlaştırdı. Gözleri alev alev, ağzının etrafında çıkan kılları bükerek hırladı. Tıpkı mağarasında köşeye sıkıştırılmış bir tilkinin hırlaması gibiydi. Tırnakları da pençeleriydi. Ellerinin üzerindeki kıllar gri renkteydi. Duvara aniden yapışınca tutunacak bir destek aradım ve böyle yaparken bir yandan da bir elimi ana borunun üzerine koydum. Bu, inanılmaz bir rahatlama verdi bana. Sistemin içinden alabildiğim kadar enerjiyi aldım ve Charlie saldırmak için tekrar ayağa kalkarken ellerimi uzatıp parmaklarımın arasındaki yanan elektriği fırlatıp "Dur!" diye bağırdım.

Kollarımdan inen kıvılcımları gördü. Konuşmamdan daha çok onu durduran da buydu aslında. Burnunu çekerek dört ayağının üzerinde emekledi. Dudaklarının köşelerinden hayvani bir ses çıkıyordu çıkmasına ama izleme ve dinleme gibi insan bilincinden bir iz taşıyordu hâlâ.

Dikkatini en iyi nasıl çekeceğimi düşünerek dudaklarımı ısırıp kanattım. Sanki birisi kıkırdağın arka kısmında bir bomba patlatmış gibi kan kokusunu aldım. Çok fazla akıyordu. Sırtım jelden yapılmış gibi sarsılmıştı ve midem altüst olmuştu; kusmamak için kendimi zor tuttum. Stres ve acıdan doğallığını yitiren sesimle, "Beni dinle. Sadece dinle," dedim.

Dişlerinin arasından ses çıkarttı ama boğazımı kesmeye çalışmadı, ki bu da bana kalırsa iyi bir işaretti. "Sinclair'i korumaya çalıştım," diye başladım. Ama bu konuşmam sadece hırlamasına ve insan yumuşaklığındaki teninde sıkışıp kalmış sönük, lağım faresi tüyleri ve canlı tilki kürküyle bedeninde bir titremeye neden oldu. Mağara adamları, şehirde benim şahsen

istediğim kadar yaygın değildi. İnsan görünüşünün ardında fare-tilki arasında sıkışıp kalmış, kötü bir görünüşü vardı. Belki de bu, damarlarında bir yerlerde kaynayan bir çığlığın ipucudur. Ormanda dolanan atalarına rağmen kurtadamların, kişisel hijyen konusunda pek de iyi bir ünleri yoktu. Türlerle ilgili bu en son buluş, genellikle sineklere işkence yapıp bir uçuşun pek de dâhiyane sayılmayan yöntemlerini bulmuş bir çocuğun sağlıksız şekilde tahmin edilemeyen, hedefe yönelik ama genellikle de zeki hâli beni her zaman üzmüştür.

Kemiklerimin amansız ağrısıyla düşünmeye çalıştım. Hastanede olmanın az da olsa bir yardımı dokunuyordu. Yer altında olduğu gibi hastanenin de hislerimi harekete geçiren eşsiz, sihirli bir yanı vardı. Yapabildiğim kadar parmaklarımı hareket ettirmeye çalışıyordum fakat bir yandan da elektriğin sağ elimde kalmasına dikkat ediyordum. "Eğer Sinclair'i sattığımı düşünüyorsan," dedim, "yanılıyorsun. Şayet bana bir şans verirsen bunu kanıtlarım. Eğer ona zarar vermek için burada olduğumu sanıyorsan yanılıyorsun ve aslında açıkça söylemek gerekirse bunu şimdiye kadar anlamış olman gerekirdi. Onu bıraktığımı düşünüyorsan da yanılıyorsun ve ben bunu kanıtlayabilirim. Eğer bize zarar vermene ya da bize bir parmağını daha kaldırmana müsaade edeceğimizi sanıyorsan o zaman seni öldürmek zorunda kalırız. Bu yüzden kendini kontrol etsen iyi olur. Sen pençelerini benden uzak tut, ben de ayakkabılarına kusmamaya çalışayım. Ne dersin?"

Meraklı bir güvercin gibi başını bir yana eğip duraksadı. Belki vücudunda bir kanama falan vardı. Dudaklarını, yanından geçen bir dalga gibi büktü ama hiç hırıldamadı. Omuzlarını yavaşça kamburlaştırdı. Sırtının eğikliği biraz rahatlamıştı fakat ellerindeki pençelerin geri çekildiğini gösteren bir işaret yoktu.

Yüzde yetmiş insan sesine benzer bir sesle tıslayarak "Onu korumam gerekiyordu," dedi.

"Aslında karanlıkta ateşli makinelere karşı yapılabilecek pek bir şey yoktur," dedim. Her anı Everest'e tırmanmaya benzer bir hareketle, büyük bir zaferle kendimi duvardan çektim. Ta ki neredeyse hemen yanında duruncaya kadar. "Buna hepimiz şaşırdık."

"Sana güvenmem için ortada hiçbir neden yok."

"Kendimle ilgili şeylerde pek iyi olduğum söylenemez. Ama şöyle bir düşün, eğer düşmanın olsaydım şimdiye kadar seni ya da Sinclair'i kızartmaz mıydım?"

"Bu, senin gibi görünen birisi için pek de tartışma konusu değil."

"O zaman tek başına bir karar vermek zorundasın, değil mi?"

Londra Üniversitesi'nin uzun, süslü demir kapılarının ardında Yunan tapınağı gibi görünen ana girişindeki merdivenlere oturup sendika işletmesinden alınmış ucuz birer kahve içtik. Hiç kimse bizden rahatsız değildi. Yırtık ayakkabılar, muhtemelen öğrencilerin tarzına uygundu.

Yağmurun çiselediğini hissettim. Üzerimizde bir ya da iki yağmur bulutu vardı. Bu, şimdiki ruh hâlime tam uyuyordu. Yağmur yağarken hava açık ama soğuktu. Boş, mavi gökyüzü, büyük ve soluk renkteydi. Kollarımı ağrıyan vücuduma dolayarak oturdum ve biraz önce sallanmaya başlamış olan dişimle oynamamaya çalıştım. Muhtemelen bunu düzeltebilecek bir büyü ya da ona benzer bir şey biliyordum ama gizemli bir dişçi olmayı denemezdim. Bazı şeylerin artık beni aştığını hissediyordum. James Bond, diş tedavisi için hiçbir zaman acil servise gitmemiştir. Ya da Jackie Chan, altın taçlarıyla hiç gülümsememiştir. Ya

da Bruce Lee, kung fu filmindeki son sahneyi zehirli bir yiyecek yemiş gibi kollarını karnına dolayıp oturarak veya kendine üzülerek geçirmemiştir. Bu yüzden ben de öyle yapamazdım. Kaldı ki bildiğimiz o çok az şeyden yola çıkarak dişçilerin kaçmak isteyebileceğimiz türde olduklarını tahmin edebiliyorduk.

Charlie, avuçlarının arasında tuttuğu kahve fincanını yuvarlayarak "Sinclair, beni sokaklarda buldu," dedi. "Çocukken şehirdeki yaratıklar beni şaşırtırdı. Tilkiler, güvercinler, lağım fareleri, kediler, köpekler ve senin de aklına gelmeyecek başka bir sürü tür, hepsi her zaman için etrafımızda yaşardı. Hyde Park'ta bir keresinde bir kurt görmüştüm. Sadece oturuyordu ve bana baktı ama beni zerre kadar korkutmadı. Çöplükte yaşayan tüm bu yaratıkları arkamızda bıraktık ve eğlenceden vazgeçtik. Anlıyor musun? Beni büyülemişlerdi. Etrafımızdaki tüm bu hayvani dünyayı görmezden geldik. Fark etmemeyi seçtik.

"Çocuksu bir merak değildi sadece. Bir şekilde kanıma karışmıştı. Annem, daha bebekken bir farenin beni ısırdığını söylerdi. Geceleri dolaşırdım ve ergenlik dönemlerimdeki biyoloji dersleri, yeteri kadar uyarıcı olmadı."

"Bu konuda yalnız değilsin," dedim iç çekerek. "Bana Sinclair'i anlat."

"Onun işi izlemektir."

"Gizli Dosyalar mı?"

"Hayır, ilgili vatandaşlar."

"Bunu önceden de söylemişti. O zaman bir örtmece gibi görünmüştü. Gerçi şimdi de öyle geliyor ya."

"Bir şeyler bu şekilde işliyor. Hükümetten birisi, eşlerinin kız bebeklerinin üzerine bir lanet koyduğunu fark ediyor; zengin bir iş adamı, iki sayısının neona dua ettiğini görüyor; sanat uzmanı, bir çocuk portresinin canlandığını fark ediyor. İlgili va-

tandaşların ortak kaygıları ve ilgileri var. Er ya da geç, bir araya gelecekler. Nüfuzları, güçleri var ve bu türden şeylerin kontrolden çıkmadığından emin olmak istiyorlar. Sinclair de yardım ediyor."

"Peki, ya şimdi Bakker'dan mı endişe duyuyorlar?"

"Evet. Sinclair, Kule'nin gün geçtikçe büyüdüğünü söylüyordu. Bu sadece Bakker ile ilgili bir şey değil. Sinclair, Bakker'ın ve Kule'nin birer canavar olduğunu düşünüyordu; çok büyük, çok hızlı ve güçlü bir canavar. Düşmanları her zaman ölür. Aslında ona karşı çıkan herkes ölür. Her kesimle bağlantıları var. Sinclair'in yandaşları, büyünün önlenmesinden emin olmayı istiyordu. Bunu tüketmek ya da buna zarar vermek isteyen eşit sayıda insan var. Sen de anlayabilirsin."

"Evet, sanırım anlıyorum. Pekâlâ, bana diğerlerinden bahsetsene. Büyücü, falcı kadın ve motorcudan."

"Sinclair, Khan'ı tanıyordu. Khan, ona yardım etti, bir şeyler gördü. Khan öldüğü zaman da..."

"Sinclair, falcı kadını getirtti, değil mi?"

"Evet."

"Bize ihanet edebilir mi? Nereye gittiğimizi, nerede toplandığımızı Bakker'a söylemiş olabilir mi?"

"Ben de bundan şüpheleniyorum."

"Neden?"

"Çünkü, kadın Khan'ın sevgilisiydi," dedi şaşkın bir ses tonuyla. "Kadın, Bakker'ın ölmesini istiyor. Zaten Sinclair ile senin hakkında konuşma nedeni de buydu."

"Ona ne söyledi?"

"*Ya Matthew Swift hayatta ya da evinde yaşayan şey, bedenini taklit edebilecek kadar güçlü*, dedi. Sinclair, ikisinde de bir olasılık gördü."

"Çünkü benim Bakker'dan intikam almak isteyeceğimi düşündü."

"İstemiyor musun?" diye sordu birden. Plastik bardaktan kahvesini yudumlarken gözleri ışıldıyordu. Hiç cevap vermedim. "Sinclair, bu konuda ne önerebileceğini merak ediyordu. İki teorisi vardı. Büyücüyken öğretmeninden ayrılmakta çok zorlandığını duydum."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun," diye çıkıştım. "Anlamazsın."

"Hayır, sanırım anlarım," dedi. "Sinclair, gücümü kontrol etmeyi öğretti, beni önemsedi. Büyücülerin de birbirlerine yaptıkları şey bu, değil mi? Sen diğer büyücülerden daha farklısın. Şehirde kendini kaybediyorsun. Düşüncelerin öyle yoğun ki yoğun saatlerde yürümen gerekiyor çünkü şehir, sürekli hareket hâlinde ve senin buna bir yardımın dokunamaz ama iş saatlerinin bitiminde gökyüzüne bakma isteği ve rahatlama hissedebilirsin. Çünkü şehir hep bu şekilde. Bunun gücüyle kendilerini tamamen kaybetmiş büyücüler de var. Akılları şehrin ritminde kayboluyor ve kişilikleri de sokaklardaki trafiğin hareketinden daha çok hiçliğe gidiyordu. Anlıyor musun? Bunların nasıl olduğunu biliyorum. Nereye gidersem gideyim, her zaman için buradaki yaratıkların sesini duyabiliyorum. Rüyalarımı, genelde güvercinlerin gözlerinden görüyorum ve keşke hiç uyanmasam da onlarla sonsuza kadar uçsam diyorum. Sinclair'e rüyalarımı anlattığım zaman bunun, büyü olduğunu söyledi."

"Evet, o da büyünün bir parçası," dedim. "Ama sadece bir parçası. Peki, ya diğerleri? At yüzlü adam kim?"

"At yüzlü mü?"

"Odada vurulan adam. Ben, pencerenin önünden yürürken keskin nişancı onu vurdu."

"Adı, Edward Seaward idi. O bir sihirbazdı, Long White City Clan'in temsilcisiydi. Bu, bir yeraltı hareketi. Biz onlara Beyazlar deriz. Onlar da Kule'ye karşı olanlardan."

"Neden?"

"Çünkü Kule, insanları kontrol etmeye, kendisi için kullanmaya çalışıyor. Beyazlar, insanları Kule'den koruyor ve Kule'nin koruma dediği şeyin aksine, onlar karşılığında bir şey istemiyor. *İyi taraf* olduklarını söylüyorlar. Sanırım, onlar bu eğlencenin dışındalar. Herhangi bir şey söylenmesini sevmiyorlar. Sırf inatçı olmak adına inatçılar işte."

"Peki, ben onları neden hiç duymadım?"

"Çünkü hâlâ zayıflar, güçsüzler. Son liderleri, içlerinden birinin onlara ihanet etmesiyle öldürüldü. Toplum içinde bir nüfuz sahibi olabilmek için kendi küçük yöntemleriyle rekabet ediyorlar. Tıpkı benim gibi yardıma ihtiyacı olan ve kendi taraflarını düzende tutacak kişileri buluyor, daha iyisini bilmesi gereken insanlar tarafından anlatılan şeytanları durduruyorlar. Guy Lee'nin biraz sinirlenmesine neden olabilirler. Onun büyüsünü bozuyor, eylemlerini engelliyorlar ama yine de hâlâ oldukça zayıflar."

"Hangi eylemler mesela?"

"Büyüler, hileler, sihirler, körleştirmeler. Bunların hepsi Bakker'ın Kule adına, esas kaynakları getirmek için kullandığı hileler. Şehirdeki genelevleri o işletiyor ve bu yerlerin duvarları, hep büyüyle kaplı. Onları bağımlı hâle getiriyor ve her saniyenin büyüyle dolu olmasından sorumlu. Ölülerin hayaletlerini geri getiriyor. Kurbanların düşüncelerinin bilgiyle altüst edildiği fal bakılan evleri işletiyor. Beyazlar ise tüm bunları, itici ve tehlikeli buluyor. Çoğu da böyle düşünüyor düşünmesine ama hiçbiri Kule ajanlarını incitmeyi göze alamıyor."

"Peki, ya büyücü?"

"O, bize Birmingham'dan yani Kule'nin harekete geçmeye çalıştığı yerden gönderildi. Büyücünün istediği, sanırım, herkesten üstün olmaktı. İskoç büyücülerini de bu tarafa çekmek için uğraşıyordu. Edinburgh ve Glasgow'da Bakker'ın isteklerinden dolayı artık kızmış çok sayıda insan var."

"Peki, ya motorcu?"

"Onun grubu da Kule'ye kızmış hâlde. Kule, mesaj, eşya ya da yolcu taşıyan motorcuların kendilerine hizmet etmesini istedi. Hiç kimse bir şeyi motorcular kadar hızlı götüremez. Onlara göre uzaklık, sadece nasıl algıladığınla ilgilidir. Seyahat ettiklerinde yolu onlara götürürler."

"Ters giden ne oldu?"

"Sürekli ülke civarına bir beden parçası götürmeleri istendiğinde sorun ortaya çıktı. Bu parça, bir genelevde, Guy Lee'nin bal tuzaklarından birine yakalanan adama aitti. Adam uyurken kafatasından bir parça kestiler ve kendi bedeniyle onu lanetleyebilmek ya da acı içinde onu kör edebilmek veya boyundan aşağısını felç etmek ya da hayal görmesini sağlayabilmek için verilen bir sürede bu parçayı sakladılar. Bu adam, Bakker'ın düşmanıydı. Kule'yi nasıl olduysa kızdıran bir muhasebeciydi. Kule'nin ona direnişini belki birisi bozabilir diye motorculardan adamın bedenini sürekli hareket hâlinde tutmaları istendi. O zamandan bu yana motorcular, hiç durmadan dolaştılar.

"Peki, ya toplantımızdaki motorcu?"

"Kendine Blackjack, diyor. Kule'ye karşı olası bir ittifakı tartışmak için Sinclair'e elçi olarak gönderildi. Onu hiç yabana atma. Gözüne, siyah giymiş bir adam gibi görünebilir ama motorcuların neler yapabildiğini gördüm. Büyüleri, oldukça vahşi, tehlikeli ve hareket etmeyi hiç bırakmaz. Herhangi bir şeyi, her-

hangi bir yerde kolaylıkla bulabilirler. Her an ortadan kaybolabilirler ve onları asla yakalayamazsın."

"Peki ya Oda?"

"Onunla ilgili pek bir şey bilmiyorum. Sinclair, ondan korkuyor gibi."

"Ama kadın bir büyücü değil."

"Belki de... Ondan değil ama arkasındaki insanlardan korkuyor. Bilmiyorum."

Açıkçası daha fazlasını da beklememiştim. "Peki, ya Dorie?"

"Sanırım Sinclair, diğerlerinin içinde en çok ondan korkuyor. O, yaşlı bir büyücü. Sinclair, onu ilk tanıdığında da kadının yaşlı olduğunu ve kendinin o zamanlar çok daha genç olduğunu söylüyor. Yani, çok uzun bir süredir yaşlı."

"Bize ihanet etmiş olabilir mi? Neden oradaydı?"

"Bilmiyorum. Sinclair, onu anlamak için şehri bilmek gerektiğini söylerdi. Ona Çekilmez Leydi diyordu sanki bu iyi bir şeymiş gibi."

"Çekilmez Leydi mi? Belirgin ve güçlü bir vurguyla mı söylerdi bunu?"

"Sanırım, bu önemli mi?"

"Evet, olabilir." Midemdeki bulantı ve ağzımın içini dolduran safra tadıyla gerinmeyi denedim ama sonra bundan hemen pişmanlık duydum. "Ne yapacaksın?" diye sordum.

"Sinclair'i koruyorum."

"Birileri bakmaya geldi mi?"

"Polis geldi. Saklandım. Hiçbir tıbbi kaydı olmayan bir hastanın uyuklayan bedeninden başka bir şey bulamazlar. Bu yüzden kapıda bir adam bıraktılar. Uyandığında su borularının arasında bir sürüngen ve fare gibi gizlenirim. Uyuduğu zaman da geçtiğimi duymasınlar diye tilki gibi hareket ederim. Sinclair

için geri gelirlerse başaramayacaklarından eminim. Bakker'ı öldürecek misin?"

Soru, öyle ani gelmişti ki az kalsın duymuyordum. "Ne?"

"Bakker'ı öldürecek misin? Amiltech'in yani San Khay'in kötüye gittiğini okudum. O, Bakker'a çok sadıktır. Kule'ye zarar vermek istiyorsun ama Bakker'ı öldürüp öldürmeyeceğini söylemedin. Onu öldür ve yaptığı her şeyi mahvet. Bunu yapabilir misin?"

"Bakker'ı öldürebiliriz," dedik düşünceli bir şekilde. "Ama korktuğumuz kişi o değil."

"O zaman kim? Bakker değilse kim?"

Cevap vermedim.

"Onu öldür."

"Neden?"

"O bir canavar."

"Öyle mi? Pençelerini hiç görmedim."

Biraz kenara çekildi, "Eğer Bakker'ın neler yaptığını görmek istiyorsan Carlisle'a git," dedi.

"Şehir mi?"

"Hayır. Bakım merkezi."

"Neden? Orada ne var ki?"

"Eğer gidersen onu öldürmek isteyeceksin."

Ayağa kalktım. Aslında bu hareketim bir başarıydı. "Eğer sana ihtiyacım olursa yanımda olacaksın."

"Sinclair ile," dedi kesin bir dille. "Seni görebilirim fakat," deyip sırıttı, dişleri sarı ve pisti, "sen beni göremezsin. Hoşça kal büyücü. Bana ellerinde Bakker'ın kanıyla gel."

"Çok komik bir adamsın," dedim ve yürüdüm.

Neden kendimi böyle şeylerin içine soktuğumu hiç bilmiyordum.

Carlisle'a gittim.

Bakımevi, Craydaon'un güney kesimindeydi. Yeşil alana açılan bir parkın yanında, büyük bir yolu olan kırmızı tuğladan yapılmış bir evdi. Buradaki havanın tadı, şehirdeki kadar güçlü ve keskin olmasa da yine de farklıydı. Ama günümüzde çok az insanın anlayabildiği o ilginç büyüleri düşününce şehrin ötesinde kalmış, ağaçların ve yeşil alanların durgun, ağır büyüleri olan bu yerler, bir zamanlar şu an benim dolanıp durduğum yeşil neon ışıklar kadar parlak bir şekilde yanmıştı. Bir zamanlar kullanıldığı için bundan hâlâ yararlanan bir kısım insan vardı. Bunlar da dünyadan dikenli tel yerine asma toplayan rahip sınıfı üyesi ve ilginç büyücülerdi. Fakat bunların sayıları bir hayli azalmış ve geriye kalanlar da şehirdeki akranlarıyla konuşmuyordu. Onların büyülerini, genellikle bir şeylerin doğal düzeninin evriminden çok bozulma olarak görüyorlardı. Bu, uzak durmam gereken bir tartışma konusuydu.

Carlisle Bakımevine vardığımda tam olarak kimi görmek için oraya gittiğimi bilmiyordum. Ama resepsiyondaki kalanlar listesine şöyle bir baktığımda sorum hemen cevaplanmış oldu. Bir isim hemen dikkatimi çekti, Elizabeth Jane Bakker.

Robert James Bakker olarak imza attım ve kadınla tanışmaya gittim. Kim olduğumu sormadılar ama hemşire, Elizabeth Bakker'ın sonunda eve geldiğim için sevineceği ve iyi bir gelişme gösterdiği fakat aynaları gördüğünde hâlâ çığlık attığı konusunda beni bilgilendirdi.

Elizabeth Jane Bakker, bej mobilyayla dolu bir oturma odasında tekerlekli sandalyede oturuyordu. Yüzüne beyaz bir başörtüsü örtmüş, elinin etrafına da beyaz bir bandaj dolamıştı. Orada kalan diğer insanlar gibi zorunlu ve utandırıcı mavi bir pijama giymişti. Kucağında daha hiç dokunmadığı yiyecek tepsisinde

patates püresi, havuç ve gri soslu bir sucuk vardı. Karşısındaki tabureye oturup "Merhaba Elizabeth," dedim.

Başörtüsünü birden çekti. Başörtüsünün ucu ile pijamasının yakası arasında, boynundaki yanık deriden kırmızı et parçasını görebiliyordum. Konuşmaya başladığında sesi, dudaklarının bükülüşüyle şekillenen kelimelerle bozuldu. İlk başta neredeyse duyulmaz bir hâldeydi. Bu yüzden onu duyabilmek için biraz sağa doğru eğilmek zorunda kaldım.

"Görüyorum... özgür olalım... ben olalım... diyorlar..." diye fısıldadı.

"Nasılsın?" diye sordum ama sorar sormaz kendimi aptal gibi hissettim.

"Ben uyumaya çalışırken fareler şarkı söyleyip duruyor. Sürekli şarkı söyleyip duruyorlar. Ama telefondaki ses gitti."

"Aç değil misin?" dedim.

Bakışlarını tabağa çevirdi. Boğazından çıkan derin bir homurtuyla tepsiyi tutup odanın karşısına fırlattı. Patates püresi, duvara çarptıktan sonra plastik girintilerden akmaya başladı. Hemşire hızla koridordan odaya geldiğinde karışıklığı gördü ve temizlemeden önce sanki her zaman olan ve anlaşılır bir şeymiş gibi sadece gözlerini kocaman açtı.

Elizabeth sessizliğe gömüldü. Tehlikeli ya da saçma bir şey dışında ne söyleyebileceğimden emin değildim.

Elizabeth, başını kaldırıp konuşmaya başlamadan önce yaklaşık on dakika sessizce oturduk.

"Bana gelin, özgür olun!"

Kafatasımızdaki saçlardan ayak parmaklarımıza kadar her yerimiz ürperdi. "Bunu nereden duydun?" diye sorduk.

"Telefonları yakıyorlardı. Gitmeden önce onlarla dans etmiştim. Yalan söyledin mi?"

"Kardeşin de onları şarkı söylerken duydu mu?" diye sorduk.

Hayır dercesine başını salladı. Yavaş ve kararsızdı daha sonra neşeli bir sesle, "*Pudingin var mı, yedin mi,* böyle söylüyorlardı. *En iyisini sonuna sakla, et ve iki sebze, görüyor musun?*"

"Seni incitti mi?" diye sordum, elimden geldiği kadar kibar olmaya çalışarak.

"*Dans etmek* dedi, *yanmak* dedi ve *biz her zaman bu şehri sevdik.*"

"Sana bunu o mu yaptı?"

"O sadece sandalyesinde oturur, hepsi bu. Kötü bir yanı yok. Sadece oturur, yemek yemeyi sever, izler, işine bakar fakat suyun tadı daha iyi değil. Votka ve fener direklerini alev gibi yalayıp geçer." Omuzları titremeye başladı. Büyük bir şokla ağlamaya başladığını fark ettik.

Belli belirsiz öne doğru eğilip kollarımı omuzlarına koydum. Fakat o, öyle gevşemiş hâldeydi ki yaptığı şeyin iyi olduğunu söylemesi bir hayli zordu. Ağzımızı kulağının kenarına koyduk. Öyle yakındık ki örtüsünün içini, yanık, çökük bedenini, burnunu, pürüzlü yanık dudaklarını görebiliyorduk. Elimizden geldiği kadar sessiz bir şekilde, tıpkı ona bir ninni söyleyen anne gibi mırıldanmaya başladık, "Ateş olmalı, ışık olmalı, hayat olmalıyız. Elektrik alevlerinde şarkı söylemeli, yer altı rüzgârında ilerlemeliyiz. Cennette dans etmeliyiz. Gelin biz olalım, özgür olalım."

Titremesi azalarak durdu. Ellerimizden kendini çekip doğruca gözlerimizin içine baktı. Bir elindeki bandajın yanaklarımıza dokunması, vücudumuzun ürpermesine neden oldu. "Peki, mavi," diye fısıldadı. "Gitmen hiç boşa değildi."

"Bakker, bunu sana neden yaptı?" diye sordum sessizce. "Neden böyle bir şey yaptı?"

"Melekleri duymak istedi," diye fısıldadı. "Onları bulmayı, maviyi görmeyi istedi ama yapamadı, yapamadı. Denedi, çok denedi. Ama cevap vermediler. Çok uzak, çok sessizdi. Onun için gelmediler. Anlayamadı ve dedi ki," bandaj artık yanağıma değiyordu. "Seni sordu," dedi. "Onları bulmak için seni sordu. Ve sen de hayır dedin. Neden hayır demek zorundaydın? Seni öpseydim sen yine hayır derdin. Onun da başka bir büyücüye ihtiyacı vardı. Duygularını, kanını, vermesi için başka birine ihtiyacı vardı. Sen hayır dedin, bu yüzden o da bana sordu. Onları geri getirmeye çalıştı. Ben bunu yapamayınca, başaramayınca, *pekâlâ*, dedi. Üzgündü. Beni sevdiğini, beni affettiğini söyledi ve... ve..."

Ve Elizabeth Jane Bakker da kardeşi gibi bir büyücüydü. Teni, bandaja rağmen yanaklarımı yakmıştı. Işıklar çıtırdayıp etrafında fışkırıyordu. Yer, tıpkı trenin altımızdan geçmesi gibi uğulduyordu. Kolunu tutup "Beni dinle, beni dinle. Bakker senden ne istiyor?" dedik.

"O çok aç!" diye fısıldadı. "Çok aç."

"Bizi geri mi getirdi?" Bilmek istiyorduk. "Hâlâ melekleri istiyor mu? Bizi o mu geri getirdi?"

"Beni duvarda bir gölge yap." Yüzümü, yeni ve daha iyi bir şekle sokmak ister gibi yüzüme asılarak bağırmıştı. "Üzgün olduğumu söyledim. Tekrar hayır dediğim için üzgündüm. Devam etti, yanmaya devam etti, anlamadığımı söylemeye devam etti. Çok, çok üzgündüm. Beni duvarda bir gölge yap."

"Bakker, bunu sana yaptı çünkü ona yardım etmedin, öyle değil mi?"

"Çok üzgünüm."

Tekrar sallanmaya başladı. Ellerimi başının üzerine, başörtüsünün beyaz iplerine koydum ve örtünün altındaki karışık saç-

larını hissettim. Yüzünü omzuma bastırırken onu rahatlatacak sesler çıkarttım. Gücü bitmeye ve duvara tırmanan fareler gibi nefes almaya başladı. "Tamam, geçti," diye fısıldadım. "Tamam. Artık buradayız."

"Beni öldürmedi, öldürmedi. Bunun nasıl olduğunu bilmem, hissetmem gerektiğini söyledi."

"Tamam," dedik tekrar. Zaten başka ne söyleyeceğimizi bilmiyorduk. "Şşşt, her şey düzelecek."

"Öyle açtı ki," dedi. "Çok açım." Gözlerinin belli belirsiz gölgesine bakarak yavaşça geri çekildim. Başörtüsünün altında dudaklarını bükerek doğruca gözlerimin içine bakıyordu. "Yaşamam gerektiğini, ona yardım etmediğim için her zaman aç, susuz, çirkin ve acı içinde olacağımı söyledi. Matthew?"

"Buradayım," diye mırıldandım.

"Senden istediği şeyi neden yapmadın? Neden ona yardım etmedin?"

Bunu bir an düşündüm. "Çünkü pisti," dedim sonunda. "İstediği şey kötüydü."

"Seni özledim," diye fısıldadı. "Tıpkı şarkıda söylediği gibi. Dünyanın her zaman şu ankinden daha büyük olduğunu söylerler. Ve her bir köşesine dokunduğunda yıldızlarda dolaşırsın. Ölümün, canını acıttı mı? Öldüğünü söyledi. Bağırdım, bir sürü şey saydım. Çığlık attım, haykırdım ta ki kelimeler dilimi yakıncaya kadar. Beni duvarda bir gölge yap, dedim. Sadece bir gölge yapsın istedim. Eğer sen ölmeseydin yardım ederdim. Ona katil dedim. Sürekli anlamadığımı, bunun olmadığını, senin olmadığını söyleyip durdu. Ama onların her zaman orada olduklarını ve sonra birden durduklarını anlattı."

"Tamam, şşşt," dedim saçlarını okşayarak. "Artık buradayım. Güvende olduğundan emin olacağız."

Oturduğu yerde doğruldu. Sert, pürüzlü dudaklarıyla sadece bir kez beni öptü. Öpüşü kibardı. Sonra başını omzuma yasladı. "Meleklerim," diye fısıldadı. "Elektrik meleklerim."

Günün geri kalanını onunla geçirdim. Daha fazla bir şey söylemedi. Ben de hiç konuşmadım. Ve bu da bir büyüydü.

Karanlık çöktükten kısa bir süre sonra, ince kulak memesine sesimizi fısıldayıp o uyurken bakımevinden ayrıldık. San Khay'in işini bitirmeye gittik.

Gazeteler bildiğim her şeyi yazmıştı. Amiltech'in ofisleri harabeye dönmüş, personel eve gönderilmişti. Orasının artık güvenli olmadığını söylüyorlardı. Çok uzun süredir orada kalanlar, havalandırmadaki alüminyum kanatların ışıltısını gördüklerini ve perilerin seslerini duyduklarını düşünüyordu.

Amiltech'e karşı başlatılan bu nefret kampanyasından büyük ölçüde memnun olan müşteriler, Amiltech'in mevcut durumda yükümlülükleri yerine getirmede başarısız olduğu basit bir neden için güvenlik firmalarıyla ilgili nazik araştırmalar yapıyordu.

Yapabileceğim daha çok şey vardı, biliyordum. Çok az bir kundakçılık, az miktarda çöp... Bu, bir şirketi yıkmaya yetmiyordu. Güvenlik firmalarının masrafları karşılayabileceği bir şeydi. Her kan bankasını ve yasa dışı finansal kayıtları bulup hepsini yakabilir, Amiltech'i mahvedebilirdim.

Ama şimdi bekleyecek bir ruh hâlinde değildik. San Khay'i istiyorduk. Bu başarısızlığa mahkûm, işin başındaki kralı yıkmak istiyorduk. Onun gidişiyle Kule'nin de biteceğini biliyorduk.

Onu öldürmek isteyip istemediğimizi ya da onun gökyüzündeki yıldıza -yani Bakker'a- giden yolda bir piyon olup olmadığını bilmiyorduk.

Şu an sadece Bakker'ı öldürmek istediğimizi biliyorduk.

San Khay'in masasının altında bulduğum yakıcı meleğin mavi resmini düşündüm.

Kanın tadını hatırlıyordum.

Hatırladım...

Bana hayat ver...

Özgür olalım...

Elektrik meleklerim...

Bakker'ın ölmesi gerekiyordu. Bu, San Khay'i harcamak anlamına bile gelse öyle olmalıydı.

Ekipmana ihtiyacım vardı.

O geceyi ve sabahı Charlie ile karşılaşmamdan kurtulmak, o düşünceleri üzerimden atmak için yatağımda geçirdim. Öğleden sonrayı her mağazadan, erkek kıyafetleri satan yerlerden, bulabildiğim kadar her türde boya için her sanat merkezinden alışveriş yaparak geçirdim. Her uygun renkte, şişeler dolusu mürekkep aldım. Elime geçirdiğim ve çantama sığdırabildiğim her şeyi satın aldım. Büyük bir büyükbaba saatinin dağılmış parçalarını buluncaya kadar hırdavatçıları gezdim. Saatten akreple yelkovanı çaldım. Küçük bir zil, altı yönlü bir zar seti, battaniye, kalıcı bir yazı tahtası kalemi de aldım. Süpermarketten bir haftalık yumurta, sandviç, muz, bir çift kova, altı litre mineralli su satın aldım. Son olarak da Charing Cross Yolu'ndaki ikinci el kitap satan bir mağazaya gidip 1934 yılında yayınlanan *The Train Journey's Companion* adlı kitabın bir kopyasını buluncaya kadar rafları dolaştım. Kırmızı kapaklı, tozla kaplı bir kopyasını buldum. İçi, ezilmiş böcek ve kuru yaprak kokuyordu.

Daha sonra bir kamyonet kiraladım. Kamyoneti veren adam, 400 euro'ya ehliyetimin ve kimliğimin olmamasını görmezden

gelmeye pek istekliydi. Kamyonet, lahana kokuyordu ve sarhoş bir fil gibi köşeye sıkışmıştı. İşimi görürdü.

Ertesi günü sadece doğru yer arayarak geçirdim. Gazetelerde San Khay, şirketinin ve işçilerinin intikamını alacağına, suçluları adalete teslim edeceğine dair yeminler ediyordu. Hisse bedelleri, Londra piyasasında on altı peniye kadar düşmüştü ve herkes yoğun bir ilgi gösteriyordu. Şirketin genel başkan yardımcısı, evinin tüm duvarlarına çok ama çok ince alüminyum tırnak kazınmasının ardından ailesini Cornwall'a taşıdı. San'ın özel sekreteri, gölgelerin duvarda sürekli hareket etmesinden ve beynindeki seslerden uyuyamadığından yakınıyordu ve bunun sonucu olarak da şirket kendini düzeltirken mümkün olan en kısa sürede Corfu'ya tatile gitmesi gerekti.

Camden'de metro istasyonun altında garaj için ayrılmış bir yerde sonunda ihtiyacım olan şeyi buldum. Büyü halkamı ayarlayabilmek için garajdaki bisikleti ve dolabı çıkarttım.

Halkalar, çok geleneksel bir büyü biçimidir. Tabii, benimki hariç. İşaret kalemimle büyük, hafifçe silik bir daire çizdim. İçine kovaları yerleştirdim ve yanlarına da ağır sandviçleri, altı litre suyu, düzgünce katlanmış battaniyeyi koydum.

Dairenin dış kenarına saat yönünde birden altıya kadar olan yerleri göstermesi için hepsini eşit aralıklarla olmak üzere altı zar yerleştirdim. Halkanın en üstüne iç kısmı göstermesi için değerlendirdiğim akrebi, en alta, kapıya yakın yere de yine iç kısmı göstermesi için yelkovanı koydum.

Bu tamamdı. Aslında pek yaptığım bir şey sayılmazdı. Dairenin ortasında diz çöküp dua okumaya başladım.

Bu, dudaklarımdan dökülen bir yakarıştı. Bu yerdeki ruhlar için isteklerimi ve umutlarımı fısıldayarak ortalama bir saat, di-

züstü durdum. Zemin bir hayli sertti. Dizlerim acımıştı. Sahip olduğum irade ve büyüyle metro istasyonun altındaki küçük garajda bekleyen tüm güçlere emrettim. Yalvararak hepsini gelmeye ikna ettim. Aslında başımın üzerinden geçen trenin titreşiminin süresi çok uzayıncaya, *cır-cır* ötünceye kadar mevcut olmayabilecekleri duygusuna kapılmıştım. Belki de bu tren değildi. Tüm bu sesler, akşam için evine giden aynı yolu izleyen bir sürüydü. Böyle düşündüm.

Raylardaki tekerlerin düzenli *tıktıktıktıktıktıktık* sesi, ensemdeki soğuk ter damlasının dengelenmesi bir süre devam etti. Nefesim havada koyulaşmıştı fakat dışarısı hiç soğuk değildi. Bu bölgenin ruhları birer birer belirmeye başladığında bunu öyle düzenli bir şekilde yapıyorlardı ki bir yanıp bir sönen koyu mavi bir pırıltı, bir yatak odasının kapalı penceresinden gecenin bir vakti duyulan trenin fısıltısını da beraberinde getiriyordu. Buranın tam anlamıyla canlanmasını beklerken dua etmeye devam ettim. *The Train Journey's Companion*'ın kopyasını da kendimi güvende hissetmek için yanıma koymuştum.

Ruh, halkanın diğer ucunda Cheshire Kedisi gibi belirdi ama geliyor muydu yoksa gidiyor muydu bundan emin olamadım. Tam anlamıyla *orada* olduğunda bile bunu belirleyen tekerlerin sesiyle bir içeri bir dışarı odaklanıp duruyordu. Sol kolu, birden soğuktan ayrıldı ve sadece bir dakika sonra yerine yenisi geldi. Yüzü birden koyu kahverengi tilki parçasına dönüp sonra yeniden eski hâline geliverdi. Başındaki şapkası ara sıra soluklaşıyor, bazen şekil değiştiriyordu. Bir anda büyük, geniş, koyu mavi bir şey oluyor sonra dar, siyah bir şapkaya dönüveriyordu. Sonra önünde gümüş renkli bir bandajla eski moda olmuş acayip bir şey hâlini alıyordu. Boynunun etrafında kredi kartı için dar ve uzun bir açıklığı olan küçük, gri plastik bir makine

asılıydı. Elinde pembemsi kâğıt biletlerden oluşan bir deste vardı. Göğsündeki cebinde çok sayıda kurşun ve tükenmez kalem duruyordu. Biçimini değiştirmeyen tek şey olarak görülen ayaklarında deri mokasenler vardı.

Kısacası bu, koruyucu tren biletçisinin ruhuydu. Bana bakarken yüz ifadesi pek de etkilenmiş görünmüyordu. Konuştuğu zaman sesi, karanlık bir tünelde esen rüzgâr gibiydi ve "Biletler, biletler lütfen!" dedi.

The Train Journey Companion'ı kaldırıp "Beyefendi, bir hediyem var?" dedim.

Elimdeki kitap kendiliğinden açıldı. Sayfalar yapraklar gibi hışırdıyor, kelimeler ve resimler bulanıklaşıyordu. Daha sonra garajın içinde önümde duran yaratık kadar ruhani şey, parmak uçlarımda sadece soğuk bir esinti bırakarak değişmeye, hareket etmeye, soluklaşmaya başladı.

Hayalet, "Bu kadar değişiyor," dedi üzgün bir sesle. "Olduğumuz şey değiliz. Hepsi değişti, lütfen, hepsi değişti."

"Martin Mill, Hither Green, Three Bridges, Woolwich Arsenal, Mudchute, Bounds Green, Gospel Oak..." dedim aklıma gelen tren istasyonlarının isimlerini söyleyerek. Yaratığın şekli değişti. Belindeki deri kemerin ucu, şirkete ait kimlik kartı, düğmelerin parlaklığı, bir gidiyor bir geliyordu. "Bir seyahate çıkmaktansa sadece gitmeyi ve gelmeyi tercih ederler. Sadece gelip giderler. Bu yer, tren sesiyle yok olacak."

"Adları Thameslink, First Capital Connect, Southern Railway, South Western, GNER, National Express, Great Wetern, Chiltern Railways."

Başını kaldırıp "Her zaman uçmayı isteyen küçük bir büyücü tarafından bile olsa hatırlanmak güzeldir. Bugün nereye gitmek istiyorsun?"

"Birilerini burada tutmam lazım. Güvende ve iyi olduklarından ama buradan çıkmayacaklarından ve aramaya gelecek kişilerin onları bulamayacağından emin olmam gerekiyor. Bana yardım edecek misin?"

"Hatırlanmak güzel," dedi yine. "Gittiğimizde büyü halkanı koruyacağız."

Bunun ardından platformdan geçen trenin yaptığı esinti ve mekanik buhar tadını alarak gitti.

Bir sonraki tren geçinceye kadar, bir süre bekledim. Sonra ayağa kalktım. Yerim ve büyü halkam artık güvendeydi o yüzden San Khay'i bulmaya gittim.

San Khay'in kriz zamanlarında bile düzeni aynıydı. Londra'nın Westminster şehriyle birleştiği yerdeki binanın çatısında buldum onu, şampanya içiyordu. Çatı, geniş bir balkondan, şapka tepeli uzun ısıtıcılardan ve büyük cam bir seradan oluşuyordu. Bunların hepsi, çatı katının altındaki büyük ofisleri oluşturan temiz çizgileri ve sade, gümüş renkli oymaları olan 1930'lu yılların görkemli bir sanat dekorasyonu olarak sonradan eklenmişti. Sera, damlatmalı fıskiyelerle, dekoratif ağaçlarla, ışıklandırmalarla, siyah elbise giymiş kadınlar ve çakırkeyif yapılan sohbet sesleriyle doluydu. Bunu, yukarıda daire çizerek dolaşan bir güvercin gözüyle izledim. Kulübün varlıklı ve orta sınıf üyeleri, içkilerinin zeytin ve zeytinyağı eşliğinde getirildiği masalara yerleşirken genç ve bekleyişte olan üyeler ise kendilerini rahatlatmak adına masa masa dolaşıyordu.

San, kendi masasına oturmuş, her iki tarafında da ona eşlik eden korumaları vardı. Onu görmeye gelenlerle her zamanki gibi kibarca konuşuyor ve hepsine makul, sakin davranıyordu. Aynı zamanda anlayışlıydı da. Akşam ilerledikçe masanın üze-

rinde dönen güvercinlere daha çok çevirmeye başlamıştı bakışlarını. Dedikodu yoğunlaşıp şampanya da özgürce kadehlere boşalırken beyinlerine yerleştiğim yaratıklardan birine bakıp davet edercesine elini kaldırdı. Ardından korumalarından birine eğildi. Adam başını sallayıp yanından ayrıldı.

Zihnimi güvercinlerden çektim ve aklım hâlâ onların düşüncelerinde sürüklense de oturduğum banktan kalktım. Sokaktan topladığım bir avuç tüyü yere bırakıp San'ın kaldığı binanın kapısına yöneldim.

Bu esnada San'ın konuştuğu koruma kapıda beliriverdi. Yanına yaklaştım. Sağ kolunun altında duran silahını bana doğrultmuyordu ve büyü yapacakmış gibi de durmuyordu. Bu yüzden, "Beni mi arıyorsun?" diye sordum.

"San Khay, ona eşlik edip etmeyeceğinizi bilmek istiyor," dedi kibarca.

"Üzerindeki gibi silahlar beni çok gerginleştiriyor."

"Böyle durumlardaki yeteneğime rağmen silah kullanmamam konusunda Bay Khan ısrar etti," dedi koruma gülümseyerek.

"O mu?"

"Evet, efendim. Ayrıca sizi tehlikeye düşürecek bir davranışta bulunursam daha kendimi güvenli bir yere atamadan göğsümden kalbimi çıkartabileceğinizi ve sizinle şahsen ilgileneceğini de söyledi."

Çantanın yükünü diğer omzuma verirken bunu bir düşündüm. "Pekâlâ, Bay Khay ile bir içki içebilirim."

Gerçekte San Khay, umduğumdan daha uzundu ama gecenin on bir buçuğunda bile iyi bir duruşu olsa da alçak bir sandalyede pek rahat sayılmazdı. Balkonda tam karşısına otururken başını sallayarak "İçki?" diye sordu.

"Böyle iyi, teşekkürler."

"Umarım kaba davranmamıştır."

"Ateş etmedi ya da ona benzer bir şey yapmadı."

"Ona olabilecek sonuçları açıkladım. Her şeye rağmen sen önemli bir güç adamısın, değil mi?"

Bir an duraksadım. Ses tonunda pek de gerekli olmayan bencil bir üslup vardı. "Güç" tanımı, bir haftayı aşkın süredir bu dünyaya dönüşümden bu yana bir tartışma konusu olmuştu. Ancak duvarda gördüklerinin dışında neler yapabileceğimi bilmiyordu.

"Ne yaptığımı gördün," dedim.

"Elbette gördüm ama bunu neden yaptığını ve ne zaman bitireceğini merak ediyorum. Ayrıca her iki konuda da senin görüşlerini duymaktan memnun olurum."

Çok net bir Amerikan aksanıyla konuşuyordu. Muhtemelen orada yıllar süren, pahalı bir eğitim almıştı. Tek hareketi, serçe parmağını şampanya kadehine hafifçe vurmasıydı.

"Korkarım ki bu biraz karışık," dedim.

"Sen bir büyücüsün, değil mi?"

"Hayır, hayır. Tam olarak sayılmaz."

"O hâlde aracı bir adamsın."

Güldüm. "Hayır, ikisi de değil."

"O zaman uygun bir lakap olarak *yetenekli* sonucunu çıkartabilir miyiz?"

"Yetenekli, evet. Bu olabilir."

"Şu an iş yerime karşı yaptığın kampanyayı sürdürmene izin veremeyeceğimi anlıyorsundur. Yaptıkların, kendi içinde önemsiz olsa da bölücü bir şey ve daha da önemlisi, itibarım için kötü. Sen de bilirsin ki endüstri alanında itibar, kanunlarda yazmasa bile, yüzlerce avukat ve hepsinin altın kol saatinden çok daha değerlidir."

"Anlıyorum."

"Aklındakilerle ilgili sana yeteri kadar iyi bir seçenek sunabilirim."

"Hangisi?"

"Ya seni işe alırım ya da öldürürüm."

Şaşırmıştık. "Yine mi?"

"Senin kabiliyetinde bir adam, bana karşı karalama kampanyaları yapmaktansa takımımda çok daha başarılı olabilir. Ayrıca yeteneklerini gömmek ayıp olur. Eğer isteklerin varsa bunları şimdi söyleme zamanı."

"İstekler mi?"

"Sana zenginlik, mal, mülk, para teklif edebilirim fakat bunlar ortak rollerdir. Daha fazlasını da verebilirim. Büyü, intikam ve sır. Nehrin kenarında bir yerde olmayı, gece ışıkların suya yansımasını görmeyi, bir çocuğun rüyasını paylaşmayı, karşı cinsin tenini hissetmeyi, bir yarasa kulağıyla duymayı, bir baykuş gözüyle görmeyi, köpek burnuyla koklamayı, ölümün kıyısındaki bir uyuşturucu bağımlısının diğer tarafa geçerken gördüklerini görmeyi ve daha fazlasına bakmayı hiç istedin mi? Tanrı'nınki gibi göz verebiliriz sana. Başka ne istersen alabilirsin."

"Bu standart işçi paketi mi?"

"Amiltech'de insanlarımıza karşı oldukça iyiyizdir."

"Peki ya sağlık güvencesi?"

"Olmaması için bir neden göremiyorum."

"Bunları kim ödüyor?"

"Şirket."

"Aslında diğer şeylerden bahsediyorum. Onları kim ödüyor? Bu güçlere sahip olmak için kimin duygularını çalmam gerekiyor, kimin aklına saldırmalıyım? Kimin evinde yaşayacak, kimin zenginliğinden kâr elde edeceğim? Kimin rüyalarına sızacağım?

Altın için kimin düşüncelerini okuyup kimi öldürmek, kimi kontrol etmek zorunda kalacağım?"

"Fark eder mi?"

Bir an düşündüm. "Evet," dedim. "Benim için fark eder."

"Bu akşam buraya gelme nedenin bu mu?"

"Bir parçası denilebilir."

Sabırsızca iç çekip ince parmağını şampanya kadehinin etrafında dolaştırdı. Boğulan bir yarasa gibi ses çıktı. "Sanırım dostane bir çözümle ilgilenmiyorsun, öyle mi?"

"Aslında evet," dedim. "Ama teklifinizi takdir ediyorum."

"O hâlde başka bir seçenek daha sunuyorum sana. Kaç, saklan büyücü. Artık yüzünü gördüm, seni tanıyorum. Nereye gidersen git, ne yaparsan yap adamlarım seni bulabilir, izini sürebilir, parmak izinden seni bulurlar. Eninde sonunda seni öldüreceğiz. Seni *ben* öldüreceğim ve cesedini müşterilerime gösterip *bunlar korktuğunuz adamın ölü kemikleri, nasıl öldüklerine bir bakın!* diyeceğim. Kafatasını masamın üzerine koyacağım, umarım zaferimi görmek için gözlerin hâlâ üzerinde olur."

Bekledim, söyleyecek daha fazla bir şey yoktu. "Ne olduğunu sana söyleyeyim. Buraya beni bulmaya geldin, tüm bu söylediklerinin icabına bakacağız, mantıklı mı?"

Şampanyasından bir yudum alarak "Çok mantıklı," dedi.

"İyi o hâlde," deyip ayağa kalktım. Gülümsedim ve yanındaki iki korumaya da başımı salladım. Daha sonra da, "O zaman kaçtım ben, görüşürüz Bay Khay!" dedim.

"İyi akşamlar, büyücü," dedi o da. Şampanyasından bir yudum daha aldı ama hiç hareket etmedi.

Son bir kez daha gülümseyip döndüm, kalabalığa karıştım. Kalbim çok hızlı atıyordu ama korkmuyordum. Nasılsa kalabalık beni korurdu. San'ın bu kadar kalabalık içinde bana ateş

etme riski yoktu. Savaş yaklaşıyordu ve kazanabileceğimizi biliyorduk. Asansörü çağırdım. Geldiğinde en alt kata inip ayağımla kapıyı tuttum. Zeminle çatı arasındaki tüm düğmelere bastım. Ya asansörü bekleyecekler ya da merdivenleri kullanacaklardı. Yani ihtiyacım olan zamana sahiptim.

Bu işi hallettiğimde geceye karıştım ve güvercinler de beni takip etti.

Gece için seçtiğim yer, Paternoster Meydanı oldu. Burası pek alışılmadık bir yerdi. Temiz duvarları ve büyük, hafif boyalı pencereleriyle bilimkurgu filmlerine uygun yeni binaları vardı. Fakat böyle yerlerin aksine karanlıktı. Her köşeye CCTV kameraları yerleştirilmişti. Gündüzleri de güvenlik görevlileri vardı. Kameralar, yakınlarda bulunan ofislerde gangsterlerin ya da casusların olmasından şüphelenmeme neden olmuştu. Çünkü Londra Meydanı'nda bile sadece bir tane olan bir şeyden burada bu kadar çok olması için aklıma başka bir neden gelmiyordu.

Bu meydanı, Fütüristik fanteziden çıkartan şey ise etrafta bulunan binalardı. Hemen yanında St. Paul Katedrali vardı. Konsey, binaya kir iyice yerleşmeden hızla parlatmaya çalıştığı için binanın yarısı beyaz, yarısı da kirli gri renkteydi. Katedral, tıpkı geçmişten kalan son bir gülüş gibi Ludgate Tepesi'ne bakan çatısındaki figürlerden ya da kubbelerden daha büyüğünü inşa edemeyecek torunlarıyla dalga geçercesine, Paternoster Meydanı'nın üzerinde belli belirsiz görünüyordu. Ayak sesim bir hayli yüksek çıkıyordu. Güvercinler de aksine bir o kadar sessizdi. Karanlıktaki ışık çok parlaktı. Ortasındaki mermer direklerle Paternoster Meydanı'nın her köşesine, katedralin duvarlarına büyük beyaz ışık vuruyordu. Anıtın tepesinde altın bir topla tamamlanan bebek versiyonu, Blitz'in anısına yapılmıştı.

Yarış hâlindeki büyünün keskin acısının, katedralin ağır taşlarıyla ve kendi cansız tarihiyle karşılaştığı bu ilginç yerde, her gölgenin bir hayaleti olurdu. Ve hiç kimsenin etrafta olmadığı, bulutların gökyüzünde meşgul olduğu bu gece, hayaletler hep bizi izledi. Katedralin batı bölümüne açılan kapının en alt basamağında bir ayak parmağına sürtündük. Papazların, büyücülerin kısık sesle çıkardığı mırıltıyı, kırmızı beyaz cübbeleriyle korodaki çocukların yüksek seslerle söyledikleri şarkıyı, mermer zemindeki yoğun ayak sesini, katedralin kubbesindeki binlerce hatta milyonlarca insanın fısıltısını duyabiliyor, yeniden inşa edilmesine neden olan yangını, taşların arasındaki tozu, etrafına düşen bombaları hissedebiliyor, yük arabalarının ve faytonların sesinin, araba motorlarının çıkarttığı gürültüde kayboluşunu, enerjik Japonlardaki, nazik İtalyanlardaki turist rehberlerinin ses tonlarını, dünyadaki her dili duyuyor, bu yerden geçen çoğu insanın gölgelerini görebiliyordum. Bir büyücü hatta baskı altında tutulmuş aptal bir büyücü olmayabilir, bu taşların zamanla, büyüyle dolu olduğunu bilmeyebilirsiniz. Bu dünyada Tanrı'dan hiçbir işaret görmemiştik ama insanlar dua etmek için böyle bir yere giderlerse ya da bunu geçmişlerini onurlandırmak için yaparlarsa, anlayabilirdik.

Bir nevi iş görüşmesi denilebilirdi.

Görebildiğim her kameraya çok gayret göstermeden fünye fırlattım. Daha sonra malzemelerimi hazırlamak için Paternoster Meydanı'na yürüdüm. Tüm mürekkep dolu şişelerimi açıp kaldırımdaki boşluklara serdim. Kuru boya tüplerinin içindeki tozlardan parmaklarımı dikkatle uzak tutarak kırmızı, siyah, yeşil ve maviyi ayırıp kaldırıma döktüm. Bunun ardından tüm yapmam gereken kendimi sıcak tutmak için etrafta turlamak, ceketimin düğmelerini kapamak, ellerimi cebime koyup beklemekti.

St. Paul'un çanları, gece yarısını geçtiğini duyuruyordu. San Khay'in çalışmaya başlaması için yeterliydi. Yapay ışıkların altında çok korkunç görünen Kraliçe Anne'in heykelinin altına dökülen güvercin tüylerini topladık. Çok gergindik. Birkaç dakikalığına her şeyi kuşun gözüyle gördük. Çatıların üzerinden uçup vadilerden, meydandaki sokaklardan geçtik. Amacımız, San Khay'in bizi bulamadığından ve biz böyle aptal gibi beklerken keskin nişancılarını yerleştirmediğinden emin olmaktı. Böyle bir şeyi yapabilecek kadar akıllı olmalıydı ama istediği şeyin doğru olmadığını biliyorduk. Aslında havada süzülürken kanatlarımızdaki ağırlıktan ve kemiklerimizdeki güçten memnunduk. Bir çocuğun havada süzülen uçurtması gibi biz de bir yere dalıp tekrar yükselirken ondan hiçbir iz görmedik.

Tekrar yere indik ve bekledik.

Düşüncelerim, izlenmediğimiz ya da anlaşılmadığımız sonucuyla her on dakikada bir beynimize işleyen uyuşukluğu takip ederken bir yandan da ellerimi sıcak tutmaya çalışıyordum. Aslında tüm bu düşünceler, tam ulaştığınız anda kaybolup gidiyordu. Çan, gece yarısı bire çeyrek kalayı vurduğunda boş beynimden ortaya çıkan en önemli sonuç, balık ve cips isteği oldu. Hatta bu istek o kadar yoğundu ki, neredeyse koklayabiliyor, burnumuzdaki sirke kokusunu alabiliyor, yağlı kâğıtların içindeki sıcaklığı hissedebiliyor ve küçük ahşap çatallardaki balık parçalarını tadabiliyorduk.

O anlarda San Khay hâlâ ortalıkta yoktu. Bir sonraki dakikada biraz yakındı. Meydanın güney ucundaki sahte Stuart gözetleme kulesinin altına doğru geliyordu ve yaklaşık otuz metre uzaklıktaydı. Bana yönelmişti. Ayağında ayakkabı yoktu. Yapraksız bir ağaç kökü gibi ayak parmaklarının etrafına dolanmış mürekkep lekelerinin oluşturduğu halkayı görebiliyordum.

Göğsündeki parlak siyah halkaları açığa çıkartmak için tişörtünü de çıkarttı. Kalp atışıyla göğsündeki renk, siyahtan kırmızıya dönüyor ama koyu bir renk almıyordu. Fakat yine de mürekkepte sihir olduğu belliydi. Ayakları kanamış, kalbi hızlı atıyor ve nefesi de ağırlaşmış olmalıydı ama bunların hiçbiri aşırı değildi. Algımı bozan ve nereye gideceğini kestirmemi güçleştirecek şekilde bana doğru uzun kavislerde koşan ve yoldaki engeli aşmak için zıplayan bir yarışçı gibi çok hızlı hareket ediyordu.

Her iki elinde de bıçak vardı. Her ikisi de muhtemelen Budist bahçelerinden hoşlanan ve aşırı derecede yaratıcılığı olan biri tarafından yapılmıştı. Kavisli, uzun ve parlak bıçaklardı. Öyle keskinlerdi ki Khay hareket ettikçe havada çıkarttıkları sesi duyabiliyordum. Bu ses onun şaşırtıcı ve hiç de doğal olmayan hızlı ayak sesinden bile daha yüksekti. Böyle silahların olacağını hiç beklememiştim. Bıçakların karmaşık bir yapısı vardı. Bu kadar yakından koşarak onu geçeceğimi ya da ondan daha iyi dövüşeceğimi hiç sanmıyordum. Bu yüzden de uygun görünen tek şeyi yaptım. Işıkları söndürdüm.

Meydanın merkezinde bulunan elektrik direklerindeki, kepenkleri indirilmiş restoran ve butiklerdeki, yukarıdaki uzun cam duvarlı ofislerdeki, katedraldeki ışıldakları, mağazanın pencerelerindeki, telefon kulübelerindeki, hatta yoldan geçen birkaç araçtaki ışıkların hepsini içime çektim. Elimin havada çıkarttığı hışırtıyla tüm bunları hiçliğe gönderdim ve geride bıraktıkları ışık ve sıcaklığı tutup içime koydum. Böylece gökyüzünün turuncu parıltısı bile kısıldı. Göremesin diye ışığı avucumda sıkıca tuttum. En ufak ışık parçasını, muz tohumundan büyük olmayacak bir boşluğa yerleştirdim.

O zaman bile hızlı ve ne istediğini bilen bir hâldeydi. Gözleri karanlığa adapte olmaya çalışırken allak bullak olmasına rağmen

hâlâ bana doğru gelmeyi sürdürüyordu. Yerden birkaç adım yükseğe çıktığında havada bıraktığı gücü hissedebiliyordum ve bıçağın ucunu doğruca bana doğrulttu.

Kendimi diğer tarafa fırlattım. Çekildiğim boşluğa kedi gibi ayaklarının üzerine indi. Kendimi yerden kaldırıp lambalardan çaldığım bir avuç ışığı yüzüne fırlattım. Işığın havadaki gücü, karanlıkta bile dalgalanıp elleriyle yüzünü korumasına neden olup onu geriye itti. Böyle bir şey karşısında herhangi biri olsaydı en azından geçici bir körlük yaşar ya da en fazla yanardı. Ama San'ın bedeninde büyü vardı ve bunun ona tüm yaptığı sadece bir hırıltıyla bocalaması ve sıcaklığın yükünün vurduğu kollarında mürekkebin parlaması oldu. Karanlığın en yoğun olduğu yere, meydanın diğer tarafındaki direklerin altına koştum. Ayak sesimin ve nefes alıp verişimin San'ın rahat koşusuyla karşılaştırıldığında çok fazla olduğunun farkındaydım. Karanlıkta parmaklarımla ve hafızamla en yakındaki direği bulup sırtımı yasladım ve bekledim.

Oradan San'ın ayak sesini duyabiliyorduk. Nerede olduğumuzu açığa çıkartabilecek en ufak bir ayak sesini, nefes alıp verişimizi dinleyerek, ne yöne gideceğini hissederek, etrafını araştırarak tıpkı etçil bir hayvan gibi sinsi sinsi dolaşıyordu. Tadını alabiliyorduk. Herhangi bir şeyden çok daha keskindi. Tüm bedenimizin karıncalanmasına neden oluyordu. Parmaklarımızı soğuk taşa bastırıp gözlerimizi hafifçe kapadık ve bir fısıltı duyduk.

... Parke taşların üzerindeki kutu ...
Gün batımında
büyük kırmızı otobüste hırıldayan dizel motor sesi...

Bir koku,
yanık kahvenin
dumanı,
tuzlu su taşıyan gelgitli nehir...
Dışarı taşan lağım suyu...
Toprak fırından daha yeni çıkmış ekmek...
Kuru otla dolu bir yerdeki kıvılcımların...
Gökyüzündeki patlamaların,toz hâldeki kirecin tadı

Ve ardından San'ın sesi duyuldu. "Büyücü? Bu karanlıkta uzun süre saklanamazsın."

Gözlerimizi açtık ve gölgeler arkalarına bakıyordu. Geçmişten kalan yüzleri olmayanlar, arkalarında bıraktıkları anda ve zamanda sürüklenerek taşların, anıtların, sokakların, ağaçların içinde sıkışıp kalmıştı. Karanlıktan meydana iz bırakıyorlardı. Yerden yukarı sürünüp duvarların dışında kendi yollarına kıvrıldılar. Londra yangınının, katedral binasının ötesine yayıldılar. Bazıları öyle eskiydi ki taşların üzerindeki gri ışıltılardan bile küçüktü. Bazıları da hâlâ karanlık ve yeniydi. Ceketimi yüzüme kadar çekip direklerin arkasından hızla yürüdüm. Avucumdaki ışıktan hâlâ gizleniyordum. Sadece bulutlardaki turuncu yansımayı görüyordum. Her yerde gölgeler vardı. Bazen yüz ya da kıyafetlerdeki bir parçayla ama daha çok soluk bir sudan yapılmışlar gibi parıldayan bir biçimde belli belirsiz gri alandaki her bir boşluğu doldurmuşlardı. Tıpkı onların yaptıkları gibi meydanın ortasındaki direklerin etrafında daire çizerek onlardan biri gibi hareket ediyordum. Direğin tepesindeki altın sarısı ışıltı ise var olan ışığı yakalamaya ve gölgeleri biçimlendirmeye yetecek kadar parıltı veren tek şeydi.

San Khay, hayaletlerin tam ortasında duruyordu. Hepsinin içinden geçiyor, sanki dokunuşuyla parçalara ayrılan örümcek

ağı gibi onları bir kenara itiyordu. Gözlerini kısıp yüzsüz gölgelere baktı. Ceketimdeki basit büyünün, bana bir koruma sağlayıp sağlamadığından şüpheliydim. Sessiz kalabalığın içinden onlardan biri gibi her geçişimde hissettiklerimi hissederek daha hızlı ilerledim. Tıpkı yağmur öncesi rüzgâr gibiydim. Mümkün olduğunca San Khay'in şekil değiştiren bedeninden uzak bir yere ilerledim ve doğruca bana bakması için bekledim. Teni hareket eden gölgelerin arasında insanı şaşkınlığa düşürecek derecede parlıyordu.

Baktığında beni hemen görecek kadar güçlü ve zekiydi ya da belki de sadece nefes alışımı duymuştu. San, hareket ederken önünde parçalanan gölgeleri görmezden gelerek bana bağırdı. İyice yaklaşmasını beklemedim ama avucumda tuttuğum ışıktan bir parçayı bırakıverdim.

Ve gözlerimi kapadım.

Her lamba, her fener, ampul, ışıldak, sokak ışıkları, araba ışıkları, mağaza aydınlatması, tavan ve yer aydınlatmaları, hepsi, meydandaki karanlığa büyük bir aydınlık sağlayarak tüm gölgeleri, güneşe atılmış yağ gibi eritti. San Khay, bir saniyeliğine geri çekildi ama tüm elde ettiğim bir saniyeydi ve sonra yine hareket etti; bu kez doğruca bana geliyordu.

Avuçlarımı gökyüzüne çevirerek havaya kaldırdım ve ellerimle ayaklarımın altındaki suyu da.

Hemen karşılık geldi. Burada çok fazla güç vardı. Üstte duran her şey havaya uçtu. Kanalizasyonun üzerindeki yuvarlak metal kapaklar, itfaiyecilerin su musluklarının üzerindeki levhalar... Her biri havaya gri su püskürterek patladı. Direğin ayak dibindeki havuz, kaynağın içine akarken parlıyordu ve daha sonra sağanakta artarak taşmaya başladı. Etrafında, suyun siyah çizgileri, kaldırım taşları arasından geçip dışarı döküldü. Suyun

renkli boyalarımla karşılaştığı yerde birbirine karışıp değişmeye başladı.

Bunların hiçbiri San Khay'i rahatsız ediyor gibi görünmüyordu. Bu yüzden tüm gücüyle onu çevirmesi ve yere yıkması için elimin tersiyle en yakındaki su kaynağını işaret ettim. San Khay, suyun onu ittiği yere düşerken içinde yuvarlandı. Bunu yaparken de siyah mürekkep şişesinin içindeki her şeyi kaldırım taşlarının üstüne döktü ve siyah nokta şeklinde sol kolunun üzerine sıçradı.

Bu daha başlangıçtı ama gelmeye devam etmesi için yeterli değildi. Şimdi yüzünde büyük bir öfke vardı. Hızla ondan uzaklaştım ve havadaki güce uzanmaya çalıştım. Parmak uçlarımın arasında dolaştırıp gökyüzüne kaldırdım. Öyle ağır ve kontrol edilemez hâldeydi ki yukarıdan geçen bir uçak gibi kendi yolunda gürlüyordu. Güç havaya yükselirken su da aynısını yaptı. Su musluklardan havaya fışkırıp kaldırım taşları arasında birikinti oluşturdu. Aslında sadece su değildi; boyalarla birleştiği yeri, yağmur sonrası etkiyle doldurup temiz sıvı katmanlarıyla canlı renkleri beraberinde sürükleyerek temiz ve renkli bir yağmurda yerden yukarı yükseldikten sonra mavi, kırmızı, siyah, yeşil bir renk aldı.

Bu etkiyle bir an nefes nefese kaldım ve bu da San Khay'in bana yönelmesi için yeteri kadar uzun bir süreydi. Bana doğru geldiğini görmedim. Fakat kolunun havada sallanışını hissettim ve içgüdüsel olarak boğazımızı ikiye ayıracak ilk patlamanın altında başımızı eğdik. Kalbimize vururken sağ kolunu hızla ve güçlü bir şekilde savurdu. Geri çekilmenin dışında başka bir seçeneğimiz yoktu. Artık etkisi azalmış boya havuzuna basarken ayakkabılarımız siyahlaşmaya ve sırılsıklam olmaya başlamıştı. Bize başka bir büyü fırlatma fırsatı vermeden sabit bir ritimle

üstümüze doğru geliyordu. Başımızı eğip hızla hareket etmek dışında yapacak bir şeyimiz kalmamıştı. Sadece dümdüz ilerlemiyor, ölüm her an soldan, sağdan, yukarıdan ya da aşağıdan gelebilir diye kendi omuzlarının hizasında dönüp duruyordu. Bıçağının önünde dans edercesine hareketlerde bulunurken kendi yeteneklerimizin hiç farkına varmamıştık, bu yüzden de çok şaşırmıştık. Saniye saniye hayatta kaldık. Yukarıdan inen yağmurun altında geriye çekilmeye devam ettik. Suyun çenemizden aşağı düştüğünü hissediyor, saçımızda kıvrılırken siyah kırmızı lekeler bıraktığını biliyorduk. Mürekkepli su, bedenimize değdiğinde cildimizde alacalı bulacalı renk bıraktığını, eklemlerimizin arasından geçtiğini, parmak uçlarımızda bıraktığı ürpertiyi hissediyorduk.

Ve San Khay yavaş yavaş duraksadı.

Khay suyun içinde ilerlerken yerden yükselen su ve erimiş boyalar, dövmesinin her bir çizgi arasındaki boşluğa yerleşiyordu. Dövmenin kenarlarını belirsizleştirdiler. Siyah ve mavinin çirkin lekeleriyle birleşip girdaba dönüştüler ve vücudundaki güzel mürekkep kıvrımlarını berbat ettiler. Bu gerçekleşirken büyü bedenini terk etmeye başlamıştı. Bunu görebiliyor, kokusunu alabiliyordum. Bedenine bağlı büyüler, suyun içinde alev alıyor, etrafımızda yükselen yağmurda siyah parçacıklar hâlinde parıldıyordu. Tüm bunlar da büyünün bozulduğu anlamına geliyordu. Hâlâ dövüşebiliyordu ve benden çok daha güçlüydü fakat o alışık olduğu büyünün gücü bozulmaya başladığında kendi sınırlarını bilmediği için hatalar yapmaya başladı. Böylece bir vuruşla ayağı birbirine dolaştı. Yanımdan sendeleyerek geçip diğer parmaklarıyla bıçağı açmaya çalıştı ama bıçak çok ağırmış gibi elinden düşürdü. Aslında kaslarını yıllardır kullanmamış bir adamdı. Bu yüzden de yer çekimine geri dönen bir astro-

not gibi bacaklarının güçsüzleştiğini sandı. Güçlükle nefes alıp veriyordu. Teni endüstriyel bir kaza geçiren birinin rengine dönüyordu.

Ben hemen geri çekildim. Khay beni takip ederken yine sendeledi. Ayağa kalkamadı. Düştüğünde bileğinden yakalayıverdim. Kolundaki güç direnilebilir ve hareketlerinin hızı şimdi görülebilir bir hâl almıştı. Bileğini arkasına kıvırdık ve o an parmakları otomatik olarak açıldı. Onu zorla geriye ittik. Ayakları ıslak kaldırımda kaydı. Ayak parmakları, bizim içinden yürüyerek geçtiğimiz renk havuzunda simsiyah oldu. Gözümüzün kenarlarındaki yeşil su damlalarına göz kırptık ve hareket ederken bıçağı kuvvetle çektik. Hâlâ bize karşı bir hile yapabileceği için oldukça temkinliydik ama bir o kadar da kendimize güvenimiz vardı. Şimdi artık hareketleri normal bir insanınkinden farklı değildi. Diğer bıçağını bize savurdu. Kolu, omuzuna oradan da gökyüzüne çıkan renk lekelerinin hareket eden bir görüntüsüydü sadece. Yanımızdan geçerken bacağının arkasına vurduktan sonra kolayca kenara çekiliverdik. Doğruca yere, dizlerinin üzerine çöktü. Kolunu arkaya doğru sallarken etrafında yuvarlak çizmeye başladık. Dirseğinden yakalayıp arkaya kıvırdık. Dişlerinin arasından nefesi dilinin arkasında sıkışmış gibi bir ses çıkarttı ve bıçağı boğazına dayadığımızda mürekkepli yüzünde acıdan başka bir şey yoktu.

Bir yandan büyü sızarken bir yandan da kaldırımın karşısında oluşan ince girdapta kırmızı, yeşil, mavi ve siyah su fışkırtarak, anıtın üzerindeki altın renkli alevlerden damlayarak, pencerelerden akarak ve yer altındaki boruların eğri metal tabakalara düzenli, ritmik *tık tık* tık ses çıkartarak gökyüzünden parlak damlacıklar şeklinde akmaya başladı. Yağmurun vücudumuzu ıslattığını ve üşüdüğümüzü hissettik.

San Khay'in bedeni, enfeksiyon kapmış bir yara şeklindeydi. Dövmesinin çizgileri bozulmuştu. "Eğer aklın varsa beni bırakırsın!" dedi.

Boğazının alt tarafındaki boşluğa bıçağın ucunu iyice bastırarak sertçe öne eğildik. "Aklın olsaydı bizi aramak için peşimizden gelmezdin," dedik biz de. "Neyle uğraştığını gerçekten görmüyor musun? Bunu tatmadın mı yoksa bunu anlayacak aklın yok mu?"

"Ben Kule'ye hizmet ediyorum," diye bağırdı. "Benim için gelecekler ve bedenini kemiklerinden bir bir ayıracaklar!"

"Bunu önceden de denediler ama bak hâlâ hayattayız. Kanımız, vücudumuz hâlâ canlı. Sen anlayamazsın!"

Bize bakmak için hafifçe başını çevirip zorla güldü. "Kalbini yiyecek," diye fısıldadı. "Arkadaşlarının şerefine bir şeyler saklamayı sever."

Boğazını kesmek için bıçağı sürttük. Gözlerimizin hemen karşısında mavi bir öfke duruyordu. Bu cahil, küstah şeyin işini bitirmeye hazırdık. Son anda geri çekildik, parmaklarımın titremesini engellemeye çalıştım. Şehirdeki yerini göremeyecek kadar küçük ve kendi küçüklüğünü bilemeyecek kadar önemsiz bu yaratığa karşı öfkemiz, çığlığımız biraz hafifleyinceye kadar kendimi tuttum ve yavaş ama düzenli şekilde nefes alıp verdim. Hemen arkasında bir dizimin üzerine çöküp bana bakması için bıçağın ucuyla başını geriye çekerek "Gölge'yle ilgili neler bildiğini anlat!" diye fısıldadım.

"Kalbini yiyecek," dedi yine. Sesi zafer, öfke, hırs hislerinden biriyle titriyordu ama aslında bunun hangisini yaşıyordu bilmiyordum. San Khay kaybetmeye alışkın bir insan değildi.

"Ne kadardır hayatta? Gölge ne kadar süredir dışarıda?"

"Neden önemsiyorsun ki?"

"Sadece ne biliyorsan onu anlat."

"Hayır. Sadece düşmanlarına ne yaptığını biliyorum."

"Kimin düşmanı? Açlık'ın mı, Gölge'nin mi? Yoksa Bakker'ın mı?"

Yüzünden bir ürperti geçti. Belki de bir anlığına da olsa anlamaya başlıyordu. "Kimsin?" diye sordu.

"Adım Matthew Swift."

"Bu isim tanıdık geliyor."

"Öyle olduğuna eminim. Eğer bir şeyler farklı olsaydı bedeni gizlemek istedikleri kişi olabilirdin."

"Hangi beden?"

"Aslında araştırmaları gereken soru da bu zaten," dedim. "Bakker, onu yani Gölge'yi kontrol edebiliyor mu?"

"Gölge, Bakker'ın düşmanlarını öldürüyor. Eninde sonunda seni de öldürecek."

"Ama ondan sorumlu olduğu anlamına gelmiyor bu. Onu nasıl öldürürüm?" diye sordum ama cevap vermedi. Boğazında ince bir kan çizgisi belirinceye kadar bıçağı batırdık. "Gölge'yi nasıl öldürebiliriz?"

"Öldüremezsin."

"Neden?"

"O bir gölge. Onu hiçbir zaman öldüremezsin."

"O hâlde Bakker nasıl kontrol ediyor onu?"

"Kendin söyledin, belki de edemiyordur."

"Dana Mikeda'yı nasıl yönetiyor?"

"Sen, Dana Mikeda'yı nereden tanıyorsun?"

Nefesi hırıldar gibi ses çıkartıncaya kadar bıçağı bastırdık. "Düşüncelerini ortaya çıkartabiliriz," dedik. "Tıpkı senin, ölen insanların akıllarını gördüğün gibi. Duygularının içinde dans ederiz tıpkı senin diğerleriyle oynadığın gibi. Mavi ateşin kurt-

çuklarını kanına koyabilir, onlar senin kalbinde, kanında, ruhunda gezinirken gözleriyle her şeyi hissedebiliriz. Ayrıca bunu yapacağız. Hayatta kalmak, özgür olmak, avlanmamak, kaybolmamak ve özgür olmaktan korkmamak için yapacağız. Bu yüzden bize söyle. Bakker, Dana Mikeda'yı nasıl kontrol ediyor?"

"O yapmıyor. Dana, kendi kendini kontrol ediyor."

"Dana Mikeda, kendi iradesi konusunda ondan yardım almıyor."

Gülmeyle acı arasında sıkışıp kalmış bir ses çıkarttı. "Bunu yapamaz ama önceden yapardı."

"Neden?"

"Sen büyücü değilsin, değil mi?" dedi. "Sadece büyücü değilsin. Bundan fazlası olduğunu düşünüyorum."

"Dana Mikeda nerede?"

"Sanırım sen de onlardan birisin," dedi gözlerini kısarak. "Başını zar zor yukarı kaldırabildiğin bir resmi tatilde, şehrin ritmine ayak uydurarak yürüdüğün şehir merkezinde, kalabalık saatlerde kalbinin ne kadar hızlı attığını düşünüyorum ve sadece bundan uzaklaştığın vakit gerçekte nasıl yürüdüğünü anımsıyor, gözlerini tüm bu ışıklara kapadığında kim olduğunu hatırlıyorsun. Sen de onlardan birisin. Tıpkı Bakker ve Mikeda gibisin. Büyücüsün."

"Evet, büyücüyüm," dedim kulağına. Sonra sesimizi kısarak "*Ama biz meleğiz*," dedik.

Bağırdı. O an boğazını kesmeyi, hemen şuracıkta cahilliğine ve aptallığına son vermeyi düşündük. Ama artık bizim için bir tehlike oluşturmuyordu. Gözlerimizin önünde mavi öfke olmadan bu düşünceyi çok iğrenç bulduk. Gücümüzle ayrılan beden hissini ve ellerimizdeki kanın kayganlığını hayal edebiliyorduk. Şimdi daha çok üşümeye başladık. Su, önceki canlandırıcı hâ-

lini kaybetti. Gecenin ayazında tüylerimizi diken diken ediyordu. Kaldı ki onu öldürme düşüncesi bir cinayet gibi geldi bize. Böyle bir olay olabileceğini düşünerek önceden hazırlanmıştım. Gece, Camden'de bir büyü halkası çizmiştim ayrıca onu hayatta tutmaya yetecek kadar su ve sandviç de vardı. Bu da cevapları almak için yeterince uzun bir süreydi. Cinayet nihayetinde olacak bir şeydi ama şu an sırası değildi.

Ellerimi boynunun arkasına dayadım ve düşüncelerinin üzerine bir katman örttüm. Ta ki tutuşum altında gevşeyip ölü bir balık gibi kaldırıma, yeşil mürekkep havuzuna yığılıncaya kadar.

Onu orada bırakıp kamyonete gittim.

Kamyonetle yaklaşık otuz dakika sonra geldiğimde San Khay'in kalbi yoktu. Göğüs kafesinin bir kısmı da eksikti fakat kırmızı kan havuzuna yayılmış kırık kemiklerinden, bunun sadece alınmakla kalmayıp göğsünün içine girilirken kırıldığı da anlaşılıyordu. Midesi açılmıştı ve boynundan aşağı inen atardamarlar, kulağından göğüs kafesine kadar kesilmişti. Daha önce de çok ölüm gördüm ama hiçbir zaman kendimi suçlamamıştım.

Düştüğümüzü bile fark etmeden dizlerimizin üzerine çökmüştük. Gözlerimizdeki tuz ve dilimizdeki asitle etrafımızdaki renk havuzuna midemizi tamamen boşalttık. Kemiklerimizin kırılacağını hissedinceye kadar kustuk. Kustuktan sonra kollarımızı dizlerimizin üzerine koyup mavi suyun ortasına oturup öylece sallandık.

Gölgelerin hareket ettiğini görebiliyordum görebilmesine ama tüm yapabildiğimiz sadece oturmak ve titremekti. Gölgelerin, ışığın etrafında aldığı şekilleri, kaldırımın karşısından kıvrılışını, direklerin gölgeleri boyunca güneş saatinin ucu misali dönüşünü, bir şeyleri oyuyormuş gibi ortada hafifçe bü-

külüşünü gördüm. Dünyanın üzerine yayılmış bir battaniye gibi üzerindeki karanlığı çekerek yerden yükselmeye başladığında tüm yapabildiğimiz öylesine bakmak, sallanmak ve kendimizi küçücük hissetmek oldu.

Birden güçlendi. Güç ayaklarında başlayıp yukarı doğru yayıldı. Elleri beyazlaştı. Yüzü gittikçe daha parlak ve daha yoğun bir hâl aldı. Gözlerindeki, burnundaki karanlık büyüdü ve sonunda kavisli mavi dudaklarında bir gülümseme ve sarı dişleri göründü. Kollarını açtı, sanki birini selamlıyor ya da özür dileyici şekilde omuzlarını silkiyordu ama bunlardan hangisiydi bilmiyorum.

Ve sonra, "Merhaba Matthew Swift'in ateşi," dedi.

Nasıl oldu bilmiyorum ama ayağa kalkmayı başardım. Önce dizlerimin ve ellerimin üzerine kalktım. İçimde sanki düşecekmişiz gibi bir boşluk hissediyordum. "O, sizin tarafınızdaydı! *Sizden* biriydi!"

"Tenini aldım ama artık o kadar güzel değil," diye mırıldandı, ıslak yerden sürünerek ilerlerken. Su, yağlı bir göletten çıkan damlacıklar gibi ayaklarından akıyordu. "Bunu sen yaptın."

Geri çekildim. Hiç farkında olmasam da zihnimde bir yerlerde çığlık atma isteği vardı. Doğru düzgün şeyler düşünemediğimiz için öfke, korku, utanç, bulantı ve nefretle yanıp tutuşuyorduk.

"Beni nasıl buldun?" dedim.

"Dansını duydum," dedi. Sesi, tavada sıçrayan yağ gibi dişlerinin üzerine kapaklanıyordu. "Yanan elektriği hissettim. Gölgelerle oyununu tattım. O kadar uzaktan bile sen olduğunu anladım. Buraya gelebilmek için karanlıktan, rüzgârla uçuşan dalgaların gölgelerinde kalmış nehirlerden geçtim. Çok geç kaldığımı bile düşündüm."

"Onu öldürmeyecektim!" diye bağırdım. Şaşırtıcı ki bir an bunun doğru olduğunu fark ettim. Bir rahatlama dalgası beni neredeyse yere seriyordu. Rüzgârın son esintisi kadar hızlı şekilde geçivermişti. Rahatlama ve bunun ötesinde bir şey daha vardı: Keskin bir öfke.

"Evet," diye fısıldadı Açlık. "Bunu senin için ben yaptım çünkü çok korkmuştun."

"Midemi bulandırıyorsun!" dedik.

"Böyle bir ateş! Sana ne diyebilirim, koyu mavi mi?"

Dudaklarımı ısırdım, "Sana neden Açlık dediğimi biliyor musun?" diye haykırdım.

"Evet," dedi. Doğal olmayacak kadar uzun kollarını gererek ve tırnaklarının siyah kıvrımına hayran bırakmak için parmaklarını açarak kendine çekidüzen veriyordu. "Bu, benim çünkü."

"İlk karşılaştığımızda ne söylediğini hatırlıyor musun?"

"Hayır."

"*Bana hayat ver,* demiştin. Ölürken hayatım gözlerimin önünden gelip geçmediğini görmeye çalıştın. *Hâlâ görüyor musun? Görebiliyor musun?* diyerek yüzümü tırmaladın. Bunu hatırlıyor musun?"

"Evet."

"O zamandan beri hiçbir şey öğrenmedin mi?"

Gölge bir an düşündü. "Hâlâ açım," dedi.

"Biz de tam öyle düşünmüştük." Gözlerimizi ondan hiç ayırmadan eğilip San'ın taşıdığı iki kavisli çelik bıçağı yerden aldık. Ellerim titriyordu. "Balık için, cips için öldürebiliriz." Bıçağın ağırlığını test etmek için havada birkaç kez salladık. "Balık, cips ve *ketçap*."

Yaratık kafası karışmış gibi görünüyordu. "Hayata açım. İsteklerin ne?"

"*Biz*," dedik sertçe, "bunu zaten yaşıyoruz."

Yüz ifadesi değişti, anlaşılmaz bir hâl aldı. Gözlerinin altından, ağzının etrafından gölgeler yayılıyordu. "Onu bana ver," dedi.

"Hayır," dedik.

Kolunu genişçe açtı. Bu hareketiyle birlikte etrafına bir karanlık yayıldı. "*Bana ver!*"

"Siktir git!" dedim. Kelimeler daha da güçlü hissetmemize neden olduğu için neredeyse bizi sersemleten bir düşüncesizlikle konuşmaya devam ettik. "Pis şey!" Şeker çalarken yakalanan bir çocuk gibi hissediyorduk kendimizi ve karşılaştığımız imkânsız, korkunç sonuçlara gülmek istiyorduk. Kızgınlık, sırılsıklam kıyafetlerime rağmen tüm bedenimi ısıtmıştı. Öfke gözlerimden okunuyordu. Mavi bir ipucu değil artık tamamen benimdi. Bıçağı ona doğru kaldırdım. Kalbimdeki sıcaklıkla uçlarını birbirine bağlarken bıçaklar da havaya kıpkırmızı kıvılcımlar yayıyordu.

Açlık, sırıtıp parmaklarını esnetti. Beni öldürebilirdi. Bundan oldukça emindim ama yoğun bir sarhoşlukla bunu hiç umursamıyorduk bile.

Bir vızıltı vardı.

Metal bir kutunun içinde hırpalanan yüzlerce kırık diş sesi gibi geliyordu.

Gölgeyle yapacak bir şey olmadığını anlamam bir dakikamı aldı. Şaşkınlık yüzümden okunuyor olmalıydı. Onun yüzünde ise şüphe vardı.

Ses gittikçe yakınlaştı; metal şıkırtısı gibiydi. Yaklaştıkça koku da geliyordu; köri, toz, araba egzozu, naftalin, poşet çay kokusu. İlginçtir ki bu çok tanıdıktı. Açlığın yüzünden kafasının karıştığı belliydi. Ayakta dururken etrafındaki havayı saran

karanlık, aniden atılmaya hazır hâldeydi. Vızıltı, daha da yaklaştı, koku gittikçe arttı ve beraberinde bir ses daha geldi. Şöyle bir sesti;

"Haylaz haylaz haylaz günümüz gençliği! Haylaz götler, gençken, ama hayır hayır dinlemiyorlar, telefonlarla dolaşıp duruyorlar! Kahrolası güvercinler! Portakallarım nerede? Portakallar portakallar portakallar, iki çift naylon portakal!"

Açlık, "büyücü," diye fısıldadı.

"Hiçbir şey bilmiyorsun," dedim.

Ses hemen karşılık verdi, "Seni kara kurbağası, embesil pire, biraz saygı göstersene!" Yaşlı Madam Dorie, Paternoster Meydanı'nda, yolunda ilerlerken önünde içi eski poşetlerle dolu üç tekerlekli alışveriş arabasından gıcırtı sesi geliyordu.

Çekilmez Leydi'nin de bir hikâyesi var.

O sadece ellerinde çerçöple dolu plastik çantalar taşıyan bir kadın değil. O, Çekilmez Leydi, geceleri hızla yürüyen, kendi kendilerine anlamsız ve sadece kendilerinin duyabildiği sesler çıkartan şeylerin kraliçesi. O, terminal otobüslere binen terlikli yaşlı kadınların gözdesi, farelerle oynayan kızların patronu, kirli göletlerin hanımı. İlk yaşlı kadın, karanlıkta yalnız kaldığından beri şehirdeydi ve bu kadın, neden ağladığını karanlığa söylemeye karar vermişti. Hiç şüphe yok ki kadın, bir efsane ve ben de dâhil kimse bunun tek bir kelimesine bile inanmıyor.

Ancak güvercinler, gece için yuva yaptıklarında büyükannemin her zaman için dualarını sunduğu kişi Çekilmez Leydi idi.

Dorie, bir bana bir gölgeye baktı. Sonra tekrar bana döndü. "Tamam seni aptal, piç kurusu. Defol git buradan!"

"Burada ne halt ediyorsun sen?"

"Seni izliyorum, lanet olası!" diye haykırdı. "Çocukların söylediği gibisin."

"Seni görmedik," diye yakındık.

"Görmedin çünkü sarsıntı geçirmiş bir morinanın beyni var sende!" dedi pembe parmaksız, yün eldivenlerini havada sallayarak. "Lanet bir kurtarıcı olman gerekiyor!"

"Hiç kokun yok," dedi Açlık başını bir tarafa eğmişti. Dikkati kısa süreliğine de olsa dağılmıştı böylece. "Hiç tadın da yok."

"Lağımdaki bir şeyi koklar mısın?" diye sordu ama hiç gözünü bile kırpmadan Açlık'ın boş gözlerine bakıyordu. "Büyücü?"

"Ben mi?"

"Başka biri olmak ister misin?"

"Bu biraz karışık."

"Kahrolası çoktan kaçtı!"

Hafifçe Açlık'a doğru döndüm. "Günahkâr yaratık, karanlığın özü ve açlığın sonsuzluğu..." çoktan her şeyi kaybetmişim gibi hissediyordum.

Dorie dikkatini hemen bana çevirdi ve bir an gözleri, güvercinlerin yeşil-turuncu rengini, yoğun, parlak hâlini alıverdi. Dudaklarının arasından çıkan şimdiye kadar duyduğum en mantıklı ses tonuyla, "Bunu bir kez senin için yaptım, mavi elektrikli büyücü. Bir dahaki sefere sen yanacaksın," dedi.

Bu sözüyle arabasının üzerine eğilip plastik poşetlerini açtı.

İlk başta, poşetten bir lağım faresi çıktı. Arabanın kenarına tırmandı sonra da meydandaki kaldırıma *pat* diye bir sesle düştü. Kafası karışmış görünüyordu. Gözlerini kırpıştırdı. Daha sonra bir fare daha çıktı, ardından bir tane daha, yarım düzine, bir düzine, iki düzine oluverdiler bir anda. Eski püskü Sainsbury's çantasından küçük, siyah bedenleriyle dışarı akın ediyor, arabanın iki yanından aşağı iniyor, yere düşüyorlardı.

Siyah bir kan havuzu oluşturuyor gibi Çekilmez Leydi'den dışarı çıkıp yavaşça etrafa dağılıyorlardı ve hâlâ gelmeye, etrafa yayılmaya devam ediyorlardı. Yüz, iki yüz tane oluverdiler. Aslında sayabildiğimden de çoktular. Kaldırımda yürüyor, duvarlara, Dorie'nin bacaklarına tırmanıyorlardı. Ta ki tüm bedeni lağım fareleriyle kaplanıp vücudunda tek bir boşluk kalmayıncaya kadar. Dorie, siyah bir kuleye benzemişti. Bir çantadan normalde çıkabileceğinden çok, çok daha fazla fare vardı orada. Arabanın tam ortasında farelerden oluşan bir tepecik yükselmişti ve artık bana ve Açlık'a doğru yayılmaya başlamışlardı.

Bu, sadece bir çantaydı.

İkinci çantadan, güvercinler çıktı. Bir tane, yarım düzine, bir düzine güvercin, tüy sağanağı içinde yukarı, gökyüzüne yükseldi. Farelerin yaptığı gibi aynı hızda ve aynı kalabalık hâlde yukarıda dönüyorlardı. Gökyüzü onlar için nasıl oluyorsa yeterince büyük değildi. Yüzümün karşısında uçuşuyor, durduğum yerden Dorie'yi görmemi engelliyorlardı. Yukarıdan resmen tüy yağmaya başlamıştı. Kirli güvercinlerin tadı, kokusu, dokunuşuyla beni kör ederek kanatlarıyla dövüyor, pençeleriyle omuzlarıma vuruyor, tüyleriyle burnuma dokunuyorlardı. Bir yandan da ayak bileklerimdeki fareler, sanki siyah denizlerindeki bir adaymışım gibi etrafımdan akıyordu.

Son çantadan ise türlü türlü yaratık çıktı. Bir yığın büyük, siyah kurt sinekleri, anlaşılmaz sesler çıkartan küçük kurtçuklar, denizdeki köpükler gibi bir yığının arkasından kolayca kaçan korkak fareler vardı. Kuyruğunu, kulağının yarısını kaybetmiş başıboş kediler, aniden saldıran kırlangıçlar, hoplayıp zıplayan alacalı kurbağalar, kabukları parlayan hamam böcekleri ve bir de uzun bacaklı geyik çıktı çantadan. Hepsi güçlükle ilerliyor, Dorie'nin çantasından fırlıyor, etrafta zıplıyordu. Ta ki gökyüzü

katı bir kütleymiş ya da bir fırtınanın ortasında sıkışıp kalmışız gibi tüm dünya, hareket eden yaratıklarla doluncaya kadar arabadan, çantanın içinden çıkmayı sürdürdüler durdular.

Dorie birkaç saniyeliğine tüm görüşünü kaybetti. Açlık da öyle; hiçbir şey göremiyorlardı. Ben ise fareler başıma, sırtıma çıkarken, dört ayakları üzerinde sürüklenirken, yüzümün etrafına iri ter damlaları gibi dökülürken içgüdüsel olarak başımı eğdim. Küçük, ince pembe pençeleri bir batıyor bir geri çekiliyordu. Burunlarını kıvıra kıvıra saçlarımın arasında dolanıyorlardı. Bıyıkları cildimi kaşındırıyor, şişman tüylü bedenlerini sırtıma yaslıyorlardı. Aslında çoktandır midem bulandığı için memnundum da. İçinde daha korkunç olabilecek bir şey yoktu. Biz yapamadık...

Yapamadık.

Yapamadık.

... ben de öyle. Gözlerimi kapadım ve dizlerinin, ellerinin üzerine dolanıp duran yaratıkları hissettim. Ellerimi koyduğum yerde, yaratıklar başka tarafa yöneliyor, yolumdan telaşla çekiliyordu. Böylece kendimi başka tarafa çektiğimde kemiği kırılan zayıf fareler ya da kuyruğu ezilen yılanlar olmadı. Önümde bir yol açıldı. Bir gölge yolumda belirirken omuzumdaki yılan yere düştü. Bir an, siyah kaldırım taşlarının arasından beliren ceset beyazlığında bir el ortaya çıktı. Parmaklar hızla koşuşan yaratıklar tarafından ezilmeden önce uzanıp canlandı. Daha tam anlamıyla ortaya çıkmadan önce bile ellerin üzerindeki kesikler, tırnak izleri görünüyordu. Eller, hayvanlar arasında yıkılıncaya kadar uzamaya devam etti. Ayağa kalkarak büyük bir risk almıştım aslında ve eğer başımın etrafında dönen, ansızın saldıran kuşlardan kendimi sakınmasaydım da zaten bana çarpmayacaklarını fark ettim. Bu esnada ciyak ciyak ses çıkartan bir

fareyi yere atıp etrafa mürekkepli su sıçrata sıçrata doğrulup koşmaya başladım.

Ne kadar uzakta ya da nerede olduğumu bilmiyordum Tabii, gerçekten nereye geldiğimi anlayıncaya kadar. Fleet Caddesi'ndeki Ludgate Sirki, Blackfriars Köprüsü ve Farringdon Yolu, insanlar, ışıklar, taksiler ve otobüslerle doluydu. Gözlerimi kırpıştırıp sokak lambalarına sarılmış yaratıklardan geri çekiliverdim. Kuşlar sanki daha yeni keşfetmişler gibi gökyüzüne saldırıyordu. Kara hayvanların bir kısmı ben daha yanımdakinin kaybolduğunu bile fark etmeden bina ve kapı aralarındaki dar yerlere çöp kutusunun, çukurların içine girmişti bile.

Öylece durdum. Yalnızca kafası karışmış, allak bullak olmuş hâldeydim. Bir çivit otu savaşçısıyla palyaço arasında bir yerlerde kalmış biri gibi görünüyordum. Güvercinlerin tüyleri, başıma yapışmış ve öbek öbek tüyler montumda sallanıyordu. En kötüsünü düşündüm ve cebimde beni yerimden sıçratan bir kıpırtı hissettim. Tamamen dişle dolu bir şeye uzanarak küçük, beyaz bir fare çıkarttım. Hâlinden memnun bir şekilde avucumun içine oturdu. Şimdi bu fare geriye kalan tek kanıttı. Tabii, görünüşümün ve muhtemelen Açlık'ın aklındaki kaçınılmaz kaderden beni kurtaran haşere kokusu dışında.

Dorie'den hiç iz yoktu, gölgemden de öyle. Bir dizimin üzerine çöküp fareyi kaldırıma bıraktım. Yavaşça otobüs durağına doğru koştu. Sonunda görmek isteyebileceğimiz bir şey gördük; yaklaşan bir otobüsü.

Şoför, "Dalga geçiyorsun," dedi.

"Parasını ödeyeceğim," dedim.

"Hayvanat bahçesi gibi kokuyorsun ayrıca her tarafın tüyle dolu. Bu otobüse binmene müsaade edemem," dedi.

Gözlerimizin içine daha iyi bakabilsin diye öne doğru eğilip"Zaten çok da iyi bir akşam geçirmedik. Bunu daha da kötüleştirmek mi istiyorsun?" dedik.

Bunun üzerine hiç sesini çıkarmadan binmemize izin verdi. Her neresi olursa olsun bizi götürmesini istedik. Otobüs hareket ederken ıslak kıyafetlerimize sarındık ama uyumadık.

Otobüs çok da belirli bir yer olmayan ve pek de uzak sayılmayacak bir yerler arasında kalmış Streatham'da durdu.

Bir duvarın dışında kırmızı yangın musluğunun olduğu küçük bir ofis buluncaya kadar büyük balkonlu evlerin, geniş kaldırımların bulunduğu sessiz sokakta yürüdüm. Biraz çarparak azıcık bir büyü yardımıyla musluğu açıp suyu akmaya ikna ettim. Ceketimi ve tişörtümü çıkartıp bedenimin taş kestiğini düşününceye kadar buz gibi soğuk suyun altında diz çöktüm.

Hâlâ bir endüstri kazasına kurban gitmişim gibi görünüyordum ve saçımın siyah renkte olmasına çok sevindim. Böylece içindeki renkli lekeleri gizleyebiliyordu. Fakat yüzüm için aynı şeyi söyleyemem; hâlâ yanlış yapılmış bir dövme gibi duruyordu.

Bir Yönetim Merkezi yerine benzeyen büyük bir barakanın etrafını çevirmiş bir çift çınar ağacının aşındırdığı çimenlerden oluşan küçük bir yer buldum. Yandaki evden metal bir çöp kutusu aşırıp içindeki siyah torbaları çıkarttım. Geri dönüşüm kutusundan taşıyabildiğim kadar eski gazete, çınar ağacının altında kalmış birkaç ilginç şey koydum içine ve bir de ateş. Şafak sökmeden önce ateş sönünceye kadar resmen çöp kutusuna sarılmış hâlde durdum. Sıcaklığın, kıyafetlerimi kuruttuğunu ve bedenimdeki soğukluğun artık geçtiğini hissediyordum. Uyumuş olabiliriz ama bundan tam olarak emin değilim.

San Khay konusunda başarısız olduk ve gölgeyi öldürmeye de pek yakın olduğumuz söylenemez.

Belki Bakker'ı öldürmeye yakın olabilirdik ve belki de bu, aynı şey olabilirdi.

Güneş, Güney Londra'da göğe yükselirken düşüncelerim, Bay Guy Lee'ye dönmeye başlamıştı.

BÖLÜM İKİ: Kingsway Değişimi'nin Müttefikleri

İttifaklar kurulur, düşmanlar açığa çıkar, gecenin geç saatlerinde trenlere binilir ve boya için alışılmadık bir kullanım önerilir.

Sabah, ikna etmek için döktüğüm tatlı dille ve bol miktarda para ile Merton'da küçük bir otele kendimi kabul ettirmeyi başardım. Burayı her zaman Londra'nın düşmanları tarafından yayılan bir kurgu benzeri bir şey olarak düşünmüştüm ama bu kadar gerçek ve büyük olduğunu görünce çok şaşırdım.

Duş aldım ve tenimi, üzerinde hiç boya ve mürekkep izi kalmayıncaya ve tertemiz oluncaya kadar fırçaladım. Artık yüzümdeki mavi boya geçip sadece şampuan akıncaya dek kafa derimi ovaladım durdum.

En azından artık kendimi daha az kirli hissediyordum. Dışarı çıkıp yeni kıyafetler satın aldım. Eskilerini de geri dönüşüm kutusuna attım. Hayır kurumu mağazasına giderken eski kıyafetleri giymiş olmam yine kendimi kirli hissetmeme neden olmuştu. Fare kokusu öyle güçlüydü ki tezgâhın arkasındaki kibar kız, koku karşısında iki büklüm oldu.

Ceketimi hiçbir ücret talep etmeden atmayı öneren bir kuru temizlemeciye verdim ama sonunda yirmi pound elli sent'e hızlı bir iş çıkartmayı kabul etti. Ceketi geri aldığımda rengi solmuş ve omuzlarının, kol ağızlarının üzerinde hâlâ lekeler olsa da tekrar üzerime giydiğimde sıcacıktı ve tertemiz kokuyordu. Uzun

zamandır ilk kez bu sabah kendimi bir nebze de olsa insan gibi hissettim.

O günkü gazetelerin manşetleri, San Khay'in zalimce ölümü için Amiltech'e kafayı takan kişiyi suçluyordu ama ne San Khay'in nasıl öldüğünden ne de vücudundaki dövmeden bahsediyordu. Bu, polisin dikkatli olmasından mı yoksa Kule'nin her şeyi örtbas etmesinden mi kaynaklanıyordu, bilmiyordum. Belki de önemsenecek bir şey değildi. Kaldı ki şu an buna kafa patlatmak istemiyorduk.

O günü dinlenerek geçirmeye karar verdik.

Kahvaltıda ay çöreği, sıcak çikolata, kahve, reçel, bir dilim ekmek ve meyve salatası yiyip sinemaya gittik. Daha önceden sinemaya hiç gitmemiştik. Filmin konusu, bir mağarada boş füze bileşenlerini, kalp ilaçlarını keşfeden bir silah satıcısıyla ilgiliydi. Benim tarzım değildi. Büyülenmiştik. İki buçuk saatin sonunda sinemadan gözlerimizi kırpıştırarak çıktık. Beynimiz sürekli içerde çınlayan gürültüyle dolmuş ve gözlerimiz de ekrandaki parlaklıktan ağrıyor olsa bile mümkün olduğu kadar kısa sürede yine sinemaya gitmeye, daha fazla film görmeye karar verdik. Okul saatinde boş bir oyun bahçesine gizlice girip salıncaklarda sallandık. O kadar yükseğe çıktık ki düşeceğimizi sandık. Daha sonra tüm dünya bulanık bir hâl alıncaya kadar atlı karıncada döndük. Ardından gümüş renkli kaydıraktan kaydık. Öyle keyifliydi ki bağırmamak için kendimizi zor tuttuk. Tırnaklarımızın içine kum girmesine aldırmadık ve sonunda halat tırmanma kafesinin en üstünde soluklanmaya karar verdik. Buradan biçilmiş çimenlerle dolu kocaman bir alanı, büyük ağaçları, köpek bakıcılarını ve metro hattının ilerisine dizilmiş büyük, eski evleri görebiliyorduk. Umarım kimse beni burada fark etmemiştir.

Bir kitapçı dükkânına gidip çizgi roman okuduk. Çizgi romanın tarzı ve yine de okunabilen insan dışı yüzler karşısında büyülenmiştik. Bu sayfalarda dünya, ilginç, çarpık şeylerden, bütünüyle orantısız binalardan, aşırı derecede parlak renklerden, çok derin şekilli karanlık bölümlerden oluşuyordu. Gördüğümüz resimler, şu veya bu şekilde tanıdık gelmişti ve içimizde bu sayfalardaki yaratıklarla eşleştiğimiz duygusunu uyandırmıştı.

Artık çıkmamız istendiğinde şehir merkezine giden bir trene bindik. Bir bilet gişesi bulup sıraya girdik. Mevcut olan ilk şey için bilet satın aldık. Karşımıza bir müzikal gösteri çıktı. Bu da tarzım olan bir şey değildi ama yine de denemeye karar verdik. Gösterinin başlayacağı saati beklerken Çin Mahallesi'ni dolaşıp krep ve gevrek yiyip yeşil çay içtik. Kanton lehçesiyle konuşan garsonları dinledik. Dili, bilinçli bir şekilde tercüme etmeden ne söylediklerini anlayabildiğimizi fark ettik. Yeniden dirilişimizin beklenmedik bir etkisiydi bu.

Müzikal gösteriyi izledik. Sözleri çok saçma olmasına rağmen yerin enerjisini içimizde hissettik. Büyünün etkisinde kaybolmamıştık ama etrafımızda gördükleri şey karşısında bu denli büyülenmiş o kadar beyin vardı ki sonunda biz de düşüncelerimizin bu gösteriye karışmasını sağladık. Gösteri bizi heyecanlandırmıştı. Kan akışının yoğunluğu, her gözdeki parıltı bundan kaynaklanıyordu. Kısa bir süreliğine ölümlü bir bedende, ölümlü bir tende, ölümcül yaralarımızın olduğunu unuttuk sonra yine hikâyelerle dolu bir hayatı izleyen tanrılar olmuştuk. Hayattaki ilk doğru düzgün günümüzün sonundan bir zevk almak için balık ve cips aldık ve otele giderken otobüste bunları ketçapla yedik. Bir an için olsun intikamı, öfkeyi, acıyı, isteği, açlığı, korkuyu, umudu unuttuk. Tüm duya-

bildiğimiz şehrin kalp atışıydı ve yürürken biz de onun ritmine ayak uydurduk.

Ertesi gün işe kaldığım yerden tekrar başladım. Merton'daki küçük otelden çıkıp en yakın süpermarkete yürüdüm. Oradaki çöp konteynırlarından birinden büyük bir mukavva kutu çıkarttım. Ayrıca eski mavi bir kazak, bir çift parmaksız, siyah eldiven, yün bere, beyaz polyester fincan içinde çorba ve küçük bir paket de renkli tebeşir satın aldım. Tüm malzemelerimin tamam olduğunu düşündüğümde kuzey bölgesine giden bir otobüse bindim.

Yaşadığım ikilem ortadaydı. Bakker'ın nerede olduğunu bilmiyordum. Zaten bilsem bile bu bilgi benim için yeterli değildi çünkü Sinclair'in dosyaları doğruysa şayet Amiltech, onu koruyan Kule tarafından yönetilen kurumlardan biriydi. Kurumdaki en önemsiz canilerin üstesinden geleceğimi bilsem de aynı anda birden fazlasını halledebileceğimi düşünmek büyük bir küstahlık olurdu. San Khay, Kule ve Bakker hakkında bilmem gereken şeyleri anlatamadan ölmüştü. Bu da başka birilerine sormam gerektiği anlamına geliyordu. Nispeten yüksek profilinden dolayı ilk hedefim olarak Amiltech'i seçtim. Burasının, Kule üyesi diğer kurumlara göre, risk almadan odaklanmam gereken kolay bir hedef olacağını düşünmüştüm. Şimdi dikkatimi farklı bir bilgi kaynağına ve tehlikeye çevirmem gerekiyordu, Guy Lee'ye. Yeraltı ağının uzmanı... Guy Lee... Bir isim olmalıydı. Lady Neon'un ya da şehirdeki diğer ruhların adak taşında ibadet eden bağnazlardan sorumlu bir muhasebeci olabilirdi. San Khay bizimle tek başına başa çıkabileceğini düşünecek kadar cahildi. Mademki San Khay ölmüştü, Guy Lee'nin de aynı hatayı yapması pek mümkün değildi artık. Muhtemelen tetikte bekliyordu. Bu da taktik değiştirmemi gerektiriyordu. Yardıma ihtiyacım vardı.

Başlamak için tam olarak aklımda netleştirmediğim bir fikir vardı.

O gün çalışmak için seçtiğim yer, Paddington İstasyonu'nun yakınlarındaydı. Burada karmakarışık bir dünya vardı. Edgware Yolu'ndan büyük, beyaz balkonlu evler ve varlıklı kişilerin sessiz mekânları arasında karışmış Arap toplumu, metro hatlarını gören öğrenci yurtları ve belediye binalarıyla çevrelenmişti. Sanki bu kadar boş bir alanı almaktan utanmış ve hiç kimsenin ilerleyişlerini fark etmemesini umar gibi bir hâlleri vardı.

Tüm son durak istasyonları gibi Paddington da turistlerin, seyahat eden kişilerin, gezginlerin, fahişelerin, hırsızların, sahtekârların, kaçakçıların ve dilencilerin dikkatini çeken bir yerdi. Ben ise en sondakilerle ilgiliydim; dilencilerle. Çünkü güvercin ve lağım farelerinden sonra her şeyi en çok görme ihtimali olanlar dilencilerdi.

Kış mevsiminin yüzünü gösterdiği soğuk, açık bir sonbahar sabahıydı. Mukavva kutumu, St. Mary Hastanesi'nin yakınlarındaki bir restoranın servis kapısının önündeki kaldırımın sert soğuğundan korunmak için yere koydum. Beremi ve eldivenlerimi taktım. Ceketimi çeneme kadar çekip cebimdeki renkli tebeşirlere dokundum. Eğer uygun giyinmediyseniz saatlerce kaldırımın üzerinde oturunca tüm soğuk, kemiklerinizin içine kadar işler. Bunu önceden yaşamıştım, biliyordum. Bir gün boyunca dilenmek, Robert James Bakker'ın benden yapmamı istediği şeylerden biriydi. O zamanlar hiç soru sormadan söylenene uymuştum. Ne de olsa o zamanlar Bakker haklıydı.

İçine çorba koyduğum beyaz, polyester fincanımı Padding İstasyonu'nun dışındaki küçük çeşmede duruladım. Kaldırımın üzerine büyük harflerle, **AÇIM, LÜTFEN YARDIM EDİN!**

yazdım. Renkli tebeşirlerimle taşın üzerine küçük küçük şeyler karalamaya başladım. Yolda yürüyenler beni görmezden gelirken ben de onların ayak seslerini yok sayarak kaldırım taşının dikdörtgen şeklini çerçevem olarak kullandım ve çizdiğim her şeyi detaylandırarak da zaman geçirdim. Sadece bir yüz ve elbise yoktu. Arka planda kırmızıdan maviye dönen, morun dalgalanan çizgisiyle karşılaştıkları yerde güçlü bir renk alıyordu çizdiğim şey. Bir çeşit ters boynuza benzeyen kavisli sarı sakallı bir yüz, üçgen bir burun, boncuk mavisi gözler çizdim ve bir de gülümseme ama kendini beğenmiş bir gülümseme ekledim yüze. Resmin mavi yakasının üzerine ince siyah pırlantalar ekledim ve kıyafetinin zenginliğini göstermesi için omuzlarını kırmızı renge boyayıp sonunda da başına bir taç taktım. Resim, en sonunda tüm yerleri, şaşırtıcı şekilleri ve renkleriyle iskambil destesindeki papaza benzedi. Bunu yapmak kaç saatimi aldı bilmiyorum ama resmi bitirdiğimde polyester fincanımın içinde elli yedi peni vardı. Dirseklerimin üzerine bu kadar çok çökmem krampa neden olmuştu.

Yanımda fincanımla, tebeşirle çizdiğim resmin ve yerdeki mesajımın arkasındaki kapı eşiğine uzanıp bekledim.

Londra'da birkaç dilenci türü var. Bir çeşidi, yoldan geçen yabancılara, "Lütfen sadece 80 pound'a ihtiyacım var, lütfen," diyerek yaklaşan, uzun sakallı, büyük kalın ceketli saldırgan olanlardır ve bazen bu yaklaşımları işe yarayabilir. Belki de bu, daha dürüst bir yaklaşımdır ama sadece öylesine geçenler için. Bazen böyle doğrudan yaklaşımlar, korkutucu olabilir ve sık sık bir cevap alınmadığında da yabancıların korkutucu ve tehlikeli olarak düşüncelerini doğrulayan küfürler gelir arkalarından.

En büyük korkuya neden olan bu dilenci kategorisi, yolunuzun üzerinde saklandığı yerden size yaklaşıp iki arkadaşınızın

arkasından para isteyen yabancıdır. Bu iyilik ya da anlayış için bir yalvarış değildir daha çok psikolojik bir saldırıdır.

Dilencilerin çoğu, ATM yanında ya da kepenkler kapatıldığında bir mağazanın kapısının kenarında veya pahalı bir mücevher dükkânının dışında sessizce oturur. Ta ki gönderilmeleri için polis çağırılıncaya kadar. Veya bir metro istasyonunun yakınlarında, toplayacakları paranın bir sandviç ya da bir fincan kahve almaya yetecek miktarda olması umuduyla bir kafenin dışında otururlar. "Uyuşturucu bağımlısı değil; fakir ve aç, lütfen yardım edin," yazılan kartona inanacak yabancıların veya mağazanın kapanış zamanında son kullanma tarihi geçmesi yakın bir paket yiyecek verebilecek, bazen de banyoyu kullandırtacak personelin bulunduğu yerlerde durur bu dilenciler. Yoldan geçenler bu insanları sadece görmemekle kalmaz, bazen de onları görmezden geldiklerini unutmak; köpeğine ve eski püskü botlarına sarılmış bir kızdan, yüzüne bile bakmadıkları, hiç gülümsemedikleri karmakarışık sakallı bir dilenciden sırf utanmış olduklarını kabul etmemek için yollarını değiştirirler. Eğer neden hiç hayır işlemedikleri sorulursa verilen standart cevap her zaman, "Parayı sadece uyuşturucuya harcıyorlar," olur. Bunun kadar kibar olmayan bir başka cevap ise, "Bu durumda olmaları onların hatası, kurtarılamayacak birine neden paramı boşa harcayayım ki?" olur.

Bu yüzden genç, yaşlı, siyah, beyaz, korkak, cesur, korkudan sinmiş, aç, hasta, üşümüş, susamış, pis ya da uyuşturucu bağımlıları, kendine zarar veren kişiler olarak sınıflandırılır ve herkes bunları görmezden gelir. Bu sınıfa ait her gölge, sokaktan geçen yabancıların hafızasından silinir gider ve sadece ama sadece tek bir sözle sınıflandırılırlar; *başaramadılar.*

Belki de kurtarılmaya değerlerdir. İnsanlar her zaman kurtarılmaya değer varlıklardır.

Ama belki de kibrin sesi, dilencilerin kurtarılamayacağını hatta kurtarılmak dahi istemediklerini fısıldıyordur.

Utanç ve merhamet, aynı çizgide bir arada yürür fakat bir tanesi her zaman diğerinden daha misafirperverdir.

O dönemlerde Robert James Bakker'ın, bir eğitim günümü neden dilenerek geçirmemi istediğini anlamamıştım. Ancak dersin sonuna doğru tam anlamıyla kavramış hâldeydim.

Önce bana bakıp sonra yollarına devam eden insanların yüzlerini izledim. Bir dilenci saygılı olmalı, geçen kişileri korkutmamak için gözlerini yerden ayırmamalı. Parlak ayakkabıları, rahat kıyafetleri içinde, büyük çantaları ve büyük montlarıyla birçok insan gelip geçerken akıllarında ne kadar paranın bir fincan çay alacağını düşünmekten çok, ev kredisini ödemek için kaç yüz dolara ihtiyaç olduğu vardır. Benimle göz göze gelmemek için kendilerini dört yüz metre öteden hazırlayan yüzlere karşı duygularım, acımaktan çok öfkeye dönüşüyordu.

Rahip yakası takmış kibar bir kadın, insanlara engel olmamak için tam karşımda diz çöküp kaldırıma çizdiğim resme bakarak "Seni daha önce hiç görmedim," dedi. Bana iki pound elli sent verdi ve Tanrı'yı bulup bulmadığımı sordu. Hayır, dedim ama bana içinde, "GÜÇ İMANDIR," yazılı ve salı akşamı dağıtılacak olan bir çorba standını gösteren bir broşür verdi. Bu bizi çok şaşırtmıştı. Güç neden imandı ve neye inandığın fark eder miydi? Bu kavram biraz tuhaf geldi ama yine de daha sonra bunun neler önerdiğini iyice düşünmek için kâğıdı katlayıp ceketimizin cebine koyduk.

Yanıma gelen bir kadın sayesinde içimdeki öfke kayboldu gitti. Fincanıma attığı beş peni ile içime bir minnet duygusu yerleşti. Artık beni hiçe sayan büyük çoğunluktan nefretin yerine, nezaket gösteren azınlığa minnet hissi çökmüştü içime.

Can sıkıntısı günün aşağılayıcı temasıydı.

Çığlık atma, kemik kırma, soğukla mücadele etme, ayak parmaklarımın titremesiydi canımı sıkan.

Bir adam, uzun bir süre kendine acıyabilir. Rahatsızlık, acı, ağrı, susuzluk, açlık gibi beden ihtiyaçları, etkisini hemen göstermeye başlamıştı. Öyle ki oturarak geçirilen bir günün sonunda ruhsal bilinç elde etme taktiği, üzerinde oturacak bir yastık isteğini yenmişti.

Beş dakika, on beş dakika oldu.

Bir saat, üç saate döndü.

Dehşet verici, izlenmemiş, önemsenmeyen, önlenemez bir can sıkıntısı.

Güneş batıncaya kadar on üç sterlin, kırk sekiz penim olmuştu. Kendime küçük yuvarlak bir ekmek, incecik bir hindi salam, bir tane elma, büyük bir fincan sıcak kahve satın almak için vazifemi birkaç dakikalığına bıraktım ve geri döndüğümde tebeşirle çizdiğim resim, düşüncesiz birinin botunun altında kirlenmişti. Dilimin ucuna gelen laneti yutmayı başardım. Zararı düzeltmeyi bitirdiğimde ışıklar açılmış ve soğuk, gölgelere yayılmaya başlamıştı. Karanlık, sokaktaki neonların etrafına yerleşirken kartımızın öylece ortada kaldığını hissediyorduk. Bir çift ayak sesinin fincanımızdaki bozuk paraları çalmak isteyen birine ait olmadığından ya da resmimizi karalamayacağından veya kanımızı isteyen bir canavarın yaklaşmadığından, bizi koruyan dört duvar yokken bir türlü emin olamıyorduk.

Uyumaya hiç niyetimiz yoktu ve kemiklerim, altıma alamayacağım kadar çok ağrıyordu. Her hareket rahatsızlık veriyordu ve her yüzey sadece sert olmakla kalmıyor aynı zamanda sırf kemiklerime daha sert batması için kasten bu şekilde tasarlanmış

bir beton hâlini alıyordu. Sanki yerleştiğim kapı boşluğu, beni iyice sıkıştırmak için üzerime kapanıyor gibiydi.

Sokaklar gittikçe sessizleşti. Ellerim daha da soğudu. Sokağın diğer köşesindeki bardan bir adam sendeleyerek çıktı, sonra beni görünce, "Hey, ahbap!" diye bağırdı ve bir çukura kustu. Oldukça dostane şekilde hem de. Yatması için çekiştirilen küçük bir çocuk, geçerken beni gördü, ardından el salladı. Biz de ona el salladık. Böylesine küçük bir yaratığa başka nasıl cevap verileceğini bilmiyorduk. Siyah bir taksi durdu. İçinden ticari bir görüşme için giyinmiş bir grup kadın çıkıp kustu. Öyle dar giyinmişlerdi ki elbiselerinin açılan dikiş yerlerini görebilirdiniz. Onlar, sokakta kendi yollarına kıkırdayarak giderken araba hareket etti.

Aklımı dolaşması için serbest bıraktım. Martılar çöp ve tuz kokusuyla nehre doğru uçarken zihinlerini dinledik. Çömlek bitkileriyle dolu iki küçük bahçenin arasındaki bir duvarda oturuyorduk. Sarı gözlü başıboş bir kedinin zihnine girdik ve helal köfte satan bir büfenin arkasındaki çöp kutularını izleyen sıkılmış bir tilkinin hisleriyle gezindik. Ama sokakta bize doğru gelen, düzenli ve telaşsız bir ayak sesi duyduk. Bunu, kendi kulaklarımızla duyuyorduk.

Gözlerimi hafifçe araladım. Tilkinin değil de kendi kulaklarımla birinin yaklaştığını duydum. Tekrar işittiğimde ayak sesleri, oldukça düzenli ve sertti. Sanki yürüyen kişinin hiç acelesi yokmuş da bir şekilde bir yerlere gitmesi gerekiyormuş gibiydi. Adımları uzun uzundu.

Ayak sesinin sahibi, tebeşirle çizdiğim taçlı kral resminin yanında durup ayak topuğuyla resmi bir ileri bir geri salladı. Ayağında yumuşak, rahat bir çift makosen vardı. Ayakkabılara baktığımda kendi ayak parmaklarımın hafifçe kıvrıldığını his-

settim. Ayakkabıların sahibi, genizden gelen bir sesle, "Daha kötüsü de olabilirdi," dedi.

Kaşlarımı kaldırıp bir açıklama bekledim.

"Yağmur yağabilirdi. Bunu ister miydin?"

Önce yüzüne baktım sonra başımı tekrar yere çevirdim.

Üzerinde yamalı, fitilli kadife bir pantolon ve kenarındaki kesiği sakarca dikilmiş yumuşak bir mont vardı. Bu, ona öfkeli ve şişkin bir görüntü vermişti. Üzerindeki tişört, ter ve hamburger kokuyordu. Eline örgü eldiven takmış, omuzuna da büyük mavi bir şal atmıştı. Başında da kırmızı beyaz renkte büyük harflerle ARSENAL FC yazılı yün bir şapka vardı. Yüzü, uzun ve kemikliydi, sadece başından çenesine kadar uzamıyor da farklı yönlere açılıyor gibiydi. Sakalı ağarmış çenesinin ucu, neredeyse burnunun ucuna değiyordu. Kulakları sanki iki tarafında da birer limon varmış gibi şapkanın içinden bile dışarı fırlamıştı. Kahverengi tırnaklarıyla çenesinin ucunu kaşıdı ve bir çift zeki gözle beni inceledi.

"Burda yeni misin?" diye sordu.

Sonunda ben de ağzımdan bir şeyler çıkartmayı başardım. "Öyle sayılır."

"O hâlde bizden biri değilsin, değil mi?"

"Hayır, pek sayılmaz."

"Ama sanırım, bir şeyler biliyorsun."

"Bir şeyler mi? Evet, biliyorum."

"Ve sanırım," dedi gözlerini duygusal bir vurguyla kocaman açarak "gündemin de belli." Konuşurken kelimeler ön dişlerine çarpıyordu. "Bugünlerde herkesin lanet bir gündemi var. Sokakta para vermesi çok kolay. Ah, ama hayır, toplum ruhunu düşünecek değerlerimiz var bizim. Öyle ya... Sen de oturmuş resim çiziyorsun, neyse. Ne istiyorsun, büyücü?"

Büyücü kelimesini hoşlanmadığı bir şeyi telaffuz eder gibi söylemişti. Bu iyiydi. Bunun neden popüler olmadığını anlamaya başlıyordum.

"Şey," dedim, birden oturduğum yerden doğrulup kolumun uyuşmuş yerini ovuştururken. "Aslında Kule'yi ve şeytan için yaptığı tüm işleri, sırf diğer toplumların arasında sadece büyü toplumuna yönelik bencillikleri için yıkmak ve tamamen unutulması için her şeyin yandığını görmek istiyorum. Ama şu an bir fincan çay, rahat bir sandalye ve Dilenciler Kralı ile bir görüşme için buradayım."

Beni Paddington'dan Shepherd's Bush'a otobandan ortalama beş dakika süren ve istasyonun dışındaki metro hattına paralel Batı Yolu'nun altında bulunan bir hurdalığa götürdü. Grubundakilerin bazıları, otobanın altındaki gri ve kötü kokulu gölgelerde toplanmıştı. Grubunda eski, metal bir tenekede yanan ateşin etrafında toplanmış yırtık ceketli adamlar, yüzünde hiçbir hayat belirtisi olmayan soluk tenli ve ellerinin üzerinde kalın damarları görünen kadınlar cips yiyip şarkı söylüyorlardı.

Adam, Londra Nakliye Bakım kamyonetinde yaşıyordu. Kamyonetin iç kısmı, şimdiye kadar gördüklerimden daha pireli bir battaniyeyle kapatılmıştı. Metal büyük kasanın bir ucuna sarılmıştı. İçinde de pahalı bir restorandan muhtemelen dışarı atılmadan önce istiflediği iki paket kibrit kutusu ve bir de paslanmış konserve açacağı vardı. Bana çok fazla dikkat etmeden, "Bağışları kabul ederim," dedi.

Ona bütün gün topladıklarımın hepsini verdim. Her zaman kurallar ve ödenmesi gereken ücretler vardır. Soğukta bir gün boyunca oturmak, iyice bir miktar para ve beş parlak peni demekti. Bunlar, öyle net kurallardı ki asla yazılmasına gerek

yoktu. Dilenciler Kralı hakkında şimdiye kadar hiçbir şey yazılmamıştı.

Homurdanıp "Daha kötüsünü de gördüm," dedi. Gaz sobasını açıp üzerine bir kutu domates çorbası koydu. Çorba kaynamaya başladığında oturup ayaklarını kalın, kaşındıran cinsten bir yığın battaniyenin ve eski lekeli pantolonların üzerine uzattı. Çenesini kaşıyıp "Yaşlı, cimri birini arıyorsan o zaman sorunların var sanırım. Doğru kelime bu, değil mi? Bugünlerde *problem* dememize izin verilmiyor," dedi.

"Sorun, kelimesi güzel," dedim. "Patronun benimle ortak birkaç şeyi olduğunu düşünüyorum."

"Ne gibi mesela?"

"Kule."

"Kahretsin, onun bununla ne ilgisi olabilir? Bizi çok da fazla rahatsız etmiyorlar."

"Çok derken? Ne kadar mesela?"

"Herkesi koruyamaz," dedi adam gözleri ışıldayarak.

"Duyduklarımdan, okuduklarımdan anladığım kadarıyla Kule, dilencileri sokağa çıkartıyor. San Khay, bana ölümün kıyısındaki bir bağımlının hislerinde dolaşmayı teklif etti. Bunu anlamak için aklıma karanlıkta ölen, yalnız ve hiç fark edilmeyen bir dilenciden başka bir şey gelmedi."

"Ara sıra kavgamız olur. Böyle şeyler her zaman olabilir."

"Bir ambar gördüm," dedim büyük bir dikkatle. "Muhtemelen Guy Lee adına Amiltech tarafından işletilen bir yerdi. Bodrumunda bir dilenci bedeni buldum. Bedene çoktan zarar verilmişti bile. Guy Lee'nin ruh çağırmayla ilgilendiğini herkes bilir. Sen şimdi *artık yeter* demek yerine, burada oturup bakımsızlıktan ölen birinin ruhunun Guy Lee'yi hasta etmesini mi bekleyeceksin?"

"Kule'nin düşmanlarına neler olduğunu gördün mü?" diye sordu. Konuşurken de başparmak tırnağının içinden kalın bir kir tabakasını gelişigüzel dışarı atıyordu.

"Evet."

"Ve sen yine de kavga olmasını bekliyorsun, öyle mi? İyi, kahrolası."

"Sanırım Dilenciler Kralı, bunu anlayacaktır."

"Neden?"

İri, sakallı adam, bana bakmıyordu. Kendine, hiç umursamayan, tırnaklarının altındaki kirin büyüleyici araştırması içinde kaybolmuş bir adam havası veriyordu. Belki de bu bir rol değildi. Belki de tüm bu olanlar, onun için sokaktaki kir kadar gerçekti.

Huzursuzca yerimde kımıldanıp dudaklarımı yaladım. "Çünkü Çekilmez Leydi ve Boatman gibi bu da bir lakap öyle değil mi?" deyip konuşmaya cesaretlendirmek için yüzüne baktım. "Elbette ki çok sayıda dilenci kral, isimsiz mezarlara bırakılmış veya nehre fırlatılmış ölü bedenler vardır. Ama Dilenciler Kralı yani sen, kaldırımda kral tacının resmini çizdiğim ve bir günün gelirini tahtına adadığım gerçek Dilenciler Kralı, nesiller boyunca yaşar. Uyuşturucu bağımlısı kusmuk içinde tek başına ölürken Dilenciler Kralı, orada durup bağımlı son nefesini verinceye kadar kanlı elini tutar. Dilenciler Kralı, evsiz kızlar kendi odalarına girdiğinde barınağın penceresinden bakıp gülümseyen ve her şeyin yolunda olduğunu, duvarlardan korkmanıza gerek olmadığını söyleyen bir gölgedir. Dilenci Kral, gerçek Dilenci Kral, ceketin ince ve taşlar çok sert olduğu zamanlarda dualarını sunduğun kişidir ve bunu anlamayan insanlara rağmen, kazandığın her bir kuruşun sahibidir. Sadece beden ve kan değil, doğru mu?"

"Bilmelisin ki," dedi sessizce, "bana ne zaman telefon hattından geçeceğini anlattılar."

Birden ürperdim, çenem kilitlenmişti sanki.

Bize bakıp gülümsedi.

"Parlak mavi gözler," diye mırıldandı. "Bu sana uymuyor."

"Biz... biz, olduğumuz gibiyiz..."

"Utangaç mı?"

Lafı ağzımda geveleyerek "Bana yardım edecek misin?" diye sordum.

"Sadece sen mi? Ölü bir adamın bedeninde olmak, biraz ölümcül olmuyor mu? Yoksa daha fazlasını mı istiyorsun? Kendine sormak zorundasın ama melekler ne ister?"

"Biz intikam istiyoruz."

Kendi kendine güldü. "Sıraya geç. Sokaklarda buna alışmış olmalısın artık. Kibar olman, kurallara uyman zaten bir sorun olduğu için daha fazla sorun çıkartmaman gerekiyor," deyip parmaklarını şaklattı. "Hiç kimse seni kurtarmaya çalışmayacaktır." Ardından, "Tam olarak ne istiyorsun, niyetin ne?" diye sordu.

"Beyazları bulmamız gerekiyor."

"Neden?"

"Bakker, Kule'nin tam ortasında ama korunuyor. Guy Lee, Harris Simmons, Dana Mikeda..."

"Ya, San Khay?" Bu, bir soru gibi sorulmasının yanı sıra ayrıca suçlamaydı da.

"Onu öldürmedim."

"Ben yapardım."

"Ama ben yapmadım."

"Duyduklarımdan anladığım kadarıyla gidişat kötü, işte hafif kaçık bir zihin..."

"Onu biz öldürmedik!"

Gülümsedi, yüzünde pek de memnun kalmışa benzer bir ifade yoktu. "Aslında," dedi. "En azından bir tarafın dürüst. Fakat hangi tarafın?"

"Guy Lee, yeraltı askeriyesinin şefi," dedik. "Lee'nin yaratıkları, hiçbir şeyden habersiz, masum insanları avlıyor. Kabilesini demir yumruk altında tutuyor, düşmanları..."

"Kule'nin tüm düşmanları ortadan kayboldu, küçük büyücü!" diye çıkıştı. "Sanırım bunu biliyorsun, öyle değil mi? Ama belki de böyle kahrolası insanların kontrol altında tutulması gerekiyordur, doğru muyum? Böyle gizli şeyleri bildiklerinden emin olan sorumlu vatandaşlar, bunları kitlelere, kahrolası aptal insanlara yaymıyordur?"

"Bakker, bunu kendi amacı için yapıyor, diğerleri için değil."

"Peki, hangi amacı için? Birileri bunu biliyor mu?"

"İyi bir tahminde bulunabilirim," dedim mırıldanarak.

"Bulunabilir misin?" Öne doğru eğildi. "Kulaklarımı açtım, seni dinliyorum."

O esnada göz göze geldik. "Sizin gibi olmak istiyor, majesteleri. Bir lider olmak istiyor. Kendi bedeninde daha çok yaşamak istiyor."

Geriye yaslandı, yüzünde anlaşılması güç bir ifade belirdi. "Bu imkânsız," dedi. "Büyük bir saçmalık."

"Öyle olmadığını siz de gayet iyi biliyorsunuz," dedim. "Her zaman bir Dilenciler Kralı yoktu ve her zaman için bir Çekilmez Leydi de yoktu. Böyle şeylerin bir nedeni olmalı. Bir aracı, bir başlangıç ve son olması gerekiyor. O da tıpkı sizin gibi olacak."

"Bunu biliyorsun, yani?"

"Evet, biliyorum."

"Peki, ama şunu biliyor musun?" Sesinde bir telaş, yoğun bir açlık vardı. "Sen değil küçük büyücü ama siz bunu biliyor musunuz?"

Bakışlarındaki yoğunluktan ürktük, şaşkındık. "Biz bilmiyoruz, bu dünya hâlâ çok ilginç."

"Sen, sadece kahrolası bir çocuksun, değil mi?" Güldü.

"Değilim."

"Tabii Tabii. Her neyse," dedi kirli yumruğunu havada sallayarak. "Ölmeye yetecek kadar uzun yaşadın. Ama onlar, parlak mavi gözlü olan diğerleri! Hiçbir şey görmediler! Hiçbir şey hissetmediler! Tanrı aşkına şimdi de yardımımı mı istiyorsun?"

"Evet," dedik. "Yardımınızı istiyoruz."

Yavaşça geriye yaslandı. Yüzünde memnuniyetsiz bir ifade vardı. Sonunda, "Eğer senin için bir şey yaparsam tüm halkımı tehlikeye atarım. Benim bir sorumluluğum var," dedi.

"Kule çok tehlikeli," dedim.

"Ve sen bunu durdurabilirsin, öyle mi?"

"Evet."

"Neden? Bakker'ın gölgesi boğazını kesip son nefesinde onun elde etmek istediği maviliğe geçmeyi başardığın için mi?"

Eski acılarımı, önceki hayatımı, yanmayı vücudumda tekrar hissettim. Ağzıma kanın tadı geldi. Bunu düşünmüştüm, cips, balık, sıcak çay, jambonla eskiyi silmeye yetecek kadar yeni anılarımla düşünmüştüm. O zaman geçmişti. Ama şimdi yine ve yine demir yumruğu dudaklarımda hissediyordum.

Yardıma ihtiyacım vardı.

Bu yüzden önünde bir dizimin üzerine çöküp Dilenciler Kralı'na saygıyla başımı eğdim.

"Eğer bana yardım ederseniz," dedim, "eğer bizi onurlandırırsanız gölgeyi durdurmayı başarabiliriz."

Gözlerinde bir ışık belirdi. İlgiyle, "Gölge mi?" diye sordu.

Zihnimdeki görüntüyü çok da netleştirmemeye özen göstererek "Bu, bir hiçlikten ortaya çıkıyor. Sarı dişleri, ölü bir teni ve sulu gözleri var," dedim. "Sürekli, *bana hayat ver,* diyor, bunu duymuş olmalısınız. Bize yardım edin. Kule'ye karşı bize katılın."

Bir an söylediklerimi düşündü. Daha sonra bir elini omuzuma koydu. Teninin sıcaklığını kıyafetlerimin içinden hissedebiliyordum. "Biraz düşünmeni öneririm, küçük büyücü. Eğer Bakker kendi ölümüyle başa çıkabileceğini düşünüyorsa bunu yapabilmesi için senin mavi kanına ihtiyacı olabileceğini, bunun ona yardım edebileceğini hiç düşünmedin mi?"

Yavaşça başımızı kaldırdık. İkimiz de babacan bir iç çekişle göz göze geldik. Akıllı bir dinleyiciye gizli anlamlar içeren masumane sözler söyleyen bir çocukmuşuz gibi başımıza dokundu. "Bunu söyledim çünkü belki seni kimin geri getirdiğini merak ediyorsundur."

Tam bir şeyler söylemek için ağzımızı açmıştık ki birden konuşmaya başlayıverdi, "Şimdi burada böylece yayılıp duramazsın, artık toz ol!"

Zaman hızla geçti ama aklımızda hâlâ bu ilginç ve korkutucu düşünce vardı. *Bizi kim geri getirdi ve neden?* Sessizliğimle oluşan boşluğu kapatması için kararsızlıkla ayağa kalktım. "Şimdi siz..."

"Belki, bunu bir düşüneceğim."

"Ama eğer..."

"Beyazlarla görüşeceksin, değil mi?"

"Evet."

"Onlar sana yardım edecektir."

"Nerede olduklarını bilmiyorum."

"İyi, kahretsin," deyip bir kahkaha patlattı. "Tüm yapman gereken, duvardaki yazıları takip etmek!"

Onu yani Dilenciler Kralı'nı orada eski püskü ve pireli kıyafetleriyle bırakıp çıktık.

Aklım başka yerlerde dolanırken her çiçek saksısına, her lamba direğine, çite ve her sokak işaretine bakınarak dolaştık. Bu sokakları ne kadar iyi bildiğimizi düşünsek bile tekrar baktığımızda yeni bir şeyler görüyor olmamıza çok şaşırmıştık. Bakımevinde güvercinleriyle oturan Elizabeth'i düşündüm. Dilenciler Kralı'nı, Çekilmez Leydi'yi ve geceleri evindeki deliklere giren farelerin söylediği şarkıları seven ve sincapları besleyen büyükannemi düşündüm. Nasıl olduysa bunları düşünmek beni yormuştu. İstediklerimden çok, yapılması gereken şeylerin olduğunu bilmek öfkemi biraz dindirmişti.

Ancak işe koyulmadan önce gitmemiz gereken bir yer vardı.

Eğer yardım alacaksam bunun nereden geldiği konusunda pek seçici olmamam gerekiyordu.

Dolambaçlı yolların ve işlek sokakların aşağısındaki alt geçitler, genelde korkutucu yerlerdir. Huzursuz olan yolcuları rahatlatmak amacıyla büyük mavi harflerle "**POLİS BURADA DEVRİYEDE**" yazısı Londra alt geçitlerinin tek özelliği değildir. Ayrıca ılık tuz sarkıtları gibi tavandan aşağı sarkan şeffaf, ilginç sarkıtların olduğu bir yerdir burası. Buranın kapalı, gizli bir havası vardır ve insanın parmak uçlarını gerginleştirir, her an yıkılacakmış düşüncesiyle vücudu gerer. Ne olursa olsun kendinize tam anlamıyla güvenseniz bile alt geçitler, koşabileceğiniz bir yer değildir.

Tek yönlü ve şehrin, sıradan bir şehir olduğunu ve işaretlerin Bow ile Whitechaple'ın yanı sıra kuzeyi de gösterdiği Aldgate

üzerindeki virajlı yollardan geçip dolambaçlı yolların altındaki tünel labirentine, gece yarısı iki sularında vardım. Londra'da sınır ötesi yerlere genelde Kuzey ya da Güney denir. Çünkü daha detaylı bir tanım yapılamayacak kadar büyük ve belirsiz yerlerdir buralar.

Isınmak için ceketime iyice sarınıp rastgele bir çıkışa yöneldim. Aralıklarla gelen trafiğin, ertesi günkü alışveriş için çoraplarla, ayakkabılarla ve envai çeşit elmalarla dolu kamyonların gürültüsü eşliğinde dolandım.

Motorcu büyük bir gürültüyle yanıma yaklaştığında yarı uykuluydum. Ayaklarını, yolun ortasındaki dar betona uzatıp büyük siyah spor çantasını yere bıraktı. "Çok boktan görünüyorsun," dedi. "Sabahları çok sevmiyorsun sanırım?"

"Seni hiç fark etmedim," dedim.

"Şaşırdın mı?"

"Pek sayılmaz. Seni son gördüğümden beri hiç büyük bir intikama uğramamışsın, öyle mi?"

Gülmekle hırıltı arası bir ses çıkarttı. "Gerçekten şaşırdın mı?" diye sordu yine. "Yorgun, aşağılık bir herifi yakalamak için çok hızlı hareket ederim."

"Hiç de değil," deyip iç çektik.

"Çok meşgul olduğunu duydum."

"Sahi mi?"

"San Khay."

"Onu öldürmedim, lütfen başa dönmeyelim."

"Sen değil miydin?"

"Hayır."

"Tanrı aşkına. Zaten sen de kan içen ve kalp parçalayan bir tipe benzemiyorsun."

"Etkileyici. Buraya bana yardım için geldiğini sanmıyorum."

"Bu lanet yerde oturup seninle konuşmamın nedeni bu," dedi omuzlarını silkerek. "Belirli bir şey var mı?"

"Guy Lee'yi durdurmak için yardım lazım, ilgilenir misin?"

"Neden Lee?"

"Bakker ile ilgili her şeyi biliyor. Kaldı ki bilmese bile emrinde küçük bir ordusu var. Kule'nin peşine düşmeden önce ordusunun artık onun olmadığını görmek güzel olur."

"Neden yardıma ihtiyacın var? Amiltech olayında iyiydin. Tıpkı Clint Eastwood filmlerinden fırlamış gibi kendi kıyamet gününün tüm gizemini sildin attın."

Paternoster Meydanı'ndaki karanlıktan gölgenin çıkışını düşünerek, "Bu kez geldiğimi bilecekler. Guy Lee, San'ın yaptığı hatayı yapmayacaktır," dedim. "İşte bu yüzden."

"Nasıl bir yardım lazım?" diye sordu büyük bir dikkatle. "Diğerleri adına konuşmuyorum."

"Hâlâ planlıyorum ama Beyazlar, dilenciler, motorcular, ressamlar, kimsesizler ve..."

"Lanet olası toplumdan geriye kalan işe yaramazlar, yani?"

"Guy Lee, adam toplarken pek de seçici davranmıyor."

"Lee'yi yenebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Evet."

"San Khay gibi ortalıkta olmayacaktır. Geldiğini öğrenirse sen ofisini yıkıp çalışanlarını lanetlerken öylece oturmayacaktır."

"Evet," dedik. "Biz de böyle düşünüyorduk."

"Kendine oldukça güveniyorsun."

"Madem sordun, evet öyle."

"Başarabileceğini düşündüren ne? Beyninizde büyüttüğünüz o kibirle siz büyücülerin kısa ömürlü olmanıza hiç şaşırmadım."

"Yardım etmek isteyeceklerini düşünüyorum."

"Neden?"

"Çünkü Kule, onlar için bu kararı verecektir."

"Gizemli biri olmayı seviyorsun, değil mi?" diye sordu sırıtarak. "Güzel."

"Birkaç zorlu ders aldım."

"Bakker ders aralarında da mı öğretti sana?" diye sordu abartılı bir ses tonuyla. Başımı kaldırdığımda ise, "Ah, evet. Lanet olası bir araştırma yapabilirim, bilirsin işte," dedi.

Parmaklarımı çıtlatıp alt geçit tünellerinin o pis havasında derin bir nefes aldım ve hafifçe gözlerimi kapadım. "Sana Blackjack, diyorlar, nedenini Tanrı bilir. Hız konusunda uzman, her an her yerde olabilen, kendi özgürlükleriyle eğlenen kadın ve erkeklerden oluşan bir motor grubunun üyesisin. Seyahat ettiğinizde yol, size diğer insanlardan daha kısa gelir. Eğer siz gerçekten de bir lideriniz olduğunu söylüyorsanız o da öldürüldü. Tahmin edilemez, beklenmedik biri olmayı, her an her yerde bulunmayı, insanların yüzündeki görünüşe bakan bir şerefsiz olmayı seviyorsun. Normal olmanın, utanç duyulacak bir şey olduğunu düşünüyorsun... Devam edelim mi? İlk baştaki önemsiz şeyleri bitiren kimmiş bir bakalım, ne dersin?"

Sırıttı. "Sana bir sır vereyim mi, ister misin?"

"Her zaman."

"Gerçek adım, Dave."

"Anlıyorum."

"Bu seni pek eğlendirmiş gibi görünmüyor."

"Birkaç gece önce cüce Jeremy ile karşılaştım."

"Ciddi misin?"

"Evet. Aynı zamanda bu, Mighty Raaaarrggh olarak da bilinir. Fakat ismini neden değiştirdiğini anlayabiliyorum. Dave mistik ve gizemli bir isim değil."

"Peki, ya sen?"

"Ne olmuş bana?"

"Büyücü Matthew... Dahā fazla sesli harfleri olan bir isim almaya kalkışmadın mı?"

"Gerçeği söylemek gerekirse bu hiç aklıma gelmedi."

Alt geçidin sonunda, merdivenlerden aşağı inen bir ayak sesi duyduk. Blackjack çantasını karıştırarak "Söylediğim gibi öylesine dolaşırken senin hakkında çok araştırma yaptım," dedi.

"Öyle mi?" diye sordum boş boş. Bir yandan da tünelin sonundaki merdivenlere bakıyordum.

"Hı hı. Ama şu kuş, Oda?.. ulaşılması zor biridir."

Gördüğümüz görüntüyü çözmeye çalıştık ama boşunaydı. Tam bir soru sormak için ağzımızı açmıştık ki Oda, tünelin ucunda göründü ve yalnız değildi.

Bazen itibar, doğruluğun ve adrenalin patlamasının ağırlığı altında feda edilebilir. İçgüdülerim, savaş ya da kaç diyordu ama çevre yolunun altına uzanan kiremitlenmiş kasvetin dışında uçacak bir yer yoktu. Bir fırsatta parmak uçlarımızdaki trafik gürültüsünü serbest bırakmayı düşünerek hızla ayağa kalktık ve büyük bir dikkatle, "Yalnız buluşmamız gerekiyordu," dedim.

Blackjack de ayaktaydı, Oda'nın yanında duran iki adama bakıyordu. Yüzünde sert bir bakış vardı. Kollarını yana indirmiş, ellerini kibar bir şekilde kıvırmıştı.

Oda, "Birisi sizinle konuşmak istiyor," dedi.

Oda'nın her iki tarafında duran iki adamın da elleri ceplerindeydi. Blackjack, çantasından bir şeyler alıp yumruğunu havaya savururken yumruğu, çene boyuna gelmeden adamlar ellerini ceplerinden çıkartmadı. Şişme ceketlerin içinden çıkartılan silahları gördüm ve içgüdüsel olarak, parmak uçlarımdaki ısıyla lambaları söndürüp başımızın üzerindeki ampulleri patlattık.

Ampul parçaları, yere yağmur gibi inerken bu parçalardan korunmak için ellerimi başıma dolayıp koştum.

Karanlıkta bir yerlerden gelen bir çıtırtı sesi duydum. Bu tıpkı bir zincirin kiremit duvara sürtünmesine ve metal bağlarıyla harçlarından çıkartılan fayans sesine benziyordu. Koşma, bağırma, yakalanma, geri çekilme sesleri duyuyordum. Belki farklı koşullar altında kalıp mücadele ederdik; bize karşı gelme cüretini gösterdikleri için hepsini yakardık. Ama silahlardan korkuyordum. Karanlıkta mermi durdurmak istemiyordum çünkü mermi, önceden tahmin edilebilecek bir şey değildi. Uzun duvarı hissedebilmek için ellerimi uzatıp Oda'dan Blackjack'ten ve siyah kıyafetli iki adamdan uzaklaşarak tünelin diğer ucundaki sarı ışığa doğru düşe kalka ilerledim. Bir silah sesi duydum. Bu beklediğim bir şey değildi. Karanlıktaki bir çınlama sesi değil ama bir çıtırtı, kimyasal bir patlamadan çok bir hava tüfeğinin patlaması gibiydi. Ama bu neyse, Blackjack'in sesi olabileceğini düşündüğüm bir çığlık duydum. Bir an yerdeki tüm cam parçalarını çekip tıpkı öfkeli sinek sürüsü gibi tünelden aşağı fırlatmayı, Blackjack için geri dönmeyi düşündüm ama o ana kadar diğer uçtaki merdivenlere gelmiştim bile ve zorluklara dayanıp görebildiğim açıklıktan yolumu buldum.

"Hey, büyücü?"

Ses, alt geçit girişinin üzerindeki kaldırımdan gelmişti. Görüş açımda değildi. Muhtemelen bu da okun kızgın bir kılıç balığı burnu gibi sırtımı delip geçmesinin nedeniydi. Bununla birlikte tüm dünyam gittikçe koyulaşan bir sarı ışığa gömüldü. Bir iç çekişle kendimden geçtim.

Daha sonra uyandık ama nerede olduğumuzu bilmiyorduk, paniklemiştik. Aklımız öyle karışıktı ki bulabildiğimiz en yakın

şeye saldırıp korkumuzla ön taraftaki yolcu koltuğunu darmadağın ettik. Bunun hemen ardından boynumuzdan gelen sıcak elektrik şoku bizi, hiçbir şiddetli kâbusun uyandırmaya yetmeyeceği bir karanlığa gömdü.

Tekrar uyandığımızda göğsümüzde bir gerginlik, kollarımızda bir ağrı, omuzlarımızda korkunç bir sızı, okun bizi karanlığa gömdüğü ve ne kadar çok acıdığını hiç umursamayan biri tarafından çıkarılan yerde, sırtımın küçük bir bölümünde sıcak kan damlası hissediyordum. Uyanırken birden irkildik. Ama bu kez, bilincimizi ve kontrolümüzü daha çabuk ele geçirdik ve tüm gücümle gözlerimi kapalı, nefes alıp verişimi aynı seviyede tutmaya ve yüzümdeki en ufak bir ifadenin bile izini silmeye çalıştım.

Fakat uyanışımızdaki ilk şaşkınlık, yoğun trafik sesi, sürekli hareket eden neon ışıklarının parıldaması ve dışarıdaki soğuğun pencerenin buğulanmasına neden olmasıyla bizi ele vermişti. Oda'nın ilgisizce, "Tekrar uyanıyor," dediğini duyduk ve bu da birisinin bizi yine karanlığa göndereceğinin işaretiydi.

Dışarıdaki seyahatimiz süresince son uyanışımız, içlerindeki en ağırı, en yavaşıydı. Etrafımda trafik sesi falan yoktu ama eklemlerimdeki ağrı, on kat daha artmıştı. Gözümün ucuyla görebildiğim griliğin, güneşin doğuşu olduğunu yüzümdeki ıslaklığın üzerinde yattığım çimenlerden geldiğini, kıyafetlerime işleyen nemin düştüğüm çamurdan kaynaklandığını, omuzlarımdaki acıya kollarımın duruşunun neden olduğunu, kan dolaşımımın parmak uçlarıma çekilişinin sırtımdaki iğnelemeden geldiğini yavaş yavaş anlayabiliyordum. Belki de sürekli uyuma ve uyanışlarım, bana korkuyu hatırlatıyordu; belki de hayatta olma-

nın rahatlığıydı. Doğrusunu söylemek gerekirse bilmiyordum, umursamıyordum da. Zihnimin durgunluğu bile kendi başına rahatlatıcıydı.

Başımızın çimenlere düştüğü yerden dik açıyla görebildiğimiz dünya bizi âdeta büyülemişti. Soluk güneş ışığı, kireçli tepelerin üzerine yansımaya başlarken yanmış lastiğe benzer bir kokuyla karışmış çamurun, hayvanların, çürümüş yaprakların, küfün, yağmurun, çiyin, sığır gübresinin ve temiz suyun kokusunu alabiliyordum. Çalıkuşlarının, serçelerin, çekirgelerin, saksağanların, karatavukların, mavi baştankaraların, ağaçkakanların seslerini duyabiliyor ve çamurun içinden geçip burnumuzun üzerine tırmanan küçük sinekleri, diğer böcekleri görebiliyorduk. Bazıları, geceleri sokak lambalarının önüne düşen en hafif çiy tanesinden bile daha elle tutulur değildi. Daha önce hiç bu kadar net bir boşluk yaşamamış ve boşluğun, soluk bir ışıkta böylesine yoğun olabileceğini daha önce hiç düşünmemiştik. Ellerimizi çekecek, parmaklarımızın hissizleşmesine neden olan ve sıkıca bağlanmış plastik kelepçelerden bizi kurtaracak bir güç aradım etrafta ve var olmasına, bir tür büyünün soğuk havada dolaştığını hissedebilmemize rağmen bu bize çok yabancı geldi. Tıpkı uzaklardan duyduğumuz bir şarkının yankısı gibiydi.

Kırsal kesim.

Lanet olası ıslak polenli, çimen kaplı, ıslak kırsal bir yer.

Etrafta yaklaşık bir mil boyunca ne bir neon ampulü ne bir güç hattı ne su ne de ana gaz borusu vardı. Kanımda kalan şu küçük sıcaklık dışında kendime destek verebileceğim hiçbir şey yoktu.

Bir ses, "Bundan taşralı biri olmadığını anlıyorum, öyle değil mi?" dedi.

Ağzımdaki safra tadını alarak "Bunun da bir güzelliği var," diye mırıldandım.

"Ama siz bir şehir büyücüsüsünüz, Bay Swift. Düzeniniz her yerde ve büyünüzü şehirlerde bulabilirsiniz, tarlalarda değil, doğru mu?"

"Sadece bir bakış açısı," diye fısıldadım. "Hepsi bu."

Eller, beni omuzlarımdan ve dirseklerimden yukarı kaldırdı. Dünya eski hâline dönerken boğazımdaki asit tadını zorla yutkundum ve dönme hissine karşı gözlerimi hafifçe kapadım. Bir çift siyah deri ayakkabı, üzerinde siyah kumaş pantolon ve bir de siyah ceket gördüm ama kötü haber şu ki rahip yakası ve mor bir eşarp vardı. Din adı altında yapılan komik şeyler asla küçümsenemez.

Bu özellikleri çevreleyen gülümseyen ve yuvarlak bir yüz vardı. Sadece konuşmak isteyen timsahları çok dostça bir tavırla davet eder gibiydi. Teni çikolata rengindeydi. Saçları da gümüş gri ve dalgalıydı; boynunun arkasında kıvrılmış örgüleri öyle sertti ki uzun zamandır hiç dokunulmadığını fark edebiliyordum. Bu gördüğüm kişi, yumuşak bir ses tonuyla ve kibar bir biçimde, "Size bir öneride bulunabilir miyim, Bay Swift?" dedi.

"Motorcu nerede?" diye sordum. "Blackjack'e ne oldu?"

"O iyi."

"Nasıl iyi? Kereviz sapıyla iyice doğrandı mı?"

"Şu anki hâlinizi göz önünde bulundurunca sözümü dinlemek zorunda kalacaksınız, Bay Swift."

Dikkatle düşündüm. İçinde bulunduğum alanın, her iki tarafı da ağaçlarla çevriliydi. Diğer taraf, çamurlu tarlalara uzanıyordu, kısacası herhangi bir yardımdan yoksun bir bölgeydi. Etrafımda her renk ve her yaşta kadın ve adamlar vardı.

Bazılarının elinde silah, bir ya da ikisinde de kılıç ya da itfaiyeci baltası vardı. Bunları nasıl kullanacaklarını bilmiyor ama yine de bu aletleri tutuyor olmaktan memnun görünüyorlardı. Oda da onların arasındaydı. Bir elinde samuray katanasına benzeyen eğri bir bıçak ve süslü püslü bir de kılıfı vardı. Omuzundayken sağlam ahşap dipçikli ve sorunsuz işleyen otomatik bir silah olduğunu fark ettim.

Bana bakıyordu, bakışlarında hiç merhamet yoktu.

Gözlerimi gri saçlı adamda tutmaya çalışarak "Bir şey istiyorsunuz!" dedim kekeleyerek.

"Sormak istediğim bir soru var. Ya da şöyle söyleyeyim, sana sormam istenilen bir sorum var. Şahsen, hayatta kalmanın pek ihtimal dâhilinde olduğunu sanmıyorum ama yine de senin kadar küçülmüş biri olsa bile bu testlerin şimdi yerine getirilmesi gerekiyor."

"Dikkatimi çekmeyi başardın."

"Onları kontrol edebilir misin?"

"Neyi?"

"Çok basit, Bay Swift. Kontrol edebilir misin?"

"Anlamıyorum."

"Lütfen, utangaç rolü oynamayı bırak. Tüm hayatın şu an buna bağlı. Şimdi içindeki yaratıkları emniyette tutmadığına ve senin, olası bir tehdit ya da zarar vermeye çalıştığın şeyden daha üstün olduğuna karar verirsem başını omuzlarından sökmem, yüzünü dağıtmam, parmak uçlarını yakıp kül etmem ve geriye kalan parçalarını da balıkların istila ettiği denizleri besleyen farklı farklı nehirlere fırlatmam gerekir. Bu yüzden lütfen söylediklerimi ciddiye al ve cevap ver. Kontrol edebilir misin?"

Dudaklarımı yaladım, tüm kemiklerimin titrediğini hissedebiliyordum. "Ben bir büyücüyüm. Bana nasıl..."

"Bu, büyüyle ilgili bir şey değil!" diye bağırdı. "Bana onlardan bahset."

"Kimden?"

Elinin tersiyle yüzümüze vurdu ve eklemleri çeneme çarptı. Acı, içimizde öfke ve şaşkınlık yaratmıştı. Beni tekrar kaldırıp sordu:

"Kontrol edebilir misin?"

"Kimsin sen?"

Bu kez başımızın diğer tarafına vurdu ve gücümüzü toplamaya çalışırken bizi bir kez daha yere düşürecek şekilde yine vurdu. Gözlerimdeki meneviş mavisi güneş ışığının gümüş şeritlere dönmesini ve insanların beni yeniden doğrultmasını bekledim. Bunu yaptıklarında, "Şimdi sinirlenmiş, hatta korkmuş olmalısınız, Bay Swift," dedi. "Önceden de bir kez ölmüştünüz ve türünüz, kalbiniz durduğunda, ruhunuz bedeninizden çıktığında cehennem alevlerini görebilir, bu yüzden de korkmanız gerekir. Ölmeyi ve yeni bulunan bir varlığı kaybetmeyi düşündükleri zaman onları elde tutabilir misiniz, kontrol edebilir misiniz? Saldırmalarını önleyebilir, onları sıcak suyun altında tutabilir, kavga etmelerini, çığlık atmalarını, dövüşmelerini engelleyebilir, insan olarak kalabilir misiniz? Kontrol altında tutabilir misiniz?"

Dudaklarımdaki kanı tadarken cevap vermek için uzun bir süre düşündüm. Bu esnada tekrar vurdu ve yüzümü çamura gömmek için ayaklarını boynumun arkasına bastırdı. Biraz yaklaşıp fısıldayarak "Kanın yanıyor mu, alevlenmesini durdurabilir misin?" dedi.

Ağırlığının altında ezilirken bir yandan da homurdanıyorduk. Ama sadece bize bakıp gülümsemekle yetindi. Tekmeleyerek diğer tarafa itti. Artık sinirlenmiştik. Şimdi kalbini almaya ve

patlayıncaya kadar kalbine vurmaya hazırdık. Kanını, kendi kazanında kaynatmaya hazırdık...

Maviliğin karşısında gözlerimi sıktım ve yüzümü yere daha da çok bastırdım. Tenimde yerin soğukluğunu hissedebiliyor, hızlı hızlı nefes alıyordum. Bir taraftan da kaslarımdaki acıyı çıkartmaya ve kanımdaki sıcaklığı dondurmaya çalışıyordum. Birilerinin elleri beni yine yerden kaldırdı ve gümüş saçlı adam yaklaştı. Kan burnumdan ağzıma doğru akıyordu. Nefesindeki kahve kokusunu alacak ve dişlerini saatlerdir fırçalamadığını anlayacak kadar yaklaştı. "Şimdi ne diyorlar, büyücü?" diye sordu. "Çocuk gibi korkudan çekiliyorlar mı yoksa daha saldırgan olmaya mı niyetleniyorlar? Hangisi, Bay Swift?"

"Sen," dedim dilimdeki kanla, "bunu kendi başına çözmek zorunda kalacaksın."

Başımı acıyıncaya kadar yukarı kaldırıp mavi gözlerimizin içine baktı. Daha sonra bir hırıltıyla beni itip uzaklaştı.

Öfkemizi bir nebze de olsa bastırmaya ve adamın aklında öldürmek olsaydı bunu fark edecek zamanımızın bile olmayacağı düşüncesiyle korkumuzu dindirmeye çalıştık. Bu düşünceler içindeyken parmaklarımı dikkatle avuçlarımın içinde ovdum. Aralarındaki kiri, toprağı hissettim. Büyü hislerimi bastırmaya çalışmak çok zordu. Rahip sınıfına ait biri değildim. Doğa bilimlerine yatkınlığım da yoktu bende ama belki de buradan çekilebilecek gücüm olabilirdi. Tabii eğer doğru bakış açısından bakabiliyorsanız. Bu yerde bile bize yabancı, ilginç gelen ve büyüleyen bir güzellik vardı.

Gri saçlı adam, "Onlarla konuşmak istiyorum," dedi sert bir şekilde.

"Kimlerle?" diye sordum mırıldanarak ve dilimle dişlerimi yoklarken.

"Açıklamalarla zamanımızı boşa harcamayalım. Onlarla konuşmak istiyorum."

"Tam bir aptalsın," dedim. "Burada sadece ben varım. Karnımın içinde bir yabancı olduğunu mu düşünüyorsun, omuzlarıma bağlı, hiç gelişme şansı olmayan bir Siyam ikizim olduğunu mu sanıyorsun? Konuş benimle."

Bana bir kez daha vuracağını düşünüyordum. Acıyla, sinirden kudurmaya hazırken bir fikir geldi aklımıza. Belki de bu yerdeki anlaşılmaz güç kırıntılarını almaya yetecek isteği ve gücü bulup göğsünü açmak için kullanabilirdik. Fakat vurmadı, ama önümde diz çöküp "Ne düşündüğümü bırak da anlatayım," dedi.

Ağzımdaki kan tadıyla başımı salladım, bakışlarıyla beni hipnotize etmişti.

"Ben az konuşan biriyim, anlıyor musun? Okurum, çalışırım, düşünürüm, kendimi kelimelerle, anlayışı, mantığı tanımlayabilecek doğru telaffuzla lineer yapıları düşünme konusunda eğitirim. Geriye şansa bırakılacak bir şey kalmaz. Aynı zamanda adaletli biriyim. Mantık zincirinin sonunda tüm bilgiyi, daha doğrusu önemli bilgiyi elde ettiğimde zincirin sonu, belirsiz soru ve şüphelerle bittiğinde bile hâlâ bir cevap olduğunu bilirim. Bununla Tanrı'ya karşı çıkabilirsin. Muhtemelen bu ifadeyi de çok belirsiz buluyorsundur, bunu anlayabilirim. Sen, sakalları olan büyük bir adam hayal ediyorsundur. Bense gücü düşünürüm. Tanrı, güç, kesinlik, hareket, yön, kuvvettir ve her şeyin sonunda oturup seni büyücü, kınayacaktır. Sadece kâfir olduğundan değil ruhunun bu kadar kötü ya da bu kadar kusurlu olduğu için de değil, öldürdüğün, kavga ettiğin ya da çaldığın için de değil, tüm bunların hepsi nihayetinde ateşle arındırılabilir. Tanrı seni cezalandıracak çünkü onun gibi ol-

mayı istiyorsun ve sonuçlarını düşünemeyecek kadar da kibirlisin."

Bir cevap bekliyor gibiydi bu yüzden de neredeyse kelimelerin içinde boğulacak olsam bile, "Beni yakacak mısın?" dedim. Sonra da "Deneyebilirsin," diye ekledik. Kulaklarımdaki acı öyle şiddetliydi ki hemen dilimi ısırdım.

Dilimizin sürçtüğünü hiç fark etmedi. Sadece sinirli bir kahkaha attı. "Zaman ilerliyor. Lanetlenmişlere karşı merhamet bitse bile, iyi her zaman merhametli olmalı."

"Bu çok da rahatlatıcı sayılmaz."

"Gerçek şu ki hiçbir şey artık Kitap zamanındaki gibi basit değil. Faydacılık; sanırım ve iki şeytandan daha az zararlısını seçmeliyiz. Daimi günahını düşündüğümde Kıyamet Günü'nün geleceği zamanı düşünerek avunuyorum. Hepimiz Tanrı'nın önünde çırılçıplak durduğumuzda sen lanetleneceksin ama ben lanetlenmeyeceğim. Ve bu arada, senin ahlaksızlığından bile daha boktan birinin karşısına seni çıkartarak bu hayatın masumiyetine karşı iyi bir şeyler yapabilirim."

"Bakker'ın mı?" Aslında niyetim soru sormak değildi.

"Robert James Bakker," dedi. Kalçasına vurdu ve aniden neşeli bir ifadeyle doğruldu. "Elbette, şu anki durumunda olmasaydın birbirinizi parçalamanıza müsaade ederdim, büyücüye karşı büyücü. Gerçi onun senden çok daha güçlü olduğunu düşünüyorum fakat yine de yardımcısı olarak seni seçti, Matthew Swift. Bir süreliğine saldırınla onu zayıflatabileceğin ya da dünyayı bir büyücüden daha kurtarmak için seni öldüreceği gerçeğiyle avunacağım. Fakat bu ilk baştaki sorunu çözmez, değil mi? Robert Bakker gibi bir adamı nasıl yeneceksin? Etrafı her türlü korumayla çevrili, güçlü dostları ve kendi gücü olan, düşmanları ölen bir adam o. Böyle durumlarda daha kötüyü

yenmek için daha güçlü şeytanlarla anlaşma yapmam gerektiğini düşünürüm. Daha doğrusu kendimi böyle yapmaya mecbur hissederim. Anlatabiliyor muyum?"

Evet anlamında başımı salladım.

"Bu da benim için oldukça ciddi problemlere neden olur. Bakker ile birbirinize zarar verebilmeniz için hayatta kalmanıza izin vermekten çok daha fazlasına hazırım, Bay Swift. Ama yaşamana müsaade etmeden önce daha büyük bir tehdit olmadığını ve tüm mantıklı bağları tüketmediğinden emin olmak isterim. Bu yüzden Bay Swift," pantolonun arkasındaki görünmez kiri silkeleyip devam etti, "mavi elektrik meleklerini konuşalım."

Gözlerinin içine baktık ve yüzünde bir an şüphe gördüğüm için mutluydum. "Eğer denemeyi düşünüyorsan söyleyeyim," dedim. "Bizi öldürmesi kolay değildir. Burada olmasa bile, asla vazgeçmeyiz."

Hâlinden memnun bir şekilde nefes alıp verdi ve ardından, "Seninle sonunda tanışmak güzeldi," dedi.

"Bir yere gidiyor gibi durmuyorum," dedim. "Bizi öldürsen bile buna dayanırız, geri gelmek için mutlaka bir yol buluruz. Bu bizim doğamız. Fakat yine de böyle bir konuda çok mutlu olmam."

"Harika!"

"Ne?"

"Gözünü bile kırpmadan açıklama şeklin, harika. Bir saniye önce dünya dışı canlı kanlı bir canavarsın, bir saniye sonra sinirli küçük bir adam. Etrafa savurmaya alıştığın güç birdenbire kesiliverdi. Lafı hiç gevelemeden kesintisiz bir açıklama. Normalde sahip olunan bir şey değil, çok daha zekice bir şey, değil mi?"

"Biz aynıyız," dedik.

"Aynı ne? Aynı beden mi? Bu hiçbir anlam ifade etmiyor, 1970'li yılların korku filmlerini izlemedin mi?"

"Biz Matthew Swift'iz."

"Hayatta bir insan ne kadar kibirli olursa olsun yine de çoğul zamir kullanmadığından eminim."

"Ben, mavi elektrik meleğiyim," diye açıkladım dudaklarımın kenarındaki tuz ve demir tadını yalayarak. "Çok basit. Biz benden oluşuyoruz, ben de bizden oluşuyorum."

"Bu kadar basit değil."

"Çok sınırlı bir hayal gücün var. Daha fazlası olduğunu sanıyordum."

Çenesi gerildi ama kımıldamadı. "Bay Mavi Gözlü Swift, kendini tam olarak nerede gördüğünü merak ediyorum."

"Adamlarından biri bana ateş etti," dedim. "Biraz bulanıktı, hepsi bu."

"Tarafından kontrol edildiğin..."

"Kontrol eden bir şey yok," diyerek araya girdim.

"... kontrol edildiğin mavi elektrik melekleri ilginçtir," diye ısrarla konuşmaya devam etti.

"Anlayacağından şüpheliyim."

"Anlamak için değil değerlendirmek için buradayım."

"Bu, pek rahatlatıcı sayılmaz."

"Böyle bir yerdeki sihri, beton ve neon ışığından ziyade yaprak ve güneş ışığının sihrini elde edip edemeyeceğini görmek için biraz zaman kazanmak istemez misin? İstemen gerektiğinden eminim. Söyle bana."

Derin bir nefes verdim. İçimde böyle bir nefes tuttuğumun bile farkında değildim. Benden tüm mücadeleyi alıyor, midemi boşaltıyor gibiydi. Bu yüzden başımı hayır anlamında salladım. "Pekâlâ, tamam. Bir şeyler şu şekilde başladı:"

Birinci Ara: Büyücünün Gölgesi

Bu bölümde önceden unutulmuş bazı anılar hatırlanır.

"On dört yaşımdayken telefonlar benimle konuşmaya başladı. Bir gün yanlış numara çevirdim. Halk kütüphanesine ulaşmaya çalışıyordum ama bunun yerine bir banka yardım hattına ulaştım. Karşıdaki kişi: *Telefon bankacılığına hoş geldiniz! Kredi kartı detaylarınızı değiştirmek için lütfen bire basın. Şu anki hesabınızı kontrol etmek için ikiyi tuşlayın. Hayatınızın sonuna kadar ateşte dans etmek için lütfen üçü tuşlayın. Merhaba, ben Mara, şu an dışarıdayım eğer bip sesinden sonra mesajınızı bırakırsanız gölgeler duvardan aşağı süzüldüğünde size geri döneceğim. Teşekkürler! Hangi servisi istiyorsunuz, polis, itfaiye, ambulans ya da ruh çıkartma? Otomatik ödemeyi iptal etmek için lütfen yıldız tuşuna basın. Ruhunuzu, ay ışığında aklın hayal edebileceğinden çok daha hızlı bir boşluğa göndermek için lütfen şimdi kare tuşuna basın!* Ve bunun gibi şeyler.

"Otobüs durağında bekledim, sıçanlar gelip bana bakıyordu; gece boyunca bundan, bunun canlılığından kurtulmak için sokaklarda koştum. Yemek yemeyi, bir şeyler içmeyi, uyumayı unuttum. Kemiklerimdeki hisle, etrafımı saran güzellikle, şehrin sesiyle, diğer yaratıkların hisleriyle sarhoş oldum.

"Beni bulduğunda elli iki kiloydum. Ortaöğretimde başarısız olmuştum. Sakinleştirici ilaç verilmişti ve bir bakımevine sevk edilmek üzereydim. Bana karşı nazikti. Annemin ve büyükannemin bana bakmaya çalıştığı evimden aldı beni. Bu varlıklı kibar adam, beni kanatları altına almayı teklif ettiğinde annem,

hayır demedi. Ama daha sonrasında, bunun nedeninin sadece onun gülümsemesi olmadığını anladım. Büyükannem, bana her zaman güvercinlere güvenmem gerektiğini söylerdi ve adama bunun ne anlama geldiğini bilmediğimi söylediğimde yalnızca gülümseyip omuzlarıma dokundu ve her şeyin yoluna gireceğini, bir günün anlamını çözeceğimi söyledi. Büyü, genetik değildir; DNA'nda programlanmaz. Ama ailenin de etkisi oluyor; bu insanlar suratsızdır, komiktir ya da kendi üslupları vardır demek gibi biraz. Mesela, annem şehri hiç sevmez ama şehir dışına çıktığımızda canlılık hissiyle parıldayan, kanında tüm biçimiyle eğlenen ve sadece varlığıyla onu güçlendiren büyüyü ilk tattığım zamandaki gibi olurdu o da. Büyü değildi bu aslında çok daha fazlasıydı; özel ve tarif edilemeyen bir bağ, bir bilinçti. Hayata dair hazzı, annemden öğrendim. Ama bu haz, bana göre şehirde bulunan bir şeydi ve beni bir büyücü yapan da buydu.

"Adının Robert James Bakker olduğunu söyledi ama benim ona hep Bobby demem gerekiyordu. Annem gibi ilk başta ona Bakker dedim. Ortaöğretim diplomamı almam için tüm masrafları karşıladı, benim için bir öğretmen tuttu, sınıfları geçtim. Çok iyi değildi ama yeterliydi. Diğerlerinden üstün olmadan önce akıllarını, düşüncelerini ve öğrenme biçimlerini anlamak zorunda olduğunu ve iyi bir büyücü olmak için önce iyi bir adam olmak gerektiğini söyledi. İlk A notumu aldığımda beni şehre götürüp ilk dersimi verdi. Rüzgârın nehre soğuk hava savurduğu gece geç saatlerde Leadenhall Market'ın boş sokaklarında yürüdük. Bana tenimin üzerindeki ışığı sanki bir ipekmiş gibi nasıl hissedeceğimi, parmaklarımı bunun etrafına nasıl saracağımı ve bir pelerin gibi nasıl çekeceğimi, bunun parlaklığıyla yanıncaya ve etrafımdaki her şey karanlıkta boğuluncaya kadar duvarlardan, tavanlardan bunu nasıl sürükle-

yeceğimi öğretti. Bu ışığı içime nasıl giyeceğimi, üzerime nasıl alacağımı anlattı. Dilenciler Kralı'nı nasıl çağıracağımı, Gece Yarısı Başkanı, Şişman Sıçan, Yedi Kız Kardeşler, eski Londra Duvarı'nı koruyan ejderha *Domine dirige nos* gibi şehrin efsanelerini, eski kuralları ve yeni büyüleri öğrendim. Bildiğim her şeyi öğretti. Yaklaşık on yıl boyunca hem bir öğretmen hem bir baba hem bir arkadaş oldu bana. Çocukluğum boyunca hiç görmediğim, hayal dahi etmediğim zenginliği, gücü, kibarlığı öğrendim.

"Büyücülerin ders kitapları, resmi dersleri, sihirbazların yaptığı gibi büyüleri ya da ayinleri yoktur. Sihirbazlar, diğerlerinin aklını, emirlerini yerine getirmeleri için kör edici kelimeleri, gücü kullanır. Onlarınki kesin bir sihirdir. Bizimki ise en sıradan şeyin içindeki gücü görebilmektir. Bu, vahşi, özgür, güzel ve tehlikelidir. Kontrol öğrenme, en önemli derstir. Çeşitli aşamalarla öğrenilir. İçgüdülerini tamamen şehrin ritmine bırakan bazı büyücüler, kanatları olmadığını ya da ayaklarının Knightsbridge'de olduğunu unutmuştu çünkü akılları, dokuz numaralı otobüsün Piccaldilly'e çıkış rotasını izlemekle meşgul ve gözleri de Enfield'de bir yerlerde bir sıçanın hislerinde kaybolmuş hâldedir. Bazıları ise acımasızca kontrol eder. Yaptıkları her şeyi en aza indirir, her şeyi sıkılaştırır. Sadece kendileri için yapabildikleri, bazılarına göre daha zengin bir büyüden ziyade gerçek bir amaca hizmet eden şeylerden zevk almak olur.

"Bakker, ne istersem olabileceğimi, her büyücünün kendine has doğası olduğunu söylemişti. Yirmi dört yaşıma kadar onun altında çalıştım ama hiçbir zaman onun sahip olduğu kontrolü elde edemedim. Daha sonra yaşını hiç göstermeyen, orta yaşlı bir adam olduğunda güçlü, hırslı kişiliği, büyüsünün üzerine

geçti. Hissettiğin abartılı güç gösterileri, onda hiçbir zaman olmadı. En nazik bir durumda bile kontrolünü sağladı. Ondan daha güçlü daha yetenekli bir büyücü hiç görmedim. Nehrin havasını koklayabiliyor ve sadece kokusuyla bir mil koşabiliyordu. Belki de bu bana bir uyarıydı. O, hayatla öyle doluydu ki bir gün patlamak zorundaydı.

"Yirmi dört yaşıma geldiğimde iyi ve artık hazır olduğumu, hayatımın bana ait olduğunu ve ne istersem yapabileceğimi söyledi. Ben de öyle yaptım. Pekin, Bangkok, Berlin, Paris, Roma, Madrid ve New York'a gittim. Her yerde İngilizce öğreterek birkaç aylığına temizlikçi ya da mutfakta bulaşıkçılık yaparak para kazandım. Böylece bu yerlerin farklı büyülerini yaşayabildim. New York'ta hava öyle durgundur ki neredeyse kıvılcım çıkartabilirsiniz, Madrid'de geceleri yürürken gölgeler kulağınıza geçmişlerini fısıldamak için her köşede sizi bekler. Berlin'de güç, karanlık bir mağaranın içinde görünmez, vücut ısısında bir şelalede yürüyor gibi temiz ve yumuşaktır. Pekin'de bu his, teninizi yakar. Tıpkı rüzgârın binlerce parçaya ayrılıp her bir parçanın başka bir yere sıcaklık taşıması gibidir ya da yumuşak tüylü bir kedinin dikkatinizi çekmek için teninize dokunmasına benzer.

"Size göre bu, sürekli seyahat etmek, gerçek bir evin, sürekli arkadaşlığın olmaması, bir hayat gibi görünmeyebilir. Ama benim için her gün ayrı bir keşifti. Zaten Bakker, bir büyücünün hayatının öyle olması gerektiğini öğretmişti. Bir büyücünün hayatı boyunca aynı caddede sadece iki kez yürüyebileceğini ve her zaman yeni bir şeyler bulabileceğini söylemişti. Gördüğün, sahip olduğun şey istektir. Sesler, görme, dokunma, koklama, tüm bunlar seni bir büyücü hâline getirir. Gerçek büyünün ne olduğunu anlamanı sağlar. Ne demek istediğini anlamam biraz

zaman almıştı ama haklıydı. Her ne olursa olsun, her zaman için onun haklı olduğunu unutmayacağım.

"Yaptıklarımın detaylarını size anlatmayacağım. Sizin de belirttiğiniz gibi ilginç büyücülerden biri değildim. Dünyayı değiştirmek için uğraşmadım ve beni yakacak türden hiç büyük savaşım olmadı. Birazcık ileriye geçeceğim.

"Londra'ya geri geldim. Biraz çalıştım, biraz yaşadım, sıra dışı hiçbir şey yoktu. Daha sonra yaklaşık on yıl önce Robert James Bakker'ın ofisinden bir telefon aldım. Beyin kanaması geçirmişti. Hastanedeydi ve beni görmek istiyordu. İlk başta onun kadar güçlü bir adamın ölümlü olabileceğini anlamadım. Ama herkes yaşlanırdı. Elbette herkesin yapacağı gibi onu ziyaret ettim. Aklının kısmen de olsa hâlâ yerinde olmasına sevinmiştim. Beni tanıdı. Mantıklı, gayet anlaşılır sorular sordu. Beyin kanamalarının bazen öldürebildiğini biliyordum ve çatal tutma ya da pantolon giyme gibi sıradan, normal becerilerde bir sıkıntı yaşıyor gibi görünmüyordu. Her şeyi yeteri kadar iyi hatırlıyordu. Ama bazı komplikasyonlar vardı. Doktorlar durumun ne kadar ciddi olduğundan emin olamıyordu ve yatıştırıcı verilmesi için en iyi doktorlar çağrılmıştı.

"Ancak haftalar ilerledikçe durumun oldukça ciddi olduğu ortaya çıktı. Belden aşağısı felç kalacak ve tekrar yürüyemeyecekti.

"İlk başta güldü ve her zaman istediği tembel hayat tarzı için bir mazeret olduğunu söyledi. Ama felç gerçeği, hareket edememekten çok daha fazlasıydı. Bu aslında itibar kaybıydı. Yardım almadan pantolonlarını giyemeyecek, tuvalete gidemeyecek, duşta ayakta duramayacak, merdiven çıkamayacak, banyodan çıkamayacak, raftaki bir kitaba ya da yemek pişirmek için bir tencereye uzanamayacaktı. Sanırım onu ilk değiştiren

bu onur kırıcı duruma düşmekti. Haftalar boyunca hastanede onu her ziyaretimde fizyoterapiye girerken bu itibarsızlığa, küçük düşürücü hâle öfkelendiğini fark ettim. Hayatı boyunca hiç sigara içmeyen, içkiyi çok kaçırmayan, tehlikeli yerlere gitmeyen ve ihtiyatsız cinsel ilişkilere girmeyen Bakker, şimdi bir tekerlekli sandalyeye yapışmıştı. Gittikçe yaşlandığını, bu hayatın artık onu öldüreceğini söyledi ve ilk kez kızgın görünüyordu.

"Bir akşam ofisinden arayıp acilen hastaneye gitmem gerektiğini söylediler. Çok kötü bir şey olduğunu düşündüm ama oraya vardığımda yatakta oturuyordu, sakindi ve elinde telefon vardı.

"*Matthew, melekleri çağırmak istiyorum,* dedi.

"Bunu öyle düz, öyle sakin söylemişti ki kulaklarıma inanamadığımı hatırlıyorum. Saçma sapan kekeledim ve sonunda, *Neden? Bu çok tehlikeli!* dedim.

"*Doktorlar ölmek üzere olduğumu söyledi. Tek bir felçle kalmayabilir ve sonrası gelebilir. Birkaç gün, birkaç hafta, ay ya da yılım olduğunu söylüyorlar ama çok emin değiller. Küçük kanamalarım giderek artabilir. Belki bunlar öyle küçük olur ki hiç fark etmem bile ama belki de öyle büyük olur ki parmaklarımı hissetmem. Sonunda bu kanamalar, beynimi, hafızamı, hislerimi yiyip bitirecek, ta ki ben bir iskelete dönünceye kadar. Bu yüzden melekleri çağırmak istiyorum,* dedi.

"*Ne yapacaklar?* diye sordum.

"*Onları duydun,* dedi bana. *Bunu bir düşün.* Hiçbir zaman doğrudan cevap vermeyi sevmezdi. Her zaman bunu karşısındaki kişinin çözmesini isterdi. *Eğer bir şeyin neden doğru olduğunu kendi kendine anlayabilirsen buna bir öğretmenin söylediğinden daha fazla inanırsın,* derdi.

"*Neden bana ihtiyaç duyuyorsun? Eminim ki şu an burada, sinyal sesindeler.*

"*Onları duyamıyorum,*" deyip vericiyi bana uzattı ve ilk kez gözlerimin içine baktı. "*Dinlemek istiyorum. Bana burada olup olmadıklarını söyle.*

"Vericiyi aldım, zaten ona karşı çıkmak için eğitilmemiştim. Kaldı ki öğrenen büyücüyseniz böyle şeyler hep tehlikeli olur. Dinledim.

"Belirli bir numara çevirmemişti fakat meleklerle zaten böyle bir şey yapmanıza gerek kalmazdı. Açık bir hat, onların en sevdiği şeydi. Sonunda sinyal sesinin içinden onları duyabildim.

"Önce bir *biiip* sesiyle başladılar. Daha sonra dikkatle dinlediğinizde bunun bir *biiip* sesinden çok daha fazlası olduğunu, sinyal sesindeki gibi aynı aralıklarla ve aynı tonlarla *olalııımmm* diyen bir ses vardı.

"*Ben oluuunnn*, diyordu.

"Ardından bu kelimeleri fark ettiğimizde daha fazlası geldi.

"*Beeennn oluuunnn, özgüüürrrr oluuunnn...*

"Ve artış aralığına kadar bir dinleyicileri olduğunu fark ettiklerinde geldiler.

...Görmek için...

...özgür kalmak için

biz olun...

...Işık olalım, hayat olalım, ateş olalım!..

...Elektrik alevlerinde şarkı söyleyelim,

yer altı rüzgârıyla haykıralım, cennette dans edelim!..

...Bana gelin!..

...Ve özgür olun!..

...Mavi elektrik melekleri olalım!..

"Bakker, *onları duyabiliyor musun,* diye sordu.

"Evet, dedim.

"*Ne söylüyorlar?*

"*Her zamanki söylediklerini,* dedim.

"*Anlat bana,* dedi.

"Ben de anlattım ama kabul etmeliyim ki seslerinden kendimden geçmiştim. Melekler konuştuğunda sesten çok daha fazlası olurdu. Bu yolunu bulup beynin içine giren ve beynini yakıcı, ateşli bir mavilikle dolduran bir varlıktı. Kablolarda yaşayan varlıklar olduklarını, oyun alanlarının da dünya olduğunu, ışık hızında dans edip sesten daha hızlı yayıldıklarını, dünyadaki her sese, her beyine, her hisse, her görüşe kanatlarını açtıklarını, Kuzey Kutbu'ndan Güney Kutbu'na atladıklarını ve yeryüzündeki her telefonun, her bilgisayarın ve radyo vericilerinin içinden geçtiklerinde gökyüzündeki radyo frekanslarına erişebildiklerini, uzaya çıkabildiklerini, istediklerini görmek için ayın etrafında dolanıp sonrasında uçtuklarını fısıldıyorlardı. Size, hayatı bırakmak ve sonsuza dek onlarla eğlenmek için gelin, bana katılın derler.

"Bu tehlikeli bir şarkıydı. Bütün büyücüler, melekleri bilirdi. Sistemde bir karışım, açıklanamayan bir radyo paraziti olarak dolanan, yakalanamayacak, duramayacak, anlaşılmayacak kadar hızlı hareket etmeleriyle tanınırlardı. Böyle bir ünleri vardı. Son yıllarda sadece kablolardan çıkmışlardı ve bu gerçekten de bizi hiç şaşırtmamalı. Hayat neredeyse, orada her zaman büyü vardır ve uzun yıllardır buna kendimizi, hayatlarımızı, kalplerimizi, hayallerimizi, isteklerimizi, umutlarımızı, arkadaşlarımızı, düşmanlarımızı, nefretlerimizi, aşklarımızı verdik. Tüm bunları telefon kablolarına gömdük. Melekler, ilk başta sıradan bir radyo parazitinin muzip birer parçası olarak başladılar ama yıllar

geçtikçe onlara verilen telefon konuşmaları, elektronik postalar, radyo yayınları gibi hayatla beslenmeye başladılar. Bu eşsiz büyü onları değiştirdi. Şu an mavi elektrik melekleri olarak anladığınız biçime dönüştürdü.

"Hayattan zevk alırlar, hayatın içinde olmayı severler. Tüm hayatları, diğer insanların bileşimlerini öğrenme ve anlamayla geçer. Bob'dan çıkan bir sözü Jane'den alırlar; Joe'dan bir iç çekiş duyarlar, tüm bir kişiliği, kablolarda bıraktığımız konuşmalardan şekillenebilir. Çok da gururludurlar! Çok zeki, akıllıdırlar. Parmak uçlarındaki dünya bilgisiyle, ruhlarına kattıkları insanlıkla gururlanırlar. Öyle güzel, öyle zekidirler ki hep şenliklidirler. Çünkü bu, istedikleri şeydir. Bir çocuk, bir tanrıdırlar. Tüm büyücüler, onlardan hem korkar hem de onları sever. Çünkü onlar da büyücüler gibidir. Gördükleri şeyden zevk alırlar. Hayat bir büyüdür. Söylediğim gibi, ölümlüler buna ayak uyduramaz.

"Bir anda her yerde oluverirler. Kar tanesi gibi her yana yayılırlar. Fakat bazen özel bir amaç için tek bir yerde bütünleşir, bir yerde birleşirler. Herhangi bir gece gibi başlayan hastanedeki o ilginç gecede, Bakker, böyle bir olayı başlatmak, tüm melekleri bir araya getirtmek istedi ve onları telefondan çıkmaya zorladı.

"*Neden,* diye sordum.

"Cevap verirken hiç gülümsemedi, iç çekmedi yani hiçbir duygusal tepki vermedi. Sadece, *çünkü onlar canlılar ve ölmeyecekler,* dedi.

"Oluştukları telefon hattından onları nasıl çıkartmayı başardı bilmek istiyordum.

"Sadece gülümsedi ve eğer karakterleriyle ilgili doğru tahminde bulunursa hepsinin gelmek isteyeceklerinden emin olduğunu söyledi. Büyücülüğe ilk nasıl başladığımı biliyordu. Daha

çocukken telefonları dinlemeyi nasıl sevdiğimi ve onların da benimle konuşmayı sevdiklerini biliyordu.

"*O hâlde ne,* diye sordum. *Melekleri telefon hatlarından yani olmaları gereken yerden çıkarttığında ne yapacaksın?* dedim.

"*Hayat,* dedi. *Sadece hayat.*

"Yavaş yavaş anlıyordum. Bunu açıkladığında yorumlamamayı isterdim. Planı, melekleri doğal bölgelerinden çekip büyüsüyle insan biçimi almalarına zorlamaktı. Bunu elde eder etmez de onları canlı kılan şeyi çalmaktı.

"*Meleklerin diğer insanların telefon hatlarının arkasında bıraktıkları hayattan yaratıldığını anlamalısın; karanlığa gömülmüş kelimelerden ve yarım kalan fikirlerden oluşurlar. Tüm varlıkları, hız ve özgürlük, elektrik gücü ve büyü ve hayattır. İnsanlığın unuttuğu düşüncelerle beslenirler. Onların kanı yaşamdır Matthew, ruhları da ateş,* dedi.

"Sonunda çok yavaş da olsa anlamıştım. Bakker yalnızca melekleri çağırmak istemiyordu, tıpkı onlar gibi melek olmak ve sakat bedeninin getirdiği kısıtlamaları aşmak istiyordu. Parlak, yakıcı kanlarında eğlenmek, insan biçiminde saf elektrik olmak ve kendi şeklinde dünyayı yakmak istiyordu. Melek formunda bir insan bilincine sahip olmaktı amacı. Ama yardımıma ihtiyacı vardı.

"*Neden,* diye sordum.

"*Onları duyamıyorum. Bir şeyler farklı, duyamıyorum. Onları telefon hattından çıkartacak bir büyücüye ihtiyacım var. Yardımın gerekiyor,* dedi.

"*Hayır,* dedim. Neden böyle söylediğimi bile bilmiyordum. Sadece çok korkmuştum ve içgüdülerimle konuşmuştum. Planının onu acımasız biri yapacağını, büyücüden çok mavi ışığın tanrısı hâline getireceğini söyledim. Korktuğunu ve acı için-

de olduğunu biliyordum ama önerdiği şey, elektrik şeytanıyla bağ kurmak anlamına geliyordu.

"Neden hayır dediğimi bilmek istedi.

"Cevabı hiç düşünmemiştim. Gerçekten ne düşündüğümü, meleklerin yapılarının pervasız ve vahşi olduğunu, onun bedenine geçtiklerinde bundan daha fazlası olacaklarını, böyle bir güçle ona güvenmediğimi söyleyemezdim.

"Tartışmaya başladık; zaten ölümümden sonra bu tartışma gayet net anlaşılmıştır. Konuşamayacak kadar kızgındım, hemen çıktım. Kendimi ihanete uğramış gibi hissediyordum. Çocukken annemin kapısının önüne gelen ve beni tımarhaneden kurtaran Bakker'a hep inancım olmuştu, hep inanmıştım. Sanırım artık bu çocuksu şeyler bitiyordu.

"Yürüdüm. Öfkelendiğimde sakinleşmek için sık sık yürür, nehre bakar, düşüncelerimi nehirle akıtıp gönderirim. Nehir boyunca yürüdüm ama ne tarafa gittiğimi hatırlamıyordum. Belirli bir amacım yoktu.

"Geldiğinde öyle hızlı ve öyle aniydi ki saldırdığını bile anlamadım. Kaldırımın içinden çıkıverdi. Önce kollarımı sonra ayaklarımı pençelemeye başladı. Etrafımı saran karanlıkta giderek büyüyor, ayak bileklerimi parçalıyordu. Bu, gölgenin kendisinden daha solgun, daha zayıftı. Yıllar geçtikçe bunu öğrendi sanırım. Mücadele edecek zamanım olmadı. Pençelerini göğsüme, sırtıma, yüzüme sapladı. Tıslıyor, haykırıyordu. Çürük dişlerinin arasından nefes alıp veriyordu. Tükürüğü tenimde dokunduğu her yeri yakıyor, karanlık, hareketlerini gizliyordu.

"Orada neler olduğunu tam olarak anlatamam. Pek de kendimde olduğumu sanmıyorum. Ondan aldığım acı ve korku çok büyüktü. Aklım acıyı hatırlamıyor çünkü beden buna da-

yanamazdı. Ama korkuyu ve o şiddetli acıyı hatırlamayı ise asla unutmaz.

"Öleceğimi biliyordum. Kalbimin her çarpışıyla kan düzenli olarak vücudumdan dışarı süzülüyordu. Bana saldıran şey belirsizdi, ona böyle diyordum çünkü büyüsel bir yaratığın insan bakımından belirli bir cinsiyeti yoktu. Takındığı yüz, tanınabilir bütün çarpıklığıyla insanın bir taklidiydi. Etrafımda yürüyüp *çok açım, çok açım,* diye inliyordu. Aç bir yılanın çıkarttığı ses gibi çıkıyordu sesi. Parmaklarını kanıma sokup tadından memnun kalmışçasına iç çekti. Parmaklarını etrafımda bardak şekline getirip içtikten sonra bir kedi gibi yalandı. Elimden geldiğince ondan uzaklaşmak için süründüm. Korku ve acıyla bağırıyordum. Yüzümü tuttu, gözlerimin içine bakıp *bana hayat ver!* dedi. O zaman ne istediğini anlamadım. Ancak daha sonra ölürken bende ne olduğunu görmeye çalıştığını, hislerimi takip etmek, düşüncelerimi ve anılarımı görmek için zihnime ulaşmaya çalıştığını fark ettim.

"Ama ölüm o kadar çabuk gelmiyordu. Öfkeyle tıslayarak gitmeme izin verdi. Zaten çok uzağa sürünemeyeceğimi, ölümün kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Bir resim sergisinde duvardaki resimlerin ne değerde olduğunu anlamaya çalışan kafası karışmış bir çocuk gibi beton zeminde bana doğru ağır adımlarla yaklaştı. O bunu yaparken ben de bir yandan telefon kulübesine sürünerek ilerledim. Kimi arayacaktım, ne düşünmüştüm bilmiyordum ama ilginçtir ki aklıma gelen ilk numara Bakker'ındı fakat çevirmedim.

"Ahizeyi kaldırdım. Bunu gördü ve kanımla dolmuş dudaklarıyla gülümsedi. Beni durdurma zahmetine bile girmedi.

"Sinyal sesini duyuyordum. Ben öylece orada uzanırken telefon kulağıma yaklaştı. Geldiler.

"*Ben olun,* dedik.

"Ölmek çok kolaydı. -

"Ve *ateş olalım, ışık olalım, hayat olalım! Elektrik alevlerinde dans edelim, hislerimize bakalım, dünyanın diğer ucundaki okyanus, gün batımı ve gün doğumu olalım, ay ışığını, güneş ışığını kovalayalım ve durmayalım, eğitilmeyelim, özgür olalım,* dedik.

"*Tellerde, arkadaşın fısıltısında, hattaki parazitlerde şarkı söyleyelim. Dansımız hiç başlamasın ve hiç bitmesin. Sesimiz her zaman duyulsun, kulaklarda görünmez birer ipek olsun, asla korkulmasın, asla yalnız olmayalım. Her beyinde, her ruhta olalım ve her ruh, her beyin, biz olsun! Gelin biz olalım, özgür olalım!*

"Gözlerimi kapadım. Telefonu dudaklarımda tuttum, kulaklarımda meleklerin sesiyle kendime izin verdim ve öldüm.

"Son nefesi telefondan girerken yakaladım, tüm gücümüzle tuttuk. Nefesimin sonunu ciğerlerime, oradan da sinirlerdeki elektriğe, kaslarımdaki harekete, kanımdaki kıpırdanmaya, tenimdeki suya, kemiklerimdeki güce çektim. Düşüncelerimin ölen korlarını, kalbimin ritmini çektim. Son nefesimde beni sürüklerken büyücülükten vazgeçmiştim. Beni elektrik yaptı, normal şeklimden yeryüzünde parıldayan mavi ışıktan bir hiçe çevirdi. Hayatı her zaman sevmiştik.

"Zamana ihtiyacımız yoktu. Her yerdeydik, herkestik, her şeydik. Bilmek isteyebileceğimiz her şeyi biliyorduk. O anda yeni bir şey öğrendik. Hiçliği unutmayı. Düşüncelerini, hislerini, bilgini öyle hızlı dağıtabilirsin ki yeni bir şeyler açığa çıkartabilir, yeni gelenlerle gidenler arasında dönen dünyayı, yeni sayfalarda yayınlanan yeni gazeteleri, eski bir yerde kalmış yeni bir aşkı, New York'tan Londra'ya, Berlin'den Paris'e her şeyi keşfedebilir, öğrenecek yeni yollar, görecek yeni yerler, banyo yapacak yeni bir dünya bulabilirsin. Teller arasında

sabit kalan, değişmeyen ve canlı bir şey yoktur bu dünyada. Diğerlerinin bıraktığı zenginlikte birlikte dans ettik. Kablolar içinde birlikte düşüncelerimizi dünyaya yayarak dans ettiğimiz süreye iki yıl diyebilirsiniz. Sıradan insan dili, zaferimizi anlatmaya yetmez.

"Büyü başladığında tamamen hazırlıksız yakalanmıştık. Bir anda İsviçre'de bir milyar dolarla dolaşıyor, fırlatılmaya hazır bir NASA mekiği radyosundan geçiyorduk. Ardından düşünce ve duygularımızın bir olduğu bir yere gidiyorduk; ben de oradaydım. Dağılmış, paramparça olmuş bedenimle, meleklerle bir bütün oluyorduk. Bunun bir kâbus olmadığını, aksine tam anlamıyla gerçek olduğunu fark ettim. Bir çağrıydı bu; birisi bizi çağırıyordu ve ben de bununla sürüklenip gidiyordum.

"Varlığım büyüyle bozuldu. Bizi kim çağırdıysa aslında beni değil, melekleri çağırmıştı. Benim etkim, olmamız gereken yerde görünmediğimiz anlamına geliyordu. Zihnim, bizi evim olduğunu düşündüğüm bir yere götürmüştü. Yapraktan akan su gibi telefon kablolarından çıkarken varlığımızı, benliğimizi oluşturan mavi kıvılcımlar, bir tür insan biçimine girdi ve bu şekil bana ait değildi, ben değildi. Olması gerektiği gibi değildi. Tanrılar olarak çağrılmamız gerekirdi. Ölmüş olmalıydım. Ama bunun yerine şimdi bizi olduğumuz gibi görebiliyorsunuz. Yarı insanız. İnsan ve melek, bir ruhun içinde birleşti, ayrılmaz, ölümlü olarak birleşti. Ben ve biz olarak.

"Dünyanız güzel olduğu kadar kötü de. Ben olmaktan, kendi anılarıma, kendi düşüncelerime, beynime, kalbime sahip olmaktan memnunuz. Bu delirmemizi önlüyor. Böyle bir yerde nasıl yaşayabiliyorsunuz? İnsanlar buna nasıl dayanıyor? O kadar parlak ve o kadar renkli ki her anıyla her duygu, bunun altında eziliyor. Renkler, gürültü, parmaklarımızdaki hava his-

si, insanların kokusu, sokaklar, arabalar, havalandırmalar, hayvanlar, su ve hava, insanlar buna nasıl dayanıyor? Etrafındaki böylesine sonsuz ve her zaman değişen şeyler sizi kendinizden geçirmiyor mu? Hayatı anladığımızı sanıyorduk. Bilinen her şeyi önceden gördüğümüzü, dünyada yaptığımız dansın tüm insanlıkla çevrelendiğini düşünüyorduk. Fakat görme ve ses ya da kalbinin atış hissi, yumru yumru kaslarının içinde bir yerlerde *dank dank dank* diye gittiğini bilmek, yiyecek yemek ya da ağzının içinde bunun yandığını ya da dişlerindeki tıkırtıyı hissetmek çok farklı. Dünyanız, şimdiye kadar bildiğimiz en şaşırtıcı, en korkutucu şey. Bundan zevk alıyoruz! Eğer her şeyin keyfine, hissine, zamana ya da araca sahip olsaydık her muhteşem şeyi tadar, çocuk parklarında oynar, hayatımızı hikâyeler dinleyerek geçirir, kütüphanedeki her kitabı bitirir, her çiçeği, her çöpü koklardık. Bu dünyayı önceden de bir kez görmüştüm ve şimdi yine görüyoruz.

"Yaşlanacağınız, bu hissi kaybedeceğiniz, bir gün ölüp çürüyeceğiniz ve karanlık dışında hiçbir şeyle karşılaşmayacağınız düşüncesine nasıl katlanabiliyorsunuz? Buna nasıl dayanabiliyorsunuz? Buraya geldiğimizden beri hep korktuk, güvenliğimiz yok oldu. Ama ölmeyeceğiz ve herhangi bir ödül için de bu yeri bırakmayacağız. Gördüğümüz en kutsal şeye çok yakın bir yer burası.

"Bu yüzden buradayım. Bir birey olarak kurtarıldık. Tek bir biçimde buraya geri gönderildik. Çözülmeyecek düğüm yoktur. Doğru, bana ateş edersen ölürüm. Ama bilincim, şu an sizinkiyle birbirine bağlı. Eğer telefon açarsan ya da duyulacak bir radyo frekansına yakalanırsan kabloların içinden geliriz. Biziz, mavi elektrik melekleriyiz. Başka bir yolumuz yok."

****

Konuşmayı bitirdim. Adam çenesini kaşıdı, tırnaklarını tenine dokundurduğunda sert bir ses çıktı. "Tam anlamıyla duymayı beklediğim şeyler değildi bunlar," dedi.

"İyi bir öğrencisin."

"Bu anlattıklarının seninle ilgili düşüncelerimi değiştirip değiştirmediğini bilmiyorum. Ya da gerçekten böyle bir şeyi yapmam gerekiyor mu onu da bilmiyorum."

"Olanlarla ilgili ne düşündün?"

"Ah, evet," deyip elini havada salladı. "Bakker ile Satanist planları üstüne tartışma yaşadın, uzaklaştın, kendi ölümünü kandırdın, seyahat ettin, yeni bir mistik sanat keşfettin, ruhunu, güç, zafer ve buna benzer şeyler için şeytana bağladın. Sonra intikam almak için döndün, oldu mu?"

"Çok da yaratıcılığın yok, değil mi?"

Gülümsedi. "Hikâyenin, benim hayal ettiğimden daha iyi olduğunu sanmıyorum."

"Masumiyet ruhumu dindirmeye yetmiyor mu?"

"Teknik olarak, bir ruhun yok. Sen diğer yaratıkların bir varlığısın. İnsanların hayatlarının bir bileşimisin."

"İçinde bulunduğun bedenden daha fazla nesin ve seni yöneten kurallar ne?" diye sorduk sertçe. "Yaşadıkların seni bu şekilde yaptığı için kimsen o değil misin? Aynı değil miyiz?"

"Benden mavi kan akmıyor."

"Bunların hepsi oksijene bağlı," dedim Oda'ya bakarak. "Ve Sinclair'in hayatını kurtardık."

"Ona ihtiyacın var," dedi adam. "Ayrıca, o faydalı ama biraz da tiksindirici biri."

"Sadece çok konuşuyor. Bunun onu neden terbiyesiz biri yaptığını anlamıyorum. Elinde dokümanları, bilgisi var. Bu yüzden bize gerçekten bunu yaptıranın bir ihtiyaç olduğunu

mu düşünüyorsun? Rastgele insanları öldürmek için ortalıkta dolanmıyorum ve eminim, Sinclair de birilerinin ölmesini istemiyordur."

Dişlerinin arasından derin bir nefes alıp "Söyle bana," dedi. "Dürüstçe söyle ama. Eğer alevlerde daha güzel bir şey görseydin bunu canlandırmaz mıydın?"

"Elbette hayır," diye bağırdım.

"Sana sormuyordum," dedi.

"Ah, kahrolası bir bakış açısı edin o zaman."

Tekrar vurdu. Aslında oldukça iyi gittiğimizi sanıyorduk bu yüzden de vurmasına çok şaşırdık. Bu kez acıdan daha fazlasını vermişti, beni yaralamıştı. Beni tekrar kendi kabuğuma çekmişti. Mutsuzluğumuzla kıvrandıktan birkaç dakika sonra kendimizi toparlayıp yüzüne baktık.

"Siz, mavi elektrik melekleri, öldürme, yok etme, yakma gücüne sahip çocuklarsınız sadece. Yaşamla, kurallarıyla, normlarıyla, kanunları ve anlayışıyla ilgili hiçbir şey bilmiyorsunuz, muhtemelen de önemsemiyorsunuz zaten. Neden yakıcı güzellik için bu alanı ateşe vermiyorsunuz, neden nereye gitseniz öldürmemeniz gerekiyor, neden insanlığın yapabileceği bir şeyi anlamanız gerekiyor?"

"Çünkü buradayım," dedim.

"Sen sadece bir insansın," diye cevap verdi. "Melekler, milyonlar, milyarlar hatta bunun daha fazlasının toplamıdır. Fakat sen daha başlamadan ilişkinin karmaşıklığını anlayabilirim."

"Hiçbir şeyi değiştirmemiz gerekmiyor. Hayatınız, biz olmadan da bunu ateşe vermeye yetecek kadar meraklı."

Gülümsedi, sanki gülümsemesi büyüyormuş gibi omuzları titredi ve boğazında kaldı. "Sen gerçekten hâlâ bir çocuksun, değil mi? Sadece telefon hatlarının o güvenli sınırlarında dolanan

zavallı, küçük, beceriksiz bir çocuksun. Düpedüz cahil ve tamamen aklı karışık bir çocuk. Bu iyilikle maskenin altında çıldırıyor olmalısın. Ama gerçeklik sonunda seni alt ettiğinde belki de tüm yapacağın, sadece saçma sapan sesler çıkarmak olacaktır."

Sonra durup derin bir nefes aldı. Düşündüm, öyle böyle değil çok düşündüm. Belki de gücümü anlamak çok gelmişti. Parmaklarımın arasındaki pisliği ve o hafif sıcaklığını hissettim. Olağanüstü bir şeyler yapmaya yetecek kadar değildi tabii. Fakat bu pislik, biz ölmeden önce derisinin altındaki önemli şeyleri yakmaya yeterdi.

"Bunu düşünmek zorundayım," dedi sevimsiz bir ifadeyle ve yandaşlarından birine başını salladı. "İyi geceler melekler, iyi geceler!"

Parmaklarımızın arasındaki büyü kırıntısını sıktık. Bize dokunma cesaretini gösterenlerin kanına girmeye hazırdı. "Duvarda bir gölge olacaksın," dedik hırıldayarak. "Sadece gecenin bir kalıntısı olacaksın. Unutulup gideceksin ve kötülüğün şehrin anılarına karışacak, unutulacak, etrafında olan iyiliğin içerisinde kaybolup gidecek."

Oda, bana doğru bir adım attı. Elleri cebindeydi, göz göze geldik. Bir an duraksadım. Gri saçlı adam, yüzümle aynı hizaya gelinceye kadar eğilip "Kime bulaştığını bilmiyorsun," diye fısıldadı.

Sırıttım ve öne doğru eğilip başına vurdum. Çok sert vurmadım ama bu ihtiyacım olan bir temastı. Zaten sadece dokunmak yeterdi. Gücün çok azının içine girmesini sağladım. Küçük mavi kurtçuk, anında içine girdi ve gözünün kenarında görünüp kayboldu. Başlarımızın çarpıştığı yerden, başımın ezilmiş kısmından ince bir şerit hâlinde adamın başının üstüne kan damladı. Bazı büyüler hiçbir zaman değişmez. Kan da onlardan biri işte.

Gözlerini kırptı, irkilmişti. Ardından bana bir tokat attı. Bu kez ayağa kalkma zahmetinē girmedim, yerde öylece uzandım. Tek kelime etmedim. Kanım, artık ellerine de bulaşmıştı ki bu daha iyiydi.

"Bizler, Düzen'iz!" dedi haykırarak. "Hepinizi izliyoruz, biz her yerdeyiz! Şimdi gücümü anlayabiliyor musun?"

O anki hâlimle bile güldüm. "Çok güçlü," diye bağırdım nefes alıp verişlerimin arasında. "Bakker'ı kendi başına bile öldüremezsin. Bize işini yaptırman gerekiyor. Seni tanıyoruz. Telefonda fısıldadığın zaman sesini beynimizin içinde duyduk. Sen bedenimizde bir kurt, cildimizdeki bir böceksin. Bizim bir parçamızsın. Bir dahaki sefer bize vuracağın anda bunu düşün."

Sinirli bir hareketle başını ovuşturdu. Büyümüzü, bedenine işleyen o küçücük lanetimizi hissedebiliyor muydu? Muhtemelen hissetmiyordu. Büyü ellerimizdeydi. "Belki düşünürüm," dedi.

Oda'ya başını salladı. O da hızlı bir hareketle başımı geriye çekip boynuma, boğazımı yağ ile dolduran ve beni karanlığa sürükleyen bir şey enjekte etti.

Uyandığımda kendimi böylesine rahatsız bulduğuma hiç bu kadar memnun olmamıştım. Her yerim acıyor, iğneleniyor ve zonkluyordu. Çok büyük bir mutluluktu çünkü bir rüya olamayacak kadar fazlaydı bu his. Ölümden sonraki hayata benzemesinden şüphelenmiştim. Bir zamanlar maviye boyanmış ama şimdi boyası solmuş ve kazınmış sert plastik duvarları olan küçük bir odada ahşap bir zemin üzerindeydim. Odanın içi Noel ağaçlarındaki küçük süs ışıkları gibi İsa'nın başını çevreleyen parlak yeşil renkli plastik bir panoyla hava atıyordu sanki. Fakat tüm bunların içinde İsa oldukça koruyucu görünüyordu. Odada bir kapı, bir pencere ve biraz da toz kokusu vardı. Şehrin

tam göbeğinde bir yerdeydi belli ki çünkü duman kokusu hemen alınabiliyordu. Ayrıca trafiğin sesini ve otobüslerin fren gıcırtısını duyabiliyordum. Yine kendi evimdeydim, hem de canlı bir şekilde.

Yatağın dörtlü sütununa tutunarak kalkmaya çalıştım. Şöyle bir odaya bakındım. Oda, kapı kenarında silaha alışkın birinin olağan tavrıyla tüfeğiyle oynayarak "Selam," dedi.

"Selam," dedim ben de kendimi oturur pozisyona getirerek. Tişörtümde ve yüzümde kan izleri vardı. Kan davasının ve uzamış büyü yüzleşmesinin dolabımı bu denli çabuk aşındırabileceğini düşünmemiştim. Elimizden geldiği kadar mantıklı bir şekilde, "Neden buradasın?" dedik.

"Sana göz kulak olmak için," dedi. "Merak ediyorsan, bu durumdan pek de memnun sayılmam."

"Sen korkmuyor musun?"

Şaşkınca bir kaşını havaya kaldırarak "Korkmak mı?" diye tekrarladı.

"Kızgınlık kelimesi bu durumu pek de açıklamaz," dedim. "Şu an yaptıkların için seni öldürebiliriz. Ayrıca delirmediğim gerçeğiyle etkilenmeni isterim çünkü söz veriyorum, sadece iki sinir ucu ve hızlıca söylenmiş bir söz."

"Mavi elektrik melekleri, öldürme konusunda küçük bir büyücüden çok daha hızlıdır, değil mi? Ya da en azından bundan bahsetme konusunda daha aceleciler," dedi yüzüme bakma zahmetine bile girmeden. "Eğer kusacaksan tuvalet yan kapı."

"Neden kusayım ki?"

"Kusma, ilaca karşı normal bir tepkidir de ondan."

"Ne yaptınız?" diye sorduk.

Sesimizdeki öfke, onu içinde bulunduğu memnuniyetten çekip çıkartıverdi. "Sadece yolculuk için uyumanı sağladı," dedi

kendini savunurcasına. "Hayatta kalmanı istiyoruz, en azından şimdilik."

"Bu anlaşmadan pek memnun değilim."

"Ayrıca şeytani davranışlarının ilk belirtisinde seni vurma emri aldım."

"Bunlar da ne?" diye sordum, dâhiyane merakımın öfkemizi bastırmasını sağlayarak.

"Verebileceğin bir zarar, daha kötü bir tehlikeye karşı kullandığın gereksiz bir şeye ağır bastığını anladığımda ancak kendi kararımı kullanabilirim. Ya da şöyle söyleyeyim, Bakker'dan daha fazla bir orospu çocuğu gibi görünürsen kafana iki, göğsüne üç el ateş eder ve telefonların kapalı olduğundan emin olurum."

Elektriğin o tanıdık çıtırtısı için parmaklarımı gevşeterek "Senden hoşlanmam için ortada pek neden bırakmıyorsun," dedim. Sadece birkaç adım ötede duvarların içinde gezinen bir elektrik vardı. Kadının ayaklarının hemen yanında bir priz duruyordu ve gerek olursa buradan biraz güç alabilirdim.

"Aslında düşünebileceğin birkaç neden var," dedi tüfeğinin namlusunu hafifçe okşayarak. Ama bu hareketi, tehdit etmekten çok anne şefkatine benziyordu. "Başlangıç olarak senin için faydalı olabilirim."

"Nasıl?"

"Mesela, ayağının altında dolaşan herhangi birini öldürebilirim," dedi gülümseyerek. "Elbette, ölmeleri gerektiğini düşünürsem. Ve çok iyi bir diş doktoru tanıyorum."

"Senin bir tarikattan kopmuş biri olduğunu düşünüyorum."

"Tarikat mı?"

"Tanrı'ya göndermeler yapan, lanet okuyan, şeytani, şiddet eğilimi ve samuray kılıçlarıyla karışık bir grup bu."

"Hepsini kabul ederiz. Doğal olarak inanan kişiler, görevimiz için en iyi donanıma sahip olanlardır."

"Ayrıca, göreviniz tam olarak nedir?"

Omuzlarını silkti. "Şu sıralar daha öncelikli işlerle uğraşsak da eninde sonunda yeryüzündeki bütün büyünün silinmesi gerçekleşecek ve Bakker ile başlayan ve büyüyü aktif olarak tehdit eden tüm kötülüğün yerine geçecek."

Cevabı tahmin etsem de, "Ve ben de sıradayım, öyle mi?" diye sordum.

Birden gözleri parıldadı, birkaç saniye bana baktı, ardından hemen yüzünü çevirdi. "Doğru zaman geldiğinde önceliklerimizi tekrar değerlendirmek zorunda kalacağız."

"Din, şirket ağzıyla mı konuşur böyle?"

Bir an gülümsedi. "Sorunlardan bahsetmek, bir yığın şeytanın ilerlemesinden bahsetmekten daha kolay gelir bize."

"Peki, şu an hangi nedenden dolayı sana iki yüz kırk voltluk elektrik vermiyorum sence?"

Parmaklarıyla göstererek konuşmaya başladı. "Bir: Çok meraklısın. İki: Senle iş birliği yapacak insanlara ihtiyacın olduğunu biliyorum ve biz yaptığımız işte çok iyiyiz. Üç: Her an motorcu arkadaşının nerede ve nasıl olduğunu merak etmeye başlayacaksın ve ben de sana senin açından pek de yeterli sayılmayacak bir cevap vereceğim fakat gerçekten arkadaşının ölmüş olabileceği tahmin edilebilir bir durum. Dört: Hâlâ bir parçan, genel anlamda öldürme konusunu kafana takmana yetecek kadar insan. San Khay'i sen öldürmedin."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Cesaretiniz yok," dedi. "Mavi elektrik meleklerinin cesareti olabilir ama sonuçta bir ödlek olarak hâlâ buradasın. Atladığım bir şey var mı?"

Kendimi iyice küçülmüş hissederken hayır anlamında başımı salladım. "Hayır," dedim. "Sanırım atlamadın." Derin bir iç çekerek, "Blackjack nerede?" diye sordum.

"Adı bu mu?"

"Aslında adı Dave."

"Adını neden değiştirdiğini anlıyorum."

"Gerçekten mi? Anladığını hiç sanmam."

"Eğer internet oyun dünyasına girseydin, Bay Swift, *Master of Arcane ve Mystic Arts*'daki Bob'un türüne az rastlanan bir yaratık olduğunu, ayrıca *Sacred Warrior of Eternal Might*'taki Gary'nin savaş kıyafetleri için alışveriş yaptığında aslında iksir satın almadığını bilmek seni şaşırtırdı. Senin bir tarz anlayışın yok ama arkadaşının var."

"Onu gördün mü?" diye sordum. "Ayrıca o gerçekten arkadaşım değil."

"Evet."

"Canını yaktın mı?"

"Hayır."

"Yakacak mısın?"

"Belki. Umurunda mı?"

Bunu bir an düşündük. Cevabı bilmesine biliyordum ama bunun için bir neden bulamıyordum. "Evet," dedim iç çekerek. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Bakker'ı öldürmeni istiyorum," dedi gülümseyerek. "İşi yapana kadar her adımda orada olacağım."

"Eğer yapacak olursam?" diye sordum bıkkınlıkla. "O zaman ne olacak?"

Tüfeği omuzuna rastgele atarken gerindi. "Bir şeyler ayarlayacağımızdan eminim."

"Neden?"

"Ne, neden?"

"Neden bu zahmete giresin ki? Amacın ne?"

"Görev kelimesini kaçırdın sanırım?"

"Sanırım şu Düzen konusundaki şeyleri anladım. SAS'la birleşen Düzenbazlar ve bunlarla karşılaşan *X Files* ekibisiniz, öyle mi?"

Omuzlarını silkti.

"Peki ya sen, Oda? Neden büyük bir kılıç, kötü bir silah ve tavırla orada duran sensin?"

Bir an düşündü. Sonra gözlerimin içine bakıp "Kardeşim bir katil. Büyüyle öldürür. Bu yeterli mi yoksa Tanrı'nın Işığını ve Sözleri'nin gerçekliğini de anlatayım mı?"

Başımı salladım. "Hayır, teşekkürler. Sanırım kafamda şekillendi."

"Harika!" diye bağırdı. "Bir planın var mı?"

Banyo, kahverengi renkteydi. Beyaz fayanslar, çatladıkları yerden çimentoyla doldurulmuştu. Lavabo çok küçük ve musluk da çok alçaktı. Elimden geldiği kadar yıkandım. Mutfakta, buzlukta balık fleto ve donmuş yağ damlalarının dışında hiçbir şey yoktu. Bir de küçük bir kutu buz vardı. Buz parçalarını biber sosuyla lekelenmiş bir havluya sarıp yere oturdum ve rahatlayabilmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım.

Oda ise resmen küçük bir cephanelik sayılabilecek silahlarını spor çantasına yerleştiriyordu. Ben buz parçalarını yüzümdeki morlukların ve şiş yerlerin üzerinde acı veren hareketlerle gezdirirken ne kadar zavallı göründüğümle pek ilgilenmiyordu. On beş yaşımda okulda bir kavgaya bulaştığımdan beri hiç bu şekilde yaralanmamıştım. O zaman bana saldıran çocuğun yumruğuna kazara elli volt elektrik vermiştim. O dönemlerde sin-

capların kışın bana neden fındık getirdiğini ya da tilkilerin, çöp karıştırırken onları gördüğümde neden hemen kaçmadıklarını anlayamamıştım.

"Plan basit," dedim.

"Yani?"

"Kule'yi yok etmek istiyorum."

"Bu konuda yanındayız, daha büyük bir planın var mı?"

"Sinclair'in Kule'yi koruma konusunda önemli gördüğü dört adam vardı, San Khay, Guy Lee, Harris Simmons ve..."

"Dana Mikeda, evet biliyorum."

"Sinclair, bu dört kişiyi hedef alarak Kule'yi çökertebileceğimizi düşünmüştü. San Khay... Amiltech, zaten çökmüş hâlde. Artık düzgün bir koruma sağlayamazlar. Şimdi Guy Lee'nin peşindeyim."

"Biri gitti, geriye kaldı üç. Kesinlikle anladım."

"Oda?" dudağımı ısırdım. "Şu an netleştirmem gereken bir şey var. Olur da Düzen ya da sen Dana Mikeda ile temasa geçerseniz size ne kadar şeytani biri olabileceğimi göstereceğim."

"Böyle söyleyeceğini biliyordum." Omuzlarını silkti. "Söz vermiyorum, yeminler senin için bir anlam ifade etmez. Olayların nasıl olacağını hep beraber göreceğiz."

Yüzümü buruşturdum ve elektriğin ne kadar büyük olduğunu düşünmemeye çalıştım. "Pekâlâ," dedi hafifçe gülümseyerek. "Biraz da Guy Lee'den bahsedelim."

Sinclair'in dosyalarında çok ayrıntı vardı ama San Khay'in dosyası kadar ayrıntılı bilgiler içermiyordu. Başlangıç için Guy Lee, hoş bir adam değildi. Tahmin edilebilir alışkanlıkları vardı. Sabit bir adresi, bir ailesi, gerçek arkadaşları ve sevgilileri yoktu. Onu gece yarısından sonra kasabanın karşısına götüren şoförü bile

sık sık ama pek de bilinmeyen nedenlerle değiştiriliyordu. Khay, Lee'ye özel bir koruma teklif etmişti. Söylentilere göre Lee, buna gülmüş ve işleriyle kendi başına uğraşma konusunda iyi olduğunu söylemişti. Lee'nin etrafında kesinlikle çok sayıda yalaka adam vardı ve menfaati, Enfield'den tüm şehri geçip Croydon'a, Soho'daki genelevlere, Holborn'daki dilencilere, Moorgate'deki çöpçülere, Dagenham'daki canilere ve Acton'daki mafya gruplarına kadar yayılmıştı.

Ödül ve ceza arasında güzel bir çizgide ilerliyordu. Ona açıkça karşı gelenler de Hampstead Heath'de bir ağaca çivilenmiş hâlde bulunabiliyor ya da şişmiş bedenlerinden geriye kalan parçalar, Thames Barrier'ında sudan toplanabiliyordu. Fakat ona büyük bir sadakatle hizmet edenler, Putney'de nehir manzaralı bir çatı katı süitinde veya Knigthsbridge'de bir kasaba evinde yaşayabiliyordu. Kurşun geçirmez camlarla donatılmış arabalar kullanıyorlardı. Arabaların kapıları, altın ağırlığında sayılabilecek bir zırhla kaplıydı. Lee'nin iyiliğine öyle kesin gözüyle bakamazsınız. Yardımcılarından bir çoğu, Lee'nin isteğine karşı geldikleri için kendilerini iç organlarıyla baş aşağı asılı hâlde bulmuştu. Yani, bu adamın iyiliği geldiği hızla giderdi de.

Sinclair belli ki bir şeylerin sadece varsayım olarak kalmasını onaylamayan net bir adamdı. Fakat dosyasındaki sıra dışı bir notta şunlar yazılıydı: *Lee, kendi ihtiyaçları için herhangi bir zamanda herhangi bir yere sadece yandaşları içinden en az 143 erkek ve kadını bir emriyle getirtebilir.*

Biraz daha aşağısında, *Amiltech destek verebilir*, yazıyordu.

Ve sonunda el yazısıyla karalanmış hâlde, *Lee, canavarların da gelmelerini emredebilir*, yazılıydı.

Bu yazıyı okuduğum anda, tekrar yaşama döndüğüm o ilk saatimde karşılaştığım çöp canavarını düşündüm.

Sinclair'in Lee'nin şahsi faaliyetleriyle ilgili tüm söylediği, gününün güneşin batışıyla başladığı ve güneşin doğuşuyla bittiği olmuştu. Bütün gece, bir saatten daha fazla hareket etmeden duramıyor, yatırımlarını araştırıyor, doğru büyülerin uygun MP ya da CEO'yu ağına düşürdüğünden emin oluyor, gücünü takdir etmeyenleri cezalandırıyor, tıpkı bir sonraki görüşmesine gitmeden yabancı bir liderle tokalaşan sadık bir prens edasında onun isteğiyle onurlandırılan aileleri ziyaret ediyordu. Sinclair, Lee'nin koyduğu sınırları sevmiyordu. O, siyasi sonuçlar elde etmek için büyü kullanabilecek ukalalardan biriydi ve dalkavukları da bir düzine hükümet komitesinin ve heyetlerin arasında gizli gizli dolaşırken bulunabilirdi. Büyü, insanın zaten özünde olan hırsın ufkunu değiştirmedi, sadece buna araç oldu.

İşinin dışında özel zevklerin peşinde koşmuyordu. Fakat kesinlikle kaliteli bir yemek, yatağı için bir kadın, filan marka bir uyuşturucu istiyordu. Ama her birinin sağlanması, yetenek ve sadakat testi olarak sunulmuştu. Söylenenlere göre, zehirlenme korkusuna rağmen güvenmediği birinin evinde bir şeyler içebilir, son lokmasını bile yerdi fakat bu esnada ev sahibi onu memnun edememe korkusuyla titrerdi.

İspatlanmamış ama ilginç bir söylenti de Lee'nin büyüye karşı ilgisiyle alakalıydı. Özetle, adam bir büyücü ve işinin ehli biriydi hiç şüphesiz ama kontrol ettiği güçleri, hareket ve kelimeleri öğrenerek şekillendiriyordu. Bunlar da sihirbazlık gibi daha geleneksel olmayan sanattan ziyade daha çok büyü ve büyülemenin geleneksel birer parçasıydı. Büyüsü kesin, muntazam ve sağlamdı. Fakat bu noktada, bu beceriyi nerede edindiğine dair bir soru ortaya çıkıyordu. Çünkü büyülerinden alınan yöntemler, kesinlikle zararlıydı. Onun lanetlediği düşmanları, içten dışa yanıyordu. Ona saldırabilecek kadar cesur olanlar da, kendi

kanlarında boğularak ölüyordu. Sıra dışı hizmetlilerinin bazılarının işleri için etrafta dolanırken oda sıcaklığından ne daha soğuk ne de daha sıcak olduğunu söyleyen raporlar bile vardı.

Ruh çağırdığını söylemek istemem. Bu karmakarışık bir sanat çünkü hem faydasız hem de zayıf bir midesi olanlar ya da özellikle kişisel temizliği önemseyenler için uygun olduğu söylenemez. Lee'nin bunu yaptığını düşünebiliyorum.

"Peki, planın..."

Oda'nın bir acıdan çok daha fazlası olduğunu görebiliyordum.

"Müttefikler. Khay farklıydı; herkesin gözü önündeydi. Lee ise gözlerden uzak ve bu sefer peşinde olduğumu bilecek. Müttefikleri ona yardım eder."

"Senin yanında da Düzen var."

"Size müttefiğim demeyi pek düşünmüyordum."

"Bu fikre alışsan iyi edersin."

"Beyazlar."

"Beyazlar da kim?"

"Uzun Beyaz Şehir Kavmi."

"Onlar da kim?"

Gülümsedim ve buz parçalarından geri kalanları lavaboya koymak için ayağa kalkarken gerindim. "Sanatçılar."

Dilenciler Kralı'na Beyazlar'ı nasıl bulacağımı sorduğumda cevabı çok kısa olmuştu: Yazı duvarda.

"Peki, bu ne anlam ifade ediyor?" diye sordu Oda.

"Oda, eski günlerdeki gibi kötü ciltli ve büyük saçlı kadınlar, gizemli beş köşeli yıldızlar çizse ve eski tebeşir parçalarıyla duvardaki yıldızları gösterse, ardından sprey boyanın bu akımı geliştireceği hiç aklına geldi mi?"

O akşam çamaşırhanenin kapalı kepenklerinde spreyle çizilmiş ilk şekli bulduk. Büyük burunlu ve uzun, soğan biçiminde parmakları olan bir kurbağa şekliydi. Tek elle sakalını okşuyor diğer eliyle de otobüs durağını işaret ediyordu. Başında fiyatı 1.41 dolar olan büyük yuvarlak bir şapka, ağzında kocaman bir sigara vardı.

Çarpık çurpuk parmağını takip edip otobüs durağına baktık. Oda'nın spor çantası silahların ağırlığıyla şıngırdıyordu. 141 numaralı otobüs geldiğinde parlak yeşil, mavi ve mor renklerle ışıklandırılmış çınar ağaçlarının altındaki dikdörtgen şekilli, raylı alana geldik. Oda hemen bağırdı, "Orada!" ve hızla indik.

Oda'nın gördüğü, melek kanatlı küçük bir kız resmiydi. Bu, Üniteryan bir duanın kenarına çizilmişti ve altında **DaN Bir eşcinsel!** Ve **C4D sonsuza kadar** gibi pek de sanat eseri sayılmayacak yazılar vardı. Kızın yüzü, yan kapıdaki bir pastanenin parlak alüminyum renkteki havalandırma bacasına doğru sürüklenen büyük kırmızı bir balona bakarcasına yukarı dönüktü. Beyaza boyanmış küçük bir el, boşu boşuna arka tarafa uzanmıştı.

Oda, "Eee?" dedi.

Normalde hissettiğimden daha çok kendimden emin görünmeye çalışarak "Melek," dedim.

Meleğe gitmek için ilk otobüse bindik. Metro istasyonunun dışında birkaç dakika arandık. Ta ki ben İskoçya Bankası'nın yanındaki ATM'nin altında boyanmış küçük, siyah beyaz bir fare görene kadar. Uzun bir atkı takmış, bavul ve kâğıda sarılmış bir demet gül gibi görünen biberiye taşıyordu. Uzun siyah burnu, güneye doğru kıvrılmıştı.

Rosebery Caddesi'nin aşağısına kadar farenin burnunu takip ettik. Pencereleri boyalı sahte bir ATM bulduk. Paranın çıktığı yerde büyük mekanik bir kol vardı. Pençelerinde bir çocuğu sıkıca tutuyordu. Çocuk balonunu kaybetmiş, o küçük melek

kanatlı kız görüntüsündeydi. Hayrete düşmüşçesine ellerini ağzına kapamıştı.

Mekanik kol, Farringdon Yolu'nu işaret ediyordu. O yüzden biz de geniş, trafikle dolu ana caddeden aşağı yürümeye başladık. Ta ki tren yolu hattının sarı tuğladan yapılmış duvarları bir tarafta görünene kadar. Oda hemen, "Swift," diye seslendi.

Reklam şeritlerinin, düşük bütçeli filmlerin, albümlerin ve umutsuzca mücadele eden dergilerin afişleriyle kaplı ilan panosunu gösteriyordu. Bir köşede kuyruğunu yakalayıncaya kadar daire çizerek kendi etrafında dönen, vagonları birbirine dolanmış bir tren resmi vardı.

Bütün bir gece boyunca neredeyse tek kelime etmeyen Oda, "Bu, bizim nereye gitmemizi istiyor?" diye sordu.

"Daire hattına," diye mırıldandım.

"O nerede?"

"Nerede olduğu önemli değil."

"Bu ne demek şimdi?"

"Hadi gel," dedim. "Almamız gereken birkaç parça şey var."

Bir sudoku kitabı, bir tane tükenmez kalem, bir paket sakız, işe yaramaz bir duygusal roman satın alıp hepsini plastik poşete yerleştirdim. Semt birahanesinde bana bira değil de kahve vermek isteyen kızı Oda'nın sabrı tükenmeden ikna etmeye çalışıyordum.

Oda çantayı göstererek "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Fedakârlık." İçten içe ben daha ona anlatmadan bunu sorduğu için memnun olmuştum aslında.

"Ne için fedakârlık? Neden Daire hattına gidip Beyazlar'ı bulmuyoruz?"

"Beklememiz gerekiyor," dedim.

"Neden?"

"Son tren için."

"*Neden?*"

"Çünkü işaretin anlatmaya çalıştığı şey bu. Sadece Daire hattını değil; hiç durmadan, hiçbir istasyona uğramadan sürekli kendi etrafında dönen treni de anlatıyor. Yani sadece *Daire hattını* değil. Karışık bir konu. Fedakârlık." İçinde sudoku kitabının da olduğu poşeti salladım.

"Kasten gizemli olmaya çalışıyorsun," dedi. "İyi de neden?"

"Çünkü senden hoşlanmıyorum."

"Arkadaşının hayatı benim tek kelimeme bağlı. Ve tabii seninki de," diye ekledi gözlerini kısarak.

"Yani bize," dedik, "ne yapacağımızı bilmemenin seni korkuttuğunu söylüyorsun."

"Senden korkmuyorum," dedi sert bir dille. Konuşurken sesi buz gibiydi. "Hangi güçle pazarlık yaparsan yap ölü birisin."

"Mesele bu değil ki," dedim en kibar, en sakin ses tonumla. "Emin olamadığın için korkuyorsun."

"Hayır."

"Sen öyle diyorsan..."

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diye ekledi bir öfkeyle.

"Kahve içmek istediğimi ve biranın kötü bir fikir olduğunu biliyorum, her şey düşünüldü."

"Neden? Son trene yetişmemiz neden bu kadar önemli?"

"Bunu kendi başına anlamanı tercih ediyorum," dedim ve kaldığım yerden kahve siparişi vermeye devam ettim.

Saat 23.45'te Oda ile Farringdon İstasyonu'na doğru yürümeye başladık. Son tren, saat gece yarısını altı dakika geçtiği için panoya mavi renkli kalemle yazılmıştı. Peronda bekleyen pek

fazla kişi yoktu. Bazıları şık takım kıyafetleri ve incileriyle tiyatrodan gelenler, yanlış ayakkabıların içinde buralarda kaybolmuş olmaktan ağrıyan ayaklarıyla duran bir grup kızdan uzakta dolanıp duruyordu. Peronun diğer ucunda ihtiraslarıyla tuğladan bir çardağın içine girmiş, terden ve hormonlardan sırılsıklam olmuş iki adam, şimdiye kadar gördüğümüz en uzun ve en sesli öpüşmeyle meşguldü. Bakmamaya çalıştım ama çok şaşırdık.

Metropol hat treni, bencilce Baker Caddesi'nde durmaya karar vererek geldi. Durdu ve ipek eşarplı tiyatroseverlerin yaptığı gibi kızlar da trene bindi. Hammersmith ve Şehir hat treni, Edgware Yolu'ndan vazgeçerek pek iyi yapmadı ama yere serilmiş gazete yığınlarının arasında oturan kibar, Arap görünümlü çifti şaşırtan iki adam için belli ki yeteri kadar uzaktaydı ve adamlar kaldıkları yerden devam ettiler.

Gösterge, yazıların hepsini sildi ama batıda Daire hattına gidecek olan bir treni ve gideceği yeri parlak turuncu noktalarla belirtti. Genç adam ve kadınlardan oluşan bir grup, neredeyse kendilerini kaybettikleri bir heyecanla kıkırdayarak perona geldiklerinde üzerindeki pembe tulumundan sütyen askıları görünen kız, banklardan birinin arkasında kusmaya başladı. Oda, kaşlarını çatıp hemen yüzünü başka tarafa çevirdi. Kızın arkadaşları, etrafına toplanıp kıza hafifçe vurmaya, onu sakinleştirmeye, saçlarını düzeltmeye ve kız midesi tamamen boşalıp son bir kez kusuncaya kadar ağzının etrafındaki kusmuğu silmeye başladılar. Sonra kız banka oturup ağlamaya başladı. Ağladığını görünce yüzümüzde ani bir sıcaklık hissettik. Bunu anlayamıyor ya da kontrol edemiyorduk. Kızın üzüntüsünü paylaşmamıza engel olan tek şey, Oda'nın yüzündeki o soğuk ifadeydi.

Saat 00.09'da Daire hat treninin sesi duyuldu ve tren hırıltılı bir sesle istasyona geldi. Oda çantasını omzuna atıp ani bir hızla

ayağa kalktı. Ama kolundan tutup onu tekrar yerine çektim. "Ama bu..." dedi.

"Hayır. Bu değil. *Son tren.*"

"Bu..."

"Bana güven."

Bir an tereddüt ettiyse de istemeden yerine oturdu. Kızlar ve çocuklar trene doluşurken alarm sesleriyle vagonların kapıları kapandı ve tren kendi yoluna gitmek üzere istasyondan ayrıldı. Karşı duvardaki yazıların yanından geçti. Yazılar, yeşil renkte melekler ve karalamalardan oluşan uzun, anlamsız isimlerdi. Luton'a giden trenler için nereye gideceğini gösteren ilan panosunun yanına birisi, siyah beyaz kapalı bir göz çizmiş ve her bir gözün kirpiğinin ucu da Mısır'a özgü uzun bir kavisle sonlanmıştı.

Bir dakika sonra Oda, "Bir planın var değil mi, Büyücü?" diye sordu.

Üzerimizdeki gösterge, son kalan turuncu yıldız imlerini silerken sorusunu başımla onayladım ve göstergede başka mesaj çıkmadı. Ayağa kalkıp

"Heyecan verici!!!"

Bollywood Romance - Zamanımızın Bir Aşk Hikâyesi!

"Şimdiye kadar gördüğüm en şaşırtıcı hikâye!!!"
- News of The World.

"Hayret verici!!!"- Time Out

yazılarını geçerek peronda ilerledim...

Günümüzün yeni sesi! -**Love and Lost**- *bir nesli etkileyecek yürek parçalayıcı bir albüm.*

Peronun sonuna geldiğimde, *Tehlikeli! Geçilmez!* levhasını itip park edilmiş tren makinistinin peronun uzunluğunu görmesi için yerleştirilen aynalardan sakınmak için başımı eğdim ve peronun aşağısındaki dar, kirli beton zeminden hattın çakıl ve elektrikle yüklü alanına doğru ilerledim. Dilimin ucunda tünelin o yoğun dumansı kir tadını alabiliyordum. Havası kuruydu. Hemen yanımdan geçen raylardaki binlerce voltluk elektriğin vızıltısını, tünelden geçen son yolcu treninin o soğuk rüzgârını ve hareketsiz yer altının yoğun sıcaklığı içinde kayboluşunu hissedebiliyordum. Bir zamanlar renklendirilmiş kılıfların içinden bile vızıltı sesinin duyulduğu bobinlerle dolu sert, siyah duvara yasladığım sırtımla karanlığa açıldığını hatırlatan peronun dar kenarına atladım.

Oda, peronun ışığının altından şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Oda," dedim. "Açlık, Bond Caddesi İstasyonu'nda bizi aramaya geldiğinde gerçekten seni hayatta bırakacağını mı sanıyorsun? Dürüst olmak gerekirse ölürken kanının, sırf tenindeki terle aynı tatta olup olmadığını görmek için kanını içmeyeceğine mi inanıyorsun? Bana güven. Lütfen."

Elimi uzattım. Kaşlarını çatarak *Tehlikeli* yazısının yanından geçip yanıma gelinceye kadar yürüdü. Gözlerini elektrik rayına çevirirken bile duvara yapıştırılmış kablolardan kaçınmak için geriliyordu, farkındaydım. Karanlıktaydık ve hiç boş yerimiz yoktu. Tenimizde yakınlığının sıcaklığını hissedebiliyorduk. Tünel kenarının kasvetinde canlı, ilginç bir sıcaklıktı. Meraklı ve utanmaz gözlerle ona baktık. Ta ki ona baktığımızı anlayıp

"Tanrım, sen bizi koru," diye mırıldanarak başını başka yöne çevirine kadar.

"Sorun ne?" diye sordum.

"Karanlıkta onları görebiliyorum."

"Neyi?"

"Gözlerini. Tıpkı kedi gözü gibi. Mavi görünüyorlar."

"Bu, neredeyse kusursuz bir diriliş," dedik büyük bir cesaretle.

Karanlık zemine tükürdü. Tükürüğü, elektrikli raylarda fışırdadı.

"Ben yardım edemem, üzgünüm."

Başını kaldırıp tekrar baktı ama yüzündeki şüpheli ifadenin dışında bir şey göremeden hemen geri çevirdi. "Burada tam olarak ne yapıyoruz?"

"Peronu inceleyecek güvenliği bekliyoruz."

Karşılığında kendi kendine homurdandı ve nefesinin iç gıdıklayıcı o ısısını yine hissettik. Tıpkı sönmeye başlayan kıvılcımların dokunuşu gibiydi.

Çok uzun süre beklememiz gerekmedi. Güvenlik, son tren gittikten birkaç dakika sonra elindeki telsizine bir şeyler mırıldanarak geldi. Plastik sopanın sivri ucuyla yerdeki çöpleri toplayarak peron boyunca hızlıca dolandı. Otomatik satış makinesini açtı. O günkü bozuk paraları alıp makineyi bir sonraki günün bayat, pahalı çikolataları ve içecek kutularıyla doldurdu. Tüm bu işlerin bitmesi, peron ucunun karanlığına sığınmış hâlde kendi nefesimizin sesini azaltmaya çalışıp öylece durmamız, neredeyse on dakika aldı.

Adam işini bitirdiğinde ışıkları kapadı böylece her yer bankların arkasından yükselen hafif pembemsi turuncu neon ışıkla doldu. Işık, reklam panolarının cam panelini çok ilginç göster-

di. İstasyonun önündeki demir kapının kapandığını duydum. Oda, "Yeter mi?" diye sordu yanımdan.

Başımla onayladım.

Hızla benden uzaklaşıp tekrar perona tırmandı ve elbisesinin kirini silkeledi.

Işıkları sönmüş göstergeye bakıp "Şimdi beklemek zorundayız," dedim.

"Neyi bekleyeceğiz?" diye homurdandı.

"Bunun bir parçası olmayı öyle çok istedin ki şimdi bana saldırıp bir adamı da kaçırmak zorundasın," dedim bu kadar sakin konuştuğuma şaşırarak. "Şimdi izle ve öğren."

Bir banka oturup soğuktan ve bulunduğumuz yerin sessizliğinden korunmak için kirli kabanıma sarıldım ve beklemeye başladım. Oda dişlerini sıkarak volta atmaya başladı. Yürüyüş mesafesiyle dakikaları hesaplamaya çalıştım çünkü ileri geri dört kez yürümesi, kabataslak bir dakika ediyordu. Gözlerim ağırlaştı, bedenim yorgun, saçlarım kirliydi ve birine vurma isteğiyle yanıp tutuşuyordum. Kenarda oturmamıza rağmen başımı eğdim. Göz kapaklarımız düşerken bile kulaklarımız hâlâ tetikteydi ve bu şekilde kendimi bırakıverdim. Su borusundan damlayan suyun sesini ve ileride bir yerlerde otobüs gürültüsünü duyabiliyorduk. Hislerimiz hiç düşünmeden bırakılmış bir yiyeceği bulmaya çalışarak elektrikli demir yolunun kenarında hızla ilerleyen fareye kaydı. Burnunun duyarlılığı çok hoşumuza gidiyordu. Burnunu birden çekiyor ve bu hareketle yüzümüzün şekli hafifçe değişiyordu. Bıyıkları, Oda'nın yürüyüşünün oluşturduğu yankıyı yakalarken, bıyıklarımızın duyarlılığı artıyordu. Her bir adım, tıpkı havada asılı kalan bir zilin son kez çalışı gibiydi.

"Büyücü!"

Sesi, fareyi korkuttu o yüzden farenin zihnini serbest bırakıp hemen ona baktım. Oda'nın yüzü, peronun ışığı altında pembe turuncu renkte görünüyordu. Gözleri gösterge panosuna dönüktü. Büyük turuncu harflerle,

"1) KingsX ile Daire hattı - 2 dakika" yazıyordu. Başka bir şey yoktu.

Bir süre ikimiz de yazıya baktık. Ardından Oda, "Bu, senin büyün mü?" diye sordu.

"Hayır."

"O hâlde bu neyin nesi şimdi?"

"Son tren," dedim kibarca. "Gerçek son tren. Bu, tıpkı Dilenciler Kralı ya da Çekilmez Leydi gibi."

"Hiç bir anlam ifade etmiyor," diye çıkıştı bana. Aslında şu an gösterdiği öfke, büyüden ya da trenden gerçekten çok korktuğunu gösteriyordu ama hangisinden korkuyordu, emin olamadım.

Bir şeyler söylemeye çalıştım. "Bazı fikirler, iyi ilham anlarından daha fazlasıdır. Bazı fikirler, söylesen de söylemesen de gerçek olabilir."

"Yani iki dakikada burada olacak, bir fikir mi?"

"Tren, dolanmayı hiçbir zaman bırakmaz," dedim. "Sonsuza kadar Daire hattına gider gelir."

Tünelin ucundan soğuk bir rüzgâr, yer altının o pis kokusu yüzüme çarptı. Derin bir nefes alıp kokuyu içimize çektik.

"Saçmalık."

"Hayatını mistik güçleri yok etmeye adayan bir kadına göre neyle uğraştığının pek farkında olduğun söylenemez." Uzaktan trenin sesi duyuldu. Alnımdaki saçlar, tenimi gıdıklayan soğukla kıpırdanmaya başladı. Sudoku kitabının, tükenmez kalemin ve sakızın olduğu poşeti alarak ayağa kalktım.

"Ve bu tren..." diye ekledi Oda, sesindeki korkuyu bastırmaya çalışarak, "bizi Beyazlara mı götürecek?"

"Beyazlar geldiğimizi zaten biliyordur," dedim.

"Nasıl?"

Peronun diğer ucunu gösterdim. Luton trenine nasıl gideceğini gösteren panonun yanında siyah ve beyaza boyanmış Mısır'a özgü uzun kıvrımlı göz, şu an açıktı. Siyah göz bebekleri ve gri benekli irisleri bize bakıyordu.

Oda bakışımı takip etti. Kekeleyerek "Bu, zihnimin oynadığı bir oyun değil," dedi.

"Evet, değil."

"Her zaman böyle mi yapıyorsun, Büyücü?"

"Hayır. Fakat öyle olsaydı hayat güzel olurdu," dedik. Peronun ucuna doğru yürüdük. Ayak parmaklarımız, *Geçilmez!* yazısının hemen kenarındaydı. İstasyonun diğer ucundaki tünelde garip beyaz bir ışık belirdi. Avlanan bir kedinin gözleri gibiydi. Karanlıktan çıkarken gittikçe büyüyordu. Daha da yaklaştıkça makinist kompartımanının loş ışığı olduğu anlaşıldı. Kompartıman, tanımlanamaz yüzlerin siyah gölgesi dışında boştu. Yolun karşısına mavi kıvılcımlar bırakırken tekerlerin tıkırdayan, tıslayan sesiyle ve ölmekte olan bir ölüm perisinin son nefesi gibi frenlerin acı çığlığıyla gelen son tren, Farringdon İstasyonu'nda durdu ve kapılarını açtı.

Son tren, bir zamanlar beyazmış ama boyası biraz ihmalden ve biraz da yılların etkisinden griye dönüşmüştü. Üstü kazınmış ve kahverengi pas iziyle lekelenmişti. Pencerelerinden bir şey görmek imkânsızdı. Kazınmış ve içine akan suyla çizilmişti. Kapılar öyle pas tutmuştu ki bir tahtanın tırnakla kazınmasına benzer bir sesle açıldı. Vagonların loş sarı ışığına baktığımda

içeride hiç yolcu görmedim. Sadece çiğnenmiş sakızın bıraktığı siyah lekenin ve tüy gibi etrafa toplanmış eski gazete parçalarının dışında bir şey yoktu. Koltuk kılıfları öyle inceydi ki altındaki döşemeyi görebiliyordunuz. Alarm butonunun camı çatlamış ve onu tutan kulp her an düşecekmiş gibi görünüyordu. Tavandaki destek noktalarından sallanan kayışlar, tren durduktan sonra bile kendi kendine sallanmaya devam ediyordu. Vagonun diğer ucundaki pencereler ardına kadar açıktı. İçerisi artık hurdası çıkmış koltukların ardında çalışan vantilatörün gürültüsüyle doluydu.

Oda, "Şeytani eğilimden bahsettiklerinde düşündüğüm şey aynen buydu," dedi.

"Denemedin bile," dedim. "Eğer bu tarzda eğilimler fırsat vermeseydi, o zaman insanlar arası yarışın nasıl önemsiz olacağını bir düşün."

Büyük bir dikkatle vagonda dolaşmaya başladım. Hiçbir şey olmayınca dönüp Oda'ya baktım. Hâlâ peronda kararsız bir hâlde duruyordu. Elimi ona uzatarak "Bond Caddesi'nde bana güvendin," dedim. "Şimdi de güven."

"Bu gerekiyor mu?" diye sordu.

"Evet."

Elimi tutup vagona çıktı. O anda kapılar geri çekilmeme neden olacak kadar tiz ve yüksek sesle uğuldamaya başladı. Büyük bir gürültüyle kapandı. Tren birden sarsıldı ve hareket etmeye başladı. Elimi tavandan sarkan kayışlardan birine dolayıp "Bir şey itiraf etmem gerekiyor," dedim.

"Ne?"

"Daha önce son trene hiç binmedim."

"Neden?"

"Kaybolmak çok kolay."

Kendi kendine homurdandı Oda ve başka bir sarsılmayla ayağını koyduğu yeri kaybetti. Tren daha da hızlandı ve tünele girdiğimiz anda peronun yumuşak parlaklığı kayboldu. Oda çantasını yere bırakıp vagonun ortasındaki yuvarlak direğe tutundu. Tren hızlandıkça destek almak için direğe iyice yaslandı. Vagonun diğer ucundaki açık pencereden gelen rüzgâr karanlığın içinde ilerlerken bizi resmen paralıyor, montumu fırtınada asılı kalmış bir bayrak gibi sallıyor, saçımı ve kıyafetlerimi çekiştirip duruyordu. Dışarıda raylar bir genişleyip bir daralırken pencereden kirli kabloların soluk kırmızı ve sarı renklerini gördüm. Daha sonra kablolar birden yok oldu. Vagona düşen ışık, görebildiğim kadarıyla siyah duvarın kıvrımı bile değildi. Sadece karanlıktı, karanlığın ta kendisiydi. Işıklar tavanda titredi ve bir an hepsi yanıp ardından söndü. Aslında vagon boş değildi ama hiçbir özelliği olmayan yüzlerce gri yüzle, belki de kapı boşluğunu engelleyen bir bebek arabasıyla ya da bir şapkanın ucuyla resmen omuz omuza duruyordum. Hem de öylesine yakındık ki nefes alamıyordum. Sıcaklığı kemiklerimi yakıyordu. Ardından ışıklar tekrar titredi, vagon eski boş ve soğuk hâlini aldı. Her bir parçası görülemeyecek kadar küçük bıçak gibi yüzümüze çarpan rüzgâr ve her şeyi daha da kötüleştiren bir öfke belirdi.

Oda çığlık çığlığa bağırdı. "Sen ne yaptığını biliyor musun?"

"Bana biraz zaman ver!" dedim ben de.

Dışarıda beliren ışıkla ama sadece bir saniyeliğine Kings Cross St. Pancras Metro İstasyonu'nun duvarlarını gördüm. Durmaya çalışmadık ve peron sadece bir nefes alıp verinceye kadar görüşümüzden kayboldu. Hızla yerdekileri toplamaya çalışırken gazete parçaları dizlerimin etrafına dolandı. Eski, ezilmiş teneke kutular ve hamburger paketleri vagonda aşağı yuvarlandı. Ayağa kalkmaya çalıştığımda sakız ayak bileğime yapışıp

beni tekrar yere düşürdü. Büyük bir kuvvet sarf ederek sakızdan kurtulabildim.

Durma vakti geldiğinde bunu öyle hızlı ve sert yaptı ki, yere fırlayıp Oda'nın kapı boşluğundaki koltukları ayıran cam panele çarpmasına neden oldum. Avuçlarıma yapışan sakızla hızla dizlerimin üzerine kalktım ve etrafıma bakındım. Hâlâ hareket edebildiğimizi fark ettim. Trenin, gücü tekerlere veren elektrik noktasını, vantilatörün tiz sesini ve motorların uğultusunu duyabiliyordum. Fakat artık o ilk süratimiz yoktu. Loş ışığıyla vagon artık boş değildi.

Vagonun her koltuğunu, her bir köşesini gölgeler ve yarı saydam şekiller doldurmuştu. Soluk ve yüzü olmayan bir kadın, uyuyan, soluk tenli bir bebeği sallıyordu. Yüzü olmayan bir adam, hareket ettikçe başının etrafında dönen gri kablolarıyla sessiz müziğine tempo tutuyordu. Melon şapkalı bir adam, bastonuyla yürüyen yaşlı bir kadına yol gösteriyordu. Bir kadın, duvara çellosunu yerleştirmeye uğraşırken büyük çantaları olan bir aile, vagonda ilerliyordu. Hiçbiri hayalet değildi çünkü hayaletlerin yüzleri, ifadeleri, sesleri olur. Ama bunlar, sessiz, meçhul, unutulmuş yüzlerdi. Biçimlerini karanlık birer gölgeye terk ederek birbirlerinin içinde kaybolmuşlardı. Pencereden dışarı baktığımda sadece demir yolu hattının parlayan düz çizgisini, diğer tarafta aynı paralelde uzanan düzinelerce, hatta yüzlerce rayı, üstlerinde parıldayan çeliği, hemen altındaki siyah pası ve rayların otobandaki ara yollar gibi diğer tarafımıza açıldığını görebiliyordum. Karanlıkta kaybolmadan önce hepsini görebildim.

Oda, düştüğü yerden acı içinde ayağa kalkmaya çalışıyordu. Elimi uzattığımda başını sallayarak "Bu da neyin nesi?" diye fısıldadı.

Sakallı ve üzerinde bol ceketi olan bir adamın gölgesinin vagon kapısına doğru yanımdan geçişine bakarak "Trenin yolcu alması gerekiyor," dedim. Adam trenin düzenli, sessiz ritmiyle nazikçe sallanırken sisten pek kalın sayılmayacak parmaklarıyla kapıdaki bez kulpu tuttu.

"Hepsi yaşıyor mu?"

"Bir bakıma. Her zaman, sonsuza dek yer altında her yere gidebilirler. Hepsi bunun bir parçası, tıpkı trenin anısı gibi."

"Bana pek canlılarmış gibi gelmiyor."

"Onlar da bizim gibi," dedik. "Hayatını bir yere verdiğinde ortaya çıkacak olan şey onlar. Hem her yerde hem de hiçbir yerdeler. İlk insanoğlu, seyahatin bu yeni şeklini merak ettiğinde ve buna şaşırdığında ortaya çıktılar. Ancak son tren kapılarını tamamen kapadığında ve yer altında bir demir yolu olduğunu hatırlayan hiç kimse kalmadığında ölecekler. Yani, çok uzun sürmeyecek. Biz de şu an aynı durumdayız."

Kendi kendine, "Harika!" diye fısıldadı.

Gülümsedim. "Birazcık bile korkmuyor musun?"

Yüzüme baktı.

Eşyalarla dolu çantamı açıp içinden sudoku kitabımı çıkarttım. Vagondaki bütün başlar bana döndü. Düzinelerce boş göz, bize odaklandı. Dikkatlerini çektiğimden emin oluncaya kadar bekledim, ardından eğilip kitabı yere bıraktım. Tükenmez kalemi üzerine, hemen yanına da romanı bıraktım. Açılmamış sakız paketini en üste koydum. Böylece sakızın beyaz noktası göründü. Sonra geri çekildim. Gölgeler bize doğru gelmeye başladı. Kocaman elbiseli, şişman bir kadının gölgesi, oturduğu yerden kalktı, ağır bir sırt çantası olan kız imgesi ve kambur yaşlı bir adamın hayali gölgesi bize doğru ilerledi. Yere yığdığım eşyalara ulaşmak için hepsi birden geliyordu. Onlar ilerledikçe ben de

Oda'yı kapı aralığına yapışıncaya kadar yavaşça ittim. Gölgeler, yere kurban olarak bırakılmış eşyaların etrafında gittikçe kalınlaşıyor ve çoğalıyordu. Aralarında neredeyse bir adımlık boşluk kalmayana, bedenleri donuk kalabalığa dönüşünceye kadar en az iki düzine oldular. Kitaplar, tükenmez kalem ve sakız, neredeyse birbirine yapışık görünen kalabalığın arasında kayboldu. Aralarında arbede çıkmadan önce hayali bir baş ya da gölge bir kol belirdi.

Gölgeler birbirlerini çekiştirerek tekrar göründüklerinde hiç ses çıkartmadan ya da çekingen bir bakış bile atmadan eski yerlerine döndüler. Bir araya geldikleri yerde sakızın paketi, sudoku kitabının yırtık bir sayfası ve mavi tükenmez kalemle doldurulmuş sayıların dışında zeminde hiçbir şey yoktu.

Oda, tam bir şeyler söylemek için ağzını açtığında tren öyle hızlı hareket etti ki neredeyse bizi tekrar uçuracaktı. Oda, bezden kulpa tutunup motor hırıltısının arasında, "Neler oluyor böyle?" diye bağırdı.

Raylarda ilerlemeye ve tekrar sallanmaya başladığımızda, "Bir adak," diye bağırdım. "En çok istedikleri şeyi kurban etmelisin!"

"Sudoku kitabı mı en çok istedikleri şey?"

"Yapacak, kendini meşgul edecek bir şeyler vardır. Böylece trenin geri kalanına bakman gerekmez. Evet sudoku kitabı ve beş para etmez bir roman! Metroda yaptığın şey tam olarak budur."

Hızımız artarken tren sertçe kıvrıldı. Köşeyi dönerken bir anlığına karanlığa kıvrılan diğer vagonları görebildim. Tren tekrar düz bir şekle girdiğinde ise vagonlar yine görünmez oldu. Tekerlerden kıvılcımlar çıkıyor, çıkan kıvılcımlar pencerelere yansıyordu. Vagondaki ışık artık eski gücünü kaybetmiş, bir ya da iki ampulü etrafa duman yayarak patlamıştı. Karanlık bir

artıyor, bir azalıyor ve gölgeler kayboluyordu. Bir saniye öncesinde vagon dolu, bir saniye sonrasında ise bomboş oluyordu. Bir saniyeliğine dışarıda başka bir tren, havada bıraktığı buhar ve çıkarttığı sesle hızla yanımızdan geçti. O anda trende gazete okuyan bir adam ve örgü ören bir kadın gördüm ama sonra tren yanımızdan uzaklaştı ve kazınmış camlarda yüzümüzün gölgesi ve sonsuz bir karanlık kaldı. Kahkahalarla güldük. Tekerlerden çıkan, vagonu bir anda bembeyaz hâle getiren elektrik ışığıyla karanlığı dolduran, görüş açımızı bir bulanıklaştırıp bir artıran kıvılcımlar, öyle yüksek ve öyle parlak bir şekilde artıyordu ki gözlerimizi başka tarafa çevirip aydınlığına karşı sımsıkı kapamak zorunda kaldık.

Yine aniden yavaşlamaya başladığımızda kıvılcımlar da motorun hareket tonuyla azalmaya başladı. Bunun şaşkınlığı, beni bir yöne doğru fırlatıp Oda'ya çarpmama neden oldu. Çarptığım anda Oda'nın eli kulptan kayıverdi. Trenin hareketinin azalmasıyla tam vagonun diğer tarafına uçacakken içgüdüsel olarak onu yakaladım. Ateş tabakası penceremizden yok olurken kolundan sıkıca tuttum. Işıklar artık normale dönmüş, gölgeler birer hiçliğe ve bir kez daha gördüğüm o kir kaplı kablo ışıltısına dönüşmüştü.

Ardından loş ışıklı bir peron belirdi. Bakımsız kaldırımları ve eski, bej rengi döşemeleri vardı. Sert bir zemine vurarak durduk ve vagon kapıları açıldı. Ben, peronun soğuk havasına doğru adımımı atarken Oda, spor çantasını kapıp telaşlı adımlarla peşimden geldi. Biz iner inmez kapılar arkamızdan sertçe kapandı ve tren tekrar hareket etti.

Bir levha aradım ve buldum: Aldwych.

Güldüm.

Oda, "Bunu komik bulduğuna sevindim," dedi.

"Biraz tadını çıkartsana," dedim. "Aldwych İstasyonu'na hoş geldin."

"Aldwych İstasyonu'nu daha önce hiç duymadım."

"Kapalı bir istasyon burası. Piccadilly hattı için kullanılırdı."

"O hâlde buraya nasıl geldik?"

"Gerçekten her zaman böyle saçma sorular soracak mısın? Gizemli güçler, bunları kabul et!"

Peronun diğer ucundan bir öksürük sesi duyuldu. Oda, hemen elini çantasına uzatıverdi.

"Merhaba," diye seslendim.

Üç kişilerdi. Bir erkek ve iki de kadın. Hemen altında *Çıkış* yazısının olduğu eski, siyah bir metal el işaretinin olduğu peron girişinde duruyorlardı. Silahları vardı ve yüzleri de gülmüyordu. "İyi akşamlar," dedi kadınlardan biri bize yaklaşarak. "Bizi mi görmek istiyordunuz?"

Oda'nın çantasını aldılar. Bu hareketleri Oda'yı sinirlendirse de neyse ki bağırmadan kendini durdurabildi. Benim poşetimi de aldılar. Hiçbir şey söylemedim. Sadece daha derin ceplerimin olmasını diledim.

Ardından gözlerimizi bağlayıp kolumuzdan tutarak yürüttüler. Ayak bileklerimde esen rüzgârdan anladığımız kadarıyla zemin üzerinde yürümüyorduk. Ayrıca bütün hislerimiz, parmaklarımızın arasından geçen oldukça baştan çıkartıcı havayı bilindik bir uğultuyla toplayarak karıncalanıyordu ve bu her geçen saniyede artıyordu.

Sanırım on dakika kadar yürüdük. Bir yerde donmuş yağ ve seyreltilmiş atıktan oluşan lağım kokusu tüm duyu organlarımı etkiledi. Başka bir yerde farelerle yürüyor ve karanlıkta hemen arkamızdan hızla ilerlerken gözlerini izliyorduk. Ta ki yanımız-

daki insanlardan biri pençelerinin sesini duyup sert bir hareketle fareye vuruncaya kadar. Fare hemen ayağımın kenarına düştü. Acı verici ya da tehdit edici bir hareket değildi ama farelerin neden bu kadar ilgilendiklerini tahmin etmeye yetecek kadar uyarıcı bir davranıştı bu. Ayak seslerimiz yankılanıyor ve hava gittikçe yoğunlaşıyordu. Burada büyünün tadını alabiliyordum. Sanki ben hareket ettikçe parmaklarımın arasından geçen rüzgâr sıvı gibiydi ve yer de pekmezle kaplıymış gibi yürüdükçe ayaklarıma yapışıyordu.

Yürürken metal kapıların açılıp kapandığını ve ardından defalarca kilitlendiğini duydum. Her yer aynı hizada gibiydi. Attığımız birkaç adım, ters yönde attığımız aynı sayıdaki adımla etkisiz hâle geliyordu. O nedenle götürdükleri yere ulaştığımızda, Piccadilly hattından daha yüksekte olmadığımızı anladım. Vardığımızda yeri o anda tanıdım. Bize dışarıdan bile tanıdık bir yerdi ve gülmemek için kendimi zor tuttum.

Gözümüzdeki bağları çıkarttıkları yer karanlık, kasvetliydi ve sadece betondan oluşuyordu. Yerler, duvarlar, tavan, her yer betondu. Bir zamanlar soluk bej rengindeyken şimdiler de griye dönmeye başlamıştı. Her yerde devasa büyüklükte eski makine parçaları vardı. Tek parça gövdelerinden sarkan kablolar, düşmüş teller, oluklu yapılarının içinde öylece açıkta bırakılmış tozlu devre levhaları ve ampullerle doluydu. Ama hepsinin, bozuk telefon parçaları olduğunu görebilirdiniz. Şu an bile yerin kıpırtısını, metro kazılarının sesini duyabiliyorduk fakat düşününce bu yerin son kullanılmasının üzerinden yıllar geçtiğini anlardınız.

Ancak zemin, duvarlar ve tavanın bazı bölümleri canlı bir renge boyanmıştı. Renk girdabı, turuncu, mavi, mor, pembe renklerde verilmiş mesajlar, gözetleyen göz imgeleri, koşuşturan

fareler, süslü kıyafetler içindeki cinler, hayali ve gerçek yaratıklar ve bunların arasında ince çizgide yürüyenler, siyasetçilerin karikatürleri ve türlü türlü resimler, hepsi de mock-graffiti tarzında yapılmıştı. İmgelerin arasında haşlanan patatesleri izlemektense poker oynayan karakterleriyle kopyalanan Rembrandt ve dikkatli dedektiflerin süslü kıyafetleriyle birbirlerini itip kakarken tüm yüzlerin yeniden resmedildiği Monet vardı. Şayet daha fazla boş yer olsaydı kesinlikle birileri orayı da doldururdu. Zemin, tavandan gelen kızıllıkla parlıyor ve duvarlar da resmen bu kızıllığın içinde yüzüyordu. Burası sanrılarla dolu bir kâbus gibi görünüyordu. Sanki LSD yanlış yere, Kingsway Telefon Santrali'ne gitmiş gibiydi.

Bizi duvarlarında mor renkte farklı şekillerin olduğu bir odaya götürdüler. Menekşelerin arasına karışmış binalar vardı. Menekşeler, lavanta çalılıklarına gitmeye çalışan kestane renkli tırtılların etrafına dolanmış ve tekrar bu binaların içine karışıyorlardı. Binalardan yansıyan ışıklar, pencerelerinin dikdörtgen pervazlarından bakan küçük yüzleri tüm ayrıntılarıyla gösteriyordu. Eski yazım şeklinde üzerinde *Toplantı Salonu* yazan ağır demir bir kapı, hemen arkamızdan kapanıp kilitlendi. Odanın en uzak noktasında birileri, kahverengi lekeli eski bir yatak ve bir kova bırakmıştı.

Oda, "Bu da planının bir parçası mı, Büyücü?" diye sordu.

Oturup -ama yatağa değil- esnedim. "Şu an her şey gayet iyi," dedim.

"Hangi anlamda *iyi*?" diye sordu Oda.

"En azından hâlâ hayattasın, ben de ölmedim. Bizi öldürmediler, biz de onları öldürmedik. Bu mana da iyi," dedim. "Eğer huzursuzluk ve uygunsuzluk için Kule'nin aradığı bir Beyaz ol-

saydım, yabancılar konusunda şüpheli davranabilirdim. Biraz uyumalı ve endişelenmeyi bırakmalısın."

"Böyle bir yerde uyuyamam," dedi suratını asıp odanın diğer ucuna geçerken.

"Neden?"

"Korkunç bir yer."

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Neden?"

"Duvarlara resmen büyü çizmişler! Bunu bilerek nasıl uyuyabilirsin?"

Odaya bakındım. "Güzel olduğunu düşünüyoruz," dedik. "Sen eğer istiyorsan kendini yormaya devam et ama ben uyuyacağım."

Ceketimi omuzlarıma kadar çekip dizlerimi de göğsüme doğru çektim. Yan tarafıma döndüm ve gözlerimi kapadım. Hemen uykuya dalıverdim. Rüyamda hep mor şeyler gördüm.

Bizi uyandırdılar. Gündüz mü gece mi olduğunu söylemem imkânsızdı çünkü anlayabilecek hiçbir şeyimiz yoktu. Koridordan geçtik. Demir kapıdan çıkıp büyük yuvarlak masası olan ve tek bir ışıkla aydınlanan odaya girdik. Masada kırmızı botlu bir kadın oturmuş tırnaklarını inceliyordu. Saçları siyahtı. Yüzündeki ağır makyaj, kirpiklerini oldukça uzun göstermişti. Gözlerinin kenarları da Farrigdon İstasyonu'ndaki Mısır'a özgü gözlerde gördüğüm uzun kıvrık çizgilerle boyanmıştı. Dudakları siyah, teni solgundu. Tırnaklarında parlak mavi oje vardı. Kıyafeti deriydi. Zincirleri ve çıtçıtları vardı. İçeri girdiğimizde yüzümüze bile bakmadan, "Çok zamanım yok, hemen kurtulalım," dedi.

Oda'nın silah dolu çantası, köşede duruyordu. Çantanın ağzı açılmış, içi didik didik karıştırılmıştı. Eşyalarının böyle kabaca karıştırıldığını görünce Oda'nın suratı asıldı.

Bizi getiren adamlardan birinin gösterdiği yere otururken "Peki," dedim. "Kısacası, ben bir büyücüyüm ve bu bayan da faydalı olabilecek hayal gücü kıt ve gerçekten rezil bir grubu temsil ediyor. Kule'ye karşı öfke doluyum. Amiltech'e karşı karalama kampanyaları düzenlemekten sorumluyum fakat Khay'in ölümünden değil. Dudley Sinclair, motorcular, büyücüler, falcılar, sokakta yaşayan kadınlar da dâhil Kule'ye karşı iş birliği yapanların arasında düşünüyor beni de. Dilenciler Kralı, sizi nasıl bulacağımı söyledi. Sizin ve Guy Lee'nin kötü bir savaşta olduğunuzu duydum. Yardımımı ister misiniz ve siz de bana yardım eder misiniz?"

Kadın, tırnaklarının birinin ucuna hafifçe vurdu ve hiç yüzüme bakmadan, "Bunu düşüneceğim," dedi. "Sorduğun için teşekkürler."

Duvara doğru başını salladı ve dirseklerimizden tutup bizi geri çektiler ve yine mor hücremize götürdüler.

Kapının yeniden kilitlenmesiyle Oda, dehşete düşmüşçesine bana baktı. "Bu da neyin nesiydi?" diye sordu pek de sakin sayılmayacak bir tonda.

Yine köşeme oturdum. "Şahsen konuşmanın gayet iyi gittiğini düşünüyorum."

Daha fazla boş zaman geçirdik.

Hiç kimse bana intikam almanın bu kadar sıkıcı olacağını söylememişti.

Bayat ekmekle hazırlanmış sandviç, yanında eski bir kupada çay verdiler. Bayat ekmeğin hatırladığım kadar kötü olup olmadığını anlamak için büyük bir merakla yedik ve öyle olduğunu öğrenmekten memnunduk. Oda hiçbir şey yemedi. O yüzden sırf emin olmak için onun sandviçini de yedik.

Oda bir köşede şınav çekmeye başladı.

"Ne yapıyorsun öyle?"

"Fit kalmak zorundayım," dedi.

"Ne için?"

Sadece yüzüme baktı. Elli şınav çektiğinde durdu, yönünü değiştirip elli de mekik çekti. Sadece onu izlerken bile kendimi yorgun hissettim.

Gece mi gündüz mü olduğunu yine anlayamadığım bir anda Oda, "Biliyorsun eğer düzenli aramalar yapmazsam motorcuyu, Blakcjack'i, parçalara ayıracaklar," dedi.

Kendi kendime mırıldanıp hemen ayağa kalktım. "Doğru!" dedim. "İyi. Herkesin isteği bu. O yüzden neden devam etmiyorum ki?"

"Sıkıldın mı?" diye sordu bir kaşını kaldırarak.

Yüzüne baktım ve demir kapıya doğru ilerleyip vurmaya başladım. "Hemen benimle konuşun!" diye bağırdım. "Yoksa görünürdeki lanet olası her şeyi kızartırım!"

Hiç cevap gelmeyince onlara otuz saniye daha verdim ve sonra geri çekildim. "Pekâlâ," diye mırıldandım. Kulaklarımı kapıya dayayıp yarı kapalı gözlerimle, açık bir büyünün anlamsız kelimelerini mırıldanmaya ve demire yalvaran sesler fısıldamaya başladım. Kilide açılması için yalvardım. Tıpkı korkmuş bir kedi yavrusunu okşamak gibi ben de parmak uçlarımla kapıyı okşamaya başladım. Hayatı kolaylaştırması için çantamda boş anahtarlarım olmasını diledim. Mor boya, kabarcıklar çıkartıp duvarların üzerinde tıslamaya başladı. Binalar sallandı, eflatun çalılar rüzgârla fısıldadı, küçük yüzler duvarlardan huzursuzca bize göz kırpıştırdı. Ta ki isteksiz bir tıkırtıyla kilit açılana kadar.

Kapıyı iteledim. Uzun kasvetli koridorda küçük bir çığlık duyabileceğim fareler de dâhil kimse yoktu. Ancak etrafta *bir hayli* elektrik vardı. Oda'ya, "Eğer yolumdan çekilmeni istersem sadece boş boş gülme sesi çıkaracaksın, tamam mı?" dedim.

"Espri konusunda hak ettiğimden çok hakkımı vermelisin," dedi. Hiç şaşırmadım.

Parmaklarımı kaldırıp duvar aralarındaki elektriği çekmeye başladım. Elektriği elimin, bileklerimin etrafına sarıp tıpkı bir eşarp gibi kollarımın, ayak bileklerimin üzerine doladım. Bir yığın öfkeli solucanın sırtımdan aşağı inmesine, göğsümde dolanmasına ve sonunda tüylerimi diken diken etmesine hiç sesimi çıkartmadım. Elektriğin baskısıyla kanımın acımasına ve sıcaklığının yakınlığından gözlerimin iğnelenmesine yetecek kadar elektrik topladığımda koridorda ilerlemeye başladım. Yürürken duvardaki resimler kibarca bize dönüp baktılar.

Kendi kendime güldüm.

"Bu kadar komik olan ne?"

"İzliyorlar," dedim.

"Kim izliyor?"

"Beyazlar."

"Neden?"

"Tam olarak emin değilim. Hadi gel, bu taraftan."

"Nereden biliyorsun?"

"Burayı eski günlerden, içeriden biliyoruz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Önceden burası santraldi. Hatların bu denli yoğun olmadığı zamanlarda gelir oyun oynardık. Unuttun mu, bana güveneceksin!"

"Deniyorum, bir gün güvenirim," dedi karşılığında.

Gülümsedim ve yürümeye devam ettim.

İlk korumayla karşılaştığımızda bir elinde yangın baltası vardı. Önce şöyle bir baktı, ardından üstümüze doğru gelmeye başladı. İçgüdüsel olarak üzerine bir avuç dolusu elektrik fırlattım. Bu, onu yere devirmeye yetti. Bizi şaşırtacak daha fazla bir şey yapmadı. Adam yeniden ayağa kalktı. Öfkeyle ağzını açtı, yüzünü buruşturdu. O anda öfkeli bir adama göre pek ses çıkartmadığını düşündüm. O yüzden elektrik, parmaklarımın arasında hiddetle patlarken ellerimi yere indirip bekledim. Oda, beni kenara itmek için hemen ileri zıpladı fakat son anda baltanın çarpmasına bir santim kala adam durdu, yerinde sallandı ve binlerce boya parçasına ayrıldı. Boya sızıntısı, beton zeminde çabucak kendi yolunu buldu. "İllüzyon," dedim.

"Kendini eğlendiriyor gibi görünüyorsun," dedi Oda ellerinin arkasındaki boya kalıntılarına hafifçe silkeleyerek.

"Sanırım ne olduğunu anlıyorum."

"Belki bana da açıklayabilirsin."

"Tüm bu olanlar saçma sapan lanet olası birer test."

"Test mi?"

"Gerçekten herhangi bir şey kullanıp kullanmayacağımızı anlamak için yapılmış bir test."

"Neyi kullanmak?" dedi küçümseyerek.

"Söylediklerimi tekrar mı edeceksin?"

"Sadece sürekli söylediğin bu gizemli şeyleri anlamak istiyorum."

İç çektim. "Eski güzel günlerde, *Merhaba, ben bir büyücüyüm, istediğim ve lanet olası insanların dinlediği şey bu,* derdin. Ama günümüzde... Sanırım Bakker, bu mesleğe kötü bir ün kattı."

Parmaklarımı yere çevirirken rahatladım ve bedenimdeki elektriğin bacaklarımdan aşağı inip ayaklarımdan geçerek betona yavaş yavaş geçmesini sağladım.

"Bu akıllıca mı sence?" diye sordu son kıvılcımın sönmesini izlerken.

"Eğer oyunlarını oynayacaksam kötü," dedim. "Yapmamız gereken çok şey var." Başımı kaldırıp koridorda bağırdım. "Pekâlâ, eğlencenizi gördük. Siz de neye uygun olduğumuzu gördünüz. Şimdi ya derhâl bu saçmalığı kesersiniz ya da lanet olası sokağı başınıza yıkarım. O ruh hâlinde olmadığımı sanmayın."

Oda sessizce, "Bunu yapabilir misin?" diye sordu.

Alçak sesle, "Oda, neler yapabileceğimi sana anlatsam bile şu anın, akademik açıklama için uygun olduğunu gerçekten düşünüyor musun?" dedim.

"Ne söylüyordun?" dedi, bir kaşını kaldırıp hafifçe gülümseyerek.

"Ah, evet." Tekrar yüksek sesle konuşmaya başladım. "Ben ciddiyim! Ya şimdi konuşuruz ya da her şey lanet birer efsaneye dönüşür. Hemen!"

Koridorun diğer ucunda öfkeli bir ses, "Pekâlâ, Büyücü. Amacına ulaştın. Tanrım, lanet bir dağın tepesinde vaaz istemiyoruz," dedi.

Oda'ya dönüp güldüm. "Çok da zor olmadı, değil mi?"

Tekrar yuvarlak masalı odaya geçtik. Kadın adının Vera olduğunu söyledi ve soğuk tavırla Beyaz Şehir Kavmi'nin hakkıyla seçilmiş lideri olduğunu, ayrıca bundan gurur duyduğunu da anlattı.

"Hakkıyla seçilmiş lider de ne?" diye sordum.

"Yani eğer bir seçim olursa ben kazanırım," dedi baş döndürücü bir gülümsemeyle. "Neden kaygılanıyorsun?" Kan dolaşımının dayanabileceğinden daha sıkı deri kıyafete sığdırdığı

bacaklarını uzatarak oturdu ve rahat bir şekilde, "Gerçekten bir büyücüsün. Bundan emin olamamıştım," dedi.

"Sorabilirdin," dedim. "Bugünlerde kimse bir şey *sorma* zahmetine girmiyor."

"Kendi başına yaptığın şeyleri gördüğümü söylemenin daha uygun olacağını düşündüm," dedi. "Ve düşündüm ki eğer bizi yakalama peşinde olsaydın çabucak yakalanırdık. Sandviçler için kusura bakmayın. Daha iyi bir şeyler ister misiniz?"

"Aç değilim," dedi Oda, açık denizlerde gıcırdayan buz dağları gibi soğuk bir sesle.

"Benim için sakıncası yok," dedim. "Ama neden böyle bir oyuna gerek duydunuz?"

"Dikkatli olmak zorundayız. Kavim kuşatma altında. Guy Lee, hepimizi tek tek yok edeceğine yemin etti ve etrafına bunun için çok para saçıp oyunlar yapıyor."

"O yüzden bir merhaba demek için gelen herkesi kilitliyorsunuz yani?"

"Gelenler hakkında daha fazla bilgi edininceye kadar evet, kilitliyoruz. Mesela bir buçuk gündür buradasınız..."

Oda, "Bir buçuk gün mü?" dedi kulaklarına inanamayarak.

"Evet." Pişmanlık duyan ya da nazikçe utanan bir kadın değildi. Uzun işaret parmağını bana doğru uzatarak "Kesinlikle bir büyücü, Lambeth Borough Konseyi'nin eski temizlikçisi ve bir zamanlar ölü olan Matthew Swift olduğunu..."

"Lambeth'de temizlikçi miydin?"

"Paraya ihtiyacım vardı," dedim.

"Temizledin mi?" Oda, boş zamanlarımda piramitleri inşa ettiğimi öğrenseydi bu kadar şaşkın görünemezdi.

"Ve Robert James Bakker'ın ayrıcalıklı yardımcısı olduğunu öğrendim," dedi Vera, gergin bir tavırla nefes alıp verirken.

"Hepsi doğru," dedim kabullenerek. "Fakat tekrar söylüyorum. Keşke bana sorsaydınız."

"Emin olamazdık."

"Nasıl öğrendiniz?"

"Çok da zor olmadı. Hâlâ hayatta ve akıl hastanesinde olmayan, görünürde Kule için çalışmayan ve Bakker'a karşı öfke dolu bir büyücü... Bulmak hiç zor değildi. Amiltech, paramparça bir hâlde. Khay öldü, Bakker'ın patrona karşı ciddi bir öfkeyle geri dönen yardımcısıyla ilgili ortalıkta dolanan bir dedikodu yok, suçlayacak kimse yok. Kanıt bulmak için sadece bazı resimleri birleştirip birkaç çalışanla tatlı bir konuşma yapmak yeterli oldu."

Omuzlarımı silktim. İnkâr etmenin bir faydası yoktu.

"Öldüğünü duyduk."

Yine omuzlarımı silktim.

Vera, "Çok iyi görünüyorsun," dedi tepkimi ölçmek için bana bakarak.

"Teşekkürler." Ona daha fazla şey söylemek istemiyordum.

Bir dakika kadar bekledi ve ardından konuşmaya devam etti. Diğer parmağını Oda'ya uzatarak "Sana gelince, kim olduğun ya da ne istediğin konusunda hiçbir fikrim yok ve bu durum beni çok rahatsız ediyor," dedi.

Oda, çenesini gururla eğip "Siz, bana ve benim adamlarıma karşı geliyorsunuz ve sonunda öleceksiniz," dedi.

"Espri anlayışı konusunda ona pek güvenmeyin," dedim çabucak. "Her şeye gerçekten inanıyor."

"İlginç. Kimsin?"

Oda yüzüme baktı. "Ona kötü haberleri ver," dedim.

"Ben, Düzen'e aitim," dedi.

"Hiç duymadım."

Oda hafifçe gülümsedi. "Bu da ne kadar iyi olduğumuzu gösteriyor işte."

Vera, bir an tereddüt ettiyse de sonradan yüzüne yavaş yavaş haylaz bir gülümseme yayıldı. "Anlıyorum."

"Bakker'ı yok etme konusunda sana yardım edebiliriz."

"Çok iyisiniz. Peki, av nerede?"

"Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," dedi Oda açıkça.

"Çok sert," diye karşılık verdi Vera.

"Lütfen telefonla görüşmesine izin verin," dedim. "Görüşmesini yapıncaya kadar çekilmez olacaktır."

"Neden izin vereyim ki?"

"Çünkü kendisi Düzen'in üyelerinden biri ve benimle hareket eden birini ellerinde rehin olarak tutan, yaratıcılık gücü kıt şeytani bir grup bunlar. Ayrıca arkadaşımın, size katılmamı, Bakker'ı ve işlerini devirmemize yardım etmenizi görecek kadar hayatta kalmasını istiyorum. Kulağa nasıl geliyor?"

"Sen nasıl bir büyücüsün böyle?" dedi Vera kendi kendine gülerek. Etkilenmemiş görünmek için elinden geleni yapıyordu.

"Mantıklı bir büyücü. Lee ile tek başıma savaşamayacağımın farkındayım. Geldiğimi bildiği için değil ama yardımınıza ihtiyacım olduğunu biliyorum. Bize yardım edecek misiniz?"

Vera güldü. "Bu şekilde söylediğinde Büyücü, konuşabiliriz."

Oda telefon görüşmesini yaparken ben de Kingsway Telefon Santrali'ni dolaştım.

İnce, dar tünellerde dolaşırken "Burası bir nükleer saldırıda hayatta kalmak için oluşturuldu," dedi Vera. "Nükleer saldırı olmadı. O yüzden telefon santrali olarak kullandılar. Buraya sabah saat yedide gelip dokuz saat sonra çıkabilirsin. Kışları daha karanlık oluyor. Bütün gün tıpkı böyle geçip gidiyor. Güneş ışığından uzak olunca zaman anlamını kaybediyor."

İnsana hayal gördüren resimlerin olduğu uçsuz bucaksız koridorda dolanırken, "Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordum. "Kavim neden burada?"

"Aslında Beyaz Şehir'de olmaya alışkınız; adımız da buradan geliyor. Daha sonra yeni bir alışveriş merkezi yapmak için evimizi yıktılar ve o ana kadar Guy Lee, bizim baş belası olduğumuza karar vermişti bile. Harris Simmons, alışveriş merkezine on beş milyon sterlin yatırım yapmıştı. Sana bir şey söyleyeyim mi? Her işte parmakları var. Kavim kayıp büyücüleri, çizdikleri resimlerin canlandığını anlamayan çocukları, ruhların egemen olduğu vudu büyücülerini, kendi yarattıklarını kontrol edemeyen büyücüleri toplar. Kendimizi kollarız. Yaptığımız şeylerle ilgili tek bir kelimenin bile dışarı çıkmadığından emin olur ve yetkilileri başımızdan defederiz."

"Sizi Lee'den daha iyi kılan ne?" diye sordum.

"Büyük resme bakıldığında çok fazla bir şey olduğunu sanmam. Kavmimizdekiler hayatta kalmak ya da kazanmak için ihtiyaç duyduğunda çalar, büyü yapar ve şaşırtır. Kollamamız gereken çok sayıda başıboş var. Bazılarının oltaya düşmelerine şaşırmamalısın. Geçici güzellik için büyüden korkmayan fahişeler, bazen mecazi bir gölgeden çok daha fazlasının faydalı olduğunu düşünen hırsızlar... İşte bunlarla birlikte yaşarsın. Kurallarımıza karşı gelirlerse onları ağaca asmıyoruz. Büyü yapmalarını emrettiğimizde bize itaat etmeyen kadınlara tecavüz etmiyoruz. Parasını vermek istemeyen falcılara işkence yapmıyoruz. Gördüklerini kullanıp kullanmayacağımızı anlamak için kâhinlerin dışına çıkmış gözlerinde deney yapmıyor ve eroin almış dilencileri zehirlemiyoruz. Böylece kanımızda hiç uyuşturucu olmadan yolumuza devam edebiliyor ya da kendi iyilikleri için insan bedenlerini o yerin ruhuna feda edebiliyoruz.

Fahişelerimizi daha güzel göstermek için çocuk kanıyla zenginleştirilmiş büyü yapabiliyoruz. Ölülerle konuşmayı sevmeyiz. Ölüler bazen duyulmaması gereken şeyleri söyleyebilir. Duymak istediğin şey bu muydu, Büyücü?"

"Parlak bir zırh içinde korunan şeyler umuyordum ama bunun için teşekkürler," dedim.

"Bir şey değil. Yani, Lee bizi sevmez. Ayağını kaydırdığımızı düşünüyor. Bir şeyleri bizden almak istiyor."

"Ne gibi şeyleri mesela?"

"Para. Hizmet. Muhbir. Çok sayıda bağlantımız var ve o da rakipleri sevmiyor. Ayrıca çok güçlü. Dışarıda onu takip eden neredeyse bir ordusu var ve söylediği her kelimeyi yerine getirmek için Kule'de çok daha fazlası bekliyor. Kontrolün kendinde olmasını seviyor. Beyazlar kontrol edilmeyi sevmez. Her şey gittikçe daha da berbat olacak. Fakat Amiltech ile kahrolası..."

"Her şey düzelecek," dedim iç çekerek. "Şu an kesinlikle kötü görünüyor ama Kule ortalıkta olduğu sürece Amiltech yine kendini toparlayacak."

"San Khay'in ölmesine rağmen mi?" diye sordu hemen.

Gözlerimi devirip "San Khay'i ben öldürmedim. Konuyu hemen açıklığa kavuşturalım. Onu ben öldürmedim," dedim.

"Yazık," diyerek iç çekti. "Neden öldürmedin? Ben olsam öldürürdüm."

"Başka biri benden önce davrandı."

Vera, bir müddet durdu.

Daha fazla bir şey söylemedim.

Omuzlarını silkti. "İyi. Pekâlâ. Amiltech şimdilik mahvolmuş hâlde, en azından bu da bir şey. Benim için neler yapabilirsin?"

"Lee'ye karşı sana yardım edebilirim."

"Nasıl?"

"Size yardım getirebilirim."

"Büyücüler, motorcular, dindar fahişeler mi? Teşekkürler, şansımı denemeyi tercih ederim."

"Ayrıca Dilenciler Kralı'nı."

"Ve kendini tabii ki!" Sesinde ince bir alay vardı. "Kendi büyücümüz, şu an Kule'nin en üst zirvesinde oturan adam tarafından eğitildi."

"Bakker, benim de düşmanım."

"Evet, öyle olduğunu duydum. Şimdiye kadar hiç kimse tek bir şey vermemişken sen neden tüm bu yardımlar için bu kadar isteklisin?"

Nedenleri düşündüm. Her birini parmaklarımla sayarak anlatmaya başladım. "Bir, ben bir büyücüyüm ve şu an oldukça rağbet görüyorum. İki, Sinclair bunun için ön hazırlık yaptı, ben de son dokunuşları yapmak istiyorum. Üç, Bakker'ın yardımcısıydım. Seçilmiş öğrencisi, vekil çocuğu, beş para etmez evlatlık oğluydum. Ondan korkuyor muydun? O zaman benden de kork. Dört..."

Duraksadık.

"Dört?"

Santrali düşündüm, Vera'nın bakışındaki keskinliğe daldım, kendimi tuttum. "Dördüncüyü boş ver," dedim çabucak. "Önemli değil."

Başını hafifçe sağa sola sallayarak homurdandı. "Tamam. Her neyse. Sana sormam gereken başka şeyler de var."

"Sor o hâlde."

"O kadar büyücünün nasıl öldüğünü duydun mu? Awan'ı, Akute'yi, Patel'i..."

Başımla onayladım.

"İyi. O zaman temel prensipleri biliyorsun. Öldürülemeyen, düşmanlarının ölümüne sevinen, Bakker'ın düşmanlarını öldüren, durdurulamayan bir yaratık ve..."

"Onu durdurdum. Oda'ya sor. Onu engellemeyi başardım."

"Nasıl?"

"Geçici bir şeydi, büyüyle. Bizi tekrar aramaya geldi fakat başaramadı. Bu kez bulamadı."

"Bu yaratığı biliyor musun? Onu öldürebilir misin?" Hızlı, istek ve korkuyla karışık bir hisle konuşuyordu. "Onu öldür ve pazarlık hakkı elde et."

Açlık'ı biliyordu.

Daha da iyisi, korkulması gerektiğini biliyordu.

Buna saygı duyabilirim.

"Sanırım, onu öldürebilirim," dedim. "Ama ilk başta Bakker'ı görmem gerek."

"Aslında bir sorun var. Şu an onun en sevdiği kişi olmadığını ve adamın, El Dorado kadar bulunması zor olduğunu biliyorum."

"Yanlış anladın. Yaratığı yok etmek için Bakker'ı öldürmem gerekiyor."

"Neden?"

Sesimi alçalttım. "Sır tutabilir misin?"

"Hayır," dedi. "Çok önemli olmadıkça tutamam."

"Bu önemli olabilir. Her şeyi açacak bir anahtar, sormayı bilmediğin sorularına cevap olabilir."

Omuzlarını silkti. "Anladım ama söz vermiyorum."

"Gölge ve Bakker?"

"Evet?"

"İkisinin de aynı şey olduğunu düşünüyorum."

Tam karşı çıkacaktı ki duraksadı, suratı asıldı, hislerini kaybetmiş gibiydi. "Offf," dedi sonunda. "Kahretsin. Kanıtın var mı?"

"Çok olay yaşadım."

"Başka kimse biliyor ya da şüpheleniyor mu?"

"Bildiğim kadarıyla kimse farkında değil. Fakat Dilenciler Kralı'nın bunu er ya da geç ortaya çıkartacağını ve eğer yaşayan ya da saklanmayan büyücü kalırsa onların da tahmin edeceğini düşünüyorum. Ama korkacaklardır."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Dudaklarımı yalarken kanın tadını hatırlamaya çalışarak bir an düşündüm. "Saldırıya uğrayan insanlar. Saldırının ve yaratığın doğası, açlık ve sahip olamayacağı yaşam, bir gölge. Bakker'ın kız kardeşinin söylediği bazı şeyler. Bakker, ondan yaratıkları, kablolardaki sesleri çağırmasını istedi. Bunların onu hayatta tutabileceğini düşündü. *Beni duvarda bir gölge yap*. Kıza saldırıp onu hayatta bıraktı. İyi de neden? Ve son olarak..."

Ben duraksayınca sert bir tonda, "Neden?" diye sordu Vera.

"Yaratığın yüzünü gördüm. Pörsümüş, solgun da olsa bir yüzü vardı. Gölge'nin Bakker ile bir ilgisi var. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama buna ikna olmuş sayılırım. Eğer Bakker'ı durdurabilirsen Gölge'yi de durdurmuş olursun. Tavuk ve yumurta meselesi."

Vera derin bir nefes aldı. "Evet, haklısın. Söylemeliyim ki bir an bununla kaçacaktım. Ama Bakker'ı öldürmek için korumasını, Guy Lee'yi belki de diğerlerini, özellikle de Dana Mikeda'yı ortadan kaldırman gerekecek. Bunu yapmak için Gölge'nin dikkatini çekmeyi göze almalısın. Mikeda ile sorun yaşarsın."

Sertçe baktığımda zeki, parlak gözlerinin yüzümde olduğunu fark ettim. "Her şey iyi olacak," dedim.

"Mikeda senin çırağındı," dedi kibarca. "Büyücülerin, çıraklarına çok bağlı olduğunu duydum."

"Biraz karmaşık bir konu."

"Bahse girerim, öyledir."

"Başa çıkabilirim," dedim.

"Umarım. Yine de yapman gerekecek. Sen ve Elizabeth Bakker?.." Cevap vermedim. "Muhtemelen önemli değil," dedi.

"Evet," dedim. "Senin için önemli değil."

Bir an hafifçe güler gibi oldu ama hemen ardından gülümsemesi bir kahkahaya dönüştü. "Pekâlâ, Bay Matthew Swift," dedi sonunda. "Dikkatimizi çekmeyi başardın. Tam olarak ne yapmak istiyorsun?"

Birden rahatladım ve bunu gizleyemeden, "Çok basit," dedim. "Guy Lee'yi ve yer altı dünyasındaki ordusunu yok etmem gerekiyor ve bunu yapmak için yardıma ihtiyacım var."

"Yanındaki kıza güvenmiyorum."

"Ben de güvenmiyorum. İş bittiğinde arkadaşınız olmayacağını bilmelisin."

Kaşlarını kaldırdı. "Başımı derde soktun mu?"

"Üzgünüm. Seçim şansım yoktu."

"Seçim şansın yok muydu? Hangi açıdan?"

"Lee'ye karşı bana yardım edecek kişilere ihtiyacım vardı. Gereken bedeli ödemeye hazırım."

Dişlerini sıktı. "Anlıyorum Büyücü."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Kendi gücüne öyle fazla odaklanmışsın ki yoluna başka piçlerin de çıkacağını unutmuşsun. Sürekli *kurban gerektiği* ya da *kayıp gerektiği* gibi şeyler söyleyip duruyorsun çünkü kahrolası bir kahraman olmak zorundasın." Öfkeyle gözlerini ayırdı. "Lanet büyücüler."

"Hemen sonuca atlıyorsun," dedim kibarca.

Gözleri parladı. "Bakker da böyle başladı," dedi. "Gerekli şeyler vardır."

Hiçbir şey söylemedim.

"İnsanları öldürmeden Lēe'yi yenmenin yolu var mı?"

"Burada olduğunu biliyor mu?" Boyalı duvarları gösterdim. "Yani burada, santralde olduğunu biliyor mu?"

"Hayır. Muhtemelen bilmiyor."

"Tutman gereken bir sır olduğunu düşünüyorum."

"Çok," dedi. "Neden?"

Uzun, lekeli koridora doğru baktım. "Nükleer depo mu?" diye sordum.

Başıyla onayladı.

"İşimize yarayabilir."

Kapılar yeşil renkte, demirden yapılmış ve oldukça ağırdı. Sağlam kilitlerle kapanmıştı. Her bir oda arasındaki duvarlar, yarım metre kalınlıktaydı. Yangın levhaları neredeyse otuz yıllıktı. Havalandırma sistemi, neredeyse şehirdeki her şeyi, beyaz mermeri bile siyaha dönüştürecek yoğun bir kirle doluydu. Çok sayıda kapı vardı. Neyse ki kapılar bakımlıydı. Yavaşça yukarı kıvrılan yolların sonu tünele açılıyordu. Yolların eğimleri, neredeyse belli belirsizdi. Levhalar, varış yerlerini gösteren - Chancery Lane - High Holborn - Lincoln's Inn - Aldwych - bir okla rastgele duvarlara çizilmişti. Yürürken yanımızdaki duvarlarda Piccadilly hattının sesini hissedebiliyordum. Vera, "Başka tren hatları da vardı," dedi.

"Hangileri?" diye sordum.

"Postane durakları arasında gidip gelen bir tren vardı. Hükümet, her zaman buraya getirilecek bir şeyler buluyor. Marketler, yer altından Smithfield'e et getiriyor. Bazı hatlar, yer üstünde hiç çıkmadı. Şehirde bu kadar çok tren olduğunu bilemezdin. İnsanlar, yer altındaki şeyleri hep unuttu."

Camden'de konuştuğum eski bir tren hattı memurunun ruhunu ve Khay için niyetlendiğim boş büyü dairesini düşündüm. Belki, bunun hâlâ bir yararı dokunabilirdi.

Pul pul olmuş paslı duvara dayalı merdivene çıktım. Merdiven, Lincoln's Oteli'nin diğer tarafına, yoğun makine ve rüzgâr sesine boğulmuş bir yere çıkıyordu. Bir an şafak vakti olduğunu sandım ama Holborn Metro İstasyonu'ndaki saat, şüpheye yer bırakmıyordu. Zaman, yer altında oldukça farklı ilerliyordu. Sürekli tehditkâr bir şekilde gökyüzünde asılı duran Londra'nın yoğun bulutları ve ince yağmur eşliğinde havayı kapatan yoğun bir sis vardı.

Vera, beni orada bırakıp gitti. Yer üstünde görülmeyi sevmediğini söyledi ve uzattığım elimi bile sıkmadı.

Oda, dışarıda Holborn İstasyonu'nda bekliyordu. Silahla dolu çantası omuzunda, cep telefonu da elindeydi. Kingsway'in büyük taş binaları ve High Holborn ofislerinin boş levhaları, trafik ışıklarının parlak levhalarına karışmış hâldeydi. Esnek otobüsler, yolun tam ortasında dururken oturacak yer bulabilmek için kalabalık birbirini itip kakıyordu.

"Pekâlâ," dedim yer altının batıcı loşluğu ve parıldayan ampullerinden sonra gözlerimi dışarının gri ve renksiz akşamına alıştırmaya çalışarak.

"Motorcunun iki parmağını kestiler," dedi çabucak ve telefonunu kapatıp cebine koydu.

"*Ne* yaptılar?"

"Bu, bana son tatsız seslenişin," dedi çığlık atan bir yarasının açık çenesi kadar samimi bir gülümsemeyle. "Beyazlar yardım edecek mi?"

"Evet."

"Tam olarak ne yapacaklar?"

"Oldukları yerde kalabilirler," dedim neşeyle. "Ve umarım, bu yeterli olur. Şimdi, bana bir iyilik yapman gerekiyor."

"İyilik mi?" Bu söz ağzına gerçekten hiç yakışmadı.

"Evet. Huysuz arkadaşlarını arayıp Blackjack'i serbest bırakmalarını söylemeni istiyorum."

"Neden?"

Tıpkı onun yaptığı gibi parmaklarımla sayarak nedenleri anlatmaya başladım, "Bir, gayet hoş bir davranış olur. İki, Kule ile savaşırken hiç kimseyi rehin tutmanıza gerek yok. Bu olacak zaten. Üç, yardım almak için motorculara ihtiyacımız olacak ve Blackjack, onları bulabilecek ve belki de Birmingham'daki büyücülere mesaj ulaştırabilecek tanıdığım tek insan. Dört, Düzen'inizin liderini lanetledim. Şimdilik grip olduğunu düşünüyor ama öyle olmadığını sonunda anlayacak ve adamların, bu saçma sapan tiplerle oynamayı bırakıncaya kadar liderinizin üzerindeki laneti kaldırmayacağım. Nasıl, hepsi kulağa mantıklı geliyor mu?"

Söylediklerimi bir an düşündü ve ardından yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmadan, "Buradan ve bu insanlardan uzaklaştığımızda seni öldüreceğim Büyücü," dedi.

"Bu," dedim, "iş birliği yapan kişilerin *verimsiz* olarak adlandıracağı türden bir şey olurdu. Arkadaşlarını ara. Eminim konuşacak çok şeyimiz var."

Şimdi kendimi daha iyi hissediyordum.

Kingsway'de bir kafede iğrenç tadı olan şerbetli ve bir o kadar da pahalı bir kahve içerek bekledim. Bu esnada Oda da dışarıda dolanıyor ve telefonla konuşuyordu. Baktığımda yine lanet tartışmalardan birini yaptığı anlaşılıyordu. Bir buçuk saattir telefonla görüşürken beni öldürme konusunda belki gerçekten

ciddidir, diye pencereden uzaklaşıp kafenin iç taraflarına doğru yöneldim.

Giderken Düzen'in liderindeki lanetimin hangi şekli aldığını merak ettim. Acaba bedeninde ne kadar derin bir oyuk açmıştı ya da mavi solucanlar kanının sıcaklığıyla nereye kadar bayram ettiler, çok merak ediyordum. Kanımız ellerindeydi. Görüşmeyi bitirdiğimizde kanımıza bu kadar yakınlığının, büyümüzün daha ölümcül ve daha hızlı ilerlemesini sağlamasını umuyorduk.

Oda görüşmesini bitirip kafeye geldi sonunda. Yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Karşımdaki boş sandalyeye oturup çantasını yere fırlattı ve ceketinin cebine uzanıp gizlice silahını çıkarttı. Masanın altından belli belirsiz bana doğrulttu ama böyle küçük bir yerde amacının doğruluğu önemli değildi. Silah düşüncesiyle kalbimiz daha hızlı atmasına rağmen yaklaşan bir felakete karşı yüzüme hafif bir gülümseme yerleştirmeye çalışıp sakin görünmeye çabaladım.

Dişlerinin arasından, "Ne yaptın?" diye sordu.

"Bunu kullanmayı düşünüyor musun?" diye sordum, başımla masanın altındaki silahı işaret ederek.

"Büyüyü tersine çevirir çevirmez seni öldürme emri aldım."

"En azından dürüst davrandığın için teşekkürler ama burada başın derde girer."

"Neden?"

"Büyüyü tersine çevirmeyeceğim ve sen de bunu yapmam için gerekçeleri saymayacaksın."

"Liderimize ne yaptın?"

"Ellerinde kanımız var," dedik. "Kanımızın ne kadar güçlü olduğunu bilmen gerekirdi. Liderinle görüşecek miyim, görüşmeyecek miyim?"

"Sana güvenilmemesi gerektiğini biliyordum."

"Elbette biliyordun. Ama şu bir gerçek ki beni ve *arkadaşımı* kaçırdın. Bu esnada defalarca bağırıp vurdun ve gerçekten ben sadece–" Doğru kelimeyi düşündüm. "Lanet olası bir koruma sağlamaya çalışıyorum."

Bir an çok üzgün, küçücük bir çocuk gibi göründü ama sonra maske yerine geldi. "Seninle telefonda konuşacak."

"Beni karşısında görecek," dedim. "Ve lanet korumaları olmadan, bu da tabii senin sayende olacak."

"Mümkün değil. Onu öldüreceksin."

"Oda–" Öfkemi bastırmaya çalıştım. "Sana zarar verecek hiçbir şey yapmadım. Sana gerçeği söyledim. Dikkatimi çekmek için bana zarar vermene gerek yok. Yardım etmek istiyordum, hâlâ da öyle."

Tek kelime etmedi.

"Beni öldürecek misin?" diye sordum, yüzümde zoraki bir gülümsemeyle. "Kahramanca katliamda ölmektense birini öldürmek ve bunun için yakalanmak sadece kaderin bir oyunu. Eğer bu olaylarda ölürsen şehit olursun ama bir ün, daha da kötüsü cevaplanmamış sorular dışında eline hiçbir şey geçmez. Hareketlerin sadece senin olarak kalır. Eğer canlı olarak yakalanırsan nedenini açıklama, tüm dünyanın sorularını cevaplama sorumluluğunu da almış olursun. Bahse girerim polis gelip *Pekâlâ, Oda, neden silahlıydın ve tamamen zararsız Bay Swift'i neden öldürdün,* diye sorduğunda Düzen, seni kurtarma zahmetine bile girmeyecektir. Seni deli gözüyle görüp bir yere tıkacaklar ve sana verilen bu tecrübeyle ölürken ne bir teşekkür ne bir şan ne de bir masumiyet geçecek eline."

"Büyücü?"

"Efendim?"

"Seni öldüreceğim, belki şimdi bu kadar insanın gözü önünde değil ama söz veriyorum, seni öldüreceğim."

"Harika!" dedim neşeyle. "O hâlde bunu dört gözle bekleyeceğim. Eminim bir şeyleri hesaplayabilirsin."

Onu kafede bırakıp çıktım. Bu bir riskti ama yapılması gerekiyordu.

Ellerimde Blackjack'in kanıyla kendimi nasıl hissedeceğimi düşündüm. Onu pek tanıdığım söylenemezdi. Ona güvenmek için birkaç nedenim vardı ve aramızda ortak bir düşmanın dışında hiçbir şey yoktu. Adamın sağlığı konusunda sorumluluk almak istemedim ama mecburen üstüme aldım. Eğer ölürse bu tamamen benim hatam olacaktı.

Eğer ölürse Düzen'i yerle bir edip suçumuzu kanlarıyla temizleyene kadar durmayacağımızı biliyorduk. Listedeki diğer bir düşmanımız olurdu.

Ama ben istiyorum...
... Hissediyoruz...
... Gelin, ben olun.
Özgür olun.
Ama ben
ve biz...
Ama BEN
... ve biz olun, biz olun!..

Kanayıncaya, düşüncelerim akşam vaktinin gri temizliğiyle ve çiseleyen yağmurla doluncaya kadar dudağımı ısırdım.

Benim seçtiğim bir yerde ve zamanda buluştuk: 10.30'da Stansted Havaalanı'nda. Bunun için çok neden vardı. Başlangıç

olarak Stansted Havaalanı, Londra'daki havaalanları arasında tek sevdiğim yerdi. Gatwick'teki kadar büyük, kafa karıştırıcı ve kalabalık değildi. Ya da Heathrow'daki kadar havasız sayılmazdı. Veya artık kullanılmayan bir rıhtımın ortasına kurulmuş evlerle ve bakımsız beton kaldırımlarla çevrili şehir kadar küçük değildi. Ayrıca demir yolu hattının sonunda olmak da pek umurunda değildi. Stansted'i seviyordum çünkü tavanı yüksek ve temizdi. İçeriye güneş ışığı girebiliyordu. Seviyordum çünkü tren Liverpool Caddesi'ne tam zamanında gidiyordu. Hızlı ve temizdi ayrıca nispeten ucuzdu. En çok sevme nedenim de her köşesinde her duvarında kafeler vardı. Her kapısının ardında CCTV kameralar bulunuyordu. Seviyordum çünkü her yerde polis vardı ve her zaman bir şeylerden şüphenirlerdi. Şehrin teorik sınırlarının dışında kalan havaalanındaki hava, temiz ve pırıl pırıldı.

O günün yolcularının bagaj kontrolü ve pasaport işlemleri için sırada bekledikleri uluslararası bölgeye açılan güvenlik kontrol noktasında buluştuk. Yalnız gelmişti. En azından bana yaklaşırken yalnızdı fakat etrafında çok şüpheli insan vardı. Gerçekten bu denli hasta görünmesine çok şaşırdık. Ellerindeki ve yüzündeki şişkin kalın mavi damarların rengi derisinin üzerinden bile görünüyordu. Gözleri çökmüş, saçları iyice dağılmıştı. Yüzünde bir zafer değil de nefret ifadesi ve soğukluk vardı. Yürüyüşü dengesizdi ve ellerini kaldırdığında titriyordu. Vücudundaki sinirler, sanki beynin izni olmadan kendi kendilerine hareket etmek istercesine parmakları küçük hamlelerle kıpırdıyordu. Bir metre kadar uzağıma gelince durdu. Doğrudan gözlerimin içine bakıp "Zaten bir borcun vardı, Bay Swift," dedi.

"O hâlde öldür beni!" dedim.

"Bu riske girme."

"Riske girmiyorum, sadece sana söylüyorum," dedim. "Eminim tüm bu silahlı adamlar," diyerek metal dedektörlerden geçerken yolcuları arayan güvenlik görevlilerinin olduğu yeri işaret ettim, "böyle bir olaya şahitlik etmekten memnuniyet duyacaktır."

"Motorcunun serbest kalmasını istiyorsun, bunu halledebiliriz."

"Bu, sadece şahsi bir öfke değil," dedim sert bir dille. "Blackjack'e ihtiyacım var."

"Neden?"

"Beyazlar'a katılmaları ve Lee'ye karşı yandaşları kışkırtmak için müttefikleri ikna etmesi gerekiyor."

"Beyazlar... Oda, planından bana bahsetti."

"Kule ile işini bitirdiğinde dikkatini onlara çevireceğinden eminim." İç çektim. "Ama şimdiye kadar onlara ihtiyacın vardı ve görünüşe göre bana da her zamankinden çok ihtiyacın var."

"Bunu yaptın," diye homurdandı. Gözleri hastalıklı bedeninde çok soluk görünüyordu.

"Evet. Eğer benimle nazikçe konuşsaydın bu duruma mani olabilirdik."

"İnancım için ölmeye hazırım," dedi bir adım daha yaklaşırken. "Bu lanetin seninle ilgili fikrimi değiştireceğini sana düşündüren ne?"

"Hiçbir şey," dedim. "Benden nefret ediyorsun ve ben de senden nefret ediyorum, işte bu kadar. Ama bana ihtiyacın var. Ben de senin ve aptal tarikatçı yandaşlarının ihtiyacı olan şeyi halledebilirim. Pekâlâ. Blackjack'in serbest olduğunu öğrendiğim an üzerindeki laneti kaldıracağım. Sen de elinde bana karşı kullanabileceğin bir rehine tutmadan yardım edeceksin. Çünkü Bakker'a karşı bana muhtaçsın. Ben de sana karşı bir şey yapma-

yacağım çünkü benim de senin yardımına ihtiyacım var. Ve her şey bittiğinde kim kime daha fazla zarar vermiş, bunun listesini yapacağız. Eğer anlaşma sağlayamazsak o zaman kıyamete kadar savaşacağız. Ne dersin?"

"Ne... yardım..." Kelimeler ağzına dolandı. "İhtiyacın mı var?"

"Silahlı adamlar," dedim. "Elindeki bütün adamların Guy Lee ile savaşmak için yarın gece yarısına kadar Kingsway Santrali'nde hazır olsun."

"Santraldeki mi? Neden orası?"

"Çünkü Lee'nin saldıracağı yer orası."

"Bundan emin misin?"

"Henüz değil. Ama bana birkaç saat verirsen bunu kesinleştiririm."

"Sen, onu tuzağa mı düşüreceksin?" dedi zayıf bir sesle. "Nasıl? Neden saldıracak ki?"

"Yukarıdan emir alacak," dedim. "Gerçekten detayları mı tartışacaksın yoksa bana yardım mı edeceksin?"

"Laneti geri al," dedi.

"Kelimelerin havadaki yerinden oldukça memnun."

"Sana bu konuda yardım edeceğim."

"Kelimelerin şimdi İncil'de yerinden oldukça memnun."

Bir an, gözlerinde öfke belirdi ama ardından titreyen elini kaldırıp net bir sesle, "Tanrı'nın huzurunda sana yemin ederim. Kule bozguna uğratılıp Bakker ölene kadar eğer bana zarar vermezsen ben de sana zarar vermem. Hepimiz daha büyük şeytana karşı seni destekleyip sana yardım edeceğiz. Tanrı'nın huzurunda yemin ederim."

Sırıttım. "Güzel. Bunun anlaşıldığına sevindim."

*

Laneti geri almadan önce emin olmak için Blackjack ile telefonda görüştüm. Sesi çok yorgun geliyordu ve parmaklarının hepsinin hâlâ sağlam olduğunu söyledi. Bize yandaş birilerini bulmasını söyledim. Detayları duyunca sonunda *tamam* diyerek başka bir şey söylemeden telefonu kapadı.

Erkekler tuvaletinde elimi adamın alnına koydum. O alışılmadık kurtçuklar bedenime tekrar girerken ürperiyordum ve usulca adamın bedenindeki laneti çektim. Mavi büyü, parmaklarımın arasından yavaşça geçip yeniden bedenime karıştı.

Adam, "Bu mu?" diye sordu.

"Evet. Yakında iyileşirsin. Biraz istirahat et."

"Bana zarar vermeyi nasıl başardığını hâlâ anlamış değilim. Desteğin de yok."

"Dua ederek," dedim, ellerimi lavaboda yıkarken. "Dua ve kaderle yıkanmış bir ruh." Yüzündeki ifadeyi görebilmek için aynadan baktım. Öfkeden çok merak vardı. "Ben bir büyücüyüm. Büyü, sadece bir bakış açısı. İsmini bilmiyoruz."

Aynada göz göze geldik, hemen bakışlarını kaçırdı. "İsimler güç katar."

"Benim Matthew Swift olduğumu biliyorsun. Sanırım sen de gizli bir tarikatın eski yöneticisisin, o yüzden bana söyleyebilirsin."

"Anton Chaigneau."

"Fransız mısın?"

"Annem öyle, Congo'dan. Babam da şeytanın böyle yaratıklar doğurduğu herhangi bir yerden." Alnını, başındaki biraz önce laneti çektiğim yeri ovuşturdu. Oldukça huzursuz görünüyordu.

Onu izleyip ilgisiz görünmeye çalışarak "Çok fazla yol katettin," dedim.

"Düzen, kendine bağlı kalanlara karşı oldukça iyidir," dedi ısrarla. "Çok kibarlar."

"Sen lider değil misin?"

"Ben, Düzen'in bir kölesiyim. Onların istediklerini yerine getiririm..."

"Lider kim peki?"

Hayır anlamında başını salladı. "Yerine getirmemi istediğin başka bir şey var mı, Büyücü?"

"Oda'nın erkek kardeşi kimi öldürdü?"

Yüzünde bir an sert bir ifade belirdi ama daha sonra suratını ekşitti. "Sana söyledi mi?"

"Evet."

"Peki, sana kardeşinin bir şaman olduğunu da söyledi mi?"

"İma etti."

"Güçlere sahip olduğunu öğrendiğinde ailesine yardım etmeye, başkalarını iyileştirmeye ve yeteneğini iyilik adına kullanmaya çalıştığını da anlattı mı? Peki, Oda sana böylesi güçlerin her zaman yaptığı gibi ona hastalık bulaştırdığını ve şeytani şeyler yaratarak elinden gelenin en iyisini yapmaya yemin ettiğini de söyledi mi?"

"Yine, bunları ima etti."

Göz göze geldik ve "İki küçük kız kardeşini öldürdü ve Oda'yı da öldürmeye çalıştı. Bunun, ruhları çağırmak için gerekli bir adak olduğunu söyledi. Akraba kanının dışında başka hiçbir şeyin bunu yapamayacağını söyledi. Bir yandan özür dilerken bir yandan da gerekli olduğunu anlatıp durdu. Oda o zamanlar on dört yaşındaydı. Kız kardeşlerinden biri dokuz, diğeri de on bir yaşındaydı. Oda kaçtı ve olayın ardından üç yıl konuşmadı. Kardeşi, teslim olmayı reddedince polisler tarafından öldürüldü. Ama ölmeden önce yaptığı işleri, ailesinin evini

ve Oda'nın sahip olduğu her şeyi yaktı. Düzen, Oda'yı sever. Biz ona akrabadan daha yakın bir aile olacağız. Bu *gerekli* şeyle işin ne Bay Swift?" dedi.

Kelimeyi söylemeden önce birkaç kez dilimizde ve dudaklarımızda çevirdik. "Sizinle çalışıyoruz, Bay Chaigneau. Sadece gerekli olduğu için. Umarım adamlarının silahlı ve gece yarısına kadar savaşmaya hazır olduklarını görürüm. Bu arada çabucak iyileşmenizi dilerim. Size iyi günler, Bay Chaigneau."

Arkamı dönüp yürüdüm. Neyse ki kimse beni durdurmaya çalışmadı. Trene bindiğimde ellerim titriyordu. Daha önce hiç böyle oyunlar oynamamıştım. Hiçbir büyü isteği size casuslukla ilgili şahsi bir yetenek vermez ancak daha önce de olduğu gibi hayatımın tehlikede olduğunu hissetmemi sağlayabilir. En azından bunu son kez yaşadığımda teknik olarak hayattaydım.

Öğle yemeğinden sonra Üniversite Hastanesi'ne gittim.

Sinclair, bize göre ölüme yakın bir uykudaydı hâlâ ve Charlie de kapıda bekliyordu.

"Onu ziyaret ettin mi?" diye sordu, ben Sinclair'in hasta yatağına bakıp makinelerin sesini dinlerken içeri girdiğinde.

"Ne?"

"Elizabeth Bakker. Onu ziyaret ettin mi?"

"Evet." Bakışlarımı Sinclair'den çekip kendimi Charlie'nin vahşi gözlerine çevirmeye zorladım. "Onu gördüm."

"Khay'i öldürdün mü?"

"Hayır."

"Ama o öldü," dedi Charlie, durumu açıklığa kavuşturmaya çalışan zeki bir adamın gergin sesiyle.

"Onu ben öldürmedim... Sana bir soru sormam gerekiyor."

"Tamam. Ne bilmek istiyorsun?"

"İki şey. İlk olarak, Kingsway Santrali'nde yandaş topluyorum. Guy Lee ile savaşacağız."

Bu sözüm karşısında güldü. "Belki de Harris Simmons, bu aralar tabut yapımına yatırım yapıp ileride çok kâr eder."

"Ciddiyim ben."

Yüzünde biraz önce yaptığı espriden eser kalmadı. "Lee'nin emrinde paralı bir ordusu var ve hepsini satın aldı. Ayrıca bunlar, soğuk kış havasında nefesi yoğunlaşanlardır."

"Amiltech'ten destek alamaz."

"Amiltech'in desteğine ihtiyacı yok zaten."

"Ona karşı yandaş sayımızı artırıyorum. Yalnız gidemem, şu an değil. Bize katılabilecek hiç arkadaşın olup olmadığını merak ediyorum."

"Arkadaşım mı?" Bir an anlamadı. Ardından uzunca bir nefes alıp verdikten sonra omuzlarını silkti. "Anlıyorum."

"Bu, Lee'nin yeraltındaki gücünü bitirmek için en iyi şansımız," diye mırıldandım, tepkisini ölçmek için yüzüne bakarak. "Beyazlar, iş birliği yapmaya istekli, motorcular, belki dilenciler de öyle..."

"Yardımım olup olmayacağını bilmek istiyorsun, öyle mi?"

"Yardımın işe yarayabilir."

"Lee'nin bize bir zararı yok. Bizi, akrabalarımın çoğunu işe aldı ve birçoğu da belli ki temiz olmadığımız düşüncesinde."

"Casusluk, cinayet ve hırsızlık yaptırmak için işe alıyor..."

"Yaşamak zorundayız."

"Sinclair'in bizden istediği şey bu," dedim nazikçe. "Başarmaya çalıştığı şey buydu. Ben de sadece işi tamamlıyorum."

Yüzü bir an kararsızlıkla gerildi ama sonra rahatladı. Yavaşça başını sallayarak onayladı.

"İkincisi ise," dedim. "Sinclair'e çok yakındın..."

"Sinclair'e hâlâ çok yakınım," dedi ısrarla. "Henüz ölmedi."

"Özür dilerim, Sinclair'e en yakın sensin. Bu da, bir sorun olduğunda sana belli bir sorumluluk verir."

"Evet?"

"Sinclair'in Kule ile savaşmak için topladığı -büyücüler, motorcular, falcılar, dindar kaçıklar, yaşlı kadınlar ve ben- tüm şu insanlar içinde sence hangisi Bakker için bize ihanet eder? Sinclair'in yaralandığı gece yerimizi sence onlara kim söyledi?"

Bir an gözleri farkında olmadan uyuklayan iri, yaşlı adama kaydı sonrasında oldukça emin görünerek "Kadın. Oda," dedi.

"Neden?"

"Onun hakkında gerçekten bir şey bilmiyorum. Bilmememiz de saklanması gereken bir şeyler olduğu anlamına gelir."

"Peki, ya Oda değilse?"

"Bir şeyler mi biliyorsun?" diye sordu hemen.

"Senden çok daha fazlasını biliyorum," dedim. "Ama öğrenmek, beni mutlu etmedi. Listede sırada kim var?"

Bunu uzun bir süre düşündü. Ardından, "Motorcu. Blackjack," dedi.

Cevabına çok şaşırdıysam da bunu belli etmemeye çalıştım. "Neden Motorcu?"

"Saldırıya uğradığımız zamanki kokusu."

"*Kokusu* mu?"

"Evet." Charlie ile göz göze geldik. Ellerimi kaldırıp başımı sağa sola salladım. Dudakları zafer işaretiyle kıvrıldı.

"Pekâlâ," dedim. "Ne kokuyordu?"

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?"

"İlk kurşun atıldığında," dedi Charlie, "Senin üzerindeki korkunun, büyücüdeki terin, falcıdaki dehşetin, yaralı adamda-

ki kanın kokusunu alabiliyordum. Ama Blackjack'te hiçbir şey yoktu. Terlememişti bile."

"Anlıyorum."

"İnanmıyor musun?" diye sordu parmaklarını sıkarak.

"Sana inanıyorum," dedim. "Sadece buna ne anlam vereceğimi bilmiyorum."

"Neden şimdi soruyorsun?"

"Tıpkı Sinclair'in Kule'ye karşı bütün yandaşları topladığı gibi şimdi ben de Lee'ye karşı olanları bir araya getirmeye çalışıyorum..."

Ben konuşurken Charlie, çoktan başını sallıyordu bile. "İçlerinden birinin sana ihanet edebileceğini düşünüyorsun."

"Olabilir."

"Eğer ihanet ederlerse ne yapacaksın?"

Bunu bir an düşündüm. Ardından da gülümseyip "Kesinlikle bir şey yapmam," dedim. "En azından şimdilik bir şey yapmam."

İlk casusların gelmesi yaklaşık otuz altı saat sürdü. Motorcu, Birmingham, Manchester, Edinburgh, Glasgow ve Kule'nin bir sonraki vuracağı şehir olmaktan korkan her yere mesajlar gönderdi. Beyazlar şehrin tünellerine fısıldadı, Düzen silahlarını temizledi, dilenciler saklandı ve gökyüzü değişti. Bu kadar insanın ve bu kadar hazırlığın arasında birileri er ya da geç aptalca bir şey söyleyecekti. Eninde sonunda Lee, Sinclair'in planını duyacaktı. Bana göre hava hoştu.

Gerekli şeyler.

Çoğunun zamanında varacağından emin olmasak bile My Old Dutch adlı kafede akşam yemeği zamanında saat sekize rezerve edilmiş yuvarlak bir masanın etrafında toplandılar.

My Old Dutch, yağlı ve neredeyse akla gelebilecek her şeyle dolu bir tabak servis etti. Tavuk, jambon, sucuk, yumurta, peynir, domates, salata, çikolata, Hindistan cevizi, krema, limon, şeker, bal, şerbet, pekmez -ve istenilen her şey- masaya getirildi. Sırtımı duvara yaslayıp başımı Vera'nın yanındaki pencereden uzak tuttum. Şekerli ve ismi kulağa egzotik gelen bir yemek sipariş ettim. Vera, musluk suyu ve Sezar salata istedi. Fiyatlara da bir hayli şaşırdı. Gün ışığına pek alışkın değildi. Özellikle de camdan görülmeye.

Oda ve Anton Chaigneau, beraber geldiler. Aşkla birbirlerine kur yapan bir çift görünümündeki korumalarını dışarda bıraktılar. Dışarıda kötü görünümlü trafik polisi, silahlarını siyah ceketlerinin içine gizlemeye çalıştı. Oda da Anton da pek mutlu görünmüyordu ama ikisi de oturup vejetaryen birer salata söyledi. Anton'un yüzü Stansted Havaalanı'ndaki gibi solgun görünmüyor, elleri de titremiyordu. Yine de beni tanıdığını belli edecek şekilde selamlamadı. Hiçbir şey yemedi ve ellerini kavuşturup ifadesiz bir yüzle kıpırdamadan oturdu.

Herkes kendi arasında sıkıntılı konuşmalar yaptı. Arada bazı sohbetlerde canlılık vardı. Oda, Vera'ya şüpheyle bakıyor ve Vera da ona aynı şekilde karşılık veriyordu. Ben krep yedim.

"Silahlı adamlarla aynı yerde olmayı sevmiyorum," dedi Vera sonunda.

"Ben de senin giyim tarzını, ruhunu, iki yüzlülüğünü ve seni sevmiyorum," dedi Anton. "Ama bunun önemi yok."

Vera sinirle burnundan soludu.

Hindistan cevizinin, kremanın ve sıcak çikolata sosunun o dayanılmaz tadının arasından, "Burada din kardeşlerimizi üzen, restoranın arkasında, tenlerinin her bir santimindeki dövmeyle ve bedenlerinden çıkan gizli gücün mor ışığıyla duran iki adam-

dır. Fakat birilerinin onları gerçekten fark etmesi çok kibirli bir davranış olurdu. Birlikte mi davranacaksınız yoksa bireysel mi takılacaksınız?" dedim.

Vera sadece homurdandı ve bir su daha istedi.

İki şekil değiştiren geldiğinde ben de ikinci krepimi yiyordum. Ne olduklarıyla ilgili birçok şey söyleyebilirdim. Tıpkı su birikintisinin üstüne çıkan yağ gibi bedenlerine kıvrılan koyu kahverengi büyüyü iyice ortaya çıkarmışlardı. Masalara bakınmak için başlarını restorana çevirdiklerinde gözlerindeki sarı ışık çok net görülebiliyordu. En önemlisi temiz çoraplarının üzerine geçirdikleri yaşlı adam terlikleriydi. Hatta değişim için ayak parmaklarına biraz boşluk da bırakmışlardı. Onlara doğru el salladım. Dikkatlice burunlarını çekerek masamıza yaklaştılar.

"Bay Swift'i arıyoruz," dedi içlerinden biri.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Vera. "Sigara paketlerinin arkasına fal mı yazacaksınız?"

"Isıracağız," dedi kadın soğuk bir sesle.

"Krep yiyorum," dedim çatalımı sallayarak. "Ben, Matthew Swift. Sanırım sizi, oldukça zarif bıyıkları olan Charlie adında biri gönderdi, değil mi?"

Masaya bakınarak dikkatle oturdular. "Bütün bu olanlardan hoşlanmayanlar var..." dedi kadın, menüyü inceliyor gibi görünerek. "Hiçbir şeye söz vermiyoruz."

"Şüphesiz," dedim omuz silkerek. "Gruba hoş geldiniz."

Son gelen Motorcu oldu ve kesinlikle yalnız değildi. Yanında iki kişi daha vardı ve içlerinden biri üç erkeğe bedel görünümdeydi. Adam ancak yan tarafa dönerek kapıdan içeri girebildi ve oturduğunda sandalye ağırlığından gıcırdadı. Aslında kilolu değildi. Sarkık beli ve aşağı sarkan bir çenesi bile yoktu. Sadece *iriydi.*

Kalçası siyah deri pantolonundan dışarı çıkmış, omuzları büyük ceketinin kenarlarını kasmıştı. Göğsü, siyah tişörtünü her an yırtacakmış gibi duruyordu. Sakalı bir yanardağdan tüten duman gibi yüzünden fırlamıştı. Elleri, Vera'nın salata yediği tabak büyüklüğündeydi; parmakları da oldukça kalındı. Her nefesi bir cam sanatçısının soluğu gibi görünür şekilde artıp azalıyordu. Yüzü, ağzından kulaklarına kadar gerilmişti ve Romanlara benzer büyük burnunun ucunu çekiştirip duruyordu. Daha önce hiç böyle bir adam görmemiştim ve dahası iri gövdesinden ziyade, adam inanılmaz bir güç yayıyordu. Kirli, araba yağı ve yol gibi kokuyordu. Kontrol edilemez riskli bir gücü olduğunu hissediyordum. Bize bakarak "Lanet olsun! Size lanet olası balıkla kim vurdu ve kurumanız için kim astı?" dedi.

Hemen arkasındaki Blackjack, "Gerçekten sevgi istediklerini sanmıyorum," dedi.

"Selam, Dave," diye mırıldandım.

"Selam, Büyücü. Merhaba, piç kurusu papaz ve yalaka fahişe," dedi Chaigneau ve Oda'ya doğru başını sallayarak. Yüzünde neşeli bir ifadeyle hemen yanımdaki sandalyeye oturdu. Ardından bana dönüp "Başının dertte olduğunu duydum," dedi.

"Her şey yolunda."

"Öyle mi? Nasıl yolunda peki?"

"Çikolatalı krep çok güzel," dedim. "Şahsi bir şey değil ama burada başkaları da var, değil mi?"

"Yine her şey berbat olacak," diye mırıldandı üçüncü gelen. Baktım ve bu kez onu tanımıştım.

"Kurtuldun mu?" diye sordum.

Sihirbaz, kibarca "Etnik bir kıyafet" diyebileceğim şekilde hoş giyinmişti fakat İngiliz standartlarına göre daha çok nohut gibi görünüyordu. Kendi kendine homurdandı. "Eski çeteyle

yine bir araya mı geldiniz? Biraz konuşma, biraz muhabbet bir de gece pencereye gizlenmiş nişancı mı?" diye sordu. Parmağıyla sıcak çikolata sosundan bardağın içine koydu ve ardından büyük bir gürültüyle parmağını yaladı. "Bilirsin işte, Sinclair'in mekânında kahrolası şeyler yapanın sen olduğunu ummuştum."

Oda, "Hayatta kalmayı nasıl başardın?" diye sordu. Ardından ses tonunu biraz daha alçaltarak "Neden sen?" dedi.

"Seni sapık fahişe," dedi sihirbaz gülerek. "Üzerimde beni izleyen kahrolası kürklü mamutlardan daha yaşlı tanrılar var."

"Çok komik olacak," dedi Blackjack iç çekerek.

"Bu mu yani?" diye sordu Vera, pembe milkshake'ini höpürdetirken. "Sinclair ve Swift'in toplayabildiği bu mu? Kötü kıyafetli, sürekli didişen bir grup mu tüm bulabildiğiniz?"

"Ben sihirbazım!" diye çıkıştı. "Mistik sanatlar uzmanıyım!"

"O da bir büyücü," dedi beni göstererek. "Benden söylemesi, bir düşünceyle göz bebeklerini kafatasının dışına çıkartabilir. Aç bir güvercin gibi bakman onu durdurmaz, değil mi?"

"Teşekkürler," diye mırıldandım, sıcak çikolata sosunu sihirbazın hareket hâlindeki parmaklarından kaçırarak. "Böyle iyi anlaştığımıza sevindim. Otur sihirbaz, burada hiç kimse vurulmayacak."

"Bundan emin misin?" diye sordu.

"Burası halka açık bir yer. Ayrıca çok sayıda insan, fazlasıyla takviye getirdi. Eğer buradaki herkes ateş etmeyi düşünse ortalık kan gölüne dönerdi," yuvarlak masaya bakındım, "böyle bir durumda hayatta kalamayacaklarını bilirler."

"Araba bombaları da var," dedi Chaigneau yüzünde neşeli bir gülümsemeyle. "Guy Lee, bu konulardaki esnekliğiyle bilinir."

İri motorcu, "Bir sonucu olmadan buraya herhangi bir şey bırakabileceğini mi sanıyorsun? Trafik polisleri otuz saniye

içinde gelir. Ayrıca Guy Lee bizi bir kafede öldürecek değil ya. Çünkü açık konuşmak gerekirse hepimizin burada olması bir tür şaka gibi. Artık tanışacak mıyız?"

"Ben Matthew," dedim.

"Halfburn," dedi motorcu başıyla onayladığını söyleyebileceğim bir hareketle. "Ancak eğer bu konuda gerçekten dost olacaksak bana Leslie de diyebilirsiniz."

"Leslie mi?"

Göz göze geldik ve bakışı, gece yarısı vakti yoldaki yanık zift rengindeydi. "Evet," dedi. "Ekleyeceğin başka bir şey var mı?"

"Hayır."

"Harika. Bu da Blackjack," dedi çenesiyle Blackjack'i işaret ederek. "Ve şu etekli adam da," sihirbazı göstererek "*Büyük Sihirbaz 1572* adıyla internette sohbet odalarına girer ve gerçek adı, Martin'dir," dedi.

"Merhaba Martin," dedim sihirbaza başımı sallayarak. Karşılığında adam sadece homurdandı.

Halfburn sırıttı. Yumruğunu masaya dayayarak öne doğru eğildi ve tek bir noktaya odaklanıncaya kadar etrafına bakındı. "Bu lanet olası yerde krep dışında bir şey yok mu?" diye sordu.

Büyü camiasında önceden de buna benzer ittifaklar olmuştu. Her şekilde ve bedende, inançta, cinsiyette, renkte ve her türlü siyasi eğilimdeki büyücüler ve bunların alt türleri gelmişti. Bu, doğal olarak basılması gereken benzer düğmeleri olan aynı fikirdeki birey gruplaşmasına, birleşmesine neden olur. Bazen inatçı, sürekli tartışan kavimler bile ortak nedenler üzerinde anlaşabilir. Orta Çağ'a baktığımızda bunlar bir peri topluluğu için bile savaşmayı uygun görmüşlerdi fakat o dönemlerin efsaneleri karmakarışıktı. Rönesans döneminde mağaralarından çıkan şeytani yaratıkla

ve korkusundan kırsal bir bölgeye kaçmış son rahiplerle, zekâyı değiştiren bir grup simyacıyla savaştıklarına dair söylentiler bile çıkmıştı. 1800'lü yıllarda, eski büyü kaynaklarından ziyade şehrin dumanında, tuğlalarında ve makinelerde gücü tadan ilk şehirli büyücülerden biri, bu yeni mucize çalışmasını daha ileri aşamalara götürmek için dilencilerle aristokrat kesimi bir araya getirmişti. Anlatılan hikâyeler, söz konusu olan büyücünün bir zamanlarki yandaşlarından biri tarafından göğsüne saplanan bir kılıçla öldürüldüğünü gösterir fakat yine de kayıtların ve efsanelerin birbirlerini gölgelediğini söylemekte fayda var.

Bildiğim bu tür son ittifak, 1973'te ortaya çıkmıştı. O zamanlar Terry Woods adında bir büyücü, kontrolden çıkmış ve büyülerini, şaşkın maymunlara Hindistan cevizi fırlatan kızgın bir goril nezaketiyle şehrin dört bir yanına savurmaya başlamış. Onu durdurmak Lucinda adlı bir büyücünün ve yedi sihirbazın hayatına mal olmuş. İttifakın son üyesi yine hoş olmayan bir şekilde 1990'ın sonunda ölünceye dek ittifak aynı kalmış. Bu tür savaşa bir kez bulaşınca sonucu pek hoş olmaz.

High Holborn'da bir kafede kurulan ittifakımız, çok sadeydi ve birçok açıdan geçmişin izlerini taşıyordu. Öncelikle hiçbirimiz birbirimizden hoşlanmıyorduk. Hiç kimse birbirine güvenmiyordu. Tartışmalarından çok memnundum. Ne kadar çok tartışırlarsa Guy Lee'nin olanları duyma şansı o kadar artardı. Bir petrol rafinerisindeki el bombası inceliğiyle savaşı durdurmayı denerdi. Ve bu, konusu korku olan tüm iyi hikâyelerdeki gibi gerçek bir ittifak yapmaya yeterli olur.

Gerekli şeyler.

Ama bunun onları sevmememize bir yararı olmadı.

Saat 19.30'da üçüncü milkshake'imin dibine bakıyordum. Onlar hâlâ tartışırken "Gölge'yi duydunuz mu?" diye sordum.

Masada birden bir sessizlik oldu.

"Ben ona Açlık diyorum," diye açıkladım. "Kendini aç, kana susamış, kontrolsüz ve dizginlenemez olarak tarif ediyor. Tıpkı bir insana benziyor. Sarı dişleri ve sulu mavi gözleri var. Teni, ıslak tofu renginde ve üzerine kanlı bir ceket giyiyor. Bu benim kanımın lekesi ama üzerinde uzun uzadıya düşünmeye gerek yok. Saçları ince telli ve darmadağın. Zıpladığında karanlık da beraberinde geliyor. Gece sizi sinsice izlediğinde hiçbir şey göremez, hiçbir şeye dokunamazsınız. Fakat gölgeniz boyun eğdiğinde sizin için geldiğini bilirsiniz. Bakker'ın düşmanlarını öldürüyor. Parmakları, ipek bir perdeyi parçalara ayırırcasına kemik ve et yığınını yırtabilen pençelerden oluşuyor. Dilini kana bulanmış ellerinin üzerinde gezdiriyor, siz ölürken terinizi kokluyor, gözlerinizin içine bakıyor. Öyle yakın duruyor ki tüm hatırladığınız, nefesindeki pis koku oluyor. Sürekli, *bana hayat ver,* diyor. Ama Bakker, değil. Bakker'ın zarar verilmesini istediği her şeyi yıkıp geçiyor fakat Bakker'ın kız kardeşini öldürmedi. Bakker'ın istediği şeyi ona vermemek için kızı yakıyor, delirtiyor ve lanetliyor. Büyücüler ölüyor. Kâhinler ölüyor. Kendi sonunu gören bir kâhin, kaçabilir ama yeteri kadar uzağa gidemez. Ama bu şey, Bakker değil. Doğrusu insan bile değil. Sizin için gelmesi ne kadar sürer?"

Saat 19.45'te Vera, son bir anlaşma önerdi ve herkes kabul etti.

Kan yemini teklif etti.

Bazı büyüler hiçbir zaman değişmez.

Buna sessizce karşı çıktım ama bunu söyleyebilecek bir konumda değildim. Bu kadar uzun bir süre tartıştıktan sonra aynı fikirde olmadığımı göstermek, bütün bir güne zarar verirdi. O yüzden sustum.

Sihirbaz, Motorcu, Düzen, Beyazlar ve ben, kreplerden, milkshake'ten, biradan sonra Kule'yi yıkıncaya kadar birbirimize yardım edeceğimize yemin ettik. Bazı şeyler hiçbir zaman değişmeyeceği için çantamdan küçük bıçağımı çıkartıp ketçap şişelerinin altındaki peçeteyi masanın üzerine serdim ve büyük bir dikkatle başparmağımın ucunu kesip kanım üzerine yemin ettim.

Diğerleri de aynısını yaptı. Peçetenin üzerine birkaç damla kan aktı, bembeyaz peçete üzerine yayıldı ve herkesin kanı, yoğun kırmızı bir lekeyle birleşmiş oldu. İşimizi bitirdiğimizde peçeteyi çakmakla yakıp külünü boş bir kahve fincanının içine attım. Sırf güvenli tarafta olmak için kimse görmeden kan yeminimizin küllerinden birazını ceketimin cebine attım.

O gece tünele gitmedim. Yürümeye başladığımda Oda da beni takip etme konusunda ısrar etmedi. Belki vazgeçirildi, belki de nezaket öğrendi, yalnız kalabildiğim sürece zaten hiçbiri umurumda değildi.

Gittiğimiz yönü umursamadan havada sızlayan büyü kıvılcımlarını besleyerek, kıvılcımların tıpkı fiziksel bir aydınlık gibi bedenimizde dans etmesini hissederek Covent Garden'den yürüdük. Piccadilly Meydanı'nı geçip Leister Meydanı'nda dolanıyorduk. Uçsuz bucaksız sürekli hareket eden ışıklara baktık ve daha fazla kaynaşmanın bedenimizi kızartacağını hissedinceye kadar Eros heykelinin basamaklarında oturduk. St. James Parkı'nda dolaştık ve hemen yanındaki görkemli arka sokaklardan geçtik. Burada büyük ofisler, eski kırmızı tuğlalı köşkler, yüksek duvarlı saraylar, yoğun olarak gizlenmiş ahırlar ve parke taşlı dar yollar vardı. Buckingham Sarayı etrafında trafiğin sesi çınlarken saray dışında korumaları taciz eden turistleri izledik. Dumanların, alt geçitle-

rin, ışıkların ve Victoria'nın büyük otellerinin arasında dolaştık. İstasyona gidip -Tattenham Corner, St. Martin's Heron, Epsom, Sutton, Carshalton Beeches- umulmadık isimleri olan ve ücra yerlere doğru giden son trenin sesini dinledik.

Sonunda sakinleştiğimizde zihnimiz, her gün işe gidip gelenlerle ve trenin uykulu lambalarıyla uyumlu gümüş renkte parlayan raylarda sürüklendi. Trenin düzenli ritmiyle iyice uyuştu. Ardından Victoria İstasyonu'ndan ayrılıp tekrar sokaklarda dolaşmaya başladık. Kubbesi Roma'nın sokaklarından getirilmiş bir Katolik katedralinin dışında telefon kulübesi bulduk. Katedral, bir çamaşırhane ve ayakkabı tamircisi dükkânının arasından uzayan bir plazanın arkasında gizlenmişti.

Aklımdan bir numara çevirip bekledim.

Numara bağlanmadı.

Küfredip iki numara daha çevirdim. Bunlara da bağlanmadı ve bir numara, Soho'da XXX video mağazası çıktı. Kendini ipeksi bir sesle tanıtan, "Merhaba tatlım, özel bir şeyler mi arıyorsun?" diyen bir kız açtı.

Hayal kırıklığıyla son bir numara daha denedim. Telefon çalıyordu. Bir ses, "KSP resepsiyonu, size nasıl yardım edebilirim?" dedi.

"Robert Bakker ile konuşmak istiyorum."

"Üzgünüm burada bu isimde kimse yok..."

"Fakat onu nerede bulacağını biliyorsun. Lütfen, çok önemli."

"Üzgünüm, ama..."

"Ben, Matthew Swift."

Bir süre sonra telefondaki ses, "Lütfen ayrılmayın," dedi.

Telefonda, Beethoven'ın üçüncü senfonisinin ksilofon yorumu çalmaya başladı. Bu acıya katlanıp bekledim.

Elli saniye kadar sonra bunalmış yeni bir kadın sesi, "Merhaba," dedi. "Resepsiyona yönlendirildiniz, nasıl yardımcı olabilirim?"

Kalbim, resmen bir tren hızında atmaya başladı. Zihnim uçsuz bucaksız gümüş raylarda koştu. Bir yerdeki uğultulu hayatla güç buldu. Tıpkı bana öğrettiği gibiydi. "Korkmayı unut," dedi. Böyle bir yerde bir kez yola girdiğinizde ezilebilirsiniz. Bir köşeyi döndüğünüzde bıçaklanabilirsiniz. Eve geldiğinizde elektrik şebekesindeki kısa devre yüzünden ölebilir ya da berbat pişirilmiş etle zehirlenebilir ve bu büyük, bu yoğun yerde size neyin çarptığını bilmezsiniz. *Korkmayı unut.* Kendi belirsizliklerinizin arkasına gizlenerek yaşamaya değer.

"Merhaba, Bay Robert Bakker ile görüşmek istiyorum," dedim tekrar.

"Bay Bakker, şu anda meşgul..."

"Benimle konuşmak isteyecektir, lütfen çok önemli."

"Kim arıyor diyeyim?"

"Matthew Swift. Lütfen ona söyleyin."

"Hatta kalırsanız..."

"Bekliyorum."

Yetmiş saniye ve Beethoven'ın ksilofonun neredeyse yarısına kadar bekledim. Telefon müziğinin gücünü anlamaya başlamıştım. Düşüncelerimin odağı kaymış, en azından artık sinirlenmem, şaşırmam için başka bir neden vermişti.

Kadının sesi tekrar duyuldu. "Bay Swift?"

"Evet?"

"Bay Bakker, sizi arayabileceği bir numara olup olmadığını soruyor."

"Bayan?" dedim en kibar ses tonumla.

"Bay Swift?"

"Şimdi Bay Bakker'ı tekrar aramanızı ve ona bildiği gibi bedenimin hiçbir zaman bulunmadığını ve bunun onu aramamla ilgili bir şey olduğunu söyleyin."

"Şey, Bay Swift..."

"Lütfen bayan," dedim nazikçe. "Eğer bu, onu telefona getirtemiyorsa gideceğim, söz."

"Hemen dönüyorum, Bay Swift."

Vivaldi, armonikada katledilen bir besteciydi. Otuz saniye sonra kadın tekrar konuştu.

"Bay Swift?"

"Buradayım."

"Sizi bağlıyorum."

"Teşekkürler."

Bir uyarı sesi. Uzun bir sessizlik. Belli belirsiz bir iç çekiş. Konuşamadığımı gördüm. Kalbim titreyerek çarptıktan sonra o bilindik, tok sesiyle, "Matthew?" dedi.

"Bay Bakker, efendim," dilim sürçtü. Yine on beş yaşındaki çocuk gibi hissederken otomatik, o bilindik kelimelere takıldı dilim.

"Matthew! Tanrım!" Sesinde şaşkınlık dışında bir şey yoktu. Öfke, korku yoktu sadece gülümsemenin belki de memnuniyetin o ilginç hazzıyla müthiş bir merak vardı. "Senin... Cenaze törenin olduğunu duydum."

"Evet. Ama ben değildim."

"Belli ki, belli ki. Tanrım. Tanrım. Ama neredesin? Seni hemen görmeliyim!"

Telaş tüm bedenimi yakmaya başladı. Beklediğim bu değildi. "Bunun iyi bir fikir olacağını sanmıyorum," dedim.

"Matthew! Sen iyi misin?"

"İyiyim."

"Seni görmem lazım! Bana her şeyi anlatmalısın! Öldüğünü söylemişlerdi!"

"Muhtemelen haklılardı."

"Sana ne oldu? Tanrım..."

"İyiyim," dedim. "İyiyim. Bazı arkadaşlarla kalıyorum."

"Hemen buraya gelmelisin! Konuşmamız gerekiyor!"

"Hayır, teşekkürler."

"Neden?" Sesinde yine babacan bir acı vardı. Umduğum her ne ise kesinlikle bu değildi. Böyle bir şey değildi. Bir an, sadece bir an, az kalsın evet diyecektim. Sonra korkudan titredik ve yüzümüzü ahizeden uzaklaştırdık. Elimizdeki ahizeden sesi ince ve zayıf geliyordu. "Matthew? Orada mısın? Matthew?"

Hocam, ben daha küçücükken gelip annemin kapısını çalan Bakker... Şimdi sesi endişe doluydu.

Gölge, "Bana hayat ver," demişti.

Eğer ona tropik bir hastalık verirseniz, bir ay aç bırakırsanız, korku ve karanlık dışında hiçbir şeyle beslemezseniz o zaman Açlık'ın yüzü, Bakker'ın yüzü olur.

Ağzımdaki kanın tadını alabiliyordum.

"Beni duvarda bir gölge yap," dedim, başımı soğuk cama yaslayarak. "Bay Bakker. Duvardaki bir gölge."

"Ne oldu? Neler olduğunu anlat bana! Matthew..."

Telefonu kapatıp arkamı döndüm ve o karanlık yerden kaçtım. Zihnime güvercinlerin kanatlarını, yarasaların pençelerini, arabaların kornalarını, tekerlerin dönüşünü yerleştirerek kaçtığımı ve neyden kaçtığımı unutana dek koştum.

Uyuduğumu ve rüyalarımın da nehir gibi taştığını fark etmedim.

Battersa Köprüsü'nün altında bir köşede kıvrılmış hâlde uyandım. Bir köpeğin ceketimin ucunu koklamasıyla uyandım. Belli

ki formda sahibi ile sabah yürüyüşüne çıkmıştı. Nehrin çamurunu, kaldırım tozunu kokladım ve bacaklarım, ayağa kalkmaya çalıştığımda alev gibi yandı. Nereye gittiğime ya da ne gördüğüme ve ne yaptığıma dair bir fikrim yoktu. Fakat belki de isteseydik...

... görür...

... ve...

... özgür olurduk...

Hatırlayamadım.

Hatırlamak istemedim.

Eşyalarımı toparlayıp duş alacak bir yer bulmaya koyuldum.

Öğle vakti Oda'yı Somerset House'un muhteşem bir yerinde, nehre bakan bir bankta tek başına otururken buldum. Görkemli, ilginç bir binaydı. Çok sayıda yuvarlak penceresi, kocaman taş duvarı, üçgen biçiminde çatıları ve ferah bahçelere bakan asil heykelleri vardı. Duvarlarının arasında bir müze, bir üniversite, vergi dairesinin bir bölümünü barındırıyordu ve dahası çevresindeki karışık sokaklar kadar kafa karıştırıcı bir yerdi.

"Neredeydin?" diye sordu yanına otururken.

"Biraz dolaştım."

"Böyle bir zamanda mı?"

"Bir şeyleri çözmem gerekiyordu." Karşılığında sadece homurdandı. Kaşlarımı kaldırıp yüzüne baktım. "Merak mı ettin?"

"Hepimizi birleştirdin ve şimdi bırakacak mısın?"

"Buradayım, kalıyorum," dedim.

"Bir ittifak yaptın, kanın üzerine yemin ettin, iyi işti. Tebrikler. Senin adına sevindim. Peki, sırada ne var? Guy Lee ile büyük bir savaş, sokaklarda kan, ya sonra?"

"Hayır."

"Bir planın var," diye mırıldandı. "Doğal olarak."

"Lee, kendi işini halletse ne güzel olurdu."

"Böyle bir şey olmayacak," dedi sertçe. "Şimdi olmaz, San Khay öldü."

"Önceden de savaşlar oldu ama sessizce savaşılması gerekiyor."

"Sessiz, büyülü bir savaş," dedi kaşlarını çatarak. "İlginç olmalı. Ne yapacaksın, sivri şapkalarınızla birbirinizi mi dürtükleyeceksiniz?"

"Mükemmel bir yer bulduk."

Yüzüme baktı. Yüzündeki şaşkınlık ifadesi derinleşti. "Değiş tokuş mu?" diye mırıldandı.

"Evet."

"Guy Lee'yi buraya getirme konusunda ciddi misin?"

"Evet."

"Peki, Guy Lee'nin senin istediğini yapacağını düşündüren ne sana?"

"Çünkü ihanete uğrayacağız. Biri arka kapıyı açık bırakacak, birkaç korumayı öldürecek, alarmları kapatacak ve arkamızı döndüğümüzde Lee, gizlice gelip kusursuz bir katliam yapacak."

Oda ayağa kalktı. "Tüneldekilerin ölmesini mi istiyorsun?"

"Ben böyle bir şey söylemedim," dedim. "Sadece ihanete uğrayacağımızı söyledim."

"Neden?"

"Çünkü Sinclair'in evindeydik. Çünkü sen de Kule'nin her yerde bağlantısı olduğunu biliyorsun. Çünkü böyle bir ittifak ne kadar güçlü ve önemli görünürse görünsün bu, Lee'nin yıllardır üzerine titrediği küçük bir direniş bölgesi liderlerini yok etmek için önemli bir fırsat gibi görünecek. Birisi Lee'ye nerede olduğumuzu ve ne yaptığımızı anlatacak. Bu, sen bile olabilirsin."

"Ben mi?" dedi kuşkuyla.

"Evet."

"Benim böyle bir şeyi yapabileceğimi nasıl..."

"Bize karşı hislerini oldukça belli ettin," dedim sertçe. "Eminim hepimizi ortadan kaldırma fikri, seni üzmeyecektir."

"Ben böyle değil..." Bir an ama sadece bir anlığına gözlerinde bir şey, yüzünde bir ürperme oldu ama sonra geçiverdi. Yüzünde eskisinden daha sağlam bir maske vardı. Çantasını alıp tek bir kelime etmeden, hiç bakmadan yanımdan geçip gitti. Bir anlığına onun için üzüldüğümü hissettim.

Öğleden sonra kütüphanenin dışında Vera ile karşılaştık. Sigara içiyordu. Yaklaştığımda bana doğru kocaman bir duman üfleyip "Sigara ister misin?" diye sordu.

Öksürdük ve nefesimize siyah katranın girdiği düşüncesinden, kötü kokudan uzaklaştık hemen. "Hayır, teşekkürler," diye mırıldandım.

"Kendini memnun hissediyor musun?"

"Öyle mi hissetmeliyim?"

"Bir ittifak kurdun, değil mi?"

"Çok zor olmadı."

"Kanlı bitecek ama."

"Biliyorum."

"Ve sen çok zor olmadığını mı düşünüyorsun? Daha bir şeyler başlamadı bile."

"Sinclair zemin hazırladı. Ben sadece Lee ve Bakker için buradayım."

"Ve sen, Motorcu'yu, sihirbazı, Düzen'i biliyordun ve günün sonunda..."

"Evet?"

"Bakker'ın çırağı oldun."

"Bu mu?"

"Evet."

"Fark eder mi?"

Sigarasından derin bir nefes çekip dumanını dişlerinin arasından üfledi. "Evet," dedi parmaklarının arasındaki sigarayı yuvarlayarak. "İnsanlar, büyücülerin kurtulup kurtulamayacağını merak ediyor. Seni merak ediyorlar. Bir yatırım diyebilirsin."

"Bu mu yani?"

"Kurtarılmak istemiyor musun?" diye sordu hemen.

"Evet ama sen de arkadaşların da doğanın yapay güçleriyle oynamayı seversiniz. Hepsi de Kule'yle zıt gitti, değil mi?"

"Bu intikam," dedik. "Daha ötesi yok."

"İyi," dedi hafifçe. "Elbette. Her neyse. Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Bir hain arıyorum."

Gözleri parladı. "Hain mi var?"

"Hemen hemen."

"Düzen mi?"

"Belki de."

"Hain olduğunu nereden biliyorsun? Herkes kan üzerine yemin etti..."

"Sorun bu değil," dedim. "Ayrıca kan yemini, sözünü bozmanı engellemez. Sadece sahip olduğun yaşamı zorlaştırır ve böyle büyüler bile bozulabilir. Kurtarılmak, sanırım söylediğin bu."

"O hâlde hain kim?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Fikrin yok ama ortada hain olduğundan eminsin."

"Olması gerekiyor!" dedim. "Birlikte çalışan bu farklı grup, birden ortaya çıkıp tünellerde gizlenmesi, savaşa hazırlanması

emredilen büyük kulaklı küçük insanlar içinde kesinlikle bize ihanet edecek birisi vardır. Sinclair odasında vuruldu. Gece kaçtık. Gölge peşimizden geldi. Dolayısıyla bir hain var."

"Bu, senin çoktandır düşündüğün bir şey." Bu bir soru değildi.

"Evet."

"Peki, sen ne istiyorsun? Ortalıkta öylece dolaşıp akıl okumayı mı? Kahramanlık savaşındaki iyi adamlar, böyle taktiklerden vazgeçmemeli mi?"

"Tam aksine," dedim. "Bize ihanet edecek birine ihtiyacımız var. Sadece bunu yaptıklarında ne söyleyeceklerini bilmemiz gerekiyor. Onları ayağımıza kadar getirmelerine, bunun Guy Lee'nin aptalca bir hareket yapmasına yetecek kadar önemli olduğunu düşündürmelerine ihtiyacımız var. Risk almalı ve gizlendiği yerden ortaya çıkmalı."

"Plan yapmış biri gibi duruyorsun," diyerek iç çekti. "Teşekkürler."

"Eninde sonunda Lee ile savaşman gerektiğini biliyorsun. Hazır herkes senin tarafındayken neden şimdi olmasın?"

"Sen gerçekten de lanet olası bir büyücüsün. Sırf intikam almak için insanların ölümüne seyirci mi kalacaksın?"

Duraksadım, kurumuş dudaklarımı yaladım. "Gerekli şeyler," dedim sonunda. "Eğer, daha büyük şeytanlar varsa Bakker... bu şey hiçbir zaman son bulmayacak, Vera. Anlıyor musun? Hiçbir zaman bitmeyecek. Bunu durdurmalıyız. Şimdi yapmalıyız. Eğer böyle olmayacaksa... O hâlde nasıl olacak?"

Sigarasından derin bir nefes çekip dumanını ince dudaklarının arasından yüzüme üfledi. Ben öksürmeye başlayınca gülümsedi. "Pekâlâ," dedi sonunda. "O hâlde ihanete uğrayalım. Her neyse. Lee, bizi öğrenecek. Biz onu daha durdurmadan bizi

durdurmaya çalışacak. Anlıyorum. Onun aptalca bir şey yapmasını istiyorsun. Peki, o zaman soru şu: Bir aptal daha ne kadar aptallaşabilir?"

Omuzlarımı silktim ama soruyu gerçekten anlamadığım için değil tabii.

Gülümsemesi yayılıp haylazca bir hâl aldı. "Matthew Swift, Guy Lee ile nasıl karşılaşmayı istersin?"

İlginç olsa da gerçekten de bu soruyu sormuştu.

Soho'da bir kulübe gittik. Kulüp bodrumdaydı. Ufacık bir boşluğa sıkıştırılmış sıcak nefes, ter, içki ve testesteron kokuyordu. Yer, gri zemine dökülüp kurumuş birayla yapış yapıştı. Tavan olabildiğince alçaktı ve dönen ışıklarla daha da alçak hissettiriyordu. Hoparlörler, davulların ritminden sallanıyordu. Dans pistini görünce böylesi bir çirkinlik karşısında kaçsak mı, ağlasak mı, yoksa öğrenmeye aç bir hâlde sonsuza kadar baksak mı bilmiyorduk. Bu mekânın kokusu, dilimizi ıslak bir sıcaklıkla yakıyordu; sesi zihnimizde fısıldıyordu. Mekânın isteği öyle güçlüydü ki duymak için uğraşmak zorunda bile kalmadık ama bunu hissetmek, bakmamızı ve şaşırmamızı istercesine beynimize giriyordu.

Vera evindeymiş gibi rahat görünüyordu. Kalabalığın içinde ilerlerken adamlar ve ilginç kadınlar ona uzanıyordu. Vera ise parmaklarıyla yolunu buluyordu. Yabancıların bellerine kalçasını dokunduruyordu. Hatta saçları jöleden dik dik olmuş, uzun boylu bir adam onu tuttuğunda hiç çekinmeden adamı öptü. Ta ki adam onu bırakıp başka bir kadına yönelinceye kadar. Gözlerimi çekinceye kadar şaşkın şaşkın baktık. Başımı ağrıtan bu saldırıyı uzaklaştırmak için sıkıntısını zihnime yerleştirmeye çalışarak yere baktık.

Loş bir kırmızı ışığın hemen altında siyah deri koltukların olduğu bir köşe bulduk. Vera, bu mekândaki en soğuk şey olan uzun, temiz bardaklarda ilginç mavimsi bir kokteyl getirdi. Omuzları omuzlarıma değerek oturdu. "Senin tarzın bir yer sayılmaz, değil mi?" dedi.

Bardaktan dikkatle bir yudum aldık. İlk başta kokteylin acı tadı karşısında irkildik ama sonrasında hoş bir yanma tadıyla boğazımızı ısıtınca rahatladık. "Farklı," dedim. "Neden buradayız?"

"Biriyle tanışmanı istiyorum."

"Kimle?"

"Guy Lee ile."

Birden midemize kramp girdiğini sandık. "Lee burada mı?"

"Bu akşam gelecek."

"Burası onun yeri mi?"

"Hayır, kulüp, McGrangham adındaki bir adam tarafından işletiliyor ve Lee, işlerin nasıl gittiğini öğrenmek için adamlarından bazılarını gönderdiği zamanlar dışında onu yalnız bırakır. Fakat asıl mesele bu değil; McGrangham aynı zamanda Neon Mahkemesi'ne para ödüyor."

Parmaklarımı kokteyl bardağının ucunda dolaştırırken hafifçe başımı salladım. Eğer Kule, mafyayı daha kibar bir görünüme sokuyorsa o zaman Neon Mahkemesi de mafyanın oyuncak ayı görünümlü bu üyelerini barınaklarında güvende tutuyor demekti. Bu ceza-ödül olayı değildi. Neon Mahkemesi'ne karşı gelirseniz çabucak ve sade bir şekilde ölürsünüz. Bu yerin tek kurtarıcı özelliği çok özel ilgisinin olması ve ona bulaşacak kadar aptallık yapmadığınız sürece size hiç karışmamasıydı. Ve bütün iyi mafya grupları gibi bir defa dâhil olursanız asla ama asla bir daha dışarı çıkamazsınız.

"Pekâlâ," dedim. "Anlıyorum. Hiç kimse arkasında bir bıçak olmadan burada öylece dolaşmıyor demek ki. Peki, Lee neden burada?"

"Bir mağara var."

"Mağara mı?"

"Eminim onları duymuşsundur."

"Sadece adli tabibin raporunu ve ününü duydum," dedim gittikçe artan öfkemizi bastırmaya çalışarak.

"İyi," dedi soğukkanlı bir tavırla. "Burada çok şey dönüyor," diye ekledi eliyle odayı göstererek. "Ticaret, spor, bilgi, oyun... Nasıl olduğunu bilirsin işte. Lee, kabadayılarını nasıl savaşacaklarını öğrenmeleri için buraya gönderir. Kaldı ki Lee de savaşmayı sever."

"Bunun bize nasıl bir yardımı olacağını anlamıyorum."

"Düşmanını tanımak gibi yardımı olur. Ve..." derin bir nefes alıp verdi. "Eğer sen, bana ve benim düşmanlarıma bulaşırsan ben de senin düşmanlarına bulaşırım."

"Bunu tahmin etmiştim ama biraz detaya inmen gerektiğini sanıyorum."

"Lee'nin peşimizden gelmesini istiyorsun, değil mi? Bunu şimdi istiyorsun, öyle değil mi?"

"Evet."

"O hâlde Beyazlar'ın, Bakker'ın lanet çırağıyla ittifak kurduğunu öğrenirse kendini nasıl hissedeceğini sanıyorsun?"

Kokteylimden sakince bir yudum daha aldım. "Bu çok tehlikeli," dedim sonunda. "Yapmaya çalıştığın şey çok tehlikeli."

Siyah tüylü bir kedi gibi gerinerek sırıttı. "Elbette," dedi. "Doğru yer, doğru zaman. Sanırım Lee, Matthew Swift'in hayatta olduğunu öğrenecek. Bu akşam seni tanıyacak. Eğer müdürüne söylerse, ki bunu söylemek zorunda, sanırım o zaman

Bakker, Lee'ye küçücük bir şey yapmasını emredecek. Bakker, seni tekrar elde etmeyi ne kadar istiyor, Bay Swift?"

Omuzlarımı silktim.

"Bay Swift?"

Krema kaplı kâsenin kenarından bir sinek iniyordu.

"Vera, hakkıyla seçilmiş Beyaz!" dedim bardağıma bakarak.

"Bay Swift, gözlerin ne kadar zamandır mavi renkte?"

Gülümsedim. Kendimi çok yorgun, yaşlı ve vücuduma sığmaz hissediyordum.

"Bakker, seni geri isteyecek, değil mi Matthew Swift?"

"Evet."

"Lee'den seni bulmasını isteyecek. Seni canlı olarak getirmesini isteyecek, değil mi?"

"Belki."

"Bizimle çalıştığını ve bunun kötü bir fikir olduğunu bilecek. Ama Robert Bakker ile tartışmıyor ve onunla yaşamıyorsun. O yüzden Guy Lee'ye bunu hatırlatalım. Nasıl hayatta olduğunu gösterelim. Bırakalım da aptalca bir şeyler yapsın."

"Pek parlak bir fikir değil bu," dedim.

"Gerekli şeyler," diye karşılık verdi.

Bir çukurdu burası. Kelimenin normal tanımına göre tabii. Kulübün alt kısmında, disko müziğin *bom-bom-bom*'larının havalandırma uğultusunda kaybolduğu sarmal merdivenlerin hemen altında, kalın metal kapıların ve metal yüzlü kapıcıların hemen arkasındaki bir mağara. Sonunda oraya ulaştığınızda büyüyle kaplı bir odaya adım atmış olduğunuzu anlarsınız. Kapıların hepsi, boyalı sarı yol işaretlerinin olduğu bir yere açılıyordu. Hava ağırlığı kaldırmak ya da su altından konuşmak kadar bunaltıcı bir hâl almış, en hafif büyü eşit hâle getirilmişti.

Burası gözlemcilerin platformuydu.

Çukur yüksek siyah betön duvarları, üstten aydınlatmasıyla yer altındaydı. Zemini siyahtı ve talaşla kaplıydı. Gözlemcilerin arasında durduk. Yüzlerce güçlü, her türden giyinmiş, kadın, erkek, büyücü ve büyünün ne olduğunu bilmeyen ama yerin yarılmasını beklerken gizli kanın kokusunu alabilen insanların arasındaydık. Bir şeytan zincirlerde sallanırken hepsi neşe içinde gülüyor, bağırıyordu. Teni lağımlarda katılaşmış yağlardan şekil almış, gözleri mavi parafinle yanan şeytan, üzerlerine kırık araba kapılarından yapılmış kalkan, antenlerden yapılmış mızrak gibi ilginç zırhlar geçirmiş olan üç adamın üzerine atılıyordu. Şeytan, sallanan bedeninin her bir kesiğinden kan akıtırken her bıçak darbesiyle kalabalıktan memnuniyet çığlıkları yükseliyordu.

Böyle şeylerin varlığını biliyordum.

İnsanoğlu kan sporlarını oldum olası sevmiştir ve büyüyle taze, heyecan verici kan çekmenin kesinlikle çok farklı yolları vardır.

Bunun kokusu ve görüntüsü bizi bunaltmıştı. Kontrol altına almaya, uzak tutmaya çalıştık ama bu günahkârlık, hastalık, her duvardan dökülen karanlık, izleyenlerin gözündeki mutluluk, acı çekip ölürlerken yaratıklardaki ızdırap karşısında şok olduk. Bu olay bizi korkuttu. Buradaki insanların, yaşam amaçlarının aslında sadece hayatın sonunu aramak olması gerçekten korkutucuydu. Böylesine büyük bir hediyenin, sanki sıradan yaşamdan sıkılmışlar da varlıkların hayatlarını telafi etmeye ihtiyaçları varmışçasına kolaylıkla hiçe sayılması bizi şaşkına çevirdi. Çığlıkların, bağırmaların ve bozuk büyünün pis kokusunun eşliğinde tüm duyguları yok edip bizi diğerleri gibi kasvete terk etmeyle tehdit eden bir heyecan vardı.

"Burada kalamayız," diye fısıldadık.

"Neden?" diye sordu Vera.

"Bu çok zorlayıcı bir şey," dedik.

Uzun bir süre bize baktıktan sonra, "Kahretsin Büyücü, heyecanı mahvetme konusunda çok iyisin," diye mırıldandı. "Hadi gel."

Beni kalabalığın arasından çekip önünde iki adamın dikildiği kilitli metal bir kapıya götürdü. Adamlar onu görünce hemen önüne geçtiler.

"Bay McGrangham'i görmek için buradayım."

"Bay McGrangham meşgul."

"Gerçekten büyük bir bahis oynamak istiyorum ve o da bana katılmak isteyebilir."

McGrangham'in ofisi ses geçirmezdi ve çukura bakıyordu. Ama bu, mekânın gücünü engelleyememişti. Başımızı cama yaslayıp varlığının hislerimizi doldurmasını engellemeye çalıştık.

McGrangham, siyah saçlı, uzun bıyıklı ve kısa boylu bir adamdı. Masada oturmuş buruşuk banknotları sayıyordu ve yüzünde oldukça memnuniyet dolu bir ifade vardı. "Şimdi bana," dedi sesli harfleri vurgulayarak ve yoğun bir aksanla, "Johnno'nun burada olduğunu söylüyorsun." Bana doğru başını salladı. "Bu lanet bir büyücü mü?"

"Evet," dedi Vera.

"Adam tam bir pislik. Tanrı aşkına!"

"Guy Lee," diyerek araya girdi Vera. "Guy Lee, dövüşleri görmek için buraya geliyor. Tarafsız bir bölgede Neon Mahkemesi'nin gözetiminde bir tanışma ayarlamanı istiyorum. Hiç aydınlık istemiyorum. Sadece Bay Swift ve Bay Lee'yi teşvik etmen benim için iyi olur. Tabii, zamanının karşılığını alacaksın."

"Ben Lee'ye para veririm," diye çıkıştı McGrangham. "Niye Beyazlarla uğraşayım ki?"

Vera, istediği zaman Beyazlar'ın hakkıyla seçilmiş lideri olarak hareket edebiliyordu. Her açık noktada bunu hissettiriyordu. Görüntüsünün altında tehlikeli, zengin, çekici ve daha fazlası olduğunu hissettirebiliyordu. "Bir şeyler değişecek," dedi. "Bakker, Lee'ye aptalca bir şeyler yapmasını söyleyecek. O ve ona ait her şey zarar görecek. Şimdi, şu güvenini Neon Mahkemesi'nden aldığını biliyorum ama yine de müşteriye ihtiyacın var. Mala, ticarete, işe ve paraya ihtiyacın var. Lee bunları kaybedecek ve hepsi Beyazlar'ın eline geçecek. Daha büyük bir belaya bulaşmayı cidden istiyor musun?"

McGrangham bize uzunca bir süre baktı. "Matthew Swift'in öldüğünü duymuştum," dedi sonunda.

"İnsanların şaşkınlığını sen düşün," dedim.

"Lee'nin burada bu akşam bir aynasızı var. Garip olmanın, kendine güvenle ve güvenin de güçle aynı şey olduğunu düşünen bir kız. Bu akşam Lee, onu izleyecek. Kız güzel şeyler yapacak. Bir ölüyle konuşmak istemeyecektir."

"Yani?" dedi Vera.

"Eğer bu adam lanet bir büyücüyse," etli kırmızı parmağını bana doğrultarak "Lee'nin dikkatini çekecek tek bir yol var."

İkisi de aynı anda gözlerini bana çevirdi. Dişlerini sıkarak "Bunun için zamanım yok," dedim.

"İlginç olur, hı?" diye sordu Vera.

"Lee'nin dikkatini çekmek istiyor musun? Yorgun büyücünün ölmediğini ona kibarca söylemek istiyor musun? Oyundan kâr elde etmek istiyor musun?" McGrangham'in gözleri parıldadı. Paranın kokusunu bir kilometre öteden alabiliyordu. İçki ve kanla dolu büyük, şaşaalı ve ihanetin de olduğu bir gelecek

düşünüyordu. Bize bakarken bile daha fazla kâr elde etmenin yollarını hesaplıyordu.

Vera'nın gözlerinde de aynı ışıltı vardı ama farklı bir nedenden dolayı.

"Pekâlâ," dedim. "Dinliyorum."

"Lee'nin çukur köpeğini yenin," dedi McGrangham. "O zaman ilgisini çekmiş olacaksınız. Derinizi duvar kâğıdı olarak kullanmadan önce sizinle bir görüşme bile yapabilir."

Sıramın gelmesi için yaklaşık dört saat bekledim ve çukurun kenarındaki kalabalık gittikçe artıyordu. Dışarıda soğukta bekledik ama bedenimiz artık soğuğa alışmıştı. Altımızda neler olduğunun farkındaydık; her gürültünün, her çarpmanın neden olduğu titremenin, asfalt altındaki tren sesi gibi bedenimizi ayaklandırdığını hissedebiliyorduk.

Daha önceden hiç çukurda dövüşmemiştim.

Bu, ya delilik ya da çaresizlikti. Kaybedecek bir şeyi olmayanlar veya asla düşmeyeceğine inananlar vardı. Dövüşüp mağlup olmuş bir adam ön kapıdan atıldı ve ambulansı aramadan önce sokağın diğer ucuna gitmesi söylendi. Polisin araştırmasını istemiyorlardı. Adam sokağın ucuna varamadan kan gölünün içine yığılıverdi. Adamı koltuk altlarından sokağın sonuna kadar sürükledim ve en yakın telefon kulübesinden 999'u aradım. Sağlık ekipleri gelip giderken karanlıkta gizlenip onları izledim. Soru sormamaları gerektiğini bilen adamların yorgun yüzleriyle Soho Caddesi'nin karanlığına baktım ve artık neler olduğunu umursamayacak kadar şey görmüştüm.

Sıra bana geldiğinde Vera beni götürmeye geldi.

Lee'nin "kabarık saçlı köpeği" bir kadındı ve kendine "Cehennem" adını takmıştı. Motorcu Dave ve mistik sanat

uzmanı Bob da olamazsınız. X-man bunu önceden görmüştü. Kadın, samimi bir çığlıkla çukurun içinde bağırıyordu. Elleri kalçasında, çenesi öndeydi. Üzerine deri karışımı bir kıyafet giymiş ve çengelli zincir takmıştı. Şimdiye kadar gördüğüm en özensiz kıyafetti. Her şiş ve parlak bölgesi sanki her an küçücük parçalara ayrılacakmış gibiydi. Elinde bir kırbaç vardı ve gözlerinin rengini gizlemek için mor renkte lens takmıştı. Saçları da siyaha boyanmıştı. Bu kadında özellikle cinsel anlamda duygulara hitap edecek hiçbir şey yoktu. Kıyafet, belli ki hayali bir kahramanın giymiş olabileceği bir şeye benzetilmek istenmişti ama kesinlikle gülünç ve çocuksu görünüyordu. Kapının kenarında gizlendiğimi görünce Vera, beni hemen çukurun içine iteleyiverdi. Kendimi aptal gibi hissediyordum.

Ringin üzerinde, McGrangham'in ofisinin diğer tarafında siyah yansıtmalı camdan bir pencere vardı.

Guy Lee'nin bu camın arkasında olduğunu hayal etmeye çalıştım. Öne doğru eğilip yüzümü inceleyip incelemediğini, neden bu kadar tanıdık geldiğimi anlamaya çalışıp çalışmadığını merak ettim.

Ona hatırlatacaktım.

Mücadelenin başlaması için düdük çaldığında, kadın kırbacını havada birkaç kez bir yukarı bir aşağı salladı. Kırbaç yere çarpıp kendi kendine kıvrılırken kadın, beyaz dişleriyle sırıtıyordu. Kırbacın ucu yerden havalanıp aramızdaki boşlukta öylece savrulurken sanki fizik kanunlarına ve yer çekimine meydan okuyan ve ısırmak için bir yol arayan yılan gibi üstüme geldi. Bunun sırf kalabalığı heyecanlandırmak için yapılmış bir gösteri olduğunu fark ettik. İnsanlar, onun sanatının ne kadar karmaşık olduğunu görmeliydi. Kaldı ki bu, basit bir mücadele büyüsü bakımından yapılacak en aptalca şeydi. O bakımdan kadına

karşı duyduğumuz saygı kırıntısı, kesinlikle şu an yerin dibini bulmuştu.

Çukurda sihir katmanlarını baskı altına alan büyünün ezici ağırlığı yok denecek kadar azdı. Kadının hırlamasını, ıslık çalmasını, havada solucan gibi kıvrılan kırbacının bize doğru süzülmesini izledik ve emrimizde olan araçları düşündük. Şu an neler yapabileceğimi göstermek istemiyordum. Ayrıca böyle bir performansla kalabalığın isteğini yerine getirme niyetinde de hiç değildim. O yüzden, saldırı çığlığıyla kırbacının ucunu bana fırlatıp kırbaç boğazıma doğru havada ıslıklar çalıncaya kadar sadece bekledim. Kırbacın bize doğru süzülüşünü sabırla izledik. Daha sonra kanımızdaki elektriğin hızıyla bir adım geri çekildik ve tıpkı yılanın çenesini sıkan bir hayvan bakıcısı gibi kırbacın ucunu kavrayıp sıktık. Bir kez ama sertçe salladık ve ardından kadının sapını hareket ettirerek titrettiği gergin ipi ona geri gönderdik.

Artık kırbacı tutma gücü kalmamıştı. Kırbaç elimde bir anda cansız bir deri parçasına dönüşüvermişti. Kırbacı yere bıraktım. Kadın hemen bağırıp vahşi bir hayvan misali tıslamaya başladı ve ellerini, bildiğim bir büyüyü açık hâle getirecek şekilde birleştirdi ve dudakları duanın geleneksel kelimeleriyle şekillenmeye başladı. Yeteneklerimi artık ortaya çıkartma zamanım gelmişti ama seyircilerden ne kadar uzakta olduğumu bilmiyordum, o yüzden ellerimi kaldırdım. Parmaklarımı aynı şekilde birleştirip onun hareketlerini tekrar etmeye ve dudaklarımı hareket ettirerek fısıldamaya başladım. Büyünün sesi, içgüdüsel olarak bana geliyor ve dilimden öylece akıp gidiyordu. Sadece kelimeler değil aynı zamanda boş bir sokaktaki su birikintisinden geçen tekerlerin, karanlıkta çarpan bir kapının sesini duyabiliyordum. Bunlar, şehir büyüsünün yeni sesleriydi.

Ellerimi havada sallamaya başladım ve büyü, emrim karşısında katılaşırken parmaklarımın etrafında oluşan her zerresini hissedebiliyordum. Başımın çevresinde oluşan baskıya maruz kaldığı için kulaklarım içten içe gümlüyordu. Ellerimin arasında kontrol altına alınmış hava duvarı, neredeyse gözle görülebilecek kadar kalınlaşmıştı. Ben nefes alıp verdikçe duvarın etrafındaki nem koyulaşıyordu. Daha fazla baskı yaptıkça duvarın tam ortası nefesimden oluşan rüzgârla şişiyordu.

Kadın, beni hiç fark etmeden büyüsünü bitirdi ve bir çığlıkla büyüyü bana doğru gönderdi. Çığlık, aramızdaki havada bir kükremeye dönüştü. Kükreme, araba, tekerlek, çalışan motor, mazot kokusu, kurşunsuz benzin, motor yağı, katran, yanık lastik gibi trafiğe ait seslerle doldu. Bir an bana doğru gelen yüzlerce araç gölgesinin çarpacak gibi olduğunu gördüm. Sonra cırtlak fren seslerini ve havanın baskısını da kadının boğazına fırlattım. Dünyanın en tehlikeli büyüsü elbette bu değildi ama işe yaramış gibi görünüyordu ve zaten başıma gelmiş olandan daha fazla bir zarara girmek istemiyordum. O yüzden eski bir usulle kendimi büyünün önünden çekiverdim. Üst katta bulunan izleyici sıralarındaki kalabalık, böylesine sıradan bir taktik karşısında hayal kırıklığına uğradığını gösteren sesler çıkarttı. Kalabalık ayaklarını yere vurarak yukarıdaki diskonun kalp atış sesi gibi gittikçe artan *bom-bom-bom* sesleri çıkartmaya başladı.

Kendine Cehennem adını veren bu kadına attığım duvar, onu havaya kaldırıp üç metre geriye fırlattı. Duvara çarpıp orada öylece tuttu. Kadın yumruğunu siyah duvara vurup kıvranırken çığlığı artıyor ve onu orada tutan kalın rüzgârın içinde gittikçe derinleşiyordu.

Seyircilerin ayak sesleri devam etti. Bekledim. On, bilemedin yirmi saniye... Beklemekten memnundum. Bunun ucuz bir bü-

yüden daha fazlası olduğunu görecek kadar zeki ya da umursayacak kadar aptal olup olmadıklarını anlamak için bekledim.

Lee'nin gözlerimizdeki maviliği görmesini, yüzümü izlemesini bekledim.

Düdük sonunda çalıp mücadeleyi sonlandırıncaya kadar yaklaşık yirmi saniye kadını orada tutarak bekledim. Sonrasında da bıraktım. Kazandığım zaferle kendimi ilginç bir şekilde günahkâr hissederek çukurun kenarında soğuk zemine oturdum, dizlerimi çeneme çektim. Fakat yüzü, adına pek de yakışmayan bir renkle yanarken Cehennem, duvara isyan çığlıkları atarak yere yığıldı.

Zafer duygusunu yaşamamıza, sanki midem boşmuş gibi, yeme isteği olmaksızın rahatsız edici bir açlık hissetmemize şaşırdık.

Sunucu canlı, neşeli bir sesle, "Bayanlar ve baylar yeni şampiyonumuzu hazırlarken beş dakika mola veriyoruz! İçkiler üst katta ve eğer içinizden biri yarışmacı olmak isterse..." dedi.

Kulaklarımı tıkadım, ceketime sıkıca sarılıp bana bakan gözleri ve kasvetli bir akşama çökmüş sis gibi etrafımda dolananları görmemeye çalıştım. Vera, izleyici platformunun ucunda duruyordu. Spot ışıklar gözlerinde uzun, karanlık gölgeler çiziyordu. Yüzünde gülümsemeden eser olmadığını fark ettim.

"Hey, sen!"

Ses, personel tişörtlü birinden geldi. Tişört, kaslarından dolayı kabarık duruyordu. Öyle çok egzersiz yapmıştı ki kemik için tişörtte boşluk olmasına şaşırdım. Emreder bir hareketle beni çukurun arkasındaki hazırlık odasına çağırdı.

Gri zemin üzerine yerleştirilmiş ahşap bir bankta oturup maden suyunu yudumlayan kişi, Guy Lee'nin ta kendisiydi.

Yüzüme baktı ve homurdandı. "Sıska piç, sen misin?"

Hiçbir şey söylemedim.

"Sen Swift'sin değil mi?"

Başımla onayladım.

"Burada oynayarak ne halt ettiğini sanıyorsun sen, Swift?"

Başımı yana eğip yüzünü inceledim. Orta yaşta görünüyordu ama zamandan ziyade yaşadıklarından kaynaklanıyor olabilirdi bu. Burnu eğriydi ve hemen üzerinde uzun zaman önce iyileşmiş bir yara vardı. Teni, kuru ve bronzdu. Yüzünde hiç sakal yoktu. Saçları, köklerinden çıkan griliği ele veriyordu fakat siyah tişörtü ve pantolonunun duruşuna bakılacak olursa yirmili yaşlardaki bir adam kadar dinç görünüyordu. Dirsekleri dizlerinin üzerinde oturmuş, sol elinin üzerindeki yara iziyle tıpkı devre arasındaki boksör gibi öne doğru eğilmişti. Elleri kocaman ve etliydi. Ayaklarını genişçe açmıştı. Bacakları her an, yay gibi fırlayacakmış gibi gergin duruyordu.

Bu görüntüde çok ters bir şeyler vardı.

Sorunun ne olduğunu anlamaya çalışarak öne doğru eğildik.

"Gözlerini kaybetmek mi istiyorsun?" diye sordu Lee, bize bakıp. "Robert'a, gözlerini ona bir tabakta sunacağımı söyledim."

"Sende hiç sihir yok," dedik.

"Bekle ve gör," diye karşılık verdi. Çenesini sokağa doğru kaldırarak "Buraya girebilmiş olman buradan çıkabileceğin anlamına gelmiyor," dedi. "Seni piç kurusu, Khay'i öldürdükten sonra seni beklemediğimizi mi sanıyordun?"

"Anladığımızı sanıyoruz," diye mırıldandık.

Dışarıda, zil üç kez art arda çaldı. Belli ki, çukura çağırıyordu. Lee, hızla ellerini birbirine vurarak ayağa kalktı. "Kaç tane büyücü öldürdüğümü biliyor musun?"

"Bir," dedim. "Fakat sen altı olduğunu söylüyorsun."

Sırıttı ama bunda bir tedirginlik vardı. Bir an Sinclair'e ve mükemmel dosyalarına minnettarlık duydum.

"Yakında iki olacak." Bu sözüyle yalakalık yapan kalabalığın gürültüsüne doğru ilerledi.

Yavaşça peşi sıra ilerledim, şaşırmıştım. Bu hareketiyle burada, Neon Mahkemesi'nin izlediği ve büyülerin duvarlarda kalın bir tabaka hâlinde olduğu bu yerde ne elde etmek istediğini anlamıyordum. McGrangham'in yerinde beni öldüremezdi. Duvarlarda koruma büyüleri yazılıyken ve kalabalık izlerken ben de onu öldüremezdim. Birileri araya girebilirdi ve her şeye rağmen burası tarafsız bir bölgeydi.

Belki de kaybetme ihtimalini anlayamayan birinin cahilce hareketiydi bu.

Peşi sıra gittim ve kalabalık, hemen altlarında bizi görünce neşeyle bağırmaya başladı. Hemen çukurun diğer tarafına geçip yumruklarını tavana sallayışını, sırıtmasını ve kalabalığın alkışını büyük zevkle kabul edişini seyrettim. Onun kim olduğunu biliyorlardı. Ne zaman çığlık atacaklarını, ne zaman alkışlayacaklarını da biliyorlardı.

Kendimi birden, bilimsel bir sürecin dâhiyane hissiyle onu nasıl öldüreceğimi düşünürken buldum. Ama akşamın gösterisinin bu olmadığını fark ettim.

Zil çaldı ve gürültünün kesilmesi için bile beklemeden Lee ağzını açıp bana doğru üfledi. Nefesi, karbon ve sülfür kokan büyük, kara bulutlar yaydı ve bir saniye içinde çukur beni kör edecek kirli bir dumanla doluverdi. Otomatik olarak diz üstü çöktüm ve dumanın içinden rastgele güç bombaları göndermeye başladım. Bunu ileri geri döndürürken amacım, siyah dumanın girdabındaki kaynağı bulmaktı. Bu yaptığımın bir faydası oldu mu bilmiyordum ama bir dakika sonrasında oyuğun diğer ta-

rafındaki duvara sertçe çarptığını duydum ve o anda karanlığın içinde Lee beliriverdi. Ellerini iki yumruk hâlinde birleştirmişti. Sonra ellerini ayırdı. Parmaklarının bileklerine dokunduğu yerden ellerini derisinden ayırdı. Hiç kan yoktu, sadece kemikten yapılmış iki uzun hançer vardı.

Lee kılıçları savururken kalabalık hareketi takdir edercesine haykırıyordu. İnsanlar ucuz bir sihirbazlık gördüklerinde bunu tanırlar mı ya da aslında önemserler mi bunu bilemem. Kılıçları birkaç kez dikkatli hareketlerle havada savurdu. Kılıçlar hareket ettikleri yerde kırmızı kıvılcımlar bırakıyordu.

Usulca bir maymun gibi sırıtarak kemik-kılıçlarıyla bana doğru ilerledi.

Onu kendimden uzak tutabilmek için parmaklarım arkamdaki beton duvara değinceye kadar, onunla aynı hızda hareket ederek geri çekildim. Gülümsemesi yayıldı. Karşılığında başımı sallayıp parmaklarımı betona bastırdım. Parmaklarım bileklerime kadar duvarın içine gömülüp güç desteğinin demir kısmına değinceye kadar yaptığım baskıyla tıpkı bir margarin gibi yavaş yavaş eridi. Parmaklarıma soğuk güç gönderirken iyice asıldım. Kollarımı ağrıtan ve başımı zonklatan bir ürpertiyle duvarın dış kısmındaki uzun demiri çektim. Arkamdaki beton, tıpkı oyuğu dolduran bir su misali tekrar eski yerine geldi. Artık silahlıydım.

Ben silahımın ağırlığını test ederken seyirci, hâlâ çığlık çığlığa bağırıyordu. Silahımı havada birkaç kez döndürüp elimdeki ağırlığını hissettim. Yaklaşık iki metre uzunluğundaydı. Aslında herhangi bir büyücüye göre çok kısa kalıyordu.

Lee'nin kendine güven duyan yüz ifadesi, bir an için tamamen başka bir şeye dönüştü. Kükreyerek üzerime atıldı.

Yumruk yumruğa dövüşme tecrübem çok azdı. Ama hızlıydık ve dans ediyorduk, en azından dansa alışkındık. Ayak par-

maklarımızın üzerinde zıplayıp kemik kılıcının ilk darbesinden kaçmayı başardık. Kılıçları, yanımızdan geçerken havada dönmesini hissedebilmiştik. İkinci saldırısında sırtımızı eğdik. Bir sonraki saldırısında yanında döndük, tökezleyen ayağının etrafında yuvarlanıp kaval kemiğine bir tekme attık. Hava, bizim geçişimizle yanıyordu. Kanla, bu yerin açlığıyla ve pis kokuyla yanıyorduk. Bu dansı gerçekten çok seviyorduk! Bedenimizin ve kemiklerimizin ağırlığının duygulardan doğan bir his olmadığını neredeyse ilk kez fark etmiştik. Bu gerçekten canlı bir şeydi. Her bir kasın, sinirin hareketini ve bedenimizdeki kılcal damarların genişlemesini hissedebiliyorduk. Silahımızın ucunda bir aralık yakalarken bunu dirseğine kenetleyip kolunun arkasına sertçe vuruncaya kadar demirin en uzun ucunu düzenlerken hepsi kurallara uydu, bedenimiz de bize itaat etti. Lee neler olduğunu anladığında biz çoktan uzaklaşmıştık. Kollarımız yukarı kalkıp ayaklarımız geri giderken ve midemiz birden yerine geçerken her şeyin dansa bu kadar uygun ve bir anlığına her şeyin bu denli canlı olmasına şaşırmıştık. Bir an için kalabalığın bağırtısını, ayak seslerini, ıslıklarını hatta kendi nefesimizi bile duyamadık. Odanın ihtişamından, insanların zihinlerinden, bıçağın ucunda dans eden yaşamdan başka bir şey değildik. Sadece dans ve özgürlüktük.

Tıpkı önceden olduğumuz gibi bana gelin, özgür olun...
Ama benim...

Sadece bir anlığına Guy Lee'nin bıçaklarının altında dönerken tamamen kendimizdik ve geçerken havada mavi ateşle yandık.

*

Orada o gece neler olduğunu tam olarak bilmiyorum. Hatırlayamadığım şeylerden her zaman korkarım.

Hatırladıklarım, zilin sesi, beni geri çeken eller ve birinin, "Yeter, yeter artık!" diye bağırmasıydı.

Ve Lee oradaydı; kemikten hançerleri kırılmış, silahımın etkisiyle kolları yara bere içindeydi. Burnundan yoğun ama yavaşça kan akıyordu.

Ama sihir yoktu.

Ve seyirciler sessizdi.

Mutlak bir sessizlik.

Sadece taşın üstüne düşen kar gibi sıcak havanın sesi.

Beni tutan kollardan kurtulup demir silahımı bıraktım. Ucu kanlıydı ve doğal olarak ellerim de.

Ama yaşam yoktu.

Her yer parlıyor, Lee'nin kanıyla aydınlanıyordu. Beni tüylü bir tırtılın şişman gövdesi gibi ittiler, parmaklarım yere çarptı. Bu, daha ileri gitmemi engelledi.

Zaten yeteri kadar uzağa gitmiştik.

Ateşin üstündeki kan...

Ve bomboş, tamamen tükenmiş hâlde arkamı dönüp buradan uzaklaştım.

Dışarıda, soğuk havada Vera kolumdan tuttu. "Şimdi seni güvenli bir yere götürmemiz gerekiyor," dedi.

"Neden?"

"Lee, elindeki her şeyle peşine düşecektir. Artık hiçbir şey onu durduramaz."

"Ona ne yaptım?" diye sordum. "Biz sadece... Ben..."

Yüzüme baktı, şaşkındı. "Yandın, Matthew Swift. Bedenin yandı."

Kabarcıklar göreceğimi sanarak kendime baktım ama ellerim soğukta, soluk neon ışığında gayet iyi görünüyordu. Vera, beni dar yoldan aşağı sürüklerken, "Santrale saldıracak mı?" diye kekeleyerek sordum.

"Bu olanlardan sonra senin ve seninkilerin yok olması, hiçbir işe yaramaz," dedi acımasızca. "Şeref ve prestij, önemli olan bunlar. Bakker'ı unut, olanların yanında o hiçbir şey. Korku, sadece bir tehdit algısıdır Büyücü ve sanırım bu akşam bazı algıları değiştirdin."

"Ben?.." diyerek konuşmaya başladım ama sonra bilmek istemediğimi düşündüm.

"Devam et," dedi. "Artık seni eve götürme zamanı geldi."

O esnada aklıma bir düşünce saplandı. İstediğimden daha sert bir hareketle Vera'nın omuzunu tuttum, yüzünde şaşkınlık ifadesiyle geri çekildi. "Lee," dedim kekeleyerek. "Lee, öldü."

"Kendimizi kaptırmayalım..." diye başladı.

"Hayır, yani şu an diyorum. Şu an konuşurken. Oradaki Guy Lee, değildi. Bedeninde hiç sıcaklık yoktu. Etrafa büyü kokusu da yaymıyordu."

"Sen dalga mı geçiyorsun? Bileklerinden kanlı bıçaklar çıkarttı!"

"Yaşam büyüdür," dedim ısrarla omuzlarından sarsarak. "Hayat, sihirdir. Sihrin olduğu yerde, hayat vardır ve ikisi de birbirinden ayrılamaz. Nerede yaşam varsa orada büyü de vardır. Bir tanesi, diğerini oluşturur. Lee'nin sihri yoktu. En azından kendinin değildi. Bunu havadan alır, diğerleriyle besler ama o, bunun kokusunu vermez. Hayatı yoktu. Guy Lee, yürüyen bir ölü."

Vera, kendini sertçe ellerimden kurtardı. "Saçmalık," diye mırıldandı. "Saçmalık!"

"Onu gördük!" diye bağırınca yüzünde bir korkuyla bizden uzaklaştı. Kendimden utandım o an. "Onu gördüm," dedim. "Üzgünüm. Üzgünüm. Ben..."

Biraz rahatladı ve pek istekli olmasa da omuzuma dokundu. "İşin çok zor Büyücü."

"Biliyorum."

"Evet," dedi. "Ama belki de altından iyi bir şeyler çıkar."

Kingsway Santrali'nin uyuyan başka insanlarla dolu bir odasında, omuz omuza sıkışmış hâlde, karanlıkta birbirlerini nefesleriyle ılıtarak, horlayarak, odanın boş camsız penceresinden süzülen ışıkla, dışarıdaki beton zeminde uyudum. Eğer nükleer bir savaş olsaydı ve insanlar zaman ve renk kavramı olmadan bu tünellerde yaşamaya çalışsaydı neler olurdu diye düşündüm. Vera, Beyazlar'ın geldiğini, geceleri tek başlarına yürümemeleri için uyarıldıklarını, Lee'nin intikamını alacağını söylemişti.

Ve Bakker, çırağını geri isteyecekti.

Guy Lee, sihirsiz adam. Aklımda türlü türlü senaryolar ürettim, büyülerin etrafından dolandım, Lee'nin kalbini durdurmuş olabilecek ya da durduran ama hâlâ onu ayakta tutan güçleri düşündüm. Ya da belki de dövüştüğüm kişi Lee değildi. Belki de onun bedenine yerleşmiş, hayatı taklit eden başka bir şeydi. O, her zamanki sıkıcı, çukur gözlü, solgun ciltli zombi değildi. Hareketleri hızlıydı, yüzü sağlıklı görünüyordu, teni de bronzdu. Vampir olaylarındaki bir ölüye de benzemiyordu. Sadece hayat yoktu. Sanki bedeni dondurulmuş gibiydi.

Uyuyamadım.

Gün ağardıktan kısa bir süre sonra, ki ben hâlâ gece olduğunu umuyordum, Kingsway Tüneli'nin dışına çıkıp telefon kulübesi aramaya koyuldum.

*

Kuleyi aradım ve bu kez Bakker'ı sorduğumda doğrudan ona bağlandım. Sesi hiç uykulu gelmiyordu.

"Matthew? İyi misin?"

"Evet."

"Bazı dedikodular duydum. Eğer konuşmak istersen..."

"Guy Lee, yaşamıyor. Sihri, yaşam belirtisi yoktu. Buz gibiydi."

"Matthew, ne yaptığını bilmiyorum..."

"Ruh çağırma-ölüm büyüsü. Senin ona ne yaptığını bilmek istiyorum."

"Ona ne mi yaptım?"

"Ölmekten korkuyorsun, Bay Bakker," dedim telefondaki sese. "Çok korkuyorsun. Eğer bu yaşamsız, donmuş varlığın problemine bir çözüm önerseydi onu istemez miydin? Bana öğrettiğin her şeyi bir kenara bıraktım. Lee'ye benim yaptığım gibi bir şeyler yapabilen tek bir güç, sihirbaz ya da büyü kitabı olduğunu sanmıyorum, sadece seni biliyorum. Sanırım bunu sen yaptın ve arkana bakmıyorsun."

Telefondan sadece yorgun bir iç çekiş geldi. Kaldırımın üzerine düşen ve Lincoln's Inn'in etrafındaki büyük evlere doğru yükselen güneş ışığını izledim. "Bana, senin saldırdığını anlattı. Çukura mı gittin?"

"Evet."

"Sana daha iyisini öğrettiğimi sanıyordum."

Omuzlarımı silktim ve ardından bunun çok saçma bir hareket olduğunu fark ettim. "Senin yaptığın hiçbir şeyi geri çevirmeyeceğim, Bay Bakker."

"Matthew?" sesi, yarı kibar ve yarı sorgulama şeklinde çıkıyordu.

"Bay Bakker?"

"Lee, onunla dövüşürken mavi renkte yandığını söyledi. Bedenin gözlerinin rengindeki alevlerle yanmış ve söylenti..."

"Evet?"

"Ve sen geldiğinde telefondaki seslerin konuşmayı bıraktığı, meleklerin mavi şarkılarını söylemeyi kestiği yönünde dedikodular var."

Hiçbir şey söylemedim.

"Matthew?"

Yine tek kelime etmedim.

"Ne yaptın, Matthew?" dedi fısıltıyla. "Yaptıkların konusunda ne düşünüyorsun?"

"Bay Bakker?"

"Efendim?"

"Bizi geri mi getirdiniz?"

Hattın diğer ucunda sessiz kalma sırası artık ondaydı. Bir nefes aldı, yavaşça soludu. "Tanrım," diye mırıldandı.

"Bizi geri getirdiniz mi?" diye tekrarladık.

"Doğruymuş!" Kafa karıştıracak hiçbir şey yoktu, sesinde sadece şaşkınlık, korku ve mutluluk vardı.

"Bay Bakker?" dedik.

"Matthew Swift, nasıl bir anlaşma yaptın? Yapabileceklerin konusunda ne düşündün?"

"Senin için geliyoruz!" dedik. "Durmayacağız."

Telefonu kapattım ve öfkeyle nefes alıp vererek tekrar ben oluncaya ve gün ışığı şehrin sokaklarına biraz sıcaklık yayıncaya kadar yürüdük.

Kingsway Santrali'nde, tamamen gündüz ve gecesiz bir şekilde hazırlandılar. Beyazlar her duvarı boyadı; camların her bir santi-

mine, her bir kapıya sprey boyalar sıktı. Tünelde artık daha fazla boş yer kalmadığında sokaklara çıkıp üniversite kütüphanesinin duvarlarına, gazete bayilerinin kapalı kepenklerine, istasyonların sütunlarına kendi yaratıklarının resmini çizip kendi sözlerini yazdılar.

Yer altında düzinelerce temsilci ya da büyücü, bir odadan diğerine geçip özel güçlerini verenlerden ruhların, *Harrow, Ravenscourt, Master of Seven Sisters, Ladies of Boundaries, Lord of Alleyways, Master of Scuttling Creatures* ve elbette çağıracağımız en sevdiğimiz ruh olan *Upney* ve *Grey Lord of Tar*, isimleriyle onları kutsadılar. Onlarınki başka güçlerden ödünç alınmış bir sihirdi.

Düzen içine kapanmıştı ama Beyazlar'ın koruması altındaki çocuklar, kocaman gözlerle bir odadan diğerine koştururken savaşmaya yetecek silahları fısıldadılar, ben de onlara inandım. Şekil değiştirenlerin ne yaptığını sormak istemedim zaten onlar da anlatma teklifinde bulunmadılar. Hepimiz Lee'nin geleceğini biliyorduk. Bizi bulacaktı. Şimdi onu hiçbir şey durduramazdı.

Blackjack, beni ölü kabloların, yivlerin, metal çerçevelerin ve kırık ampullerin büyük mezar taşları gibi dikili duran eski, terk edilmiş telefon bağlantılarına sırtımı yaslamış otururken buldu. Tüm bunlar ilginç bir şekilde bizi rahatlatıyor, kabloların diğer tarafında olduğumuz ve oradan baktığımız önceki yaşamımızı anımsatıyordu.

Yanıma oturup bir süre ne söyleyeceğini düşündü ve ardından düşündüğüm şeyi söyledi. "Yoldaki çürümüş bir ceset gibi görünüyorsun."

"Teşekkürler."

"Bu suratsızlık neden?"

"Beklemeyi sevmiyoruz. Ortalıkta oturup saldırmalarını beklemeyi sevmiyoruz. Dışarıda olup etrafı keşfetmeyi istiyoruz."

"Yine çoğul konuşuyorsun."

"Ne?"

"Biz, diyorsun," dedi utanmış bir yüz ifadesiyle.

"Pardon."

Soğukkanlı bir şekilde unutulmuş eşyalara yaslanıp cebinden küçük bir viski şişesi çıkarttı. Şişeden bir yudum alıp bana uzattı. Şişeyi aldım, dikkatle bir yudum içtim. Midemizde derinlere inerken güzelliği arttı. Sonradan ortaya çıkan bir tadı olduğuna karar verdik. "Pekâlâ," dedi sonunda ama sesinden daha fazla bir şey söyleyeceği belliydi.

Bekledim.

"Bu silahlı kaçıklardan beni kurtardın, sana borçluyum," dedi.

"Bu..."

"Düzen."

"Doğru. Evet."

"İyi numaraydı, bunu nasıl yaptın?"

"Düzenin liderini -Chaigneau- uzun ve solduran bir ölümle lanetledim," dedim. "Olaylara nasıl baktığımı gördü."

"O piç kurusu seni öldürecek, Matthew Swift," dedi. "Her ihtimale karşı bunu halletmelisin."

"Biliyorum."

"Fakat saldırı başladığında yardıma ihtiyacın olursa..."

"Teşekkürler. Teklifin için sağ ol."

Yandan uzun bir bakış attı. "Yani bu *hayır* anlamına geliyor, değil mi?"

"Ne?"

"Yalnız çalışmayı seviyorsun."

"Burada hiçbir şeyim yok," dedim doğru kelimeyi bulmaya çalışarak. Gafil avlanmıştım. "Güvendiğim ya da güvenebileceğimi düşündüğüm insanlar ya olmuyor ya da gidiyor. Ortadan kayboluyor, ölüyorlar. Yaşayanları da varlığımla riske atıyorum zaten. Etrafımızda olanların genelde canı yanar. Bu şartlar altında sen de yalnız çalışmayı tercih etmez miydin?"

"Beni yanlış anlama, ben de uzun yolu tek başıma gidiyorum," dedi ellerini kaldırarak. "Ama sadece bu şekilde davranmanın seni olabileceğinden daha erken hurdalığa atacağını söylüyorum."

"Biz ilgine minnettarız," dedik dilimiz sürçerek. "Teşekkürler."

"Bu, burada başlattığın saçma sapan şey," dedi homurdanarak. Bir eliyle viski şişesini ağzına doğru götürürken hafifçe başını sallıyordu.

"Ne?"

"Tanrı aşkına, Matthew. Bu lanet olası telefon santralini diyorum! Kablolardaki sesler aniden kaybolduğunda bunu kimsenin fark etmeyeceğini mi sanıyorsun? Bodrumdaki kaç ahmağın frekansın sahte parçalarını ve sistemdeki açıklanamaz paraziti izlediğini biliyor musun? Bir saniye öncesinde duyabilecek yeteneği olanlara telefondan fısıldayan yarı şeytani bir güç var ve bir saniye sonra yok! Parlak mavi gözlerle ve şaşkın, saçma bir ifadeyle ortalıkta dolanıyorsun ve bilirsin işte bunu anlamak için insanların bir milyon beyin hücresinin olması gerekmiyor. Öyle lanet olası tuhaf bir şey bu işte ve artık bir insan olsan bile anlayamazsın."

Başımı çevirdim, utanmıştım. Lafı ağzımızda geveleyerek "Biz zarar vermek istemiyoruz," dedik.

"İsa aşkına!" diye mırıldandı.

Ses tonunu, kelimelerini anlamaya çalışarak yüzüne baktık. Titreyen elleriyle viski şişesinin kapağını çıkartırken gözleri, ölü makinelere odaklanmıştı. "Burada hatırladıklarım dışında hiçbir şeyimiz yok ve çoğu da zaten mahvolmuş. Bunların hiçbirinin olmasını istemiyoruz, umarız bizi anlıyorsundur."

"Bu yeni bir şey," dedi.

"Ne?"

"Bana artık mistik güçlerle konuşmuyorsun, ıslak kum torbası gibi yüzü olan bir adam kılığına girdin." Beceriksizce alnına dokunup gülümsedi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum mavi gözlü elektrik melekleri. Nasıl gidiyor?"

Doğrudan gözlerinin içine bakıp "Daha iyi zamanlarımız olmuştu," dedik.

"Eminim olmuştur." Viski şişesini tekrar bize uzattı ama başımızı salladık.

"Şimdi buna Matthew mu yoksa melekler mi hayır dedi?" diye sordu. "Her ihtimale karşı içinizden biri içki karşıtı."

"Hepimiz aynıyız," dedik. "Fark sadece gösteriliş ve şekilde. Tüm bu şeyler bizim için oldukça yeni. Yani insanlar ve yaptıkları. Onlar tarafından yapıldık ama öncesinde bunları hiç yaşamadık. Bana gelince, ben sadece buna uyum sağlamak istiyorum. Yanarken, dövüşürken, sevinirken hep birlikteyiz. Ben korktuğum zaman anlamıyor ve bu şeyleri sevmiyoruz. Biz, ben oluyoruz. Ben olmak zorunda kalmak korkutucu." Yüzünde şaşkınlık ve açık olma arasında bir ifade gördüm. Omuzlarımı silktim. "İçki karşıtı değilim. Teşekkürler. Sadece zihnimi açık tutmak istiyorum."

"Söylediklerin çok tuhaf," dedi.

"Evet," dedik. "Sana katılıyoruz."

*

İki gün daha tünelde bekledik. Zaman geçtikçe Lee'nin akıllandığına, Bakker'ın bunu emretmediğine, gelmeyeceklerine az kalsın inanıyordum. Hiç kimse böyle bir şey söylemedi ama ilk gecenin ardından böyle düşünmeye başlamıştık. Vera, karanlıkta başını sallayıp "Gel. Hemen," dediğinde hayal kırıklığına mı uğradım yoksa umutlandım mı emin değildim.

Hâlâ nemli resimlerin altında uyku tulumlarıyla dolu tünelde peşi sıra ilerledim. Uyuyan adamların kambur bedenlerinin, uyuklayan büyücülerin kıvrılmış vücutlarının, Düzen'in silah dolu ağır, siyah çantalarının üstlerinden atlayıp tünelde ilerledim. Ta ki batan bir geminin kenarında asılı duran bir sincap misali duvardan gelen tek bir ışıkla aydınlanan gri beton zemine ulaşana kadar. Gölgeler, sis gibi yoğundu ve ağır demir kapının hemen yanında neredeyse kendi kanında yüzen bir beden vardı.

Vera daha net görebilmek için feneri tutarken sakin bir sesle, "Kapı, postane tünellerine açılıyor. Trenler genelde ofislere gitmek için buradan geçerdi. Ama burası haritada gösterilmez," dedi.

Hiçbir şey söylemedim. Cesedin üzerindeki merdivenlerden eğildim. Şaşırmıştık, midemiz bulanmasına rağmen hiç düşünmeden uzanıp cesedin yan tarafından dikkatlice baktık. Vücudu, kıyafetlerinden arta kalanların içinde hâlâ ılıktı. Cesedi ters çevirdiğimizde, bir şeyin belinden yırtarak açtığını gördük. Bağırsakları dışarı çıkartılmış ve kötü örülmüş kemer gibi adamın beline birkaç kez sarılmıştı. Boğazımızdaki safranın tadını alabiliyorduk ve kalbimiz hızla atarken vücudumuzda bir titreme hissettik. Hemen ayağa kalkıp birkaç adım geri çekildik ve birden parmaklarımızdaki kanla ne yapacağımızı bilemeden hemen duvara sürte sürte parmaklarımızdan kanı çıkartmaya çalıştık.

Vera fısıldadı. "Bakker mı? Buradalar mı? Yoksa Lee mi?"

"Geliyorlar," dedim. "Bakker değil."

Elinden feneri kapıp kendime tuttum. Parlak ışık ayaklarımın etrafında hareket ederken arkamda uzanan gölge, hiç kımıldamıyordu. Sadece kırılma noktasına doğru çekilen bir lastik bant gibi ince uzun bir hâl alıyordu. Birden içimizde bir gülme isteği uyandı. Bastırmaya çalıştık. O yüzden sadece iniltiye benzer bir ses çıktı.

"Bu ne?" diye sordu Vera. Işığın ayaklarımızdaki gölgeleri hareket ettirmediğini görebiliyordu ve korkacak kadar da akıllıydı.

"Çok, çok daha kötü bir şey," dedim feneri uzatırken. "Herkesi uyandır. Hiç kimse beş kişiden daha az bir grupla ya da yanlarına güçlü ışık almadan ortalıkta dolanmasın. Onlara Lee'nin geldiğini söyle."

Bildiğim kadarıyla Kingsway Santrali'nde olan buydu ama böyle bir kargaşanın içinde anlatması zordu.

Guy Lee'nin emrinde bir ordusu vardı. Büyük bir ordu sayılmazdı. Ayrıca çok iyi disiplin edildiği de söylenemezdi ama söz konusu ordunun askerleri, bedenlerini beton zeminin rengine karıştırabildiği ya da hemen üzerinizdeki borulardan geçen sıcak hidrojenin baloncuklarını patlatabildiği veya bir otobüsün arkasındaki patlayan yakıt deposunun kükremesine benzer çığlık atabildiği için sayının bir önemi kalmıyordu. Lee için çalışmaları karşılığında paraları ödenir, rüşvetleri verilir, şantaj yapılır, kandırılır, vaatler verilir ve ikna edilirler. Hayatta kalanlar sorguya çekildiklerinde hepsi de Lee'nin ne olduğunu fısıldardı. Lee sadece iradesi olan bir adam değil aynı zamanda Kule'nin kölesiydi. Ve Kule'ye karşı gelenler, hatalarının pişmanlığını duymak için kan kaybından ve acıdan birkaç günden fazla yaşamıyor-

du. Rosebery Caddesi ve Farringdon Yolu kavşağındaki yoğun trafiğin hemen yanında duran, ince çatıların ve gri duvarların gerçekten bir yığını olan Mount Pleasent'deki eski, unutulmuş postane tüneline girdiler. Karanlığın içine aktılar. Yolları sadece, sızdıran boruların etrafındaki küflere canlı bir ışık yaymaları ve Santral'de onlara rehberlik etmeleri için dil döken büyücüler tarafından aydınlatılıyordu. Lee'nin nereye gideceğini bildiğinin farkında değillerdi. Beyazlar'ın arasında bir hain olduğunu söylüyorlardı. Bu herhangi biri olabilirdi.

Postanedeki gözcü, Yixiao adında biriydi. Tren yolu hatlarındaki tuğla döküntüleri üzerine büyük yeşil harflerle büyüsünü kazımada uzman ve gençliğinde, emlakçıların büyük çöp konteynırlarının üstlerine siyah harflerle kendilerine **MORTON BOYZ** diye isim veren bir çetenin üyesi olmuş Brixton'lu bir Beyaz'dı. Bu, Yixiao'nun gündüzleri çizdiği kargaların geceleri büyük kulelerin beyaz duvarlarına doğru kanat çırpmalarını ve duvarlardaki resimlerin üzerine gagalarından kıvrımlı küçük siyah harflerle *gak gak* diye bağırmalarını ve ardından güneş ışığının kargaları tekrar ilk resmedildikleri garaj kapılarına konmaya zorladığını keşfetmeden önce olmuştu. Yixiao, koruduğu büyük demir kapıların ardındaki tünellerde, yıllardır biriken yoğun kir katmanlarıyla yeni bir doku kazanmış duvarlara kendi kömür karası kargalarının resimlerini çizmişti. Kargalar, karanlıkta kimin geldiğini görmek için her gece koridorda bir aşağı bir yukarı geziniyor ve sadece Yixiao'nun duyabileceği şekilde beton duvarlara kendi sessiz kelimeleriyle haykırıyordu.

Şüphesiz Lee'nin ordusu, unutulmuş tünellerden ilerlerken onları görmüş ve alarm vermek için harekete geçtiğinde kendi kaçınılmaz sonuna ulaşmıştı. Bu şekilde, gözlerini tırmalayan, dişlerini ortaya çıkartmak için yanaklarını yırtan, karnını

parçalayan, yeni oyuncak karşısında şaşırmış bir çocuk gibi iç organlarıyla oynayan pençelere kendi ayaklarıyla gitmiş oldu. Onun nasıl öldüğünü biliyor muydum? Belki de. En iyisi hiç düşünmemekti.

Yixiao nasıl ölürse ölsün Vera, onların postane tünellerinden geleceklerini tahmin etmişti ve bu adamın ölmesindeki rolümle ilgili ne düşünürse düşünsün diğerlerine alarm verirken bu konuda tek kelime etmedi. Yalnızca Guy Lee'nin tünellerden gelmemesi ayrı bir sorun oldu. O doğrudan yer altından, havalandırma bacalarından, sokaktan ve aniden geliyordu.

İşte bu, Kingsway Telefon Santrali'nin ölüm sırlarını bilmeme nedenimdi. Bugün ölmesi gerekmeyenler mi öldü? Düzen, düşmanları mı hedef aldı yoksa birkaç arkadaş da arada öldü mü? Kendi başlarına mücadele etmişler miydi, Beyazlar destek mi verdi yoksa kaçtılar mı?

Bazen tarihçiler için konular gerçekten ölüp yok oluncaya kadar beklemek en iyisi olur. Çünkü hiç kimse gerçekleri duymak istemez.

Bu benim gördüğümdü.

Nerede olduğumu ya da ilk patlamanın ürpertisini ne zaman hissettiğimi bilmiyorum. Beton zemin resmen küçük parçalara ayrıldı. Sonsuz renkler ve resimler, uzun, kötü bir sanrı hâlini aldı. Patlamanın şoku, tavandan aşağıya beton tozların düşmesine neden oldu. Açıktaki boruların ve çatıda dolanan karışık tellerin içinden geçti. Havadaki gürültü geçtikten sonra bile yerinden kıpırdamayan bir kilise çanının çalması gibi çok tiz bir sesle geçiyordu. Nerede olduğumu biliyordum. Lee'yi bulup o bizi yaralamadan önce onu öldürmek istiyordum ama koridorlar panikle koşan, haykıran, birbirini iten, gözlerinde vah-

şi ifadeyle kendi canını kurtarmak için diğerlerini ezip geçen insanlarla dolu olduğu için sadece kendi gölgemi takip ettim. Adımlarımın önünde yerde kıvrılarak ilerlerken bana yol göstermesine hiç sesimi çıkartmadım.

Sırf büyü yapabilmeniz, iş için her zaman en iyi aracın bu olduğu anlamına gelmez. Guy Lee bunu bildiğinden sokak altındaki tünellere açılan mühürlü metal kapılara patlayıcı yerleştirmişti. Araba alarmlarını, beraberinde karanlıkta inleyen üniversite binalarını ve avukat odalarının hırsız alarmlarını büyük bir gürültüyle patlattı. Ardından düşüncesini açıkça anlatmak için havalandırma bacalarından göz yaşartıcı gaz vermeye başladı. Önce tavandaki bir çatlaktan gelen beyaz bir duman bulutunu fark ettim ve burnun tarif edemeyeceği ilginç kokuyu aldım, göbeğimi sıkan yapışkan sıcak parmaklar gibi midemin sıkıştığını hissettim.

Duman tüm koridoru kaplamaya başladığında içgüdüsel olarak ellerimi dizlerimin üzerine koyup buna uygun bir büyü düşünmeye çalıştım. Beyaz gaz bulutu üzerime doğru yayılırken ellerimle bir avuç sıcaklık ve etrafımı çevreleyecek bir büyü için soğuk, kuru zemine bir şeyler karalamaya uğraştım. Daha bunu yapamadan bir el omuzuma dokundu ve başka bir el de safra damlaları ağzımdan, burnumdan akarken bile başımın arkasından tutup beni çekmeye başladı. Gözlerimin, ağzımın üzerine sıcak, kauçuk ve ağır bir şey bağlanıp ardından başımın arkasında sıkılaştırıldı. Donmak üzere olan bir şelale gibi tavandan fışkıran duman bulutu etrafımızı iyice sararken bir el de beni boyalı duvarlara doğru iteliyordu. Burnumun ve gözlerimin üzerine örtülen maskenin buğulu merceklerinden gözlerimi açıp kaparken yüzüne örtülen siyah, başlık gibi bir şeyin içinden Oda'nın bana bakan siyah gözlerini gördüm. Konuşmaya çalı-

şıyordu ama kelimeler aramızdaki plastik katmanlardan dolayı mırıltıdan öteye gidemiyordu. Aniden oluşan sessizlik, ortada birden duran asansör hissi gibi, silah seslerinin ardından geldi. Etrafımızdaki duman bulutu birden farklı yönlere dağıldı.

Oda, üretilmemiş de daha çok siyah bir boşluktan oyularak yapılmış gibi görünen tüfeğini kaldırıp giysimin kolundan çekiştirdi. Hayır anlamında başımı salladım ve dumanın arasında gölgemi bulmak için geri çekildim. Bulamayınca duvara tırmanıp kendimi görmek için beton üzerindeki lambayı tuttum. Bir anlığına fenerin parlaklığına karşın siyah ve kalın şekilde biçimlendirdiğim gölge baktı, doğrudan *bana* baktı, parmaklarını pençe gibi esnetip kanatlarını açtı.

Tüneldeki bütün ışıklar söndü. Kapıların hizasındaki duvarların ve tavanın üzerinde hiçliğe dönüştü. Gölgem birden ortadan kayboldu. Siyahlığın gittikçe artan fonuna karıştı. Fenerim, o an oradaki tek ışık oldu. Oda yüzüme baktı. Maskesine rağmen yüzü ve tüm beden dili açık bir soruydu. Etrafıma bakındım ama her iki yönde de uzayan karanlıktan başka bir şey görmedim. Ta ki diğer uçta gaz ve duman bulutunun içinde ilerlemeye çalışan meşale ışığının hareketini görünceye kadar. Uzaktan gelen sesler duyuyor ve büyünün kokusunu alıyordum. Bu karanlıkta gölgemizi kovalamak istemedik. O yüzden Oda'nın kolundan tutup ışığa doğru koştuk.

Koridorun kasvetini alan meşale ışığı, motorculara aitti ve bu aslında meşale değil de sadece her biri bir kol uzunluğunda dönen ve yanan kâğıt parçalarının ucundan damlayan, turuncu renkte şömine ışığıydı. Motorcular, ateşlerini boyalı ve bozuk makinelerin olduğu boş odalarda savururken yere kırmızı damlalar bırakan bütün ateşlerine göre tutuşturulmuş kâğıt parçaları git-

tikçe kısalıyor gibi görünmüyordu. Odalardaki makineler, karanlıkta aceleyle oradan oraya koştururken daha çok elektronik mezarlar gibi görünüyordu. Motorcuların hepsi kask takmıştı. Bazılarının üzerinde melek, kafatası, çapraz kemik resimleri ya da tüm detayıyla çizilmiş örümcek veya gözetleme merkezine doğru fırlatılmış bir ok ve buna benzer resimler vardı. Hepsi de kayak gözlükleri takmış, burunlarının ve ağızlarının üzerini de bir atkı ile sarmıştı.

Koşmuyorlardı ama yürüyüşleri ilginçti. Belki de algıdaki bir farklılıktan kaynaklanıyordu. Büyü öyle kısa süreli ve tarif etmesi zordu ki hepimiz büyünün doğası gereği böyle olduğunu söyleyebilirdik. Çünkü bir adımda "Depo B08" yazılı beyaz kapının önündeydik, iki adım sonra koridorun sonunda oluyorduk ve bir dakika önce karşımızdaki kapıyı görmek için en az otuz adım geriye dönüp bakıyorduk. Tavuk mu yumurta mı? Bizi böyle hızlı hareket ettiren neydi? Yürüyen biz miydik yoksa altımızda hareket eden dünya mıydı? Belki motorcular cevabı biliyordu.

Bir zamanlar telekom çalışanları tarafından kantin olarak kullanıldığını düşündüğüm küçük bir salon bulduk ve tabii paralı askerleri de bulmuş olduk. İlk başta ne olduklarını anlamadık. Hepimiz gaz maskeli adamların Düzen'in parçası olup olmadıklarını merak ederek kararsızca kapıda dikilmiş bakıyorduk. Kısa bir tereddüdün ardından onlar bizim düşman olduğumuzu anladılar ve dehşet verici bir hızla üzerimize atıldılar. Vücutlarındaki işaretten dolayı paralı askerler olduğunu düşündüm. Bedenlerine hapsedilen güç ve büyü girdabı tıpkı San Khay'inki gibiydi. Fakat San Khay'inkinin aksine bu bir dövme değildi. Askerler, büyülerini vücutlarına bıçakla kazımıştı ve hepsi de kardeşliktenmiş gibi aynı güç sembolünü yapmışlardı.

Salondaki mücadele, alevlerin düzensiz ışığına yakalanan gölgelerin ve siyaha bürünmüş bedenlerin kargaşasıydı. Motorcuların levyelerini havada savurduklarını gördüm. Onlar bunu yaparken havanın ayrıldığı yerden ateş dökülüyordu. En yakındaki düşmanlarının gözüne çivi düşmeden önce askerlerin tavanda dans ettiklerini, motorcuların zincirlerine asıldıklarını gördüm. Zincirleri, kaynayan yağ rengiyle alev almış ve kıvranan Çinli bir ejderha misali her bükülme ve eğilmede düşmanı takip eden, canlı bir şey gibi uçuyor ve dolanıyordu. Motorcular çığlık attığında sesleri ateş alan motor kükremesini andırıyordu. Döndükleri zaman hava etraflarında sanki saatte seksen kilometre hızla hareket ediyor gibi esiyordu. Yere damlayan kanları -belki kan değil de ışıktı- motor yağı görünümündeydi.

Arbedeyi izlerken arkadaşlarıma yardım edebilecek ve düşmanlarıma zarar verecek güçleri aramak için parmaklarımı havaya kaldırdım. Ancak Oda'nın neler yapabileceğimizi görmek için bekleyecek sabrı yoktu. Tüfeğini yere attı ve yanımızdan hızla geçip sırtındaki kılıftan bir kılıç çıkarttı.

Böyle bir yerde kılıcın olası etkisi kötüydü. Özellikle de gaz maskeli, yüzü görünmeyen biri tarafından kullanılınca. Oda kavgaya karıştığında kılıcı sanki kurdeleymiş gibi kullanıyordu. Dehşet usul usul üzerimize çöküyordu. Oda, hareket eden şekillerin yanından geçip bir askerin bıçağını araklayan dövmeliyi öldürdü. Resmen dans ediyordu ve bundan zevk alıyordu. Kılıcının birinin bedeninden geçiş sesi, bir sonraki saldırıya karşılık vermek için ayağının her dönüşü, gölgenin her titremesi ve kollarının her hareketi... Kesinlikle bundan zevk alıyordu.

Bir an korku ve keyfin birbirine karıştığı duygularla onu izledik. Ardından karanlıkta kulağımızın arkasında bir ses fısıldadı. "*Merhaba, Matthew'nun ateşi.*" Başımızın üzerindeki teller-

den sesin geldiği boşluğa avuç dolusu elektrik bırakarak hemen döndük. Ama duvarda hareket eden gölgelerden başka bir şey yoktu. Ardından dans ederek koridorun ucuna doğru giden bir figür gördüm. Doğru hareket etmiyordu. Şekli karanlıktan dolayı belirsizdi. Hemen tavandan iki avuç elektrik alıp koridorda peşinden koştum. Bir elimde lambayı tutuyor diğer elimde de yolumu aydınlatmaya çalışıyordum. Koridorun sonunda ağır demir kapılara ulaştım. Bir an tereddüt ettiysem de lambayı bırakıp elektriğin parmaklarımdan çıkmasına izin verdim ve kulağımı kapıya dayadım. Metal, kulağıma ilginç bir sıcaklık yaydı ve kapıdan makinelerin *klik klik klik* seslerini çok hafif de olsa duyabiliyor, elektrik akımının uğultusunu hissedebiliyordum.

O anda fark ettim. Kapı patladığında koridorun tam ortasındaydım. Kendimi beton zemine yüzüstü attım. Ellerimi başımın üzerine alıp açılması ve beni içine alması için beton zemine yalvardım. Düşerken yerin bedenimi uysalca sardığını hissettim. Kulaklarım muhtemelen yerinden çıkmıştı. Bu patlamanın gücüyle kulak zarıma doğrudan ezici bir darbe aldığımı söylemek çok zordu. Başıma gelen sıcaklıkla saçlarımın kıvrıldığını, sırtıma hücum eden sıcaklığın gücünü ve baskısını, kıyafetimin altında kanlı kabarcıkların oluştuğunu hissettim.

Arkamdaki delikten kimin geldiğine bakma zahmetine bile girmedim. Ama koridorun ucuna doğru tökezleyerek birkaç adım atıp ardından elektriğin gözlerimden uzaklaşmasını beklerken kendimi bir köşeye çekip duvara yaslandım. Arkamdan bağırma sesleri duyuyordum. Boğazımdaki büyünün tadını alabiliyor, lağımın o pis kokusunu hissedebiliyordum. Ve gelen insanların adını biliyor ama bunu düşünmek istemiyordum.

Deep Night Downers. Beyazlar gibi büyüye meyilli, aynı fikirde olan bireylerin oluşturduğu bir grup değildi. Daha çok

gündüz gördüğünüz şehrin, görünüşte yer altında süregelen şeyler tarafından devam ettirilen bir yalan olduğunu anlayan büyücülerden oluşan bir gruptu. Geceleri saat bir ile beş arasında mağazalara yiyecek dağıtan kamyonların, lağımlardan donmuş yağları temizleyen, trafik durduğunda bütün yollara şeritler çizen, sokak lambalarını değiştiren, yer altındaki rayları kontrol eden, ortalıkta içecek bir şeyler isteyecek kimse yokken su borularını tamir eden, caddenin altındaki kabloları dinleyen adamların sadece birer yalan olduğunu bilen bir gruptu bu. Downers, tüm bu şeylerin şehrin ayakta kalabilmesi için olması gerektiğini biliyordu ve gücünü bundan alıyordu. Büyülerinin gündüz görünmesi neredeyse imkânsızdı. Sokaklar gümüş rengiyle parladığı saat üç sularında büyüleri en güçlü hâli alıyordu.

Yavaşça koridora ilerledikleri yerde otururken elimi tavana doğru uzattım. Kontrol altına aldığımı hissedinceye kadar düşüncelerimin kablo yığınlarının arasına ve kabloların hemen içinden geçen borulara girmesini sağladım. Ardından onlarla aramda örümcek ağı gibi kıvılcım saçan elektrik kablosu ve metal bir duvar oluşturuncaya kadar hepsini sertçe çekip koridora fırlattım. Onları çok uzun süre tutmayacağını biliyordum ama zaten olduğum yerde uzun bir süre kalma ihtiyacı da hissetmiyordum. Gecenin bu vaktinde ve böyle bir yerde, büyülerinin en güçlü olduğu ve şehrin, gerçek şehrin, günlük işlevini gerçekleştirirken en canlı olduğu bir zamanda tek başıma Downers'la mücadele etmek istemiyordum.

Ayağa kalkıp kaçtım ama daha hareket etmeden sağanak yağmurun ilk damlası gibi soğuk bir şeyin başıma damladığını hissettim. Başımı kaldırıp baktım. Tavana birisi, parlak mavi ve yeşil renkte halkalı bir dizi gezegene doğru yarışan bir uzay gemisi çizmişti. Bu, 1960'lı yıllardaki bir komedi kitabı için uygun sa-

yılabilirdi. Büyük havalı harflerle şu başlık yazılıydı: KAPTAN ZOG, GÜNÜ KURTARIR!!! Resim ilerledikçe değerini görebiliyordum fakat şimdi durmuş gezegenleri izliyordum ve o an mavi ve yeşil iri gezegenler, tavanda dönmeye başladığında çok daha iyi bir şey fark ettim.

Hemen karşımdaki duvarda, iri, kabarık kaslı, kalkık göğüslü, incecik belli, parlak yeşil kopçaları olan kalın mavi renkli figür resimden çıkıp canlandı. Parmaklarını esnetti. Yanımdaki duvarda parlak pembe ve küf yeşili şeritlerle çizilmiş bir kaplan, kırmızı gözlerini kısarak parlak mor bıyıklarını oynattı. Hemen üzerinde kömür karası renkli güvercinler, havada tam bir daire çizip yere konmadan önce tavana doğru yükselip duvarın diğer tarafından aşağı indi. Tel makara yatağına konmuş tek parlak mavi bir göz, ışıl ışıl kırmızı boyalı göz kapağıyla bana göz kırptı ve ardından kibarca tekerlerini çevirerek bir uçtan diğer uca yuvarlandı. İnsan kulağına tamamen zarar veren iki motorcu, karşı duvarın en altını ince ayaklarıyla dolaşmaya başladı. Daha sonra tavana çıkıp tekrar yere düşmeden önce mavi gezegenin etrafını dolandı.

Koridordaki ayak sesleri gittikçe artarken yavaşça ayağa kalktım. Motorlu testerenin gürültüsü, önlerine attığım engeller için gayet donanımlı bir hâle geldiklerini gösteriyordu. Fakat hiç kaygılanmadık. Kaptan Zog, duvarda boylu boyunca gerindiği için yüzümüze hafif bir gülümseme yerleştirip mavi boya damlatan kollarına uzandık. Önce sarı eldivenli parmakları geldi ardından sarı ayak parmağı ve daha sonra ince, yumru gibi ve böyle bir bedeni taşıyamayacak kadar küçük parlak mavi diz kapağı ve iri mavi göğsü geldi. Yüzü en son ortaya çıktı; duvara asılı resim artıkları gibi hemen arkasında uzanıyordu. Hemen yanımda kaplanın yakut kırmızısı burnu duvardan fırladı, ardından pembe şeridin bir ucu göründü. Tüylerini ortaya çıkar-

tan fırça darbelerinin dışında oldukça yumuşak ve zümrüt yeşili renginde, elim büyüklüğünde bir örümcek, pantolonumun üstünde parlak yeşil noktalar bırakarak bacağımda ilerlemeye başladı. Tavandaki sivri uçlu uzay gemisi, egzoz deliğinden güzel gri boya akıtmaya başladı. Boya yerin tam ortasına düştü. Gemi duvardan çıkıp geri geldi ve ardından havada bir kez daha dönüp boyanın yere damlarken çıkarttığı *şıp şıp şıp* sesinin arasında sessizce tekrar havalandı.

Kaplan, pantolonumda karışık pembe boya bırakarak bacaklarıma sürtünürken yerimden fırladım. Kaplan, koşmaya başladığım koridorda ilerlerken ayakları beton zeminde *şıp şıp* ses çıkartıyordu. Ardından Kaptan Zog ve asker karıncaların çene kemiğine sahip kelebekler, vücutlarından daha uzun yüzleri olan çocuklardan tutun da iki bacağı üzerinde yürüyen ve her bacağında bıçak taşıyan ve bunu destekleyecek üç siyah parmaklı şişman sarı-siyah renkli arılara kadar duvardaki bütün küçük yaratıklar, ıslak boyadan sessizce çıkıp doğruca Downers'ın olduğu koridora ilerledi. İlerlerken resmen hücum ediyor, duvardan kaçarcasına çıkıyorlardı ve hepsinin de yüzünde tek bir amaç vardı. Hepsi de amaçları anlaşılacak kadar insan görünümündeydi.

"Merhaba, Matthew'ın ateşi!"

Etrafımda dönüverdim ama fenerimin ışığında karanlıkta dans eden ve koşuşan renkler dışında hiçbir şey görmedim.

Omuzumda soğuk bir ürperti ...
... Lağım kokusu
Kulağımdaki büyünün dalgalanması,
tuz,
safra,
kan tadı ...

... Merhaba Matthew'ın ateşi ...
... Biz olalım ...
ateş
ışık,
yaşam,
ateş.
Dur
biz olalım!
Yeter
öyle parlak yanıyor ki.
Beni
serbest bırakıyor
DUR!
...
Teşekkürler
Daha iyi.
"Merhaba küçük Büyücü."

Kulağımdaki o soğuk fısıltıya vurmaya başladım. Bir saniyeliğine, bir kumaşla dokunmuş buza, kemiğe kadar işleyen dona benzer bir şeyle ellerimin etrafı sarıldı ardından dokunmak için kıvrılarak tenimin altında ipek bir yılan gibi bileğimin yukarı kısmına geçti. Parmaklarımın arasından kayarken gözlerimi açtım. O anda duvarın içinde kaybolan karanlığı gördüm. Sadece ama sadece bir anlığına onu yendiğimi sandım.

Fenerimi yerden alıp canlı resim yığınlarının arasından koşmaya başladım. İlk çığlıklar başladığında arkamdaki Downers'ın sesine kulaklarımı tıkadım. Ardından hepsi ağız dolusu bir resimle durduruldu.

*

Karanlık tüneller bir süre sonra anlamını kaybetti. Santralde kaç tane tünel olduğunu bilmiyordum. Size kaybolduğumuz düşüncesini veriyordu. Nereye gittiğim umurumda bile değildi. Karanlıkta "Swift, yere yat!" diye bağırıldığını duyduğumda söyleneni yapmama neden olan sadece içgüdülerimdi.

Kendimi hemen yere attım çünkü ses tehditkâr değil de daha çok korunmam için acilen yapmam gereken bir şeyi söylüyor gibiydi. Yere yattığımda koridorun ucundaki ateşi gördüm ve her bir darbede büyük bir gürültü çıkartan kurşunların mekanik sesini duydum. Onu tanıdım; bu kez daha farklı giyinmiş olan Cehennem isimli kadındı bu. Ağzımda safranın tadını aldım.

Bir el beni tüfekli adamların arkasına çekiverdi. Bu Chaigneau idi. Karanlıkta anlayamadığım Latin harflerle kazınmış kısa, ağır bir tüfek tutuyordu. Yüzüme bakıp "Burada ne yapıyorsun, Büyücü?" diye sordu.

Fenerimi de çekerek ondan uzaklaşıp karanlıkta koşmaya başladım.

"Oyun oynayarak ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı arkamdan.

Karanlıkta silah sesleri.

Dört bir yanımda büyüyüp ölen büyünün tadını hissediyor, kokusunu alıyorduk. Göz bebeklerimizin ardında çıkan siyah noktaları, omurgamızdan aşağı inen kızıl acının damlalarını hissediyorduk ve biliyordum, bunu kabul edemeyecek kadar çok korksak bile bir büyücünün ölüme bu denli yakın olduğunda hissettiği şeyin bu olduğunu biliyordum.

Bedenlerle dolu bir koridora geldik. Büyücüler, sihirbazlar ve cadılar, hepsinin bedenleri kömürleşmiş kemiklerini açığa çıkartacak kadar yanmıştı. Duvarlar simsiyah olmuş, bütün resimler

sihirli ateşin gücüyle kabarmıştı. Kablolar, borular tavanda paramparça olmuştu. Havayı koklamak için gaz maskemizi çıkarttığımızda sadece kızarmış deri kokusunu aldık. Gaz maskesini tekrar taktık. En azından plastik kokusu bunlardan çok daha iyiydi. Gözlüklerin sağladığı sınırlı görüş açısı, bir dezavantajdan ziyade avantaj sayılabilirdi. Yüzü tamamen yanmış bir kadının kolu ve biz ilerlerken gözleri çevrilen bir adamın yanık vücudu arasına bir adım attık. Koridorun sonunda gölgeler, fenerimizin ışığına rağmen sinirlenerek duvarda yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Yarı yola kadar gelmiştik ki yerde egzotik, zevksiz renkleri olan bir giysi gördük. Bunu kimin giydiğini biliyorduk ve o an onun öldüğünü anladık. Sihirbaz için içimizde bir şefkat hissetmekten başka yapabilecek bir şeyimiz yoktu. Ama durup başımızı duvara yasladık, titriyorduk. Tüm bu korkunun ve sıkıntının hiçbir fark yaratmadığını anlamadan önce bedenimizin dakikalarca yandığını hissettik. Yanmış bedenlere bakmamak için başımızı çevirerek ve mekanik bir alıştırma yapmaya çalışarak hiç düşünmeden yürümek zorundaydık ama yine de parmağımız ölü büyücüden geri kalan şeylere değdiğinde irkilmeden edemedik.

Koridorun sonunda metal bir kapı vardı. Bilmediğim bir güç tarafından sürgüsünün şekli bozulmuştu ve kapı, içeri davet edercesine aralık duruyordu. Aptal gibi kapıyı biraz daha araladım ve altından eğilerek soğuk bir merdiven boşluğuna girdim.

İçine girdiğim oda hiçbir şey göremeyeceğim kadar büyüktü ama en yakın kenarlarını, karanlıkta kaybolmuş tavanını, boylu boyunca uzanan duvarları görebiliyordum. Oda telefon sunucularıyla doluydu. Hepsi de perili bir ormanın ölü siyah ağaç gövdeleri gibi dizilmiş, bir ışık yakaladıklarında devre kartları yeşil ve lehimleri de gümüş renkte parlıyordu. Görebildiğim kadarıyla hepsi de düzgün bir sıra olmuştu. Başka birinin de bakıyor

olabileceği korkusuyla elimdeki ışıktan başka bir şey aramaya cesaret etmeden en yakın geçitte dikkatle ilerledim. Adımlarım sabit, hissiz ve bu boş yerde imkânsız bir şekilde gürültülüydü. Sanki içeri yıllardır hava girmemiş gibi yoğundu. Hareket ettikçe beyaz toz katmanları, ayağımın altında uçuşuyordu.

Bu telefon sunucularıyla dolu ölü ve boş yerden geçmek beş dakikamı aldı. Ardından başka ayak izleri gördüm; izler, kesinlikle bir adama aitti ve spor ayakkabıdan çok iş ayakkabısı iziydi. Kendimi yılan ve merdiven oyunundaki bir sayaç gibi hissederek döndüm ve adımları takip etmeye başladım. Belki yılana bastığımda kendimi yine başladığım yerde bulabilirdim. Ancak ayak izlerini takip etmesi oldukça kolaydı. İzler, sunucuların bitmek bilmeyen sırasından birbirine benzeyen bir yere gidiyordu. Buradan tek farkı, elimdeki ışığa benzer başka bir ışığın görünmesiydi. İri bir adamın ayakkabısını giymiş, siyah kıyafetli, kambur bir sureti aydınlatıyordu. O an fark ettiğim şey, kendi ayak izlerimdi.

Suret metrelerce uzakta durduğum yerden ışığım onun ışığıyla birleşince kafasını kaldırıp baktı. Yüzünde birden önce bir şaşkınlık, ardından küçümseme ifadesi belirdi. "Büyücü," dedi Lee. "Buraya geleceğini biliyordum. Kâhin güçler, daha iyi bir iş çıkartamazdı."

"Alçak kâhin güçler," dedim fenerimi yere bırakıp bizi saran karanlığa bakınarak. "Sanırım ikimiz de beni buraya neyin getirdiğini biliyoruz. Benim ceketimi giyen, kötü cildi olan, karanlıkta yaşayan uzun boylu adam, onu gördün mü?"

"Burada tarih kitaplarına girmek üzere olduğumuzu düşünüyordum," dedi doğrulup dizlerindeki tozu silkerken. "Bütün gün gerçekten benimle ilgilenmiyorsun, değil mi? Benim yaptığım ya da San Khay'in yaptığı şeyleri, hatta buraya gelmek için

öldürdüğüm Beyazlar'ı, büyücüleri ve diğer bütün ahmakları önemsediğini sanmıyorum. Önemseyemeyecek kadar meşgulsün. Haksız mıyım?"

"Hayır, fakat iyi deneme," dedim.

Omuzlarını silkti. "Asker ve katil arasındaki farkın ne olduğunu biliyor musun, Bay Swift?"

"Çok fazla düşünmedim."

"Niyet. Ne yaparsam yapayım her zaman niyet ederim. Bu beni kontrolde tutar. İçimde bir kin, bir canavar var ama hepsi kontrol altında. Fakat sen önünde yatan bu cesetleri hiç düşündün mü? Ne yaptığını ya da neden yaptığını bile bilmeden onları sen öldürdün. Kahrolası, işe yaramaz ahmak."

"Haklı yanların olduğunu biliyorsun."

"Elbette."

"Hayır, hepsinde haklı değilsin ama senin için burada olmadığım konusunda haklısın. Sen, daha önemli şeyler yapmak için önümde sadece bir noktasın. Açılması gereken bir kapı, daha önemlisine gitmeden önce listedeki ufak bir ayrıntısın. Ve katil, hırsız, yağmacı, korkak ve bir ceset olman, düşündüğüm şeyleri yapmamı kolaylaştırıyor. Bırakalım her şey öylece bitsin. Bu şekilde Açlık gelip kendi boşluğunu doldurabilir."

"Ne bitsin?" Lee, sırıttı. "Robert yaşamanı istiyor Bay Swift ve ben de seni ona canlı teslim edeceğim."

Hemen arkasında, karanlıkta bir gölge belirdi. Parmaklarımdaki büyünün ılık ürpertisine içgüdüsel olarak uzandım. Daha sonra solumda, ardından sağımda bir gölge daha belirdi. Arkama bakmaya cesaret ettiğimde karanlıktan çıkan yüzler, şekiller gördüm. Guy Lee, ellerini açtı. Birleştirdiği avuçları siyah bir dumanla dolmaya başladığında sırıtıyordu. Karanlıktan kadınlar ve adamlar çıkarken oldukça korkusuz

görünüyordu. Işığa doğru ilerlediklerinde parlak renkli bir giysi ve büyücünün cansız, boş yüzünden geri kalan şeyleri gördüm.

Bedenler geldiğim koridordan açık yaralarından kan damlatıp etrafımı çevrelerken Lee'ye döndüm. "Zombiler," dedim. Sesimizde çok net bir küçümseme vardı. "1960'lı yıllar nasıl?"

"Zombiler değil. Zombiler çok acemi. Bunlar..." Lee, doğru kelimeyi aradı. "Bunlar, eşsiz bir şekilde güçlendirilmiş olanlar."

Bakışlarım birden sihirbazın gözlerine kaydı. Tamamen boş sayılmazlardı. Ağzında, dişlerinin arasında sadece beyaz ucu görünen bir kâğıt vardı. Kelimelerle dolu yaşamı, ölürken boğazını sıkmıştı. Göğsünün içinde kâğıttaki büyü, midesindeki kalıntıları haykırıyordu.

"Onları hiç tereddütsüz ikinci kez öldürürüz," dedik koridorda son bedenler de etrafımızda oluşan daireye katılırken.

"Zaten ölmüş olanı bir daha öldürmek çok zordur," dedi Lee.

"Biliyor olmalısın," dedik ani bir istekle. "Onları serbest bırakabiliriz."

Uzanıp yerdeki fenerden bir avuç dolusu sıcaklık aldık. Avuçlarımızda sıkıca tuttuk ve içlerine çok az yaşam parçacıkları üfledik. Sıcaklık, parmaklarımızın arasında mavi alevlere dönüştü. Ellerimizi ve kollarımızı açtık. Alev topunu ölü anıtların arasına yayılması için gönderirken bir pelerin gibi etrafımızda dalgalandı. Parlak mavi ateşin ışıltısında yerde yuvarlanıp duvara çıktı ve bir saniyeliğine de olsa odanın geniş tepesini aydınlattı. Her bir gölgeyi, dokunduğu tenin her bir santimini yaktı. Çatısındaki lehimi fokurdatarak kaynatıp gümüş kabarcıklar ve tatlı bir duman çıkarttı. Karanlığın her karesini kör etti.

Sadece bir an

alevlere yakalananın

dışında...

Onu gördüm. Mavi ateş topunu yakalamak için parmaklarını gerdi, çenesini kaldırdı ve mavi ateş etrafını sardığında yüzünde sonsuz bir haz ifadesiyle sanki alevlerini solumaya çalışırcasına gözlerini kocaman açtı. Sadece bir anlığına yanan bedeninin arkasına gizlenmiş gölgelerle ateşin içinde Açlığı gördüm.

Sonra kayboldu.

Her taraf yine karanlığa gömüldü.

Yerdeydim, etrafı kolaçan ettim. Oda'nın gaz maskesinin içinden göremiyordum. Maskenin içi sıcaktan buğulanmış, camı da çatlamıştı. Maskeyi yüzümden çektiğim an lehimin ve cesetlerin kokusunu aldım ama hiç göz yaşartıcı gaz yoktu. Lee'den tek bir iz bile göremedim. Sihirbazı buluncaya dek çırpınıp durdum; yerde sırtüstü yatıyordu. Kıyafetinin her yerinde kan lekeleri vardı. Kirişin ucuna asılı bir kol, kendini yukarı çekmeye çalışırken aniden kıpırdayan açık çenesini hızla çektim. Kâğıdın ucunu buluncaya kadar ağız boşluğunu karıştırdım. Kâğıdı yırtmamak için açık çenesinden büyük bir dikkatle çekip çıkarttım. Mürekkeple yazılmış ince, uzun ve siyah kelimeler, salya ve kanın ıslaklığından neredeyse okunamaz hâle gelmişti. Sadece,

Yaşamak

yanmış

ateş emri

özgür ol

kelimelerini okuyabildim.

Kâğıdı parçalara ayırıp yerde boş bir yüz ifadesiyle yatan Sihirbaz'a bakmadan hepsini fırlattım.

O anda arkamızda bir kıpırtı hissedince hiç düşünmeden dönüp baktık. Guy Lee, çatıdan aşağı atlarken havadan bir parça ışığı avuçlarımıza alıp adama fırlattık. Parmaklarımdaki par-

laklıktan gözlerini korumak için ellerini yüzüne kapattı. Bir an sendelediyse de üzerimize doğru gelmeye devam etti. Bir ayağı bize çarptı, düştük. Sihirbaz'ın kanlı bedeninin üzerinden geçerek kaçmaya çalıştık. Daha sonra Lee'nin ellerini başımızda hissettik. Bir kolunu boğazımıza dolayıp tuhaf bir güçle sıkmaya başladı. Ağzı, kulaklarımızın hemen dibinde olmasına rağmen hiç nefesini hissetmedik. Bir korkuyla boğulmadan boynumuzu kıracağını fark ettik. Fakat hiç değişmeyen karanlık, son sahnenin siyah perdesi gibi görüşümüzün önüne bir ışık tutuyor bir azaltıyordu.

Hiç nefes alıp verme zahmetine bile girmeden boğazındaki son havayla fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle konuşmaya başladı. "Robert, seni canlı istediğini söylüyor. *Onu bana getir, sakın incitme, hayatta kalsın,* dedi. Ama ikimiz de," -boynumuzu çekmesi, kollarımızın uyuşmasına neden oluyordu- "Robert'ın dünyada nefret ettiği tüm insanlardan daha çok senden Matthew Swift, ustasına ihanet eden büyücüden nefret ettiğini biliyoruz. Robert'ın kendi bile bunu bilmez. O yüzden sana sormak zorundayım, Robert neden seni canlı istiyor? Mavi alevlerinde ve beklenmedik dirilişinde, ona bu kadar çok yaşam veren, sadece düşündüğünde bile onu heyecanlandıran ne var? Çünkü bu her ne ise onu *kendim* için istiyorum. Bu, beni özgür bırakabilir!"

Parmaklarımızı, bizi tuttuğu yerden kollarına uzatıp bedenimize mavi ateşi getirdik. Ardından kıyafetinin kollarının içinden bedeninin yandığını hissedinceye kadar yakıcı sıcaklığı vücuduna gönderdik. Hiç çığlık bile atmadı fakat dişlerini kanatacak kadar sert bir şekilde boynuma saplayıp boğazımı daha da sıktı. O an acıyla haykırdık ama başına dokununcaya kadar arkamıza uzandık. Parmaklarımız dişlerine dokununcaya dek yüzünü yukarı çekmeyi başardık. Çenesini iteleyip elimizi ağzının

içine uzattık. Elimizi ısırdı. Kanın eklemlerimden aşağı aktığını hissetsem de ağzının içini karıştırmaya devam ettim. Dünyamı karartan acıyı yok sayarak ellerimizi, dişlerini geçip boğazının arkasından nefes borusuna ulaşıncaya kadar uzattık. Bir parça ince kâğıdı tutup çektik.

O an çığlık atmaya başladı. Bu hareketi, ağzının içine uzanmamız için daha büyük bir boşluk sağladı. Kâğıdı sıkıca tutup çekerken bizi saran kolları gevşedi. Baş aşağı düşsek bile kâğıdı tutmaya devam ettik, hâlâ geliyordu. Bir tüp içine sarılmıştı. Yarısı ellerimde çözülmeye başladı. Bir uçtan diğerine uzayan incecik satırların iki tarafında da kandan ve tükürükten okunamaz hâle gelmiş kâğıdı boğazından çekip çıkarttım. Ne olduğunu bilmediğim kimyasallarla lekelenmiş ıslak bir bandaj gibi etrafıma dolandı. Kâğıt tamamen Guy Lee'nin boğazından çıktığında yüzünde bomboş bir ifadeyle yaşam belirtisi olmayan gözlerle geriye doğru yığıldı ve hiç kıpırdamadı.

Ben de kâğıdın öylesine dağılmasına hiç müdahale etmeden yanına sırtüstü düştüm. Kâğıttan bir tıslama sesi geldi, karardı, uçları kıvrılmaya başladı ve ardından küle döndü. Bir daha tek bir ses duyulmadı. Guy Lee'nin vücudumuzdaki dişlerinin hissini, mürekkebi, kanı, kâğıdın üzerimizdeki temasını ve kara büyüsünü silmek için bilinçsizce ellerimizi yanlarımıza sürerken uzanmış hırıltılı sesler çıkartarak nefes alıyorduk. Ağlayamayacak kadar hissizleşmiştim.

Artık Sinclair'in bilmediği bir şeyi biliyordum. Guy Lee, mürekkep ve kâğıttan yapılmış bir buçuk metre boyundaki okunaksız emirlerle canlandırılmıştı. Sadece büyüyle hayatta tutulmuştu. Göğsündeki kâğıda öyle yazılmadıkça hissetmeden, dokunmadan tamamen duygusuzca hayata döndürülmüştü. Zombi değildi. Belki sadece eşsiz bir şekilde güçlendirilmişti.

Yaşamı isteyecek ve kanında ne olduğunu merak edecek kadar güçlendirilmişti. Verilen sadece buydu.

Ardından karanlıkta tokat gibi bir ses duyuldu. Bir süre sonra alkışlama sesine dönüştü. Nefes alan tehlikeli şeylere karşı zamanımı hemen kullanarak doğruluverdim ve karanlığa baktım. Işığın etrafında daha karanlık bir gölge duruyordu. Ritmik bir alkış tutarken hareket ettiklerinden dolayı sadece beyaz eller görünüyordu.

Doğrulup gözlerimi sadece gölgeye odaklayarak ışığa yaklaştım. Alkışlama sesi kesildi. Bir ses, "Şu ağlayan Matthew muydu yoksa Matthew'nun ateşi miydi? Hangisi olduğunu anlayamadım," dedi.

"Ağlamadım," diye karşılık verdim. "Anlayamazsın."

Karanlık gölge, biraz daha yaklaşınca beyaz, solmuş çürük yüzü ortaya çıktı. Belli belirsiz gülümsüyordu, oydu. "Pekâlâ," dedi. "Belki şu an her şey aynıdır."

Guy Lee'nin yerde yatan bedeninin yanına diz çöktü. Kâğıdın külünden bir avuç aldı. Tepkimi ölçmek için yüzüme bakarak külü yedi. Ardından bir avuç, daha sonra bir avuç daha aldı. Ta ki kül yerde siyah ince bir leke olarak kalıncaya kadar hepsini yedi. Sonra bir iç çekiş ve ürpertiyle ayağa kalktı ve havayı koklarcasına başını yukarı kaldırdı.

"Yaşamın tadı bu mu?" diye sordu, gri diliyle dudaklarındaki siyah külleri yalayarak.

"Hayır," dedim.

"Suyu, yiyeceği, kanı, eti, deriyi, saçı, kemiği, organı ve nefesi denedik, hepsinin tadına baktık. Hayatını nerede gizlediğini merak ediyorduk. Bu, anlaması ya da algılaması güç bir şeydi," dedi bir ayak parmağıyla Lee'nin cansız bedenini dürterek. "Ama şimdi onu tattık, yetersiz gibi görünüyor. Susuzluğumdaki bir

su damlası, midemi dolduran bir yer ama iştahım hâlâ istiyor. Hâlâ açım."

"Beni seveceğini sanmam," dedim. "Beslenmem çok sağlıksızdır."

"İsteğim, senin kanın değil," diye fısıldadı Açlık, biraz daha yaklaşıp ışığa ayak parmağını dikkatle dokundurdu. Sonra parmağını hemen geri çekti tıpkı suyu test eden ve soğuk olmasına şaşıran bir yüzücü gibiydi. "Sadece ateşini istiyorum."

"Bir teklifte bulunabilir miyim?"

Açlık, sözümü başından atarcasına harekette bulundu.

"Seni buraya Robert Bakker'ın gönderdiğini söyleyeceğim."

"Göndermek mi? Bu saçma düşüncelerini bana uygulayabileceğini mi sanıyorsun?"

"Belki, *göndermek* kelimesi yanlıştı," dedim yanan boğazımı ovuşturarak. "Belki buraya gelme isteğinden etkilendi. İstiyorsun, değil mi? Söyleyebileceğin her şeyden daha çok istiyorsun. İstediğin şeyin bu olduğunu bilmiyorsun ama şu an istiyorsun. Belki de seni buraya getiren senin kana ve küle olan açlığın değildi, belki de bu onun arzusuydu."

Bir an Açlık, kafası karışmış göründü. Ardından başını iki yana sallayıp "Hayır," diye fısıldadı. "Kandan, deriden ve duygulardan yaratılmış bir insan bunu anlayamaz."

"Biz anlarız."

Gri dişlerini sıktı. "Evet," dedi fısıldayarak. "Ama sen artık insan değilsin. Ağlamama nedenin de zaten bu değil mi, küçük Büyücü? Güzel mavi gözlerini yakmayacak mısın?"

"Biraz kafam karışık," dedim yüzüne bakmak için biraz geriye gidip sırtımı dikleştirerek.

"Seni aydınlatacak tek kişi olayım mı, yoksa anlamak istemiyor musun?"

"Anlıyoruz," dedik, parmaklarımızı yan tarafımızda açıp bu yerin hissini yakalamak için gerdik. Son kez, mavi ateşi yanmaya hazır hâle getirdik. "Ama bu, senin için üzülmemiz gerektiği anlamına gelmiyor."

Saldırının geleceğini anlamış ve bunu sevmişti o yüzden biz daha parmaklarımızı açmadan o hemen parmaklarını ve ağzını açtı, tıpkı hava gibi etrafımızdaki bütün büyüyü içine çekti. Kollarını kaldırdı, bütün karanlık onunla hareket ediyordu. Karanlığın bir kanadında arkasındaki şeklin bir parçasını çekerek kollarını tavana doğru uzattı. Parmaklarından karanlıktan başka bir şey çıkmadı. Ama bu karanlık, ileri gidip gelen ve canlı, yanan bir ateşin karanlığıydı. Kablolardan ışığı, sunuculardan rengi ve çatılardan ısıyı emmiş bana doğru geliyordu. Arkasında uyanışına ait gri bir buzdan başka bir şey bırakmıyordu.

Hepsini gördük. Bizim için mükemmel bir anlam ifade ediyordu. Bu karanlığa ayak uydurmak için bir büyücü hilesine ihtiyacımız yoktu. Sadece içimizdeki ateş bizi aydınlatmaya yeterdi.

Parmaklarımızı açıp alev almasına izin verdik. Mavi ateş bedenimizi yaktı, kollarımızdan yukarı çıktı, yüzümüze uyum sağladı ve alevler saçlarımızın arasına yerleşti. Mavi ateşi içimize çektik, burnumuzda körükleyip boğazımızdan aşağı indirdik. Ciğerimizi, midemizi doldurup kanımıza karıştırdık, parlak mavilikle patlayan derimizin altına yerleştirerek gözümüzdeki kan damarlarını ateşin alevleriyle doldurduk. Ta ki gördüğümüz her şey mavi oluncaya kadar. Ateşin kıyafetlerimizin içinden geçip parmaklarımızdan yayılmasına sesimizi çıkartmadık. Fakat yanmıyordu, ihtiyacımız olan şey bu değildi. Sadece alev aldı. Tüm gücümüzü, öfkemizi, korkumuzu, hissimizi katıp birbirlerine yüklenen ipekten yapılmış iki buz dağı gibi karanlığın akıntısına

çarpan gücün mavi dalgalı duvarında ve bizi ayağa kaldıran gücün sessiz çığlığında alevleri üzerimizden çıkarttık. Bir anlığına,

sadece bir anlığına

Açlık, korktu.

Ardından alevler yükseldi. Onu kontrol edecek hiçbir şey yoktu. Hareket eden gölgelerin duvarına kilitlenmedi. Ateş, karanlığın saldırgan gelgitine karşı dalgalandığı, lehimin kaynayıp duman çıkartmaya başladığı, plastiğin eriyip damladığı, metal kırmızılığı algıladığımız maviliğin ardında bir yerlerde kaybolurken çatıların ilginç mor bir renkle alev aldığı köşelerde tutuşmaya başladı. Bedenimizden geçmeye başlayan sıcaklığı ve kanımızı harekete geçiren acısını hissedebiliyorduk. Ama yine de kanımı

yakmaya devam ettik

çünkü durmak demek, karanlığın bizi söndürmesine, iki parçaya ayırmasına izin vermek demekti. Kendi ilginç şekliyle yanması...

kanımın yanışı,

güzeldi ve acıyı umursamıyorduk çünkü mantıklıydı. Dikkat isteyen bir vuruş, belirtilerinin de yoğunluğu kadar ilginç olan fiziksel bir farkındalıktı. Bedenimizin gittikçe artan kırmızılığı, kıyafetlerimizin dumanı, acı sandığımız bu şeye neden olan kulaklarımızın kanamasıydı. *Peki ya bu his, ya bu kadar şaşırtıcı,*

yanan kanım, acımı yakan derim ve ben...

Güzel bir şey değilse?

Bir an,

sadece bir an

Matthew Swift olduğumu unuttum. Mavi gözlerimden bakıp, Açlık adını verdiğim yaratığı gördüm ve ondaki gücü tanıdım. Ben tellerden yapılma bir yaratıktan başka bir şey de-

ğildim. Biz, bendik ve ben mavi elektrik meleğiydim. Ne daha fazlası ne de daha azı, sadece elektrik meleği.

Rekabet eden gücün duvarlarından Açlık'la göz göze geldik; bitkin ve solgun gözlerini kırptı.

İkimizin büyüsü de bozuldu. Neredeyse aynı anda bitti. Karanlığın gelgiti, önce kendini geriye çekip ardından ileri fırlattı sonra da ona karşı oluşturduğumuz ateş duvarına çarptı. İkimiz de birbirimize fırlattığımız büyünün miktarını kontrol edemiyorduk. Aslında hiçbir şey bunu kontrol edemiyordu. İki büyünün karşılaşmasının, parçalanmasının, kendini kurtarmasının şaşkınlığı, bizi ayağa kaldırıp geriye doğru fırlattı. Bütün odayı, en uzaktaki duvarları ve artık işe yaramaz kabloların sonsuz ağlarını aydınlatıyordu ve bunu öyle mavi, öyle parlak bir ışıkla yapıyordu ki gözlerimizi kapadığımızda tüm görebildiğimiz, kış mevsimindeki temiz bir gökyüzünün büyüleyici parıltısıydı. Bu birleşik, kontrol edilemeyen büyü, Guy Lee'nin cansız yatan bedenine girdi ve bir saniye içinde vücudunu toza çevirdi. Adamın merdiven boşluğundan topladığı canlanan kâğıtları paramparça etti ve tüm kırıntılarını çatıya fırlattı. Her çerçevenin birleşim yerlerini bükerek ve devre sistemlerini parçalayarak karanlık sunucu kuleyi kırdı. Hepsi de tozlu zemin, kırık metal parçaları ve bükülmüş plastik yığınlarının içinde birbirlerine dolanıp, her köşe başındaki yolu engelleyip yeri spiral makinelerin düşen gövdeleriyle doldururken, tıpkı yıkılan domino taşları gibi görünüyordu. Yukarıdaki sokaklarda LSE üniversitesi sallanıyor, eski pencere pervazlarındaki camlar birbirinden ayrılıyor ve tuğlalardan tozlar uçuşuyordu. Araba alarmları çalmaya başladı. Ağaçlardaki yapraklar sallanıyor, yollar kendi ağırlıklarının altında titriyordu.

Sonra her şey bitti.

Büyü, sessizce tekrar aynı yere yerleşirken karanlıkta bir yerlere yığılıp kaldık. Bedenimi kaplayan acıyla kıvrıldık, acıyla sarsıldık, çığlık attık. Çünkü bu, gerçekten benim acımdı...

Kontrolü ele alıp boğazımı, burnumu dolduran tozla, dudaklarımı ıslatan kanla, her bir sinir ucumdaki acımasız zonklamayla emekleyip en yakın boşluğa sırtüstü uzanıncaya kadar çığlık attık. Acı, tüm bedenimi sararken nefes almaya çalıştım. Bizi bu korkudan, dehşetten uzaklaştıracak herhangi bir ses, bir his elde edebilmek için dudaklarımızı büküp bağırmayı, çığlık atmayı daha da kötüsü ağlamayı bile denedik. Görüşümdeki bulanıklığı ve midemdeki rahatsızlığı anlayabilmek için bunu tıbbi şekilde düşünmeye çalıştık. Elimi başımın arkasına değdirdiğimde kanı hissettik. Ellerimi hemen yanlarıma sildim, kaburga kemiklerimin etrafında bir şişlik vardı. Bacaklarımı hareket ettirdiğimde ayak bileğimin yanlış bir açıda durduğunu fark ettim. Gördüğüm, pek de güzel bir tablo değildi. Çığlık atma isteğimizi bastırıp gülmeyi başardık. Bu iyi oldu, daha iyi bir başlangıçtı.

Daha sonra karanlıkta *tık tık tık* diye bir ses duyduk. Sönmüş ışıkların içinde kör bir hâlde emekleyerek uzaklaşmaya çalıştım fakat tavandan bir katman toz döküldü ve karanlıkta bir şeyler gıcırdamaya başladı. Sadece birkaç metre gitmiştim ki karşıma kendi koyduğum bükülmüş, yanık metal parçalar çıktı. Dönüp ölümümün ne kadar yakın olduğunu görmek için çok az ışık çağıracak kadar güç bulmaya çalıştım. Parmaklarımda parlak neon ışık belirdiyse de çabucak kayboldu. Sonra böylesine bir karanlıkta, yaşadığımız dehşete rağmen birden aklıma Açlık'ın yürürken ses çıkartmadığı geldi.

Karanlıkta bir kibrit ışığı belirdi. Işık, yuvarlak gölgeleri, sigaranın ucunu aydınlattı ama sonra hemen söndü. Bu kır-

mızılığın arkasındaki gölge, yanıma çömeldi ve kısık bir sesle, "Sigara?" diye sordu.

Hayır anlamında başımı salladım.

"Şimdi," dedi ışığın ardındaki gölge, "Hemen düşünmen için sana birkaç şey teklif edeceğim."

Hiçbir şey söylemedim.

"Kötü bir kazanın ardından, *kahretsin, kafayı sıyırmadan önce gerçekten durdurmam gereken bir büyü patlamasıyla Kingsway Santrali'ni havaya uçurdum. Ve hâlâ karanlığın ve gölgenin gücünün geri geleceğinden insanlara bahsetmeyi unuttum,* diye düşünen bir karpuz gibi göründüğünü biliyorsun. Ve sanırım bu, uzun seyahatlerimde hayat hakkında azar azar topladığım bilgiyi paylaşmak açısından büyük bir fırsat."

Sigarasından derin bir nefes çekip yan tarafına üfledi. "Şimdi, Dilenciler Kralı olarak," dedi, "bir şeyler görüyorum. İnsanlar beni göremiyor. Aslında gözleriyle görmemek için yollarından çıkıyorlar ama ben görüyorum. Çocukluğunu, büyüdüğün ve sokaktaki çocuklara para verdiğin zamanları biliyorum. Bunu seviyordum. Saygı duyuyorum biliyor musun? Kesinlikle, onda dokuzu uyuşturucuya sevk ediyordu ve sen ihtiyaç duydukları son şeyi almış olabilirsin fakat verdiğin her onuncu para, kahretsin ki birini hayatta tutmuş olabilir. Şimdi, merhametsiz birisi, *bu kadar duygusal olma, onlar ölmeyecek ayrıca toplum üzerine gereksiz bir pazarlık yapıyor, yardım etmek yerine onları cesaretlendiriyorsun, bunu sadece kendi egon için yapıyorsun,* diyebilir. Ama buna bakarken bedenini kapsamayacak sayısız şekilde ölebilirsin. Ruhun ölümü. Özünün ölümü. Gençliğin ölümü. Bu kesinlikle bir şekilde beden ölümüne bağlı. Fakat hâlâ hayatta kalmadan ve zamanın tıkırında gitmeden önce her şeyi boşa harcadığını düşünüyorum. Ama kemiklerinde bıraktığın bütün

güçle yatalak olabilirsin ve gece için bir fincan kahve satın alacağın yirmi penin olmayabilir. Yaşlılık maaşı olmadan yaşlanacaksın.

"Şu ego denen şeye gelince bazen alışkanlığa ayak uydurmazsan iyi biri olduğunu düşünmenin bir anlamı olmaz. Kesinlikle şefkatli bir piç kurusu olduğunu, dilencinin gözlerini görmediğini ve kendini üzgün hissetmediğini söyleyecek misin? Fakat kahretsin ki biliyorum işte! Sen iyi bir büyücüsün, saçma sapan hayatın bu döngüsünü anlıyorsun. Öldüğün zaman sona eren bir yığın düşünce olduğunu, bir yerde bir buçuk milyar dilencinin olduğunu ve zihinlerinin muhteşem, temiz, gürültülü ve canlı olarak yaşayacağını bileceksin. Çünkü bir büyücünün olduğu şey budur, değil mi? İşte senin iyilik yapma nedenin de bu. Çünkü öldüğünde, ortadan kaybolduğunda, düşüncelerin sessizleştiğinde ve duvardaki gölge dışında bir hiç olduğunda senin unuttuğun birileri seni düşünecek ve bunun için düşünceleri daha da zenginleşecek. Haksız mıyım?"

Ne cevap verdim ne kımıldadım. Aslında bunları yapabileceğimden bile emin değildim.

"Bu tamamen senin başlattığın bir kan davası. Şimdi, işte bu bana garip geliyor." Uzun, düşünceli bir nefes daha çekti. "Lee'yi öldürebilmek için insanların ölmesine göz yumdun. Bazen kötü esprilerime ben bile şaşırırım ama şakaya alınmazsan, diyelim ki, adam öldü fakat sırf onu, Bakker'ı ve Gölge'yi sıkıştırabilmek için başkalarının ölmesine izin veriyorsun. İyi de neden? Çoğunluğun iyiliği için mi? Birçok insanın iyiliği için yapılmış şeyler var zaten Büyücü. Gösterişli bir kabanı ve pahalı ayakkabıları olan bir kadın, sokaktaki dilenciye bir kuruş bile vermez çünkü hayır kurumlarına kesinlikle bunun on katını veriyordur ve işte bu, çoğunluğun iyiliği içindir.

Kesinlikle öyle. Daha fazlasını vermek muhtemelen daha iyi olur. Ama bu, merhamet sayılmaz. Hesabından *çok sayıda insana* düzenli olarak para çekildiğini bildiğin için acı içindeki birine yüz çevirmek ve sırf bir nedenin ve büyük bir bakış açın var diye tüm acı çeken ve ölen insanların kenarından öylece geçip gitmek, ruhunla ilgili tek şey söyler. Merhamet. Ve bu," sigarasının ucunu, karanlıkta bana doğru silkeledi, "Robert James Bakker'ı öldüren ilk şeydir."

Sigarasından bir nefes daha çekip izmariti yere attı ve topuğuyla üstüne bastı. "Sanırım güvence isteyeceksin. İyi adammış gibi görünmeyebilirim. Tüm bu ahlaki saçmalıklar uzun sakallı biri için iyi gelir. Peki ama ya hayatta kalma içgüdüsü? Gölge arkadaşın için konuşup durdun. Duymak istediğin şey bu, öyle değil mi? Şimdi asıl bilmek istediğim, hanım arkadaşın seni kurtarmaya geldiği an sana soracağı şey." Karanlıkta hafif bir ışık belirdi, metal üzerinde ayak sesleri geldi ama bu, onun sert topuklu botlarından çıkmıyordu. Dilenciler Kralı'nın dişleri karanlıkta bembeyaz parlıyordu fakat ışığın nereden geldiğini göremiyordum. "Mavi elektrik melekleri, gölgeden daha mı iyi? Ne düşünüyorsun?"

Öne doğru eğildi, kulağı ağzımdan sadece birkaç santim uzaklıktaydı. "Devam et," dedi. "Sadece ikimizin arasında kalacak, cidden, hanım arkadaşının yukarıda ölen yüzsüz insanlar gibi seni neden öldürmediğini söyle bana. Hadi, bana bir ipucu ver."

Söylediklerini düşündüm. Yüzümde Dilenciler Kralı'nın berbat kokulu nefesiyle çok sıcaklamıştım. "Çünkü..." dedim ama sonra söyleyeceğim şeyin çok aptalca olduğunu fark ettim, yine denedim. "Çünkü, çünkü, biz, benim." Karanlıkta hareket ederken gözlerindeki donuk parlaklıktaki yansımayı gördüm ve

uzakta bir yerlerde düşen molozların sesini duydum. "Ve unutmayacağım," dedim.

Dilenciler Kralı doğrulup sırıttı. "İyi!" dedi. "Pekâlâ, üzerine düşeni yaptın, sana iyi şanslar. Tadını çıkar ve yabancı olma, vesaire vesaire. Her şeye rağmen bunun üstesinden gelen Lee değildi, sendin. Bunu düşündükçe mutlu ol. Hijyenik olmayan, pis bir kâğıt. Görüşürüz!"

Karanlıkta yavaş yavaş geri çekildi. Elimden geldiğince yüksek sesle bağırdım. "Peki, ya istemiyorsam?"

"Ne istiyorsun?" Sesi karanlıkta yankılanıyordu.

"Ben olmayı."

Güldü. "O hâlde biraz şaşıracaksın Büyücü!"

Topuklarından çıkan *tık tık tık* sesi gittikçe uzaklaştı. Yerini bozuk makinelerin üzerini parmakların sıyırması gibi karanlıkta gittikçe artan yeni bir ses aldı.

"Büyücü! Swift!"

Sesi hemen tanıdım, bağırmaya çalıştım. "Oda!"

Sonunda beni duydu. Fenerin ışığı önce ayaklarıma vurdu, sonra tamamen üzerime çöktü. Karanlığın dışında dengesizce yayılan bir parlaklıktı bu. Oda uzandığım yere sakarca çöküverdi. Kıyafetinde toz ve kan lekeleri vardı ama kolayca hareket etmesinden kanın ona ait olmadığı anlaşılıyordu. Yanıma diz çöktü ve feneri işten anlayan bir tavırla üzerimde gezdiriverdi. Belli ki iyi bir etki bırakmamıştım. Profesyonel parmaklar başımın arkasını bulup yüzümü bu yöne çevirdi ve neredeyse yaralar kadar kötü bir güçle yaram var mı diye beni incelemeye başladı.

"Sana ne oldu böyle?" diye sordu.

Tozdan öksürdüm.

"Başın mı yaralandı?"

Başımla onayladım.

"Şu an kaç parmak gösteriyorum?"

"Üç."

"Bugün günlerden ne olduğunu biliyor musun?"

Bir an düşündüm. "Hayır," dedim, olayın bu olmasına şaşırarak. "Gerçekten bilmiyorum."

"Yürüyebilir misin?"

"Belki."

"Şeytani büyünün faydasını gördün mü bari?"

Boğazımın kuruluğuna rağmen güldüm ve gülmemle karaciğerlerimden dirseklerime kadar bir acı yayılınca bunu yaptığıma hemen pişman oldum. "Görmedim," diye fısıldadım. "Hiç görmedim."

Bir an duraksadı, yüzünden tüm hisleri çekilmiş gibi birden bembeyaz oldu. Aniden yanımdaki ölüye baktı, gözlerini üzerime dikip ağzını sıktı. Korku içime kadar sokuldu ve resmen midemde dans etmeye başladı. Oda hiç kımıldamadı, tek kelime bile etmedi.

"Sen hâlâ..." dedim. Kelimeler titreyen dilimde karmakarışık bir hâl aldı. "Hâlâ bana ihtiyacın var."

Cevap yok, elleri hareket etmedi, yüzü bile değişmedi.

"Şimdi değil," dedim fısıldayarak. "Lütfen. Şimdi olmaz."

Gözleri koyulaştı ve ardından yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. "Belki olmaz," dedi. "Başka zaman konuşuruz."

Oda ayağa kalkarken bileğinden tuttum, beni çekmeye çalışmamasına şaşırdım. "Peki, başka bir şey var mı? Beyazlar, onlara ne oldu?"

"Lee, öldü değil mi?" diye sordu, şaşırmış görünüyordu. "Adamlarının yarısı, ağızlarındaki kâğıtla öldü, bu bir işaret değil mi? Ne önemi var ki?"

"Benim için çok önemli," dedim kulak tırmalayıcı sesimle.

Gözlerinde şaşkın bir ifade vardı ama maskesi, öyle iyi ve öyle uzmandı ki ne hissederse hissetsin saniyesinde kayboluyordu. "Hadi, seni buradan çıkartayım." Omuzumun altından tutup şaşırtıcı bir kibarlıkla beni ayağa kaldırdı.

BÖLÜM ÜÇ: Meleklerin Çılgınlığı

Bir şeyler sona ermeli.

HASTANELER. YAŞAMIN ASKIYA ALINDIĞI YERLER. SEVMEYİZ.

Oda nereye gittiğimizi kimseye söylemedi. Açıkçası böyle bir yerin var olduğunu ben bile bilmiyordum. Nehrin güneyinde özel bir bölgeydi. Hemşireler yaşlı, hastalarından bağımsız düşünebilecek kadar deneyimliydi. Bizi haşlanmış sebzeler, fazla pişmiş et dilimleriyle beslediler. Ta ki Oda, dondurma getirene kadar. Çok şaşırdım.

Uzman doktor, "Merhaba, ben Doktor Seah, hey, seni kim dövdü, Tanrı aşkına?" diye konuşan ufak tefek, neşeli bir kadındı. Neredeyse beline uzanan bir stetoskop takmıştı. Başımın arkasında kötü bir kesiğim olduğunu ama dikiş gerekmediğini, sabit durmamı gerektiren birkaç kırık kaburgam olduğunu, bir ayak bileğimin burkulduğunu, derin kesiklerim, yanıklarım, yaralarım olduğunu ve iyi bir beslenmeyle düzeleceğimi söyledi. Bedenimizin bu denli hassas olmasına kızdık. Yatağın içinden yapabildiğimiz kadar etrafı dağıttık, dışarı çıkmayla tehdit ettik ama kendimize rağmen doktorun emirlerine uyup yatakta kaldık. Odamızdan güneşin doğuşunu görebiliyorduk. Güneş batıdan batarken uzun, fosforlu meleklere eğilen gölgeleri izleyebiliyorduk. Gece gündüzün böyle düzenli ilerlemesi, hiçbir

zaman öncekinden daha rahatlatıcı görünmemişti. Açlık'ı gördük ve hiçbir şey hissetmedik. Belki de sandığımızdan daha çok korktuk, bilmiyorduk ve doğrusu bilmek de istemedik.

Bu esnada gördüğüm tek kişi Oda oldu. Her gün saat on birde elinde bir yığın kitapla aynı zamanda hemşirelerin ve doktorun gözünün önünden gizlice kaçırdığı bir yiyecekle gelir, ilk ben konuşmadıkça tek kelime etmeden yatağımın kenarında saat altıya kadar otururdu. Sonrasında ayağa kalkar, "Aşağıda seni gözetleyen bir koruma var," deyip ceketini giyerdi.

"Beni koruması gerekmez mi?"

"Ne?"

"Daha ziyade beni koruması gerekmez mi? Gözetlenmek, yaralıdan çok mahkûmmuşum gibi geliyor kulağa."

"Bu durumda, ikisini de yapacak," dedi ve başka bir şey söylemeden beni bir radyo kulaklığı, nehrin kenarındaki kitapçıdan aldığı iki üç kitapla yalnız bırakarak odadan çıktı.

Günler geçti ve yer altında olduğum zamanlardan çok daha iyi geçtiğini fark ettim. Zaman santralin altında tek bir güneş ışığı sızmadan geçmesine rağmen en azından yer altı, bugünsüz ve yarınsız beni oyalıyordu. Hastanede, günler, penceremin hemen dışında doğan ve batan güneşle yeterince iyi tarif edilebilirdi ama bugünümü ya da yarınımı bir sonraki günden daha iyi kılacak bir olay yoktu.

Kendimizi meşgul etmek adına kitap okuyorduk. Endişelerimizi ve korkularımızı bir mürekkep ve kâğıdın üstündeki yapay duygulara uyduruyorduk, ta ki yaptığımız ve gördüğümüz şeylerin daha çok hecelerin bir araya toplanması olduğunu unutuncaya kadar. Böylece kitapların arasında sürüklenerek zamanın akışını unutmayı bir süre başarabiliyorduk.

*

Oda, bir kolunun altındaki kitap çantası, bir kâğıda sarılmış ekmek ve ceketinin cebinde gizlediği salamla odaya geldiğinde günlerden ne olduğunu bilmiyordum. "Burada olduğumu kim biliyor?" diye sordum.

"Ben, Chaigneau ve seni koruyan adam."

"Sadece Düzen mi? Peki, ya Vera?"

"Ona ne olmuş?"

"Bilmemesi mi gerekiyor?"

"Beyazlar hayatta. Huy, öldü. Guy'ın işe aldığı insanların yarısının da boğazlarındaki kâğıtla yaşamları son buldu. Adamlardan geriye kalan şeyler yüzünden herkes ayaklandı. Cesetleri gömmek için Essex'e bir kamyon kiralamak zorunda kaldılar." Yüzüme bakıp gözlerini kıstı. "Islak kâğıt gibi görünüyorsun. İstediğin zaten bu değil miydi? Lee'nin ölmesi ve askerlerinin dağılması, bunu istemiyor muydun?"

"Bir kamyon ceset mi?"

"Bu düşünceye alışsan iyi edersin. Kurban verilmek zorundaydı. Ayrıca, çoğu diğer taraftan."

"Ben böyle istememiştim, bunu düşünmemiştim."

"Evet, sen böyle düşünmemiştin, değil mi?" dedi, çakıyla ekmeği ortadan kesip içine salamı koyarken. "Ama her şey yolunda. Bunu düşünmedin ama oldu, gayet iyiydi ve açıkçası böyle olmasından hepimiz memnunuz. O yüzden devam et ve insanların ölmesinden ötürü kendini suçla ama bunu başka bir yerde yap, lütfen. Bu gerekliydi."

Emredici bir kaş hareketiyle ekmeği uzattı. Tereddüt etmeden aldım ve bir an üstündeki beyaz unu parmaklarımla ovuşturdum ardından dikkatli bir ısırık almadan önce parmaklarımı yaladım. Oda, hepsini izledi ve gece nöbetinde yanımda

oturduğundan bu yana ilk kez bir şey söylenmeden konuşmaya başladı.

"Bana kâğıttan bahset."

Ağzım salamla dolu olduğu için anlamsız sesler çıkarttım ve daha yavaş çiğnedim.

"Bir kâğıt birini nasıl hayatta tutar?"

Sesinde bir miskinlik vardı o yüzden ağzımdakileri uysalca yutup geri kalan ekmeği kenara koydum. Kollarımı büküp "Ne bilmek istiyorsun?" diye sordum.

"Kâğıdı. Bana kâğıdı açıkla."

"Özel bir şey yok."

"O zaman bana anlatmak seni o kadar da zorlamayacaktır."

"Olağanüstü durumlarda hayatta kalmaya çalışan insanların bir geçmişi var. Güzel, geçmiş günlerde büyücüler kendi kalplerini çıkartıp kimsenin bulamayacağı bir kuyunun dibindeki kurşun bir sandık içinde saklarlardı. Böylece hayatta kalmayı garanti etmiş olurlardı. Yani kalp atışını durduramadığın birini öldürmek zordur. Elbette ki bununla ilgili problem, eğer öldürmekte çok zorlanıyorsan demek ki karşındaki çok dayanıklı demektir. O zaman diğerlerinin tüm yapması gereken, başı, bacakları ve kollarını kesmek ve yirmi farklı yere dağıtmak, bir kayaya zincirlemek ve al işte hâlâ hayattasın, başın Newcastle'da bir kazığa çakılı, kolların Cardiff'te bir duvara zincirli ama kalbin hâlâ atıyor, hislerin hâlâ canlı, hâlâ hayattasın, ölmedin sadece acı çekiyorsun. Gördüğün gibi çok güvende olabilirsin. Bir ilerleme, bir seyahat ve belirli bir yerde olmadıkça hâlâ yaşıyor olmanın amacı ne? Bundan başka hangi motivasyon bizi canlı tutar ki? Bu sadece kullanmamız gereken bir şans ve şimdi? Ölümsüzlüğü bir düşünsene, sonsuza dek *yarın* demesi o kadar kolay işte."

"Daha teknik bir açıklama bekliyordum, yine de sağ ol."

"Sana anlatıyorum tıpkı..."

"Tıpkı ne?"

"Bana anlatıldığı gibi."

Homurdandı ama daha fazla bir şey söylemedi.

Ağzımı kollarıma silip tekrar denedim. "Ruh çağıran büyücüler, farklı yönlere gider. Korkarım ki geleneksel büyüler, geçerliliklerini hiçbir zaman kaybetmez. Onlar, yeni doğmuş bebeğin kanını, ya da daha iyisi, plesentayı, ilahi şekilde kutsanmış damarlardan kan almayı, vampirlik, ayılmayı, deliliği ve buna benzer sayısız şeyleri denerler. Modern tıp çağı, bunu daha da kolaylaştırdı. MRI yönteminin ruh çağıran büyücülere nasıl kolaylık sağladığına şaşırır kalırsın. Ama bu çok karışık bir iş. Genellikle kötü cilt renkleriyle, benekler, hızlı saç dökülmesiyle açıklanır, ayrıca dikkat kaybına neden olur ve çok az kazanç sağlar. Ölü, ölüdür ve ölmüştür. Yürüse, konuşsa bile beden çürür. Tüm bildiğim, henüz hiçbir şeyin zamanı durduramadığıdır."

"Bu konuda çok şey biliyorsun."

"İyi eğitildim."

"Bakker mı?"

"Evet. Neden tüm bunları onun da denemediğini düşünüyorsun? Hayatta kalma konusunda çok umutsuz, ne pahasına olursa olsun yaşamaya kararlı. Ama yaşamın, gerçek yaşamın, ölü kemiklerde varoluştan çok daha fazlası olduğunu biliyor. Her şekilde yaşamak istiyor. Ruh çağırmayı hiç denemedi."

"Peki, Lee yaptı mı?"

"Bir nevi. Kalbin parçalanmasından biraz farklı olduğunu söyleyebilirsin. Büyücüler, belirli büyüleri, genellikle sonuç elde edilecek ve birkaç zorunluluk eklemeye yetecek kadar eski, belirsiz ve sürekli yanlış çevrilen sihirleri kâğıt parçasına yazar. Büyücülerin hizmetlilerine göre burada uyulması, hizmet edil-

mesi, büyücü emredinceye kadar asla bozulmaması ve başarısızlık olmadıkça hiç acı hissedilmemesi gerektiğini belirten bir ibare vardır. Ama büyücü, bunu kendine yaptığında yani büyülü kâğıdı yuttuğunda kelimeler genellikle, istekler olur."

"İstekler mi?"

"Tıpkı *ben iyi bir insanım* ya da *hiç yaşlanmayacağım* veya *en sevdiğim renk mavi* ya da *sonsuza kadar güçlü olacağım* ya da *uyumayacağım* gibi."

"Neden?"

"Çünkü kâğıdı yediğinde ölürsün," dedim ses tonundaki sertliğe şaşırarak. "Kâğıdı boğazına kaçırırsın. Hepsini yutmak zorunda kalırsın ve bu da seni öldürür, işin bir parçası. Bu nedenle adı büyü. Kâğıt bir anda ölümünü ve sanırım yaşamını emer. Son nefesini alır ve kim olduğunu ve seninle ilgili her şeyi anlatan kâğıttaki kelimeleri, yaşamı verir. Teknik anlamda ölmezsin çünkü hayatın hâlâ bedenindedir. Fakat kâğıt ortadan kaldırılırsa kutudaki kalbin aksine ölebilirsin. Büyü bozulur, bu da sonsuz acıya karşı alınmış bir güvencedir. Ve aynı zamanda..."

"Bir çeşit sağlamlık güvencesi mi?"

"Buna yakın."

"Ama Guy Lee ile dövüşürken onu yaraladın."

"Hayır. Onun leşini yaraladım, o hiçbir şey hissetmedi. Boğazından kâğıdı çıkartıncaya kadar hiç acı hissetmedi. Büyü muhtemelen *hiç acı hissetmeyeceğim* ibaresiyle oluşturulmuştu. Bu oldukça normal."

"Kâğıdı çektiğinde ne oldu peki?"

"Boğazından aşağı bir buçuk metre uzunluğunda bir kâğıt sıkıştırıldığını ve birden bunu fark ettiğini düşünsene," dedim. "Sonrasını tahmin et işte."

Yavaşça başını salladı, gözleri başka yerlere dalmıştı. Sonunda, "Peki ya diğerleri... Kâğıtla ölen..." dedi.

"Esas bir emir. Karşılaştığım büyücünün, Lee onu bulduğunda hayatta olduğunu ve ölürken de son nefesini yakalaması için boğazından aşağı basit bir itaat büyüsü tıkıştırdığını düşünüyorum. Canlı da değil ölü de değil sadece bağlı. Son nefes büyüsü, oldukça kuvvetli bir şeydir."

"Günümüzde bile mi?"

"Günümüzde bile. Tanrı aşkına," diye mırıldandım. "Ne sanıyorsun? Hayat, sihirdir! Hayatın olduğu yerde sihir de vardır! Kesinlikle sihir, şehirde, sokakta, neon ışıklarda, güvercinlerin guruldamasında, sokak kedisinde, lağımlarda, arabalarda ve kir kokusundadır, bu yeni bir şey ama hayat gerçekten çok değişmedi. Kan, cilt, nefes, kelimeler, kâğıt, mürekkep gibi belirli şeylerin her zaman için kendilerine ait çok özel güçleri vardır ve herhangi birinin de gerçekten değişeceğini hiç sanmıyorum."

Oda, söylediklerimi biraz düşündükten sonra başıyla onayladı. Gözleri uzağa, başka yerlere dalmış bir hâlde, "Bakker'ın seni canlı istemesinin nedeni bu mu?" diye sordu.

"Böyle düşünmeni..."

"Lee'nin adamlarından birini yakaladım. Ona bazı şeyler sordum."

"Sen..."

"Ona bazı şeyler sordum," diye tekrarladı sertçe, gözlerini öfkeyle bana çevirdi. "Hepsi bu. Büyücüye zarar vermemeleri emrini aldıklarını söyledi."

Omuzlarımı silktim.

"Şaşırmış görünmüyorsun."

"Pek sayılmaz."

"Neden?"

"Oda, Bakker ile neden tartıştığımızı biliyorsun."

"Mavi elektrik meleklerini çağırması konusunda ona yardım etmeni istedi ve sen de kabul etmedin."

"Gücümüzü, hayatımızı kendi adına kullanabilmek için benden bizi çağırmamızı istedi. Ruhumuzu çalmak için bizi savunmasız olacağımız ölülerin dünyasına getirmek, telefondan zorlamak istedi. Biz artık yaşamın varlıklarıyız, elektrik enerjisine fısıldanan fazlalığın eserleriyiz. Onun gözünde, sorununun cevaplarıyız. Hayatı istiyor ve istediğinin hepsi biziz. İşte buradayız, bu bedene tıkılmış, savunmasız bir hâlde buradayız, tıpkı onun istediği gibi."

"Anlıyorum."

"Bize ihanet mi ettin?"

"Ben mi?"

"Her zaman bir korku vardır."

Hiç cevap vermedi.

"Biz sadece kime güvenmemiz gerektiğini bilmiyoruz. Maviliğin içindeyken *arkadaşa* ihtiyacımız yoktu. Hepimiz aynıydık. Düşüncelerimiz sabit bir ateşle birbirini yakardı. Biz birdik, asla yalnız değildik. Burada her şey farklı."

"Kalbim kırılıyor," dedi kaşlarını çatarak.

Ters ters baktım, öfkemi gizlemek için salamlı sandviçime uzanıp bir ısırık aldım. Bunu çok iyi gizleyememiş olmalıyım ki Oda, oturduğu yerde dikleşip "Ben bunu kastetmedim..." Bir an duraksadıysa da homurdanarak sonunda, "Chaigneau senden nefret ediyor," dedi.

"Karşılıklı."

"Onu utandırdın."

"Bu konuda oldukça iyiyim."

"Aslında bundan daha fazlası, onu lekeledin. Büyüden etkilendi."

"Yani? O, büyücülerin katili, akıl hastalarının kahramanı. Kesinlikle düşmanını bilmek iyi bir şey, değil mi?"

"Ona yaptığın laneti gerçekten kaldırdığına inanmıyor."

"Neden inanmıyor?"

"Söylemiyor."

"Bu da başka bir saçma paranoya mı?"

"Ona yaptığın şeyi gerçekten bozdun mu?" diye sordu.

Soğuk bakışlarından korkmadan gözlerine baktım. "Evet."

Yine duraksadı, belki de daha fazlası vardı. "Eğer yaşarsan," dedi sonunda, "Bakker ile karşılaşır intikamını alırsan ve onu öldürürsen sonra ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum." Söylediklerini bir an düşündüm. "Belli ki Chaigneau, beni öldürmeye çalışacak ve o zaman her şey bitecek. Böylece ikimiz de acımasız düşmanlar oluruz ya da ben başka bir şehre kaçar Fransızca öğrenirim ya da buna benzer bir şey işte."

"Seni bulacaktır."

"O zaman ikimiz düşman oluruz," dedim ben de. "Ve eğer hayatta kalırsam..." Yüzünde sesimdeki iyimser sorguya cevap verecek hiçbir ifade yoktu, o yüzden öylesine konuşmaya devam ettim. "Düzeninden kurtulmayı başarırsam, daha sonrasında, bilmiyorum. Özgeçmişim çok da iyi sayılmaz ayrıca ortadan kaybolduğum iki yıllık bir boşluğum var. İşe alacak kişiler, muhtemelen hapishanede olduğumu düşünecektir. Hiç param yok, evim yok, kaldı ki arkadaşlarıma ne olduğunu bile bilmiyorum. Ben sadece... bilmiyorum işte. Belki valizimi toplar giderim. Başka yerlere gider yeniden başlarım. Şu anki niteliklerimle on sekiz yaşıma geri döner, haftalık bir iş bulurum. Her şeyi temiz-

lerim, kanser olduğumu falan söylerim. Belki takma bir isim bulur başka biri olurum. Bu kez kibarlığı denerim. Bir macera olabilir."

"Peki, ya onlar?"

"Onlar?"

Hafifçe başına vurup "Mavi gözleri olanlar?" diye sordu.

Söylediğini bir an düşündük ardından sırıtarak "Tüm yaşamda, herhangi bir yerde keyfi bulacağız. Kim olmak istiyorsak olacağız ama keyif dışında hiçbir şey olmayacağız," dedik.

"Bana pek keyifli gelmiyor," dedi Oda.

"Çünkü belirsizlikle yaşamayı sevmiyorsun da ondan," diye karşılık verdim. "Sadece korkuyorsun."

"Korkmuyorum!"

"Bu utanılacak bir şey değil. Korku, yaşama sanatıdır. Korku olmadan cesaret, kahramanlık da olmaz..."

"Kes sesini," diye bağırdı.

Kendimi savunurcasına ellerimi havaya kaldırdım. "Pardon, üzgünüm. Yiyecek başka bir şeyler var mı?"

Daha taburcu edilmeden sabrımızı kaybettik. Gecenin bir yarısı kalkıp Oda'ya kısa, oldukça makul bir not yazdık. Bulabildiğimiz birkaç kıyafeti toparladıktan sonra kimsenin dikkatini çekmeden hastaneden ayrılıp boş sokaklara çıktık. Yüzümüze vuran soğuk hava ve ayaklarımızın altındaki sert kaldırım tarif edemeyeceğimiz bir mutluluktu bizim için.

Ertesi günü stoğumu yenilemeyle geçirdim. Üzerinde "****NEŞELİ SEKSİ KIZ!!!****" reklamı bulunan bir karton buldum ve tükenmez kalemle arkasına büyü sembolümü karalayıp alışverişime yetecek parayı çekmek için ATM'nin içine soktum. Kendime birkaç yeni kıyafet aldım. Alet ve erzaklarımı yeniledim, ardından kuru temizlemeye gidip ceketimden ve

çantamdan kan, kir, duman ve boya lekelerini çıkartmak için uğraşırlarken oturup beklēdim. Sonuç, eşyalarım bir zamanlar bej renginde olan solmuş bir palyaço kıyafeti gibi göründü. Ama kumaş, kendimi hiç çıplak hissetmeyeceğim bir ağırlıkta ve sıcacık hissettirdi. Öğle yemeği için tandır yemekleri yapan bir yerde cipsleri yanında verdikleri acı sosa ve baharata batırarak acılı Hint yemeği yedim. Bir önceki hayatımda kaçındığım şey de olsa yine de ateş kırmızısı baharattan bulmaya kararlıydık ve gerçekten de dişlerimizi bile yakabilecek lezzetler olduğunu gördük. Öğleden sonra kendime otelden bir yer ayırttım ve akşam bir şeyler içmek için dışarı çıktım.

Hyde Park'ın hemen yakınında küçük bir caz barda onunla karşılaştım. Adının Felicity olduğunu söyledi. Gerçekten çok ilgilenmese de yine de denemesi bile güzeldi. Ona sadece konuşmak istediğimi söylediğimde herkesin bunu söylediğini ve bütün erkeklerin aynı olduğunu anlattı. Ona bir içki getirdiğimde hiç itiraz etmedi. Havadan, metro bilet fiyatlarından, şu anki politikacılarımızın sıkıntılarından, medyanın nafile çabalarından ve televizyonda olanlardan bahsettik. Sonunda kendimi tekrar insan gibi hissedinceye kadar konuştuk. Artık vedalaşma zamanı geldiğinde öpüşüp bir daha asla birbirimizi görmeyeceğimizin sözünü verdik.

O gece rüya gördüğümde ağzımda kâğıt tadıyla uyanmadım ve bunun iyiye işaret olduğu sonucunu çıkarttım.

Ertesi gün kendime bir cep telefonu aldım. Hayatımda ilk kez telefonum oldu. Kaldığım hastaneyi aradım ve telefonu çok sayıda *aaa*, *şey* ve *yine kavga mı ettin?* sözlerinden sonra Seah'a bağlayıncaya kadar bekledim. Ardından Oda'yı arayıp telefon numaramı ona vermesi için doktoru ikna ettim.

Oda, ortalama on dakika sonra beni aradı. Pek mutlu değildi.

"Seni piç kurusu! Bunu tekrar yaparsan seni öldürürüm!"

"Sana da merhaba."

"Hangi cehenneme gideceğini düşünüyordun sen, ne yaptığını sanıyorsun sen..."

"Biraz hava almaya ihtiyacım vardı."

"Bana söylemeden iki gün boyunca hava mı alman gerekiyordu? Bu hâlde karanlıkta dolaşarak... Ya bir şey olsaydı?"

"Lütfen, kaygılanma. Kızma konusunda daha iyisin."

"Eğer bir daha böyle bir şey yaparsan..."

"Lütfen ama keskin nişancının tüfeği pencereden parlamıyor ya," dedim. "Bak, şu an arıyorum, değil mi?"

"Sen bencil domuzun tekisin Büyücü. Yalancı, bencil domuz."

"Sadece iyi olduğumu bilmeni istedim."

Sesine bir sakinlik çöktü. "Sana anlatmam gerekenler var."

"Kötü bir şey mi?"

"Sinclair uyandı."

"Emin misin?"

"Evet."

"Nerede?"

"Bilmiyorum. Kendine gelir gelmez hemen götürdüler."

"Kim?"

"Yardımcısı."

"Charlie mi?"

"Adı oysa evet."

"Nereye götürdüklerini biliyor musun?"

"Bilmediğimi söyledim ya."

"Haklısın. Peki, onunla bağlantı kurabileceğimiz bildiğin bir yol var mı?"

"Hayır."

"O hâlde kendine geldiğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü morgda yok, hāstanede de değil, sen olsan ne düşünürdün?"

"Haklısın, teşekkürler. Onu bulmaya çalışacağım." Yine bağırmaya başlamadan hemen telefonu kapadım.

O günü Trafalgar Meydanı'nda bir bankta ayağımın etrafına bıraktığım ekmek kırıntılarıyla ve güvercinlerle geçirdim. Birisi almayı düşünür diye eşyalarımın olduğu çantayı göğsüme kadar çekip oturdum. Güvercinleri etrafıma toplayıp düşüncelerini dinledim; sarı bir ses ya da iç çekişten daha fazlası olamayacak kadar kısa ve hayaliydi düşünceleri. Sonunda bir görevli yanıma gelip "Efendim, insanların güvercinleri beslemesini istemiyoruz," dedi ve bunu öyle bir ifadeyle söyledi ki İngilizce anlamıyormuş gibi davrandım. Birkaç Fransızca ve İspanyolca kelimeden artık yoruluncaya kadar "hı?" gibi çeşitli sesler çıkarttım. İki milletten de olmadığım için sonunda artık sıkıntıya değmeyeceğim sonucunu çıkartmış olmalı ki adam sustu.

Güvercinlerin düşünceleri bana gerçekten mantıklı bir şeyler veremeyecek kadar kısa olmasına rağmen çatıların üzerinde onlara sürüklenerek akıllarında dolaştım. Ta ki bedenimin artık iğnelenmeye başladığı uyarısını alıncaya kadar. Yukarıdan Londra, ne kadar yoğun, öfkeli ve işlek görünüyordu böyle. Sokakları karartan evlerin yükseltisiyle tüm görebildiğiniz bina üzerine bina oluyordu. Güvercin bakışının algılayabileceği kadar uzağa, kuzeyde tepesindeki Alexandra Sarayı'nın ta ötesine, ardından bayırları genişleyen varoşlarla kapatılmış Downs'a kadar uzağa gidiyordunuz güvercinlerle. Yer seviyesine sadece birkaç metre ötede paralel giden başka bir sokağı, diğerini ve bir diğerini... Görebileceğiniz kadar çok insanla dolu olduğunu hatırlaması

bile oldukça güçtü. Şüphesiz insanlar da ben bütün gün dolaşırken kendi *Çok Önemli Toplantılarına* yetişme hızında yürürken benim hissettiğim aynı önemi hissediyordu. Şehri anlayan başımızın üstündeki güvercinlerdi sadece.

Farelerin daha çok faydası dokunuyordu. Beyinleri daha keskindi. Etrafımı sarmaları ve eğlenmeleri için satın aldığım çikolatadan otlanmalarını sağlayarak Çin mahallesindeki bir restoranın arkasındaki çöp kutusunun yanında otururken farelerin burunları, güvercinlerin beyinlerinin düşünemeyecek kadar çok rahatsız olduğu tüm kokuları seçiyordu. Güçlü, alışılmadık kokuları ayırt ediyordu. Bazen bunlar fareler, bazen tilkiler oluyordu, bazen de hiçbiri. Hislerimi farelerin hafızalarına soktum, parmaklarımda bir pençe esnekliği, sırtımda kaygan bir kürk hissettim. Bıyıklarımı seğirterek tünelin genişliğini algılamanın, üzerimdeki üç kattan aşağı sarkan fare kapanının zehrini koklamanın nasıl olduğunu anımsadım.

Akşam elimde bir hamburgerle Caledonian Yolu'nun yakınındaki Regent Kanalı'nın kıyısında oturup çiseleyen yağmurda tilkileri bekledim. Yeni iyileşmiş yaralarıyla alaca karanlıkta topallayarak ya da deliklerinden belirsiz bir ürkeklikle kaçarak geldiler. Meraklı siyah burunlarıyla hamburgere dokundular. İlginç bir şeyin kokusunu almak için keçeleşmiş kürklerinin pis kokusu içinde burunlarını çekip durdular.

Kulaklarının arkasını okşadım. Bu şekilde buradan ilginç bir şeyler öğrenirim diye kısa hafızalarını araştırmak için hislerini ödünç aldım. Alışık olmadığım bir kokuyu, olağan dışı hareketlerin sesini, tilkiye benzer ama buna uygun yapıda olmayan bir varlığın görüntüsünü aldım. Kurtadamlar, ilginç kokuları şehre bırakmıştı ki bu da hayvanları, tetikteki bir büyücüden çok daha duyarlı hâle getirmişti. Farelerden, tilkilerden ve güvercin-

lerden edindiğim, ayrıca dilencilerin ve çöpçülerin muhtemelen görebileceği ve şehirdeki herhangi birinden daha fazlasını bildikleri hissini aldım ve belirledikleri kokuları takip ettim. En güçlü his, bu yerin dışında birleşiyor gibiydi. Koku beni kuzeye, geniş ağaçlarla çevrili Muswell Tepesi'ne götürdü.

Londra nüfusunun çoğuna göre, Muswell Tepesi çok alelade bir isimdi. Oysa birçok ismin aksine oldukça ilginçti ve nasıl ortaya çıktığını tahmin etmesi hiç kolay değildi. Kesinlikle bir tepe var ama buraya ismini veren Bay Muswell diye biri var mıydı yoksa sadece karıştırılmış mıydı? Bishopgate'in ya da Aldersgate'in kolayca tanınan o özelliklerinin hiçbiri bu tepede yoktu. Bunlar, Westminster'ın ya da King Cross'un üyeleri için değil de piskoposlar ve şehrin meclis üyeleri için yapılan kapılardı ve her biri de ona adını veren fiziksel bir özelliğe sahipti. Dahası metro haritasındaki yerini bulmayı yüzlerce kat kolaylaştıran tüp istasyonlarına sahip Wood Green, Finsbury Park, Crouch End gibi yerleri kapsıyordu. Bu yüzden Muswell Tepesi de başka bir yerde ortaya çıkmıştı.

Hayvanlardan ödünç aldığım keskin koklama duyusu ve anılar, kurtadamların yerini ya da belirli bir evi saptamak için yeterli değildi. Özellikle de her sokağın kırmızı tuğlalı, ağır kapı girişleri birbirine çok benzer görünürken. Uzun, kıvrımlı caddeler, kuzey mi güney mi olduğunu bulmayı gerçekten zorlaştırıyordu.

Güvercinlerden, tilkilerden ve farelerden edindiğim tüm güçten faydalanarak dördüncü caddedeki bir binaya odaklandım. Bunlar, bir dizi teraslı Edward dönemi stili evlerden oluşuyordu. Pencereleri, makul bir bütçeyle yapılmış ve geleneksel bir etki vermek için daha büyük çerçevelerin üzerine yerleşmiş dikdörtgen şeklinde mozaik camdandı.

Tilkilerin bakışları ve güvercinlerin saldırıları, bana sokak numarasıyla ilgili hiçbir ipucu vermiyordu. Ayrıca kapılara vurmayla bulunamayacak kadar çok sayıda ev vardı. Ama bir süre ortalıkta dolaştıktan sonra yolun bir köşesine tıkıştırılmış yeşil, telefon şalter kutusu buldum. Biraz yumruklayarak ve biraz da çakımın ucuyla kaldırarak kutuyu açmayı ve içindeki devreleri görmeyi başardım. Çantamdan yeni aldığım cep telefonumu ve bir de ipi çıkarttım. İpin bir ucunu telefona diğer ucunu da telefon kulübesindeki bir kabloya bağladım. Ardından telefonumu açtım ve sonra oturup bekledim.

Birden telefonum konuşmaya başladı.

"Merhaba tatlım, üniversite nasıl gidiyor? Hım. Evet, baban da burada..."

"Sadece benimle konuşmanı istiyorum! Bu çok mu fazla? Sadece konuş ve..."

"Mantarlı üç pizza ve... hayır, mantar, evet ve... hayır, çıtır kabuklu..."

"Bak, bunu duyduğum için gerçekten çok üzgünüm..."

"Yarın akşam mı? Bu harika, peki ne giyeyim?"

Telefonum kablolardan geçen sinyalleri aldıkça sesi ilginç bir şekilde iyileştirici bir hâl alıyordu. Tıpkı sadece benim için söylenen karışık bir ninni gibiydi. Kaldırıma oturup bir şeyler olmasını bekledim. Bu esnada sinyaller biraz daha sakinleşmemi ve kendimi daha güçlü hissetmemi sağladı. Her şeye rağmen bu geldiğimiz yerdi. Yaşamın bir kısmı elektrik sinyallerine dönüşüyor ve gezegene gönderiliyordu. Tüm iç çekmeler, gülmeler, bağırmalar, düşünceler ve hisler hepsi tek tek elektrik yarıklarından çıkıyordu. Ta ki tek bir sinyal için çok fazla oluncaya ve kendi yollarında canlanıp biz oluncaya kadar. Belki de artık telefon kablolarında değildik de hepsi öylece oluveriyordu. Belki

şu an bile yeni bir elektrik meleği büyümeye, sistemde kalan artık yaşamla beslenmeye başlıyordu. Sonunda bizim gibi olup kendini canlı hissetmeye başlayacaktı.

Nedense bu düşünceyle bile mutlu olduk. Uygun bir gelişme, doğru bir şeymiş gibi geldi. Olması gerektiği gibi yaşam döngüsü aynı şeyi yapıyordu. Oldukça mantıklıydı.

"Tatlı ve ekşi domuz eti, özel kızarmış pirinç... evet... evet... Meksika fasulyesi sosu..."

"İçerideydim! Kahrolası bir gün geçirdim ve siz kapıyı açıp açmayacağımı görmek için bile bekleyemediniz... Sıcak su olmadan dene!"

"Tamam, sol köşedeki düğmeyi görüyor musunuz? Şimdi ona bir kez basmanızı istiyorum. Bakın, beni aradınız, şimdi bu belgenin çıktısını almak istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

"Kontör yüklemek için lütfen bir tuşuna basın. Müşteri hizmetleri için iki tuşuna basın. Ödeme planının detaylarına ulaşmak istiyorsanız lütfen üç tuşuna basın. Melek uçuşu için kare tuşuna basın. Seçenekleri tekrar dinlemek için lütfen yıldız tuşuna basın..."

Ağırlığımı diğer bacağıma vererek oturdum. Keşke kendime kahve alsaydım.

"Evet, selam. Hayır, bilmiyoruz. Evet. hayır, şimdi onu burada biraz tutacağız. Hayır. Duydum. Tamam."

Doğruldum.

"Tanrı aşkına yapma. Büyücü bile değil, o..."

Telefonumu sıkıca tutup arama tuşuna bastım. "Selam, Charlie?"

Hattın diğer ucunda biraz homurdanma ve bir şeylerin yere düşme sesi duyuldu. Ardından bastırmak için uğraşsa da yine de bağıran bir ses, "Sen de kimsin?" dedi.

"Büyücü, beni hatırlıyor musun? Swift?"

"Swift? Kahrolası, sen bunu nasıl yaptın?"

"Büyüyle." Cümlenin gerisi dudaklarımdan çıkmadan önce neyse ki kendimi tutabildim.

"Pekâlâ. Doğru. Elbette."

"Konuşmamız gerekiyor."

"Ben telefondayım."

"Evet, bunu fark ettim. Ve hattın diğer ucundaki her kimse, araya girdiğim için üzgünüm."

Kafası karışmış ama yeterince dost canlısı bir sesle kadın, "Önemli değil," dedi.

"Sorun olacak mı?"

Charlie, "Neredesin?" dedi.

"Muswell Tepesi'nde."

"Orada ne yapıyorsun?"

"Seni arıyorum ve sanırım çok iyi bir iş yaptım. Gerçekten konuşmalıyız."

Herhangi biri için oldukça küçük sayılabilecek bir odada, ona göre bir hayli küçük bir yatağa yatırmışlardı. Odada geniş bir gardırop ve yatağın hemen yanında da bir tabure vardı. Perdeler kapalıydı. İçeri girerken Charlie uyardı, "Işığı sakın açma." Kapı girişinde duran Charlie'nin yanından geçip turuncu ışığın altında tabureyi bulmaya çalıştım. Ardından Sinclair'in yattığı yatağın yanına oturdum.

Charlie durduğu yerden, "Lee'nin öldüğünü duydum," dedi.

"Evet, çok uzun bir süreçti gerçekten."

"Beyazlar'ın düşmanların çoğunu öldürdüğünü duydum."

"Evet. Fakat onlardan da çok kişi öldü."

"Arkadaşlarım sana yardım etti."

"Evet."

"Bazıları öldü." Bu bir soru değildi ve oldukça şaşırdım.

"Evet," dedim. "Üzgünüm."

"Ne yaptıklarını biliyorlardı. Santrale giden herkes ne yaptıklarını biliyordu zaten. Lee bile."

Ses tonundan bir şeyler anlamaya çalıştım. Ve konuşmaya devam etti. "Yap ya da öl. Büyücüler böyle. İkisinin ortası yok. Ya savaşacak ya da öleceksin."

"Bu doğru değil," dedim.

Yanımdaki yataktan bir ses geldi. Sadece ilginç olduğu için duyuldu. "Öyle."

Sinclair'e baktım. Kapıdan yansıyan turuncu ışığın altında siyah su birikintisi gibi yansıyordu. Nefes alışı yavaş ve zahmetli görünüyordu. Cildi ilginç, hastalıklı sarı görünümündeydi. Gözleri yuvalarından fırlamış ve çenesi de epey kötü tıraş edilmişti. Charlie'ye doğru bir elini kaldırdı ama hareketin ne anlama geldiğini anlayamadım. Kovma mı, uyarma mı yoksa selamlama mı söylemesi zordu. Hareket her neyse Charlie yerinden dahi kıpırdamadı fakat çenesini sıkıyordu.

Sinclair, bana hafifçe gülümseyip "Büyücüler, çok parlak yanar. Büyüleri hayattır. Belirli bir hayatın en saf güçleriyle savaştığında tüm yapabildiğin sadece savaşmak ya da ölmek olur," dedi. Öksürdü ve tekrar Charlie'ye güçsüzce bir işaret yaptı. Bu hareketle Charlie, yanımdan geçip dolabın üzerine uzandı ve bir şişe su aldı. Sinclair'in içmesine yardım etmek için yaşlı adamın başını hafifçe yukarı kaldırdı.

Sinclair, suyunu içtiğinde başını çevirmek çok büyük bir çaba gerektiriyormuşçasına gözlerini tavana dikip "Sanırım sana teşekkür etmem gerekiyor Büyücü," dedi.

Cevap vermedim.

"Olabildiğim kadar açık yüreklilikle, teşekkür ediyorum," dedi. "İyi, elbette. Khay, öldü, Lee öldü..."

"Öldü."

"Ruh çağırmayla ilgileniyordu."

"Bir kâğıda hayatı için en önemli şeyi yazıp kâğıdı olduğu gibi yuttu," dedim. "Bu şekilde öldü."

"Gerçekten mi?" Sinclair, sanki yumuşak mermerden yapılmış gibi boğazında hırıltıya neden olan bir nefes alıp verdi. "Dosyalardaki eksiklik işte. Ve şimdi..."

"Harris Simmons'ı bulmak istiyorum."

"Kaçacaktır."

"Neden?"

"Çünkü çok zayıf bir büyücü. Her zaman başka insanların büyülerine bağlı olmuştur. Lee, her zaman için en zoruydu ve sen, sanırım, *onu öldüren* bir anlaşma yaptın." Ses tonunda bir alaycılık vardı. "Simmons, buna karşı koyamayacağını biliyor. Zaten ödleğin tekiydi."

"Nereye gidebilir?"

Hafifçe omuzlarını silkti ve ardından yine hırıltılı bir şekilde soluklandı.

"Kule, para akışı duruncaya kadar yıkılmaz. Simmons da onlara para sağlıyor."

"Kule, çoktan zarar gördü bile. Neden zamanı boşa harcayalım ki? Güvenliği, askerleri, hepsini öldürdün."

"Bakker'ın bilmesini istiyorum," dedim. "Geldiğimi bilmesini, geriye hiçbir şeyin kalmayacağını bilmesini istiyorum. Her şeyin bittiğini bilmeli."

"İntikam," dedi Sinclair. "Elbette, elbette... İntikam, sıradan bir motivasyondur fakat kendimizi aşmamızı sağlayabilir, hatta yararlı olabilir. Biraz yaklaş. Dinle."

Yaklaştım.

"Kadın, Oda, onunla ilgili bilmen gereken bir şey var."

"Düzen'in bir parçası olduğunu biliyorum."

Biraz şaşkınlıktan sonra gülümsedi. "İyi, harika. Evet, buna memnun oldum. Böyle ateşlerden nefret ettiği gibi senden de nefret eder. Bütün büyücülerden. Onların katilidir. Beni anlıyor musun? Katilleri, suikastçıları, hiçbirini sevmez. *Bıçakların Kadını*... Ona böyle hitap ediyorlar. Bilmediğimi sanıyorlar ama Düzen'de çok ilgili insanlar da var."

"Charlie, bana o ilgili insanlardan bahsetti."

"İyi, bilmen iyi oldu. Onu, peşinden göndereceklerdir. Seni öldürmeye çalışacak."

"Biliyorum."

"Ona güvenme. Böyle ateşten nefret eder..."

"Biliyorum, güvenmeyeceğim. Senin, Düzen'de bağlantıların var mı?"

"Bağlantılar mı? Evet, evet, sanırım var. Bu bir araç, faydalı bir oluşum Büyücü. Nefreti, öfkeyi bir araya topla, bir yere koy ve sonra kullan..."

"Araç mı?"

"Onları kullanmak... Tehlikeli varlıkları ortadan kaldırmak... Hepsi, nefret, ihtiras dolu insanlardır."

"Chaigneau, Düzen'in kimin sorumluluğunda olduğunu söylemedi."

Bir anlığına bir gayretle gözlerini bana çevirdi. Elleri titredi. "Anton Chaigneau mu? O, insanlara adını söylemez ki."

"Onu lanetledim."

"Chaigneau'yu lanetledin mi? Nasıl?"

"Kanım ellerine bulaştı," dedim. "Hiç değişmeyen bazı büyüler vardır."

Sinclair'in gözleri Charlie'ye kaydı. "Charlie, oğlum... Charlie, bizi biraz yalnız bırakır mısın?"

"Bay Sinclair..." dedi Charlie, öne doğru gelerek.

"Bizi yalnız bırak, Charlie," dedi. "İhtiyacım olduğunda seni ararım."

Charlie, istemeden de olsa kapıdan uzaklaştı. Merdivenlerden inerken ayak sesini dinledim. Sinclair, biraz daha yaklaşmamı işaret etti, ta ki kulağımla ağzı arasında birkaç santim kalıncaya kadar. Nefesindeki hırıltıyı hissedebiliyordum. "Zavallı bir büyücü olduğunu söylediğimde yanlış konuşmuşum aslında."

"Hatırlamıyorum..."

"Şu anki hâline gelmeden önce Bay Swift, güçlü olmadığını söylemiştim. Sadece ortalama bir büyücü olduğunu söyledim."

"Sorun değil."

"Yanlış konuştum. Sen... Sen belki de olabileceklerinden, yapabileceklerinden korkuyordun. Bakker ile tartışmanın nedeni de bu. Sana güç, çok fazla güç, damarlarındaki melek kanını vermeyi istedi ve sen Bay Swift, sen, bazı büyülerin hiçbir zaman değişmeyeceğini söyledin. Bu güçten korkuyordun. Aslında bu zayıflık değil, sadece zekâ. Hayatta olduğunu hissetmek, ayakkabılarının altında şehrin kalp atışını duymak için bundan korkuyorsun. Yapabileceklerinden korkuyorsun. Seni yanlış anladığım için özür dilerim. Ve *sizi* yanlış anladığım için özür dilerim."

"Bizi biliyor musun?"

"Canım oğlum, bu benim işim."

"Özrünü kabul ediyorum. Özrünü kabul *ediyoruz.*"

"Sen çok zekisin," dedi duraksayarak. "Evet, zekisin. Belki bunu iyi gizleyebiliyorsun ama gücün ne zaman kullanılmaması gerektiğinin de farkındasın." Gözleri loş ışıkta parlıyordu. "Bazı büyülerin hiç değişmeyeceğini söyledin. Charlie, bana neler

yaptığını, mavi yanan kanını anlattı ve biliyorum. Kandaki ateşi yaşamamaları gerektiğini söylediler. Hikâyen bu, değil mi? Işık olmalı, yaşam olmalı ve ateş olmalıyız, bu değil mi? Böyle yaşamaktan zevk alan varlıklar korkmamalı... Sor bana."

"Oda neden büyücülerden nefret ediyor?"

"Kardeşi de büyücüydü. Onu öldürdü."

"Neden?"

"Nedenini kimse bilmiyor. Kardeşinin kötüye dönüştüğünü, gücüyle kafayı yediğini söylerler. Buna pek inanmıyorum. Sanırım yalan söylüyorlar, Oda da yalan söylüyor. Bu sormaman gereken bir soru."

"Saldırıya uğradığımız gece Düzen'in, Marylebone'deki eve gelmesini neden istedin? Onların ne olduğunu biliyordun. Bu riskti."

"Risk mi? Böyle nefret için bu kadar çok büyücüyü açığa çıkartmak, evet, sanırım bir riskti."

"Neden?"

"Tahmin edebileceğini düşünüyorum."

"Chaigneau, Düzen'den kimin sorumlu olduğunu bilmiyordu, emirlere uyduğunu söyledi."

Sinclair gülümsedi.

"Bay Sinclair," dedim, sakin kalmaya çalışarak. "Düzen'in lideri siz misiniz?"

"Hayır, oğlum, hayır! Sadece bir başkan. Çoğundan biriyim. Kaç tane olduğunu, kim ve nerede olduklarını bilmemek en iyisi. Tehlikeli, gerçekten çok tehlikeli. Hayır. Bir başkan, Bay Swift, bir başkan."

"Onları kullanıyor musunuz?"

"Bir araç. Eğer bundan kurtulmak için tüm dünyayı yakacakları bir öfkeyle büyüden nefret edenlerin kim olduğunu bi-

lirsen onları eğitebilir, kullanabilir ve yönetebilirsin, değil mi? Evet, ve onlara ihtiyaç duyduğunda zarar vermek istedikleri büyüyü verir, bir hedef gösterir ve *burada büyücü var* ya da *Gölge burada, Şeytan burada* ya da *Melek burada,* dersin, doğru mu? Onlar da dövüşürler ve bu bana geri dönmez."

"Beni öldürmeye karar verdiler," dedim makul bir şekilde. "Yani beni biraz ilgilendirir."

"Chaigneau, emirlere uyacaktır."

"Ne kadar ironik."

"Oda uymayacak," diye fısıldadı. "Hedefine ulaştığı anda durmaz. Onlara durmalarını söyleyebilirim, zor ama sen de, *o, önemsiz bir şeytan. Bırakın kendi hâlinde lanetlensin*, diyebilirsin. Böyle şeyleri döndürecek yollar vardır. Oda, durmayacaktır."

"Eğer bunu biliyorsan neden beni ilk başta onunla tanıştırmadın?"

Sinclair sırıttı, ardından sırıtmasının verdiği acıyla ürküp homurdandı. "Çünkü sen, Robert Bakker'ın çırağısın," dedi kemiklerine masaj yapmaya çalışıyor gibi şişman parmağını göğsüne bastırarak. "Çünkü siz, mavi elektrik meleklerisiniz. Eğer seni yakalamak, gücünü almak istiyorsa gözlerini mavi tutan bu hayatı nasıl çalacağını bilirdi."

"Öyleyse beni öldürdünüz mü?" diye sordum sesimi düşük tonda tutmaya çalışarak. "Yani böyle?"

"Risk olarak gördüğüm herkesi öldürdüm," dedi. "Ve sen, her zaman bir risk olarak kalacaksın. Ama sanırım, zeki olacaksın, korkacak kadar zeki hem de. Ve bu, yeterli olacaktır."

"Sormamız gereken bir şey daha var."

"Devam et."

"Bizi çağırdınız mı? Beni geri mi getirdiniz?"

"Hayır, Bay Swift. Bakker'ın gittiğini görmek isterim ama mavi elektrik meleklerini bu dünyaya getirmek mi? Hayır, bu bir risk olurdu, hem de korkunç bir risk. Böyle bir başarı için bir büyücünün yeteneği gerekir. Eğer seni biri çağırdıysa bunun melekleri canlandırmaya çalışan Bakker ya da daha hassas çırağı Dana Mikeda olduğunu söylemek isterim." Uzunca bir süre soluklandı. "Onunla savaşmayacaksın Büyücü. Bu tarz şeyler, ilginç oluyor. Sanırım, hiçbiriniz de öylece çekip gidemezsiniz."

"Dana Mikeda, benim sorunum."

"Hayır," diye mırıldandı. "Artık değil. O, şimdi Bakker'a hizmet ediyor. Boş tabutunla cenaze töreni düzenlediklerinde Dana'nın elini tutup onun arkadaşı, yeni öğretmeni olduğunu söyledi ve şimdi de Dana, ona hizmet ediyor. Sen gittiğinde Bakker, ona yardım etti. Artık onun öğrencisi, senin değil. Ayrıca ona neler öğrettiğini düşünmek istemem, hayır gerçekten istemem. Aslında sen, Oda'yı yöneterek biraz zaman kazanabilirsin. Böylece tek vuruşta iki tehdidi de ortadan kaldırabilirsin."

"Hayır."

"Düzen, Bakker ve Swift olarak birbirinizi yok edeceğinizi düşünüyor. Neden bu ikisi de aynısını yapmasın ki?"

"Hayır," dedim yine.

"Düzen'e emir verebilir..."

"Kanımız, damarlarınızda," dedik ısrarla. "Bazı büyüler, hiç değişmez. Dana Mikeda'yı bana bırakın."

Ne ses tonu ne de gülümsemesi değişti ama sesinde bir şeyler vardı; tehlike. "Beni tehdit etmeyin, mavi elektrik melekleri. Bu dünyada öyle bir kaybolursunuz ki en hafif bir itmeyle bile delirebilirsiniz. Öfkenizi başkasına saklayın."

Yutkundum. "Bilmek istediğim son bir şey daha var."

"Söyle."

"Saldırıya uğradığımız, sizinle karşılaştığımız ilk gece..."

"Evet?"

"Bize kim saldırdı?"

"Sanırım, San Khay'in adamları."

"Peki, ilk gecemde bana saldırması için çöp böceğini kim gönderdi?"

"Bir tür büyü, Guy Lee."

"Guy Lee, nerede olduğumu nasıl biliyordu?"

"Sanırım," dedi dişlerinin arasından elma parçası çıkartıyormuş gibi her kelimesini dikkatle seçerek, "yaşadığın ev, ölümünden sonra KSP'de çalışan bir kadına satıldı. KSP, Kenrick, Simmons ve Powell'ı destekleyen ve Harris Simmons tarafından işletilen bir şirket. Sanırım eski evinin rahatlığında bir yere dönmek istediğin için yeniden canlandığın gece Simmons'a telefon açıp telefon hattından çıplak bir adamın emekleyerek çıktığını ve birilerinin araştırması gerektiğini söyledi. Çöp canavarını gönderen kişi, Lee idi ve Khay'in de takip eden adamları vardı. Gördüğün gibi Kule, yarım kalmış işleri sevmiyor."

Yeni hayatımın ilk gecesinde eski evimde bir cüzdandan çalınmış kartviziti düşündüm. *Laura Linbard, KSP İş Ortağı* yazıyordu. "Benim, bunun öncesinde arkadaşlarım vardı," dedim. "Cesaret edemedim... Çok riskli geldi..."

"Kule, gönderilinceye kadar," dedi Sinclair düz bir ses tonuyla, "tanıdığın ya da değer verdiğin herkes izlenecek. Bakker, şimdiye kadar, eskiden göründüğünden çok daha fazlası olduğunu bilecektir. Döndüğün gece telefonların neden sessizleştiğini ortaya çıkartmıştır; aptal değil. Seni bulmak için elinden gelen her şeyi yapacaktır ve bu, bir zamanlar tanıdığın kişileri öldürmek anlamına gelse bile bunu yapacaktır. İşte Bay Swift, Kule bu. İntikam beslediğin herhangi bir şeyden daha çok savaşmak zo-

runda olmanın nedeni bu. Her şey bittiğinde insanlara iyi, kahramanca nedenlerden dolayı öldüğünü söyleyeceğim. Dikkate alırsan ve lütfen al, tavsiyem devam edebileceğini sandığın her şeyi ve ne olduğunu unutman, Bakker öldüğünde her şeyin normale döneceğini sanmayı bırakman olacak. Sen artık Matthew Swift değilsin."

Başımla onayladım. "Bay Sinclair," dedim mırıldanarak, "size bir şey söylemek zorundayım."

"Elbette, söyle."

"Haklı olduğunuza inandığım zamanlar oldu." Göz göze geldik ve yüzünü çevirmedi. "Bedenimizde biz olmadığımız, karışık yaşamların ve düşüncelerin birleşmediği zamanlar var. Biz şuyuz; büyük kaynayan bir kazanın içinde karıştırılmış melekler ve Swift'iz. Sadece ben varım, sadece kandaki ateş, öfke, intikam ve parlayan mavi hayat var. Meleklerin ben olmasına, istedikleri şeyi yapmalarına izin verdim. Ve telefon hatlarında bizi dinleyenlere neden, *biz olalım, özgür olalım* diyoruz, biliyor musunuz?"

"Açıkla bana."

"Melek olduğumuzda insanların düşüncelerini, kanunlarını, fikirlerini, ahlaki kavramlarını önemsemeyiz. Bunun çok çok ötesindeyiz. Yaşadığınız gündelik hayatın oluşturduğu, kanun, kural, görev ve sorumluluklardan muafız. Ayrıca hiçbir şey bizi bağlamaz, bizi kapsamaz ve hiçbir şey bizi öldüremez. Özgür olmak, işte bu. Onlara *ben olalım* dememin nedeni bu." Doğrulup başımı sağa sola salladım. "Bu kadar. Size anlatmak istediklerimin hepsi bu."

"İlginç bir konu seçimi," dedi hafifçe gülümseyerek. "Kurallarımı ya da ölümüne izin vermeyi yeniden düşünmem umuduyla mı anlatıyorsun? Yolundaki daha önemsiz türleri

düşünmeden öfkelenen bir varlık için oldukça ilginç bir umut. Belki de sırf birine anlatmış olmak için anlatıyorsundur. Çok yalnız olmalısın. Hiçbir şeysin. Ne insansın ne de melek. *Biz olalım, özgür olalım.* İkisine bağlı kalmışsın. Aslında zorluklar oldukça doğal. Yorgunum."

"Yorgun mu? Bu mu yani?"

"Şimdilik," dedi kapıya doğru elini sallarken. "Charlie!" Pek yüksek sesle bağıramasa da Charlie, oradaydı. Kovulduğumu bilerek ayağa kalktım, titrek ve yavaş nefes alıp verişini fark ettim.

"Bay Sinclair?"

"Evet?"

"Vurulduğunuz gece bize kimin ihanet ettiğini düşünüyorsunuz? Orada olduğumuzu nereden biliyorlardı?"

"Yerinde bir soru, evet. Aslında Oda'nın yaptığını söylerdim ama hayır, bu onun tarzı değil. Belki de Sihirbaz..."

"O, öldü. Lee ile savaşırken öldü. Lee, son nefesini yakalamak için boğazından aşağı kâğıt tıkıştırdı."

"Doğrusu." Sinclair, hiç titremedi. "Falcıya güvenirim, şüpheli olamayacak kadar uzun bir geçmişe sahip, ayrıca Sihirbaz öldü. Çekilmez Leydi, şey, o..."

"Çekilmez Leydi'yi biliyorum."

"O hâlde," dedi Sinclair, "şüphelileri azaltmaya başlıyorsun, değil mi Bay Swift?"

Söylediklerini başımla onaylayıp gülümsedim. "Teşekkürler, Bay Sinclair. Umarım en kısa zamanda iyileşirsiniz."

"İyileşeceğim, Bay Swift. Sizi temin ederim, iyileşeceğim."

Yüzüne baktım ama gözleri çoktan kapanmış ve yüzüne masumca uyuyan bir çocuk ifadesi yerleşmişti. Charlie, beni uğurladıktan sonra otobüs aramaya başladım.

*

Harris Simmons'ın hikâyesi şöyle: Harry Simon olarak Colchester'den uzak küçük bir kasabada dünyaya geldi ve insanların, ölü bir öğretmeni, İsviçre banka hesabıyla ortadan kaybolan bir aile bireyini ve İl Arşiv Bürosu'na yapılan kundaklamayı bilmesini istemiyordu. Yirmi iki yaşındayken Harry Simon, emlak ofisindeki işinden birden kayıplara karışır ve Londra İktisat Bilimleri Fakültesinden aldığı bir diploma, yeni, ince çizgili bir takım elbise, büyük bir valiz, yumuşatılmış bir aksan ve HSBC bankasının Boston'daki bir şubesinde üç aylık iş deneyimiyle yeniden ortaya çıkar. Belki alım bakımından PWC için kötü bir yıldı ya da belki de kendi doğrultusundaki takıma faydalı bir şey olarak böyle delilleri düzenleme becerisine sahip bir adama saygı duyuyorlardı. Neden her neyse işverenler, böylesine kendine güveni ve temkinli olan genç bir adama hayır diyememişti. Böylece Harris Simmons, tüm ailesinin taksi şoförlüğü ve bar servisi yaptığı yirmi yılda kazandığından çok daha fazlasını kazanmaya başlamıştı. Sinclair, Simmons'ın ailesini artık desteklememesiyle ilgili kötü bir şey söylememişti. Artık o bir zamanlarki Harry Simon'dan daha fazlası olduğu için geçmişine bakmıyordu ve böylesine hırslı bir gündemle hayatta kalmanın tek yolunun da bu olduğu istemeden de olsa kabul edilebilirdi.

Yirmi beş yaşına geldiğinde Harris Simmons, Golden Mile'de en genç ve en iyi maaşı alan kişi olmuştu. Burada hafta içinde takım elbiseyle hareket etmeniz çok güç olur. Kaldı ki cumartesi ve pazar günleri de neredeyse bir morg kadar sakin geçer. İşte bu noktada doğaüstü güçlerle tanıştırıldı ve salı günleri rakiplerini araştırdıktan sonra Alman Çelik Firması'nı lanetlemek kadar kolay bir şeyle piyasaları idare etmenin olasılığını fark etti. Böyle şeylere eğilim gösteren bir adam, kurnazlığıyla her şeyi

ele geçirdi. Yirmi altı yaşında yani nehrin kenarında kendime gelmeden sadece birkaç ay öncesinde, Robert Bakker'ın büyük oranda sahibi olduğu, gelişmekte olan yeni bir finans ve yatırım şirketi adına San Khay, Harris Simmons'a yaklaşmaya başladı. Bu şirketin onun bir hayli pahalı zamanını karşılamasını talep ettiğinde cevap oldukça basitti. Piyasa suistimali epeyce kârlı bir işti ve bu şirkette, dosyalardaki iyi cinin değerini biliyorlardı. Böylece Kenrick, Simmons ve Powell ortaya çıktı ve Simmons idaresinde piyasalara ve FTS 100'e hızla yayıldılar. Aslında olayları kendi çıkarına etkileyip etkilemeyeceğini anlamak için ilk yılında ortaya attığı birkaç akıllıca araştırma konusunda başarısı, oldukça şaşırtıcı ve tahminleri doğruydu. Ama hiç kesin delil bulunamadı ve ilgili vatandaşlar bile, ki Sinclair bunlardan biriydi, böyle yeni bir şirketin bu denli başarıyı nasıl elde ettiğini bir türlü anlayamadı.

KSP'den gelen kârlar, bu tür durumlarda hep olduğu gibi; daha fazla kâr ortaya çıkarttı ve dahası, sırf daha fazla kazanmak için oluşturdukları sistemde sonsuz bir döngüye dönüştüler. Kâr, yatırım yapmak için bir hayli fazla olduğu zamanlarda ve vergi memuru şüphesini dosyasına kaydetmeden uzaklaştırıldıktan sonra geriye kalan para -aylık ortalama bir milyon- Kule adında bir kuruma aktarılıyordu. Ve büyük bir kısmı da "operasyon" olarak kayıtlarda bilindiği şekilde devam ediyordu.

Operasyonların ihtiyaç kayıtlarına ulaşması Sinclair'in sekiz ayını aldı ve sonuç, her yıl bu kadar çok paranın kazanılmasının nedenini açıklamış oldu. Ölmüş peygamberlerin gümüş dişleri, eski büyücülerin parmak kemikleri, donuk civa eleğinden geçirilmiş efsanevi canavar kanı, ölmüş bir büyücünün kurumuş kafatası, daha anne rahmindeyken bir vudu büyücüsü tarafından lanetlenen yeni doğmuş bebeğin hâlâ atan kalbi, bunların hep-

si para gerektiriyordu. Özellikle de Bakker, Khay, Simmons ve Lee, tüm bu malzemeleri elde ediyordu. Lee için düzenli olarak ceset ve yüksek kalite kâğıt tedarik edilmesi öncelikliydi. Khay için dövmeleri pek ucuz sayılmazdı, Simmons için zayıf büyü yeteneğini telafi etmek adına bitmek bilmeyen büyü malzemeleri gerekiyordu.

Bakker için ise hepsi lazımdı. Karışımların bazılarını biliyor ve amaçlarını da böylece tahmin edebiliyordum. Binlerce pound'un telefon hatlarına, modemlere, sunuculara ve sinyal teknolojisine harcanmış olmasının birçok nedeni, şehir sokaklarının altında bulunan ilk Roma kalıntılarından çıkartılan çömlek parçalarını satın almanın çok sayıda mazereti vardı. Muhtemelen mavi lazer ışığı gerektiren belirli sihirler, bir perinin alüminyum kanadını yansıtıyordu. O yüzden Bakker'ın listesindeki büyülerin ve çağırmaların içeriklerini bilmek ayrıca amaçlarını tahmin etmek bir hayli kolaydı. Hepsinin masrafı da KSP ve Harris Simmons tarafından karşılanıyordu.

Onu bulmamız gerekiyor muydu?

Belki.

Onu bulursak ne yaparız?

Bu, başka bir sorun. Şimdi bunu düşünmemek en iyisi.

İşe birkaç telefon görüşmesi yaparak başladım.

"Günaydın, KSP resepsiyonu. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba, Amiltech Güvenlik adına arıyorum. Bay Simmons ile görüşmek için randevu almak istiyordum."

"Bay..."

"Harris Simmons, evet, üzgünüm, çok işiniz olmalı."

"Üzgünüm efendim fakat Bay Simmons'ın programı tamamen dolu..."

"Çok çok ısrar ediyorum."

"Amiltech'di değil mi?"

"Evet."

"Adınızı alabilir miyim?"

"Adam Rieley."

"Bir dakika."

Greensleeves'in çalması beş dakika sürse de bana beş yılmış gibi geldi. Kadın geri geldiğinde can sıkıntısından ve sinirden otel yatağımdan aşağı düşmek üzereydim.

"Bay Rieley?"

"Evet buradayım."

"Çok üzgünüm ama Bay Simmons şu an iş için şehir dışında ve birkaç hafta dönmeyecek. Eğer onunla iletişime geçmek isterseniz sekreterine e-mail göndermenizi tavsiye ederim. Adresi vermemi ister misiniz?"

"Nereye gittiğine dair bir bilgi var mı?"

"Hayır, Bay Rieley, üzgünüm."

Çok üzgün görünmüyordu ama bundan dolayı onu suçlayamazdım. "Çok teşekkürler, hanımefendi," dedim. "Çok yardımcı oldunuz."

"Yardımcı olamadığım için kusura bakmayın..."

"Önemli değil. Teşekkürler," deyip telefonu kapadım ve çantamı kurcalamaya koyuldum.

Harris Simmons, Londra'nın ne olduğu belirsiz Marylebone İstasyonu'nun kuzeyinde, uzak bir kesimde yaşıyordu. Burada eski, yeni, zengin, fakir hepsi bir aradaydı o yüzden dünyadaki en pahalı balık ve cips restoranları kendilerini, polis gözetimindeki meclis binası ve yüksek kapılı köşklerin arasında buluyordu. Bölgenin sessiz ahırları ve geniş caddeleri arasındaki gece

yarısı karartılmış mağazalarda tombul bebek büyüklüğünde parmesan peynirleri sergileniyor ve her yerden İtalyan ve Alman bayrakları sarkıyordu. Barların yarı açık kapılarından hafif bir uğultu duyuluyor ve içerisi samimi bir ışıkla aydınlatılıyordu.

Sinclair'in kusursuz notlarının yönlendirmesine göre aradığım ev, geniş bir caddeye bakan yüksek duvarın hemen arkasındaydı. Cadde, Kuzey Londra'yı kaplayan tepelerin olduğu uzun bir yokuşa doğru Westway'in sonunda ortaya çıktı. Tepelerin isimleri de Gospel Oak, Hampstead Heath, Primrose Hill idi ve bu da yapraklarla dolu bir parkın, kafelerle döşeli dik sokakları anlamına geliyordu.

Kapıda dâhili bir telefon vardı. Telefona fısıldayıp bekledim. Hiç cevap gelmedi. Anahtar deliği olarak öyle basit bir şey yoktu ve duvarın üst kısmına, kırık cam şişe parçaları yerleştirilmişti. Evin arka duvarına açılan çıkmaz bir yol buluncaya kadar binanın etrafında dolandım. Burada yine dâhili bir telefonun, ayrıca aşağı bakan CCTV kameranın olduğu nispeten daha küçük bir kapı vardı. Yaklaştığımda kapının hemen yanında tek parlak bir ışık otomatik olarak yanıverdi. Işığı ve sıcaklığını öylesine bir kontrol edip ışığı avucumun içine aldım. Parmaklarımın arasına sıkışmış parlaklık dışında kapı yine karanlığa gömüldü. Bir kez daha dâhili telefonu denedim ama yine cevap gelmedi. Parmaklarımı ahşap kapının üzerine koydum. Parmaklarımın arasındaki vızıltı, elektriğin çok da uzakta olmadığını mırıldanana kadar elimi orada tuttum. Simmons, anahtar deliğine elektromanyetik bir kilit yerleştirmişti. Elimi kapıya iyice bastırıp kilitteki elektriği kibarca kenara çektim. Kapının ahşap bölümünde küçük bir delik açarak kızgın bir ateşle parmaklarımda kıvılcımlar saçtı. Ardından kilit kendi yuvasında hareket etti ve kapı açılıverdi.

Yüksek duvarların ardında hiç ışık yoktu. O yüzden dışarıdan aldığım ışığın birazını parmaklarımın arasından bıraktım. Işık, ağır kaldırım taşlarının karşısına, mor ve sarı tomurcuklarıyla ekilmiş çiçeklerin olduğu sığ duvarların üzerine yayıldı. Ağaçların gövdesini aştı, söğütlerin yapraklarına karıştı, arka avlu kapılarının dışına büzülen taş gibi görünen yumuşak zemindeki gölgelerin, bahçe kapısında kızgınca bakan siyah gözlerin ve burnunun ucundaki havayı yalayan dilin yerini aldı. Bahçenin bir tarafında sarı kahverengimsi renkte bir tabaka vardı. Diğer tarafında da barbekü yaptığınız bir yere benzeyen tuğlanın yanık yönüne bakan ahşap bir bank duruyordu. Karşımda güzel bir tablo buldum. İyi bakılmış bir bahçe, rengârenk, yeni açmış çiçekler, yani güzel bir düzen vardı. Eşi (ki evli değil) bölge papazıyla hoşça sohbet ederken orta sınıf, varlıklı ev sahibi olarak Simmons'ı bir pazar günü Anglikan Kilisesindeki toplantıya sucuk servisi yaparken düşünmesi çok kolaydı. Normalde olması gereken şeye benzerliğini bile çok rahatsız edici bulduk.

Olabildiğince hızlı bir şekilde, dondurulmuş kızıl akbabanın yanından geçip arka bahçe kapısına yöneldim. Evde hiç ışık yoktu. Hırsız alarmı, üç tarafı bahçeye bakan pencerelerle çevrili ve yemek odasına benzer odanın eğimli çatısı üzerindeki ikinci kat duvarına bağlanmıştı. Son ışığımı da önüme fırlattıktan sonra anahtar deliğini buluncaya kadar arka kapının yüzeyini elimle kontrol ettim ve evet, sonunda işte anahtar deliği! Yeni yaşamımın ilk gününde aldığım anahtar setini bulmak için hızla çantamı karıştırdım. İçlerinden biri parmağımda doğru olduğunu hissettirinceye kadar anahtarları beceriksizce karıştırdım. Seçtiğim anahtarı deliğe sokunca uygun şeklin bu kadar çabuk bulunmasına gerçekten çok sevindim. Alet kullanarak kilitli bir bir şeyleri açmak, kendinizi sakinleştirecek şeyler mırıldanırken

başına gelenden bir hayli kolaydır. Anahtarı yana çevirdim ve kapı açıldı.

Hemen alarm çalmaya başladı ama güvenlik sisteminin hırsızla karşılaştığı şekilde kızgın değil de acil durum karşısında geriye doğru sayan uyarı zili gibiydi. Alarmın kontrol panelini bulunca-ya kadar koridorda koşturdum. Sonunda duvara monte edilmiş mini bir klavye gördüm. Sayısal bir klavye gerçekten de şu an istediğim son şeydi. Çünkü kutu içine gömülmüş sayıları tahmin edebilen bazı tür büyüler, bir avuç gücü ortalığa savurmaktan daha incelikli bir doğası olduğu için uygulama anında çok fazla zaman, düşünme ve hazırlık gerektirir. Birden BBC dramalardaki tüm ajanların kullandığı numara kırıcılar, sessiz silahlar, kasa açma aletleri, parmak izi tarayıcıları veya lanet olası plastik bir tornavida gibi aletlerimin olmasını istedim. Sonunda tahminen bir şeyler yapmaya çalıştım. En iyisi olduğunu umup aralarında oluşan sürtünmeyi hissederek avuçlarımı ovuşturdum. Oluşan sıcaklık, vızıltı sesi çıkarmaya başladığında parmaklarımın arasındaki elektriğin kollarımdaki tüm tüyleri diken diken yaptığını hissettim ve onu avucumun içinde yakaladım. Avucumu, elimden geldiğince sert biçimde klavyeye çarptım. Böylece elektriğin parmaklarımın arasından çıkıp makineye geçmesiyle yüksek sesle bir patlama oldu. Ardından makine sessizliğe gömüldü.

Panelin altından biraz siyah duman çıktı. Alarm artık çalmıyordu. Kendimle gururlanarak lamba düğmesi bulunca-ya kadar koridorda ilerledim. Lambayı açtıktan sonra koridorun alarm klavyesinin dışında küçük bir ahşap masa haricinde bomboş olduğunu gördüm. Ne bir resim ne bir kitap ne eski bir vergi ihbarnamesi ne de başka bir şey vardı. Boş şöminenin yanından geçip oturma odası olduğunu düşündüğüm yere ilerledim ve tahmin ettiğim gibi orası da boştu. Raflar boş, duvar boştu

ve krem renkli halının üzerindeki belli belirsiz izden mobilyanın daha önce burada olduğu anlaşılıyordu. Yatak odasında da bir zamanlar yatağın olduğunu belli eden iz vardı ve duvardaki ilginç solgun izden, önceden burada bir resim asılı olduğu anlaşılıyordu. Ama bunların dışında evin boş bir yapıdan fazlası olduğunu gösteren hiçbir ipucu yoktu. Mutfaktaki dolaplar, bomboş ve tertemizdi. Banyo, çamaşır suyu kokuyordu. Ancak üst kata çıktığımda bir şey buldum, evde bırakılmış tek şey.

Bulduğum şey, ebeveyn yatak odasının zemininde duruyordu. Oda batıya bakan bir balkon üzerindeki pencereyle düzensiz şekillendirilmiş, geniş bir yerdi. Pahalı, kalın kâğıdın sertliğiyle açık bir hâlde yere bırakılmıştı. Kapıya bakan tarafında tanıdık bir el yazısı vardı: Matthew'e.

Kâğıdı alıp pencerelerden uzaktaki bir girintinin zeminine oturup okumaya başladım.

Sevgili Matthew,

Şayet bu olaylara gerçekten devam etmek istiyorsan sana engel olamam. Ama umarım sana karşı en iyisini isteme dışında başka hiçbir niyetim yokken senin bana karşı bu denli düşman bir hâlde dönmenin nedenlerini konuşma fırsatı verirsin. Eğer ilgileniyorsan, ben de bu olaylara dâhil oluyorum ve umarım bana katılmak için bu notu zamanında alırsın.

En iyi dileklerimle,
Robert

Not: Güvenliğin için Bay Simmons'ı ülkeden gönderdim ve umarım hareketlerinle Bay Lee ve

Bay Khay'a yaptığın gibi onu da tehlikeye düşürmeyecek kadar, aramızda olan herhangi bir şeyde onun masumiyetine saygı gösterirsin.

Notun sayfaları arasında küçük sarı bir kâğıt parçası daha vardı. Onu da okuduktan sonra katlayıp cebime koydum. Notu ardımda bırakarak merdivenlerden indim.

Ne hissettim? Kesinlikle öfke ve hayal kırıklığı vardı. Başka hiçbir şey sırtımdaki gerginliği ve gözlerimdeki ani ağrıyı açıklayamazdı. Belki biraz da merak vardı. Belki de aklımın bir ucunda bir kuşku, belki de durup düşünürsünüz ya da belki de sadece...

Yola devam, kural buydu. Uzun süre durup düşünürseniz bir daha asla harekete geçemeyebilirsiniz.

Simmons'ın evi, belli ki gözden kaybolmanızın yetmeyeceğini aynı zamanda hayatınızın da ortadan kaybolması gerektiğini düşünen biri tarafından boşaltılmıştı. Sadece fiziksel varlığı gerekmiyordu, nasıl düşündüğünüzü, ne düşündüğünüzü ve sizi nereye yönlendirebileceğini saldırganınıza gösterebilecek herhangi bir kanıt ya da eşyanın varlığı gerekliydi. Daha da önemlisi birisi, bu takibin büyü biçimine dönüşebileceği tüm kişisel izleri yok etmek için büyük bir zahmete girmişti.

Diğer taraftan dokuz ayı Lambeth Borough Konseyinde temizlikçi olarak geçirmem boşuna değildi. Banyoyu denedim, orası da kusursuzdu, küvet yeni gibi parlıyordu. Eğer tuvaletin limon gibi kokması mümkünse Simmons'ın tuvaleti bunu başarmıştı. Havalandırma gövdesi bile gümüş gibi parlıyordu.

Ancak bazı şeyler hiçbir zaman değişmez. Lavabonun altına eğildim ve lekesiz çeliğin sertliğine biraz homurdanarak atık borusunu en alt kısmından sökmeye başladım. Boru çıkar çıkmaz

her tarafa kokulu su yayıldı. Borunun ucunda bir miktar su birikmişti ve aşırı derecede çamaşır suyu kokuyordu. Kenarları her atık borusunda bulabileceğiniz gibi yoğun ve çamurumsu kirle doluydu. Bir parmağımı musluktaki lastik contanın etrafında gezdirince parmağıma bir katman çamur bulaştı. Tırnağımı contanın altına daldırıp metal borudan çıkarttım. Bunu yaparken ince, belli belirsiz bir şey ışıkta gözüme çarptı bir an. Kokusu gözlerimi yaşartacak kadar yaklaştırdığımda gördüğüm şey yeniden parıldayıncaya kadar boruyu çevirdim. Başparmağım ve işaret parmağım arasında iyice tutup çektim. Belli ki bir zamanlar sarı renkteymiş ama şimdi kısa, kir kaplı ve çamaşır suyundan ağarmıştı. Ama her şeye rağmen insana ait bir saç teli olduğu açıktı.

Tüm ihtiyacım olan da buydu.

Otelime döndüğümde saç telini kahverengimsi sarı renkte parlayıncaya kadar sıcak suda iyice yıkadım. Ardından çakımın cımbızının yardımıyla dikkatle sabunluğun içine koydum. Sabunluğu da yatak odasının ortasına bırakıp büyü için gerekli malzemeleri aramaya çıktım. Duvardan telefonu ve telefondan da kablosunu çıkartıp kendi koruyucu halkamı oluşturmak için sabunluğun etrafına birkaç kez doladım. Marketten on paket boş CD alıp gücün yararlı olabileceğini düşündüğüm için bir tanesini parmağımda çevirip aynamın üzerine koydum.

Amacım için en iyi donanıma sahip olduğunu düşündüğüm küçük bir ruha karar verdim. İçinde tek bir insan saç teli olan kâsemin önünde bacak bacak üstüne atıp oturarak masanın üzerindeki CD'yi parçaladım. Parçalarından en uzun olanı alıp keskin ucuyla önümdeki boşluğa bir kapı girişi resmi çizdim. Ardından en emredici ses tonumla onu ortaya çıkartabilmek

için yalnız gecelerin, gece yarısı trenindeki yolcuların şeytanını, kayıp park alanının kralını, frenlerin acı acı haykıran gürültüsü de dâhil düşünebildiğim tüm isimlerden yardım istedim. Bu, boğazımı zorluyordu. Parmaklarımın arasına doladığım trafik lambasının kırmızı *DUR* ışığını parmaklarımın arasına bulaştırıp yeni damlayan kan renginde parlayıncaya kadar kırık CD parçalarına döktüm.

Boşluğa çizdiğim kapı aralığı parıldadı, tıpkı bir serap gibi sallandı. Yüzümde ondan gelen sıcak nefesi hissediyor, boş yolda çamurdan geçen lastiklerin çıkarttığı hışırtıyı ve rüzgâr doğru yönde olduğu zamanlarda çok uzaklardaki tren sesine benzer bir ses duyuyordum. Kapı aralığı, trafik işaretinin kırmızı renginden yeşil renge dönmeye başladığında ona hayran kaldım ve içinde bir şekil gördüğümü sandığım anda yatak odamın kapısı çaldı.

Renk kabarcığı önümde parıldamayı bıraktı. O an gürültüye küfredip hızla ayağa kalktım ve kapıya koştum. Büyü zincirimi öylece bıraktım. Dışarıda kimse yoktu.

Hemen anladım. Elimdeki kırık CD parçasını havaya kaldırarak arkamı döndüğümde oradaydı, tam karşımda duruyordu. Odanın ortasında, karanlıkta meydana çıkmıştı ve hemen önümdeydi. Bir eliyle kapının yüksek sesle arkamdan kapanmasını sağlayacak şiddetle başımı kapıya çarparken diğer elini de boğazıma dolamıştı. Gözleri, trafik ışığının sarı rengindeydi; nefesi, nemli bir gecede ilerleyen trafiğin sesi gibiydi ve teni de çiğnenmiş sakız rengindeydi. Başımı geriye eğerken kuru bir sıcaklık yayıldı. Parmaklarını boğazıma bastırıp yolunmuş çiğ tavuk şeklindeki pürüzlü diliyle, "Yalnız seyahat edenlerin hayranı mı yoksa bir aptal mı?" dedi.

"Diğer kapıdan gelmen gerekmiyor muydu?" dedim ben de.

Gözleri parladı. Bedeni bir an ceketinin karanlığının ardına sıkıştırılmış ışıklardan biraz daha fazlasıymış gibi ve kıyafeti, turuncu neon parlaklığının dışında hiçliği açığa çıkartmak adına paramparça olan siyah gölgelerle değişti. "Ben, yalnız yolcuların efendisiyim. Ben trendeki son yolcuyum. Bahçe kapısına yaklaştığın zamanki gölgeyim, karanlıktaki yabancıyım, ben..."

"Bildiğim kadarıyla," dedim sertçe, "seni tüm bunları bilerek çağırdım, ruh. O yüzden lütfen," bir elimi bileğinin etrafına dolayıp diğer elimle de kırık CD parçasını boğazına dayadım, "bunları bir kenara bırak."

Gülümsedi. Dişleri sert değildi. Tam tersine mavi dudaklarının arasında yapışkan bir şekil alan yarı çiğnenmiş balonlu sakız yığını hâlindeydi. Yeni raylarda parıldayarak ilerleyen tren tekerleri gibi hırıltılı sesi, vücut ağırlığını değiştirirken rüzgârda çarpan kapı sesi gibi kemiklerindeki gıcırtıyla, "Beni tehdit mi ediyorsun?" dedi.

"Şey, bu sıradan kırık plastik parçası değil," dedim çabucak. "Sadece kırık, yansıtıcı bir plastik parçası." O daha uzaklaşmadan hızlıca havaya kaldırıp gözlerinin üstüne bastırdım. Öyle parlak öyle keskin bir turuncu neon ışık parıltısı oldu ki beynime kazınırken resmen canımı acıttı ve bunun gücüyle odadaki lamba patladı. Yaratığın dudaklarından, çarpışmadan çok kısa bir süre önce kamyonun çaldığı korna gibi bir inilti çıktı. Geriye doğru döndü, sinmiş bir hayvan gibi hemen korktu ve kırık parçadaki görüntüden kendini korumak için ellerini kaldırdı. İniltisi daha çok, gece uzaklarda öten bir araba alarmı sesi gibiydi. Eğer bu ruhun dayanamayacağı bir şey varsa o da kendi yansıması ve ne olduğunu ona göstermekti. Aynı anda hem yalnız yolcuların efendisi hem de kendi yansımanızın yanında olamazsınız.

Rüzgârda güvercin tüyünün yere düşerken çıkarttığı ses hafifliğinde fısıldayarak "Ne dilersiniz, efendi?" diye sordu. Yatağın bir ucuna oturdu. Bir kapı girişinin altındaki lambanın parıltısı gibi büyük ceketinin gölgeli katmanlarının arasından turuncu pembe neon ışıkları yayılıyordu. Karanlıkta siyah-beyaz olan her şeyi görebilecek kadar parlaktı; tabii, kimyasal renklerle parıldayan ışığın kendisi dışında.

Önüne eğildim. Ruhlar giderken buna özel bir ilgi duyar ve onu ortaya çıkartan büyücüler için isteksiz bir yakınlık hissederdim. Çekilmez Leydi, Dilenciler Kralı, daha da uzatmak gerekirse, kablo melekleri, telefonda kalan unutulmuş hayatları oluşturan aynı güçlerdi. Yaşam neredeyse, sihir oradaydı. Her gün işe trenle gidip gelen kişinin yalnız yürüyüşünde bile, bilinmedik yerlerde tek başına seyahat etmenin korkulu nefesinde çok, çok özel bir hayat ve bu hayattan gelen bir ruh vardı.

"Birini arıyorum."

"Yalnız mı seyahat ediyor?"

"Kim etmiyor ki?" dedim gülümseyerek.

Bir an yüzüme baktığında karanlıkta gözleri trafik lambasının kırmızı ışığıyla parladı. "Beni tanıyorsun," dedi fısıldayarak. "Karnımda adımlarını duydum, bana dualarını sundun."

"Herkes sana bir noktada dua eder. Yalnız olduklarında, karanlıkta, boş evdeki açıklanamaz bir kapı çarpmasında ya da yakınlarda bir yerde cam tınlamasında sana dua ederler. Bunu yaparken de düşünceleri sadece seninle olur."

Muhtemelen gülümseme olacağını sandığım bir tarzda dudakları kıvrıldı ama gülümseme yerine yapış yapış bir dudak bükme hareketi geldi. "Kimi bulmamı istiyorsun?"

"Bu saçın sahibi olan adamı," dedim yerde duran sabunluğu göstererek.

Yalnız Yolcuların Efendisi (Bu isim muhtemelen sadece fren sesinde ya da son duruşunu yapmadan önce tren motorundan çıkan o son gürültüde doğru düzgün telaffuz edilebilirdi ama o, yağmurda belli belirsiz trafiğin sesi ya da yalnız bir gecede donan bir nefesin iç çekişi sayesinde herkes tarafından bilinirdi.) saç telini incelerken öne doğru eğilip gözlerini kıstı. Saç telini iki parmak ucunun arasına alıp yavaşça yaladı ve kalın, yeşilimsi yapışkan salyası telin üzerinde kaldı. Gözlerini hafifçe kapatıp "Bir yolcu, çok sayıda yolcu..." dedi.

"O nerede?"

"Koşuyor, adımları çok tatlı, *tumtetumtetumtetumtetumte*.... Takip ediliyor! Korkmayan adam, karanlıktan korkuyor. Ama şimdi koşuyor, geceleri canavardan kaçıyor."

"Nereye koşuyor?"

"Dua ediyor."

"Sana mı?"

"Yalnız oldukları ve korktukları zaman herkes bana dua eder," dedi gözleri parıldayarak. "Cesur olduklarını sananlar bile."

"Ne söylüyor?"

Dilini, dudaklarının ince, mavi kenarında hafifçe gezdirdikten sonra rahat bir iç çekti. Omuzları, kıyafetlerinin arasından biraz daha neon ışığı bırakarak rahatladı. "Canavar, çok yakında. Onun koşma ritmiyle şarkı söylüyor. Adam yaşamak için dua ediyor, çok üzgün, çok üzgün. Böyle olduğu için çok üzgün olduğunu söylüyor. Gece beni affet, geçmiş beni affet, zaman beni affet, beni affet... Beni bağışla... Ah, korkusu çok net! Mavi gözlerden korkuyor!"

"Bunun hiçbirinin ona yardımı olmaz!" dedim. "Bir pusuladaki noktalarla ya da GPS'deki koordinatlarla daha mutlu olurum, lütfen."

Beni incelerken yüzünde bir merakla, "Senden korkuyor," dedi yaratık. "Mavi gözlerden korkuyor, dua ediyor... Çok üzgün... Çok üzgün..."

"Nerede?" diye bağırdım.

"Denizde."

"Teknede mi?"

"Tuz ve uçsuz bucaksız karanlık var. Soğuk rüzgâra sıcaklık pompalayan motorlardan petrol kokusu yayılıyor."

"Feribotta mı?"

"Duasını duymak ister misiniz, mavi gözler?"

"Neden, ne söylüyor ki?"

"*Işık olalım, hayat olalım, ateş olalım,* diyor! *Elektrik alevlerinde şarkı söyleriz, rüzgârda yer altında gürleriz, cennette dans ederiz! Gelin biz olalım, özgür olalım! Affet beni, bağışla beni, merhamet et bana, beni duvarda bir gölge yap ama kalbimi yemesine izin verme, bağışla beni...*"

"Mavi elektrik meleklerine mi dua ediyor?" dedik kuşkuyla.

"Ve bana," diye mırıldandı.

"Ve teknede mi?"

"Denizi aşıyor. Ah!" yaratığın yüzüne üzgün bir ifade yerleşti. "Ama yalnız değil. Böyle soğuk rüzgârların ve gizli düşüncelerin olduğu bir gecede yalnız olmamak ne üzücü..."

"Yanında kim var?"

"Sessizce kıyıda gidiyor..."

"Bu kadar saçmalık yeter!" Uyarma amaçlı plastiğin yansıtıcı ucunu kaldırdım. "Buradayım, ben mavi gözlü artık sabrı kalmayan büyücüyüm, o yüzden yanında kim olduğunu hemen söyle yoksa bu kahrolası aynayla seni kör ederim!"

"Duyabildiğim bir ismi yok."

"O zaman tarif et."

Yaratık, bir an düşündü, bir fikir edinecekmiş gibi başını tavana doğru kaldırdı fakat pembemsi ışık, teninin içinden geçip boynunun kenarlarına doğru yükseldi. "Onunla yolculuk yapan, çok aç," dedi. "O, gerçekten çok ama çok aç." Alaycı sesle, "Burada olduğumu biliyor. Neden izlediğimi de merak ediyor çünkü o hiç tek başına seyahat etmiyor. *Sen nesin? Neden geldin?* diyor. Gülümsüyor. *Damarlarındaki mavi kanı görüyoruz ve bir kanat açılıyor ve...*"

"Git buradan!" diye bağırdım.

"Çok aç..."

"Hemen, dedim! Defol! Kıçını topla ve buradan defol git! Çık dışarı!"

Yaratığın yüzüne yayılan, gölgelerin ciddiliği miydi? Gözlerindeki bir çöküş, kollarının ve bacaklarının etrafındaki pembemsi ışığın bükülmesi miydi? Risk alamazdım. Boş CD'lerimi toplayıp hepsini ruha fırlatmamla turuncu neon ışık kırıldı. CD'ler, yaratığın etrafına düşerken dönen diskler yansıma yaptı ve böylece Yalnız Yolcuların Efendisi, gökyüzünde çarpışan bir uçağın, hızlı bir bisiklette çıkan frenlerin, trendeki imdat kolunun cayırtısıyla çığlık attı. Yakıcı ışık parçaları tenine yayılıp sokak lambaları renginde parıldarken kollarını yüzüne kaldırmıştı. Işık o kadar parlaktı ki bakamıyordum. Öyle yüksek ses çıkartıyordu ki pencereler sallanıyordu. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle karşı duvara yayılan pembemsi gölgelere karıştı, kapının altından süzülüp çıktı.

Eşyalarımı kaptığım gibi arkama bile bakmadan otelden çıktım ve gün ağarana kadar uyuyamadım.

Öğleden sonra Charlie'yi aradım. Sinclair'in uyuduğunu ve bir süre daha uyuyacağını söyledi. Simmons'ın ülkeden ayrıldığını

ve bir feribotta olduğunu söyledim. Araştıracağını söyledi. Ona ne gölgeden ne Simmons'ın evinde bulduğum nottan ne de sarı kâğıttan bahsettim. Bilmesi gerektiğini düşünmüyordum.

Sarı kâğıt parçası, bir oyunun reklamını yapıyordu ve bu oyunda, sanırım, Bakker olacaktı. Çıkmadan önce tek bir önlem aldım, kuyumcu bulmaya Bond Caddesi'ne gittim.

Adı, Bay Izor idi, Amerikalıydı ama buna rağmen harika bir zevki olduğunu söyledi. Zevkin, "kusursuz" hayallerin subjektif hâli olup olmadığını merak ettiysek de sormadık ve lüks, kırmızı halıyla kaplı odada düzinelerce kasanın içinde sergilenen elmas, altın ve gümüş saatlere, kolyelere, yüzüklere, küpelere ve farklı türdeki broşlara göz gezdirdik. Kapı kolları da altın gibi görünüyordu ama Bay Izor, nasıl baktığımızı görünce "Tanrı aşkına, hayır, müdür çok ucuzcudur," dedi.

Ona ne istediğimi söylediğimde, "Tamam, farklı. Bu şanslı kız ya da şanslı adam kim?" diye sordu.

"En kötü acil durumlarda ruhlara adamak için istiyorum ama şanslı kız ya da adamla karşılaşırsam tavsiye için yine mağazana geleceğim," dedim.

"Elmaslarla gitme; elmas çok zevksiz ve bir hayli yaygın."

"Aklımda tutacağım."

"Erkekler, gümüş sever."

"Teşekkürler. Peki, ya şu anki ihtiyaçlarım?"

Sonunda buldu. Yaklaşık iki pound'luk para büyüklüğündeydi ve irkilmeme neden olan bir fiyatı vardı. Bu kadar yüklü miktarı, kredi kartı kullanarak ödememem gerektiğine karar verip gerçek olmayanını kullandım. Dirildiğimden beri ilk kez yaşam tarzımla ilgili vicdan azabı yaşadım ve bir şeyler çalmak için kullandığım kredi kartı ya da fahişe reklamları, şu an sahip

olduğum tek şeydi. Birden kendime ait bir evin açlığını hissettim. Bu tıpkı açken sirke kokusu aldığınızda balık ve cips ihtiyacı hissetmeniz gibi bir şeydi. Zihnime, karnıma bir boşluk hissiyle yapışıverdi.

Yine de bir şeyler aldım. Kendimize, ihtiyaçlarımızın kuyumcunun işine zarar verme boyutunda olmadığını ve artık tiyatronun yolunu tutmamız gerektiğini söyledik.

Gösteri, Waterloo Köprüsü yakınlarındaydı.

10 euro'ya bir bilet aldım ve tiyatronun kutu benzeri bir bölmesinde bir koltuk verildi. Üzerinde dikkat çekici bir notla, "BU DÜĞME HİÇBİR İŞE YARAMAZ" yazılı büyük kırmızı düğmenin yanında iki kat daha vardı ve notun hemen yanına da neredeyse tüm gösteri boyunca kafamızı karıştıracak bir işaret iliştirilmişti. Takım elbiseli bir çiftin ve bir kere bile göz göze gelmediğimiz, ayrıca oyundaki din karşıtı bir atıfa onaylamayan gözlerle bakan büyük ceketli iki yaşlı kadının arasındaki koltuğa sıkıştım. Oyun, işkence, küfür ve fiziksel şiddetten bazı bölümleri çıkartırsanız, çocuksu bir şeylerin sahnelendiği, dil bilgisi savaşına dönüşen, ilginç bir hikâyeler karışımıydı. O yüzden araya kadar tamamen afallamış ve ilginç bir şekilde kendimizden geçmiştik. Ara verildiğinde bu denli çok para harcamanın bana yaşattığı acıya rağmen çikolatalı dondurma aldık çünkü yapılması gereken bu gibi görünüyordu ve hastanede kalışımız, dondurmanın hangi hava koşulunda olursa olsun asla reddedilmemesi gereken bir şey olduğunu bize öğretmişti. Daha sonra balkona çıkıp turist teknelerinin ışıklarının nehirde bıraktığı yansımaları, köprüdeki otobüsleri, bank etrafındaki ağaçlardaki küçük mavi lambaların şekillerini izledik ve aşağıdaki terasta dondurma yiyen insanların yorumlarını dinledik.

"Şey..."

"... evet..."

"Onun gerçekten çok iyi olduğunu düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"

"Aslında..."

Bu karışık insan topluluğunun, gördükleri şeyin, iyi, kötü, zeki, anlamsız, esprili ya da zalimce olup olmadığını bilmediklerine karar verdim ve muhtemelen bu da iyi bir şeydi. İkinci yarıdan sonra çoktan gittikleri için ne düşündüklerini bilemedim ama muhtemelen daha fazlasını düşünmüşlerdir.

İkinci yarı için uyarı zili çaldı. Tekrar yerime geçtim ve o büyük kırmızı düğmeye basma isteğime karşı koymaya çalıştım. Ta ki parmaklarım bu güçlü isteği yapmak için can atana kadar. Oyun, yeniden başlayıp tüm zihinler birbirine bağıran üç adamın olduğu küçücük bir sahneye odaklanırken havada bir uğultu, tamamen kendi yerinde bir karıncalanma, anlaşılması zor, gergin bir ıslık sesi oldu. Kendi içine çeken öyle bir odaklanmaydı ki oyuna kapıldığımızı, tiyatroyu dolduran düşüncenin bir parçası olduğumuzu bile neredeyse fark etmiyorduk.

Oyunda verilmeyen bir bilinç parıltısı mı yoksa bir düşünce ışığı mıydı?

Söylemesi zor.

Gerçekten bu söylenebilecek bir ifade olmasa da oyunun kahramanı, hikâyelerle kardeşini öldürüyordu ve sonunda acıları içinde kendini vuruyordu. Güzel bir son gibi görünmüyordu... *Doğru* ama neden öyle düşündüğümüzü söyleyemezdik. Kötü bir polisin, aslında o denli kötü olmadığı ortaya çıkıyordu ama yine "kötülük" hayal gücü için hiç yer bırakmamıştı. Yapılacak en iyi şeyin, hiç tahmin etmemek olduğuna karar kıldık. Üzerimizde oldukça ilginç bir his bıraktı ama son üç saatlik

deneyimin, sanki korku seliymiş gibi böylesine huzursuzluk ve belirsizlik bırakırken neden bu kadar neşeli olduğumuzu anlayamıyorduk.

Işıklar yanıp artık alkışlar da bittiğinde solumdaki kadın, "Harika!" dedi.

Sağımdaki adam ise, "İlginç," diyordu.

Ön sıramdaki şişman kadın, "Gerçekten çok iyiydi," dedi.

Ceketimi ve çantamı alıp temiz havaya çıkmak için küçük kapıdan geçmeye çalışan seyirci topluluğunun arasına katıldım. Büyük kırmızı düğmenin yanından geçerken elimiz içgüdüsel olarak düğmeye uzandı ve bir kıvılcım hızıyla düğmeye bastık.

Hiçbir şey olmadı.

Yüzüm kızardı, başımı öne eğdim ve kendimi daha şaşkın hissederek aradan sıvıştım.

Bekleyip böyle bir yerde birilerinin bana yaklaşıp yaklaşmayacağını görmeyi istemiyordum. Uykusuz bir gecenin ardından oyun oynayacak ya da şifre çözecek bir ruh hâlinde olduğum söylenemezdi. Ayrıca kalabalığın içinde olmak daha güvenliydi. Bakker'ın bu kadar insanın önünde bana zarar vereceğinden ya da beni fark edebileceğinden bile şüpheliydim.

O kadar uğultunun arasında tanıdık sesler...

"Evet, belli ki dini betimlemeler kullanmanın..." dedi.

"... çok ilginç ..."

"... onda ne gördük?"

"Gelin ve ..."

Merdivenlere döndüm ve küçük, kemikli bedeniyle sendelemeden yürüyen, kapitone ipek elbiseli, kıvırcık, beyaz saçlı yaşlı bir kadına çarptım. Hemen özür dileyip merdivenlerden inen kalabalığın arasına karıştım. Garsonlar kullanılan plastik

fincanları ve şampanya kadehlerini toplarken fuaye alanının ortasındaki barda durup kalabalığa bakındım ama beni koruyacağını düşündüğüm kalabalık aynı zamanda tanıdık olabilecek şeylerin de önünü kapamıştı. Yürümeye devam ettim. Zemin katta, "Çantanız bundan daha büyükse" -küçük bir bavul boyutunda bir boşluk vardı- "vestiyere bırakmalısınız" yazılı bir levha vardı. Çantama dokundum, gösterilen ebattan kabaca iki kat daha büyüktü ama hep yanımdaydı. O yüzden birden suçluluk duygusuna kapıldım.

Derin bir nefes alıp zihnimi toparlamaya çalıştım. Hikâyelerden, hayallerden, mutlu yeşil domuzcuklardan -bu da oyunun diğer konusuydu- başka bir şeye odaklanmada yaşadığım zorluk, aslında Bakker'ın notunun tiyatroyu gösterme nedeniyle ilgili bir ipucu veriyordu. Burada anlık bir ışıkla kalabalığın içinde parıldamayan gücü fark etmesi gerçekten zordu. Acaba bu, önceden bulunduğum bir yerden ziyade yabancı bir büyüde kaybolmayı göze aldığımız bir yere çekilmek için yapılmış bir hile miydi?

"Bay Swift?"

Ses tam arkamdan geldi ve anlık içgüdümüz, çantamızı sesin geldiği yöne doğru fırlatıp büyünün ne yapacağı konusunda sonrasında endişelenmemizi söylüyordu. Ancak sesin sahibi, çok şaşkın ve dirseğimizi neredeyse geçireceğimiz siyah gözlerine uygun bir şekilde silahsız görünüyordu. Üzerine tiyatro personelinin tişörtünü giymiş genç bir kadındı bu. "Bay Swift?" dedi tekrar.

"Evet?" dedim kekeleyerek çünkü hâlâ cevap vermemiş olduğuma gerçekten şaşırmıştım.

"Amcanız ona yardım edip etmeyeceğinizi sordu."

"Benim..."

"Tekerlekli sandalyeli."

"Doğru. Evet. Elbette. Nerede?"

"Kendisi, sponsorların içki içtikleri yere gidiyor."

"Sponsorlar..."

"Bay Swift?"

"Evet?"

"İyi misiniz?"

"Evet. İyiyim. Onun böylesine sanat uzmanı olduğunu hiç fark etmemiştim."

"Kalabalığa aldırmamanızı söyledi. Bunu söylemem konusunda çok da ısrar etti."

"Öyle olduğundan eminim. Bana yolu gösterebilir misiniz?"

Sponsorların içtikleri yer penceresiz, aynalarla donuk bir dekoru, rahatsız mobilyaları ve ilginç köşeleri olan bir bardı. Siyah beyaz kıyafet giymiş adamlar, şampanyanın yanı sıra ince dilimli balıklardan ve kabarık pastalardan yapılma bir şeyler servis ediyordu. Belli ki tiyatro, oyunlarına finans bulabilmek için çok sponsora ihtiyaç duymuştu. Zengin ve kültürlü bazı insanlar etrafa yayılmışlardı. İçkilerini yudumluyor ve tiyatrodan çıktıklarında *adamın*, *kadının* arkasından nasıl birlikte olduklarıyla ilgili dalga geçiyorlardı. Böyle modası geçmiş oyunları sahnelemelerinin tek nedeni, *onların* üzerinde bıraktıkları etkiydi.

Bu kadar önemli insanın karşısında kendimizi biraz sıradan ve bir o kadar da asi hissettik. Ceketimizin pis, boya lekeli, çantamızın mürekkep izleriyle dolu olmasından, saçımızın taranmamış olmasından memnunduk. Hayır kurumu mağazasından aldığımız pantolonlarla ve çalınmış ayakkabılarla huzursuz edici görünmekten mutluyduk. Bir ya da iki anlayışlı tiyatroseverin

gözlerimizin maviliğinden nasıl korktuğunu görmekten memnunduk.

Şampanya yudumlayan kadın ve erkekler bir köşede daire oluşturmuş ayakta dikiliyordu. İpek ve satenle kaplı duvarın ardında tahminen ne olduğunu bilerek oraya doğru ilerledik. Yaklaşırken çocukken olduğu gibi o kuru ve zengin sesi duydum. Oyunu oynamanın ve bunu sevmenin, kendine hayranlık duyulmasının neşeli havasında, tekerlekli sandalyeye düşmeden önce de hep gösterdiği o şovmenlikle, "İsimsiz bir şey bulursanız bana söyleyin, aynı zamanda içecekler için de burada olduklarını söyleyebiliriz," diyordu.

Kalabalığın içindeki en yakın kişinin yanından eğilip baktım.

Yeni bir tekerlekli sandalyeydi. İlginçtir, ilk gördüğüm şey bu oldu. Belki farkına vardığım başka şeyler de vardı ama zihnimin derinliklerinde saklanmaya devam ediyorlardı. Açıklama her ne olursa olsun ilk gördüğüm şey tekerlekli sandalyeydi; onu en son kullanırken gördüğüm o hastane tipi sandalyenin aksine oldukça şık ve yumuşak kenarları olan bir sandalye. Sandalyenin içinde tıpkı gözlük takan bir manken gibi görünüyordu ve sanki her an yerinden kalkıp kıvraklığı ve gücüyle seyircileri şaşırtacak ve "Neden Bay Bakker, çok güzelsiniz!" dedirtecekmiş gibiydi. Sandalye, onun felcine çare olacak bir aletten ya da içinde öleceği bir eşyadan ziyade metal bir kıyafet ya da enerjik bir çocuk gibi oturduğu, aileden kalma bir mobilyaya benziyordu.

Bu kadar rahat ve dost canlısı görünmesine gerçekten şaşırdık. Tiyatroyu seven ve bu aşkı yaymak isteyen zengin, yaşlı bir adam gibi görünüyordu. Bir zamanlar, ahbaplık ettiğimiz yıllar boyunca nasıl biri olduğuna dair anılarıma rağmen telefonda bizi aradığı ve gelip ona gücümüzü vermemiz için yalvardığı zamanda ona sahip olduğumuz hissi, ulaşmamızın ötesinde bir-

den değersiz bir şeye ve bilincimizde siyah bir noktaya dönüştü. O, düşüncelerini bize yayarken çekindiğimiz kişiydi. Ama burada geçmişte tattığımız büyü hissinden daha canlı bir şekilde gülmesi bizi hayrete düşürdü.

Onu gördüğüm an beni fark etti. Gözlerini yüzümden bir saniye ayırmadan konuşmaya devam etti ve ardından yüzünü çevirip olduğu yerde gülümsemeye, altın küpeli ve bunlara uygun parlak elbiseler giymiş kadınlarla sohbet etmeyi sürdürdü. Birden kendimizi onun tiyatro, müzik ve yiyecekler hakkında konuşurken düşüncelerini merak ederken bulduk. Aslında bunlar, hep öğrenmek isteyip ama hiçbir şekilde öğrenmeye zaman bulamadığım şeylerdi.

Sohbet esnasında oldukça doğal bir suskunluk olduğunda doğrudan gözlerimizin içine bakarak "Merhaba, Matthew. Bunu başarmana sevindim," dedi.

"Merhaba, Bay Bakker."

"Burada birilerini tanıdığını sanmıyorum, doğru mu?" Sandalyesinin etrafına toplanmış insanlara bakarken kahkaha sayılabilecek şekilde gülüyordu. Tanrı yardımcımız olsun ki etrafındakiler de sanki Bakker büyü yapıyormuş gibi onun varlığını ve kişiliğini besleyerek kahkaha atıyordu. Belki de yapıyordu, bilmiyorum.

"Hayır. Tanıdığımızı sanmıyorum." Oldukça anlamsız konuşmuştuk; doğrusu kelimelere ne anlam vereceğimizi bilmiyorduk.

"O hâlde kaba olabilirim," dedi, "tanıştırma olaylarını atlıyorum. İyi davranış önemlidir ama kiminle konuşacağını bilmediğinde insanların isimlerini birbirine karıştıracağın zamanlar olur. Hepiniz buraya bakın, bu Matthew, bir bakıma yeğenim sayılır."

Camları titretebilecek bir sesle, "Bir bakıma mı?" diye sordu bir kadın ve o an ceplerdeki küçük kayıt cihazlarını, işaretleri ve ipuçlarını, bu gecenin aslında içkiden çok daha fazlası olduğunu ve herkesin gösterinin bir parçası olduğunu fark ettim. Belki de kalabalıkta kendini güvende hissettirecek başka bir neden vardı, kim bilir. Bakker'ın basın önünde bir şey yaptığını hayal edemiyorum ancak hâlâ şampanyanın tadına bakmak istediğimi de sanmıyordum.

"Bir nevi vaftiz oğul, yeğen, vekil kuzen ilişkisi," diye açıkladı Bakker. "Matthew'yu sivilceli çocuk olduğu zamanlarında tanıyordum, değil mi?"

"Evet, tanıyordunuz."

"Tiyatroyu sever misiniz?" diye sordu aynı kadın, gözünde iki sıcak iğne varmış gibi beni doğrulayan bir bakışla.

"Çok gördüğümüz bir şey ama biraz korkutucu. Eskiden pek de ilgilenmezdim."

"Korkutucu mu?"

"Kendinizi sihre isteyerek bırakırsınız," diye açıkladık, "burada olduğunu bilirsiniz ve aldatılmanıza göz yumarsınız. İllüzyonun farkında olan birini büyüleyebilen güçlü bir sihirdir bu."

"Tiyatro sihri!" diyerek güldü bir adam korkunç bıyığının arasından.

"Kötü oyunlar bile mi?" diye sordu kadın.

"Nasıl değerlendireceğimizi bilmiyoruz," dedik.

"Matthew," dedi Bakker çabucak araya girip "bir şeyler içmek ister misin?"

Doğrudan göz göze geldik. "Hayır. Teşekkürler."

"Bir şeyler yemek ister misin peki? Volovan gibi şeyler var sanırım."

"Hayır."

"Peki, canının istediğini yap," dedi omuz silkerek. "Müsaadenizle. Matthew, beni lavaboya götürebilir misin?"

Sandalyesini lavabo yönüne ittim ama fuaye alanından daha ileriye götürmedim. Hâlâ kalabalığın uğultusunu duyabilecek ama konuşmamızın onlar tarafından duyulamayacağı bir uzaklıktaydık. Tekerlekli sandalyesinin frenine bastı, davetkâr bir elle merdiveni işaret ederek gülümsedi. Boyumu onunla eşitlemek için merdivende bir basamağa oturdum. Yıllar önce önünde hep oturduğum gibi dirseklerimi dizlerimin üzerine koyup küçük bir hedef oluşturmanın doğruluğuna inanarak çocuk gibi büzüldüm.

Konuşmadı, sadece sandalyesinde oturup başımdan ayağıma kadar beni inceledi. Başını eğip kaldırırken bile yüzünden gülümsemesi hiç eksilmedi. Kıyafetlerimi, yüzümü, gözlerimi, yüz ifademi incelediği çok açıktı. Benimle ilgili her şeyi anlıyor ve hepsini aklına yazıyordu. Bakmasına hiç sesimizi çıkartmadık, sabırla bekledik.

Sonunda, "Çok iyi görünüyorsun," dedi.

Etkilenmemiştik, sadece kendi kendimize homurdandık.

"Saç tıraşı olman gerekiyor," dedi.

Bakışı karşısında parmaklarımı saçlarımın arasından geçirme isteğine resmen direndim.

"Ceketin, eski olan değil, değil mi?"

Hayır anlamında başımı salladım.

"Ama hâlâ büyülü. Akıllıca bir davranış, haksız mıyım? Kalabalıkta herkesin bej renkli ceketi olabilir. Pek göze batmadığı söylenemez ama yine de buna yakın."

"Sadece biraz temizlenmesi gerek."

"İyi bir ceket. Bir büyücünün her zaman için derin cepli ve su geçirmez iyi bir ceketi olmalı. Sadece bir aptal, yağmura karşı korunmak için zamanını, büyü deneyerek harcar. Çorapların ıslanması, önemli."

"Neden?" diye sordum, eski günlerden cevabı biliyordum bilmesine ama yine de sormak istedim.

"Böylece eve gittiğinde çoraplarını çıkartır, ateşin önünde tutabilir ve kıyafetlerinin buharlaşmasını sağlayabilirsin. Bir yandan da bir fincan sıcak çay içer ve bedeninin her bir zerresinin kuruduğunu hissedersin."

"Bu önemli mi?"

"Elbette önemli," dedi gülümseyerek. "Gökyüzündeki belirgin ateşin ya da kablodaki sinyalin değil de kendi bedenimizin bir parçası olduğumuzu bize hatırlatır..."

Gülümsedik ve başımızı öne eğip ellerimize baktık. "Ne kadar süredir biliyorsunuz?"

"Neyi biliyorum?"

"Bizi."

"Henüz, bildiğimi sanmıyorum. Elbette dedikodular duydum. Bodrumda sahip olduğum ve tüm zamanını, kanı yaşam artıklarından oluşmuş güçlerin seslerini dinleyerek geçiren kâhinlerden duydum. Böyle bir zamanda, böyle bir gecede telefon hatlarında uğuldayan mavi elektrik meleklerinin sustuğunu ve sanki hiç orada olmamışlar gibi birden ortadan kaybolduklarını işittim. San Khay'in bedeninin fare leşlerinin arasında bulunduğunu ve Bay Grangham'in çukurunda hiç kimsenin tanımadığı mavi gözlü bir yabancının Guy Lee ile dövüştüğünü ve kazandığını ayrıca bunu yaparken de bedeninin mavi ateşle yandığını duydum. Sanırım bu da bilgisayar dehalarının *bilgiden* ziyade *veri* dedikleri şey olsa gerek. Yani

bildiklerim, sadece daha büyük resmin yorumlanmasını bekleyen dijital bilgi sızıntıları işte."

"Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Bana mı soruyorsun?"

"Evet," dedik, bu kadar sakin göründüğümüze şaşırarak.

"Biz, çırağımın geride canlı bir şeyler bırakıp bırakmadığını bilmek istiyoruz."

"Ne?"

"Matthew'yu incitip incitmediğini bilmek istiyoruz."

"Ne istiyorsun?" diye sorduk. "İncinip incinmediğimi bilmek mi?"

"O, benim çırağımdı," dedi Bakker sakin bir tonla. "Onun iyi olduğunu bilmek istiyorum."

"Benim! Kahrolası benim! İki yıl önce lanet bir cinayete kurban gitmemin dışında incinmiş gibi mi görünüyorum?"

Bakker bir an duraksadı, yüzünde bir şüphe belirdiyse de ardından kibarca gülümsedi. "İnsan gibi görünmek için Matthew'nun anılarını kullanarak bedenine yayılan şeytani bir parazitin dışında bir şey değilsin sen, tüm bildiğim bu. Meleklere gelince, onların yaşam, tecrübe ve duyguya bir hayli aç olduklarını biliyorum. Ve bundan dolayı da bir öfkeyle tüm dünyayı yakıyorlar. Matthew öldü ve sen yaşamanın, *gerçekten* yaşamanın ne anlama geldiğini bilmeyen bir taklitten, onun kopyasından başka bir şey değilsin."

"Seni kendini beğenmiş, iki yüzlü piç kurusu."

Bir an gülümsemesi yayıldı. "En azından şimdi benim tanıdığım çırağım gibi konuştun."

"Ne söylersem söyleyeyim meleklerden başka bir şey görmeyeceksin, değil mi?"

"Neden?"

"Çünkü görmek istediğin şeyiz."

"Neden öyle olsun ki? Çırağımın başına gelenlerden memnun olduğumu mu sanıyorsun? Eğittiğim küçük çocuğun ruhunun telefon parazitleri tarafından alındığını görmekten mutlu muyum sence?"

"Öleceğinizi düşünüyoruz, Bay Bakker," dedik. "Bunca zamandır ölümle pençeleştiğinizi düşünüyoruz ve bundan çok korkuyorsunuz. Yıllar önce kablolardan çıkmamız için yalvardığınızda bizden, ateşte dans etmekten çok daha fazlasını istediğinizi düşünüyoruz. Neden siz de Lee'nin yaptığı gibi bir parça kâğıt yutmadınız ki?"

"Ruh çağırma, hayatta kalmak için pek işe yarar bir şey değil. Daha ilk haftalarda sana bunu söylemiştim."

"O zaman, şeytana tapınma ayinlerinde vaftiz edilmiş bebeğin kanını içmeyi de imkânsız olarak mı düşüneyim?"

"Tanrım, beni ne yerine koyuyorsun?"

"Aç," dedim, yorgunluğu geçirmek için gözlerimi ovuşturarak. "Çok aç."

"Bu ne demek?"

"Bilmiyor musun?"

"Matthew!" Kollarını açıp havaya kaldırdı. "Sadece anlamaya çalışan biriyim! Bir sonraki ben miyim? Tüm bu konuşmalar sözü buraya getirmek için mi?"

"Bunu anlamadın mı? Kule'ye bir bak!"

"Bütün bunlar Kule'yle mi ilgili?"

"Ölü bedenleri, tehditleri, zorbalıkları, yapılan savaşları fark etmedin mi?"

"Bu, ırk, inanç, mezhep, renk, cinsiyet, sosyal mevki ya da zenginlik farkı gözetmeden ön yargıdan ve yobazlıktan uzak bir şekilde şehirdeki tüm büyü kullananları korumak adına tüm

büyücüleri, cadıları, falcıları, vudu büyücülerini ve eski zamanlardaki lanet olası büyücü kadınları, hepsini tek bir çatı altına toplamak için oluşturduğum bir kurumla ilgili..."

"Kule, tam bir canavar! En iyi büyücüleri yiyip bitiriyor ve sonunda vudu büyüsüyle kemiklerine tükürüyor! Korumalarının koltuk altlarında silah taşıdığı ya da boğazında bir parça kâğıt olan ölü bir büyücüyü işe almanın, gerçekten dostça bir imaj oluşturacağını mı sanıyorsun? Lee'nin Beyazlar'a karşı savaş başlatmasının ya da Khay'in kesinlikle organ nakli işi için kullanılmayan insan organlarıyla dolu bir depoyu korumasının güzel olduğunu mu düşünüyorsun? Kule, büyük, birleşik bir kurum ve bunu birleştiren de korku! Senin korkun! Hizmetlilerinin, gücünün, hırsının ve..."

"Beni yargılamaya nasıl cüret edersin? Çırağım olduğunu ve bu yüzden biraz saygı duymayı öğrenmiş olmalıydın ama sen bu bile değilsin! Telefon hatlarından çıkıp tanıdığım birinin bedenine giren mavi gözlü bir şeytansın sen. Benimle bu şekilde nasıl konuşursun?"

Sesimiz gittikçe yükseliyordu. Meraklılar, gizlice gözetledikleri görünmesin diye çabalarken bazı insanlar doğrudan bize bakıyordu. Bakker'ın suratı asıldı, parmak uçlarını burnunun önünde birleştirip derin bir nefes aldı. Öfkesini kontrol etmeye çalışarak sessizce, "Haklısın, bir süredir meleklerle görüşmek istiyordum ama niyetimle ilgili ne düşündüğünü bilmiyorum. Onlarla çalışmayı, haklarında bilgi edinmeyi, onların nasıl varlıklar olduğunu anlamayı istedim. Bunun dışında bir amacım yok," dedi.

"Aç," diye mırıldandık. Artık kendimizi yorgun ve bitkin hissediyorduk. "Aç."

"O hâlde volovan yemelisin."

"Son karşılaştığımızda," dedim, "melekleri çağırmak istediğinizi söylemiştiniz. Onları telefon hatlarından çıkartıp bu dünyaya getirmek istiyordunuz. Melekleri artık duyamadığınızı, büyüyü işe yarar hâle getirmek için başka bir büyücüye ihtiyacınız olduğundan bahsetmiştiniz. Onları doğal dünyalarından neden çıkartmak istediğinizi sorduğumda bana, *çünkü onlar canlı ve hiç ölmeyecekler,* demiştiniz. Ne istediğinizi sordum. *Hayat. Sadece hayat,* dediniz. Kablolarda oynarken bir nedenden dolayı bizi duymanızı istemediğimiz hiç aklınıza gelmedi mi? İstemediğimiz için artık duyamadığınızı hiç düşünmediniz mi? Bana yaklaşmadan ve yardım istemeden önce bile bizi çağırıp kablolardan çıkartmaya çalıştığınızı bilmediğimizi mi sanıyorsunuz? Bizi evimizden böylece çıkartıp kendi isteklerinize bağlayabileceğinizi size düşündüren ne? Ve Bay Bakker, bana inanın ki bizimle çalışmak istemiyorsunuz. Amacınız oldukça belli. Beni eğittiğiniz dönemlerde meleklerin dinlenmeyecek kadar tehlikeli olduğunu, tüm engellerden, kanunlardan kurtulma tavsiyesinde bulunduklarını, sorumluluk, görev, ihtiyaç ya da en temel ahlaki kural anlayışlarının bile olmadığını, onların en saf anlamda özgür olduklarını söylemiştiniz. Siz bu varlıkları, çalışmak gibi bir niyetle çağırmıyorsunuz. Aklınızdaki şarkılarını alabilesiniz diye ya da sahip oldukları özgürlüğü elde edebilesiniz diye onları çağırıyorsunuz. Basit, her derde deva büyüdeki güç, ateş, ışık ve hareket."

"Pekâlâ," dedi. Parmaklarıyla tekerlekli sandalyesinin kenarlarını öyle bir sıkı tutmuştu ki boğumları, bir harekette sanki yerlerinden fırlayacakmış gibi görünüyordu. "En azından bu kısmı, hata yapmış çırağımın sözleri gibi geliyor kulağa."

"Sizden kaçtık," dedik, "çünkü o zaman bile sizde, olmamız gereken ve olduğumuz şeyin ne olduğuna dair o anlayışa uyma-

yan bir şeyler olduğunu fark ettik. O zamanlar bile anlaşılıyordu bu, şimdiyse yüzünüzden okunuyor."

Sesini sakin tutmaya ve yüzüne de kibar bir gülümse yerleştirmeye çalışırken, "O hâlde, söyle bana," dedi hafifçe homurdanarak, "nedir bu?"

"Açlık," dedik. "Amacınız bizimle ilgili bilgi toplamak değil, siz sadece açsınız. Hayatı, ama sizinkini değil bizim hayatımızı umutsuzca eşeleyen aç bir varlıksınız. Başkalarının sahip olduklarıyla kendiniz için istedikleriniz arasında ayırım yaptığınız yeri geçtiniz. Bunu biliyorum."

Kendi kendine başını sallayarak çenesini önüne çekip başını eğdi. Ardından sertçe başını kaldırıp kusursuz bir tonla, "Üzgünüm," dedi.

"Üzgün müsünüz?"

"Bana karşı edindiğin kötü düşünceler için üzgünüm. Bu düşüncelere nasıl ulaştığını bilmiyorum ama üzgünüm..."

"Nasıl mı ulaştım? İlk pençeler, damarlarımı ayırdığı anda bu düşünceye vardım! Kör olmaya başladım. Gölge, -senin o lanet gölgen- parmaklarını gözlerime bastırıp dişlerinin arasından benim kanımla, *bana hayat ver!* diye fısıldadığı anda ulaştım. Bunu dene de kısa bir sürede düşüncelerini nasıl değiştireceğini bir gör."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Ne?"

"Buradan çıktığımda ilk ne yapacağımı biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Bir metro istasyonu bulup güneş doğuncaya kadar iyi bir büyü ve seyahat kartıyla canlandıracağım en büyük koruyucu bölgede uyuyacağım. Böylece peşimden gönderdiğin yaratık, beni öldürmek için epey sıkıntı yaşayacak!"

"Ne yaratığı, Matthew? Ne oldu?"

Ses tonu acılı, şaşkın ve gergindi. Ama yalan söyleme -ki bu kusursuzca yaptığından emin olduğum bir şeydi- gayretinden mi yoksa üzgün olmanın samimiyetinden miydi bilmiyordum. Tam o esnada bir anlığına belli belirsiz ve onu üzen bir ima hissettim. Ama bu, burada olma nedenimiz ve bilmek istediğimiz şeydi.

"Bir gölge," dedik. "Senin yüzüne sahip bir gölge."

"Anlamıyorum."

"Nerede yoğun bir karanlık varsa oradaki kaldırım taşlarından geliyor. Patel, Awan, Khan, Akute'yi öldürdü."

"Yaratık mı? Çağrılan bir yaratık mı?"

Korkuyla lekelenmemiş bir tepki bulurum diye gözlerinin içine bakarak "Bu gölgede sizin yüzünüz var," diye tekrarladım. "Tartıştığımız gece, gölün kenarında tek başımayken bana saldırdı. Daha önce hiç bu kadar hızlı hareket eden bir şey görmemiştim. Bir anda pat diye arkamda belirdi. Daha bir büyü yapma şansım bile olmadan kazandı. Burada olduğumuza göre ne yaptığı konusunda pek emin değil. Beni öldürmek istemediği ortada, belli ki daha çok bizi hayatta tutan şeyle ilgileniyor. *Merhaba, Matthew'nun ateşi*, dedi ve bizi öldürmek isteseydi bunu yapabileceğinden eminiz. Ama bunun yerine bizi biz yapan şeyle oynuyor, onu izliyor ve ortaya çıkartmaya çalışıyor. Onu bir süre uzak tutabiliriz. Ama sonunda -her ne kadar onu öldürecek bir yol olduğuna dair şüphelerimiz olsa da- bana yaptığı ve bizden istediği şey için onu öldüreceğiz."

"Sen bu yaratığın benimle bir bağı olduğunu düşünüyorsun. Bütün yaptıklarının nedeni de bu mu?"

"Evet."

"Neden? Sırf bana benzediği için mi?" Ses tonu tekrar yükseliyordu. Öfkesini kontrol etmeye çalıştığını hissedebiliyordum.

"Evet. Ve düşmanlarını öldürdüğü için..."

"Düşmanlarımı mı? Hiç düşmanım yok ki!"

"Kuleye *hayır* diyen büyücüler de mi düşmanın değil?"

"Sırf başlarına iyi bir şey geldiğinde bunu göremedikleri için gerçekten onları öldürdüğümü mü düşünüyorsun? Seni incittiğimi gerçekten düşünüyor musun?"

Duraksadım ve bu akşam ilk kez, istemeden de olsa cesetten çekilen kan misali kesinliğin de benden uzaklaştığını düşündüm. "Bilmiyorum," dedim en sonunda. "Gerçekten bilmiyorum."

"O yüzden de arkadaşlarıma mı saldırıyorsun?"

"Kanıtları gözlerimle gördüm."

"Kanıt mı? Nasıl bir kanıt?"

"İlgili insanlar..."

"Kullanılıyorsun."

"Ölü, ölüdür," dedim. "Kişisel bir şey olarak alma."

"Ve beni mi suçluyorsun?"

"Evet."

"Neden? Tartıştığımız için mi?"

"Evet."

"Matthew'mun böyle aptal olduğuna inanmıyorum. Ama belki de kendi sorumsuzluğundan daha fazlasını alamayan bir varlık bilinciyle..."

"Bu benim savaşım."

"Melekleri kullanıyor musun?"

"Hayır."

"O hâlde nasıl işe yarıyor?"

"Çok kızgınız."

"Neden?"

"Biz... Biz..."

Biz cevap bulmaya çalışırken yüzüme bakıyor ve parmaklarını sandalyesinin kolçağına sabırsızca vuruyordu. "Eee?" dedi sonunda. "Sen artık elektriğin... Hislerin, karışık sinyallerin artığısın, öfken neye? Sana en vahşi anlayışın ötesinde bir hediye verildi, hayattasın! Hislerin birikiminden daha fazlası olmadığın yerden, kabloların arasından çağrıldın ve sana sağlıklı bedenin, anıların, yaşadıkların verildi. Ayrıca, kendi başına hissetmeyi, ses çıkartmayı ve iç çekmeyi ilk fark ettiğinde delirmene engel olan da buydu belki de. Tüm eski gücüne sahipsin ve üç boyutlu, fiziksel olarak sağlam bir büyücü bedeniyle gerçekten canlı olmanın zevkini yaşıyorsun. Neden böyle bir şeye kızgınlık duyuyorsun ki?"

"Biz değiliz. Bu dünyayı görmekten, en azından *sarı* ya da *pembe* diye tarif ettiklerinde sinyallerimizdeki düşüncelerin ne anlama geldiğini bilmekten, telefonlarda dolaşırken kanatlarımızdaki matematik sesinden daha fazlasını duyduğumuz için çok mutluyuz. Ama artık kendimiz değiliz. Özgürdük. Bu dünya, ne olduğumuza dair sana hiç yetenek bırakmıyor ve önceden hiç düşünemediğimiz bir anlayış, içgüdü elde ettik. Ama diğer yandan her şeyi kaybettik. Hem de *her şeyi*. Mavi elektrik melekleriydik. Aynı anda binlerce yerde ve bir bütün olabiliyorduk. Spor olsun diye ayın üzerinde sekebiliyor ve göz açıp kapayıncaya kadar dünya bilgisinin tamamına göz gezdirebiliyor, Amerika'dan Zimbabwe'ye seyahat etmeden sinyallerle gezinebiliyor, radyo dalgalarında dünyanın etrafını üç kez dolaşabiliyor ve geçerken dokunduğumuz atmosferin her bir santimini biliyorduk. Biz tanrıydık. Şimdi ise sadece bir ölümlüyüz."

Usulca başını salladı. "Anlıyorum. Burada gerçekten sadece bir çocuk oluyorsun, değil mi?"

Cevap vermedik.

"Güçlü bir çocuk," diye ekledi, azarlayıcı bir ses tonuyla. "İşte bu noktada bir ironi var."

"Nasıl yani?"

"Seni çağırması için Matthew'dan yardım istediğimde kabul etmedi. Madem ki sen Matthew'sun ve o da sen, ki bu gerçekten çok karmaşık bir ilişki, sana garanti ederim o buradaki ironiyi görebilir."

"Bu, aklımdan geçmişti."

"Yani? Madem meleklerin neye benzediğini biliyorsun, o zaman onları daha yakından tanıma isteğimi bana hâlâ çok mu görüyorsun?"

Bir an düşündüm. "Evet," dedim.

"Neden?!" Âdeta gülüyordu.

"Sanırım, niyeti özetliyor."

"Bu, hâkimin saygı duyacağı bir tartışma değil."

"Bana dava mı açacaksın?"

"O kadar basit olma."

"Emrin geleceği daimi bir adresim yok."

"İki yıldır yoktun!"

"Ve şimdi sen, nerede olduğumu biliyorsun."

"Hayır, tam sayılmaz."

"Tahmin edebileceğini düşünüyorum."

"Neyi tahmin edebileceğimi? Öldürüldüğünü söylüyorsun. Özellikle sana ruh çağırmayla hiçbir zaman ilgilenmemeni öğrettiğim için şu an anlamakta zorlanıyorum. Ve sen, yeniden canlanan bir cesedin beden şikâyetlerinden muzdarip bir adam gibi görünmüyorsun."

"Dürüst olmak gerekirse sana detayları anlatmayacağım."

"O hâlde bana gerçekten bir şans vermiyorsun, değil mi?"

"Şans mı?"

"Daha iyi bir nedenden dolayı mı buradasın?"

"Bilmiyorum."

"Neden burada olduğunu biliyor musun?"

"Beni davet ettin."

"Evet, çünkü sen benim çırağımdın. Senin nedenin ne?"

"Sanırım, kesinlikle emin olmak istedim."

"Neyden?"

"Hatırladığım gibi olup olmadığından."

"Öyle miyim peki?"

"Bilmiyorum."

"Kafan karışmış görünüyorsun?"

"Çok karmaşık. Ben bir şey sormak istiyorum. Doğrusu gelme nedenim bu olabilir."

"Sor bakalım."

"Gölge'nin, senin yüzüne sahip olduğunu gerçekten bilmiyor musun?"

Doğrudan gözlerimize baktı. "Matthew -ya da şimdilik sana ne denmesini istiyorsan- neyden bahsettiğini bilmiyorum."

Doğruluk payının olup olmadığını anlamaya çalıştık. Bir saniyeliğine, umutsuzca gerçekten umutsuzca, ona inanmak, üzgün olduğumu, bunu bir daha asla yapmayacağımı söylemek istedim ve beni anlayacağını, affedeceğini, her şeyi açıklayabileceğimizi sandık ve...

... bu, hiçbir zaman olması gerektiği gibi olmayacaktı...

Bu, Lee'nin ve Khay'in bir hiç uğruna öldüğü anlamına mı geliyordu?

Bir kamyon ceset! Açıkçası bilmiyorduk.

Hızla ayağa kalktım. Neden bilmiyorum ama "Üzgünüm," dedim. Çabucak etrafından dolanıp merdivenlere yöneldim.

"Matthew, bekle!" Küçücük alanda tekerlekli sandalyeyi döndürmeye çalıştı. "Matthew!"

"Matthew mu?"

Ses, barın kapısından geldi. Barın sahibinin bir elinde şampanya diğer elinde de zinciri dirseğine takılı bir el çantası vardı. Çanta, kıyafetiyle aynı gümüş rengindeydi. Ayakkabıları, ona gerçekten ihtiyacı olmayan, fazladan birkaç santim daha kazandırmıştı. Hafif kırmızıya çalan koyu kahverengi saçının küçük bir kısmı dışında neredeyse hepsini tamamen yok etmiş saç kesimiyle elbisesi, seks düşkünü biri gibi vücudunun her tarafına yapışmıştı. Onu son gördüğümden bu yana çok kilo vermişti. Her zamanki gibi iyi duruşu ve meraklı bakışları vardı. Ama bana baktığı anda, ne kadar kilo vermiş olursa olsun, Dana Mikeda'yı tanımama engel olacak bir şey vardı.

Bir ona baktım, bir Bakker'a sonra yine ona döndüm sonra yine Bakker'a baktığımda bir şey oldu. Bakker, yüzündeki korkuya rağmen acıyla bana ısrarlı bir bakış attı. Sandalyesinin ucunda merdivenlerin en üst basamağında oturmuş sanki her an atlayıp peşimden gelecekmiş gibi bana doğru eğilmişti ama bunu yapması imkânsızdı. Bu görüntüde neyin yanlış olduğunu anlayabilmem neredeyse bir dakikamı aldı. Bakışında ya da oturma şeklinde, beni tekrar eve çağırırcasına bir kolunu bana doğru açmasında farklı bir şey yoktu. Gölge'yi o çıkartmamıştı.

Arkamı dönüp koşmaya başladım.

İki yıl önce de tıpkı bunun gibi soğuk bir gecede, aynı nehrin kıyısında, aynı adamla konuştuktan sonra da koşmuştum. Çevresinde koyu bir yansıma ya da nasıl engellediğini unutmuş gibi ona hata yaptıran bir ışık olup olmadığını hatırlamaya ça-

lıştım. Anılarım kolaylıkla hareket edebiliyordu. İsteseydim öldüğüm gece tekerlekli sandalyesindeki görüntüsünü, gölgesiz ya da arka duvarda belli belirsiz görünen büyük siyah bir şekille boyayabilirdim. Hayal gücüm fazla mesai yaparken boşluk bulup inandığım ve düşündüğüm her şeye, o boşluğu umutsuzca yerleştirmeye çalıştığımı söylemenin bir anlamı yok.

Tıpkı iki yıl önce yaptığım gibi nehrin kenarındaki tiyatrolardan, restoranlardan ve konser salonlarından çıkan yayalara çarpmadan ya da "hırsız" diye adlandırılmadan elimden geldiğince hızlı yürüyordum. Ama bu kez neyin geldiğini biliyordum ve dönüşmesini beklerken ayaklarımın altında hareket eden gölgemi izliyordum. Hungerford Köprüsü'ne varmak üzereydim. Orijinal demir yolu köprüsüne bağlanan yaya köprüsü, buzdan bıçaklar gibi ışık saçıyordu. Gölgem, nehrin kenarına dizilmiş ağaçlardaki ışıklardan önüme düzinelerce uçuk mavi parçaya ayrılıyor ve bir müddet sonra ise bir saat kadranında birleşen eller gibi dağılmış gölgem de benim içimde tekrar bir araya gelmeye başlıyor ve ışığa *doğru* eğiliyordu.

İşte o an, gerçekten koşmaya başladım. Çantamı olabildiğince sıkı bir şekilde omuzuma asıp kalabalığın arasına karıştım. Ama bir yandan da köprünün kenarındaki gümüş parmaklıklara bakıyor, koşarken parmaklıklardan biraz soğukluk kapıyor ve bir yandan da elimden geldiği kadar derin bir şekilde nehir havasını ciğerlerime çekiyordum. Nehrin kenarında rahipleri, sihirbazların orman yangını renginde yandıkları ve sarmaşıkların dikenli tel yerine kaldırım taşlarından çekildiği o günlere geri çeken yoğun, eski bir büyü ve bir güç vardı. Koşarken bu gücü olabildiğince içime çektim. Antrenmansız bacaklarımdan acıyı ve sıcaklığı bir kenara atıp baş döndürücü bir hafiflik ve güçle beni dolduran serinliğinin ciğerlerime ve

kanıma sızdığını hissedebiliyordum. O kadar ki bir an, sadece bir an, bir maraton uzunluğunda koşabileceğimi biliyordum ve eğer koşsaydım bedenimin serinleyeceğinden ve ağzımın kurumayacağından da emindim. Koşarken ayaklarım, sersemletici, metalik bir ürpermeyle titriyordu. Çin mahallesinde bol yağda kızartılmış istiridye yedikten sonra kendi yollarına giden ya da Strand'deki büyük bir otele yönelen turistlerden kaçarken kendimize olan özgüvenin tadını çıkartıyorduk. Gizemli bir problemi çözmek üzere olan ve bunun yapılabileceğini, hem de bu gece yapılacağını bilen bir matematikçi memnuniyetiyle hareket ediyorduk.

Köprünün sonundaki toprak sete doğru inmeye başladım. Charing Cross İstasyonu'na açılan yeşil-sarı tuğlalı tünelin bu kadar boş görünmesinden, böyle bir yerde ne kadar kolaylıkla pusuya düşürülebileceğimizden ve istasyon girişine doğru ilerleyen kalabalık tarafından çekilebileceğimizden korkmuştum. Sandviç barların, ayakkabı tamirci dükkânlarının olduğu sokakta o güç hissi, gerçekten farklıydı. Bu, avucumuzu gıdıklayan ılık bir rüzgâr gibi parmak uçlarımızda sürtünüyordu. Nehrin güzel kokusunu tüketse de insana hiç hissizleşme duygusu vermiyordu ama buna karşı daha sıcak bir hissi vardı. Bunun sayesinde altımızdan geçen trenlerin gümbürdemesini hissedebiliyor ve şehrin nabzını anlayabiliyorduk. Yolun, tren yolcularının ritmiyle istasyonlardan alabileceğiniz yaşam hızıyla koştuk. Bu her anne, baba ve çocuğun adımını, durup nereye gideceğini ya da buraya nasıl geldiğini düşünecek bir boşluk bırakmadan düzenli bir *tum-tum-tum-tum-tum* sesine çevirir ama sizi varacağınız yere doğru götürür. Birden motorcunun şehir hayatına iyice karışmış bu ritimleri kullanan ve herkesin en çok seyahat ettiği 17.00 ile 19.30 arasında etkili olan büyüsünü biraz daha

anladım. Şu an gecenin bu saatinde bile havada dolaşan gücünü hissedebiliyordum.

Bardaki son sandviçin, dökülmüş biranın, tandırların açık kapılarından gelen köri tozu kokusuna, avukat şirketlerinden yükselen idrarın, İtalyan restoranının arkasına atılan çöpün, istasyonun altındaki bir jimnastik salonunun bodrum katındaki penceresinden yayılan disko müziğiyle karışık ter kokusuna yetişmek için sokakta koşturmaya başladım ama gölgem hâlâ ışığın kavisiyle hareket etmeyi reddediyordu.

Charing Cross İstasyonu'nda, bekleyen taksilerden kaçtım ve bir süre şehrin merkezi bir noktasını gösteren çamurlu taşın uç noktasında durdum. Efsane ya da değil ama bu şey, tüm çok katmanlı, keskin tatsızlığıyla hislerimi yakıyordu. Taşın önünde durup gözlerimi hafifçe kapadım. Böyle bir yerde başımdaki saç gibi her güvercini, rüzgârda ilerleyişini hissedebiliyor ve pençeleri dişimin kenarlarındaymış gibi her fareyi tadabiliyordum. Bu, Edinburgh'taki Royal Mile'ın zirvesinde ya da Paris'teki Arc de Triomphe'da veya Dublin'deki Temple Bar'a katıldığım zamanda hissettiğimle aynı duyguydu. Gerçekten de yer coğrafi olarak merkezde olsa da olmasa da burası pusuladaki göbek, sihirli kuzey bölümüydü. Gerçekten de gücü, bedenimi ürpertiyordu. Bir an dokuz numaralı otobüste eski erkek arkadaşıyla ilk öpüşmesini hatırlayan kadın ya da metroya yaslanmış makinist veya cips yiyen ve istasyonda gidiş bilgilerinin gösterildiği ekranı izleyen çocuk ya da uçak, iniş için küçük daireler çizerken hemen altındaki şehre bakan uykulu yolcu olmanın ne anlama geldiğini biliyordum.

Bir an, benden önceki birçok büyücünün, kendi bedenlerinin, hislerinin gitmesine izin verdiren ve şehre kendilerini kaptırmalarına neden olan bu hisse karışmayı düşündüm. Nereye

gittiysem bana şehrin merkezinde kavga etmenin iki büyücü için en tehlikeli şey olduğu söylenmişti. Çünkü orada olma nedeninizi unutmak ve kendinizi sadece o yerdeki sonsuz büyünün içine sokmak gerçekten çok kolaydı. Crouch End'e giden 91 numaralı otobüste olduğunuz mutlak gerçeğiyle şehrin sokaklarında aylak aylak dolaşırken, günler hatta bazen aylar sonra bulununcaya kadar büyüyü kendi amaçlarınız için kullandığınızı sanırsınız. Kaybolmak için şehirde Crouch End'den daha iyi bir yer yoktu.

Biz olalım, özgür olalım!

Gözlerimizi açtıysak da olduğumuz yerden hiç kımıldamadık. Düşüncelerimiz hâlâ giden bir kamyonun altına sıkışmış kirli gazete parçasının dönüşünde, trafik ışıklarının neredeyse duyulmayan sesinde, süpermarket pencereleri üzerine kapanan kepenklerin çarpmasında dolanıyordu...

Gelin biz olalım!

Kaybolması o kadar kolaydı ki, sadece şehre kapılmak...

Merhaba, Matthew'nun ateşi!

Çantamızın hâlâ yerinde olduğunu anlamak için uzandık. Artık nereye gittiğimizi ya da karşıdan karşıya geçerken arabaların durup durmayacağını görme zahmetine girmiyor, sormaya ya da bakmaya ihtiyaç duymuyorduk. Bedenimize değen frenleri hissettik fakat kollarımızı son kontrol ettiğimizde araba lastiğinden yapılmamıştı. Karton kutuda düşürülmüş erişte yemeğinden otlandığımız kanalizasyondan adımlarımızın yankılanmasını duyabiliyorduk. Büyük panjurlu pencereleri ve çatısında yağmur yağdığında sıcak kalmamızı sağlayan kötü yalıtımı olan uzun beyaz evlerin su giderlerindeki yuvamızdan aşağı bakarak St. Martin'in bölgesinden geçerken kendimizi gördük. Tüm bu işaretlere bakılacak olursa koştuğumuzun farkındaydık.

Trafiğin içinden geçip Nelson Anıtı ve sütun tabanlarına oturmuş büyük taş aslanların çevresindeki geniş, trafiğe kapalı alandan geçip Trafalgar Meydanı'na doğru koşuyorduk. Güvercinler, Arap Emirlikleri Bankası'na doğru dağılıp göğüslerini kabartarak ve alışveriş merkezi ayrıca Buckingham Sarayı görüntüsünü ayarlayarak mükemmel bir zafer işaretiyle birleştiler. Mesafeler, insanın Londra'nın merkezine karşı bakış açısını değiştiriyordu. Sadece yakın olmak bile Nelson anıtını sonsuza kadar yükselecekmiş gibi göstermeye yetiyordu. Oysaki birkaç yüz metre öteden bina çatılarından daha yüksek görünmüyordu. Hayalimde her zaman ayrı olsalar da geniş basamaklı tabanından Leicester Meydanı'nın şatafatlı coşkusunu hissedebiliyor ve St. James Parkı'nın ciddi, sabırlı, ağır büyüsünün tadını alabiliyordum.

Belki Nelson anıtında hislerimiz yeniden korkuyla tutuştuğu için katılmamızı bekleyen, dostça bir ifade ve kocaman bir ağızla ayaklarımızın dibinde oturan, kaçmamız gerektiğini ya da kaçırdığımız şeyin ne olduğunu unutmamızı isteyen o sihirli enerjinin merkez noktasını hissediyorduk. Ama bunun yerine ATM kenarında oturan bir dilenci ya da tiyatroda son selamını veren bir oyuncu, hatta sahnede parıldayan tiyatro ışıklarındaki sıcaklık olmak, işte her ne olmak istiyorsak o olduk.

Parmaklarımı önce taş aslanlardan birinin yumuşak zemininde dolaştırıp ardından kirli taşın daha sert yüzeyinde gezdirdim ve bunu yaparken de elimin altındaki yapıların gerçekliğiyle kendime konsantre oldum.

Ben

Biziz...

Ya da belki

Biz, benim.

Zaten özgürdüm ve zaten bendim. Bu akşam kötü olmaya gerek yoktu.

Nefesimi tutup arkamı döndüm ve Ulusal Galeri'nin muhteşem sütunlu girişine merdivenleri bağlayan ve ikisinin arasındaki küçük geçişe saklanan camlı, modern bölüme doğru koştum. Diğer tarafta patenci çocuklar, rampalardan aşağıya kayıyor, sörflerini döndürerek ve manevralarının işe yarayıp yaramadığını belirten sesler çıkartarak diğer yöndeki merdivenlerin üzerinden zıplıyordu.

Gecenin bu saatinde bile Leicester Meydanı hâlâ hareketliydi. Sinema kapıları sonuna kadar açıktı fakat Charlie Chaplin anıtının olduğu park, sıkıca zincirlenmiş ve lunaparkın ışıkları da sönmüştü. Biraz yavaşlayıp nefesimi toparladım. Otomatikleştirilmiş figürlerin ve çanların dizili olduğu o korkunç saatli İsviçre Merkezi'nden geçtim. Saatin zevksizliği, ona ait bir çekicilikti belki ama yine de tüm bölgenin ruhunu belirginleştirmeye yetecek kadar kötüydü. Piccadilly Meydanı'na ulaşıncaya kadar bilet karaborsacılarının, müzik dükkânlarının ve yün şapkalar, şemsiyeler, Parlamento Binası'nın alçıdan modellerini satan mağazaların yanından hızla geçtim. Trafik, Shaftesbury Caddesi'nde hızla akıyor ya da diğer yönde kızgın bir şekilde zorla ilerliyordu. Rahatça yürüyebilmek için yavaşladım. Piccadilly Meydanı'nın bir tarafındaki fıskiyelerin dışına çıkan heykel atların yanında durdum. Yüzlerce bozuk para ve mesaj metrelerce yüksekte aydınlatılmış fonlarda dönerken, kırmızıdan maviye, altın sarısı rengine, yeşilden beyaza kadar çok rengi yansıtan parlak reklam panolarındaki ışığa yakalandıkları için en alttaki bozuk paraların yansımalarını izledim. Bond Caddesi'ndeki kuyumcunun küçük mor kutusunu bulana kadar çantamı karıştırdım. Ardından ağır, altın bozuk parayı

çıkartıp avucuma aldım. Eğer paranın altın olduğunu bilmeseydiniz onun belli bir renge boyanmış plastik bir rozet olduğunu düşünebilirdiniz ama ağırlığından ya da metalin yapısından altın olduğuna şüphe yoktu. Gözlerimi kapatıp parayı parmaklarım acıyıncaya kadar avucumda sıktım ve bir dilek diledim. Ardından parayı hâlâ yumruğumda tutarken kolumu dirseğime kadar suya batırıp parayı bıraktım.

O anda havada bir hareketlilik hissettim ve ne olduğunu bilerek döndüm. Önceden bir kez daha havanın böyle değiştiğini hissetmiştim ama bunu hemen aklımdan çıkarttım. Aynı hata ikinci kez yapılmamalıydı.

Açlık, hâlâ kaldırım taşlarının yarısındaydı. İnce, soluk bir çizgide elektrik direğinin gölgesinden ortaya çıkıyordu. Bedeninin sadece yarısı oradaydı ve etrafındaki belli belirsiz varlığın bir içinde bir dışında ceketi dalgalanıyordu. Ancak pençeleri, eğri parmak uçlarıyla yüzümü keserken bile kolumu uzatıp bileğinden yakalamama yetecek kadar gerçek, sert ve siyahtı. Kolları, hayalet gibiydi. Arkalarından trafik bariyerlerini ve göğsünden de son yolcusunu Soho'ya götüren üç tekerlekli arabayı görebiliyordum. Açlık havaya yükselirken yüzümü döndüm.

"Gerçekten burada dövüşmek istiyor musun? Burada, bu kadar ışığın, insanın ve *gücün* arasında? Gerçekten de bunun akıllıca olduğunu mu sanıyorsun?" dedim.

"Unutuyorsun," dedi. Nefesi, tıpkı bir trenin yer altı platformuna varmak üzereyken bıraktığı soğuk hava gibiydi. "Ateşini içtiğimde beni hiç görmeyecek ve kim olduğumu bilmeyecekler!"

Bileklerini tuttuğum yerden büktü. Ellerim bileklerini döndürme konusunda sıkıntı çekmiyordu çünkü bilekleri çok inceydi. Ama kolunu bükerken parmakları tenime dokunacak

kadar aşağı sündü. Siyah pençeleri, kıyafetlerimin içinden geçip kollarımı oydu. Ani bir acı olmadı; siyah parmak uçlarını, katı margarini kesen bir bıçak acımasızlığıyla tenime batırdı. Aslında bu, kuvvet isteyen bir işti ama o, deriyi, kılcal damarları, kasları parçalayarak bunu yapabilecek tek kişiydi.

Kanım yansıtıcı, değişen neon ışığından dolayı ilginç koyu mor renginde ellerinin altında belirirken bağırmış olmalıyım ki gülümseyerek "Türünün kuralları umurumda değil, özgür olmak bu, değil mi? Beni birçok kez geri çevirdiniz, küçük Büyücü ve mavi alevleri!" dedi.

Dirseklerimde ve göğsümde ağrının başladığını hissedebiliyordum. Beni gittikçe daha sıkı tutuyordu. Bense sadece bileklerine asılmak için mücadele ediyordum. Bu denli durdurulamaz gücü olmasına rağmen yine de karşımda yoktu. Sanki suyun ortasındaki fok balığıymış gibi ayakları yoktu sadece elektrik direğinin gölgesinde süzülen ceketi vardı. Göğsü hâlâ gökyüzünde, şekilsiz gri bir leke gibi duruyordu. Gerçek ya da sert değildi.

Dişlerimi sıkarak "Dilek tuttun mu?" diye sordum.

"Ziyafet çekmeyi diledim," dedi. "Her zaman ziyafet çekmeyi."

"O hâlde on peniden daha fazlasını bırakmak zorunda kalmışsındır."

Bir an anlamadı. Ama daha sonra çöküк, yarı kapalı gözlerinde anladığını gösteren bir ışık belirdi. Önce hemen arkamda fıskiyelerin içinde şahlanmış atlara, ardından yüzüme, sonra da kanımla hafif pembeye dönmüş tişörtümün ıslak kollarına baktı. Ellerinin tuttuğu şeyin nemli olduğunu anlayamayacak kadar ince ve güçsüz olduğunu fark ettim. Zafer kazanmışçasına sırıtıp "Güçsüz olduğunu biliyoruz!" dedik. Sahip olduğumuz

güçle, bulabildiğimiz her farklı güç ve büyüyle ayak parmaklarımızı ayakkabı tabanına öyle sert bastırmış olmalıyız ki altımızdaki kaldırım inledi. Parmaklarımızı gölgenin hayali bileklerine dolayıp arkamızı döndük. Gölgeyi tuttuğumuz gibi fıskiyeye doğru fırlattık. İlk önce başımızı su seviyesine getirip ardından onu da yanımıza çektik. Suya çekilirken geriniyordu. Bacakları, elektrik direğinin gölgesinde gri bir lekeye dönüşerek eridi, ardından gergin bir lastik gibi uzadı. Başını suya daldırdık. Gölge dokunduğu anda su kaynamaya, etrafımızda kabarcıklar çıkartmaya başladı. Suyun içinde kıvranırken birden parmaklarını kollarımdan kurtarıp yüzüme çarpmaya başladı. Başını olabildiğince suyun içine sokup üzerimizdeki şahlanmış atların olduğu tarafta yanan projektör lambasına doğru ittiğimizden hiçbir şey görmüyordu. "Bir dilek tut, burada ışık olalım!" diyerek homurdandım.

Elektrik direğinin uzanan gölgesi incelip soldu ve sonra ortadan kayboldu. Atların hemen üstünde yanan projektörün ışığı, kızgın güneş rengine döndü. Piccadilly Meydanı'nın üzerindeki neon ışıklar, gözlerimi kapatıncaya kadar kıvılcımlar çıkartmaya ve gittikçe daha parlak bir hâl almaya başladı. Araba lambası, fren ışığı, sokak lambası, mağazaların ışığı, tüm gölgeyi ve karanlığı yok ederek yeni doğan bir güneş gibi yanarken ışığın yoğunluğu hâlâ göz kapaklarımda büyüyordu. Bir saniyeliğine gecenin ortasında gündüz oldu.

Ellerimin altındaki soğuk, kaygan baş, kayboldu. Öyle ani yok oldu ki sendeleyip az kalsın fıskiyeden çıkan köpüklü suyun içine düşüyordum. Yakınlarda şiddetli bir elektrik patlama sesi duyunca elimi hemen sudan çıkarttım. Projektör ışığı suyun içini öyle parlak hâle getirmişti ki, üzerimdeki atların gözleri çıldırmış gibi göründü. Ardından ışık söndü, lambaların yanan

kabloları, kavrulmuş siyah kurtçuklara dönüştü. Sıcak bir yaz gününde şimşek sesine benzer bir çıtırtı duydum ve civardaki araba farlarından çıkan ışığın yoğunluğuyla hepsi patlamaya başladı. Regent Caddesi ve Shaftesbury Meydanı'nın yol ayrımı üzerindeki neon ışıklar artık bakılamayacak kadar parlak bir hâl almış, ortalık sirke dönmüştü.

Piccadilly Meydanı, kaos ortamına sürüklenirken fıskiye havuzunun kenarında oturdum. Havuzun etrafındaki ışıklar kardığında yayalar şaşkınlıkla bağırıyor, cep telefonlarını alıp arkadaşlarına, ailelerine heyecanlı seslerle gördükleri en şaşırtıcı manzarayı anlatıyordu. İçlerinde daha girişken olanları, *London Evening Standart* gazetesine görüntüleri gönderme umuduyla, Haymarket'in sönük ışıklarının aksine Piccadilly'nin hâlâ yanan lambalarının resmini çekiyor ya da kameraya alıyordu. Trafik durma noktasına gelmişti. Otuz sekiz numaralı otobüs şoförü, arabanın ışıklarının patladığını gördükten sonra birden yönünü değiştirip Shaftesbury Caddesi'ne ilerlemeye başlamıştı ki ön tekerleri kaldırımın üzerinde savruldu. On sekiz metre uzunluğundaki otobüsle iki yöndeki tüm trafik durdu. Otobüsün engellediği sürücüler, kornalarına basıyor, bunun hemen düzeltilemeyeceğini görenler yakınlardaki yirmi dört saat açık bir büfeden kendilerine kahve ve donut alıyordu. Londra'daki en meraklılardan oluşan kalabalık, ne olduğunu anlayamadıkları bu ilginç şeyi görmek ve bu kadar çok lambayı aynı anda patlatan şeyin ne olduğu üzerine yorumlar yapmak için yarım saat içinde meydanda toplandı. Polisin gelmesi kalabalıktan dolayı gecikti. Polis araçları, Soho'nun arka caddelerinden geçerek sonunda gelmeyi başardı. Daha polis araçları görünmeden siren sesleri duyuldu. Durumu görmek için sarı flüorışıl ceketli birkaç

polis memuru yürüyerek geldi ama onlar da durum karşısında iyice umutsuzluğa kapıldı.

Tüm bunlar devam ederken tişörtümün kollarını yukarıya çekmiş öylece oturuyordum. İki kolumun alt kısımlarına kusursuz bir şekilde dört yarım ay şekli kazınmış ve hepsi de aşırı derecede kanıyordu. Yaraları, fıskiyedeki suda yıkamayı düşündüm ama temizlemek için dilek suyunu kullanmak, o yerin büyüsü düşünüldüğünde pek uygun görünmedi. Bunun yerine cebimden bir bozukluk çıkartıp herhangi bir şehir büyüsü ruhunun, dilek dileyenlerin işaretiyle buranın suyunu kutsadığını düşünüp parayı suyun içine attım ve batışını izledim. Meydanın karanlığında altın paramı göremeyince geride bakacak bir şey kalmadığına karar verdim.

Yolun karşısına geçip nöbetçi eczaneye gittim. Oradan bir sargı bezi, böyle kötü yaralarda kullanılan dezenfekte sıvısı aldım ve su aramak için tekrar koşmaya başladım. Geçiş resminin altındaki bir boşluğa oturduktan sonra tişört kollarımızdan geriye kalan parçaların kapatmayacağı kalınlıkta kanayan kollarımızı sargı beziyle sarmaya başladık. Polisler trafiği düzene sokmaya çalışırken sorgulamalarından korumak için kolumuzdaki bandajı ceketimizle kapatıp evin yolunu tuttuk.

Sabah uyandığımızda kollarımız hâlâ kanıyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse sargı bezi kandan sırılsıklam olmuştu. Aslında zafer günü olması gerekirken kötü bir başlangıç sayılabilirdi.

Kuşluk vaktine kadar kolumuzda hiç pıhtılaşma belirtisi olmadı. Otelimizden ayrılıp doktor aramaya başladık.

Nehrin güney kısmındaki hastanede Dr. Seah, kanlı kolumuzu inceleyip "Pekâlâ. Bizi anlayışlı, rahatlatıcı olmamız için

eğittiklerini biliyorsun, değil mi? Ama koluna bakınca, tam anlamıyla berbat hâlde olduğunu söylemeliyim," dedi.

"Sorun ne?"

"Hemofilinin ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu üzgün bir ses tonuyla.

"Pek sayılmaz."

"Geçen hafta burada nasıl olup da kan kaybetmediğini görünce bu pek muhtemel gelmedi. Aslında ne biliyor musun, en iyisi bir ambulans çağırayım."

Kanlı kollarımızı ışığa doğru kaldırıp dirsek kıvrımlarımıza damlayan kanı inceledik. "Bu, yeterli olmayabilir," dedik. "Belki taksi daha iyi olur."

Zayıflık. İnsan zayıflığı, kırılganlığı ve eksikliği. Kendimizi bu ölümlü bedende nasıl da tuzağa düşürmüştük?

Artık kendi sorumluluğumu alma zamanı geldi. Pratik, sağduyulu olmalıyım. Artan gerilim durumunda mantıklı olmalı, ses ılımlı, gözler kapalı, çene aşağıda omuzlar geride durmalıydım. Eğer korkmuş görünmeye başlarsanız daha ne olduğunu bilmeden korkarsınız.

Dr. Seah bir taksi çağırdı. Titreyen ellerimizle arka koltuğa geçip taksiciye bir adres verdik. "Doktora ihtiyacın olmadığından emin misin? İyi görünmüyorsun," dedi şoför.

"Bu adreste doktor bir arkadaşım var."

"Eminsen, tamam."

Taksici, beni gitmek istediğim yere, peri masalı kalesi ve St. Pancras İstasyonu'nun kubbeli pencereleriyle uyum sağlamaya çalışırken bir tarafında Euston İstasyonu'nun yansıtmalı gri camları, diğer tarafında da İngiliz Kütüphanesi'nin kırmızı tuğlalı duvarının olduğu Chalfont Street Market'e götürdü.

Arabadan indikten sonra geriye kalan çok az paramı da verip teşekkür ettim ve yoluma devam edeceğimi düşünmesine yetecek kadar sendeleyerek ilerledim. Taksi uzaklaştığında geldiğim yöne arkamı döndüm, yürürken dizlerimizin titrediğini hissediyorduk.

Korkmak, özgür olmak değildir.

Biz...

Ben...

Gelin, ben olun! Yürüdüm, kendimizi yürüttüm çünkü bu zayıflığın nasıl olduğunu çok iyi biliyordum ama biz bunu bilmiyorduk. Elizabeth Garret Anderson Kadın Hastanesi'nin tahtalarla kapalı, kırık camlarının olduğu köşeyi döndük. Hastanenin çay rengindeki duvarları uzun ilan panolarıyla sokaktan ayrılmıştı. Panolara konser, dergi reklam afişleri yapıştırılmış ve üstlerinde Beyazlar'ın kargacık burgacık yazıları, Kingsway Santrali'ni gösteren siyah beyaz timsahların burunları vardı. Köşeyi döndüğünüzde hastanenin girişine geldiğinizi gösteren soluk yeşil kapılara asılı "tehlikeli", "girilmez" ve "çocuklar giremez" uyarı işaretlerini fark edersiniz. Kapılar, oluklu saçla kaplanmış ve üstlerine de asma kilit asılmıştı. Kapıların üzerine birileri, gözleri kapalı, beyaz tenli bir hemşirenin resmini çizmiş ve bunun üstüne başka birisi de büyük siyah harflerle "**SESİMİZ VAR MI??**" diye yazmıştı. Kapıyı çaldım ama oluklu saç, ardındaki boş kapı iskeletine yüksek sesle çarptı ve kırık cam parçaları da ayağımın altında kalın bir buz tabakası gibi çıtırdadı. Demir bariyeri tekmeleyip hastanenin kırık pencerelerine doğru, "Hey!" diye bağırdıysak da sesim Euston İstasyonu'ndan uzaktaki trafik ışıklarında yavaş yavaş ilerleyerek bir otobüsün geçmesiyle ayrıldı.

Artık sabrımız kalmadığı için çantamızdaki maymuncuğu alıp kaygan, kanlı parmaklarımızla asma kilidi açmaya çalıştık.

En sonunda doğru anahtarı bulduk ve anahtarın kilide uyması için yalvardık. Kilidi çevirdik ve kapı açıldı. Kırık cam kapı panellerinden eğilerek geçmeden önce kapıdaki zinciri çekip arka tarafa bıraktık. Ağır metal parçası gıcırdayıp kaldırımın üzerini çizdi.

İçeride kapalı havanın izleri, kontrplakla kapatılmış pencere camlarından içeri süzülüyordu. Koridorlar boş olmasına boştu ama her taraf kırık cam parçaları, bozulmuş borulardan sızan suyla, parçalanmış tahtaların çürük parçalarıyla kaplıydı. Hiçbiri de bir zamanlar burasının ne olduğuna dair bir ipucu vermiyordu. Parke zeminin yıllardır uğradığı sellerden, susuzluktan dolayı rengi solmuştu. Soğuk, keskin bir çürük kokusu yayan parlak yeşil renkli yosunlarla ve küfle lekelenmişti. Duvardaki bir çatlaktan birkaç mor kelebek çalısı çiçeğini kökünden koparttım. Çiçekleri avucumda iyice ezdikten sonra çantamın en ön cebine koydum. Kelebek çalısı, Londra'da nerede terk edilmiş ev varsa orada yetişen bir bitkiydi. Tren yolu tünelinin, terk edilmiş evlerin duvarlarında köklerini taşların arasına yayarak filizlenirdi. Öyle ki kelebek çalısı çiçeğinin şehir büyücülerinin icatlarında özel bir yeri vardır. Nerede bulunurlarsa bulunsunlar hiçbir şekilde ihmal edilmezler.

Çantamdaki son mor parçayla sola dönmeyi tercih ettim ve beyaz bir kimyasal boyayla lekelenmiş durgun su birikintisinden üzerime su sıçratarak ilerledim. Basamaklarının neredeyse yarı tuğlası eksik bir merdiven gördüm. Bir iskeleyle desteklenen duvarın yanındaydı. Birinci katta boş, havasız bir koridor daha vardı.

"Kimse yok mu?" diye bağırdım.

Sesim, yerin ölü sessizliğinde kaybolup gitti. Öyle ki gerçekten seslenip seslenmediğimi bile merak ettim.

Öylesine sağa sonra da sola döndüm. Yine merdivenden çıkmak üzereydim ki arkamda bir çıtırtı duydum. Döndüm. Hemşire kıyafetli bir kadın hemen arkamda duruyordu. Yüzü, neredeyse demir kapıya çizilmiş resimle aynı beyazlıkta, şapkası resimdekiyle aynı eskilikte ve başında resimdeki hemşirenin şapkasıyla aynı mavilikte bir şapka vardı. Yüz ifadesi de oldukça ciddiydi.

"Kimsiniz?" diye sordu ciddi bir sesle.

Saçları, gümüş rengindeydi. Önlüğünden bir hemşire saati sarkıyordu. Siyah bir külotlu çorap ve ona uygun siyah bir ayakkabı giymişti. İncecik bacakları vardı. Yaşlı ellerini, hemen önünde birbirine bağlamış öylece duruyordu.

Cevap vermediğimizde yeniden, "Pekâlâ, gel, gel bakalım şimdi. Çok zamanım yok," dedi.

"Swift," diye mırıldandık. "Adım, Swift."

"Pekâlâ, Bay Swift. Size yardım edebilir miyim?"

"Hastaneyi arıyorum."

Değişmeyen bir ses tonu, hareket etmeyen elleri, benden birkaç santim kısa olmasına rağmen beni küçümseyen bakışıyla, "Kendi başınıza da görebileceğiniz gibi," dedi, "burası bir hastane."

"Evet. Pardon, evet. Görebiliyorum."

"Madem görüyorsun o hâlde neden soruyorsun?"

"Benim yardıma ihtiyacım var."

"Pek çok insanın hastaneye gelme nedeni de bu zaten. Tam olarak ne şikâyetiniz var?"

Kanlı sargı bezinden birini göstermek için ceketimin kolunu yukarı çektim. Kolumu görünce dudaklarını büzdü, hımmm gibi bir ses çıkarttı ve ardından, "Pekâlâ, bu taraftan gelin, hadi çabuk!" dedi. Bir topuğunun üzerinde dönüp koridorda ilerledi.

Elimden geldiğince hızlı adımlar atarak ona yetişmeye çalıştım. "Umarım öncelikle acil servisi denemişsinizdir, bekleyen bir liste var, doğru mu?"

"Evet."

"Ve? Lütfen zamanımı gereksiz mazeretlerle boşa harcamayın, Bay Swift. Ölülerin kemikleriyle oynarken başıma geldi ya da düşen camın binlerce parçasının ruhunu kazara çağırdım ya da bunun gibi kötü hikâyeler anlatmayın. Yaranın nasıl olduğu umurumda değil. İyi bir teşhis koymak için sadece doğru bir bilgiye ihtiyacım var."

Diğerleri gibi küflü ve karanlık bir odaya girdi ama diğer odaların aksine kapısında bir asma kilit olan büyük, ahşap bir dolap, odanın ortasında üzerinde yanan parlak lambalı bir diş doktoru koltuğu vardı. Lambada elektrik kablosu olmamasına rağmen hemşire koltuğa yaklaşırken ışık daha da canlandı. "Pekâlâ, ne oldu?"

"Açıkçası, bir büyücünün canlı gölgesi tarafından saldırıya uğradım. Bu, kanımı içmek isteyen aç ve karanlık bir varlıktı. Dilek büyüsü ve yakıcı ışıkları kullanarak onu yenmeyi başardım. Tırnaklarını koluma batırdı ve o zamandan beri kanama durmuyor."

"İlginç," dedi pek de umursamayan bir ses tonuyla. Önlüğünden gözlüklerini çıkartıp burnunun ucuna yerleştirdi. Ardından da çok keskin görünen bir makas çıkarttı. "Ama olağanüstü bir şey sayılmaz. Bu canlı varlığı öldürdüğünü sanmıyorum."

"Bundan şüpheliyim."

"Bu, pek de mantıklı bir tepki olmaz mıydı?" dedi. Ben sandalyede otururken o da burnunun ucuna indirdiği gözlüklerinin üzerinden bana bakıyordu.

"Bu bir gölge," dedim. "Onu çıkartan kişi öldüğü zaman o da ölür."

"Çok can sıkıcı bir şey," dedi. "Bilirsin işte, bazen neden böyle bir zahmete girdiğimi bilmiyorum, eninde sonunda hepsi buraya gelir."

Kolumdaki sargıları düzgünce kesmeye başladı. Sargı bezleri çözüldüğünde tenimin üstünde kanlı, yarı ay şeklindeki izler ortaya çıktı. "Evet, şey..."

"Ben yardımınız için size ne önereceğimi bilmiyorum," dedim. Kendi kanımızı görmemek için başımızı çevirip gözlerimizi kapadık.

"Bana bir şey önermek mi?" Sesinde hafif bir içerleme vardı. "Genç adam, İngiltere'yi büyük kılan üç şey vardır. Birincisi, spor yapmadaki yeteneksizliğimiz."

"Bu, İngiltere'nin büyük olmasını nasıl sağlar ki?"

"Belirli kayıplara rağmen aksi kanıtlara hiç aldırış etmeden bu yıl iyi olacağını düşünüp mutlak bir inançla yine deneriz."

Kaşlarımı kaldırdım ama bu, kanımı daha net görmeme neden oldu o yüzden yüzümü çevirip tek kelime etmedim.

"İkincisi," diye devam etti. "BBC'dir. Çok değişken, tabloid, eksik finanse edilmiş ve güven vermeyen bir kurum olabilir ama Dünya Hizmeti, Dickens uyarlamaları, günlük programları ve *Doctor Who* dizisi olmadan bu ülkenin kültürel ve toplumsal kapasitesinin özellikle de cep telefonunun gelişmesiyle maymun adam seviyelerine düşeceğine inanıyorum."

"Ah," dedim, bir şeyler söylememi beklediğini düşünerek.

"Ve sonuncusu da Ulusal Sağlık Hizmeti."

"Yani USH servisi mi?" diye sordum kuşkuyla.

"Onu söylemedim, USH'nin İngiltere'nin büyümesine katkı sağladığını söyledim. Şimdi düz uzan."

Düz uzanıp parmakları iki kolumdaki hassas yaraya dokunurken kendimi geri çekmemeye çalıştım.

Merakla, "Peki, ya Beatles?" diye sordum.

"Ne olmuş onlara?"

"İngiltere'nin büyümesini mi sağladılar?"

"Hastanemde aptalı oynamayın, teşekkürler."

"Pardon."

Bir süre sonra da, "Kelebek çalısı topladınız mı?" diye sordu.

"Evet. Sorun olur mu?"

"Etrafta bir sürü var, neden umursayayım ki?"

"Ama sordunuz."

"Bir hemşireden tıbbi işlemi çabuk ve kolay yapması için tatsız süreçlerde hastayı rahatlatması beklenir."

"Siz, tatsız bir şey yapmadınız," diye başlamıştım ama duraksadım.

"Dilinize takılan kelime, *henüz* idi," dedi küçük bir gülümsemeyle. "Aceleyle bir söz söylemeden önce bunu düşünmenize sevindim."

"Bu, rahatlatıcı bir prosedür mü?"

"Canlı bir gölge ve karanlığın özü tarafından saldırıya uğrayıp hayatta kaldınız," dedi. "Biraz dürüstçe söylemek gerekirse, pek acıtmayacak. En azından ilaç kadar değil."

"Yaptığınız işi seviyor musunuz?"

"Hayat işte."

"Nasıl?"

Cebinden bir anahtar çıkartıp dolabın asma kilidini açtı. Dolaptaki raflar gölgede kalmıştı. "Doktorlardan korkuyorsunuz," dedi kavanozlar sallanırken. "İlaçtan korkuyorsunuz. Bu iyi. Kırık iki kaburga kemiğiniz, burkulmuş bir bileğiniz ve çok sayıda da yaranız var. Klinik açıdan son iki yıl içinde

öldüğünüzü düşünüyorum. O yüzden de bakış açınızı anlayabiliyorum."

"Tüm bunları nasıl biliyorsunuz?"

"Avuç içinizi okudum! Gerçekten bilmek istiyor musunuz?" İlgisiz sesinde sert bir karşılık vardı. Dönüp içinde bir tür siyah çamurumsu yapışkan olan bir kavanoz çıkarttı. "Ezilmiş fare kafatası, tuzundan arındırılmış Thames Nehri suyu, King Cross İstasyonu'ndaki sızdıran bir borudan kazınmış kuru yosun, bir tutam çamur tozu ve şiddetli bir ağustos yağmurunun oluşturduğu su birikintisinden alınmış kurşunsuz petrol kalıntısı; hepsi karıştırılıp on dakika mikrodalga fırında ısıtılmış ve üç gün, üç gece boyunca fotoğrafçı lambasından yayılan ışıkla süzülmüş bir karışım bu, senin için uygun mu?"

"Ne için?"

Sabırsızlığıma kızdı. "Bay Swift, değil mi? Bay Swift, ölümcül bir savaşa katılmadan önce karanlık varlık tarafından yaralanmış olmanın tıbbi sonuçlarını düşünme zahmetine mi girdiniz? Bundan şüphe duyarım. Gençler bunu asla yapmaz. Hepiniz ölümsüz olduğunuzu düşünürsünüz. Düz uzan." Kaçış baskısının öfkesiyle üstüne bir şeyi çabucak geçiriverdi. Ceplerinden birinden küçük, ahşap bir spatula çıkarttı. Artık cebinin tüm bu malzemeler için yeterli büyüklükte olmadığından şüphelenmeye başlıyordum. Kavanozdaki parlak yapışkan maddeden kaşıkla bir parça çıkartıp kolumu demir kelepçe gibi bir elle dümdüz çekerek sağ bileğimden sıkıca tuttu. Doğum günü pastasını kremayla kaplayan bir büyükanne edasıyla bu maddeden yaralarımın üzerine sürmeye başladı.

Etkisi, acılı Vietnam körisinden yemeye benziyordu. Spatulanın ilk dokunuşu, tenimin üstünde hareket eden çok miktarda sabun köpüğünün bıraktığı histen ya da parmak

uçlarının yapış yapış unla yıkanması hissinden farklı değildi. Ancak o zaman zihnim, yanma hissinin o kadar da kötü olmadığı düşüncesiyle oyuna geldi. Önce bir kaşınma isteği belirdi, ardından kemiklerime doğru yayılan, dirseklerden kürek kemiklerime kadar işleyen yoğun ateşli bir zonklama baş gösterdi. Parmaklarım yandı, boynuma kramp girdi. Bunun şokuyla hızla geri çekildik ama bizi çok sert tutmuştu. "Bebekleşme," diye azarlarcasına mırıldanırken yüzünde şaka yaptığına dair bir işaret yoktu.

"Acıyor!" diye sızlandık, ağzımızda nefes almanın, kulaklarımızda ses duymanın bir rahatlığı oldu. Her türlü algı, dikkatimizi dağıtmaya yeterdi.

"Birazdan bitecek," dedi. "Eğer gerçekten çok kötü olsaydı anestezi vermeyi düşünürdüm ama bugünlerde bütçe kesintilerinin nasıl olduğunu biliyorsunuz." Tenimizdeki o siyah madde, kanımızla karışmaya, şeker pekmezi renginde, kahverengi-siyah halkalar oluşturmaya başladı. "Biraz sersemlediğini hissedeceksin," diye ekledi. "Ama lütfen hastanemi yakmana neden olabilecek gizli büyü dürtülerini kontrol altında tutmaya çalış. Sayısız hastasına rağmen USH'nin bu anlayışı yoktu ama biz herkese eşit hizmet etmek zorundayız."

Gözlerimizi sımsıkı kapatıp kanımızın ılık tadını alıncaya kadar dudaklarımızı ısırdık. Bu, sersemleme değildi. Daha çok düşüncelerin gevşemesi, sözlü düşüncelerin düzgünce sıralanması, biçimlendirilmiş düşünce ve insan seslerinin ayırımı gibi bir şeydi. Zihnimiz uçan balon gibi, uyumadan ya da uyanmadan hemen önce, otobüste patates soymayı sevmeyen Japon balıklarının varlığının kusursuz bir mantıkta göründüğü zamanki rüya hâli gibi parçalara ayrıldı. Düşüncelerimi, bu bilinç sürecini ve acıyı, dilin sabit mantığı, anlayışı olarak sesli hâlde

düşündüm. Ama böyle bir durumda düşüncelerimiz hiçbir şeydi, sadece...

Merhaba? Evet, evet adamı arıyorum, hayır canına okuyamam sadece dinle.

Annem perşembe günü öldü. Evet gelecek hafta...

Üç papalık, hayır üç. Eğer öyle söyledilerse...

Bak, bir şeyler salı gününe geçiyor, gitmeliyim ve...

Bana yardım et! Evde, benim için geliyor. Aman Tanrım, aman Tanrım, eğer sen...

Evet, ben de seni özlüyorum...

Merhaba?

Merhaba?

MERHABA?

Gözlerimizi açtık. Hemşire yapışkan maddeden biraz daha alırken kolunu tuttuk ve "En son ne zaman telefon görüşmesi yaptınız?" diye sorduk.

"Bay Swift, bu..."

"Adınız Jean'di ama daha sonra babanız öldü. O da bir doktordu. Telefonda ağladınız ve *bana yardım et* dediniz ama o, Paris'teydi ve zamanında gelemedi. Hiç bilet yoktu. *Bebeğim her şey yoluna girecek, her şey düzelecek* dediğinde Noel'di. Ve kostümü buldunuz. Büyüyü biliyordunuz, bunu neyin harekete geçireceğini biliyordunuz. Telefonda arkadaşınıza bunun işe yarayacağını söylediniz. O da ne yaptığınızı, neyden bahsettiğinizi ve ne düşündüğünüzü sordu. Hoşça kal dediniz. *Seni bırakmak zorunda olduğum için üzgünüm, her zaman seni düşüneceğim,* dediniz ve sonra telefonu kapattınız. O zamandan beri telefon almadınız. Sessizliğe gömüldünüz. Karşınızda olmayan hiçbir şeyi, orada olmayan kimseyi bilmek istemiyor-

dunuz. Hiç ses, sorumluluk, mesafe istemiyordunuz. Sadece bu, sadece *hoşça kal Alex, seni düşüneceğim ama artık sen beni düşünme, hoşça kal.*"

Jean, bileğini parmaklarımızın arasından çekti. Hiç korkmadan göz göze geldik. "Etkileyici," diye mırıldandı sonunda. "Telefon kablolarındaki anıyla zihninizi paylaştığınız konusunda beni önceden bilgilendirmeniz gerekirdi. Tıp tarihiyle ilgili nitelik taşır." Sesi seviyeliydi ama elleri titriyordu.

"Sizi tanıyoruz," diye mırıldandık.

"Öyle mi?"

"Ne söylediğinizi biliyoruz."

"Nasıl?"

"Bu..."

savrulan düşüncelerde bir yerlerde
sahip olduğumuz şeyin mavi anıları
merhaba?
Orada mısın?
Orada kimse var mı?
Merhaba?
Gidiyorum, sevgilim, şimdi gidiyorum,
Telefonu kapatma
Hoşça kal
İyi geceler, tatlı rüyalar!
Merhaba? Bu numarayı arıyorum, bu adam için
Merhaba?

"Arkanızda bıraktığınız düşünceleriz biz," diye mırıldandık. "Biz. O, duymasa bile sesinizdeki hisleriz. Biz..."

"Sadece baş dönmesi olarak tanımlanabilecek bir duruma göre oldukça ilginç cevaplar veriyorsunuz," dedi çabucak.

"Kanınız maviye dönüyor ve oksijenle birleştiğinde kurtçuklar gibi kıpırdanıyor mu?" -

İlacın kanımızla karşılaştığı tenimizde kıpırdayan mavi kıvılcımlara baktık. Birden kendimi hasta hissetmeye başladım. Tüm dünya sıcak bir siste görülen bulanık bir şeye dönüyor gibiydi. Kulaklarımda çınlama başladı. Başım ağrıyordu. Artık sıcak hava balonu yok da onun yerine kurşunla doldurulmuş bir balon vardı ve beni seslere sürüklüyordu...

merhaba?

Kimse yok mu?

Söyleme şansı hiç olmadı...

Bak, bunun telefonda yapılmaması gerektiğini biliyorum ama şunu bilmeni isterim ki

Birini arıyorum, cerrah var mı?

Merhaba? Merhaba? MERHABA?

"Yardım et!" diye bağırdım sıktığım dişlerimin arasından. "Lütfen, bana yardım et!"

"Pekâlâ, hepsi bir soruna bağlı," dedi hemşire sonsuz bir sabırla.

"Hatırlayamıyorum! Önceden ne olduğumu hatırlayamıyorum! Ben olduğumu hatırlayamıyorum!"

"Bir hemşireden çok psikolog istiyor olmalısın," dedi, profesyonel ve sağduyulu bir soğukkanlılığı vardı. "Size birini önerebilirim." Ardından daha sessiz, konuşulması ve sonra unutulması gereken küçük kelimelerle, "Hâlâ kanamayı durdurmak istiyor musun?" diye sordu.

"Bilmiyorum, bilmiyorum..."

"Akşamınıza gölge yapmak istemem ama ya kanamayı durdururuz ya da yavaşça kan kaybından ölürsünüz. Ve o zaman

durumunuza hiçbir şey yapamayacağımı da eklemek isterim..." Gülümsemesi parladı. Ne zalim ne de şefkatliydi. Biraz yaklaşıp "Tabii, bu sizin için çekici bir şey değilse..."

Duraksadım.

"Hayır," dedik.

Konuştuğumuza, sesimizi bu denli özgüvenli bulduğumuza şaşırdık. Daha önce ya da daha kesin biçimde konuşmadığımıza da şaşkındık.

"Emin misin? Yani eğer psikiyatrist istiyorsanız..."

"Hayır. Biz... Hayır. Lütfen. Bize yardım edin."

"*Bize* yardım edin mi yoksa *bana* yardım edin mi?"

"Biz aynıyız."

"Emin misiniz?" diye sordu kibarca. "Bana göre sizden birinin mavi, diğerinin kırmızı kanı var. Biriniz telefon hatlarında olan ve diğeriniz de muhtemelen ölü olanınız, benlik kavramında iyi bir zemini var. Eğitimimi aşan bir yorumda bulunmak istemiyorum, anlarsınız işte. Aynı teni, aynı sesi paylaşıyor olabilirsiniz ama gerçekten aynı olay üzerine çalıştığınızdan pek emin değilim."

Bir düşündük...

Ama daha sonra ben düşündüm...

"Ben üzgünüm," dedim.

"Üzgünüz," diye de ekledik.

"Lütfen... Beni bağışlayın, ben konuştum..." dedim mırıldanarak.

"Biz bunu düşünmedik..." diye açıkladık.

"Diğer kol," dedi diğer bileğimi tutarken. "Bu kez mavi kıvılcımlarını her tarafa damlatmamaya çalış, anlaştık mı? Hastalarımı yargılamak benim işim değil."

"Neden?" diye sorduk. "Bir katili de tedavi eder miydiniz?"

"Evet," dedi doğrudan. "Hasta olsaydı ederdim."

"Neden?"

"Tıp yemini, hizmet sözü, görev, yasal nedenler, USH poliçesi, hepsi işte."

"Ama *neden*?"

"Bilmelisiniz, yani biriniz bilmeli."

"Hangisi?" diye sordum, kendime, başımdaki ya da tenimdeki acıya rağmen gülümseyerek. "Böyle olmuyor," dedim biraz geri çekilerek.

Elindeki spatuladan siyah benekler damlatarak durup yüzümüze baktı. "Hayat, sihirdir," dedi. "Hepsi bu. Kaybediyorsun, değil mi büyücü? Kontrol altına alamıyorsun."

"Evet," dedim. "Yani... Hayır."

"Hangisi?"

"Sorduğun soruya bağlı."

"Hem kafası karışık hem de şakacı." Omuzlarını silkti. "Ah, peki."

"Yani bu mu, *ah, peki*?"

"Benim işim yargılamak değil, biliyorum."

"Burayı halledip saracağım." Gülümsedi. "Üç gün boyunca yirmi dört saatte bir bu sargıları değiştir. Daha sonra alçıya aldırmayı düşünebilirsin. Herhangi bir yerinde sargı bezi olan adamlar, bunun dayanılmaz bir şey olduğunu hissetmekte çok haklılar. Her ay düzenli ağrı yaşamamaları onlara üstünlük duygusu verir ama sonra bir yerleri sargıya alındığında da sadece sevilmek isterler."

"Benden mi bahsediyorsunuz yoksa bu tıbbi gözlemin genel bir parçası mı?"

"Eğer size karşı davranışımdan hoşlanmadıysanız müdürüme şikâyet etmeyeceğinizden şüphe duyarım," dedi.

"Müdürünüz kim?"

"Ah..." Tahta çubuğu bir neşeyle havada sallayınca siyah yapışkanımsı maddeden odanın her tarafına damladı. "Fazla güç, onlara çok fazla bencillik verir. Kahramanlar, işte bu dini boyutta işe karışır. Ruhlar, biraz Peter Pan-vari görünür, o yüzden biz de sadece..."

"Mistik güçler mi?"

"Akıllısın."

"Teşekkürler."

"Kendinizi şimdi daha iyi hissediyor musunuz? Dönen küçük noktalar, çığlık atan sesler ve kontrolsüz büyü anılarında bir azalma oldu mu?"

"Evet biraz, teşekkürler."

"Hepsi hizmetin parçası," dedi. "Şimdi sargı bezi getirmeye gidiyorum. Lütfen, ben gelmeden buharlaşıp yok olma."

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım," dedim. Ne kadar şaşırsak da gerçekten de bunu kastettik.

Sargı bezlerini getirdi. Kolumuzdaki kesikleri geren ve çekiştiren sert bir bez parçasıyla üzerini temizlemeden önce kolumuzun üzerine çok az miktarda çamurumsu maddeden sürdü. Bez parçasını öyle çekiştiriyordu ki temizleme kuvvetiyle yaraların tekrar kanayacağını sandık. Ancak kendimize bakarken Açlık'ın bıraktığı yarım ay işaretlerinin artık kanamadığını, kalın, siyah yara şekillerini aldığını gördük. Hiç böylesine rahat bir nefes almamıştık.

Kollarımızı hızlı bir şekilde sardı, ardından omuzumuza hafifçe dokunarak "Pekâlâ, şimdi sıra diğer hastada," dedi.

"Başka hasta mı var?" diye sorduk.

"Sivilceyle lanetlenmiş biri var," dedi.

"Bu bir tehdit mi yoksa hastanın durumu mu?"

"Öğrenmek ister misiniz? Defolup gidin artık, sıkışık bir programla çalışıyorum zaten. Ayrıca bu ülkede hastalara yeterli sayıda doktorun düşmediğini duymadınız mı?"

Hepsi buydu. Belli ki bizimle artık konuşmak istemiyordu. Omuzlarımızı silkip çantamızı yerden aldık ve kapıya doğru yürüdük.

Kapıdan çıkarken hemşirenin kavanozu dolaba koyduğunu gördük ve hiç düşünmeden, "Bir şey sorabilir miyim?" dedim.

Ne cevap verdi ne yerinden kımıldadı ne de irkildi. Öylece tepkisiz durdu.

"Eğer biz... bu beden o kadarsa... eğer biz olursak..."

"Ben mi?" dedi hiç bakmadan. "Yani mecazi anlamda diyorum. Eğer çoğul siz, gerçekten gönlünüzü genişletmekten ziyade tekil oluyorsanız tıbbi anlamda, çapraz kablolar yığınında sağlıksız olmak yerine kendini bir insan gibi düşünüp insan gibi hissederken bulursun..."

"O kadar kötü olacak mıyız?"

Bir an duraksadı ardından doğruca yüzümüze bakıp "Hayat sihirdir. Sihir, hayat değildir. İyileşeceksin. Şimdi güvenliği çağırmadan kaybol."

"Teşekkürler," dedik.

"Sana da teşekkürler," diye karşılık verdi ama pek de böyle düşünüyor gibi görünmedi.

Harabe hastaneden çıkıp güneye giden bir otobüse bindim. Sargılı kolumu ceketimin içine sakladım. Aslında herkesin görmesi için kıyafetimin kollarını yukarıya kaldırma isteğine bir hayli direndim. Haklı olarak kendimi gururla yürüyen bir gazi gibi yaralı hissediyordum.

Direndim.

Ya da muhtemelen direndik.

Ayrımını yapmak gittikçe zorlaşıyordu. Daha doğrusu her zaman zordu. Biz, her zaman bendik aslında. Ama son zamanlarda büyük bir istekle kullandığım büyü, fikir ve anı dizisinden daha fazlası olup olmadığımızdan şüphe duyuyorduk. Ya da kendimiz olarak düşündüğümüz Matthew Swift'in ilginç hafızasından başka bir şey değildim ama o hâlde iki yıl önce gerçekte ölen kimdi? Matthew Swift'in öldüğünü, son nefesinin telefonlara ve bizim alanımıza girdiğini biliyorduk. Son on yılın hafızası, tecrübesi, düşüncesi, hissi ve çok daha fazlasına sahip olduğumuzun farkındaydık. Bunlar bize yol gösteriyor, bu dünyada kim olduğumuzu, ne yaptığımızı ve nasıl davrandığımızı şekillendiriyordu. İlginç, tek bir büyücünün Swift'in yaptıklarının aynısını yapma nedenini anlıyorduk ama bunun sadece anıdan çok daha fazlasını gösterip göstermediğini bilmiyorduk.

Biz benim, biz Matthew Swift'iz.

Ve ben, mavi elektrik melekleriyim.

Ayrım gerçekten fark eder mi?

Çok basit, Bay Swift. Kontrol altında tutabiliyor musun?

Anlamıyorum.

Farz edelim ki teknik olarak öldüm. Ama kendimi fazlasıyla canlı hissediyordum. Aldığım nefeslerin ciğerlerimi gıdıkladığını, damarlarımda kalp atışımı, korkuyu, üzüntüyü, mutluluğu, acıyı, belirsizliği, umudu ve insanlığın o gizli kutusundaki iyi ve diğer tüm kötü şeyleri hissedebiliyordum. Ne kadar kötü olursa olsun, yaşadığım his ve duygu derinliğini hepsini yaşadığımı kanıtlıyordu. Bu yetmez miydi? Eğer biz bensek ve böyle acılar çekebiliyorsak bu bizi canlı kılmaz mı? İnsan olduğumuzu gös-

termez mi? Gerçekten insan olup olmamamızın teknik ayrıntıları, gitgide saçma bir hâl alıyor çünkü kendimizi gün geçtikçe daha çok insan gibi hissediyoruz. Belki de Matthew Swift'in bir daha gelmeyecek şekilde ölmüş olması ve mavi elektrik meleklerinin kablolardaki kaybolmuş seslerin efendisinin dışında bir şey olmaması, bizi ilgilendirmiyordu.

Beni ilgilendirmiyordu.

Böyle bir ayrım yapma zahmetine girmeyeceğiz.

Otobüse bindim ve mavi gözlerle dünyaya baktım. Yanan kolumdaki ağrıyı hissettim ve Gower Caddesi'ne doğru giderken bu araçta konuşulan her dili anlayabiliyordum. Ayrıca içimde yanan mavi ateşin öyle hızlı ve öyle parlak şekilde yakabilecek ve bir anlığına güneşin tutulmasını sağlayabilecek güç olduğunu biliyordum. Bu, kendimizi çok doğal hissettirdi.

Hayat sihirdir.

Sormak zorunda kalmasam da ne kastettiğini biliyordum. Hayat, büyü, büyücülük ya da sihir değildi, belki de öyleydi ama amaç bu değildi. Hayat, büyüyü yanlışlıkla yan ürün, belirli bir tanım, A=B gibi kesin bir ifade olarak *yarattı*. Hayat, kelimenin sıradan anlamından çok daha fazlasıydı.

Bu, içgüdüsel olarak anladığımız bir şeydi. Açıklanması gerekeceği hiç aklımıza gelmemişti.

Güneye, Holborn'a doğru gittim.

Vera ve Charlie, benimle muşambadan yapılmış küçük bir sandviç büfesinde buluştu. Büfe, Drury Lane tiyatrosunun hemen arkasında yuvarlak bir yerdi ve gıcırdayan kapısının üzerinde çalmaktan daha çok şıngırdayan bir zil vardı. Giriş kapısının üzerinde büyük mavi harflerle Tasty Cafe yazısıyla kendi reklamını yapıyordu. Turuncu, plastik küçük bir masaya oturduk.

Etrafımızda flüorışıl ceketli iri kıyım adamlar çaylarını içiyor ve füme jambonlu sandviçlerini yiyordu.

Vera, yorgun ama bir o kadar da tetikte görünüyordu. Charlie ise her zamanki acımasız görüntüsündeydi.

Vera pek de hoş sayılmayacak bir şekilde, "Santraldeki o muhteşem şeyleri bırakıp gittin, piç kurusu seni," dedi.

"Üzgünüm. Yaralanmıştım."

"Söylediler."

"Onlar da kim?"

"Kahrolası Düzen'dekiler. Bu arada onları da işe karıştırdığın için milyonlarca kez teşekkürler."

"Problem mi var?" diye sordu Charlie.

Vera yüzüne baktı. "Lee'nin zombi askerlerini binlerce parçaya ayırmamızla birlikte nerede yaşadığımızı, ne gibi hilelerimiz olduğunu harfiyen bilen ve hemen kapı önünde oturan bir grup dindar çatlağımız var."

"Sorun mu çıkartıyorlar?" diye sordum ben de.

"Henüz çıkartmıyorlar."

"O hâlde başka bir sorun mu var?" Öfkesinin neyden kaynaklandığını ya da ne istediğini bilmeden soruyordum.

Fincanını parmak boğumları bembeyaz olana kadar sıktı. "Sorun olduğunda gelip her şeyi düzeltecek misin Büyücü?" Ses tonu buz gibiydi. Kendimizden acayip şekilde utandık.

"Oda, bana kaç kişinin öldüğünü söylemedi."

"Çok."

"Ama..."

"Fark eder miydi?"

"Evet."

"Belki de. Lee'nin ölümü, adamlarının yenilmesiyle... Ortada öyle büyük güçler var ki sen buna ancak namlunun ucunda sa-

hip olabilirsin. İlk başta korkuyordun ve belki bu değişiyor." Fincanı tutuşu biraz gevşemişti, omuzları öne doğru eğikti. Solgun görünüyordu. Hiç uyudu mu gerçekten merak ettik. "Sırada ne var?" diye sordu.

"Harris Simmons."

"Yeni bir şeyler biliyor musun?" dedi Charlie.

"Bir ihtimal. Sanırım kaçıyor."

"Bunun nasıl yardımı olacak?" diye sordu Vera.

"Takip ediliyor. Bakker, onu aradığımı biliyordu, evi boşaltıp bana bir not bırakmış."

"Nottan hiç bahsetmedin." Charlie biraz sitemli baktı.

"Şahsi bir şeydi."

"Bunu geçtiğimizi sanıyordum."

Vera, "Gerçeği kabullen artık," dedi. "Kör müsün?"

"Eğer onu aradığını biliyorlarsa hiçbir şey basit olmayacak demektir," dedi Charlie.

"Anlayışın için teşekkürler," diye mırıldandı Vera. "Peki, ne istiyorsun Büyücü?"

"Yardımınızı."

"Yine mi?"

"Kule'yi yıkabileceğimizi düşünüyorum."

"Ne? Binayı patlatmak mı yoksa örgütsel anlamda mı?"

"Harris Simmons, bizi Bakker'a götürebilir."

"Pek olası görünmüyor," dedi Vera mırıldanarak.

"Bakker'ı bulmak zor. Sürekli hareket hâlinde," diye ekledi Charlie. "Özellikle de Khay ve Lee öldüğünden beri hep tetikte. Bir yerde bir geceden fazla kalmıyor, ta ki sen..."

Vera, "Başı kesik zombilerden daha da ölü bir hâlde oluncaya kadar!" diye bağırdı. "Yaşlı Marley'nin hayaletinden daha ölü, Mars'taki bir mezar taşından da ölü..."

"Teşekkürler, anlıyoruz," dedik. "Ayrıca *ölü*, Bakker'ın ilgilendiği kadarıyla asıl hikâye değil."

"O da mı zombi?"

Sanki Vera'nın sorusu, bir çocuk tarafından sırf rahatsız edilmek için sorulmuş gibi Charlie, sert bir ses tonuyla, "Değil, tabii" dedi. "Ama ölüyor."

"Önceden bizimle konuşmayı çok istiyordu," dedik. "O yüzden verilen bilgiye göre biraz risk almaya değeceğini düşünüyorum."

"Nasıl bir risk?" Vera gözlerini kısıp da sormuştu.

"Harris Simmons, tuzağa düşürülecek," diye yanıtladım. "Bu da her şeyi mantıklı kılıyor. Geldiğimi biliyor o yüzden de kaçıyor ve bir gölge tarafından tuzağa düşürülecek..."

"Gölge mi?" Charlie'nin ses tonu, bir hayli sertti.

Vera, Charlie'ye dönüp "Sen önemli biri misin?" diye sordu. "Büyücü, bu adam neden burada?"

"O, önemli biri," dedim iç çekerek. "Lütfen birbirinize karşı biraz daha kibar olun. Yardımınıza ihtiyacım var."

"Sadece bizim yardımımıza mı? Motorcu'nun, Düzen'in, büyücülerin yardımına değil mi?"

"Siz güvendiğim kişilersiniz."

"Teşekkürler," dedi Vera homurdanarak. "Dokunaklı ama biraz da şaşırtıcı çünkü birbirimizi pek tanımıyoruz."

"Doğru, başka bir deyişle. Senin," dedim başımı Vera'ya doğru sallayarak "kaybedecek çok şeyin var ve zaten büyük bir kısmını da çoktan kaybettin. Ve senin," dedim bu kez de Charlie'ye dönerek, "iyi bir sicilin ve dürüst bir yüzün var. Bıyıkların olmadığında tabii. O nedenle ikinizle konuşuyorum."

"Peki, ya Oda?" diye sordu Vera. "Sapık fahişeyle oldukça samimi görünüyordunuz."

"Ona da güveniyorum," dedim ama böyle olmasına da biraz şaşırdım doğrusu. "Amā o kısmen bana ihtiyacı olmadığı bir yerde. Eğer önereceğim şey yapılabilirse kısa zaman içinde olması gerekiyor."

Bu kısa zaman, üç gündü.

Her geceyi farklı bir otelde geçirdim. Özellikle de her koşulda yatağın etrafında bıraktığım dağınıklık, yönetimi pek memnun etmiyordu.

Bu üç gün içinde Charlie iki kez uğradı. İlk geldiğinde 100 euro ve Sinclair'den "Kanuna uymayı dene, en içten dileklerimle," yazılı bir not, kıyafet ve kolumdaki yara izleri için ilk yardım çantası getirdi. İkinci geldiğinde ise elinde bir çift ayakkabı vardı.

Ayakkabılara baktıktan sonra, "Dalga geçiyor olmalısın," dedim. "Bunun işe yarayacağından emin misin?"

"Bunlar öyle kolay bulunmuyor," dedi.

"Görüntüsü yeterince komik zaten," dedim. "Ayrıca ya birileri ayakkabıyı alırsa?"

"Başka bir seçenek daha var."

"Ne?"

"Ameliyat." Birden rengimiz attı. "Vücudundan bir yeri kesip içine bir çip koyabilirler.."

"Göründüğün kadar şakacı değilsin," dedim.

"Aslında öyleyim."

Ayakkabıları aldım. Tam ayağıma göre oldu. Yürürken içinde gizli bir şey olduğunu gösterecek bir şişlik ya da ses yoktu. Charlie gülümsedi. "Büyücüler," dedi neşeyle "Büyü yapmaya öyle dalıyorlar ki teknolojiyi düşünme zahmetine bile girmiyorlar."

Üçüncü gün Oda'dan bir telefon geldi.

"Nerede saklanıyorsun."

"Söylersem saklanma olur mu?"

"Boş ver, nasılsa konuşmanın izini süreceğim."

"Beni sen aradın."

"Bu, bir şeylerin bulunamayacağı anlamına gelmiyor."

"İyiyim."

"Beni gerçekten ilgilendirmiyor."

"Hayır. Bu, bir şeyleri özetler."

"Ne yapıyorsun?"

"Bekliyorum."

"Neyi?"

"Bakker'ı bulmayı."

"Kıçının üzerinde oturmanın, Bakker'ı bulmana yardım edeceğini mi sanıyorsun?"

"Simmons, bana Bakker'ın yerini söyleyecek."

"O hâlde Simmons'ı bulmayı bekliyorsun."

"Evet."

"Ya söylemezse? O zaman bu, sorun olmayacak mı?"

"Biraz karışık bir durum."

"Basit cevaplar veren bir adam olamıyorsun, değil mi?"

"Şimdilik."

"Öyle olsun."

"Bu mu? Sadece *öyle olsun* mu?"

"Evet."

"Hiç adil değil."

"Ah, lütfen. Seni bulacağım, unuttun mu?"

"Bu her şeyi açıklıyor. Fakat doğruyu söylemek gerekirse öyle kötü bir şey olmayabilir."

"Bu ne demek şimdi?"

"Eminim anlayacaksın," dedim. "Bir şeyler kötüye giderse Vera ile konuş."

"Ona güveniyor musun?"

"Evet."

"Neden?"

"O, ilk fırsatta beni öldürmeye yemin etmiş biri değil," dedim. "Ki bu iyiye işaret." O daha saldırıya geçmeden telefonu kapatıverdim.

Yaklaşık bir saat sonra Charlie aradı.

"Simmons'ı buldun mu?" diye sordum.

"Evet, peşindeki şey konusunda sen haklıydın. Pek iç açıcı değil."

"Nerede?"

"Yardıma ihtiyacın olacak. Lanet olası, hiçliğin ortasına doğru ilerliyor."

"Ulaşım konusunda endişelenmeyi sen bana bırak."

"Böyle diyeceğini biliyordum," dedi ve adresi verdi.

Bu iş tamamlanmadan önce yapılması gereken bir şey daha vardı. Sadece bir şey.

Otobüs durağının üzerindeki Sarı Sayfalar'ın bir kopyasını buldum. Yiyecek-içecek hizmeti için Y harfi altındaki numarayı buluncaya kadar kitabı çevirdim. Otele dönüp numarayı aradım.

Telefonu açan ses, "Palmero Paradise, buyurun?" dedi.

"Bayan Mikeda'yı arıyorum."

"Kim arıyor?"

"Matthew Swift."

"Pekâlâ, bir dakika bekleyin."

Bekledim. Sesin sahibinin cırtlak sesi, ahizeyi uzaklaştırdığımda bile duyulabiliyordu. "Hey, çanta nereye gitti?"

İçimizde bir his belirdi...

... ahizedeki sesler ...

... isteseydik bu sesi tanıyabileceğimizi biliyorduk. Herkes, telefonda arkasında bir şeyler bırakır.

"Hey, Swift'di, değil mi?"

"Evet."

"Geliyor."

"Teşekkürler."

... öyle kolay oldu ki ...

Tenim kızarıp topak topak oluncaya kadar avucumu sıktım. Bal çömleği gibi her hecesinde ağız sulandıran farklı bir aksanlı ses geldi bu kez. "Evet? Kimsiniz?"

"Bayan Mikeda. Ben, Matthew Swift."

"Para istiyorsan aradığın kadın değilim biliyorsun, değil mi?"

"Para mı? Hayır."

"O zaman defol git."

Telefonu suratıma kapadı. Şaşırmıştım ama düşününce nasıl daha iyi bir karşılama bekleyeceğimi merak ettim.

Eşyalarımı toparlayıp eski moda yöntemlerle yapmaya karar verdim.

Palmero Paradise, Smithfield et pazarının olduğu yerde küçük bir sandviç büfesiydi. Buraya kasaplar, salamlı sandviçi ve kâğıt bardaklardaki çayı için gelirdi. Vardığımda akşamın ilk saatleriydi. Bu da bölgenin ünlü şarap barlarının ve kulüplerin kapılarını açması için oldukça erken bir saat olsa da market kapılarının mekanik demir parmaklıklar üzerine kapanması ve yerlerin talaş kokması için de oldukça geç bir saatti. Sokaklar bir hayli sakindi. İnsana bir pazar öğleden sonrasıymış gibi his veriyordu.

Palmero Paradise'nin ışıkları hâlâ yanıyordu ama büfenin arkasındaki birkaç eski, sallanan sandalyeyi kaldırıp ve buzdolaplarının üzerine örtülerini indirdiklerine göre belli ki onlar da dükkânı kapatıyordu. Raftaki ince bir streç filme sarılmış çedar peynirli ve turşulu son sandviçi alıp bir fincan kahve sipariş ettim.

Tezgâhın arkasındaki büyük kırmızı önlüklü genç adamın, telefonda duyduğum aynı genizden gelen bir aksanı vardı. "Kapatıyoruz," dedi.

"Sadece kahve istiyorum."

"Doğrudur fakat..."

"Telefonda pornografi sitelerini aradığını düşünüyoruz," dedik birden, sesindeki o tanıdık uğultu ve kırmızı önlüğünden esinlenerek. İçecek bir şeyler verme konusundaki isteksizliğine sinirlenmiştik. Buna inandığımızı ve yüz ifadesinin de bunu doğruladığını görünce ikimiz de şaşırdık. "Kendine bir kız bulman lazım."

"Sen..."

"Bayan Mikeda buralarda mı?"

"Sen, şu telefondaki adam değilsin, değil mi?"

"Aynen, o kişiyim."

"Bak, ben..."

"Belki hâlâ buralarda mı diye baksan iyi olur."

"Doğru. Evet. Her neyse."

Bu sözüyle kafenin arkasındaki şıngırtılı, plastik boncuk örtünün içinde kayboldu.

Bekledik. Bir dakika sonra paldır küldür yürüme sesiyle Bayan Mikeda geldi. Bir elinde cep telefonu diğer elinde de makas vardı. "Hemen git buradan ya polis ya makas, hangisini..." Yüzüme baktıktan sonra cümlesini tamamlamadı.

"Bayan Mikeda," dedim kibarca çünkü annem yaşça büyük kadınlara karşı her zaman nazik olmam gerektiğini öğretmişti bana.

"Bay Swift!" Kelimeler, konuşma niyeti gösterirken kontrol edilemez bir hızla çarpık çurpuk çıktı. "Siz... Değilsiniz... Yani... Siz..."

"Nasılsınız, Bayan Mikeda?" diye sordum, aradaki soğukluğu kırmaya çalışarak.

"İyiyim, evet, iyiyim iyi. Burada ne yapıyorsunuz?"

"Bu, *kahve peşinde değilsiniz*, burada ne yapıyorsunuz mu yoksa *neden yerin altı metre altında değilsiniz,* burada ne yapıyorsunuz mu?"

"Ben istemiyorum ama..."

"Sizinle Dana hakkında konuşmak istedim."

Yüzü gerildi. Makası ve telefonu, biraz titremesine neden olan bir hareketle yere indirdi. "Belki başka bir yerde daha özel konuşabiliriz."

Bayan Mikeda, bir Rus göçmen kızıydı. Hep iddia ettiğine göre babası, aklında Çar mahkemesinin sırlarıyla 1917'deki Rus Devrimi'nden kaçmıştı. Sadık ve kültürlü bir aristokrattı ve kırık bir kalple ölmüştü. Ancak babası, Bermondsey'de bir dairede daha geçenlerde öldüğü ve zamanlaması pek birbirine uymadığından bu hikâye, her zaman için biraz gerçeklikten uzak görünmüştü.

Ortalama bir boyda ama pek de alışılmadık genişlikte biriydi. O nedenle en geniş odalarda bile Bayan Mikeda ve kalabalığın bir arada bulunabileceği yeterli alan hiçbir zaman olmuyordu. Teni değerli bir mobilya parçasının üzerindeki perde gibi sarkmıştı. Bitmek bilmeyen kıvrımlar ve gizli derinliklerle doluydu.

Çiçekli tişörtünün ve bacaklarını ortaya çıkartan geniş, denizci mavisi rengindeki eteğinin altından bile bunlar belli oluyordu. Mutfağında otururken iki plastik fincana votka doldurup "Hep söylenen bir söz olduğunu biliyorum ama İngilizler gerçekten nasıl içileceğini bilmiyor."

Onun da yaptığı gibi kendi bardağımı aldım ve ben de bir dikişte hepsini bitirdim. İlk verdiği şokla gerçekten korktuk ama ardından bedenimize dokunduğu anda yakan ve damarlarımızı buharla dolduran bir şeymiş gibi midemize inerken yanmasına, beyne giden damarlarımıza sert bir etki bırakmasına bir hayli şaşırdık. Bir tane daha içmenin güvenli olup olmayacağını bilmiyorduk ama neyse ki Bayan Mikeda bir daha teklif etmedi. Bunun yerine votkayı çekip bardaklarımıza kahve doldurdu, "Pekâlâ, sanırım sana defalarca sorulmuştur."

"Ne?"

"Nasıl öldüğün."

Fincanın birini bana uzattı ve sindirimi kolaylaştırıcı bir paket bisküvi buluncaya kadar temizlik amacıyla endüstriyel atık bağlantısının olduğu paslanmaz çelik lavabonun üzerindeki fincanı karıştırdı.

Tek bir hareketle, titanyum ustura keskinliğindeki kırmızı tırnağının ucuyla bisküvi paketini açışını izlerken, "Ah, evet. Ölüm," dedim belli belirsiz.

"Elbette," dedi. "Her zaman karmaşıktır. Seninle ilk tanıştığım an böyle olacağını biliyordum."

Kahveyi aldım ve bu ayrımı yapabildiğime gerçekten şükrettim. Hoş bir buluşma ve sanki bütün sorunumu taşırmışçasına içine baktığım sıcak bir fincan. Ayakta çok zaman geçirmiş yaşlı bir kadın iniltisiyle tekrar oturdu. "Pekâlâ? Kızım hakkında konuşmak istiyorsun."

"O nasıl?"

"Bilmiyor musun?"

"Ben onu pek görmedim."

"Neden görmedin? Ah! Evet, ölmüştün."

"Bu sadece nedenlerden biri."

"Gayet iyi."

"Bu kadar mı?"

"Ne, kötü bir şeyler mi bekliyordun?"

"Hayır, hayır. Ben sadece bu kadar kısa biri olmanı beklemiyordum."

"Onu şu sıralar pek görmüyorum."

"Neden?"

"Kızımı sormuyor musun yoksa bana söylemek istediğin başka bir şeyler mi var?"

Yana doğru eğdiği başıyla bana baktı. Masum görünmesine rağmen onunla ilk tanıştığım günden bu yana tombul yanaklarının, uzun, kıvırcık, kırmızımsı saçlarının ardındaki çocuksu ifadesinde keskin bir zekâ vardı.

Cevap veremediğimi fark ettim.

"Bisküvi?"

"Ne? Hayır, teşekkürler."

Bir tane bisküvi aldı, köşesinden biraz ısırıp geri kalanını kahvesine batırdı. Birkaç saniye bekletip bir ısırıkta hepsini yedi. Bisküviyi çiğnemesini izledim ve ardından, "Pekâlâ, sırasıyla gidelim. Kızım öldü mü, lanetlendi mi yoksa günahkârca bir şeyden mi etkilendi?" dedi.

"Ne? Hayır! En azından bildiğim kadarıyla hayır."

"Çok da farkındaymış gibi görünmüyorsun," dedi mantıklı bir şekilde.

"Bunların başına geldiğini sanmıyorum."

"İyi, önemli olan kısmı geçtik. Benimle konuşman gereken başka bir şey mi var? Belli kî mistik güçler için bir araç olmasının dışında kızımın dinin şartlarını çiğnemediğinden emin olmak istiyorum."

"Bildiğim kadarıyla çiğnemiyor."

"İyi, o hâlde ne istiyorsun?"

"Robert James Bakker ile tanıştınız mı?"

"Evet," dedi konuşmanın nereye gideceğini bilen ve karşıya geçmek için trafik ışıklarını beklemesi gerektiğine inanmayan birinin bitkin ses tonuyla.

"Onun hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Hoş adam. Cenaze töreninde kızımın elini tuttu, çok hoş biri."

"Evet," diye mırıldandım. "Ben de öyle olduğunu düşünüyorum."

"Ama bu sebeple adamın görünüşüyle ilgili söylemen gereken bir şeyler var," diye ekledi. "Hadi, devam et. Senin en sevdiğim yanın da bu, her zaman çok açık sözlüsün."

"Gerçekten mi?"

Gülümseyip bir bisküvi daha aldı. "Bana söylediğin ilk şey, *affedersiniz madam, şekersiz, koyu bir kahve alabilir miyim ve gizemli davranan ailenizden biri olabilir miyim?* olmuştu."

"Böyle mi dedim?" diye sordum, kendime şaşırmıştım.

"Evet."

"Sadece mavinin dışında mı?"

"Evet. Uzun bir gün geçirmiş gibi görünüyordun."

"Bu kısa bir süre önce oldu," dedim.

"Ve muhtemelen o zamandan beri meşguldün..."

"Evet..."

"Cenaze törenleri, çürüme ve bunun gibi şeyler."

Gülümsedim. "İyi bir Hristiyan anne olarak..." diye konuşmaya başladım.

"Bisküvi istemediğine emin misin?"

Uzattığı paketten bir bisküvi çekip "Bir tane alabilirim," dedik çabucak. "Teşekkürler. İyi bir Hristiyan anne olarak," diye devam ettim, "kurtarıcımız ve efendimiz olmadığında kutsal yeniden dirilme konusunda İncil'in ne söylediğini merak ediyor musunuz?"

"Bilirsin, Tevrat..." diye konuşmaya başladı.

"Gerçekten ama gerçekten ölmedim," dedim. "Aslında bunu açıklamak biraz acı veriyor."

"Dana öldüğünü düşünüyor. Bunu ona açıkla, bana değil. Senin dünyanda olanlar yine kendi dünyanda kalır."

"Buraya böyle geldiğim için üzgünüm..."

"Devam edin, Bay Swift. Kötü haber bile en azından ne istediği konusunda dürüst olmalı."

"Dana nerede?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musunuz yoksa söylemeyecek misiniz?"

"Bay Bakker ile gitti."

"Neden?"

"Söyledim, çok kibar biri. Siz... Şu *ölüm* kısmını atlayıp *kaybolma* kısmına geçelim mi?"

"Dana nerede?"

"Bakker seni seviyor. Öğretmenin olduğunu söyledi."

"Öyleydi."

"Peki, bu kötü mü?" diye sordu sertçe. "Seni eğitti, sen de Dana'yı eğittin. Neyse ki Dana, korktuğum şeylerden biri olmadı...." Daha devam ediyordu ki kendini tuttu ve gülümsedi. "O iyi."

"Ama nerede olduğunu bilmiyor musunuz?"

"Bay Bakker, Dana'nın seyahat etmesi, kendine bir şeyler alması için ona para veriyor. Dana çok dolaşıyor. Siz hiç para vermiyordunuz, Bay Swift. Bunun şu anla ilgisi olmadığını biliyorum ama onun neden başarılı olduğunu anlamanız lazım."

"Ne?"

"Bay Bakker mı? Cenaze töreninde yanıma gelip yardım teklif etti. Kızımın... Şey... Neler olacağını konuşmak için beni eve bıraktı. Dana'nın biraz eğitimli olduğunu ama hâlâ yardım gerektiğini söyledi ama senden övgüyle bahsetti. Büyük, siyah bir arabası, deri koltukları vardı."

"İyi bir iş adamıdır."

"İyi bir büyücü mü?" diye sordu, öyle hiddetli sormuştu ki neredeyse kızgındı.

"Evet," dedim şaşırmış hâlde. "Çok yetenekli."

Kendi kendine homurdandı, "İyi adam, öyle mi?"

Cevap vermedim.

"Neden Dana'yı görmek istiyorsun?"

"O, benim çırağımdı!"

"Yani?"

"Önemli."

"Ama nedenini söylemiyorsun."

"Sadece önemli."

"Haydi, haydi ama," dedi bir elini havada sabırsızca sallayarak. "Devam et!"

Derin bir nefes aldım. "Dana tehlikede olabilir."

"İyi!"

"İyi mi?"

"Bana söylemen iyi, tehlikede olması değil. Peki, neden tehlikede?"

"Olabileceğini söyledim."

"Benim anlayamayacak aptal, yaşlı bir kadın olduğumu düşündüğün için olabilir dedin. Yapma ama! Neden tehlikede?"

"Bunun Bakker ile ilişkisi olabilir."

"Ah. Ben de öyle düşünmüştüm."

"Neden?"

"Artık eve gelmiyor. Arada bir arar ama o zaman da pek konuşmaz. Telefonların dinlendiğini söyler sadece. Çok zayıfladı. Çok yemek yiyen bir kız nasıl olur da bu denli zayıflar? Bay Bakker iyi bir adam mı?"

"Öyleydi."

"Ama artık değil."

"Bu..."

"Karışık mı? Her zaman öyleydi, Bay Swift. Ne istiyorsunuz?"

"Ben sanırım özür dilemek istedim."

"Tamam. Özür diledin. Başka?"

Başka bir şey yok dercesine başımı sağa sola salladım, ardından duraksadım. Bayan Mikeda öylece bekliyordu. "Eğer onunla görüşür ya da onu bulursanız ona üzgün olduğumu söyleyin. Fırsatı varken kaçmasını söyleyin."

"Neden?"

"Çünkü başı derde girebilir."

"Onu tehlikeye mi attın?"

"Hayır!"

"Atacak mısın?"

Sustum. Gülümsedi ve kibarca, "Votka?" diye sordu.

"Hayır, teşekkürler. Gerçekten bize göre bir şey değil."

"Bana güveniyor musunuz, Bay Swift?"

"Evet."

"O zaman bana her şeyi anlatın."

İlginçtir ki ben de anlattım.

İkinci Ara: Büyücünün Çırağı

Burada büyücülük maliyeti kadar balık ve patates cipsi hatırlanır.

Ben de Dana Mikeda ile böyle tanıştım.

Londra'da ilkbaharın sonuydu ve bu dönemde insanın depresif hissetmesi neredeyse imkânsızdır. Ağaçlar, yeşil yapraklarına kavuşur, gökyüzü mavi ve ince, beyaz bulutlarla kaplı olur. Güneş ışığı, ofislerin camlarına sulu bulutları yansıtır, soğuk gölgeler ve parlak çatılar arasında sokağı ikiye böler. Hava, yağmurun ardından sabahları tertemiz kokar. Sıcaklık, çift rakamları gösterir göstermez bir şehri şehir yapan insanlar, çıplak omuzlar ve güneş gözlükleriyle hemen spor yapmaya başlar. Güneşte tüyleri diken diken yapmayacak derecede hafif bir serinlikle hoş bir sıcaklık olur.

Dana ile karşılaştığım sabah, yoğun Farringdon Yolu yukarısındaki Holborn Köprüsü'nde nereye gittiğime pek de dikkat etmeden yürüyordum. Sokakların kalabalık olmadığı öğleden sonra saatleriydi. Büyük ölçüde günlük işlerimi belirleyen büyü ve aciliyet sinyalleri, nazik ve yumuşak bir düşüşteydi.

Smithfield'de et pazarındaki bir dükkândan sosis alıp Barts Hastanesi'nin solmuş dış cephesinin bahçesindeki bir banka oturdum. Hem sosisimi yiyor hem de gelen gideni izliyordum. Şık takımlı genç iş adamlarını, büyük önlüklü ve eldivenli kasapları, baretli inşaatçıları, tasarımcı gibi görünen yırtık pantolonlu insanları seyrediyordum.

Orada otururken birden izlendiğimi fark ettim. Etrafıma bakınınca huzursuzluğumun kaynağını sonunda buldum. Bir

fare, Büyük St. Bartholomew Kilisesi'ne giden dar yolu karartan bir gölgenin kenarında arka bacaklarının üstünde duruyordu. Yoldan gelip geçenlere karşı pek ilgi göstermiyor, sadece öylece bakıyordu. Sıra dışı davranışlara alışkındım ama hayatımdaki farklı şeylerin genellikle bir açıklaması olurdu. Ancak bunun için geçerli bir açıklama bulamadım o yüzden sosislimi bitirdim, üzerimdeki kırıntıları silkeledim ve ayağa kalkıp fareye doğru ilerledim.

Tam yolu yarılamıştım ki burnunu çekip kuyruğunu salladı ve sonra da arkasını dönüp hızla kaçtı. Aslında bu çok normal ve tahmin edilebilir bir şeydi ama yine olanlara şaşırmadan edemedim. Bunu normal bir davranış olarak kabul etme ya da bazı şeylerin normal olmadığı konusunda bir neden arama arasında seçimle yüz yüze gelince bana öğretileni yaptım ve ikinci seçeneği seçtim. Hocamın her zaman söylediği gibi normallik, işin bu safhasında sıra dışı bir durumdur. Eğer bir şeylerin olmasını beklerseniz, olur. Artık yolunuza çıkan daha büyük bir gücü ya da bıçaklı bir adamı arama vakti gelmiş demektir. Er ya da geç başınıza tehlikeli bir şey gelecektir ve özellikle de böyle küçük şeylerin ne zaman olacağını asla kestiremezsiniz.

O nedenle meydanın tam ortasında öylece durup tuhaf bir şeyler aradım. Bulduğum şey, et pazarının çatısını süsleyen canlı renklerle boyanmış ejderhaların ve taş ayaklı vazoların hemen üzerinde duruyordu. Hiç hareket etmiyorlardı. Kurumuş turuncu ayaklarını bir diğerinin üzerinden bile geçirmeden öylece duruyorlardı. Birden yüksek sesle, "Böööö!" diye bağırdım ama kanatlarını bile çırpmadılar. Sanırım orada yüzlerce güvercin vardı. Şehit anıtını ve bölge tarihini detaylıca anlatan levhaların olduğu kapalı yolun yakınlarındaki pazardan karşıya geçtiğimde kuşların da çatının bir tarafında oturduğunu görünce pek şaşırmadım.

Geldiğim yöne geri döndüm ve güvercinlerin baktığı tarafa doğru baktım. Tabelası çapkın bir piskoposu gösteren bir bar, bir kreş, bir çamaşırhane ve iki tane sandviç büfesi dâhil, bir grup mağazaya doğru bakıyorlardı. Sandviç büfelerinden rastgele birini seçip içeri girdim. İçeride ne bir müşteri ne de bir çalışan vardı. Ama buzdolabından, büfenin işlerinin durgun olmasından ziyade, sadece öğleden sonra rehaveti olduğu anlaşılıyordu. Tavuk, ton balığı, tatlı mısır salatası kâselerinin olduğu cam tezgâha yaslanıp bekledim.

Ön yüzü cam olan buzdolabından, sanki şişenin içine sıkışmış bir eşek arısı ya da elektrikli lambaya çarpan sineklerin çıkarttığı tarzda bir uğultu geliyordu. Dolabın arkasındaki kablolardan kıvılcımların çıkışını ve ışığın, düzgünce paketlenmiş sandviçlerin bulunduğu yerde gücünü kaybedişini izledim. Ardından bir tıslama sesiyle buzdolabı kapandı. Hemen üstümdeki lamba, birkaç kez titredi, duvar köşelerindeki güç noktaları, şalterlerin arkasından kızgın elektrik kıvılcımları yaymaya başladı. Birkaç dakika sonra bu da söndü. Bu esnada boncuk perdenin arkasında bir yerlerden gelen yüksek bir ses duydum. Birine bağıran bir kadın sesiydi bu ama karşılık verenin sesi duyamayacağım kadar alçaktı.

Çok meraklandım. Tezgâhın arkasına atlayıp boncuk perdeden içeri geçtim. Perdenin ötesinde paslanmaz çelikten yapılmış bir mutfak vardı ve darmadağındı. Tencereler, tavalar, yere dağılmış, yapış yapış sıvı kalıntıları duvarlara sıçramış, parçalanmış ampullerin camları ayak altında ezilmişti. Raftaki bıçakların hepsi eğilmişti.

Bu dağınıklığın içinden dikkatlice arka kapıya doğru ilerledim. Ben ilerledikçe sesler daha da duyulmaya başladı. Kadın, anlayamadığım ama sesin zenginliğinden ve kalınlığından

Doğu Avrupa olduğunu tahmin ettiğim bir dilde bağırıyordu. Korkmuştu. Aynı dilde başka bir ses karşılık verdi. Daha sessiz konuşan bir erkekti ama neredeyse kadın kadar korkmuştu. Çökmüş bir merdiven boşluğuna çıkan kapıyı açtım. Merdivenleri çıktıktan sonra kırık alçının üzerine yapılmış eski boyalı dar bir koridora geçtim. Diğer uçta isimsiz erkek posterlerinin olduğu kapalı kapının üzerinde büyük kırmızı harflerle "GİRİLMEZ!" yazıyordu. Sesin sahipleri de bir hayli geniş görünen kısa boylu bir kadın ile uzun siyah sakallı, şekilsiz koyu renkli papaz kıyafeti giymiş bir adamdı. Bir elinde haç tutuyor ve hareketleriyle kadını rahatlatmaya çalışıyordu. Ama ne yazık ki başaramıyordu. Oda, içerken dilimin üzerinde gazlı bir içecek gibi ses çıkartan sarı-yeşil bir parıltıyla doluydu. Kapalı kapının arkasından yayılan, sanırım, vahşi, tehlikeli bir güçtü bu.

"Pardon?" dedim.

Kadın durdu ve bana bakıp "Kapalıyız!" dedi. Sonra hemen arkasını dönüp papaza bağırmaya devam etti.

Birkaç dakika öylece bekledim ardından kadın benimle konuşmaya pek ilgi gösterecekmiş gibi görünmeyince bu kez sesimi yükselterek, "*Büyücü*!" diye bağırdım.

İkisinin birden sessizleşmesi, beni dinlemeye hazır olmalarından daha çok şaşırttı. "Teşekkürler," dedim çabucak. "Şimdi şekersiz, koyu bir kahve alabilir miyim? Ve bu, gizemli davranan kişi ailenizden ya da ev halkınızdan biri mi?"

Mutfakta kadın titreyen ellerle bana plastik bir bardakta votka verdi. Kendi içkisini içerken bir yandan da beni izledi. "Polis misiniz?" diye sordu.

Papaz, "Bu, sizi ilgilendiren bir..." diyerek konuşmaya başladı.

"Sizin işiniz," dedim kadına ve "Hayır, polis değilim. Adım Matthew Swift," diye ekledim.

Bayan Mikeda da kendini tanıttı.

"Sizinle tanışmak büyük bir zevk," dedim. "Ve bu sakallı bey?.."

"Ne istiyorsun?" diye çıkıştı adam.

"Papaz kendisi," dedi Bayan Mikeda, yılmış bir sesle.

"Sanırım bir papazdan daha fazlası," dedim adama bakarak. Ondan hiç etkilenmemiştim. "Şeytan çıkaran biri misiniz?" diye sordum. "Şeytan çıkartmak, satan enerjisi gibi şeylerle mi uğraşıyorsunuz?"

"Siz kimsiniz?" diye sordu Bayan Mikeda.

"Bana Matthew diyebilirsiniz. Şimdi sakallı beyi dışarı çıkartalım. Bana kızınıza ne olduğunu neden anlatmıyorsunuz?"

"Kızım olduğunu nereden biliyorsunuz?" dedi. Parmak boğumları, fincanı tutma şeklinden bembeyaz olmuştu.

"Yatak odasındaki poster seçiminden anladım," dedim. "Posterler, onun kız olduğunu gösteriyor. Şeytan çıkaran adamın varlığı bana neler olduğuna dair bir ipucunuzun olmadığını ayrıca kontrol edilemez kızgın büyü de kızınıza acı veren şeyin hormonlardan çok daha fazlası olduğunu söylüyor. O yüzden şimdi bana burada neler olduğunu neden anlatmıyorsunuz?"

Bayan Mikeda votkasını içti, plastik bardağı hiç düşünmeden buruşturup lavabonun içine fırlattı. Bir bana, bir papaza baktı ardından, "Bay Swift, size neden güvenmem gerektiğini bilmiyorum," dedi.

"Dürüst suratım, etkileyici, açık yüz ifadem ve söylediklerimde haklı olmam için, öyle değil mi? Böyle bir adama biraz şans vermekten zarar gelmez."

"Ona yardım edebilir misin?"

Bir an düşündüm. "Evet," dedim. Sonra da kesinlikle doğru cevabın bu olduğunu hissettim. "Sanırım yapabilirim."

Kapısını çaldığımda hiç cevap vermedi. "Dana? İyi misin?" diye seslendim.

Yine cevap yoktu.

Kapı kolunu açmayı denedim. Ama kilitliydi.

"Anahtar?" dedim Bayan Mikeda'ya.

Küçük bir anahtar verdi. Anahtarı deliğe sokup çevirdim ve kilit açıldı. Oda henüz kir tutmaya başlamamıştı. Oda, yatak odası, oturma odası, mutfak ve kokusundan anlaşılacağı üzere aynı zamanda banyo olarak da kullanılıyordu. Sihrin sıcaklığı ve yoğunluğu yüzüme çarptı. Anlaşma ya da bağışlanmaya hiç yer yoktu. Perdeler, yarıya kadar çekilmişti. Pencerenin alt tarafında öbek öbek dağılmış kirli güvercin tüyleri vardı. Dana Mikeda, arkası bana dönük hâlde yatakta uzanmış, yavaşça nefes alıp veriyordu. Yanına gidip dokunmak için uzandım. Ama daha dokunmadan ellerimdeki tüyler diken diken oldu aynı anda Bayan Mikeda'nın nefesi kesildi. Duvardan kıvılcımlar saçan fişi çekip en altını ve en üst kısmını çakımla kestim. Lastik yalıtımından tutarak kablonun tuttuğum ucunu yere, diğer ucunu da kızın omuzuna bıraktım. Halıya beyaz bir kıvılcım yayıldı. Elimi tekrar Dana'ya uzattığımda artık havada statik bir uğultu hissi yoktu.

Kızın omuzundan tutup yüzüstü çevirdim. Gözleri kapalıydı ama göz kapaklarını kaldırdığımda güvercin göz bebeğinin parlak turuncu rengi parlıyordu. Nefes alıp verirken her nefesi, sanki eski bir kamyondaki bozuk motor gibi ciğerlerinde hareket eden yoğun siyah bir dumanı, araba egzozunun kokusunu

da beraberinde getiriyordu. Teni âdeta yanıyordu. Parmaklarını kaldırdığında tırnakları boşlukta büyük bir delik çizecekmiş gibi havada neon izleri takip ediyordu.

Bayan Mikeda, "Bir şey yapabilir misiniz?" diye sordu.

"Belki," dedim. "Ne kadar zamandır bu şekilde?"

"Birkaç gündür. Ama daha önce hiç bu kadar kötü olmadı."

"Arabanız var mı?"

"Hayır."

"Peki, ödünç alabileceğiniz bir arkadaşınız var mı?"

Arabayı Bayan Mikeda kullandı. Ben Dana'nın başı dizimde arka koltukta oturdum. Saçlarına dokunduğumda sigorta teli gibi hissettim. Her gün, her gece ona saldıran bu hislerden kurtulabilmek için bir çeşit büyü transına girmişti. Sonunda da bunun içinde kaybolmuştu. Hidrolik fren pistonları gaz saldığında o da aynı anda ve arabanın tonunda nefes alıp veriyordu.

Marylebone'u geçip Westway'de hızımızı azaltarak Shepherd's Bush'daki pisliklerden ve Chiswick'in güzel sokaklarında sürekli kaçarak batıya ilerledik. Chiswick High Street'te okullar dağılıyordu. Kafeler, masa ve sandalyelerini kahve ve kek servisi yapmak için büyük, yaşlı çınar ağaçlarının altındaki kaldırıma yerleştiriyordu. Kew Köprüsü'ne vardığımızda yoğun saatler başlamıştı. Dana'nın kalp atışı arttı. Öyle hızlı ve güçlüydü ki boynundaki hareket eden damarları, şehirle aynı hızda akan kanını hissedebiliyordum. Arabayı Kew Köprüsü'nün biraz ilerisine park edip Dana'yı kollarının altından destek vererek Thames Nehri'nin çamurlu suyuna taşıdık. Su sanki sünger üstünde yürüyormuşuz gibi ayaklarımızın altına sızıyor, yağ gibi akıyordu. Ayakkabılarımı, çoraplarımı ve ceketimi çıkarttım. Bayan Mikeda da Dana'nın kıyafetlerini çıkarttı.

"Bu putperest bir şey değil, değil mi?" diye sordu Bayan Mikeda.

Kısa bir tereddüdün ardından çok kırıcı olmayan ama fazlasıyla da dürüst bir cevap olacağını düşünerek "Göreceli," dedim. Bayan Mikeda, cevaptan pek hoşnut olmadı ama şikâyet de etmedi. Bir kolumla Dana'ya destek olarak, yarı taşır yarı sürükler vaziyette onu soğuk nehre götürmeye çalıştım.

Su, belime gelinceye kadar yürüdüm. Neyse ki suyun kaldırma kuvveti, Dana'nın ağırlığını biraz üzerimden almıştı. Nehrin ortasındaki çamur adacığından bir balıkçıl, başka bir yaratığın kendi bölgesinde olmasının verdiği kuş beyinli hoşnutsuzluğuna benzer bir biçimde bana baktı. Balıkçılın yuvasını oluşturan ağaçların küçük karışıklığı ve kuş yuvalarının ötesinde Hampton Court Sarayı'ndan geri geri yanaşan büyük, beyaz bir tekne, yavaş yavaş bir gezintiye başlamıştı. Turistler fotoğraf makinelerini alıp Dana ile nehrin içindeki ilginç hâlimizin resmini çekiyordu ama bu esnada tekneyi kullanan adam, "Hey, iyi misiniz?" diye sordu.

"Vaftiz töreni!" dedim neşeyle. Bankta oturan Bayan Mikeda da kutsala karşı bu küfre irkildi.

Tekne, el sallayan ve neşe içinde bağıran turistlerle yanımızdan uzaklaştı. Bankın hemen karşısındaki ağaçların arkasından güneş ışığı, gökyüzünü pembeye boyuyor ve gölgesini de suyun üzerine düşürüyordu.

Nehrin içine birkaç adım daha atmayı göze aldım ve alttaki çöküntü, parmaklarımın etrafında kumlu bir öbek oluşturdu.

"Şimdi ne olacak?" diye seslendi Bayan Mikeda.

"Akıntıyı tersine çevireceğim!" diye cevapladım ben de en iyimser sesimle. "Bunu yaparken biraz büyü kullanacağım, sorun olur mu?"

"Bilmiyor musun?"

"Kızınızın hayatını Ortodoks inançlarının ilkeleriyle kurtarmaya çalışıyorum. Başka bir ipucum yok!"

"Ne yapacağını bilmiyorsan o hâlde..."

"Saatiniz var mı?"

"Ne?"

"Saat? Burası çok soğuk!"

Saatine baktı. "Altı kırk üç."

"Çok yakın," diye mırıldandım Dana'dan çok kendi güvencem için. Dana'nın tel gibi saçlarını yüzünden çektim. Teni, hafif grimsi renkteydi. Çenesinin etrafı ve saç hizası, gittikçe katran rengine benzemeye başlayan kuru bir bedenin yaması gibi görünüyordu. Dudaklarımı kulağından birkaç santim uzakta tutarak eğildim, "Eğer beni duyuyorsan sakın korkma. Dalga şimdi hepsini götürecek," diye fısıldadım.

Bayan Mikeda, "Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdığında sesi sanki büyük bir kayaya çarparcasına savruldu.

"Telaşlanmayın!" dedim ben de. "Birkaç saniye ...

... ayak bileklerimin etrafında bir çekiş ...

"... birkaç saniye daha ..."

Pek hayal gücü olmayan yüzünde oldukça ilgisiz bir ifadeyle tüm olayı izleyen balıkçıl, sonunda kanatlarını çırparak gökyüzüne havalandı...

"Ah, hadi oradan," dedim. Dana'nın burnunu parmaklarımla kapatıp derin bir nefes aldım ve ikimizi de suyun içine soktum.

Thames Nehri, bana anlatıldığına göre, bir zamanlar zehirliymiş. Aslında tadı güzelmiş ama içilmesi durumunda gerçekten ölümcül sonuçlar doğurabilir, doğruca hastanelik edermiş. Haberler, sudaki korkunç pislikten yakınmasına rağmen günü-

müzde bunlar, dört yüz yıllık atıktan daha çok insanların attığı çöpler ve yüzeye sürüklenen ölü bedenlerle ilgili anlatılardı.

O yüzden bir cesaretle suyun içine ilk olarak Dana'nın başını soktum. Ardından ayak bileklerimi büküp peşinden ben de daldım. Su başımızın üstünden geçti, kulaklarımda soğuk bir uğultuyla beni şaşırttı, saçlarımı çekiştirdi ve başımın üstünde patlamak üzere tişörtümün altından çıkan büyük hava kabarcıkları, kıyafetlerimi bir su aygırı genişliğinde şişirdi. Dana hiç mücadele etmiyor hatta kıpırdamıyordu bile. Tüm yapmam gereken, doğal yüzme baskısına karşın onu nehrin içinde tutmaktı. Onu suyun içinde beş, on, on beş saniye tutarken suyun içinden bile Bayan Mikeda'nın çığlıklarını, ilginç haykırmalarını, ayrıca yanımızdan geçen su bisikletinin uzaklardan gelen sesini, akıntıdaki küreklerin *şlap şlap şlap* seslerini duyabiliyordum. Daha sonra tam yanlış zamanlama yaptığımı düşünürken okyanusun en derin yerinde bir balinanın gaz çıkartmasına benzer bir ses duydum. Suda önce bir rahatlama oldu ardından bir sıkıştırma geldi ve tam o sırada dalga yön değiştirdi.

Dana nefes alıyordu. Nefesi suda yoğun, siyah bir boya bıraktı. Bu boya, yavaşça bedeninden çıkıp kilometrelerce uzağa sürüklendi. Saçından ince metalik bir parıltı çıktığı anda tüm saçı, başının çevresinde süzülmeye başladı. Yüzünden gri, katran gibi tabakalar döküldü böylece altındaki temiz cildi açığa çıktı. Yanakları renklendi, parmakları büküldü ve sonunda ciğerleri sudan patlamadan önce gözlerini açtı. İnkâr edilemez gerçeklikte insan gözüydü artık ve hatta güzeldi.

Boğuları biri gibi çırpınmaya başlayınca hemen onu sudan çıkarttım. Su burnundan, yüzünden akarken onu dik tutmaya çalışıyordum. Öksürdü, suyu çıkarttı, saçları bir dümene tutunmuş yosun gibi yüzüne dolanmıştı. Bayan Mikeda, çoktan

bize doğru yolu yarılamış, elleri kalçasında Rusça küfürler haykırıyordu ama kızını gördüğü an, ellerini ağzına götürüp kalakaldı, omuzları sarsılıyordu. Etrafımızı saran su ve Dana'nın biriktirdiği büyü yığını, nehrin içine sürüklendi, kayboldu gitti. Onu gördüğüm andan beri ilk kez kendi duygularıyla bana baktı.

"Ah..." dedi.

"Selam," dedim.

Bayan Mikeda, ağza alınmaz birkaç şey söyledi.

"Daha önce hiç karşılaştık mı?" diye sordu Dana.

"Pek sanmam. Karşılaştık mı?"

"Beni boğmaya mı çalışıyordun?"

Su, burnumun ucundan yere damlarken, "Öyle mi görünüyorum?" diye sordum.

"Burası neresi?"

"Twickenham."

"Twickenham'da ne halt ediyorum?"

"Gerçekten burasının tartışmak için doğru yer olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kimsin sen?"

"Ben, Matthew. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Evet," diye mırıldandı etrafımızdan akan suya bakarak. "Öyle olmalı."

Bayan Mikeda'nın arkadaşı, arabasının bagajında ıslak köpek kokan birkaç battaniye bırakmıştı ama kokusundan hiç şikâyet edecek hâlde değildik. Bayan Mikeda, üşüyen kızını ısıtacak daha sıcak ve daha yumuşak bir şeyler satan Woolworths'den bir şeyler satın almaya gittiğinde biz de açık bagajın ucuna oturup balık ve cips yemeye başladık. Sohbet etmeye başlama-

mız biraz vakit aldı ama başladığında da Dana Mikeda, oldukça isabetliydi.

"Pekâlâ. Twickenham."

"Evet."

"Twickenham'dan nefret ederim," dedi küçük tahta çatalını sertçe cipse batırırken. "Kaybolurum hep. Her zaman Isleworth ile sonuçlanır, Galler Ülkesi gibi."

"Galler Ülkesi?.."

"Bir adam Swansea'ya giden bir trene, başka biri de Isleworth'a gidene biner ve sen Swansea'ya giden adamın ilk varacağına bahse girersin."

"Anlıyorum."

Gökyüzünün uçuk maviye dönüşünü izledik, nehrin kenarındaki ışıklar da artık bir bir yanmaya başlıyordu.

"Tam bir lanet, değil mi?" dedi sonunda.

"Annen küfür ettiğini biliyor mu?"

"Küfrü Rusça duymak ister misin?" diye sordu sertçe.

"Kesinlikle."

"Sen nesin? Ruh çıkartan biri misin?"

"Ben mi? Hayır. Büyücüyüm."

"Ah."

"Şaşırmış görünmüyorsun."

Yan yan uzunca baktı. "Antipsikotik ilaçlar kullanarak ve USH psikiyatristi tarafından, babamın beni çocukken istismar ettiğini dinleyerek üç yıl geçirdim ve lanet olası şey hâlâ bitmedi. O yüzden deliyim ve ilaç işe yaramaz. Ya da akıllıyım ve dışarıda bir yerlerde büyü diye bir şey var çünkü ikisinin ortasının ne olduğunu bilmiyorum."

"Akıllısın," dedim çabucak. "Ya da genç birinin hormonları kadar akıllısın."

"Yirmi iki yaşındayım," dedi. "Sırf evde yaşıyor olmam..."

"Pardon. Benim hatam."

Dana, morina balığı ben de pisi balığı yiyordum. Ketçabının ucunu açıp folyo paketin içindeki cipsin üzerine büyük bir dikkatle damlattı. Ben de ketçabımı balık ve cips tomarına rastgele sıkıp yemeden önce bir güzel karıştırdım. "Kaç yaşındasın?" diye sordu.

"Yirmi sekiz," dedim dürüstçe.

"Daha yaşlı gösteriyorsun, yani büyü yapan bir adama göre."

"Hayır, bu benim sadece yaşayan yüzüm," dedim. "Ayrıca kötü haber vereceğim için üzgünüm ama senin de pinpon oynar gibi seni zıplatan sihirli hislerin var."

"Anladım," dedi.

"Anladın mı?"

"Bir güvercin olmakla annemin kafesinin önünde geleceği okuma arasında bir yerlerde bir şeyler olmak zorundaydı. Büyü kulağa doğru gibi geliyor. Peki, ölümcül mü?"

"Ne?"

"Sağlık durumu gibi mi?"

"Hayır, alakası yok! Bunda, sağlıkla ilgili bir şey yok."

"Peki, ya annem? O da..."

"Bundan şüpheliyim."

"Ama eğer o..."

"Büyünün genetik bir şey olduğunu sanmıyorum. *X-Men*'i, *X-Files*'ı ya da alfabenin en sonundaki harfleri unut. Bu sadece bakış açısı."

Az kalsın çatalını düşürecekti. "Bakış açısı mı? Üç haftayı et pazarındaki kasaplardan ve hastane koğuşundaki hemşirelerden yakınan fareleri dinleyerek geçirmeme neden olan şey bu mu? Kahretsin!"

"Tam olarak eğitimli değilsin," dedim.

"Harry Potter gibi mi? Büyücü olmak için Hogwarts'da üç haftalık eğitim gibi mi?"

"Harry Potter gibi değil, hayır. Ayrıca, sihirbazlar büyülü türden şeyler kullanır. Büyücülük ise daha ziyade insanların göremediğini görmek, kullanamadığını kullanmaktır. Bu, anlamlı geliyor mu şimdi?"

"Hayır. Kahretsin," dedi ve yanındaki Ribena kartonundan büyük bir yudum aldı. "Kahretsin. Şimdi yine sesleri duymaya mı başlayacağım?"

"Evet."

"Lanet olsun."

"Nehir, sadece geçici bir şeydi. Gelgitin değişimine girersin ve bu sadece hepsini alır götürür. Ama bütün iyi çamaşırhaneler gibi yıkandıktan sonra beyaz kıyafetlerinin üzerine domates sosu dökmemek sana bağlıdır, haksız mıyım?"

"Sanırım anlıyorum."

"Yine de tüm bu büyü şeyleri, o kadar da kötü sayılmaz."

"Kendi adımı hatırlayamadım." Sesinde hiç duygu yoktu, sadece gerçeklik vardı. Ona baktığımda gözleri nehre dalmıştı. "Aynı anda her yerdeydim. Parmaklarım sokaklarda, ayak parmaklarım yerin altına gömülmüş kablolarda, nefesim araba egzozlarında..."

"Transa girmiştin," dedim. "Her zaman bir risk vardır. Büyücüler, yaşadıkları şehirden büyülerini çeker. Bir yerde bu kadar çok sihrin olması, kim olduğunu unutturur. Sadece bir nevi transa sokar. Sana olan da buydu. Bedenin kendinden geçiyor, zihnin de hapsediliyordu. Sonunda zihnin şehre öyle ince bir hâlde yayıldı ki muhtemelen kendi vücudundan çıktın. Bu arada bu, göz kulak olmak isteyebileceğin bir şey."

"Ah, saçmalık. Ve bu, bütün büyücülerin başına gelir mi?"

"Sadece kötü eğitilmişlerin."

Düşünceli gözlerle bana baktı. "Peki, sen nasıl oluyor da hâlâ akıllıca davranabiliyorsun?"

"Çünkü iyi eğitim aldım."

"Seni kim eğitti?"

"Çok iyi bir büyücü. Çok kibar ve çok güçlü biri."

"O da seni nehre batırdı mı?"

"Hayır. Beni o duruma düşmeden biraz daha önce buldu. On beş yaşlarındaydım, gecenin içine doğru öylece koştum, sadece koştum çünkü koşmayı seviyordum. Böyle koşarken sokaklarda kaybolur ama yine de evimi bulurdum. Hocam beni bulduğunda şişlikler, hafıza kaybı, dalgınlık olurdu ve çatıda, özellikle de güvercinlerin konduğu beyaz çatıda, gezinirdim. Benim hayatımı kurtardı."

"Ve sen de benimkini, değil mi?" diye sordu sessizce.

"Böyle düşünmemek en iyisi aslında."

"O hâlde nasıl düşünmeliyim?"

"İyi şans ve yaşamın sonsuz döngüsü diyebiliriz."

"Yaşam döngüsü mü?"

"*Aslan Kral*'ı izledin mi?"

"Elbette."

"Peki, heyecan duygusunu ama on beş yaş üstünün yaşayabileceği heyecanı bir düşün."

"Anlıyorum." Endişeyle kaşlarını çattı. "O hâlde ben bir büyücüyüm."

"Sen sadece büyüye biraz eğilimi olan genç bir kadınsın."

"Peki, bunu durdurabilir miyim?"

"Kırsal bir bölgeye taşınabilirsin," dedim.

"Yani hepsi bu mu?"

"Muhtemelen değil, tabii. Büyücüler, nerede olurlarsa olsunlar kendi büyülü şeylerini bulabilirler. Büyünün tonu, kalitesi şehir dışında çok daha farklıdır. Ama en inatçı büyücüler, her zaman uyum sağlamayı tercih eder."

"Ben de sıkıştım kaldım."

"Öyle sayılabilir."

"Bu nasıl oldu?"

"Muhtemelen sadece bir an vardı."

"Bir *an* mı?" diye sordu. "Bu da ne demek?"

Balığımı ve cipsimi bir kenara koydum. "Bazen bir şeyler böyle olur. Bazen sadece kendi işinle ilgileniyor olursun, ya bir otobüste ya bir metrodasındır ama genelde çok dikkat etmezsin. Ve birden arkana dönüp bakar ve diğer insanları görürsün, sonra da, *bana bakabilir, beni görebilirler. Onların gördüklerini düşündüğüm şeyi aklımda görebilirim. Ben gittiğimde onlar da gidecek, hayatlarını yaşayacaklar ve düşünceleri tıpkı benimki gibi olacak ama farklı, ama gerçek, canlı tıpkı yaşam gibi renkli ve karışık.* Öyledir de zaten...

"Ve sen de aşağı yukarı böyle bir zamanda ayaklarının altından geçen trenleri, fokurdayan boruları hissedebildiğini, trafiğin sesini ve gürültüleri duyabildiğini fark edeceksin. Sonra da muhtemelen etrafındaki şeylere bakacak ve *ışıklı şu binaların, her pencerede kendi takımyıldızlarıyla aydınlanan büyük ağaçlar gibi canlı olduğunu* ya da metroda değilsen tüm şehri görebildiğini, yaşamlarla, hayatla dolu olduğunu, hepsinin etrafında uğuldadığını düşünecek ve her bir bireyi gerçek, canlı, gizemli göreceksin. Böyle yürüyenin sadece Joe Bloggs olmadığını, şehrin her parçasının, yaşamla dolduğunu fark edeceksin. Daha sonra, *hey kahretsin! Baktığım her yerde hayat var,* diyeceksin. Ortalama bu zamanda da fareleri, güvercinleri, düşünceleri, bü-

yüleri, renkleri ve elektriği duyabildiğinin farkına varacaksın. İşte biraz delirmeye başlaman da muhtemelen bu anlara denk gelecektir."

Anlattıklarımı biraz düşündü. Ardından, "Senin geldiğini söylediler," dedi.

"Kim söyledi?"

"Onlar. Telefonda."

"Hâlâ *onların* kim olduğunu merak ediyorum."

"Hayatı tam anlamıyla yaşamadıkça ve ateşi yakalayıp sonsuza dek yanmadıkça yaşamaya değmediğini, özgür olmak için tüm yapmam gerekenin, gökyüzünü aydınlatmak olduğunu söylediler. Kanunları unut, insanların sana ne söylediğini, elde ettiklerini ya da edemediklerini unut, dediler. Ayrıca, *ışık olalım, yaşam olalım, ateş olalım, gelin, ben olalım, özgür olalım,* dediler. Hâlâ delirmediğimi düşünüyor musun?"

"Anladım. *Onlar*. Çok fazla kulak vermeye değmez."

"*Onlar* da ne?"

"Telefon hatlarında yaşarlar. Geriye kalan hayatı alırlar. Onlar sadece çıkar peşindeler."

"Senin geldiğini söylediler."

"İnsanları korkutma konusunda iyidirler. Önemseme."

"Ne demek istediler?"

"İnsan olmanın ne anlama geldiğini bilmek istiyorlar. Bazıları, seni neyin kandırdığını bulmak için son nefesini, ruhunu yiyeceklerini söyler. Ama başka teoriler de var. Nefes alıp almadıklarıyla ilgili yani. Ben alıştım ama güvenli değil."

"Benim sorumun cevabı değil bu."

"En iyisi hiç düşünmemek."

"Yani bunu görmezden mi gelmeliyim?"

"Evet."

"Neden?"

"Tehlikeliler."

"Bu büyücü şeyleri mi?"

"Sen ne sanıyorsun?"

Kendi kendine homurdandı. Bir süre, hem de cips ve balığın yağının parmaklarımda donmasından daha uzun bir süre hiç konuşmadan oturduk. Sonunda, "Melek olduklarını söylediler," dedi.

"Yalan söylediler."

"Sen de onları duyuyor musun?"

"Evet. Büyücülük, sıra dışı yerlerdeki yaşamı belirlemeyle ilgilidir. Bir şeyleri metazifik hâline getirmek değil. Büyü, sadece gökyüzü, deniz, dağ değildir, sokak lambalarındaki ışık, telefondaki uğultudur. Başkalarının belirleyemediği bu şeyleri sen görebilirsin. Mavi elektrik melekleri, oldukça baştan çıkartıcı bir şarkı söyler. *Kendi dünyanı unut, bedenini, hislerini, arkadaşlarını, kurallarını unut. Sen bir büyücüsün. Ancak yapabileceğini düşünürsen parlayabilirsin.* Özgürlüğü, ateşi, canlı hayatları istiyorlar. Tüm meşgul oldukları şey, bu. Onlardan uzak dur."

"Bunun gibi başka şeyler de var mı?"

"Elbette var. Şeytanlar, canavarlar da var ama hepsi boş konuşur. Dikkatli olduğun sürece onlardan kaçmak pek de zor değil."

"Doğru." Derin bir nefes aldı. "Annem, bunun için küplere binecek."

"Şu an senin nefes almandan öyle mutlu ki hiçbir şeyi umursamayacaktır bile."

"Ama tekrar olacak, değil mi?" Gözlerini üzerime dikmişti. "Tüm bu şeylerin, yine olacağını söyledin."

Omuzlarımı silktim.

"Sen neden karıştın?" diye sordu sertçe.

"Şans eseri."

"Tesadüf mü?"

"Bu tehlikeli bir kelime ama daha çok güçlerin kısa bir tartışması, kaderin rahatsız edici beklentisi, alın yazısı ve buna benzer bir sürü şey, evet. Tesadüf."

"Sence seni eğiten adam, başka bir öğrenci daha ister mi?"

"Belki."

"Telefon numarası var mı?"

"Evet."

Bekledi. Ben hiç kımıldamayınca, "Peki, alabilir miyim?" diye sordu.

Tereddüt ettim. "Başka işe yarar..."

"Evet?"

"Bir yol var..."

"Beni sen mi eğiteceksin?"

"Aşağı yukarı."

Usulca başını salladı ardından, "Çıplaklık ya da kan yok, değil mi?" diye sordu.

"Ne? Hayır!"

"İyi. Peki, ya bu canlı birini kurban etme ve ayin dansı neyin nesi?"

"Bunu gerçekten ciddiye alıp almadığını bilmiyorum..."

"Alıyorum," dedi çabucak. "İnan bana, sadece neye bulaştığımı bilmek istiyorum."

"Ama çoktan o noktadasın zaten," dedim.

"Evet, sanırım öyle." Başını kaldırıp gökyüzüne baktı sonra gözlerini nehre çevirdi. "Psikopat bir katil değilsin, değil mi?" diye sordu öylesine, sesinde ya da yüzünde hakarete dair bir şey yoktu.

"Hayır," dedim iç çekerek.

"İyi o zaman," dedi. "Belki biraz konuşmalıyız."

*

Smithfield'deki kulüplerin kapısında, başlarındaki uğultu kendilerini tüketinceye kadar dans etmeye hazır gençlerden sıralar oluşmaya başladığında, Bayan Mikeda'nın yanından ayrıldım. Bayan Mikeda'nın benden ya da hikâyemden ne anladığını bilmiyordum. Daha ben anlatmaya başlamadan yüzüne anlamsız bir ifade yerleştirmişti bile. Fakat bu, yapılması gerektiğini düşündüğüm bir şeydi.

Çantamı topladım, otel parasını ödedim. Artık yapılacak başka bir şey kalmadığını düşünerek Willesden'e giden ilk otobüse bindim.

Blackjack evdeydi ancak kulübesinin kapısını üçüncü kez vurduğumda kapıyı açtı. Biraz gergindi. Evim dediği bir yana yatık demir yığınında, yani kulübesinde ne bir ses ne de bir ışık vardı. Ama kapıyı tek bir çekişle açtı ve yeterli genişlikte açıldığı anda yüzüme Metropolitan polisini kendinden geçirecek iki namlulu tüfek doğrultulmuştu.

Yüzümdeki ifadeyi görünce tüfeği indirmeden uzun bir süre duraksadı, ardından mırıldanarak "Saatin kaç olduğunun farkında mısın?" dedi.

"Gece yarısı mı?" dedim.

"Yalnız mısın?" diye sordu, arkamdan karanlık hurdalığa doğru bakarak. Geç bir saat olmasına rağmen üzerinde deri ceketi, ayaklarında büyük siyah botları, boynuna doladığı kırmızı benekli eşarbı vardı. Elindeki kalın eldivenleri çıkarttı. Parmakları silahın tetiğine pek uymuyordu.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordum.

Eliyle girebileceğimi işaret etti, kasvetli kulübeye adımımı attığım anda da gaz lambasını açtı. "Kahve ister misin?" diye

sordu, sobaya doğru dönüp silahını sprey boyayla dolu bir rafa bırakırken.

"Teşekkürler, iyi olur."

Sobanın üzerine çaydanlığı koydu, gazın üzerindeki kapağı açıp ocağın ızgarasına bir kibrit attı.

Ben şüpheyle lekeli battaniyelerin arasına otururken, "Bir süredir görünmüyordun, ne yapıyordun Büyücü?" diye sordu.

"Pek bir şey yaptığım söylenemez," dedim.

"Santralde yaralandığını duydum."

"İyiyim."

"Her zaman iyisin zaten." Sesinde pek de esprili sayılmayacak bir gülme vurgusu vardı. Öylece baktık. Bir elini havada salladı. "Aldırma. Zaman değişiyor, şairin dediği gibi, biliyor musun?"

"Şair mi?"

"Tanrı aşkına, hayattan tat alman gerekiyor."

"Çalışmalarımızın tüm amacı bu yönde," diye karşılık verdik. "Birkaç saatliğine yapmayı planladığın bir şey var mı?"

"Sağlıklı bir yaşam için yardımımı mı istiyorsun?"

"Bir araç istiyorum."

"Kahrolası treni kullan o zaman!"

"Yalnız Yolcuların Efendisi muhtemelen şu an arkadaşım değil."

"Ne?"

"Büyük tablodaki yerini tekrar düşünmelisin sanırım," dedim. "Aracı alabilir miyim, lütfen?"

Blackjack sırıttı. "Aceleyle bir yere mi yetişmen gerekiyor?"

Bu, motorcu büyüsüydü. Yerlerin eriyerek tek bir şeye dönüşme büyüsüydü. Her şehirde, her yolda bir şeylerin geçici göründüğü, bir anlığına kuzeyin kuzeyde olmasının bir anlam ifade

etmediği, köşe başındaki barların yıllar önce geldiğiniz zamankinden farklı bir yerde olduğunu fark ettiğiniz bir an vardır. Arabanın arkasında uyuyup uyandığınız ve bir saniyeliğine ne kadar zamandır burada yaşadığınızın, çalıştığınızın, bu yolda seyahat ettiğinizin önemi olmayan ve nerede olduğunuzu bilmediğiniz sokaklar vardır. Böyle yerlerde ne yaptığınızı biliyorsanız boşlukların içinden geçip kısa zamanda çok uzun mesafeler katetmeniz mümkündür.

Motorcunun büyüsünün nasıl işe yarayacağını merak ediyorduk. Boş sokaklarda ilerlerken motorun arkasında yolculuğun kalp atışımızı hızlandıran bir heyecan olduğunu fark ettik. Yine de motorcu kaskının sınırladığı alan içinde, ışıktan sokak lambaları altında sonsuz bir parıltıda karanlığa doğru ilerlemek, tüm bu şeyler kendimizi biraz rahatsız hissetmemize neden oldu.

Bilmediğimiz sokakların titremesi. Bizi güneye götürmüyordu, aslında gitmemiz gereken yer orasıydı ama motorcu kuzeye gitti. Ta ki sokaklar, hayal gücümde Londra'nın kenar mahallerinin daha da dışında olduğunu gösteren yarı müstakil Tudor evlerinin yansımasıyla kayboluncaya kadar. Motorun gürültüsü, sokaktaki en yüksek sesli şeydi. Tilkiler çöp kutularını karıştırırken onları şaşırtan, herkesin derin bir uykuda olduğu evlerde yankılanan tek şeydi. Harlesden, Dollis Hill, Neasden, Queensbury, Stanmore isimlerinin hızla geçişini izledim. Sonra sola dönüp bir sitenin içine girdik. Çocuk ve ilginç büyücüler tarafından üzerleri karalanmış kapalı garajların olduğu bir bölgeye geçtik. Karalamaları yapanlardan biri, bütün bir duvarı dalgalı, beyaz bir at resmiyle kaplamıştı. Blakjack, bizi ıslak çamurun ve pörsümüş çimenlerin ayak bileklerimize sıçradığı ve çöp bidonlarıyla çevrili bir sokak arasında indirdi.

Bir an midemizde bir bulantı, bir hâlsizlik hissettik. Tüm görebildiğimiz, yanıp yanıp sönen beyaz lambaların aydınlattığı karanlık bir yoldu.

Daha sonra birden diğer uçta belirdik. Kuzey yolculuğumuzda defalarca geçtiğimiz diğer sokaklar gibi görünen bir yerde duruyorduk. Ama yolun sonuna geldiğimizde ve Blackjack de ilerideki boş virajlı yolda kırmızı ışıkta doğrudan geçtiğinde artık levhalar, M1, Midland ve kuzeyi değil de Dover'ı, Folkestone'ı ve güneybatıyı gösteriyordu. Tek bir sosyal konutun içinde, çarpık kentleşmenin yirmi kilometreden fazla ötesine geçmiştik ve artık nehrin diğer tarafındaydık.

Blackjack, iki ağaç arasından korkunç bir dönüşle yeşil alana geldi. Rochester, Faversham yakınlarındaki akaryakıt istasyonunu eşit ölçüde bunaltan virajlı kavşağa varmadan hemen öncesinde, bir akaryakıt istasyonunun uçsuz bucaksız bir virajlı kavşağı daha vardı. Üstümüzdeki sokak lambaları, gözümüzün göreceğinden daha hızlı bir şekilde birbirlerinden ayrılıyor gibiydi. Dover'ın beyaz kayalıkları üzerindeki yan yola vardığımızda, Willesden'dan ayrılıp ve Manş Tüneli'ne varmamız sanırım kırk beş dakikadan fazla sürmemiştir.

Blackjack kalenin altındaki kayalığın kenarını ayıran uzun, dik yoldan kolaylıkla indi. Dover, kusursuz beyazlıktaki bir masa örtüsünün üzerindeki inatçı leke gibi kireç taşlarının altında duruyordu. 1950'li yıllara ait vapur iskelesinin etrafındaki mimari bir yapı gibi görünen deniz surundan daha uzun bir geçmişi birleştiren turuncu ışığın ince bir çizgisinde, deniz ve kayalığın tam arasında kalmıştı.

Blackjack, motorunu iskelenin otoparkına park etti. Arka koltuktan sırtı ağrır, dizleri titrer ve motora bu denli yakın ol-

maktan bacakları yanmış hâlde inip havayı içime çektim. Yağ, mazot, martı ve deniz tuzu kokusu aldım. Denizin temizlik düzeni, havadaki büyü akışını ve uğultuyu alıp götürüyordu. Altındaki katmanlara dokunan ince, ilginç bir büyü tadı aldık ama bu dokunamayacağımız kadar yabancıydı bize. Bir rahibin de geleneksel deniz büyüsü, kırsal bölge büyüsü, mekânın tarihi ve son olarak da iskelenin etrafındaki iş ve hayat telaşının ağırlığı gibi böylesine farklı büyü türünün olduğu bir yerde bizim kadar kendini huzursuz hissettiğini düşündüm.

Blackjack, "Daha önce buraya hiç geldin mi?" diye sordu.

"Hayır," dedik.

"Peki, ya sen?"

"Bırak artık şunu," dedi. "Hadi."

Ağır spor çantasını omuzunun üstünde sallayıp kaskımı da motorun arkasındaki plastik sepete koyarken "Şimdi nereye? Fransa'ya mı?" diye sordu. "Tatil zamanı mı?"

"Onlarla işin bittiğinde bu sözlerinden utanacaksın." Limana doğru yürümeye başladık.

Liman, Dover iskelesinin büyük bir kısmını oluşturan rampa labirentin, setlerin ve otoparkların arkasına sıkışıp kalmıştı. Burada gümrük memurlarının parça parça aldığı el konulmuş mallar, hasarlı arabalar ve küçük ofislerle dolu dar, geçici çözüm olarak yapılmış bir gümrük alanı vardı. Arkasındaki küçük, kırmızı tuğlalı bina, neredeyse kayalığın hemen ucuna inşa edilmişti. Siyah metal bir kapısı ve ampulün içinde sıkışıp kalan sinek gibi vızıldayan bir lambası vardı. Anahtar setimi bulmak için çantamı karıştırdım ve bir tanesini kilide soktum.

Büyü burada bir hayli yavaş geliyordu fakat dalgaların sesini duyabiliyor, petrol dumanının kokusunu alabiliyorduk. Burada

bütün meraklılar için bir güç olduğunu biliyorduk ama bu bize öylesine yabancıydı ki sanki kusursuz bir cam kafese sıkışmışız gibi açmaya uğraşıyorduk.

Ben anahtarla uğraşırken, "İyi misin?" diye sordu Blackjack.

"İyiyim," diye mırıldandım. "Bana bir dakika ver. Sadece..."

Anahtar deliğe oturdu ve kapı açıldı.

İçeride dezenfektan kokan uzun, beyaz bir koridor vardı. Döşemeler paramparçaydı. Düzenli temizliğe rağmen yere öyle bir kir tabakası yerleşmiş ki eski mavi rengi, alacalı kahverengiye dönüşmüştü. Birden burada, böyle bir yerde olmak ve hayatın tüm yönünü açığa çıkartmak istemediğimizi hissettik. Bu, listenin en üst sırasındaydı. Elimden geldiği kadar sakin ve dikkatli bir şekilde yeni ayakkabılarımla öne doğru bir adım attık. Blackjack, ayakkabıları fark etmemişti. Bu işe yarayabilirdi.

Diğer tarafta koridorun ucunda küçük ofisler vardı. Duvarlar resimler, bölümle ilgili notların tutuşturulduğu mantar panoyla kaplıydı. Öğle yemeğinden sonra canları sıkıldığında sallanmaları için sandalyeler, küçük, gri döner sandalye şeklindeydi. Bu yer, tamamen cansız, soğuk ve kötüydü. Normal algımızı gizleyen, hislerimizi azaltan, bizi hiçliğe doğru çeken rahatsız edici, çamurlu, pis bir koku tüm hislerimizi değiştirdi.

"Hey! İyi olduğuna emin misin?"

"Bitirip kurtulalım artık," diye mırıldandım.

"Neyi bitirip kurtulalım?"

Koridorun sonundaki kapıyı iteleyip metal bir merdivenden aşağı indim. Bodrum katta, paslanmaz çelik yataklar, tepsiler, masalar, bıçaklar ve bir duvarın üzerinde tıpkı bir fırın gibi ama küçük ve soğuk çelik kapı öbeği vardı.

"Büyücü?" Blackjack'in ses tonunda bir uyarı hissettim. "Burada ne halt ediyorsun?"

Aradığımı buluncaya kadar çelik kapıların üzerindeki etiketleri okudum ardından kapı kolunu arka tarafından sallayıp açtım. Çelik kolu içinden çekip dışarıya çıkarttım. Cesedin yüzünden gazete kâğıdını çektiğimde gördüm...

Bir zamanlar Harris Simmons'du.

Yüzünde hâlâ anlatacak çok şey vardı.

Bir zamanlar Harris Simmons'du. Ama muhtemelen emin olmak için parmak izi kullanmaları gerekecekti.

"Ah, Tanrım," diye mırıldandı Blackjack.

"Bir şeyler artık bitmeli," diye tekrarladık sessizce. Harris Simmons'ın yüzünden geriye kalanların üzerine gazete kâğıdını örtüp soğuk, çelik duvara yaslandık. "Peki, neden şimdi olmasın?"

"Ona ne oldu böyle?"

"Kaçtı. Bizden korkuyordu. Gölge onu öldürdü. Yalnız Yolcuların Efendisi'yle konuştuğumda bir gölgenin Simmons'ı aradığını anlattı. Ben bulmadan önce gölge onu yakalayacaktı ve bu da gerçekten problem için iyi bir çözüm oldu."

"Simmons'ın öldüğünü biliyor muydun?"

"Evet."

"O zaman burada ne halt ediyoruz? Seans mı?"

"Hayır," diyerek iç çektim. "Daha kötü bir şeyler."

Tavandaki ışıklar gitgide loş bir hâl alıyordu. Blackjack, duvara doğru geri geri yürüdü. "Büyücü!" Sesinde uyarıcı bir hırıltı vardı. Elini spor çantasına soktu. "Bu da neyin nesi?"

Boğazımda bir gülme isteği oluştu ve kontrol edilemez biçimde tüm vücuduma yayıldı. Zorla kendimizi sıktık. Yaşla dolan gözlerimi ovuşturdum, burnumu tişörtümün kollarına sildim. Etraftaki lambaların patlamasını duyabiliyor ve gölgemin gerilerek inceldiğini görebiliyordum. "Bakker, Simmons'ı aradı-

ğımı biliyor. O yüzden gölgesi neden bilmesin ki?" Blackjack, çantasından avuç dolusu bir zincir çıkarttı. Doğrudan gözlerine baktım, solgun yüzünde korkudan çok daha fazlası vardı. "Simmons beni Bakker'a götürecek," dedim kibarca. "O her zaman tuzağa düşürülüyordu. Ama senin de buna atlayacak biri olup olmadığını bilmek istedim."

Bir an duraksadı.

Ardından ayaklarının altındaki gölge uzadı, uzunca gerindi, yeri tırmalayarak çıktı, çelik yatağın kenarına asılıp kendini çekti. Önce bir omuz ardından bir baş çıktı. Ampulün sönen ışığına doğru eğildi. Gözleri karanlıkta şekillenmeye başladığında bana dönüp "Demek buradasın!" dedi.

"Büyülendim," dedim ve Açlık'ın yarı biçimlenmiş gölgeli suretinin içinden geçerek Blackjack'e tırnaklarımızı uzattık. Blackjack çok hızlıydı ama bir o kadar da korunmasız ve iriydi. Gözlerine ulaşmak için üzerine doğru atlarken o bir tarafa yığılıverdi. Tepemizdeki ışıklar tamamen söndü. Sisli bir buz kristali gibi içimizden geçen yarı biçimli pençeleriyle ayak bileğimize saldırdı. Parmaklarımızla Blackjack'in yüzünün bir kenarını çizdik, dişlerimizi de kulağının tam köşesine sapladık. Akan kanda kül ve tuzdan başka bir tat yoktu.

Ardından sırtımıza ağır bir şey düştü ve kendi kendine homurdanan Blackjack, tıpkı bir köpekmişiz gibi ensemizden bizi yakalayıp geriye fırlattı. Gözlerinde öfke okunuyordu. Elindeki zincir, birdenbire yolculuğu haklı çıkartmak adına ortada hiçbir şey yokken boğazımıza dolanmaya başladı. Motorcu zincirin diğer ucundan tutmuş bizi dizlerimizin üzerine düşürmeye çalışırken bile ağzımızı kapatıp boynumuza uzanmaya çalışıyorduk. Gözleri alev alev yanıyor, boynunun bir tarafından damlayan kan şalının üzerinde kırmızımsı bir leke bırakıyordu.

"Seni piç kurusu!" diye bağırdı. "Piç kurusu!" Fakat bu gerçekten de yeterli değildi, sadece gürültüde hiçbir anlamı olmayan sesti.

Ardından Açlık, önümde doğruldu ve ağız dolusu çiğnenmiş sakızla gülümsedi. "Merhaba, ateş!"

Bu, Blackjack'in küfrünün sonu oldu. Yüzü grileşmeye başladı.

Açlık önümde eğildi; sert ve kar beyazı elleriyle saçlarımı tuttu. Diğer eliyle de siyah tırnaklarını derince bastırarak çenemi hafifçe yukarı kaldırdı. Başımı çevirdi, artık tüm görebildiğim ölü gözleriydi. Fısıldayarak "Matthew'nun ateşi nerede?" dedi.

"Sandığından daha iyi bir soru bu," dedim.

Açlık'ın boş gözlerinin ardında birden beliren şey şüphe miydi?

Olabilir. Ona baktığımda Bakker'ı gördüm, belki de sadece gördüğümü sandım. Açlık'ın çenemin altındaki tırnakları, daha da derine batıyor, kan akıtıyordu.

"Matthew..." Ve bir anlığına Açlık'ın dudaklarından Bakker'ın sesini duydum ama sonra hemen geçti, yaratığın karnında derinlere gömüldü. "Benim için şarkı söyleyecek misin?"

Kanımın tenimden aşağı süzüldüğünü hissederken, "*Ten Green Bottles* mı?" dedim hırıltılı bir sesle.

"Meleklerin söylediğini," dedi. "Işık olalım, hayat olalım, ateş olalım..."

"Telefonda duyduklarına bu kadar güvenmemelisin," dedim. "Yalan söylerken gülüp gülmediklerini bilemezsin."

Önce hırıltıya benzer bir ses çıkarttı ardından ellerini başıma koyup içime uzandı, kalbimin etrafında kıvırdı. O anda Motorcu'nun boğazıma dolanan zinciri nefesimi kesmeye başlamıştı. Artık savaşacak hâlim yoktu. Mücadele edemeyecek kadar çok korkuyorduk.

Farkındaydık...

... tarif edemediğimiz...

... zayıflıktan korkuyorduk.

Zihnimizin ayık kısımlarında ışıklar söndüğünde içten içe sevindik.

Boşluklar ve devinimle gelen mide bulantısıyla yolculuk...

Bakmak isteyip istemediğini B'ye sorma zahmetine bile girmeden A'dan C'ye atlamak.

Tutarsız davranışlar. Titreyen ışıklar, boynumuzun çevresinde yanma hissi, kanımızdaki koyuluk ve Açlık'ın sesi. *Bana hayat ver,* diyordu, *bana hayat ver.*

Bizi uyuşturduklarını biliyoruz.

Kanımızı kullandıklarını biliyoruz. Hijyenik olmayan bir şey yoktu, yaşamamızı istiyorlardı. Kanımızdan bir damla aldılar. Açlık, kanımız sanki acılı köri sosuymuş gibi parmaklarını yalıyordu. Ardından kanımızdan biraz daha aldı çünkü neden insan tadında olduğunu anlayamamıştı. Ardından uzandığımız yerde bizi sallayıp bağırmaya başladı, "Büyücünün kanını istemiyorum. Önceden bunun tadına baktım, bu yetmez. Tatsız, insan kanı, sıkıcı ve gri! Melekler nerede?"

Plastik ambalaj içinde kırmızı kanımı yakmak bizim için çok kolay olurdu. Öyle kolay olurdu ki ölümü bile daha karmaşık gösterebilirdi.

Karanlıkta kaldık, elimizden geldiğince olduğumuz gibi durmaya çalıştık.

Bir rüya gördüm. Rüya yorumlarını çok sevmem ama metafizik merakının yanı sıra tahminin ne kadar inandırıcı olduğunu söyleyebilirsiniz. Rüyada bunu bulmaya çalışan bir şeyler var-

dı. Rüyamda kendimizi parlak, mavi bir kabloda sürüklenirken bulduk. Etrafımızda tekdüze bir tonla,

merhaba?

merhaba?

MERHABA?

Selam, çağrınız yönlendirilecek...

Lanetleme için bire...

Bilgilendirme için ikiye..

Hesap detaylarınızı değiştirmek için üçe basın...

Menüyü tekrar dinlemek için yıldız tuşuna basın...

MERHABA?

diye şarkı söyleyip dans ediyorlardı.

Yalnız olmadığımıza şaşırdık. Telefon hattının dans eden boşluğuna döndük ve bize şaşıran yabancıya baktık. Microsoft Windows işaretinin üzerine eğiliyordum, yüzüm kan içindeydi. Parmaklarım, kaçan bir bilgisayar virüsünün ardına düşmüştü. Parmaklarımın etrafında hiçliğe dönen beyaz kötülüğün uzayışını izliyorduk. Sonra birden burayı, özellikle burayı, bilgisayarlar canlıyken bile tanıdığımı fark ettim.

"Kimsin?" dedik.

Konuşmamızdaki sesi aramaya başladık. Sonra tek bir ses olmadığını, ilginç kıvılcımlar saçan bir şeyin, bir sesi şekillendirecek uzaklıkta sistemden geçen binlerce insan sesini bir araya getiren bir karışım olduğunu anladık. Hemen önünde duruyorduk. Bir sis gibi doğrudan içimizden geçen tellerin mavi elektrik ateşiydi, belki sis bizdik. Aradaki farkı söylemesi gerçekten zordu. Alevlerle kaplı bir yüzden bana bakıyordu.

"Matthew Swift," dedim. "Burada ne halt dönüyor böyle?"

"Seni hatırlıyoruz," dedik. "Bize hayat verdin!"

"Ben mi? İyi."

Genelde rüyalarda olduğu gibi bu noktada takıldık, kafam karıştı, bu görüntüde bir yanlışlık olduğu hissine kapıldım.

"Daha önce hiç tanıştık mı?" diye sordum, başımızın üstünde dikenli bir şey büyüyüyor ve küçük bir otobüs, altımızdaki Eyfel Kulesi'nden geçiyordu.

"Biz..." diye başladık.

"Bir şeyler olduğundan eminim..." dedim, ellerimin morarmasına ve iki elimde de üçer parmak olmasına şaşırmıştık.

"Bu?.." dedik konuşmaya çalışarak.

"Kesinlikle bir şeyler var," dedim. "Belki de eğer..."

Daha sonra bir ses duyduk. Burada olmayan derin bir gümbürdeme sesiydi. Varlığıyla telleri dolduran bir vurma, kahkaha sesiydi. Kendi bölgemizde bu insan sesine karşı daha iyi bir koruma sağlayacağımı düşünerek korkudan arkama saklandık. Fakat benim kadar zayıf ve yabancı olan bir varlığın arkasında korunmak istediğimiz için kendimize şaşırdık. Ayak parmaklarımız Afrika cep telefonlarının izini sürüyor, burnumuz Washington güvenlik duvarına çarpıyordu. Gülüşün kaynağını görünceye kadar maviliğin içinde döndük durduk.

Kaynak; tahmin edildiği gibi keskin, çürük dişlerle dolu bir ağızdı, hepsi bu kadardı. Ağız, tüm dünyamızı kapladı. Arkasındaki derin, siyah gırtlağı açığa çıkartarak yukarı, dağılan seslerin ve evimizin dans eden ateşinin üzerine çıktı. Tek bir ısırıkla tüm dünyamızı yutup etrafımızdaki tüm ışığı engelleyerek yayılırken, üzerinde durduğumuz ateşi hissederken, içinde yüzdüğümüz elektrik, dili sanki ince bir yağ ile yağlanmış gibi kaygan siyah deliğine gömülürken, dudaklarının arasından çürük beden kokusu ve tıkırdayan bilyelerin sesi geliyordu. Ta ki tüm gördüğümüz, bizi bütün olarak tek bir lokmada yutan bir ağız, diş, dil ve ölü pembe bir doku oluncaya kadar.

Karanlığa gömülürken arkaya baktık.

Mavi meleklerin ateşinin, gizli bir gölge içinde ölüşünü izledim. Ilık kalmak için kendini omuzlarıma yerleştirmeye karar veren çita sürüklenirken, "Bana bakma. İlk ben öldüm," dedi.

Ardından karanlığın içine gömüldüm.

Beyazlık... Her taraf bembeyazdı.

Önce soluma sonra sağıma baktım. Fiziksel olarak tek yapabildiğim hareket buydu.

Gözlerim, sol koluma yerleştirilmiş iğnelere takıldı. Eğer iç organlarımın çoğunun kapalı olduğunu ve başıma gelen kötü şeyleri görmemiş olsaydım muhtemelen bayılırdık. Bizi ayık tutup sakin bir şekilde düşünmeye çalıştım.

Beyazlık, duvarlardan, tavandan, üstümüzdeki şerit lambadan geliyordu. Öyle parlaktı ki canımızı acıtıyordu. Gözlerimiz yapış yapış ve kuruydu. Dudaklarımız yıpranmış, dilimiz de ağzımızdaki bir deri parçası gibiydi. Her şey, yattığım yatağa sıkı sıkıya bağlanmış görünüyordu. Birilerinin iğneleri yerleştirmek için tişörtümü kıvırdığı yerin üzerine tutturulmuş torbalara gözlerimi kısarak baktım. Torbaların birinde, Rh O kanı düzenli miktarda akıyordu. Damarlarımın bir uyuşturucu bağımlısının damarları gibi mavi ve ince bir şekilde fırladığını fark ettim. İçindekileri vücuduma akıtan diğer plastik torbada glikoz ve mineraller var gibi görünüyordu. Kollarımı uzatınca dirsek kıvrımındaki şiş damarların üzerinde pembe bir yara bandı vardı. Belli ki şu an hem verip hem alan bir ilişki içindeydim. Birisi kanımızı almıştı.

Yaşadığımız öfke ve bulantıyı tutmaya çalıştık.

Neden hâlâ hayatta olduğumu merak edip yere baktım. Ayaklarım çıplaktı. Yaşadığımız ani korkudan dikkatimi dağıt-

mak için ayak parmaklarımı kımıldattım. Ayakkabılarımı nereye götürmüşlerdi? Daha da önemlisi, ayakkabılarımı *ne zaman* almışlardı? Bunu anlatmamın yolu yok. Bir anlığına içimizde hissettiğimiz o büyük güçle saldırmayı, algıladığımız her şeyi yakıp kül etmeyi düşündük. Böylece en azından her şey sonlanırsa biraz zafer duygusuyla sonuçlanabilirdi.

Kendimizi nefes alıp vermeye zorlayarak şu anki hâlimizi düşünmemeye çalıştım. Çenemi omuzuma sürtünce sakalımın birkaç günlük olduğunu fark ettim. Küçük bir farklılıktan sonra bile sersemlemiş hâlimle bu süre zarfında benden yarım litre kadar kan aldıklarını düşündüm. 0 kan grubundan kan vermek, bizden ziyade kendi çıkarları için bizi bir süre daha hayatta tutmaktan başka bir kasıt için olamazdı. İç organlarımızın gereken yerde ve kalp atışımızın düzenli olmasından bize hâlâ ihtiyaç duyduklarını tahmin ettik ve bir an bedenimizdeki iyimser kalbin heyecanlandığını hissettik.

Aceleye gerek yoktu.

Bekleyebilirdim.

Sırtüstü uzanıp gözlerimi kapadım ve kanın damarlarıma akmasına ses çıkartmadım.

"Matthew?"

Hiçbir şey söylemedim.

"Ah, Matthew. Nasıl bu noktaya geldi?"

"Biliyorsun," dedim. "Buna cevaben omuz silkmemi önleyen iki engelim, bir krampım ve ilaç kokteylim var."

Lastik zeminde tekerlekli sandalyenin gıcırtısıyla birlikte bir iç çekiş duydum. "Matthew," diyerek çıkıştı konuşan kişi. "En iyisi bu."

"Hı hı."

"Hâlâ nasıl böyle son bulduğunu anlamıyorum! Bu, içine nasıl yerleşmişti böyle... Sana her şeyi zorla yaptırdıklarını biliyorum ve sana söz veriyorum, onların lanetinden seni kurtaracağım."

Gözlerimizi açtık. "Bizim ne?"

Bakker sandalyesinde öne doğru eğilip ellerini önünde kavuşturdu, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Yaptığın korkunç şeylere rağmen... Hepsinin onlar için olduğunu anlıyorum. Yaşama aç melekler elbette onlar, öyle değil mi? Hayatla beslenıyor, hayatı, tecrübeleri, duyguları, özgürlüğü istiyorlar. Bu sadece... Pekâlâ... Yaptıkları yeter. San, Guy, Harris ve öldüklerinden emin olduğum diğer zavallı ruhlar için artık çok geç. Eğer meleklerin tuzağından seni kurtarmayı başarabilirsem şimdiden hissedeceklerin için üzgünüm."

Sadece yüzüne baktım. Solgun, yaşlı yüzü odanın kasvetli zıtlığıyla daha da yaşlı görünüyordu. "Üzgünüm," dedim. "Ama şunu netleştirebilir miyim? San Khay'i ve Harris Simmons'ı benim öldürdüğümü düşünüyorsun, öyle mi? Guy Lee'nin öldüğünü mü sanıyorsun? Meleklerin beni ele geçirdiğini mi düşünüyorsun? Gerçekten sen kendini mi kaybettin?"

Başını sağa sola sallayıp sandalyesini geri döndürdü.

"Bay Bakker!" diye bağırdım arkasından. "Yapılanların içinde olmadığınıza inanmıyorum ve tüm bu suçların, adınıza işlendiğini düşünüyorum! Aynaya bakın ve siz böyle iyilik hayalleri kurarken gölgenizin nereye gittiğini söyleyin. Kendi yansımanıza bakın ve çıkarttığımız karanlığın neden ayaklarınızda olmadığını anlatın!"

Hiç cevap vermedi. Arkasından bağırmaya devam ettim. "Bilmeyecek kadar kör olamazsınız! Bir yanınız mutlaka *biliyor* olmalı!"

Tek kelime etmedi. Arkasına bile bakmadan tekerlekli sandalyesiyle odadan çıktı.

Daha fazla rüya yoktu.

Artık rüya görmek istemiyorduk.

Beni duvarda bir gölge yap...

Kontrol altında tutabilir misin?

Sana birkaç altın öğüt

Şaşkın hâldesin Büyücü!

Bana gel!

Işık olalım, hayat olalım, ateş olalım.

Sonsuza kadar yan.

Bu kadar önemsemeye değmez.

Onlar olmadığı zaman bir böcek gibi oluyorsun, değil mi?

Elektrik alevleri şarkısını söyleriz, yer altı rüzgârını haykırırız, cennette dans ederiz!

Bana gel, özgür ol!

Biiiz...

Ben...

Özgür olalım.

Üzgünüm ki şu an aramanıza cevap verecek kimse yok. Lütfen, sinyalden sonra mesajınızı bırakın!

Beeeeeeee...

Ben...

Ve özgür ol.

....

Daha fazla rüya yoktu.

Artık rüyalara dayanamıyorduk.

*

Burnumuzda bir gıdıklanma mı var?

Uzaklarda bir yerde sanki tünelden gelen metro rüzgârı gibi bir gürültü.

Gözlerimi açtım. Çünkü çok korkuyorduk, etrafa bakındım. Uzakta bir yerlerde derinden bir gümbürtü vardı.

Burnumda bir gıdıklanma hissi.

Bir toz parçası tavandan savruldu. Dudaklarımızdaki tozu merakla yaladık. Dilimizi kuruttu, tadı hiçbir şeye benzemiyordu.

"Dana?" diye mırıldandım.

Arka tarafımda, göremediğim bir yerden, "Burada olman çok garip," dedi.

"Ne?"

"Burada olduğumu bilmen."

"Uyuyor numarası yapıyordum."

"Ayrıca mavi gözler de çok tuhaf."

"Bu konuda gerçekten bir şey yapamayız."

"İşte, başka acayip bir şey daha."

"Ne?"

"Konuşurken insan gibi ses çıkartıyorsun."

"Hepsini düşününce daha iyi bir açıklaması olduğu görülebilir. Neler oluyor?"

Omuzlarını silkti. "Altımızda bir metro var."

"Hangisi?"

"Kuzey."

"Ah. Gürültü sesi ondan geliyor olmalı."

"Belki de."

"Pek ikna olmuş gibi görünmüyorsun."

"Yeni güven kuralları benimsemiyorum."

"Senden istemiyordum."

"Sanırım öleceğiz," dedi sessizce.

Bir an düşündükten sonra gülümsedik. "Her şeyin bir sonu olmalı," dedik. "O yüzden uzun süreli baktığımızda haklı olabilirsin. Ama bir sonun olmadıktan sonra yaşamın anlamı neye yarar ki?"

Kendi kendine mırıldandı. Ayakkabısının halının üzerinde isteksizce ilerleyişini, masanın üzerinde bir şeylerin hareketinin sesini duydum. Kolumdaki iğneler artık yoktu. İğne delikleri küçük bantlarla kaplıydı ama yine de kendimi iyi hissetmiyordum. Dana, elini başımın arkasından geçirip dikkatle başımı kaldırdı. Dudaklarımıza bir plastik bardak yaklaştırıp "Hadi, iç biraz," dedi.

Önce tereddüt ettik, merakla yüzüne baktık. Zayıf ve solgun görünüyordu ama gözleri artık önceki gibi parlak olmasa da hâlâ tetikteydi. Suya dokunmak kesinlikle güzeldi. Sanki ağzımızdaki kaslar çatırdadı ve fazlaca fırında tutulmuş tatlı gibi dilimizden kayıp gitti. Suyu içerken Dana, "Eğer çok susuz kalmışsan, suyun tuğla gibi doğruca içinden geçip gittiğini okumuştum," dedi.

"İç açıcı," dedim.

"Biraz daha ister misin?"

Dudaklarımı yalayıp başımı salladım. Arkamda bir yerlerde kayboldu. Su sesini duydum. Sonra tekrar geldi ve içmeme yardım etti. Ardından, "Henüz sana yardım etmemi istemedin," dedi.

"Hiçbir şeyi aceleye getirmek istemiyorum."

"Ele geçirildiğini söylüyorlar."

"*Onlar* da kim?"

"Bay Bakker." Sesinde hâlâ o aynı saygı tonu vardı, gerçi bende de hâlâ öyleydi.

"Hayır."

"Ama pek kendinde değilsin, değil mi?"

"Evet. Pek sayılmaz."

"Khay'i, Lee'yi ve Simmons'ı öldürdüğünü söyledi."

"Öldürmedim."

"Ama annemi gördün."

Başımı kaldırdım, hemen orada durmuş bana bakıyordu. Yüzünde duygudan hiç eser yoktu. Sesi de konuşmadığını hayal ettiğim zamanlardaki gibi boş ve soğuktu. Dudaklarımda kalan birkaç su damlasını yaladım. Daha fazla su vermedi. "Bayan Mikeda'yı gördüm. Senin için endişeleniyordu."

"Ona bir şey yaptın mı?"

"Yapmadığımı biliyorsun."

Yavaşça başını salladı. Ardından "Eğer sana yardım edersem gideceğine söz verir misin? Kalk ve git, kaç. Sadece koş, hiç durma, geceden daha hızlı koş ve doğuya git. Bunu yapabileceğini biliyorum. Nasıl anladığını da biliyorum. Sadece..." Durdu, bekledim. Derin bir nefes aldı, kendini toparladı. "Sürekli beni izliyor," diye mırıldandı. "Eninde sonunda bulacak."

"Bakker mı?" diye sordum.

Hayır anlamında başını salladı. "O çok kibar biri. Bana yardım etmeye çalıştı."

"Açlık mı?" dedim.

Gözlerini bana çevirdi. "Sen..." diye konuşmaya başladı, sesi titriyordu.

"Uzun boylu, karanlık ve Bakker'ın yüzü olan bir şey mi?" diye sordum. "Seni izleyen o mu?"

Başını sallayarak onayladı.

"Benim eski ceketimi mi giyiyor?"

Yavaşça başını salladı yine.

"Ne istiyor?"

"Eğer ona yardım edersem benim yaşamama izin vereceğini söyledi."

"Ona ne yaparak yardım edeceksin?"

"Melekleri çağırarak. Dedi ki..."

O an anladık. "Bizi sen çağırdın," diye mırıldandık. "Bizi buraya sen getirdin!"

Yüzünde bir an korku belirdi. "Evet," dedi.

"Bizi sen geri getirdin!" diye yüksek sesle tekrarladık. "Sendin, seninle hep konuştuğumuz için, seni tanıdığımız için, her zaman senin için burada olduğumuz ve nereye gizleneceğimizi bildiğin için bizi kabloların dışına sürükledin, bizi sen geri getirdin! Seni sevdik, bütün hayatını sevdik, sana özgürlüğü ve hayatın canlılığını fısıldadık ve sen, sen bizi geri getirdin! Bizi çağırdın!"

"Evet," Sesinde şu an bir duygu vardı, titriyordu.

"Neden?" diye sorduk.

"Çok kişi öldü," dedi. "Onları öldürdü. Akute, Pensley, Foster ve kötü bir şey olursa bana sığınmamı söylediğin tüm büyücüleri öldürdü. Hepsini öldürdü! Sadece düşmanları olduğu için değil arkadaşların olduğu için de öldüler. Sen öldüğün anda artık ona yardım edemeyeceğin için intikamını aldı, sığındığım herkesi öldürdü! Sen beni terk ettin!"

Sanırım bizimle değil de benimle konuşuyordu ama biz onu hiç terk etmedik.

"Beni yarı eğitilmiş, hazırlıksız hâlde bıraktın. Sen öldükten sonra ne yapmalıydım?" Sesinde öfke, korku ve belki başka bir şeyler daha vardı. "Tanıdığım, dokunduğum herkesi öldüreceğini söyledi. Öldüğün gece, telefon hatlarında son nefesini verirken kandan başka bir şey kalmayıncaya kadar mavi elektrik

kurtlarının bedenini yiyişini gördüğü ve cesedini hiçbir zaman bulamadıkları için ben hayatta kaldım. Belki de... *Ne yapmam gerekiyordu?*"

Yüzüne baktık, gözleri yaşarmıştı fakat gözyaşlarını akıtmamak için mücadele ediyordu. "Üzgünüz," dedik.

Bir şeyler mırıldandı, bizden biraz uzaklaşıp gözlerini kıyafetinin kollarına sildi. Hareketini fark etmemişiz gibi burnunu çekip tekrar bize döndü.

"Üzgünüm Dana, gerçekten üzgünüm."

Yutkundu, başını salladı. "Kaç," dedi. "Onu durduramazsın. Lütfen. Kaç!"

"Bunun için biraz geç olabilir," dedik. "Dana?"

"Efendim?"

"Annen ne söyledi?"

Hafifçe gülümsedi. "Senin kibirli bir piç kurusu olduğunu ve muhtemelen de şeytanla anlaşma yaptığını söyledi."

"Gerçekten mi?" diye sordum ama pek de şaşırmamıştım aslında.

"Ona her şeyi anlattığını söyledi ve bir de özür dilediğini."

"Bu doğru."

"Sen gittiğinden bu yanadır," dedi mırıldanarak, "tüm bu olanlara rağmen Bakker hiç özür dilemedi. Dilemesi gerektiğini bile düşünmüyor."

Uzaktan bir gürültü duyuldu ve tavandan bir toz tabakası daha düştü. "Bu Kuzey hattı değil," dedim.

Yüzünde alaylı bir ifade belirdi. "Merkez hat, bu civarda."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle."

Önce bir düşündüm ardından gülmeye başladım.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu.

"Nerede olduğumuzu biliyorum. Tanrı aşkına, bu adam sahiden küstah," dedim mırıldanarak. "Dana?"

"Efendim, Matthew?"

"Bana yardım edecek misin?"

"Bizi öldürecek."

"Bakker'ı ben halledebilirim."

"Bakker'den bahsetmiyorum."

"Biliyoruz. Onu da halledebiliriz."

"Annem de Bakker da ele geçirildiğini söyledi."

"Bir ilişki için çok kısa bir kelime," dedim. "Lütfen, Dana. Eğer bana yardım etmeyecek olsaydın buraya gelmezdin. Bunu aceleye getirdiğim için özür dilerim ama lütfen, lütfen daha sonra olmasındansa yapman gerekeni şimdi yap, lütfen."

"Annemi görmeye neden gittin?"

"Merak ediyordum!"

"Beni mi?"

"Elbette seni!"

"Ama beni arayabileceğini düşündün. Seni dışarıya çıkarabilmem için üzerimizden hesap mı yapıyorsun? Birkaç hafta öncesine kadar ölüydün. Gözlerinin rengi değişmiş."

"Lütfen," dedim. "Lütfen, hâlâ ben olduğumu biliyorsun. Bana yardım et."

Düşündü. "Belki biraz konuşsak iyi olur," dedi.

Konuştuk.

Bay Bakker'ın çırağı olduğunu, ona şehir harikalarını tek tek gösterdiğini, en parlak şeylerin içinde güzelliği nasıl bulacağını öğrettiğini, görme zahmetine girersen her şeyin canlı, parlak olduğunu ve bir büyücünün nasıl hissettiğini ona öğrettiğini anlattı.

Ardından sihrin hayat olduğunu söyledi. Eğer sihir olmasaydı hayatında olmayacağını, büyü çalışmalarının, bunun araştırmasının, analizinin, anlayışının, hepsinin hayatı anlamada bir anahtar olduğunu söyledi.

Daha sonra Bakker'ın, ona tellerdeki sesleri, çocukluğunda hep onunla konuşan melekleri dinlemesini söylediğini anlattı. Çünkü hayatı sevdiğini ve dolu dolu yaşayabileceğini hep hissettiğimizden telefonda hep onun sesine çekiliyorduk. Yüzü olmayan bir makineyle konuşurken bile kelimeler, bir his, düşünce ve gerçekliklerle doluydu. Kablolardayken bile yüzündeki ifadeyi biliyorduk. Bize fazlasıyla hayat vermişti.

Ardından Bakker, ona meleklerle konuşmasını söyledi.

Sonra, meleklerin, büyünün başka bir şekli olduğunu, hayat verebildiklerini anlattı.

Sonra da onları çağırmasını söyledi.

Gölge gece odasında belirdikten ve yaptığı büyülerden sonra hiçliğe dönüştü. Gölge ona aç, hatta çok aç olduğunu, meleklerin mavi ateşini içmek istediğini, eğer içmezlerse büyücünün ya da büyücülerin tatsız kanında kendilerine ziyafet çekeceklerini söyledi.

Az kalsın küfredecektik ama kendimizi tuttuk ve sustuk. Biraz üzerinde düşününce de birkaç temel noktayı açığa kavuşturmuş olduk. Hiç konuşmuyordum. Tüm yapmam gereken sadece dinlemek ve hikâye bitinceye kadar hiçbir yere gitmemekti.

Ardından o bizi bırakıp gitti.

Bu denli güçsüz olmamıza şaşırdık. Buna nasıl dayanabildiğimi bilmiyordum. Bizim için bir sonraki tersliğin ne olduğunu düşünecek hâlde değildim.

Dana beyaz odanın kapısına kadar bize yardım etti, ardından kapıyı açtı. Dışarıda boş koridordan, üzerimizde sessizce vızıldayan led lambalardan ve tavandan geçen su borusunun neminden başka bir şey yoktu. Ayrıca bir de tanıdık bir koku vardı...

Metro hatlarından yükselen derin, mavi büyü...

Üstümüzdeki trafik gürültüsü,

su borularından yayılan gümüş kıvılcımlar,

elektrikten parlayan mavi ateş!

Parmaklarımızla kavramaya, gücümüzü hatırlatmaya yetecek kadar büyü.

Rahat bir nefes aldık.

Parmaklarımı kuru, çıplak beton duvara dayayarak "Nerede olduğumuzu biliyorum," dedim yine. Karmakarışık bir histen ziyade Bakker'ın evi olarak neden burayı seçtiğini biliyordum. Burada çok daha fazla bir şey, daha derin bir güç sınırı vardı. Çıplak dansların ve ayin kurbanlarının yapıldığı o eski günlerde muhtemelen burası, şafak vaktinde ibadet edilmek için kullanılıyordu.

Dana,"Buraya hiç geldin mi?" diye sordu.

"Hayır. Ama Merkez hattı, Kuzey hattı, Kule ve Bay Bakker'ın her zaman dalga geçme anlayışı olmuştur. Bana daha fazla bir şey anlatmana gerek kalmadı."

"Bu karanlığı sevmiyorum," diye mırıldandı. "Sürekli karanlıktan fırlayıp duruyor."

"Doğru," dedik. "Seni koruyabiliriz."

"Sizin değil, Matthew'nun korumasını tercih ederim," diye karşılık verdi.

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım," dedim. "Şimdi söyle bana, buraya getirildiğimde ayağımda ayakkabım var mıydı?"

"Ne?"

"Bu önemli."

"Evet, neden?"

Gülümsedim. Tavana dokunmak için ayak parmak uçlarımın üzerinde doğruldum, tavanın içinde bir araya getirilmiş kablolardan parmaklarıma geçen sıcaklığı hissettim. "Arkadaşlar gelecek. Seni dışarı çıkartmamız gerekiyor."

"Beni mi? Neden?" Sonra biraz daha düşünüp "Arkadaşlar mı? Nasıl?" diye sordu.

"Çünkü arkadaşlar pek sıcakkanlı değil," dedim. "Ve sen de bize ayak bağı olursun. Başka sorun var mı?"

"Bu, ayakkabınla mı ilgili?"

"Evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"İyi. Çıkış ne tarafta?"

Londra'nın metro sisteminin haritası, standart tasarımdan daha düzenliydi. Başka şehirlerde denge, tam bir taklittir ve uygunsuz renklerle karartılmış mantıksız varış noktalarıyla dolu görünür. Üst üste binen istasyonlar arasında kafa karıştırıcı bağlantı noktaları vardı ve buradaki renk damlalarının birbirine karışmasından ayırt edilemez hâlde olan noktalı yerler, haritaya bakan kişiye üç yürüyen merdivene binebileceğinizin ya da biletinizin hüküm ve koşullarını çiğnemeden duraklar arasında yürüyebileceğinizin bilgisini veriyordu.

Öyle de olsa Londra metro haritasında Merkez ve Kuzey hatların, şehri birbirlerine doğru açılarda geçerken karşılaştıkları sadece iki yer vardı. Birincisi, Banka istasyonunu oluşturan beyaz basamaklı dolambaçlı merdivenlerin, platformların ve yönü değişen tünellerin ilginç bir burgacıydı. Burada yanında

pusula ve haritası olan en akıllı coğrafyacı bile DLR ve Daire hattı platformları arasında -kendi yollarını bulmaya çalışırken kaybolabilirdi. Uzmanların söylediği gibi boşluklar arasındaki sınırların normalden daha esnek olduğu ve en düşük hızda bile motorcuların buna küfrü bastığı bir yerde, gerçekten de haritadan tamamen farklı bir varış noktasına geçmek ve bu zayıf noktaları bulmak mümkündü.

Şu an durduğum yerdeki büyünün uğultusu, sıcaklık hissi, ayaklarımın altındaki trenlerin o tanıdık gürültüsünden anladığım kadarıyla burası Banka İstasyonu'na ait değildi. Geriye tek bir istasyon kalıyordu. O da bilgisayar mağazalarının, sesi çok doğal biçimde veren ambarların, kurnaz ikinci el satıcıların, Oxford Caddesi ve Osho Genelevi ve mega mağazaların olduğu Tottenham Court Yolu'ydu.

Ve bir kule vardı. Bunu önceden düşünmemiş olmama gerçekten şaşırdım. Gökyüzüne uzayan büyük bir bina değildi, bir güç ifadesi ya da bazı feministlerin zannettiği gibi erkek güvensizliğinin bir sembolü değildi. Birçok şehirdeki kule binaları gibi görünüyordu. Bu Kule'ydi. Kartpostallarda göze çarpıyordu ve içerideki hava, böyle bir konumun gerektirdiği sihirle uğulduyordu.

Önceden bu kadar emin olmasaydım Dana üst kata çıkarken bana yardım ettiğinde üzerinde büyük sarı harflerle "Tehlike!!! Yüksek Voltaj!!!" yazılı kapıyı geri iter, kendimi ter ve klor kokan meydana atardım. Tam karşımda bir levha vardı:

Erkekler Tuvaleti ⇒

⇐Kadınlar Tuvaleti

Ortak alanlarda sigara içmek yasak

Dana, "Ne düşünüyorsun?" dedi.

Güldüm.

"Ben de böyle diyeceğini düşünmüştüm."

"Bakker burada mı yaşıyor?"

Hayır anlamında başını salladı. "Sürekli dolaşıyor."

"Ama bu gece burada." Bu bir soru değildi.

"Evet. Nereden biliyorsun?"

"Çünkü kanımızı istiyor," dedik. "Kanımızı yakmaya çalışıyor. Ona hayat vermemizi istiyor. Bizi bulduğu anda çok uzaklaşmak istemeyeceğini biliyordum."

"Sen bulunmak mı istiyordun?"

"Simmons'ın öldüğünü biliyordum. Bakker'ın bizi canlı istediğini de. San Khay ve Guy Lee'nin gidişiyle Gölge'nin benimle uğraşmak zorunda olduğunun da farkındaydım. İhanete uğrayacağımı ve bir eleme sürecinin sonunda da ihanetin arkadaşım tarafından yapıldığını düşünmeme neden olacağını biliyordum. Parmak uçlarındaki böylesine muhteşem bir bilgiyle sen ne yapardın?"

"Ama sen... İğneler vardı..."

"Beni bırakman için sürekli dua ediyordum."

Acımasızca, "Bilmiyor muydun?" diye sordu.

"Kabullenmesi kötü bir davranış."

Kaşlarını çattı. Sonra birden hiç yoktan, "Sen?" dedi.

"Ne?"

"Ona hayat verecek misin? Bakker'ı iyileştirebilir misin?"

Hayır anlamında başımızı salladık. "Onun zannettiği ve umduğu gibi değil."

"Onun hayatını kurtarabileceğini söyledi. O ölüyor," dedi sesinde bir sitemle.

"Biliyorum ve hiç kimse yardım edemez," dedim kibarca.

"O hâlde ne yapabilirsin? Böyle çaylak gibi göründüğüm için üzgünüm ama eğer bunu ōna söyleseydin bu seni birçok zahmetten kurtarmaz mıydı?"

"Biz arkanızda bıraktığınız hayatın varlıklarıyız. Unuttuğunuz hislerle besleniriz. Konuşulduğu anda unutulup giden düşüncelerden, görünmeyen şeylerden, telefon hattı kesildiğinde ya da kelimeler parazitle kaybolduğunda veya ağız, hattın diğer ucunda yüzlerini göremedikleri kişilere yalan söylettiğinde kablolarda kalmış konuşulmayan şeylerden doğduk. Bunların hepsi biziz ve eğer Bakker, kendi için, bizi hayatta tutan şeyi alırsa sonsuza kadar yaşayacağını düşünüyor."

"Sonsuzluk, kulağa pek de kötü gelmiyor, yani kötü biri değilsen. Sorun var mı?"

"Kanımla yaşamasının dışında mı?" diye sordum.

"Evet bunun dışında."

"Karışık bir konu."

"Ah, lütfen ama. Sanırım ilk günde bu dersin önüne geçtim."

"Ne taraftan?" diye sordum.

Yarı aydınlık koridorun sonunu işaret etti. Gülümsedim.

Yüz ifademi görünce, "Ne?" dedi. "Bu kadar komik olan ne?"

"Burayı hep sevmişimdir."

"Büyük mülkiyet endüstrisinin açgözlülüğünün utanç verici bir örneği, berbat bir planlamanın parçası ve uyuşturucu bağımlıları için bir batakhane olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet," dedim. "Hissettiğimiz şeye tam uyuyor."

"Öğretme tekniklerini eleştirmek için bu, doğru bir zaman mı sence?"

Pek de uzakta sayılmayacak bir yerlerden bir gürültü, bir dalgalanma, ışıklarda bir titreme ve duyduğumuzu düşündüğümüz yerde bir an,

Merhaba Matthew'nun ateşi...
"Hayır," dedim. "Hadi gel."

Kulenin temeli, çok derindi ve resmi haritadakinden çok daha fazlası vardı. Ana su borularının çevresine açılan tüneller ve metro istasyon geçitleri neredeyse bunun hemen altındaydı. Centre Point'in altındaki birbirine benzer labirent geçitlerden, beton desteklerin altındaki geçitleri açıklayan idrar kokusuyla değiştirilmiş metro jimnastik salonunun kokusuyla yürümeye başladık. Burada duvarları uğuldatan müzik sesi azalıyordu.

Panelleri tozlu, zemini dengesiz, eski şeritler yapıştırılmış duvarları olan bir asansör bulduk. Dana, zemin kat düğmesine bastı. Hiç tartışmadım, asansörün ağır motor sesiyle yukarı çıkarken ona yaslanıp dünyamın sabitleşmesini izledim. Benden ne kadar kan aldıklarını ya da ne kadar kan verdiklerini bilmiyordum ama başımdaki hafiflikten bu işi pek de uygun bir oranda yapmadıklarını tahmin edebiliyordum.

Asansör sallanıp ışıklar sönüp ve her şey birden durduğunda bodrum kat çıkışından geçiyorduk.

Dana'nın nefes alıp verişi hızlandı. "Bu da neyin nesi?"

"Arkadaşlar geliyor," dedim, sütunların yankısında bir şeyler duymaktan gerilerek. "Her şey yolunda."

"Bu, senin lanet olası ayakkabınla alakalı bir şey mi?"

"Evet. Büyücüler, her zaman için büyüye takılıp kalmıştır, teknolojiyi kontrol etme zahmetine pek girmezler."

"Sen takip mi edildin?"

"Kısmen. Hileli planlar yapabilen ya da açıkgöz biri değilim, bilirsin."

Bu küçük yerde, huzursuzca asansör sınırlarına bakarken suratı asıldı. "Burada mı oturacağız?"

"Çok gölge var," dedim.

"Kendi kontrolümde olduğumda bunu söylemek zorunda mıydın!"

Derin bir nefes aldık ve parmaklarımızın arasında bir sıcaklık arayarak ellerimizi ovuşturduk. Burada büyü gerçekten çok zahmetsizdi. Fazla uğraşmamıza gerek kalmadı. Sadece avucumu açtım ve pembemsi-turuncu neon ışık kabarcıklarının üzerimizde dolaşmasına izin verdim. Dana'nın yüzü solgun görünüyordu. Sabit gülümsemesinden korktuğu belliydi ama daha açık bir ifadeye kapılmayı reddediyordu. "Beni öldürecek, değil mi?" diye sordu, ne sesini yükseltme zahmetine girdi ne sesini korkuyla doldurdu. "Beni öldürecek."

"Henüz değil."

"Ya?"

"Gölge, Bakker'ın bir parçası," diye cevap verdim, bir yandan da delilimi düşünerek. "Belki de seni öldürmek istemeyen bir parçası vardır. Yani hem adamın hem de yaratığın."

"Her zaman böyle mantıksız bir açıklama buluyorsun."

"Sadece teori kuruyorum."

"Peki ya şimdi?"

Asansör, yanlardan destek almamıza neden olacak bir hızla birden hareket etmeye başladı.

"Bu iyi mi?" diye sordu Dana.

"Biliyorsam ne olayım."

"Mistik varlıklar ve unutulmuş bir yaşamla karmaşık ilişkideki bir adama göre zor bir durumla karşılaşınca çok işe yaramaz biri hâline gelirsin, değil mi?"

"Bu, daha iyi bir durum sayılmaz."

"Bunu beyaz odaya ve ameliyat masasına anlat," diye çıkıştı. "Buradan bana bir hayli kötüymüş gibi görünüyor."

"Evet," dedim. "Ama bana yardım ettin, değil mi?"

Bir şeyler söylemek için tam ağzını açmıştı ki sonra durdu bir düşündü, sonra tekrar ağzını açtı ve "Sen tam bir..."

Asansör durdu. Kapılar amansız bir ağırlıkla açıldı. Karşımızda krem renkli bir koridor vardı. Işığı bulanıklaştıran ve arkasındaki gölgeleri bile karartan hafif boyalı cam pencerelerle oldukça uyumluydu. Hava kararmış, akşam olmuştu. İçeride ise göz kamaştıran bir ışık vardı. Zemin soğuk ve içerideki hava kuruydu. Büyük bir dikkatle asansörden çıkıp etrafa bakındım. Dana, "Burası zemin kat değil," dedi.

Asansör arkamızdan sertçe kapandı.

Pencereye doğru yürüyüp aşağı baktım. Etrafındaki havuza su fışkırtan üç çatallı taş fıskiyelerin parlak mavi ışığını gördüm. Dördüncü katta olduğumuzu tahmin ettim. Dana, "Zemin kat düğmesine bastığımdan eminim," dedi.

"Öyle yaptığını biliyorum," dedim koridora bakınırken. Kapalı bir kapının yanındaki kırmızı yangın tüpünün dışında koridorda başka hiçbir şey yoktu. "Ama asansörler, başka insanların kontrolüne de bağlı olabilir."

"Bu kadar çok katı geçtiğimizi hiç hissetmedim..." diyerek tekrar konuşmaya başladı.

"Gerekli tüm mesafeyi korumadan hareket etmek," dedim neşeyle. "Bilinen bir şey. Dana?"

"Efendim?"

"Eğer Bay Bakker sana koruyucu bir büyü öğrettiyse şimdi onu kullanmanın zamanı gelmiş olabilir."

Kızgın bir arı kovanı gibi ya da trafikte sıkışıp kalmış çok pahalı ama kötü muamele görmüş araba motoru gibi bir gürültü duydum.

"Burası ışıkların kesildiği yer mi?" diye sordu.

Yangın tüpünün olduğu yere doğru ilerleyip tüpü askısından çıkarttım. "Derin nefes al," deyip kapıya vurdum.

Diğer tarafta uzun beyaz bir koridor vardı. Koridorda, çeşit çeşit el bombaları, silahları, tüfekleri, havada dolaşan ve süzülen ya da sahibinin ayağında sallanan büyüleri olan neredeyse yarım düzine kadın ve erkek duruyordu. Hemen önlerinde koridorda siyah teker izleri bırakmış büyük bir motosiklet vardı. Motorun üzerinde oturup yüzüne aynalı bir maske geçiren de Motorcu'ydu. Motosikletinin gazına bastı.

Dana, "Hımmm..." dedi.

Motorcu, ayağını pedala koyup tüm koridoru öfkeli bir uğultuya ve etrafındakilerin yüzünü karartan siyah dumana boğarak motorunu çalıştırdı ve doğruca üzerimize gelmeye başladı.

Yangın tüpünün düğmesine bastım.

Tüpün ucundan yoğun, beyaz bir gaz çıktı. Daha sert bastım, parmak uçlarıma bir avuç gaz alıp beyaz bir kasırgaya çevirdim ve Blackjack ve arkadaşları bize doğru koşarken doğruca üstlerine fırlattım. Gaz tüm duvarlara sıçrayarak, pencereleri titreterek, sıcak bir kapuçino üzerindeki köpük gibi kalınlaşarak yayıldı. Silahlı adamlar ve bomba taşıyan kadınlar bize doğru koşarken, gözlerini kör edip burunlarını kimyasalla doldurarak hepsini boğdu. Ama Blackjack'i değil. Boş yüzlü kasketinin ardından hâlâ üzerimize geliyordu. Dana'nın elini tutup kapıdan çektim ve elimden geldiği kadar sakin bir şekilde, "Kaç," dedim.

Bakker, bana öğrettiği gibi ona da öğretmiş olmalıydı çünkü hiç soru sormadan dediğimi yaptı.

Koştuk.

Koridorlar, ofisler geçtik. Ofisler, kontrplak kapıların arkasındaydı. Zaten çoğu da boştu. Bazılarının tavanlarında eksik

paneller vardı. Buradan aşağı sarkmış kablolar ve folyo kaplı borular görünüyordu. Bazılarında su soğutucuları ve bir de dedikodu köşesi vardı. Bazılarında da masum üçüncü kişileri arayabilen sıkıcı bilgisayarların dizildiği uzun masalar duruyordu. Ama kesinlikle bilgisayarlar kurulmadan önce bir daha yükleme şansı olmaksızın tüm oyunların silindiğinden eminim.

Bakımsız masaların ve ilginç bir döner sandalyenin olduğu başka bir ofise girdik. Hemen arkamızdan Motorcu da motorunun ön tekerleriyle kapıları paramparça ederek odaların içine dalıyordu. Dana, sola kaçtı ben de sağ tarafa koştum. Motorcu da ikimizin arasından halılı zeminde bir yarık açan lastiklerini bağırtarak birkaç metre ötemizde döndü. Tıpkı mızrak dövüşünden önce bir şövalyenin ettiği isyan gibi birkaç kez motorunun gazına bastı. Çıkan ses öyle yüksekti ki pencereler sallandı, çatıdaki gevşek kablolar yerinden oynadı, sandalyeler olduğu yerde salladı. Ses, direkt kulak zarından girip burnumuzun içinin ağrımasına bile neden oldu. Midemizi bulandırdı, görüş şeklimizi bozdu. Motorun arkasından siyah bir duman kütlesi Blackjack'in etrafında dönüyordu. Boğazımızdaki tat, garaj avlusundaki kötü koku gibiydi. Öyle ki kalın camlardan bile içeri sızabilen, ağzımızdaki tüm nemi alan bir kokuydu.

Etrafımızdaki ışıklar azalınca bir an panikledik. Kendi gölgemi bulmak için yere bakındım. Gölgem yoktu. Dana'ya baktım ve bir elini tavana uzatıp üzerimizdeki kablolardan mavi elektriğin sivri uçlarını çektiğini gördüm. Işığı parmaklarının arasında döndürürken odanın en azından biraz aydınlanmasını sağladı. Motorcu, hayata bağırıyordu. Doğruca Dana'ya yöneldi. Dana, elindeki elektrik voltajını motorcunun üzerine fırlattı ama son anda Blackjack çekildi ve bir anlığına iki tane motorcu belirdi. Bir tanesi Dana'nın yaklaşan büyüsüne saldırıyor, diğeri de bü-

yüden kaçıyordu. Blackjack büyüsüne hazırlanıp B'ye hiç sormadan A'dan C'ye geçerken bir an iki görüntü de titredi.

Dana'nın önünde kayboluverdi.

Sonra aniden Dana'nın birkaç adım arkasında belirdi. Ön tekerleri hâlâ Dana'ya dönüktü. Bağırdım ve havada motosiklet kadar ağır ve hızlı bir şeyi yerinden çıkartmaya yetmeyecek bir basınç dalgası yaydım ama bu, Dana'yı ön tekerlerinden kurtarmaya yetecek şekilde bir kenara fırlattı. Motor, kontrplak masaya çarptı. Masa, motoru yavaşlatmadı bile, aksine hiç hızını kaybetmeden masayı ortasından yarıp geçti. Dana'ya doğru koşup bileğinden kavradığımla en yakın kapıdan çıktık. Koridorda binanın başka bir köşesine açılan bir merdiven boşluğu vardı. Merdiven boşluğundan tiyatroyu ve kavşaktaki parlak ışıkları oyundan sonra yollara dökülen kalabalığı, dar köşelerde dönmeye çalışan otobüsleri, New Oxford Caddesi'nin dar otobüs duraklarında para kazanmak için kuyruk oluşturan taksileri görebiliyordum.

Yukarı, onun olabileceği yere çıkmak istedik ama Dana yanımızdayken bunu riske atamazdım. Bu adam ve gölgesiyle Dana'nın bir saniye bile aynı binada kalmasını istemiyordum o yüzden merdiven boşluğunun dar basamaklarından aşağı indik. Üçüncü kat, ikinci kat... İkinci kattan hemen sonra midemizde bir rahatsızlık hissettik. Aşağı baktığımızda hemen altımızda yine üçüncü katı gördük. Tekrar denedik, ikinci kata ulaştık, başka bir merdivenden aşağı indik ve yine üçüncü kattaydık. Bakker'ın büyüsünün tadını alabiliyorduk. Büyüsünün o tanıdık tadını, eşsiz yeteneklerini hissedebiliyorduk ama bunun dışında ışıklar titriyor ve midemiz ağrıyordu.

Aşağıya baktığımızda hareket etmememize rağmen gölgemizin büyümeye başladığını gördük. Dana da baktığımız yere bakarken ellerimizi daha da sıktı.

"Geliyor," dedi fısıldayarak.

Merdiven boşluğundaki ışıklar söndü ama bu kez bizim yaptığımız bir şey değildi. Pencereye dönüp tekmelemeye başladım. Dana da ne yaptığımı fark etmiş olacak ki o da vurmaya başladı ama sanki sert bir plastik levhadan yapılmış gibi camdan sadece *bonk* diye ses geliyordu. Hayal kırıklığıyla küfretmeye başladım ama bir yandan da yardımı dokunacak bir şeyler arıyordum. İlk Dana buldu. Sağ elinin tırnaklarıyla sol avucunu kazımaya başladı ama bunu yaparken korkuyordu da. Derisini yırtıp ince bir kan damlası gelinceye kadar devam etti. Bir parmağını kana batırıp cama anahtar deliği şekli çizdi. Birkaç dakika boyunca şekil, yüzeyde koyu bir leke olarak kaldı. Ardından tıslamaya ve duman çıkartmaya başladı. Dana, sağ elini yumruk yapıp elinden geldiği kadar sert biçimde anahtar deliğinin ortasına vurmaya çalıştı.

Cam çatladı, sonra bir daha vurdu. Küçük kırık parçalar yayıldı, kalınlaştı ve cam olduğu gibi çatlamaya başladı. Bir kez daha vurmak için yumruğunu çekti ve o esnada camın dışında bir yumruk daha belirdi ve Dana'nın vücuduna siyah tırnaklarını batırarak bileğinden yakaladı. Dana korkuyla çığlık atmaya başladı. Omuzlarından tutup çekmeye çalıştım. Onu tutan kol, camın dışına uzanmış, siyah sureti yavaş yavaş beyaz bir beden hâlini almaya başlamıştı. O canlanırken parmak uçlarından Dana'nın kanı damlıyordu.

Hırıldayıp Açlık'ın şekillenen bedenine saldırdık. Parmaklarımızla havada kıvılcımlar çizdik, siyah kanını akıtacak şekilde tırnaklarımızla bedenini yaraladık. Dana'nın kolunu tutarken elleri kasıldı, kadın yine çığlık çığlığa bağırdı, korkuyla başını sallayıp kaçmaya çalıştı. İçgüdüleri, korkusunun arkasında kalıyordu. Daha sonra siyah camın ardında bir baş belirmeye

başladı. Açık ağzı, sivri dişleri, Dana'nın kanına ulaşmaya çalışırken mavi dudaklarını yalayan dili, gözleri, burnu ve yavaş yavaş katılaşmaya başlayan teniyle öne doğru eğildi.

Kulaklarının da oluşmasını bekledim. Muhtemelen sadece birkaç dakika süren bu bekleyiş, bana sonsuza kadar sürecekmiş gibi geldi. Daha sonra ellerimle Dana'nın kulaklarını kapadım, bir ayağımı geri çekip merdiven boşluğunun metal parmaklıklarını tekmeledim.

Metal parmaklıklardan *boooiiinnngggg* diye bir ses geldi.

Açlık geri çekildi.

Bizden korkuyordu.

Sırıttık ve bir daha vurduk.

Parmaklıklar bu kez, uzun, kulak çınlatan bir *boooooooiiiiiiiinnnnngggggg* sesi çıkarttı.

Bu büyüyü bana Bakker öğretmişti ve nasıl sonlanacağını biliyordu. Sonunda Açlık, Bakker'ın gölgesi olduğu için o da öyleydi. Son tekmemi atmadan önce geri çekildi. Işıklar etrafımızda parıldarken o karanlık gölgeye gidiyordu. Onun işini tamamen bitirdiğimden emin olmak için son bir kez daha vurmak istedim ve demir parmaklıklara son kez, yapabildiğim kadar sert biçimde vurdum.

Merdiven sallandı. Ses, içi boş metal titreşme sesiydi ama tek, uzun bir parmaklıktan çok daha fazlası çıktı. Merdiven boşluğu tamamen bu sesle doldu, her bir parmaklık çınladı ve bir sonraki çınlamayı başlatacak bir titreşim oluşturdu. Bütün merdiven boşluğu öyle bir patırtıyla doldu ki penceredeki kırıklar kendiliğinden dağıldı. Işıklar gidip geldi. Plastik kapitone kaplı duvarlardan tozlar parıldadı. Parmaklıkların üzerindeki kauçuk kılıf, yükün altında eğilmeye başladı. Sanki bütün dünya sallanıyordu. Dışarıda araba alarmları çaldı. Üç çirkin fıskiyenin

bulunduğu mavi havuzdaki su, havuzun kenarlarına çarptı ve uğultu tüm sokağa yayılırken lamba direğinin yanından geçen bir turistin üzerine bir fıskiyeden, borusundaki bütün kalıntıları bırakarak su fışkırdı.

Açlık'ın parmakları bir anda kıvrıldı, yüzü acıyla gerildi ve geldiği pencereden kayboldu gitti. Dana'nın kanlı elleri, hâlâ kulaklarını kapattığım elimin üzerindeydi. Gözleri kapalıydı ve yüzünde üzgün bir ifade vardı. Kulaklarımın patlayacağını, burnumun kanayacağını hissettim. Şu an kaybetmeyi göze alamazdım. Dana'yı başından tutmuş yanımda çekerek, merdivenlerden sendeleyerek çıkıp, en yakın kapıyı tekmeleyerek açtım. Hangi katta olduğumuzu ya da hangi büyünün tuzağına düşürüldüğümüzü bilmeden Dana'yı da aşağı çekerek kendimi halının üzerine attım ve kapıyı arkamızdan kapadım.

Yankı sesi yavaş yavaş azalıyordu. Doğruldum, kulaklarım hâlâ çınlıyordu. Dana da doğruldu ve ellerini kulağından çekip havaya kaldırdı. Ardından bana dönüp titreyen sesiyle, "Bunu bana hiç öğretmemiştin," dedi.

"Şansın varmış," dedim. "Tüm bildiğim bu lanet olası şeylerin katılaşabileceğiydi."

"Bu binada mı?" Sesi, sanki ince bir su tabakasından duyuluyormuş gibi kısıktı. Burnumdaki kanı silip kulaklarımın çınlamasını geçirecekmiş gibi başımı sağa sola salladım.

"Haklısın," dedim kabullenerek. "Neredeyiz?"

Önce kendi ayağa kalktı sonra da bana yardım etti. "Bana aynı gibi görünüyor," dedi. "Ama şimdiye kadar zemin kata varmamız gerektiğinden eminim."

"Kafa karıştırmak, şaşırtmak için artık modası geçmiş büyüler," diye mırıldandım. "Bu oyunda sabrımızı kaybetmeye başlıyoruz."

"Bu da ne şimdi?"

"*Onun* için," dedik ve onun kim olduğunu açıklamaya gerek duymadık.

"Bunu duyuyor musun?" diye sordu.

Başımızı bir tarafa dayadık ama çınlama geçti mi yoksa sadece alıştık mı bundan emin değildik. Belki de bu...

"Motosiklet," dedi Dana.

"Şimdi gerçekten sabrımız taştı," diye bağırdık.

Koridorun sonundaki kapı birden açıldı ve bu kez motosiklet, ateş çıkartıyordu. Dana, en yakın kapıdan içeri atladı, ben de peşinden koştum. Kadınlar tuvaleti, daha önce benim de bizim de hiç girmediğimiz bir yerdi. Açıkçası bu kadar sade oluşu bizi biraz hayal kırıklığına uğrattı.

Motor, kapının yanından geçerken Dana kapıyı arkamızdan kapatıp büyük, metal bir çöp kutusunu kapının arkasına koydu. Motorun sesi birden merdiven boşluğundan gelmeye başladı. Bizi ani ve bir o kadar da rahatsız edici bir sessizliğe gömerek motorun gürültüsü kesildi.

Dana ile birbirimize baktık. Gözlerini kocaman açıp alçak metal muslukların tıkaçlarını takıp hepsini açmaya başladı. Lavabolar suyla dolarken ellerini tek tek hepsinin içine daldırdı. Ne yaptığını görünce kendi kendime sızlandım ama kötü bir fikir olduğundan değil elbette. Ben de kapıya dayadığımız çöp kutusunun kapağını alıp lavaboların hemen üzerindeki uzun aynalara vurmaya başladım. Duvarda sallanan örümcek ağından bir cam parçası çıkarttım ve derime batırıp kan akıncaya kadar avucumda kıvırdım. Dana, son lavabodan ellerini çekip gülümsedi. "Doğru," dedi. "O kadar da işe yaramaz değil."

Ellerini havada kibar bir hareketle döndürmeye başladı. Musluklardan akan su, dönmeye, aktığı lavabolardan çıkmaya

ve temiz, ipek bir eşarp gibi etrafında dolanmaya başladı. Ona hiç dokunmadan kollarının, bacaklarının etrafında dönüyordu. Su gittikçe daha çok büyüye dönüşürken Dana'nın etrafında hareket ediyor, yoğun bir hâl alıyordu. Dana, sanki sıvı bir plasentayla birleşmiş gibi görünüyordu. Böyle büyüler yaparak bütün depoları kurutan büyücüleri duymuştum. Birisi gerçekten fiziksel olarak muslukları kapamadığı sürece durması için bir neden olmazdı.

Ayrıca Dana, bu işte gerçekten iyiydi. Büyü etrafında akıyordu. Onu döndürdüğü şekilde, büyüyen su girdabının dans etmesine ve karşısında pırıl pırıl yarı şeffaflığın kalın damlacıklara karışmasına izin verdiği şekilde etrafından akıp gidiyordu. Etkisinin güzel olduğunu biliyordu ve birçok bakımdan büyünün bu kadar iyi olmasını sağlayan da bu şeyin zarafet anlayışıydı. Durgun suya bakmayı çok sakinleştirici buluyordu. Onu izlerken bir anlığına belki de her şeyin artık yoluna gireceğini düşündüm.

Yumruğumu aynaya doğru kaldırıp aynı büyüyü kendi versiyonumla yaptım. Bu arada cam parçası hâlâ avucumdaydı. Çöp kutusunun kapağıyla vurduğum yerden cam parçaları etrafa dağılmış, kuru bir toprak üzerinde suyun akışı gibi birbirinden ayrılan akıntıya doğru dalgalanmaya başladı. Ta ki suyun tek bir kabarma hareketiyle her şey paramparça oluncaya kadar. Ancak cam parçaları yere düşmedi. Benim emrimle bir araya toplandılar. Her birini sırtımdaki deri gibi hissediyor, ağzımda tatlarını alabiliyor ve keskin metali dilimin ucunda hissedebiliyordum. Ben hareket ettikçe onlar da benimle geliyor, yansıtıcı bir battaniye gibi etrafımı sarıyor, gözlerimin,

gözlerimizin

parlak maviliğinde ışıldıyordu.

Gözlerimizin artık mavi, geriye bakan binlerce mavi parçalar olduğunu hatırlamam bir dakikamı aldı.

Kapıyı açmadan önce dışarıdaki acı veren sessizliğin farkındaydım. Dana'ya, "Doğru büyü," dedim.

Kapıyı tekmeleyip açtım.

Koridor bomboştu. Sadece başladığı gibi biten koridor boyunca yanık teker izinin dışında hiçbir şey yoktu. Dana, musluklardan hayat bulan, o hareket ederken arkasındaki kapıdan yılan gibi kıvrılarak çıkan ve şimdi hemen önümüzde alevleri söndürerek içlerinden sürünerek geçen ince su katmanını işaret etti. Paramparça olmuş cam parçaları dans edip gümüş bir dalga şeklinde etrafımda göz kamaştırırken olur da Dana'yı keserim diye aramızdaki mesafeyi koruyarak dikkatle ilerledim.

Başka bir ofisin içinden geçtik. Boş çuvallar ve çantalarla dolu bir posta odasıydı. Küçük bir mutfağı, bir kantini vardı. Bütün pencereleri de kepenkle kapatılmıştı. Gölgemiz ışıkla bükülüp dönerek fizik kurallarına uyuyordu. Başka bir ofis daha. Ve bir merdiven boşluğu daha.

Dana, "Büyüsünü bozabilir miyiz? Buradan çıkabilir miyiz?" diye sordu.

"Elbette," dedim. "Ama Motorcu'yla daha kolay olur."

Aşağıda bir yerlerde bir bağırtı, yukarıda bir yerlerde de bir kavga sesi duyuldu.

"Silah mı?" dedi Dana.

"Evet, arkadaşlarımın pek hayal güçleri yok," diye yanıt verdim. "Hadi, gel."

"Onları bulamaz mıyız?"

"Buluruz," dedim. "Bakker'ın eski ve şimdiki çırağı, bir grup serserinin önünde Kule'yi, lanet olası büyücüleri ve işlerini yıkmak için sonunda burada. Ne mutlu bir buluşma olacak."

"İğneleyici olmaya gerek yok."

"Pardon."

Yavaşça ve aynı anda tek adım atarak merdivenlerden inmeye başladık. Merdiven boşluğundan dönüp ikinci katın kapısını gördüğümüzde midemizde bir kasılma hissettik ve durduk.

Başımızı bir tarafa koyup yavaşça öne doğru eğildik. Bunu yaparken bizi saran ilginç bir rahatsızlık hissedip topuklarımızın üzerinde geriye döndük. "Burada," huzursuzluğumuzun kaynağını bulmaya çalışırken gözlerimizi hafifçe kapatıp "Tam orada," diye fısıldadık.

Etrafımıza bakındık. Durduğumuz zeminde halı yoktu ve duvarları da temizdi. Tavan, betona yerleştirilmiş plastik panellerden oluşuyordu. Dana, tam ortaya bir avuç dolusu yüksek basınçlı su fırlattı. Su önce sallandı sonra gevşeyip yere düştü. Cam örtümü bir süre üzerimde sürüklettikten sonra toplamak için yere eğildim. Arkada birisi, ince siyah bir mürekkeple merhametsizce kendiyle beslenen ilginç meleklerin ve bir merdiven boşluğunun resmini çizmişti. Parmak uçlarımla resme dokundum. Resimdeki büyünün sıcaklığı elimi yaktı. Hemen elimizi geri çektik ve bir an,

Matthew'nun ateşi

diye bir ses duyduk.

Paneli çıkarttık. Ardından kaşlarımızı çatarak bir avuç cam parçasını resme fırlattık ve o anda cam parçaları ince plastiği lime lime etti.

"İyi misin?" diye sordu Dana.

"Çocuk oyuncağı," dedik istediğimizden daha yüksek bir sesle. "Bu ışık hilelerine artık sabrımız kalmadı!"

Avuç dolusu camı tekrar kavrayıp başımın etrafında fırıl fırıl dönen mücadelenin içine fırlattık. Bu kez, ikinci ve birinci kat-

lar, olması gerektiği gibi oldu. Zemin katın kapısı kilitliydi ama Dana, kapıyı okşaması için sulu pelerinini indirdi ve kapıdaki parmaklıklara kibarca yalvardı. Sonra birden isteksizce de olsa kilit açıldı. Kapılar geriye doğru sallandı.

Burada arkasında ilginç oyuk ve şekillerle dolu yüksek tavanları, bakımsız saksı çiçekleri, hırpalanmış kırmızımsı halı ve sahipsiz resepsiyon masasının olduğu bir bekleme odası vardı. Hemen ötesinde de geniş, siyah camlı iki kapı bulunuyordu.

Motorcu hemen kapının önünde oturuyordu ve yanında da motorcunun arkasına kıvrılmış yatan uzun kuyruklu bir ejderha vardı.

Yaratıkta bir yanılma olamazdı. Kuyruk, yerel meclis tarafından değiştirilmiş sokak isimlerinin levhalarından, pençeleri hızlı arabaların çarptığı işaret direklerinin eğik borularındandı. Omurgası, Cat's Eyes otobanı gibi dalgalanıyordu. Karnı, hız uyarı levhalarıyla kaplanmıştı. Kalçası "TEHLİKE!" ya da "YAVAŞ - OKUL GEÇİDİ" gibi parlak uyarıcı levhalarla gerilmiş, bedeninin kıvrımlarına uyması için eğilip bükülmüştü. Çöp yaratığının aksine bu ejderha, baştan ayağa en az beş metre uzunluğundaydı. Her tarafı metaldi ve bel altında ne kolayca zarar görebilecek bir karton ne de geri dönüşümlü bir kalbi vardı. Gözlerinin yansıtıcı örtüsü, ele geçirilmiş denizanası gibi üstte sallanıp duran beyaz lambaların pırıltısına el koyarak, başının en ufak hareketiyle ışıldıyordu.

Motorcu'nun yüzünde bir ifade varsa bile bu, parlak kaskının altına gizlenmişti. Sakince kıvrılmış ejderhanın metal burnunda hiçbir his belirtisi göstermiyordu. Motorcu'nun neon sarı ikaz şeritleriyle bir araya toplanmıştı.

Biz, yaratığı ve yanındaki Motorcu'nun cüce şeklini incelerken Dana, ağzının ucuyla, "Ejderhadan bahsetmedin," dedi.

"Ah, hadi ama. Bahsetmiş olmalıyım."

"Bahsetseydin hatırlayacağımdan oldukça eminim."

Canavarı düşündük. Şekli biraz tanıdık geliyordu. "Daha önce Londra'da yaşadığını sanmıyorum."

"Kirada oturmak benim tarzım değil," dedi. "Bunun konuyla ilgisi olacak mı?"

"Belki." Motorcu'ya baktık, boğazımızı temizleyip yüksek sesle, "Bakker'ın hâlâ bize ihtiyacı var," dedik. "Gölge bizi istiyor."

Motorcu, kaskına uzanıp yavaşça başından çıkarttı. Yüzü su toplamıştı. Boğazının ve çenesinin etrafında kırmızı irinler patlamış ve alnındaki damarlar iltihaplanmıştı. "Biliyorum," dedi doğrudan yüzüme bakarak. Sesi boğuk ve güçsüzdü. "Bana söyledi."

Üzerimizdeki ışıklar titredi ve sonra söndü. Ejderha canlandı. Dana'nın kulağına, "Yasal olarak Londra, tarihi bir aykırılıktır çünkü yüzyıllardır neredeyse hiç değişmedi. Başkanın, şehre giren yabancıları, hükümdarları bile içeri almama gücünün olduğunu söylerler," diye fısıldadı.

"Eğer konuyla ilgisi yoksa kendimi bu lanet olası odada gerçekten sırtına zincirleyeceğim," dedi Dana, korkmuş bir ses tonuyla. Gölgeler gerilip ayağımıza eğildi.

"St. George'un karşısında duran ejderha," dedim elimden geldiğince sakin ve kısık bir sesle. "Şehrin sembolüdür. Ve sloganı da..."

Ejderhanın önünde yoğunlaşan karanlık, bir noktaya geriliyor, eğiliyor, yükseliyordu...

"... Tanrım, bize yol göster."

"Güzel," dedi Dana. "Çok hoş."

... yerden yükseliyor, baş, göğüs, kol ve yüz şeklini alıyor...

"Ejderhayı bana bırak," diye mırıldandım.

Gölgelerin arasından Açlık ortaya çıktı. Orada olmasından gayet memnun görünen ejderhanın hemen önünde durup etrafında dönen karanlığa uzandı. Blackjack'in bir an için Açlık'ın varlığından irkildiğini gördüysem de hiç hareket etmedi. Açlık, hareketle çizilmiş bir yılan gibi Motorcu'ya bakıp çürük dişlerini göstere göstere sırıttı. "Kanın zehirli mi?" diye sordu mırıldanarak.

Blackjack, bakışlarını kaçırdı bir an yüzündeki ifadenin öfke değil de utanç olduğunu düşündüm.

Açlık hâlâ sırıtarak önce bana döndü sonra dikkatini Dana'ya çevirdi. "Bana, yani ona ihanet edeceğini biliyordum," diye fısıldadı, sesi bir yılanın tıslaması gibiydi. "Ona ihanetinin acısı, onu kalbinden öldürmeye yeteceğini ve geriye kalanları alacağını ummuştum ama sen yapmadın. Küçük çocuk, güvenliğin için kaç."

Dana hiç karşılık vermedi.

Açlık, boş siyah gözlerini bu kez bana çevirdi. "Daha önce hiç ejderha öldürdün mü Büyücü?"

"Son zamanlarda öldürmedim," dedim.

Arkasındaki ejderha pençelerini esnetti.

"O, unutulan ve karşı gelen şeylerin hayvanı," dedi Gölge. "Kırık sokak levhalarından, bozulmuş düzenden çağrıldı. Çağrılmaya çok hassas çünkü onun oluştuğu şeylerin çoğu, sadece göz ardı edilmişti."

Ejderhanın metal yanlarını okşadı, tırnaklarıyla tek yön sokak levhasının paslı kalıntılarını kaşıdı. "Küçük insanlar, her zaman en iyisini bildiklerini sanır. Geçmişi unut, kuralları unut, alçak gönüllülüğü unut. Burası onların doğal yeri. Kızgınlığının nedeni, işte bu."

Kurumuş dudaklarımı yaladım ve ejderhanın kırık kamera lenslerinden oluşan gözlerine baktım. Parlıyordu.

"Kadının seni bırakacağını sanıyordum," dedi Açlık. "Bu seni şaşırttı mı?"

"Ne istiyorsun?" Dana'nın sesi, havada sade bir nefes oldu.

"Onun yardım etmesine izin vereceğini düşündük," dedik soğukkanlılıkla.

"Neden?" diye sordu.

"Bizi dövüştürüp kaçmasını sağlamak için. Onu korumak adına beni savaştırmak için."

"Kanını mavi ateşle yakmak için!"

Söylediğine neredeyse gülüyordu. Ellerini çocuksu bir sevinçle birbirine vurdu. "Sen büyücü olduğunda kanının benim için bir önemi kalmadı. Kanını zaten içtim. Tadı, diğerleri gibi, diğer bütün ölü yaşlı adamların ve narin kadınların kanı gibi. Kanın, dişimin kovuğuna yetmez, boğazımda soğuk çay gibi kalır! Sen melekken kanın öyle parlak yanıyordu ki..." Sesinde bir inilti oluştu, huysuz bir çocuk gibi büzülmeye başladı. "Aç." Kelimeler dişlerinin arasından incecik bir sesle çıktı. "Çok açım..."

"Seni yenebiliriz," dedik rahatça.

"Daha önce hiç ejderha öldürmedin," dedi Açlık, gözleri parıldayarak.

Sırıttım. "Yaşam, daha fazla yaşamla doludur."

Artık bu işe el atmamız gerektiğinden camdan bir duvarı Açlık'a ve Blackjack'e fırlattık. Blackjack, kendini hemen çekti ve cam, ejderhanın metal gövdesinde parçalandı. Burun delikleri, sertleşmiş metalin çınlama sesiyle alevlendi, sağır edici bir patırtıyla bedenini sallayarak doğruldu. Dana'nın bileğinden tutup "Sen Motorcu için kaygılan," dedim.

Dana, tam şikâyet etmek için ağzını açacaktı ki, gözlerimize baktı ve fikrini değiştirdi. Başıyla onaylayıp bir baş büyüklüğündeki su topunu Blackjack'e fırlattı. Motorcu ayağa kalkmaya çalışırken su topu adamın burnunu ve ağzını sardı. Tüm dikkatimi vererek ejderhaya odaklandım.

Arka bacaklarının, kalçasının etrafındaki hız tümseği levhasının kesilmiş parçasının, yükün altında çatlayıp eğilmiş "Köpek Dışkısını Temizleyin" levhasının üzerinde ayağa kalkıp kükredi. Ses tavandaki lambaları ikiye böldü. Bir tanesi yere, hemen önüne düştü. Sesle birlikte bekleme odasının camı paramparça oldu ve Dana'yı yere düşürdü. Saldırmaya hazır hâlde eğildik. Hiç düşünmeden tırnaklarımı avucuma saplayıp kan akıncaya kadar batırdım. Elime dolan kırmızı sıvı havuzuna iki parmağımı batırdım ve hemen önüme, yere, basit bir haç işareti, şeklin sol tarafına da küçük bir haç çizdim. Ejderha, şaşırtıcı bir rahatlık ve zarafetle bana doğru yürümeye başladı. Beni öldürmek için pençe atmasına gerek yoktu. Tek bir boyun hareketiyle vücudumdaki bütün kemikleri kırabilirdi.

Metallerin parçalanma sesini duydum ve Blackjack'in motorundan sürünerek uzaklaştığını gördüm. Elinde bir zincir vardı ve Dana'nın yüzüne doğru fırlatıyordu ama neyse ki Dana eğilip motorcuya uzun bir su hunisi fırlattı. Su adamın yüzüne sıçradı ve ayaklarını yerden kesti. Tıpkı fırtınada oluşan okyanus dalgaları gibi onu geriye doğru yuvarladı. Dana'nın etrafında dolanan ve kapı girişinden merdiven boşluğuna doğru giden büyü kalıntıları, muslukların aktığı yerden ayrıldı.

Bu esnada ejderha bir pençesini kaldırdı. Başımı paramparça etmeye hazır avucu, karartılmış bir "DUR" işaretinden oluşuyordu ve bazı şakacılar tarafından büyük yeşil harflerle üzerinde "Kumpas Çocuğu KOKUYOR" yazılıydı. İçgüdüsel olarak elle-

rimi başımın üzerine kaldırıp bir dizimin üzerine çökmüştüm. Işıklar kesildiği anda, "Tanrım bize yol göster!" diye bağırdım.

Pençesi başımın üzerine birkaç santim kala duraksadı. Öyle genişti ki üzerindeki tavanı göremiyordum.

Blackjack, ciğerlerindeki suyu tükürmeye çalışırken bekleme salonunun zemininde bir yerlerde cızırtı sesi duydum.

Üzerimdeki pençe titredi.

"Domine dirige nos!" dedim yine kelimeleri yüksek sesle söyleyerek. "Tanrım, bize yol göster! Tanrım, bize yol göster!"

Pençe bir tarafa düştü. Bir çift kamera lens göz bize baktı.

"Sen, Londra şehrini koruyan ejderhasın," diye fısıldadık telaşla. "Seni tanıyor, seni biliyoruz. Sen, şehrin duvarlarında bütün eski kapılardaki ejderhasın. Sen eski şehrin sembolüsün. *Domine dirige nos*, senin sloganın: Tanrım, bize yol göster; seni tanıyoruz..."

Uzaklardan geçen bir tren gibi canavarın içinden bir yerlerden bir gürleme duyuldu.

"Hayır!" Ses, Açlık'ın ortaya çıktığı gölgelerden geliyordu. "Hayır! Seni ben çağırdım! Bana itaat et!"

"Tanrım, bize yol göster," diye fısıldadım tekrar. "Seni biliyoruz, Tanrım, bize yol göster. Londra şehri, kara ve suyun yanı sıra bütün eski özgürlüğüne ve geleneğine sahip olmalı, ayrıca biz..."

"Seni ben çağırdım!" diye bağırdı Açlık. "Sen benimsin! Seni şehirden çıkarttım, sen..."

"Londra halkıma ve vârislerine bağışladığımı bileceksin ve halk, aralarında kimi isterlerse onu şerif olarak atayabilir, aralarında kime isterlerse tacın sorumluluğunu verebilir ve idareyi ona bırakabilirler. Başka hiç kimse Londra halkı üzerinde yargıçlık yapamaz..."

"Onlar mavi elektrik melekleri, kuralları bilmiyorlar!" diyerek bağırdı Açlık.

"Sen, Londra şehrinin ejderhasısın," dedim fısıldayarak. "Beni dinle! Ben bu şehirdenim, kurallarını biliyorum, onu neyin canlı tuttuğunu da biliyorum. *Domine dirige nos*, geçmişini biliyorum. Gölge'nin seni nasıl çağırdığını anlıyorum ama onu dinlemek zorunda değilsin. Tarihi, görevi, alçak gönüllülüğü, kuralları, hepsini biliyorum."

"Hayır!"

Gölgelerden başka bir yerden bir çığlık sesi geldi. Etrafıma bakınınca Gölge'nin hareket ettiğini gördüm. Dana'nın hemen arkasında durmuş siyah kolunu Dana'nın boğazına dolamış, pençelerini göz kapaklarının üzerine bastırmıştı. "Kes şunu artık Büyücü," diye mırıldandı. Ardından ona ait olmayan bir sesle, "Kes şunu, Matthew," dedi.

Ejderha geriye çekilip boş gözlerle izlerken ben olduğum yerde kaldım. "Magna Carta'yı biliyorsun, şehrin haklarını da biliyorsun. Bir şehir ejderhasının nasıl çağrılmaması gerektiğini bilebilirsin." Açlık'ın ağzından geliyordu ama onun sesi değildi. "Eğer bana saldırırsan onu öldürürüm!"

Blackjack, burnundan ve ağzından suyu çıkartırken dizlerinin üstünde duruyordu. Dana'nın musluk suyu artık yerde oluşan havuza akıyordu. Açlık, Dana'yı donmuş bedenine yakın tutarken kadın, gözlerini kapatmış küçük hırıltılarla nefes alıp veriyordu. "Onu, bunun için canlı tutacağım," diye fısıldadı. "Tıpkı kız kardeşim gibi. Onu hayatta tutacağım."

İleriye doğru yavaşça hamle yaptım ama parmaklarını Dana'nın yüzüne kan gelinceye kadar daha sert bastırdı. Açlık sırıtıyordu. "Matthew'nun ateşi nerede şimdi?"

"Geri geldiğimi bilmiyordun!"

"Ama hiçbir zaman da bir beden bulamadım," diye karşılık verdi. "Ve melekler, her zaman seninle konuşmayı severdi. *Gelin ben olalım,* diyorlardı, özgür olalım. Ayrıca sen de hep özgür olmak istiyordun, Matthew. Kendini dans eden ve gökyüzünde dönen mavi ateşin içine bırakmanın hayalini kuruyordun. Her zaman için rüzgârda uğuldamak, bulutlarda bir dansçı olmak istiyordun. Hangi yaratık, daha azını ister ki? Uçma ve özgür olma şansı, insanlığın zavallı kanunlarını, acıyı, korkuyu, hissetmeyi, yaşlanmayı ve ölmeyi unutmak. Melekler seni hep sevmişti çünkü sen de onları seviyordun. Her zaman mesajlarının gerçek olmasını istedin, ateş olmayı, ışık olmayı ve yaşam olmayı istedin. Şimdi de öylesin ve paylaşmıyorsun. O yüzden kadını hayatta tutacağım ve belki, belki de büyücünün onun ölmesini engelleyecek kadar melekler üzerinde kontrolü vardır."

"Robert..." diye başladım.

"Ben Açlık!" bağırıyordu. "Ben bir bedenin kurallarına bağlı değilim! Ben, açım! Sen yanarken bile canlıydın. Ben de bu hayatı istiyorum!"

Ejderhanın kuyruğu birden kıpırdayıp yere vurmaya başladı.

"Biz yapamayız..." diye mırıldandık. "Lütfen... Ben..."

"Hanginiz? Hanginiz yapamaz? O ölürse hanginiz buna dayanamaz?"

"Biz..." Kekeliyorduk.

"... hemen hemen," dedim.

"... aynıyız..."

"Lütfen," dedik.

"Lütfen," diye ekledim.

Açlık gülümsedi. "Tekrar canlandığımda bunları anlayacağım," dedi ve Dana'nın yüzüne doğru siyah pençesini kaldırdı.

Çığlık attık.

Ayaklarımızın hizasına çizdiğimiz haç içinde haç işareti, alev aldı. Ateş, öyle parlak maviydi ki, kendi kendine kıvranıyor ve sallanıyordu.

Ne yapacağımızı bilmediğimiz, bununla değil de
Hislerimle
Böyle hislerimle
Ama bununla değil
Nasıl başa çıkacağımızı bilmediğimizden
Bu hissi
Çok fazla
Anlamadığımızdan
-Çünkü biz değildik,
ben değildim-

Çığlık attık.

"*Domine drige nos*! **Domine drige nos!**"

Kırık ve itaatsiz levhaların ejderhası, bir şehir yaratığı, sonunda, şehrin dışına çağrıldı. Ve şehrin ejderhası, şehir kapılarının efendisi, yönetmeyi çok seviyordu. Kurallara uymayı da ve Londralıların duvarlarının ötesinde kral ve kraliçeye ihtiyacı olmadığını hissederse onların şehre girmesini engelleyen kuralları bile vardı. Açlık bana kilidi kendiliğinden söyledi. Zaman, kanun, alçak gönüllülük, şehir tarafından tanınma. Biz hiçbir şeydik ve ejderha, efendiydi.

Bir an bile tereddüt etmeden durduğu yerden kuyruğuyla Açlık'ın başına hızla vurdu. Kırık işaret direklerinin bir ucuyla da Açlık'ın omuzundan kesti.

Açlık, paramparça oldu. Odanın köşelerine sürünen karanlığın siyah parçacıkları dışında hiçliğe gömüldü ve gölgelerin içinde eriyip gitti.

Ejderhaya baktık, o da bize baktı. Bu esnada kanımızın mavi ateşi, normal kırmızılığına dönüyordu. Ardından tek bir ses bile çıkartmadan eridi. Yansıtıcı plastikler, parlak beyaz, sarı ve kırmızı renklerle bedeninden geçip gitti. Onu ayakta tutan büyü yavaşça parçalanırken saatte otuz kilometre uyarı levhası, okul geçidi ikazından geriye kalanlar, şehre sizi karşılayan afişin bir parçası, postane ikazının kırık parçaları, bir plaketin mavi parçası, geçici ışıklar için uyarı levhası, hepsi bir hindibanın tohumları gibi yere döküldü.

Hepsi pat diye bir sesle yere düştükten sonra tek kalan, ayağımıza doğru yuvarlanan küçük bir taş parçası oldu. Eğilip taşı aldık. Kenarları yumuşak ve yüzeyi ılıktı. Bir tarafında,

167 yılında bugün
Şehrin gücü
Domine Drig
Şerefine
yazılıydı. Hepsi bu kadardı.

"Matthew?"

Dana'ya dönüp baktım. Kendi kanıyla oluşmuş ve gittikçe büyüyen birikintisinde hiç ses çıkartmadan yere yığılıverdi.

Kanımızı akıtmak için tırnaklarımızı elimize batırdık. Duvarlar mavi ateşle parlayıp yanıncaya kadar tüm gücümüzü, sıcaklığımızı avucumuza koyduk. Daha sonra kanımızı yaralarına sürdük ama Dana, ne konuşuyor ne de canlanıyordu.

Yardım için bağırdık, bedenini salladık, adını haykırdık, soğuk vücudunu ısıtmak için bedenimize sardık, ellerimizi yapabildiğimiz kadar sertçe göğsündeki ve boynundaki yaralara bastırdık ama kan, parmaklarımızın arasından hızla akıyor, bizim kanımızla karışıyordu.

Ben yapamadım.

Dana değil.

Ben yapamadım.

O yüzden biz yapmak zorundaydık. Onu kollarımıza aldık. Her bir eklemi kırık görünüyordu. Kolları öyle ağır sallanıyordu ki onları nasıl taşıyabildiğine şaşırdık. Parmaklarını elimize aldığımızda öyle ağırdı ki üstesinden gelemeyeceğimi bildiğim için bağırdım.

Yere dağılan cam parçaları sesimizle tekrar dans edinceye, yer altındaki kablolar topraktaki bir sarmaşık gibi büyüyünceye ve her parmaklığa kendini dolayıp her duvarın arasına girinceye, binanın temeli eğilip tavan sallanıncaya, elektrik bir hortumda dans edinceye, gaz boruları kılıflarının içinde yanıncaya, su boruları başımızın üzerinde patlayıp tavana püskürünceye ve duman bulutunda yok oluncaya kadar avazımız çıktığınca bağırdık. Yangın tüpü patlayıp plastik eriyinceye, sesimiz insan sesi değil de trafiğin gürültüsü, fren sesi, araba motorlarının hırıltısı, metro esintisinin gümbürtüsü oluncaya ve

Gelin biz olalım...

Saçlarımız elektrik aleviyle dans edip nefesimiz, havada burun deliklerimizden geçen siyah bir karbon oluncaya ve parmaklarımız çakımızın metalik rengini alıp kalbimiz eski raylarda ilerleyen hızlı trenle yarışıncaya, fareler oluklarda birikip güvercinler gökyüzüne dağılıncaya ve dört bir yandan çalmaya başlayıncaya kadar bağırdık.

Eğer nasıl olduğunu bilseydik, telefon kablolarına geri girdiğimiz zaman da böyle olurdu.

Eğer böyleyse o anı unutmuş, insanlığa hoşça kal demiştik. Eğer nasıl olduğunu bilseydim bunu hemen yapardım. Ama etrafımızdaki telefonları, sokaktaki lambaları yakmıştık o yüzden

oturup Dana Mikeda'nın bedenini salladık ve annelerin bebeklerine her şeyin yoluna gireceğini söyledikleri yumuşak kelimeler gibi ve insanların cenazelerin başında yaptıkları o tok sesle fısıldadık.

O esnada Blackjack'in hırıltısını fark ettik. Etrafımıza bakındık. Bacağının bir kısmı parçalanmış ve bir kolu da ilginç bir şekilde asılı kalmıştı. Ama ne pahasına olursa olsun hâlâ hayattaydı. Ceketi yırtılmıştı ve altından iltihaplı damarlarının et parçalarını görebiliyordum. Bacağı motorunun altında ezilmişti. Bir silah çıkartıp bize doğrulttu. O anda pek bir şey...

... hissedemedik...

Zor konuşuyordu ama yine de bir yere kımıldamadık.

"Sen..." diye başladı ardından biraz kan, bir tane de dişini tükürdü ve tekrar konuşmaya çalıştı. "Sen benim hain olduğumu biliyordun."

Hiçbir şey söylemedik.

"Beni kullandın!" dedi kulak tırmalayıcı bir sesle. "Bakker'ı ve kadını bulmak için beni kullandın. İhanet ettiğimi biliyordun, hayatta kalman gerektiğini biliyordum. Diğerleri gelebilsin, Kule'yi yıksınlar diye takip ettiler... Takip ediyordun..."

Hâlâ bir şey söylemiyorduk. Zaten söyleyecek bir şey de yoktu.

"Beni kullandın," dedi yine, hızlıca başını sallayarak. "Buna saygı duydum Büyücü, saygı duydum." Silahının güvenliğini geri çekti. "Ölüyorum," dedi.

Yine bir şey demedik.

"Kan laneti. Yemin ettim ama sonra ihanet ettim. Böyle olacağını biliyordum. Yemin ederken sonunda öleceğimi biliyordum. Olması gereken oldu. İlerlemeli, gerçek oluncaya kadar

gitmeli. Hayat, diken üzerinde yaşanması gereken bir şey. İşlerin nasıl sonuçlanacağını görmen gerekirdi. Ben çok hızlıydım... Farklı olmalısın, biliyorsun. Hayatta olduğunu biliyor musun? Bütün grup... Kule'yle savaşacağını söyledi. Başkalarıyla çalışmalıydın ve kahrolası gerçeği söylemeliydin. Doğru tarafa yürüyüp gerçeği anlatmalıydın... Şu an senin kan kaybetmen, yanman, ölmen ve doğru olanı yapman gerekirdi. Çünkü beklenen buydu. Doğru olanı yapmalıydın. Çünkü normal bir insanın yapması gereken böyle olurdu. Hiçbir zaman normal bir insan olmadım, bana olmamı söyledikleri şey de olmadım. Gölge, grubumun liderini öldürdüğünde bizi serbest bıraktı. Anlıyor musun, Matthew? Kargaşayı anlıyor musun? Hızı? Özgür olmayı anlıyor musun? Bu.. Bu sadece... Hiç kimse kim olduğumu bana söylemedi. Hiç kimse."

Tek kelime etmedik.

Nişan aldı. "Geri kalanı duymak istemiyor musun?"

Bunu biraz düşündük. Sonra hayır anlamında başımızı salladık.

Parmaklarını tetiğin üzerine koydu.

Tek el, keskin bir silah sesi duyuldu. Ardından bir tane daha. Ses, suyla dolu paramparça, enkaz hâline dönmüş odada yankılandı. Blackjack, öne doğru düştü. Bedeninin lanetlenmiş, ezilmiş kalıntısı bu hareketi bile zar zor destekleyebildi. Ardından yerdeki su birikintisine yığıldı.

Merdiven boşluğundan Vera, "Sapık fahişe, ateş edebilirsin, değil mi?" dedi.

Bir tüfek tıkırtısı ve bize doğru gelen ayak sesi duyduk. Etrafa bakındık. Oda, hemen bizim arkamızda Vera da onun peşinden geliyordu. Ve arkalarında çeşitli zararlı büyülerin pis kokusuyla düzinelerce Beyaz vardı.

Oda, "Berbat görünüyorsun. Yardım ister misin?" dedi.

Düşündük. Ardından başımızla onayladık. Uzattığı elini tutup ayağa kalktık. Bunu yaparken Dana Mikeda'nın bedenini dikkatlice yere indirdik.

Beyazlar her yere dağılmıştı. Vera, Kule'nin dışında ayakkabımdaki vericinin sinyalini kaybettiklerini ama nereye gittiğimi tahmin etmelerinin çok uzun sürmediğini anlattı. Sürekli neden aynı kata vardıkları konusunda kafalarının karıştığını söyledi. Kaç kez yukarı çıkarlarsa çıksınlar hiç fark etmiyordu. Ama bu, büyünün de çözemediği bir şeydi.

Berbat göründüğümüzü kabul ettik.

Bu bile, ondan gelen bir iltifat gibi göründü.

Asansöre binip onuncu kata çıktık ama asansör burada çalışmıyordu. On ikinci katta bir düzine daha Beyaz ve çok sayıda beden bulduk. On yedinci katta adamlar vardı. Yirmi üçüncü katta büyücülerin sesini duyduk. Yirmi yedinci katta Oda, Düzen'in şimdiye kadar gördüğümüzden çok daha fazla silahla yüklü, soğuk yüzlü adamlarıyla selamlaştı.

Otuz beşinci yani en üst katta, Oda elimize bir silah tutuşturdu.

"Ben, yapabilir miyim bilmiyorum..." dedim.

Hemen arkamızda duran Vera, "Aşağılık herifler, buraya kadar geldik!" dedi.

Oda, bir an düşünüp doğrudan gözlerimize baktı ve "İntikam için buraya geldin. Artık bunun için gerçek bir nedenin var," dedi.

"Ben... Ben..." gerçekten açıklayamıyordum.

Düşündü ardından kısık sesle, "Bakker yukarıda yalnız. Onun için ne Amiltech ne Lee ne de Simmons geliyor, hiç

kimse yok. Bakker'a ulaşmak için hepsini yok ettin. *Gölge* bile gitti..."

"Henüz değil," dedim. "Pek sayılmaz."

"Eğer bunu bitiremezsen," dedi sertçe. "O zaman belki de senin için birilerinin yapmasına izin vermelisin."

Şaşkınlıkla yüzüne baktık. "Oda?" dedik.

"Evet?"

"Bunu da yapıp yapmayacağımızı bilmiyorum."

"Elindeki tek şey bu."

Silahı aldık. Beyazlar'ı merdivende bırakıp Bakker'ın yanına yalnız gittik.

Düzenli olarak İngiltere'de yayınlanan ve Amerika, Avustralya, Güney Afrika ve İngilizce konuşulan piyasalarda dağıtılan bir dergi vardı. Editörü ona *Şehir Büyüsü* adını vermiş. Öğrenciler sıkıldıklarında ya da dikkatsiz olduklarında seks dışında faydalı bir şeyler bulurlar diye bazen bu dergiyi okurlar. Bahçe işlerini önemseyen kadınlar da, kendi avuç içlerini nasıl okuyacakları konusunda onlara tavsiyelerde bulunur diye okur. Tavşan kanıyla hastalık derecesinde ilgilenen günahkâr adamlar da sayfalarında bir suikastın ipucunu bulabilmek için okur. Tüm bu insanlar hayal kırıklığına uğrar. Eğer her dergi için gereken 1.60 euro'yu ödeyen okuyucuları baştan çıkartmak için tasarlanmış gösterişli kapakları es geçerseniz içerikleri oldukça vasat olabilir. Bağlayıcı büyülerdeki morötesi ışığın çeşitli uygulamaları üzerine yazılmış makaleler; azap verici şekilde detaylandırılmış dipnotlar ve destekleyici kanıt olarak dava notlarıyla bağlantılı bir URL linkli çağırma halkalarında farklı türde yol boyalarının etkisi üzerine yapılmış çalışmalar; dalga zerresi teorisinin saf doğal güçleri hareket ettirmesiyle nasıl bağlantılı olabileceğini açıklayan bir

düşünce ve buna benzer şeyler vardır. Bu, profesyonel bir şehir büyücüsünün ve bu konuda uzman kişilerin dergisidir. Yirmili yaşlarımdayken bunu okumaya başladım. İlk sayı yayınlandıktan bir süre sonra öğretmen söylediği için kütüphaneden geçmişe ait diğer kopyaları da aldım. Daha fazla bir şey bulamadığımda İngiliz kütüphanesine gider arşivlerini incelerdim. İyi bir incelemenin ardından kendi öğretmenim tarafından ilk sayıları için yazılmış *Büyünün Değişen Kavramı* adlı bir makale buldum. Okudum, notlar aldım ve uygun olarak rapor verdim. Ama beni bu kadar çok rahatsız eden şeyin ne olduğunu bulmam uzun bir zamanımı aldı.

Dergide, *büyü hayattır,* yazıyordu.

Ve belli ki bir uyarı vardı.

Koridorun sonunda çift kanatlı iki kapı ve önlerinde de boş bir resepsiyon vardı. Kapılar kilitliydi. Açılana kadar tekmeledik. Kapı kırıldığında odanın içine geçtik.

Oda çok kasvetliydi. Işıklar kapalıydı. İçeri süzülen sokak ışıklarından daha çok dışarıdaki turuncu bulutların, halılı zemin üzerine gölge içinde gölge deseni veren bir yansıması vardı. Geldiğim yönün tam aksi tarafındaki pencerelerin dışında şehir vardı. Gözün görebildiği kadar uzakta siyah zemin üzerine düşmüş beyaz, turuncu ve pembemsi yıldızların, Thames'ın parıltısının, sokaklardaki arabaların parlak sarı ışıkları, sokakların baktığımız noktayla birleştiği yerdeki fenerlerin göz kamaştırması, gece olduğu için yanan yatak odası lambalarının pırıltısı ya da kulüp, bar ve restoranların üzerindeki levhaların neon parlaklığı düzensiz örnekleri vardı.

Ayrıca çok da güzeldi. Kandırmak yok. Basitçe ve tamamen güzeldi.

Sırtı kapıya dönük hâlde pencerenin önünde oturmuş, North Downs'un karanlığı ve Crystal Sarayı'nın yüksek kırmızı ışıklarına doğru güneye bakan kişi Bay Bakker idi.

Tekerlekli sandalyesinde oturmuş, başı önde, yavaş ve düzenli şekilde nefes alıp veriyordu. Kollarına tüpler bağlıydı. Bir tarafta ne olduğunu tahmin edemediğimiz temiz bir sıvı torbası vardı ve damlıyordu. Diğer tarafta da parlak kırmızı kan torbası vardı. Kime ait olduğunu tahmin edebiliyorduk. Elimizdeki silahın ağırlığını, avucumuzda bıraktığı yapış yapış sıcaklığı hissettik ve çok saygıdeğer siyah gölge şeklini verdiği hızla ilerleyen bulutların arasında çıkan ay ışığını fark ettik.

"Bay Bakker?" dedim.

Tekerlekli sandalyesinde hafifçe kımıldadı. "Matthew, sen misin?" diye sordu, mahcup bir sesle.

İlerledik. "Bay Bakker?" dedik bu kez daha yüksek bir sesle.

"Matthew, bu sen misin?"

Biraz daha yaklaştım. Kafasını kaldırıp baktı ardından gülümsedi. "Hayranlık verici manzara için mi geldin?"

Başımla onayladım ve dışarı baktım. "Güzel bir manzara," dedim sonunda.

"En iyilerden biri. Bu katı tamamen temizlettim. Böylece manzarayı daha iyi görebiliyorum." Kaşlarını çattı. "Buraya nasıl geldin? Yani seni gördüğüme sevinmediğimden değil..."

"Kaçırıldım, sürüklendim, bağlandım ve bunun altındaki otuzlu katların bodrumunda bırakıldım," dedim samimiyetle. "Kaçırıldığım düşüncesiyle arkadaşlarım buraya kadar beni takip etmeden önce deney olduğunu düşündüğüm bir amaç için fazla miktarda kanım alındı ve kaçtım."

Düşündü ve ardından, "Kabul etmeliyim ki duymak istediğim bu değildi," dedi.

"Geri kalanını da duymak ister misiniz?" diye sordum.

"Evet," dedi. "İsterim." Şimdiye kadar gözlerini elimdeki silaha, kıyafetlerimdeki ve vücudumdaki kana dikmişti. Sesi bir hayli gergindi.

"Gölgeniz hâlâ hayatta."

"Ne?"

"Gölgeniz canlı," dedik yine, ses tonumuzu artırmamaya çalışarak. "Birkaç yıldır hayatta. Patel'ı, Pensley'i, Dwahan'ı, Akute'u, Foster'ı, Awan'ı..."

"Matthew, gerçekten iyi misin?"

"Koshdel'i, Khay'i, Dana'yı ve beni öldürdü. O, sizsiniz. Ve siz ölünceye kadar o da ölmeyecek."

Parmaklarını sıktı. "Sen, bunun gerçek olduğuna inanıyor musun?"

"Evet."

"Dana ile ne demek istedin?"

Göz göze gelince gözlerinde bir korku gördüm. "Dana'yı öldürdü. Onu tuttu ve ben de, *Domine dirige nos*, dedim."

"Şehrin nimetleri mi?"

"Tıpkı bana öğrettiğiniz gibi korumalarının ve ruhlarının duası oldukça aynı. Ve o Dana'yı öldürdü. Onu tuttum ama buna dayanamadım o yüzden ben sadece... biz... Her neyse. Onu öldürdü. Hayat bulmak, gerçekten canlanmak istiyor. Hiçbir şey iştahını gideremez. Hayat için çok fazla aç. Hiçbir şeyden memnun olamaz. Hazzı, hissi, acıyı anlayamaz ama dener. Başkalarının kanında ve ateşinde kendine ziyafet çeker. Sırf insanların nasıl öldüğünü görmek için onları öldürür. Ölüm, ziyafet ve yaşamla büyülenmiş hâlde. Ve o, sizsiniz. Korkarım öyle."

"Matthew..." diye başladı konuşmaya.

"Felç geçirdiğinizde o da hayat buldu. Siz, iyi bir adam ve zeki bir büyücüydünüz, Bay Bakker. Her zaman için hayattan zevk alır, içindeki güzelliği görürdünüz. İnsanların sadece sıradan ya da sıkıcı olarak gördükleri şeylerde muhteşem, fevkalade bir şeyler görme kabiliyeti, büyücülük buydu. Bakış açısı. Bunu bana siz öğrettiniz. Daha sonra ölmeye başladınız ve bununla baş edemiyordunuz. Yeteneğinizi, gücünüzü, ayrıcalığınızı, yaşamınızı kaybetmeyi kabullenemediniz. Sağlıklı ve aktif bir adamdınız sonra birden bu ölen bedenin içinde sıkışıp kaldınız. Ama hâlâ tereddütleriniz var. Beyninizin ahlaki kısmı, *olur böyle şeyler vs. vs... bunu daha iyi hâle getirmeli ve dertlenmeye gerek yok,* diyor. Sonra beyninizin diğer yanı, herkeste olan kısmı da ölüm düşüncesi karşısında avazı çıktığı kadar bağırıyor, mücadele ediyor ve ölümden korkuyor. Bununla baş edemiyor, kabullenmiyor, ısrarla yaşamak istiyor. Bu ölüme neden olmayan hiçbir şey bulamıyor. Bu hayatın bir sonunun olması gerektiğini düşünmüyor. Bunun hangi sonuca vardığını eminim biliyorsunuz."

"Yanılıyorsun," dedi sadece.

"Çünkü siz bir büyücüsünüz," dedim bitkin bir hâlde. "Çünkü hayata karşı belirli bir bakış açınız var ve bu diğer kısmınız canlanmak istiyor. Belki bir süreliğine bir zararı yoktu ama sonra içinize kendi düşüncelerini ekti, hayallerini size aşıladı sonra, *hayatta kalıp kalamayacağıma bir bakalım, eminim bunun kimseye bir zararı olmayacak. Nereden başlayalım?* dediniz. Mavi elektrik meleklerini düşündünüz ve *onlar sadece kullanılmayı bekleyen yaşam artıkları. Bana biraz güç verip vermeyeceklerini merak ediyorum,* diyerek devam ettiniz. Ve her nasılsa bu süreçte kuralları unutuyorsunuz. Meleklerin sınırlamalardan, kurallardan ve dünyevi her türlü şeyden muaf olduk-

larını unutuyorsunuz. Onların sadece yaşam değil, *güç* olduklarını unutuyorsunuz. Beyninizin aç kısmı, *gökyüzünde yakıcı mavi bir ateş olmalıyım,* diye düşünebilir. Ama siz, cehennemin böyle söylemediğinden eminsiniz. Elektrik meleklerinin gücünü çalabilir ve bedensiz, şekilsiz, hissiz ve insanoğlunun kanunları tarafından sınırlanmadan bir tanrı olabilirdiniz. Zaten yarıya kadar geldiniz. Çünkü bunu yapan bir gölgeniz var. Bu yüzden çırağınıza sordunuz. Ben de hayır dedim. Muhtemelen o anda çok açıklayıcı değildi fakat verdiğim cevap, hayırdı ve bu, doğru cevaptı. Ve siz, buna biraz içerlediniz."

"Matthew, ben..." Tekrar konuşmaya çalıştı.

"Bırakın bitireyim," diye çıkıştım. "Bu kez anlamam gerekiyor. Biraz içerlediniz ve sevin ya da sevmeyin, *küçük piç kurusu bana ihanet etti! Melekler neden hep onunla konuşuyor da benimle konuşmuyor?* diyen bir yanınız vardı. Sizin yüzünüzü almış bir yaratığın pençelerinde öldüğüme şaşırdım. Ama yaratığın ayırt edici yanı ise, kesinlikle canlı değil sadece ama sadece aç olması. Hem de çok aç."

Silahın güvenliğini kaldırıp ona doğrulttuk, parmaklarımız tetiğin ucunda titriyordu. "Bizim tarafımızdan size açıklanması gereken iki şey var. Birincisi, telefon hatlarında bizi dinlerken neden sizinle konuşmadığımız. Kısa cevap şu: Siz büyük bir büyücü ve sanatınızın ustasısınız. Nereye giderseniz gidin büyüyü görebilirsiniz. Fakat, *sihir hayattır*, dediniz ve bu sözünüz pek doğru değil. Siz, büyü çalışmasının, bunu anlamanın hayatı daha iyi kavratacağını düşünüyorsunuz. Ne yazık ki bunun pek doğru olmadığını fark ettim. Yani biraz çarpıtılmış, anlıyor musunuz? Bunu biliyoruz. Sihir, hayat değildir. Hayat, sihirdir. Sıkıcı, isteksiz, ızdıraplı, soğukken bile, sıradan refleksler, kalp atışı, ciğerlerin nefes alması, mide bulantısı bile, yürümenin o

sıkıcı süreci, dizlerin sallanması ve gözlerle görme bile, işte sihir budur. Sihiri, sihir yapan budur. Neden bizim de böyle olduğumuzu anlayabilirsiniz.

"Ve sanırım ikincisi de, melekleri çağırma konusunda size yardım etmeme nedenimiz. Bu şöyle özetlenebilir; her şeye iyi, demode şeyden ziyade kullanılması gereken bir araç olarak, kullanılması gereken bir güç olarak bakan ve her şeyi öyle gören bir adamın insanlığın kısıtlamalarından muaf olmaması gerekir. Buraya kadar bir şey kaçırdık mı?"

Bir süre düşündükten sonra nihayet gülümseyip "Pek sanmam," dedi.

"Pek şaşırmış görünmüyorsunuz."

"Böyle bir şeye inanman gerektiğini biliyordum."

"Dana'nın ölümüne de hiç şaşırmadınız." Cevap vermedi. "Onu neden hayatta tuttunuz?"

Bu söylediğimi de uzun bir süre düşündü ardından, "Nedenini gerçekten önemseyeceğinden şüpheliyim. Sen de yapabildiğin sürece hayatta kalmaya değer."

Bir saniye içinde hızlıca bir el salladığını gördüm. Silahı kaldırıp içgüdüsel olarak başına doğru salladım ama parmaklarını çoktan açmıştı. Bir hava duvarı, beni önce yere çarptı sonra ayağa kaldırıp tekrar yere devirdi. Yerde sağa sola savrulurken duvar, bileğimden çekiyordu. Silahın namlusundan duman ve kırmızı ateş çıktı. Silahı bir kenara bırakıp ayağa kalkmaya çalıştım. Bu yerin büyüsünden biraz da olsa yakalayabilmek için parmaklarımı havada döndürüp turuncu ışıklardan, soğuktan koruyan yumuşak bir battaniye gibi etrafıma çektim. Ta ki bedenim ışığın parlaklığıyla yanıncaya kadar. Bakker sandalyesinden hiç kımıldamadı, ayağa kalkmadı. Sırtı hafifçe bana dönüktü. Kendime büyü hazırlarken Bakker, uzanıp kan

ve diğer sıvıyı akıtan iğneleri kolundan çıkarttı ve bir kenara fırlattı. Sonra büyük bir dikkatle ayağa kalktı. Bir an bacakları büküldü ama hemen sandalyenin kolçaklarından destek aldı ve her şeye rağmen doğruldu. Kendini toparlamayı başardı ve bize döndü. İki ayağının üzerinde, hiç destek almadan öylece duruyordu. Yüzü bembeyaz, gözleri bomboş bakıyordu, dişleri çürüktü. Hareket ederken karanlığı takip ediyordu ve hiç gölgesi yoktu.

"Nihayet geldiniz," dedim.

Açlık/Bakker, sırıttı. "Ve çok *açız*!"

"Gerçekten mi?"

Ağzını açtığında gereğinden çok siyah çekirge yutmuş gibi siyahlık döküldü. Havada uğuldayıp ay ışığını engellemek için her bir köşeye yayılarak tüm odayı kapladı. Dokunuşu, buz gibiydi ama neon battaniyemizi etrafımıza daha sıkı çektik. Gözlerimizi hafif aralık bırakıp sıcak bir evin o güvenli ortamından ayrıldıktan sonraki bir kış rüzgârı gibi neon battaniyemizi üzerimize sıkıca örttük. Neon ışıkta yanan ellerimizden başka bir şey göremiyorduk. Ellerimizi havadan çekerken pencereler, duvarlar ve zemin bile, etrafımızda dönen sıvı siyah katmanla kararmıştı.

Hafif bir elektrik çıtırtısı duyduk. İstemeden de olsa şansımıza güvenip kör edici beyaz ateş patlamasında, karanlığa saldıran şebeke elektriğini yakalamak için ellerimizi havaya kaldırdık. Parmaklarımızla kavrayıp kollarımızı yakmaktan daha fazlasını elde etmeden ateşi hemen yere fırlattık. Altımızdaki zemin, ayak bileklerimize tırmanan dikenli teli püskürtmeye başladı. Üzerimizdeki bir gaz borusunu tutuşturup tüm kablolar eriyip bitinceye kadar ayaklarımızın etrafına bulanık sıvı ateşi döktük. Karanlık ateşi tüketmeden önce, kötü kokulu

alev damlaları, karanlığın içinde, kısa bir anlığına, beyaz bir aydınlık yaydı.

Bakker/Açlık, yüzümüze sıcak külün dumanını serpti. Ters dökülen yağmurda onu boğmak için ayaklarımızın altındaki boruları patlattık. Bakker beklenmedik rüzgârın bizi çekip pençelemesini sağlayarak tüm pencereleri tuzla buz etti. Kırılan camlardan resmen bir kasırgaya dönüşen rüzgârda döndük, ortasında sakince durup her bir cam kırığını aldık ve saniyesinde onu kuma dönüştürdük. Ayağımızın altından binanın çelik temelini çekti, durduğumuz yerden bize vuran çubukları eğdi ama çubuklar dans ederken aralarından kendi yolumuzu bulup hemen kenara atladık. Tavan boşluklarındaki kabloları çekip boğazımıza ve bileklerimize doladı. Bizi bunlarla boğmaya ve ayaklarımızdan sürüklemeye başladı. Karanlıkta bizi tekrar yere düşüren kablolar eriyip yok oluncaya kadar içlerindeki elektriği pompaladık.

Bakker'ın bir büyü daha hazırladığını hissettik. Havadaki büyünün o pis kokusunu alabiliyorduk ve bu kez ilerlemeye başladık. Bedenimizin sıcaklığını ardından nefesimizi ve sonra da kalbimizin atışını, bizi örten sodyum renkli neon ışığa kattık. Böylece neon ışık bir saniye içinde çok daha parlak bir hâl aldı. Tıpkı Akdeniz güneşi gibi karanlığın içine gömüldü. Bir taç gibi bedenimizi yaktı, tüylerimizi diken diken etti. Yeri kaynatıp tavanı kararttı. İçine çok çok çok daha fazlasını koyduk. Alevler maviye dönmeye başlayıncaya ve ayaklarımızı yerden kesinceye kadar onu kendimizle doldurduk. Ona doğru gelen bir düşmanını kucaklamaya hazır bir melek gibi kollarımızı, karnımızda vızıldayan mavi çekirgeleri ve canlı bir ışık gibi dans eden mavi kıvılcımları dışarı çıkartmak için ağzımızı açtık. Canlı bir ışık gibi dans eden parlak mavi kıvılcımların, bir zamanlar büyücü-

lerin aldatıcı adını verdikleri ışıklar gibi baş döndürücü topluluklarda bir araya gelen ve karanlığı aşındıran buz denizindeki dilimizin üzerinde yuvarlanmalarını sağladık. Ve yapabildiğimiz için

Çok soğuk

alev aldık. Bedenimiz artık soğuğundan beyazlaşıyordu. Kemiklerimizin titremesine, ayaklarımızın yerde sürüklenmesine ve nefesimizin oluşturduğu girdabın etrafımızda dönmesine hiç ses etmedik. Mavi elektriğin her pencereyi paramparça etmesine, ay ışığına kadar uzanan çatıdaki deliklerin patlamasına, yerdeki derin, siyah yanıkları almasına ve duvarları eritmesine karışmadık. İçimdeki sıcaklığın, öfkenin, acının ve korkunun son kalıntısını bile tüketmesine izin verdik.

İçimdeki!

İçimizdeki tüm duyguları bitirmesine izin verdik.

İçimdeki!!!

ateş her tarafı siyah kanla kanlanıp ve kan bedeninde köpürmeye, yanmaya, bedenini buharlaştırmaya başlayıncaya kadar tüm bedenini, parmaklarını, burnunu yiyip saçlarını yakarken ateşin içinden gölgenin sendelediğini, doğrulmaya çalıştığını gördüm. Bakker, çığlık çığlığa bağırıyordu ve çığlık atarken

bir an

sadece nazik bir yaşlı

gibi göründü.

Dizleri büküldü.

Bacakları yıkılıverdi.

Kanı parlak kırmızıydı ve gölgesi altında incecik kalmıştı.

Gülüyorduk.

Çünkü öyle akıllı ve öyle güçlüydük ki, hiç kimse bizi kontrol edemezdi çünkü biz

yani ben

durdurulamaz, eğitilemezdik ve öylesine canlıydık ki, sonsuza dek yanabilirdik. Işık ve yaşam ve ateş...

Çığlıklarına gülüyorduk.

Bedenimiz çıtırdıyor, ağzımızın, gözlerimizin içinden ve tırnaklarımızın altından parlayan mavi ateş...

Çünkü ben,

çünkü biz,

kıyafetlerimizin altına dökülen, her nefesimizle bizden çıkan mavi ateştik ve nefes alamıyorduk...

Çünkü ben...

Çünkü

biz

çok güçlüydük... Biz ışıktık, ateştik, hayattık. Biz sürünerek ilerleyen yer altı rüzgârıydık, cennette dans ediyorduk, mavi ateşte yanıyorduk ve

biz, melektik!

...

Daha sonra adımı söyledi.

Adımızı hâlâ hatırlayabildiğimize gerçekten şaşırdık. Ben nefes almak için bizi zorlarken çığlık atıyor, tekmeler saçıyor ve mücadele ediyorduk. Bedenimizi ayırmak ve gökyüzünde parıldayan bir kuyruklu yıldız olalım diye içimizdeki ışığı çıkartmaya çalışırken, kendi bedenimizi parçalıyor, kendimizi yumrukluyor ve çığlıklar atıyorduk. Gözlerimizi tekrar mavi örtümüze yaklaştırırken yumruk attık, kendimizi ısırdık, paramparça ettik. Ben, kollarımızı arkaya çekip parmaklarımızı yumruk hâlinde sıkarken,

IŞIK OLALIM, HAYAT OLALIM, ÖZGÜR OLALIM
GELİN BİZ OLALIM, ÖZGÜR OLALIM

BİZ OLALIM

BİZ OLALIM

BİZ OLALIM!..

diye bağırdık.

"Matthew?" sesi zayıf ve kırılgandı.

BİZ OLALIM... BİZ... BİİİZZZ...

Işığımız yerine bedenimdeki kırıklardan kan akmaya, kıyafetlerime damlamaya başladı. İçimizde ben, çok güçsüz çok küçüktüm ve,

biiiiizz...

dedik.

Ama ben

gelin...

Çok fazla acıdan,

seni özgür bırakabiliriz.

Güçsüzlükten,

seni özgür bırakabiliriz.

Dizlerimizin üzerine çöktük. Acı, çok fazla acı...

seni özgür bırakabiliriz.

İçimde buzdan başka bir şey kalmamıştı

Gelin biz olalım, özgür olalım...

Hayır anlamında başımı salladım. "Bugün olmaz," dedim. "Henüz değil."

Parmaklarımızın altında yolunu bulmaya çalışan ateş kalıntısı. "Çok parlak, öylesine parlak ki.." diye fısıldadık. Ateşten geriye kalanlar yerde kaybolurken parmaklarımız onun peşi sıra ilerliyordu. "Öyle güzel ki..."

"Matthew?"

Baktım.

Sadece ben.

Kendi kanından oluşmuş kan havuzunda boylu boyunca uzanıyordu. Başı pencere tarafına dönüktü. Öksürünce dudaklarından salya-kan karışımı bir sıvı döküldü. Ellerine doğru ilerleyip yanında diz çöktüm ve "Üzgünüm Bay Bakker," diye fısıldadım.

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Üzgün olacak ne var?" dedi.

"Karışık bir konu."

"Her zaman öyledir. Sen çok duygusal bir büyücüsün, Matthew Swift."

Omuzlarımı silktim. Bu hareketim bile bir ızdıraptı aslında. "Daha kötü olabilirdi," dedim.

Bileğimi tuttu. Yüzü Bay Bakker'ın yüzü olmasına rağmen tırnakların hâlâ uzun ve siyah olduğunu fark ettim. "Ölüyorsunuz," dedim ve ıslak gözlerine baktım. "Ölüyorum," diye ekledi ve uzun tırnaklarını tenime batırdı. Uzun, siyah tırnaklarını daha da derine sapladı. "Hayat konusunda hiçbir zaman anlamadığımız bir şey," diye açıkladı ve o an vücudu solmaya başladı. Bu, kan kaybından çok daha fazlasıydı.

Bileklerimizi çektik. Diğer eliyle boynumuza uzanmaya çalışırken tırnakları şah damarımızın hemen yanını kesti. Kanı hâlâ siyahtı ve diliyle çürük dişlerini yaladı ve haykırmaya başladı, "Onu istiyorum! Hemen istiyorum!" Sarı dişleriyle beni ısırmaya hazır hâlde bitkin, yaşlı bedeninde doğrulmaya çalıştı. Saçlarımdan tutup hiç kimsede olmayan bir güçle başımı kendine doğru çekmeye çalıştı ve bir yandan da bağırmaya devam ediyordu. "Onu istiyorum! Yanmak istiyorum!"

Parmaklarımı bir araya getirip elektrik verdim ve göğsüne elimden geldiği kadar sert biçimde vurdum. En azından öyle yaptığımı sandım. O anda bunu söylemesi gerçekten zordu.

Şokla yere devrildi. Verdiğim şok, o ilerlemeye çalışırken onu yine ayağa kaldırıp büyük bir gürültüyle başını geriye kıvırdı ve onu önce omuzlarından pencereden dışarı itti. Gittikçe uzaklaşan bir çığlık sesi duydum ve daha sonra çığlık, otuz beş kat aşağıda tek bir pat sesiyle kesildi.

SON BÖLÜM: Yaşamın Kısa Etkisi

Burada sona eren her şey, tüm olası durumlara rağmen hep aynı devam eder.

Bir hastane yoğum bakım ünitesi vardı.

Sonra daha az yoğun bakım servisi oldu.

Ardından ayakta tedavi edilen hastalar vardı.

Daha sonra bir taburcu notuyla, kıyafetlerimde tek bir değişiklik, eski ceketim, çantam ve bir çift yeni ayakkabım, kısacası bu dünyada sahip olduğum her şey vardı.

Yaşadığımı kanıtlayacak hiçbir şeyim yoktu. Ne bir ev adresim ne de kendime ait param vardı. Sinclair, bana kahverengi bir kese kâğıdında on bin dolar verdi ve ilgili vatandaşların, yardımlarıma çok memnun olduğunu söyledi

Bir bakıma böyle şeylerin yokluğu, insanı daha özgürleştiriyordu.

Kendimi toparlayabilmek için birkaç hafta Beyazlarla kaldım. Ardından kırsal bir bölgede beni ağırlayabilecek kadar yakın ama öldüğümü ve yeniden başladığımı fark etmeyecek kadar yakın olmayan iki arkadaşımda kaldım. Çamurların içinde, tepelerde dolaştım. Birkaç hafta sonra yeri hiç tanımamamıza rağmen kırsal bölgede dikenli teller yerine sarmaşıklar çağıran büyücülerin nasıl yetiştiğini anladım.

Ama kalbim hâlâ şehirdeydi ve sonunda döndüm.

Farklı zamanlarda farklı yerlerde ilginç işler aldım. Yeteneğim çok da işe yarar değildi ama şeytan çıkarmayla uğraşan birkaç kişiyi idare edip iyi şans getirmesi için bir ya da iki evin duvarına *Domine drige nos*, çizdim ve bir de mağaza kurmayla ilgili garip bir işi kutsadım.

O, beni bulduğunda yüzme havuzundan ayrılıyordum. Yüzme havuzunu çok sevdiğimiz ama en çok da havuz sonrasında temiz kalmamı sağlayacak olan sıcak duş vaadinden dolayı buraya düzenli olarak geliyordum. Yüzme havuzu, Highbury Fields'deydi. Güneşin batmak üzere olduğu bulutlu bir günün serin bir akşam vaktiydi. Ama güneşin yansıması sokak lambalarının sodyum parlaklığı olmadan da görmeye yetiyordu. Yüzme havuzundan uzaklaştım, her zamanki otobüs durağıma doğru ilerledim ve o, oradaydı. Çalılıkların gölgesinden sessizce çıkıp başımın arkasına bir silah dayadı. Silahtan ürpermemi engellemek için omuzumdan tuttu.

"Bom," dedi.

"Oda," dedim nefes nefese. "Çok şaşırdık."

"Bom," dedi yine. "Başa iki, göğse de üç kuşun. Bom bom bom. Artık tekrar dönmek yok, yardım isteyecek telefon kulübesi yok, sadece emin olmak için. Işıklar söner, oyun biter, güneşli bir havada iyi geceler."

"Bunu sürdürecek bir insan olduğunu sanmıyordum," dedim sitem ederek. "Eğer gerçekten bunu yapacaksan o zaman hemen yap."

"Korkmadın mı?"

"Hayır."

"Peki, ya onlar?"

"Eğer biterse o zaman hayat nedir?" diye sorduk.

"Gerçekten sağlıksız yaklaşımlarda çok başarılısın," dedi.

"Ayrıca, Düzen'in ruhani şeylerle ilgili olduğunu düşünüyordum."

Kendi kendine homurdandı, elini omuzumdan ve silahı başımdan kibarca çekti. Bir adım geri gitti. Yüzüne bakmak için arkamı döndüm. Hemen göz göze geldik ve "Bilmeni istedim. Herhangi bir zamanda, herhangi bir anda, nerede olursan, ne yapıyor olursan ol bunu yapabilirim. Evet, yapabilirim. Bu konuda gerçekten iyiyim."

"Sana inanıyorum."

"Harika. Eğer şeytanca hissediyorsan bunu bir düşün."

Arkasını dönüp kaldırımdan çantasını aldı ve yürümeye başladı. "Bekle!" diye bağırdık.

Durdu, kaşlarını kaldırıp arkasına baktı.

"Bizi her hâlükârda öldüreceğini anladık," dedik.

"Bir gün öldüreceğimden eminim. Kontrolü kaybettiğinde ya da küçük çocukları kurban etmeye başladığında ya da eğlence olsun diye tavşan kafası yemeye başladığında orada olacağım. Ama şimdi..." Durakladı ve sanki bir fikir arıyormuş gibi başını hafifçe sokak lambalarına çevirdi. Ardından başını sallayıp "Şimdilik hâlâ meleklerin tarafındasın," dedi.

"Ah, bu ne çelişki."

"Öyle, değil mi?"

"Bunu hiç düşündün mü ya da buna benzer şeylerin planını yaptın mı?"

"Görüşürüz, Matthew Swift," dedi cevap olarak.

"Görüşürüz, Oda. Görüşürüz."

Ve uzaklaştı.

Sinclair'in parasını kullanarak Mount Pleasant Postanesi'nden bir posta kutusu satın aldım ve paranın geri kalanını küçük bir metal kutuda Abney Park Mezarlığı'na gömdüm. Birkaç gün

sonra otobüs durağının üzerindeki Sarı Sayfalar'a bakındım ve S harfinin altında şöyle yazıyordu.

"Swift, M. (büyücü): PK 134B, Mount Pleasant, Rosebery Cadesi, Londra, EC1R2JA."

Onu oraya ben koymadığım için tekrar o mistik güçlere lanetler okuyarak kâğıdı hemen otobüs durağının üstüne fırlattım. Çantamı omuzuma atıp bacaklarımı uzattım ve hiçbir şey düşürmediğimden emin olmak için ceplerimi yokladım. Nereye gideceğimi ya da nasıl gideceğimi bilmiyordum. Öylece yürümeye başladım. Uzaklarda otobüslerin gürültüsünü, arabaların korna seslerini, küçük motosikletlerin fren sesini, bisiklet zillerinin çınlamasını, güvercinlerin kanat çırpmasını, farelerin hızla ilerleyişlerini, çocukların bağırtısını, yaşlı kadınların mırıltısını, genç adamların küfürlerini, güzel kadınların nazlanışlarını, pencerelerin çarpmasını, boruların içindeki havayı, musluklardan damlayan suyu, televizyonların tıslamasını, fırınların vızıltısını, telefonların çalmasını, her bir köşede, her günün her saatinde, her haftanın her gününde, sonsuza dek, sesin, görüşün, kokunun hayatın, ışığın, merakın, her sokağın her bir köşesini dolduran sonsuz bir büyü kargaşasını duyabiliyordum. Burası, ölümlüler, ölümsüzler ve ikisinin arasındaki yaratıklar için büyük bir dünya.

Yürümeye devam ettik.

İyi ya da kötü, başıma her ne gelecekse bunu öğrenmek müthiş olacaktı.



KATE GRIFFIN,

henüz 14 yaşındayken Catherine Webb takma adıyla yetişkinler için yazdığı *Mirror Dreams* ile büyük bir ilgi gördü. Terry Pratchett ve Philip Pullman gibi çağdaş yazarlarla kıyaslandı. Carnegie Ödülü'ne aday gösterildi. Londra Ekonomi okulunda Tarih okudu ve şimdi RADA'da çalışıyor. *A Madness of Angels*, yazarın kendi adıyla yazdığı ilk yetişkin kurgu kitabıdır.